

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

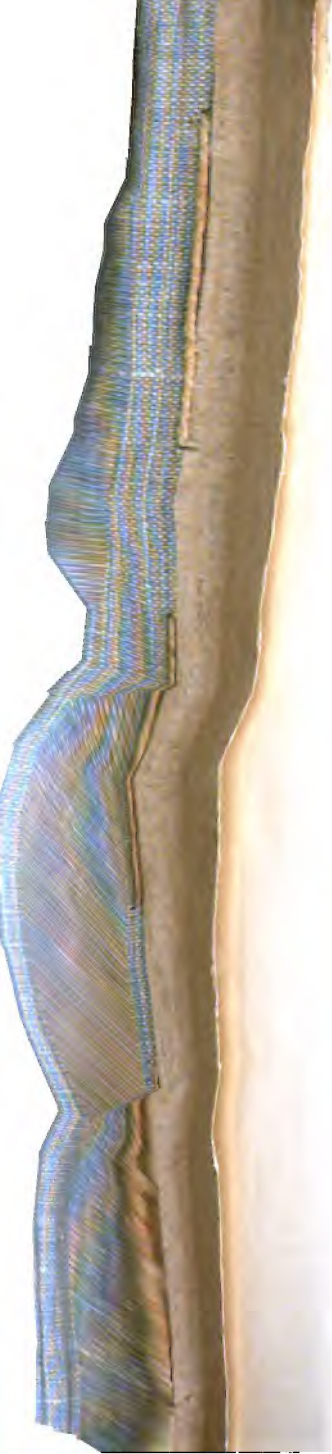
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

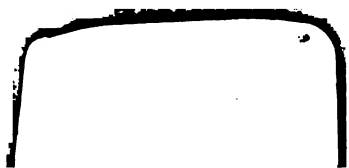
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

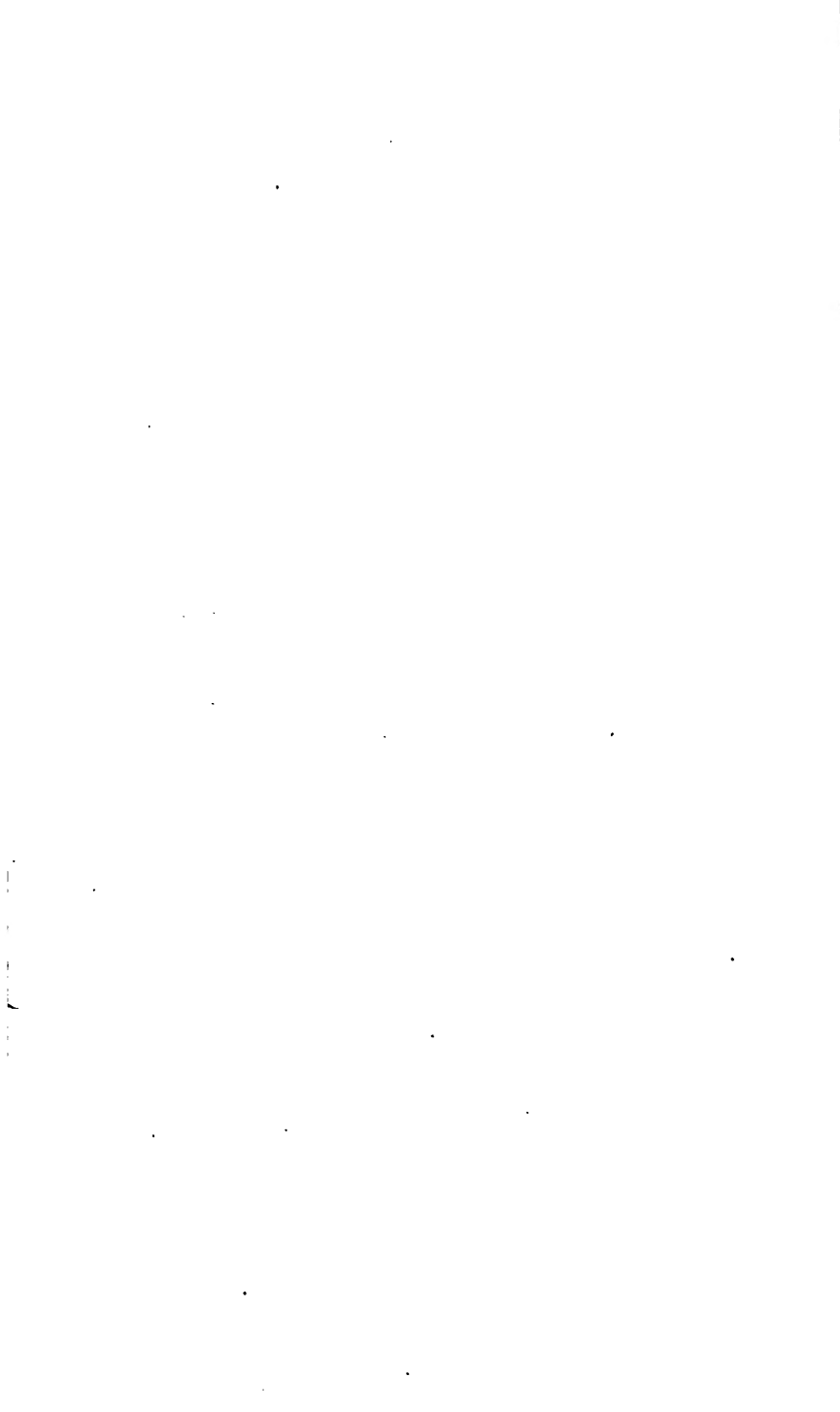

3 3433 08161753 6

CALLIMACHI
HYMNI,
EPIGRAMMATA
ET
FRAGMENTA,
EX RECENSIONE
JO. AUGUSTI ERNESTI.
TOMUS PRIMUS.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX
TILDEN FOUNDATION

CALLIMACHI
HYMNI,
EPIGRAMMATA
ET
FRAGMENTA,

cum notis integris

H. STEPHANI, B. VULCANII, ANNAE FABRI,
TH. GRAEVII, R. BENTLEJI;

quibus accedunt

EZECHIELIS SPANHEMII

Commentarius,

& notae nunc primum editae

TIBERII HEMSTERHUSII & DAVIDIS RUHNKENII.

*Textum ad MSS. fidem recensuit, Latine vertit,
atque notas suas adjecit*

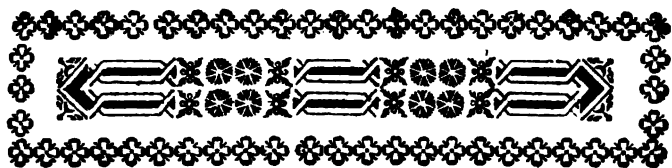
JO. AUGUSTUS ERNESTI.

TOMUS PRIMUS.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud SAMUELEM ET JOANNEM LUCHTMANS,
Academiae Typographos. MDCCLXI.

LECTORI ERUDITO ET AEQUO

S. D.

JO. AUGUSTUS ERNESTI.

um ego puer magno Graecarum literarum amore captus ad cognoscendos earum auctores studium meum contulissem, legissemque *Homerum*, qui mihi princeps omnium demonstratus erat, non modo ingenio & ceteris scribendi virtutibus, sed etiam usu, quod ejus lectio ad omnium ceterorum intelligentiam plurimum prodesset, & eo non cognito nemo ceteros bene feliciterque tractare posset, proximus ab eo mihi fuit *Callimachus*, non aliam ob causam, quam quod *Spanhemii* Commentarium cognoscere cupiebam, quem prope ambitiose commemorari videbam ab iis, qui in his literis aliquid vel esse putarentur, vel videri vellent. Non erat illa tum aetas apta tali lectioni, quae impediret potius ingenium puerile atque obrueret rerum copia, quam ad bene cognoscendum poetam & accuratam Graecae linguae scientiam comparandam

P R A E F A T I O.

dam valeret: ceterum etiam nunc illius ardoris & sitis memoria delector: & cognovi per illius lectionis occasionem etiam ipsos *Callimachi* hymnos: quorum simplicitatem in narrando atque etiam venustatem utcunque sentiebam. Hic ergo quasi aditus primus fuit ad familiaritatem cum eo poëta, quam postea etiam retinendam & subinde repetita lectione colendam duxi. Ita factum est id, quod in omni longiori & frequentiori consuetudine amicorum solet, ut interdum vel viderem aliquid latentis vitii, vel videre mihi viderer, non quod poëtae ipsius esset; sed quod ei ab aliorum vel negligentia vel mala sedulitate & cura adpersum esset. Coepi etiam hærere nonnunquam in sensibus verborum, ubi ante mihi plana visa erant omnia, nec satisfaciebant interpretum responsa, omnium minime *Spanhemii*, apud quem, in tali difficultate, nihil nisi de verbis singulis latas & copiosas disputationes reperiebam. Tanto magis dedi me non modo ad excutiendorum omnium & penitus perspiciendorum diligentiam, sed etiam ad curam sanandi, si possem, vitiosa, & illustrandi obscura. Cum mihi viderer nonnihil profecisse, consilium cepi edendorum *Callimachi* hymnorum & epigrammatum cum brevibus notulis, quibus vitiosa emendarentur & obscura explicarentur, non ut ea re famae aliquid aucuparer, sed ut copia esset exemplorum, si lectionibus interpretari poëtam vellem. Sed illud consilium abjicere tum coëgit duplex *Callimachi* editio, altera Lipsiensis, quamquam nihil nisi textura
cum

P R A E F A T I O.

cum Scholiis & vitiosa versione habebat., altera Britannica cum *Thomae Bentleji* notulis. Neque vero postea meae me res siverunt ad illud consilium redire, donec ante aliquot annos a *Luchtmannis*, qui de illo conatu meo rescierant, rogatus sum, ut meam ipsis operam in renovando Graeviano exemplo dicarem: quibus id negare, nec ipsorum, nec *Callimachi* causa, sustinui. Enimvero tum majoribus copiis, majorique apparatu & cura, rem agendam existimavi, si quid dignum istius editionis splendore vellem, ut deberem, efficere. Eae igitur copiae quales fuerint, etiam per quos contraxerim, quomodo iis usus sim, quid a me & cura mea accesserit, in operis principio exponendum videtur. Nam de ipso *Callimacho*, ejusque libris, laudibus, reprehensionibus, commentatoribus, & similibus, differere, quod fieri in talibus praefationibus solet, quia non proprie ad editionis perfectionem pertinet, & longe ultra praefationis modum evagandi necessitatem imponeret, non placet.

Primum igitur omnium, librorum manuscriptorum opem mihi advocandam existimavi: cum notis doctorum virorum in *Callimachum* excutiendis animadvertissem, sine tali auxilio ad edendum & castigandum poetam accessisse, praeter *Stephanum*, omnes, ut qui ne editionum quidem veterum rationem satis diligenter habuissent: *Stephanum* autem non bonis & antiquis, sed uno novitio & manifeste interpolato usum esse, & per eum textum factum esse lor-

P R A E F A T I O.

ge, quam ante fuisset, vitiosiore. Adii primum Florentiam, sperans Mediceam maxime bibliothecam, e qua primum editum *Callimachum* existimabam, aliquid auxilii mihi suppeditaturam. Et mihi *Menkenius* noster per *Zachariam* V. C. conciliaverat Bibliothecae Custodem, *Martinum*, qui Graecos Codices maxime tractaret. Hic vero, in magna voluntate mihi commodandi, sibi facultatem nullam dari scripsit: nam nullum esse *Callimachi* scriptum Codicem in Medicea, & illum veterem, e quo primam editionem ductam putarem, non comparere, sublatum haud dubie cum ceteris, quos satis constaret bibliothecae per fraudem esse deductos. Converti me ad Ambrosianam Mediolani, in qua unum & item alterum esse *Callimachi* exemplum scriptum, didiceram. Inde retuli duorum antiquorum e Sec. fere XI. librorum lectiones, per *Joannem Cbeccotium*, Canonicum & Archipresbyterum Vicetinum, Virum, ut per hanc occasionem cognovi, literarum Graecarum exquisita scientia instructum, quem mihi rogatu *Breitingeri*, V. Cel. & mihi amicissimi, conciliarat *Jac. Christophorus Beckius*, Theologus Basiliensis clarissimus, cujus promptam voluntatem mihi in hoc genere inserviendi vix satis possum laudare. Sed quam spem idem *Checcotius* fecerat impetrandorum mihi per amicos Venetos excerptorum Codicis, qui est in Bibliotheca S. Marci, ea vero irrita, non tamen illius, ut certum habeo, culpa fuit. Eorum potiundorum tanto major aviditas fuit, quod de illo

P R A E F A T I O.

illo Codice, quem ipse olim vidit & tractavit, ita scripserat, ut eum principem omnium esse, imprimisque adhibendum, diceret. Itaque cum spes per eum potiundi evanesceret, aliam viam tentavi. Et putabam me jam manibus tenere, quae peterem, cum duo illustrissimi ex urbe Veneta juvenes mihi in ea re officium suum sponte detulissent, essentque coram polliciti, se, ut primum Venetias venissent, quod non ita multo post esse futurum, curaturos, ut ad me excerpta illius libri venirent. Sed ea res, nescio qua de causa, intra promissorum spem stetit: quam, propter opinionem de eo libro, in quam me *Cbeccotii* auctoritas impulerat, inanem fuisse, valde dolui: ceterum quando verebar, ne quid obstitaret votis meis, quod de medio tolli non posset, ultra laborare nolui. In Vaticana nihil esse scriptorum *Callimachi* librorum confirmarat mihi aliquis, qui cum Romam iter faceret, mea causa se collaturum cum edito exemplo promiserat, si quis ibi talis liber esset: sed postea mihi non modo idem ille *Cbeccotius* misit lectiones duorum Codicum Vaticanorum in locis lacunosis, sed etiam *Barfottus*, Collegii Scholarum Piarum in Urbe Roma cum maxime Rector, Vir egregiae doctrinae, parisque humanitatis, lectiones eorum locorum, quae ipsi notata miseram, e duobus Codd. excerptas misit. Horum Codicum alter signatur N. CXLV. alter MCCCCLXXIX. ex quo ipso Cl. *Cbeccotius* excerptum, de quo ante dixi, miserat: alterum autem e Codice, n. XXXVI. signato, erat. Omnes Codices Va-

* 5

ticipi,

P R A E F A T I O.

ticani, sunt autem quatuor, sunt e Sec. XV. unus membranaceus. In hac denique parte plurimum etiam debeo benevolentiae singulari & humanitati *Davidis Rubnkenii* V. C. qui Graecas literas in illustri Leidenſi Academia magna cum laude docet, mihiſque ſaepe poſt in hac praefatione laudandus erit. Ab hoc enim accepi Lectiones e Codice Regio Parisinae Bibliothecae (de quo v. Catal. MSS. Regiorum T. II. n. 2763.) notatas, item e Voſſiano, qui eſt in Bibliotheca Leidenſi, denique in Epigrammatis lectiones Cod. Palatini e Salmaſiano exemplo: quo nomine me ei plurimum devinctum profiteor. Atque haec prima veluti penſio eſt gratiae, quam ipſi libentiſſime exſolvo. Ceterum, qui horum librorum lectiones contulerit, facile, ut opinor, agnoſcet nobiſcum, Ambroſianos & Vaticanos ceteris meliores eſſe, certe ab interpolationibus magis liberos, quas Voſſianus H. in Cer. vi. 16. habet. Omnes porro qui non interpolati ſunt Codices, clarum eſt ex uno exemplo fluxiſſe: adeo in lacunis & in lectionibus conſentiunt: quidam forte de Vaticanis ex editione Florentina. Nam ex iis unus ſcriptus eſt a. 1496. & ſatis conſtat, in principio, cum etiam exempla typographica rariora & cariora eſſent, ex illis ipſiſ deſcripta eſſe exempla alia. Praeter Codicum Excerpta naſtus etiam ſum exemplum *Callimachi* ex editione *Vaſcoſani*, quod olim *P. Francii* fuit, memoratum ante *Graevio*; item aliud editionis Aldinae, de quo mox commemorabo. Hi libri ſi quid proſuere, ſuis locis

P R A E F A T I O.

locis indicavi. *Barnesius* ad *Homer.* II. I. 414. commemorat *Stanleji* ad *Callimacbum* notas: quae manu ejus ad oram libri scriptae intelligendae sunt: quas vidi ante aliquot annos inter libros apud *Osbornium* Londini venales commemorari. Eae cujus inde venerint in manus, ignoro: me quidem frustra emtorem professus sum, cum ante me emtorem reperissent.

Post haec cura fuit, conferre inter se editiones, praesertim veteres, quae non satis diligenter inspectae sunt ab editoribus superioribus, etiam cum eas in manibus haberent, ne a *Graevio* quidem, frustra earum usum commemorante in praefatione, cum nullo in loco, ubi usum aliquem insigniorem praestare poterant, eas vel inspexerit, vel ex iis textum emendarit. Quod non reprehendendi *Graevii*, sed admonendae juventutis causa dico, ne statim credat praefationibus aut titulis editionum, in quibus novi semper editores profitentur se ad librorum antiquorum fidem recensuisse textum auctoris & emendasse, neve splendor clarorum virorum editiones non excussas diligenter a semetipsis, aut sine testimonio idonei judicis, a quo sciunt critica diligentia excussas esse, castigatissimas & emendatissimas credant. Prima igitur editio est *Florentina* per *Lascarium* facta, a. 1494. Ejus visendae & comparandae cum ceteris facultas etsi mihi non contigit, tamen lectiones ejus a *Graeviana* diversas accepi Londino, ubi Vir Reverendus, *Henr. Gally* id oneris sibi imponi passus est a *Rubnkenio* nostro, ut eas, de *Askewiano* exemplo

P R A E F A T I O.

plo notatas, ad me mitteret. Ea varietate inspecta, vidi, vere me de *Aldina* (a. 1513. 8.) quae ei proxima est, suspicatum esse, cum in ea meram esse repetitionem *Florentinae*, sed de more talium repetitionum Aldinarum, cum larga accessione typographicorum vitiorum, conieci. *Aldinam* excepit multo melior *Frobeniana*, a. 1532. 4. Nam manifesta *Aldinae* vitia, si tamen ex ea, & non potius *Florentina* expressa est, correxit: quaedam etiam de conjectura, non ubique felici, mutavit. Prima haec habet H. in Jov. vñ 80. *ἡξο* (non *Vascosani*, ut in notis per errorem traditur) vñ 83. *ἀλὺς ἀλὺς*, & alia: quae aut operis aut *Matth. Aurogallo* debentur, qui exemplum Callimachium, cum appendice Gnomarum, Frobenianae officinae exprimendum dedit, ut in praefatione narrat *Sigismundus Gelenius*. Eas vero correctiones utrum e libro scripto, an de conjectura induxerit, etsi incertum est, tamen hoc mihi probabilius videtur. In hac editione etiam primum coeperunt expleri lacunae quaedam, sed modo H. in Cer. 16. & 19. ubi vid. Secuta est editio *Parisina* apud *Vascosanum* a. 1549. ad calcem *Oppiani*. Ea repetiit Frobenianam, quacum & in ceteris, quae prima mutavit, & in explementis lacunarum consentit. Quodsi quando dissentit, quod suis locis notavimus, id, ut raro, ita profecto non libris antiquis auctoribus factum est. Huic proxima est editio *H. Stephani* a. 1566. in corpore poetarum epicorum, cujus basis est editio *Vascosani*, sive *Frobenii*. Haec prima lacu-

P R A E F A T I O.

lacunas omnes explevit. Nam in calce operis, in notulis scribit: *Callimachi editiones habui Aldinam, Florentinam majusculis literis & Parisinam (Vascosani) lacunas ex vetere codice, qui & emendationes aliquot suppeditavit, explevi.* Itaque haec editio est mater textus, qui ab eo tempore vulgatus est appellatus. Eum prima repetiit altera Parisina apud Benenatum a. 1574-4. cum versione Latina Nic. Gulonii, de qua post dicemus. Ceterum video in notis ad lacunas, in quibus scribendis, dum schedas meas ante oculos habeo, non ipsos libros, Benenato me tribuisse, quod Henr. Stephano & ejus editioni primae a. 1566.tribuendum erat, quam Benenatus expressit. Paucis annis post a. 1577. idem Stephanus Genevae, edidit Callimachum cum Frischlini versione prosaica & poetica, notisque ejus & suis: in qua etiam epigrammata XXXIII. Latinis versibus expressa, & fragmenta quaedam accessere: idque initium fuit epigrammatum addendorum & colligendorum fragmentorum. Sed in hac editione textus superioris servatus est, nisi quod in H. in Cer. etiam alter versus: Τὸ δ' ὅτι Κανὺχρον &c. adjectus est ei, qui e manuscripto libro in superiori adscitus erat. Hujus igitur textus ab eo tempore vulgatus fuit, ab omnibus repetitus, nulla controversia istis supplementis mota.

Sed ante quam de editis libris, quoad epigrammata & fragmenta Callimachi exhibent, dicere pergimus, aliquid de lacunis, earumque explementis, separatim dicendum videtur. *Checcolius*

P R A E F A T I O.

totius non dubitat, ea esse novitia & ejicienda. In quo plane ei adsentior. Sed de auctoribus eorum primum in H. in Lav. P. vs. 135. 136. suspicatur, expletos e versione *Politiani*, qui hunc hiatum a se expletum fateatur, vertendo in hunc modum: *Vertex Jovis omnia nutu Perficit, & natae prorsus idem licitum est.* In quo dubitatio fortasse relinquitur haec, quod sententia non satis similis videtur. Sed de supplementis H. in Delum juvat adscribere Viri eruditissimi verba ex epistola ad Cl. *Beckium*: „*Roma mihi alla-*
 „*tum est exemplum Callimachi Aldinum, quod*
 „*Bibliothecae Barberinorum est. In hoc manu,*
 „*ut constat certis argumentis, Jo. Georgii Tris-*
 „*sini, Vicentini, duae hymni εὖς Δῆλον opple-*
 „*tæ sunt lacunae eodem modo, ut in impressis*
 „*legimus, nisi quod hic ἡπείροιο Φάραγες legi-*
 „*tur, non, ut in editis, ἡπείροιο πόλνης. Sed*
 „*hoc animadversione dignum, quod ad vs. 199:*
 „*qui itidem oppletus, ut in editis extat, ad*
 „*marginem adscriptum: D. Marcus p. m. et. a.*
 „*quod absque dubio sic efferendum: D. Marcus*
 „*piae memoriae & amicitiae: intelligiturque*
 „*Marcus ille Musurus, Cretensis, quem Trissi-*
 „*no amicum fuisse, ex quadam ipsius Trissini*
 „*epistola a. d. XII. Kal. Dec. a. 1507. ad Vin-*
 „*centium Macradium, Pbysicum & Medicum*
 „*Vicentinum data. Unde pronum est colligere,*
 „*horum supplementorum auctorem Mulurum*
 „*esse, quae dein in Codicem MS. transierint,*
 „*priusquam Lascaris editio prodiret, quod a.*
 „*1494. factum.*” Haec speciosa esse nemo ne-

P R A E F A T I Ō.

get. Sed illud nescio quomodo intelligat Vir doctissimus, quod, ea supplementa ante *Lasca-*
ris editionem in manuscriptum librum venisse,
ait. Nam lacunae istae etiam in Florentina sunt.
Mihi in manibus est ejusdem Aldinae exemplum,
ad cujus marginem Germanus quidam, ut e fi-
gura literarum intelligi potest, Sec. xvi. nota-
vit lectiones edd. Germ. i. e. Frobenianae &
Stephanianae primae, quasdam etiam emendatio-
nes, quas in exemplo Germ. ab aliquo scriptas
repererat. Ibi igitur vs. 136. in H. in L. P. sic
expletur: Οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλιον θυγάτηρ
& in margine adscriptum est: *Sic est in Latina*
hic repositum. Non dubitavi, quin hoc ad ve-
terissimam versionem Latinam pertineret, quae
a *Jac. Crucio*, Bononiensi, facta est versibus.
Nec in eo me fefellit opinio. Nam ea sic ha-
bet: *Is (vertex J.) frustra ut nihil annuit un-*
quam: Sic bujus non sunt irrita signa Deae.
Unde non dubitari potest, quin supplementum
non hoc modo, sed alterum quoque, quod in
editis est, effectum sit. Nam ecce in H. in Cer.
vs. 15. sic sonat: *Callichorum ad puteum Dea*
ter quoque languida sedis: unde versus Graecus:
Τὲς δ' ἐπὶ Καλλιχόρων χαμάδις ἰκαθίσταο Φρητῇ,
facile fingi potuit. Nam alterius versus Τὲς δ'
ἐπὶ χαλμίστης &c. qui primum in Stephaniana
Parisiensi editus est, nullum vestigium est in
hac versione. In eadem est post vs. 19. *leges*
ut sanxit amicas: quod parere potuit ἐάδου
πῆμα δῶκε. Sed paullo post vs. 24. 25. ubi in
MSS. & edd. vet. nihil est, nisi pars prima prio-
ris,

P R A E F A T I O.

ris, & lacuna, quae moneat, versum deesse; hi sunt versus: *Ut placeant mites populi: violentia contra Sit Cereri invisa: id quod barbara monstra probarunt.* In quibus clarum est, *Crucium* utcunque illam lacunam explere voluisse, si modo non abhorrent, quae poneret, ab re. Sed ab hoc abit longius, quod hic in Graecis vulgatum est. In H. in Del. vf. 177. 178. versus hi sunt: *Tum castra atque urbes Phocaeaeque rura timebunt: Junctaque terra mari: camposque ardere propinquos Prospicient:* ubi versus primus, cum initio sequentis, locum tenet duorum amplius versuum vulgatorum: sed ex eo, quod vulgatum est, non potest effectum esse. Nec vf. 222. 223. ex hac versione esse possunt, quae sic habet: *Latonae interea sortem miserata malignam, Ira accensa gravi atque exardens pectore toto.* Ceterum his comparandis omnibus, arbitror probabile fieri, illas lacunas conjecturis, partim ab ingenio *Marci Musuri*, partim e versione illa *Cruciana*, expletas, atque eas conjecturas manuscriptis quibusdam recentioribus insertas esse, qualis est *Vossianus*.

Sed non ingratum nos putamus facturos lectoribus, si de illa prima versione diligentius dicamus, cujus a nullo notitiam aliquam traditam reperi, praeterquam a *Cl. Saxio*, in *Annalibus typographicis Mediolanensibus*, & ac ab hoc quidem satis plenam & accuratam p. *DXI.* ubi & praefationes *Crucianae* editae sunt. *Exstat* autem, teste *Saxio*, editio hujus versionis
sine

P R A E F A T I O.

sine loco & anno; quam ille *Mediolano* vindicat, & circa extrema seculi *xv.* curatam putat. Utitur argumentis, uno ducto a praefatione & hymnorum & annotationum in hymnos, quarum altera dedicat versionem *Galeatio*, altera annotationes fratri hujus minori, *Hieronymo Vicecomiti*: altero a commemoratione *Demetrii Chalcondylae* & *Jani Placentini*, quos *Mediolani* egisse constet, quorumque consuetudine & judicio se usum dicat. Addiderim, e priori praefatione intelligi, *Crucium* *Mediolani* a *Galeatiis* nutritum stipendiis: quod patris & filii majoris beneficio se dicat consecutum esse, ut, quemadmodum ante in *Latinis*, ita nunc in *Graecis* literis versari possit, ut alia praeteream. Sed *Mediolanensis* editio repetita est *Bononiae* a. 1509. 4. cujus editionis exemplum reperi in Bibliotheca nostra *Paullina*. Si in *Mediolanensibus* exemplis annus editionis notatus esset, inde facile foret judicare, an *Florentina* editione uti *Crucius* potuerit nec ne. Sed mihi tamen valde probabile sit, eam, sicut *Politiani* versionem Hymni in *Lav. P.* e manuscripto libro factam esse, quem forte & ipsum *Ambrosiana* Bibliotheca suppeditavit cum aliis. Nam in notulis Viri, quas adjecit versioni, saepe proferuntur quaedam e libris *Graecis*, qui tum nondum typographorum praela subierant. Quae autem versionis istius ratio sit, ipse exponit in epistola ad *Galeatium*. Nam ab initio se, dicit, singula fideliter i. e. verbum de verbo, exprimere voluisse: sed mutato deinde consilio, quod succes-

**

*sum

P R A E F A T I O.

lum non habuisset, coepisse *quaedam, quae felicissime Graece composita sederent, pluribus verbis explicare* — *paucissima admodum, beatissime conjugata, baud dijuganda putasse: qua ratione integras dictiones Graecas* (ῥήσεις scil.) *interdum inveniri.* Ex quo intelligi potest, ex versione hac perpaucis in locis certo colligi posse, quid *Crucius* in libro suo habuerit: praesertim cum non ediderit annotationes de verbis Graecis, quas in eadem epistola promittit. Nam quae in calce versionis adiectae sunt, alius generis sunt, pertinentque ad interpretationem & illustrationem nominum propriorum: nec in iis quicquam est e critico genere, nisi quod H. in Del. vf. 271. pro Κεχρῖς legendum putat Κερχεῖς. Si mihi hic libellus ad manum fuisset, cum notas scriberem, diligentius ubique contulissem. Nunc breviter, quae percurrento libro notavi, commemorabo. H. in Jov. vf. 13. sic vertit: *hic viro mulier misceri horrescit.* Legit ergo ἐπιμίσγῃαι, idque male intellexit. vf. 90. legit ἐκόλυσας, aut potius ἐκέλυσας intellexit ἐκόλυσας; nam vertit: *impedis hos* &c. H. in Apoll. vf. 51. εἰ δὲ καὶ αἶγας δδίοιτο βρεφέων ἐπιμηλάδες. ut *nunquam foeta esuriant*: unde quid legerit, vix certo colligas, ut nec H. in Dian. vf. 133. *nec genus abrumpit discordia.* H. in Del. vf. 102. *Oeciadae.* ibid. 150. *donec eum affata est Coeaeis*: quo firmatur correctio a nobis inducta. Haec de prima illa versione, poetica, nec absurda, dicta sunt. Nec tacenda videtur altera versio prosaica, vulgo non nota,

nec

P R A E F A T I O:

rec ulli recentiorum editorum, aut *Fabricio*, memorata, quae est in editione *Benenati*. Ea habet auctorem *Nic. Gulonium*, qui fuit *Jo. Aurati* gener, & in Professione Graecae linguae in Academia Parisiensi successor. v. *Sammarthani* Elog. III. 31. Et si autem non ubique assequitur Graeci textus sensum, tamen multis locis accuratior est Frischliniana, quae in editione posteriori *Stephani* prodita, omnes postea editiones obtinuit, nisi quod interdum in singulis verbis est emendata. De ceteris versionibus singulorum hymnorum, ut H. in Dianam, auctore *Sabino*, item H. in Lavacra Palladis, quam dedit *A. Politianus*, quia satis notae sunt, non attinet dicere.

His igitur praesidiis librorum scriptorum & editorum instructi contulimus nos ad formandum textum Hymnorum. In quo videmur nobis hoc consecuti esse, ut ille pluribus locis emendatior, quam in superioribus editionibus, nominatim Graeviana, quae adhuc emendatissima visa est, prodiret. Supplementa lacunarum, de quibus diximus, non ejecimus quidem, sed tamen inclusimus uncis, ut eo signo admoneantur lectores, non esse illa verba pro Callimachiis legenda. Uno in loco H. in L. P. vs. 135. 136. melius visum est ejicere supplementum, quod loco pepulerat lectionem omnium veterum librorum, quam certus & fidelis editor haud dubie praeferre debet merae conjecturae. De conjectura textum vix uno & altero loco mutavi, sed in re manifesta, & eruditissimorum

P R A E F A T I O.

virorum consensu. Itaque non vereor, ne hoc nomine in temeritatis reprehensionem incurram. Unum genus est, in quo parum aequis aut peritis temere fecisse videri queam. Id pertinet ad dialectum Doricam, qua poeta usus est in Hymnis duobus, in Lav. Pall. & Cererem: in quibus aliquoties lectionem vulgatam Ionicae formae mutavi in formam Doricam. Non ubivis hoc de iudicio meo feci, sed aliquoties ex auctoritate librorum scriptorum & editorum, interdum tamen etiam sine talibus auctoribus. In ea re quid secutus sim, paucis dicendum videtur: ita facilius intelligentes rem probaturos confido.

Qui librorum dialecto Dorica aut Ionica scriptorum exempla vetera tractarunt, non ignorant, librarios in iis magna vel licentia vel negligentia usos esse. Nam infinitis prope locis formas Doricas & Ionicas mutarunt in vulgares & communes. In *Homero* aliquot locis hoc est ab *Clarkio* & a nobis nuper notatum: in *Herodoto* a Cel. *Wesselingio* in Dissertatione Herodotea. Habeo collationes *Theocriti* aliquot cum MSS. libris, in quibus passim licet videre Doricas lectiones, quae non sunt in editis, & Ionicas vicissim & communes, ubi in editis exemplis Dorica bene exprimitur. In his ipsis *Callimachi* Hymnis interdum Dorismus negligitur in MSS. ubi in editis reperitur. Cum ergo boni editoris sit, certam aliquam legem sequi, arbitror in talibus libris, etiam ubi vetera exempla nihil adjuvent, Doricam formam restitui sine temeritate posse, cum res tam multis aliis exemplis, & illa perpetua

P R A E F A T I O.

petua inconstantia & non ferenda defendatur: Sed cum satis ex *Eustathio* aliisque Grammaticis constet, idque bene demonstratum sit a Cel. *Valkenario*, non eandem semper Dorismi formam fuisse, sed molliorem posterioribus temporibus factam, ea non modo adhibenda est cautio & moderatio, ut ne in posterioris aetatis scriptores velut in *Callimachum* aut *Theocritum* inducamus formas Doricas antiquiores & duriores, consulamusque usum, quem vel libri ipsi vel Grammatici veteres demonstrant. Qua nos cantione usos esse in ista correctione reperient, qui eam explorare volent. Et sunt quaedam, in quibus non ausus sum aliquid mutare, quod certa ratio nulla suppeditabat.

Supra dixi, *Henr. Stephanum* initium fecisse addendorum epigrammatum Callimachiorum ex Anthologia, & fragmentorum, quae in scriptis veterum notarat. Eo initio facto, post singuli editores aliquid addere de suo volvere: unde novae semper fragmentorum accessiones factae. *Vulcanius* primum ex *Etym. M.* collecta addidit suae editionis exemplis a. 1583. relicto tamen ex eodem opere spicilegio. Latius vagata est *Dacieria*, quae ex illo ipso Etymologico; e Scholiastis pluribus fragmenta collegit, & notis correctis vel illustrata suae editioni adjunxit. Hanc vero longe superavit *Spanhemii* diligentia, cujus collecta inserta sunt editioni Graevianae. Sed omnes longe longeque superavit *Rich. Bentlejus*, cujus collectio pariter accessit Graevianae: de qua verissime judicat Cel. *Valkenarius* in not. ad *Schol. Leidenfiae* in *Iliad.* xxii. v. l.

P R A E F A T I O.

398. cum opus appellavit *perfectissimum*, quod homines publici reverentes a reliquiis poëtarum colligendis deterere deberet. Nec modo fragmentorum summam auxit, verum etiam epigrammatum ex Anthologia inedita. Utrique collectioni aliquid prodesse tentavimus. Nam aliquot epigrammata addidimus pariter ex Anthologia inedita, aut ab aliis inde prolata, quae *Bentleji* diligentiam fugissent, & alia quaedam ex edita Anthologia, quae conjecturis doctorum, ad *Callimachum* referrentur, inprimis *Salmasii*, cujus notas eo pertinentes mecum communicavit Cel. *Rubnkenius*. Ab eodem accepi Var. Lectiones Codicis Palatini ex Apographo Salmasiano: praeter quas etiam Excerptis e MS. qui est in Bibliotheca Senatus Lipsienlis, & Schedis Rittershusianis, usi sumus. Addidi etiam fragmentorum auctarium, in quo nonnulla a me observata & notata sunt, pleraque *Rubnkenio* debentur, qui ex ineditis Grammaticis in gratiam meam excerpta ad me benigne misit. Erat animus ab initio, solam Bentlejanam collectionem repetere, & in singulis notula aliqua indicare, quae etiam a *Daceria* & *Spanhemio* observata essent, omniumque notas in unum quasi cinnum conjicere. Sed res tentari coepta plus difficultatis ostendit, quam praevideramus. Itaque malimus *Graevii* consilium imitari, qui singulorum labores integros separatim edendos censuit. Itaque & Bentlejanorum ordinem mutandum non putavi, cum satis certo scirem, quaedam alieno loco esse posita, quaedam inter librorum incertorum fragmenta esse, quae

P R A E F A T I O.

quae ad libros *Αἰτίαι* aut alium satis certis indicis referri possent: satisque habui id in notulis, quas adpersi, indicare.

Nunc quoniam quibus librorum praesidiis & quomodo usus sim, exposui, de ceteris breviter admonendum videtur. Primum igitur cum versio Hymnorum vulgata multis locis parum accurata, nec satis Latina esset, malui novam facere, quam veterem & alienam interpolare. In notis primum hoc egi, ut rationem redderem eorum, quae in textu Graevianae editionis mutata essent, lectiones varias librorum commemorarem, conjecturas de locis suspectis vel meas vel aliorum proferrem, hasque etiam excuterem pro facultate mea. In quo me ita spero esse versatum, volui certe, ut neque temeritas mihi in textu sollicitando, neque inhumanitas in refellendo posset exprobari. Post id cura fuit, ut obscura & ambigua perspicue explicarem, quaedam etiam in verbis & sententiis illustrarem. Quod feci breviter & modice. Non mihi difficile fuisset, in hoc genere copiosiori esse, & multis praeterea de verbis & formis loquendi longiores notas scribere, si voluissem uti observatis in multorum annorum lectione. Sed nec onerare librum placuit notis nimis multis aut longis, nec legenda dare, quae ad quemlibet alium scriptorem dici possent, nec proprie ad textum Callimachium pertinerent. Admiror copiam Spanhemiani commentarii, similiumque in veteres scriptores notarum: imitari, ne si possim quidem, sustineam. Nec enim in notis ad auctores veteres scribendis, quid utile in univer-

P R A E F A T I O.

sum ad doctrinam sit, quam quid textus cujusque scriptoris desideret, video: & ut ariditatem eorum non fero, qui nihil nisi oracula critica edunt, sic redundantiam illam, etiam felicem, non valde probo. Et quoniam vel sic magnitudo voluminis satis excrevit, de consensu doctissimorum amicorum sustuli penitus notas *Frischlini* & *Voetii*, in quibus nihil est, quod hodie aliquis in tali editione quaerat & legere velit. Ceteras, quae in Graeviana textui subiectae erant, omnes repetendas curavi, quod & in epigrammatis feci. Et quoniam notas alienas attigi, non sine laude praetereunda sunt *Rubnkenii* nostri, de quo saepe dixi, merita in Spanhemianum commentarium: quem ille multis locis ita vitiosum antea, ut sensus perturbaretur, diligentissime correxit.

In fragmentis Callimachiis erunt forte, qui copiosiores notas datas velint: quibus me non contemtur excusare cupio, quod possim forte, favente majori doctorum hominum parte, facere. Valde enim vereor, ne plerique sint in ea, qua *Kusterus* fuit, sententia, qui (ad *Suid.* T. II. p. 327.) non postulandum putabat, ut corruptas & laceras veterum scriptorum reliquias emendaremus & explicaremus, putentque in iis tractandis bonas horas non valde bene consumi, cum nec sententiae saepe admodum probabiles insint, nec verba aliam, quam interdum raritatis, commendationem habeant. Atque ipse non dubito fateri, me semper maluisse libris veterum scriptorum integris legendis ingenium ad copiam rerum & verborum alere, & ad elegan-

tiam

P R A E F A T I O.

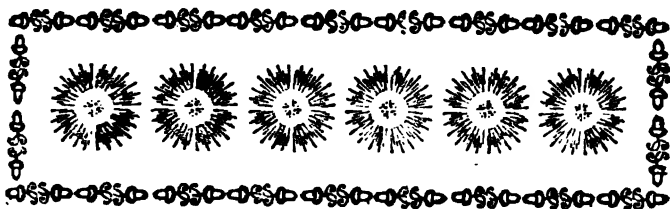
tiam cogitandi ac dicendi acuere ac polire, quam in veterum & rariorum verborum, ut Augustus vocabat, foetoribus eruendis & tractandis, cum Grammaticis veteribus, ingenium & tempus meum, quod sic satis exercitum habeo, vexare. Ceterum cum in iusta linguae Graecae scientia locum aliquem sibi & ista vindicent, praesertim apud eum, qui ejus se magistrum vel docendo, vel libris edendis ferat; non profecto nimis ista videntur contemnenda. Et sicut in contextu alicujus scriptoris integro & continente quae ex eo genere occurrunt vocabula, qualia sunt apud *Homerum* non pauca, etiam ab diligente lectore non negliguntur, nedum ab editore: sic cum velut abscissa de corpore integro reperiuntur, aliquam profecto curam & cogitationem deposcunt. Sed quod fit saepe in locis scriptorum vel aliqua vitii labe infectis, vel ambiguitate obscuris, ut non sit in potestate vel curatio, vel illustratio, ut quae posita sit in felicitate aliqua vel ingenii, suggerentis in tempore, quod sit tollendae corruptionis, aut obscuritatis, vel observationis alicujus praegressae, quae sit in promptu: id vel maxime usu venit in talium fragmentorum depravatione & obscuritate. Itaque sic ad istas reliquias *Callimachi* tractandas accessi, ut quae per observationes, quas in promptu haberem, aut cum ingenium aliquoties ad cogitandum intendissem, vel corrigi a me vel explicari aut illustrari possent, ea non negligerem, cetera aliorum felicitati permitterem, nec diuturnam & molestam contentionem ingenii adhibendam putarem: inprimis cum u-

P R A E F A T I O.

sus & exempla multa multorum me docuissent, ita moliendo & contendendo aut nihil agi, aut contortas & nitentis vultum habentes conjecturas & interpretationes nasci, a quibus semper non modo iudicio, sed etiam quodam naturae sensu, alienissimus fui. Quo magis gratum & nobis fuit, & lectoribus fore confido, quod Cel. *Hemsterbusius*, qui omnes Graecae literaturae recessus tenet, & dignus tanto magistro discipulus, *Ruhnkenius*, his fragmentis aliquid lucis & ornatus ab doctrina sua accedere voluerunt. Atque utinam mihi otii tantum fuisset, ut magis uti in hac parte potuissem consilio Cel. *Valkenarii*, cujus ille mihi copiam aliquando humanissimis literis fecit; profecto, ut intelligi potest ex iis, quae de sententia ejus in notulis meis subinde dixi, multum lucis accessisset his fragmentis ab ejus recondita & accurata in his literis doctrina.

Haec habui, quae in principio operis novi dicerem. In quo navatam *Callimacho* & Graecis literis operam ita probari eruditis, & prodesse studiosis cupio, ut meminerint *Ruhnkenii* mei, eique non modo gratias mecum agant, quod tam studiose atque enixe institutum meum consilio & re juvit, etiam speciminibus typographicis meam in gratiam inspiciendis, ut quam emendatissime exprimerentur omnia, sed etiam faveant Viri excellenti ingenio parique doctrinae, faciantque vota, ut ei vita longissima cum rebus secundissimis contingat: quod ego non modo ipsius, sed etiam communium literarum causa ferio opto. Scr. Lipsiae Idibus Jan. a. 1761.

CAL-

CALLIMACHI

V I T A

EX

S U I D A.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάτης καὶ Μισαύτρου,
 Κυρίως, Γραμματικὸς, μαθητὴς
 Ἐρμοκράτους τῆς Ἰασίας, Γραμματι-
 κῶ. γαμετῶν ἰατρικῶς καὶ Εὐφράτους τῆς
 Συνακροῦσης θυματρίας. ἀδελφῆς δὲ αὐτῶ παῖς ἡ
 ὀνόματι Καλλίμαχος, ὁ γράψας αὐτὴν ἰστοῖαν δι'
 ἑπτα. ἔπειτα δὲ γέγραπται ὅτι μελέσαιτο, ὡς γράψαι μὲν
 ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογά-
 δειν πλείους. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ
 τὰς ὥ. ἐπὶ δὲ τῇ χροίῳ ἡ Πτολεμαίου τῆς Φιλαδέλφου.
 περὶ δὲ συσταθῆς τῆς βασιλῆως, γράμματα ἐδίδασκεν ὡς
 Ἐλυσίου, κομμοδίου καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ παρέτενε μέλαινα
 τῆς Εὐεργέτου κληθείης Πτολεμαίου. Ὀλυμπίας δὲ ἡ
 ἡμεῖς, ἥς καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος
 ἡγήσατο τῆς βασιλείας. τῇ δὲ αὐτῇ βιβλίῳ ὅτι καὶ ταῦτα.
 Ἰὺς

CALLIMACHI VITA.

Ἰὺς ἄφιξις, Ἑλπίδες, Σομέλη, Σατυρικά δαμά-
ματτα, Ἀργυροοικισμοί, Τραγωδία, Κομωδία, Ἀγ-
χαδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἰβίς. ὅτι δὲ ποίημα
ἐπιτετηδευμένοι εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδόλειαν, εἰς πᾶ-
σι Ἰβίς, γινόμενον ἐχθρόν τῃ Καλλιμάχῳ. ὡς δὲ ἔστι
Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας πᾶσι Ἀργοναυτικά. Μυσσόν,
Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ ἀφλαμψάντων, καὶ ὧν
συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις α' καὶ β'. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν
ἐν ἡρώδεσι καὶ ἀπὸ δὲ ἑκτῆς γινόμενων διδασκάλων, Πί-
ναξ τῇ Δημοκρίτῳ γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν
παρασηλεία ἐν ἑθνεῶν καὶ πόλεσι, Κτίσεις νήσων καὶ πό-
λεων, καὶ μετονομασίαι, Περί τῶν Εὐρώπῃ ποταμῶν,
Περί τῶν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ
ὡδὸδῶν, Περί μετονομασίων ἰχθύων, Περί ἀνέμων,
Περί ὀρνέων, Περί τῶν ἐν οἰκισμῶν ποταμῶν, Θαυ-
μάτων τῶν εἰς ἅσας τῇ γῆν ἐν τόποις ὄντων συναγωγῶν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ἝΜΝΩΝ

CALLIMACHI

CYRENAEI

HYMNI

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΝ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο πῶς σπονδῆσιν αἶδων
Λώιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀδιακτα,
Πηλογόνων ἐλατῆρα, διχασπόλον ἑρξανίδῃσι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

ἐς τὴν Καλλιμάχου ὕμνῳ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

1 ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερσι, Ζηὸς σπονδῆσιν; ἢ, Ζηὸς τί λαῖον αἶδων;
3 Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ παλῶ γενέσθαι, τυττίσι δ' ἡγῆται.

VI. 1. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari satis non possum quid cogitaverit Schollastes, quum dubium esse dixit utrum genitivum Ζηὸς cum dativo σπονδῆσιν jungere oporteret, an dicendum esset, Ζηὸς τί λαῖον αἶδων; Quomodo enim non animadvertit, haec quae proxime sequuntur verba ἢ θεὸν αὐτὸν, huic posteriori expositioni repugnare? Quum enim perinde sit, ac si ipsum vel nomen repetendo, dixisset, ποτὶ ἢ θεὸν αὐτὸν, sed Ζῆν' αὐτὸν, duo essent, quae idem significantia ad eandem vocem λαῖον referrentur: hoc modo, τί λαῖον Ζηὸς, ἢ Ζῆνα αὐτὸν. neque enim cuiquam dubium esse potest, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λαῖον αἶδων Ζηὸς, & τί λαῖον αἶδων ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione, quae est adstricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod haec repetitio a verbis poetæ non discederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe esset. Ita igitur sum interpretatus.

Quid Jovis in sacris potius quam Juppiter ipse Canitur?

Poteram vero & ita interpretari, *Quid nobis potius quam Juppiter ipse candetur*

Haec ad sacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere posuissem,

Quid Jovis in sacris nobis sis restus ipsam

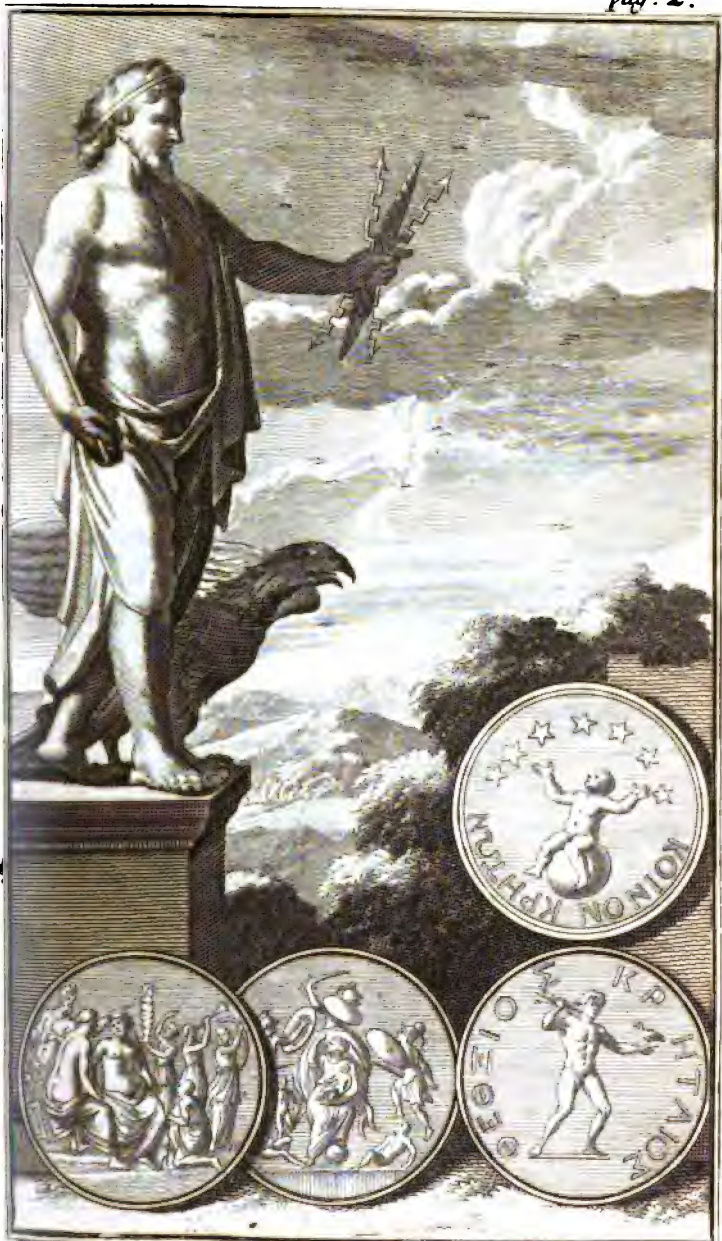
Quam cantare Jovem?

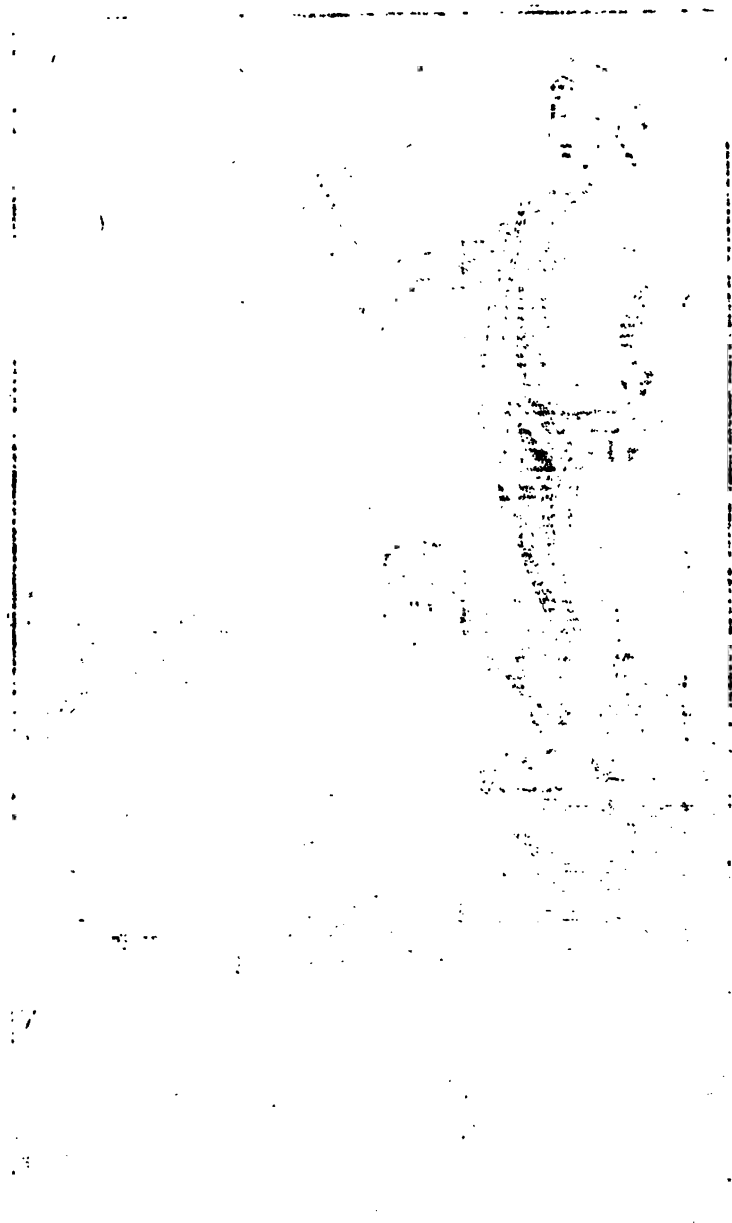
Sed & retinendo illam ipsam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipsius dei nomen posui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovis in sacris potius mihi quam deus ipse Canitur?

Ad Schollastem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat, quae non omnino ratione caruisset, si dixisset dubium esse, an intelligendum sit, παρὰ σπονδῆσι Ζηὸς τί λαῖον ἔοι αἶδων ἢ θεὸν αὐτὸν: an, παρὰ σπονδῆσι Ζηὸς τί λαῖον αἶδων λαῖον ἢ θεὸν αὐτὸν. id est, τί λαῖον θεὸς αὐτὸς. Si, inquam, annotasset, dubium esse, an dicendum esset, τί ἔοι λαῖον αἶδων, accipiendo λαῖον pro melius, sive satius, eodem sensu (ut dicitur, melius est hoc dicere, vel facere: sive satius est, quamvis ego mutata

ORA-

CALLIMACHI

CYRENAEI

HYMNI

IN JOVEM.

Jovi dum libatur, quid aliud magis canere
Conveniat, quam Deum ipsum, semper magnum,
semper regem,
Terrigenum victorem, jura dantem coelitis? 1

At

orationis forma usus sim voce potius) an *in* quidem jungeretur cum infinitive, *λαίον* autem cum *ἰ* *Διὶ* *αὐτῷ*, hoc sensu: Quid apud sacra Jovis cantare quis possit ipsomet deo praestantius? Hunc (autem sensum si amplexus fuisset, ita interpretari potuisset,

Quid Jovis in sacris Jove quid praestantius ipso canitur?

Vel hoc modo,

Inter sacra Jovis Jove quid praestantius ipso

Quis cantare queat?

Verum hic sensus minus mihi placet quam alter: praesertim quum pro praestantius alia potius voce, quam *λαίον*, usus fuisse videatur. Caeterum ubique meae interpretationi pronomen *ipso* adhibeo, quoniam & a poeta Graeco ponitur itidem *αὐτῷ*, quod non vacat, sed valde est emphaticum hoc in loco. Ac posset *ἰ* *Διὶ* *αὐτῷ* reddi etiam, *quam ipsummet deum*, vel *quam illum ipsum deum*. STEPHANUS. Add. Obs. Misc. V. p. 260.

Ibid. ZHNOX] Refer ad *σπονδοῖ*. ANNA FABRI.

Ibid. *κτ*] Particula notans possibilitatem. A. FABRI.

Ibid. *σπονδοῖ*] Alii *σπονδοῖ*, alii *σπονδοῖ* legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad sacrificia,

quia hymni inter sacrificandum cantari consueverant. Si posterior magis probetur, desideria & cogitata mentis ipsius Callimachi intelliges necesse est. ROBERTI. Inepti est posterior lectio, vera prior. TH. GRAEVIUS.

Vf. 3. Παλαίον] Epitheton Gigantum, quos Hymno *νῆς* *λαῖρα* *τῆς* *Παλλάδος* vers. 8. *γαργίας* vocat,

Οὐδ' ἔα δὲ λίθῳ παπαλαργίῃ
πάντα σφρα
Τύχη τῇ ἀδύνατ' ἰδὲ ἀπὸ γαργίας.

Hesychius *Γαργίας* explicat, *ἀνδρες, γαργίας*. & paulo post, *Γαργίῳ, τῷ τὰ γῆνα ὑπαζομένῳ καὶ ἀμαρτανύων κατὰ καπὸν δὲ καὶ πάντες ἀνθρώποι πύτται γαργίῃ, καθὼς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἐστὶ γῆς ἔχουσι*. quae Hesychii interpretatio, Suidae de eo suspitionem confirmare possit, fuisse videlicet eum *μὴ* *Χρυσίδην*, ἀλλὰ *τῆς* *Ἑλληνικῆς μεταστοιχείας ἀνάγκῃ*. Neque enim ea tantum de causa homines dicuntur *γαργίῃ*, sed quod e terra creati formatique sint: qua ratione rectius *παλαίον* vocentur. Παλαίον enim non simpliciter terram, ἀλλὰ *τὴν* *ἐκδοργμένην* *γῆν*, hoc est, limum significat. VULCANIUS. Παλαίον ante R. Bentlejum corrigi voluere Salmas. ad Inscript. Vet. p. 115. & ad Steph. Byz. v. Παλαγονία, & Stanle-

4 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Πῶς καὶ νῦν, Δικταῖον αἰέσοντο, ἢ Λυκαῶν;
 5 Ἐν δοῖῃ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένε' ἀμφήρτων.
 Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰθαίοισιν ὡς ἔρεσι Φαός γενέσθαι,
 Ζεῦ, σὲ δ' ὡς Ἀρχαδίῃ· πότριοι, πάτερ, ἐφύονται.
 Κρήτης αἰὲ φεύσται· ἢ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σεῖο

Κρή-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α,

- 4 Δικταῖον] Κρήτα. Δίκτη γὰρ ἔρ' Κρήτης.
 Λυκαῖον] Ἀρχαῖα, Λυκαῖον, Ἀρχαῖας ἔρ'.
- 5 Ἀμφήρτων] Ἀμφίλογον.
- 6 Ἰθαίοισιν] Ἰδοί, ἔρ' Κρήτης καὶ Τροίας· οὐν δὲ τὸ Κρήτης φησί.
- 7 Πότριοι] Ἐν ἡδὲ ἀναγωγίῳ τὸ Πότριοι.
- 8 Κρήτης αἰὲ] Παραμύχια ἐπὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τῷ ψυδῶδῃ, ἀπὸ Ἰδομηνέως
 τῷ Κρητὸς ῥηῖμα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἑλλήσι τὰ λάφυρα τῷ
 Ἰλῷ, τὰ κρείττω αὐτῷ παραποιῶσατο.
 Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τῷ Μίνως ἐπιγίγραπτο, Μίνω τῷ
 Διὸς τάφῳ, τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τῷ Μίνω, ἀπηλάφθη ὥς περι-
 λαίφθῃαι, Διὸς τάφῳ. ὡς τὴν ἔχων λέγουσι Κρήτες ὅτι τάφον
 τῷ Διὶ. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸ
 Κρίον, προσποιῶσατο τάφον αὐτοῦ.

jus ad Aeschylum, Prom. vl. 351. Si
 παραγόντων esset a πηλῶν, simile fo-
 ret διδυματόν· H. in Apoll. 54.

Vl. 4. Πῶς καὶ νῦν] Post νῦν inter-
 punxi, ut implicita esse verba osten-
 derem, pro πῶς καὶ νῦν αἰέσοντο; Δικ-
 ταῖον, ἢ Λυκαῖον; Sed hoc etiam sciat
 lector, posse omiti interrogationis
 notam post Λυκαῖον, ut suspendatur
 oratio, & unum sit membrum, ἐν δοῖῃ
 μάλα θυμός, ὡς καὶ νῦν αἰέσουσι. Ve-
 rum plus gratiae alteri lectioni inest.
 ΣΤΕΡΗ. Bis intellige αἰέσουσι. A. FA-
 BRI. Eadem figura est in Homeri H.
 in Apollin. 207. Πῶς τ' ἄρ' ὁ ὑμνήσας
 πάντας εὖ μιν ἐόντα;

Ibid. Δικταῖον] Cretensem fuisse
 crediderim, qui Dictam Cretae mon-
 tem quasi τίταν ἀππελλatam scribit:
 διὰ τὸ τιτῶσαι ἐκείτην τὴν Δία. Neque e-
 nim ibi natus, sed educatus est Jupi-
 ter. ideoque statua imberbis Jovi a-
 pud Dictam posita. VULCAN.

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. O-
 lymp. in Antistroph. 5. Strophes,

— τὰ δ' ἴσ' ὅρ' Παρ-
 τασί· ἀμφ' Ἀργεῖ τι, ὅ-
 σα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε
 Ἀρκὰς ἐλάσσον, μαρτυροῦ-
 σιν Λυκαῖο βωμός, αἰατῶ. —

A. FABRI.

Ibid. ἀμφήρτων] Nota ἀμφὶ ἱερῶν
 ἀμφήρτων. A. FABRI.

Vl. 5. Ἐν δοῖῃ μάλα θυμός·] Imita-
 tio Homeri Il. 1. 230. ἐν δοῖῃ δὲ, σκα-
 σίμου ἢ ἀπολ. ubi vid. Eustath. Add.
 Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon.
 p. 68.

Ibid. γένε'] Male interpretes de
 genere cepere. Intellige locum nata-
 lium vel patriam. De genere Jovis
 nemo unquam dubitavit. Similis er-
 nor est versionis apud Euripidem
 Bacch. 121. διαγενέτορις ἱναυλοῖ, ubi
 versio habet Jovis geniti incolae, in-
 epte. Immo: antrum ubi Joviter natus.

Vl. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ] No-
 ta redditionem particularum, quae
 omnino ad venustatem linguae Grae-
 cae conferunt. A. FABRI.

Ibid.

At qualem ipsum canamus, Diſſaeum an Lycaeum?
In dubio admodum est animus: quippe patria con- 5
troverſa eſt.

Te, Jupiter, alii Idaeis in montibus dicunt na-
tum,

Te, Jupiter alii in Arcadia. Utri, Pater, mentiun-
tur?

Cretenſes ſemper mendaces. Etenim ſepulcrum, o rex,
tuo nomine

Cre-

Ibid. *Ἰδαίον ἐν ἱμαίῳ*] Quidam
hic vertices montium ſive cacu-
miſſa vocari putarunt, itidemque a-
pud Theocritum, ubi dicit *ἄρκα μαν-
νάς Ἀνακτὸς*: ſed cur illis aſſentiendum
ſit, non video. STEPH. *Οὐρα* dicit
pro ſummicitibus, & ſaſtigio mon-
tium, ut & Theocritus *ἄρκα μαννάς
Ἀνακτὸς*. Verum *Ἰδαία ἵστα*, eſt mons
Ida, ut *ἄρκα Ἀνακτὸς*, mons Lycae-
i, pro Lycaeus, ut *flumen Rheni* pro
Rhenus, *mons Soraſis* pro Soraſte a-
pud Latinos. TH. GRAEV.

Vf. 8. *Κῆρυξ αἰὶ ἰούρα*] Perinde eſt
ac ſi diceret, Sed quid opus ex te
ſciſcitari, utri ſint mentiti, Creten-
ſes, an Arcades? quum Cretenſium
mendacia in proverbium etiam abie-
rint? & quidem, ſicut mendaciū de
tuo ſepulcro manifeſti ſunt, ita, quin
de tuis quoque natalibus mentiri auſi
fuerint, minime dubitandum ſit. Ideo
ego in mea interpretatione huius hy-
mini, non ſilla cuius principium pau-
lo ante attuli, ſed altera, quae li-
bera eſt ac paraphraſtica, ita locum
hunc expoſui,

*Verum ex te quid ſciro adeo mani-
feſta laboro?*

*Eſſe equidem Cretam recte dixero
prioris*

*Mendacem ſemper. mendaci anda-
cia linguas*

*Tanta eſt, ut tumulto te dixeris
eſſe repoſitum*

*Quem fabricata tibi eſt: quum non
ſis lumine caſſus:*

*Imo nihil mortale geras, ſed per-
petis aevi*

*Quis teneas, ſpernasque trium ma-
la ſila ſororum.*

*Quum vero mentita tuum ſit Creta
ſepulcrum,*

*Nec de ortu res mira tuo vana eſſe
loquitur,*

Caeterum Naſo reſpiciens ad haec
verba, *Κῆρυξ αἰὶ ἰούρα* (ſive ex hac
Callimachi loco, ſive ex Epimenidis
verſu petita, *Κῆρυξ αἰὶ ἰούρα, νακτὸς
Διπλῆς, γαστρεσ ἀγῶν*, quem & D. Pau-
lus citat) mendacem & ipſe Cretam
appellavit, hoc in loco,

*Nota cano. non hoc quas centum
ſuſtinat urbes,*

*Quamvis ſit mendax, Creta negare
poieſt.*

Apud eundem poëtam Minos Cre-
tam appellat Jovis incunabula, Me-
tamorph. 8.

*Certe ego non patiar Jovis incuna-
bula, Creten,*

*Qui mons eſt orbis, tantum contig-
gere monſtrum.*

Item in epiſtola Ariadnes vocatur
puero cognita terra Jovi: & Phaedra
apud eundem ſcribit Hippolyto. *Eſt
mibi doſalis tellus Jovis inſula Creta.*
Sed tamen Metamorph. libro 2. idem
poëta dicit Jovi impenſiorem curam
eſſe ſuae Arcadiae: *terras hominum-
que laboras Perſpicit, Arcadiae tamen
eſt impenſior illi Cura ſuae.* ubi, quum
dicitur Jupiter majorem curam ge-
rere Arcadiae ſuae, videtur ſignifi-
cari, Arcadiae patriae ſuae, ſive
terrae ſibi natalis. STEPHAN. Male au-
dierunt olim vanitatis nomine Cre-
tenſes, vel Ipſo Paulo teſte. neque
vanitatis tantum, verum etiam im-
probitatis & nequitiae, ut & Cappa-
doces & Cilices, unde proverbium
ἔργα ἀδέρφα νάντα. cuius etiam me-

6 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Κρήτες ἐτεκτῆσαντο. σὺ δ' ἐ θάνης· ἐσὶ γὰρ αἰεὶ.
10 Ἐν δέ σε Παρράσιη· Ρεῖη τέκεν, ἦχ' ἡ μάλιχα

Ἔσκει ὅρⓈ θάμνοισι ὠξιοκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρⓈ

Ἰερὸς, ἐδὲ τί μιν κεχρημένον Εἰλευθείης

Ἐρπυτὸν, ἐδὲ γυνὴ ἑπιμίση. ἀλλὰ ἐ Ρεῖης

Ὠγύ-

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

10 Παρράσιη] ὍρⓈ Ἀρκυδίας τὸ Παρράσιον, ἀπὸ Παρράσιου τῷ ΛυκάωνⓈ.

13 Ἐρπυτὸν] Οὔτε ἔρπυτον, οὔτε γυνὴ κρήνη τῷ τιταῖν ἐπιμίση. Ἡ ἄτης· ἡ κρήνη Εἰλευθείας, τυτῆσι γυνήσις. ὅτι πᾶν ζῶον αἰσίων οὐκ ἐμμελόμενον, ἄγωνι ἐγίγνετο, καὶ σκῆμα τὸ σῶμα αὐτῷ ἐκείνῃ ἐκείνῃ.

minit ΚαντατῆⓈ· ὁ ποσειδωνεύς, περὶ θυμάτων. quem, volente Deo, propediem emitam in lucem. VULCAN. Proverbii vice olim iactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, desumpsit, ut probant Micro-nymus Epist. ad Tit. Augustinus contra Adversarium Legis, Chrysostomus, Serm. 3. Epist. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celsum. Et ab Epimenide potuit etiam sumere Callimachus, sed nemo ausit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falsus est Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemistichion, sed distichion integrum ab Epimenide desumpsisse; nam nil tale apud illum unquam lectum fuit. A. FABRI. Suidas: Κρητίζων γὰρ φαίνεται. Ἰδομένης γὰρ ἐπιτραπείας τοῦ ἀπὸ τῶν λαβόντων γὰρ ἀπὸ διαπύμας, τὸν ἀρσεν ἰαντὸν ἐξυμῶν. καὶ ἑτέρα παροιμία, κρητίζων πρὸς Κῶντας. ὅτι ἀπατῶνός ἐστι. ROBERT. Mendacii etiam arguit Cretenses Lucanus extremo VIII.

Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.

Et Nonnus, Dionysiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ αἰεὶ παρήμεν Διὸς φειδύμοι τιμῶν.

Τετρομῆν Κρητῶν, ἐπὶ πύλῳ κρητῶν.

Nec enim semper manebat apud Jo-vi mendacem tumulum,
Obliata Cretensibus, cum offensa mendaces.

Vide & Meursii Cretam lib. II. cap. 4. TH. GRAEV.

Ibid. Κρήτες] Prima verba sunt ab Epimenide sumta, ut bene notat Po-licianus. David Rubnkenius V. C. mecum communicavit excerptum e Lexico MS. Bibl. R. Paris. quod hic non incommode locum habebit: Κρήτες παρὰ τὸ ἐπὶ κρήνῃ βιοτεύον. κρηνη-ταὶ γὰρ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος· ἐν ἐτυμολογίᾳ, παρὰ τὸ ὡς κρηνοῦσθαι τὸν ἐπὶ τὴν νῆσον αἶρα. ἐν τούτῳ φησὶ τὸς Κρήτας νομισθῆναι, ὡς ὅτι καὶ Μελίτας ἦσαν παρὰ κάλλει ἐν Θερσαλίᾳ, καὶ πρὶν γαρίσθαι Ἰδομένη καὶ προσπίπτει ὅτι τὸν ἵαντ. Μελίτας δ' ἐργασθῆσαν αἰτῶν· Κρήτες αἰεὶ φαῖσαι, καὶ ἐκτρέφασθαι αἰ-σὼς μετὰ πύλῳ ἀλλήλων αἰτῶν, ὥστε ἐπὶ τῆς κρήνης ἵστανται. ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ὅσον εὐς Κρήτας τὰς δειμαμένους τῷ Διὶ, καὶ τιμῶντας ὡς ἵνα τὸν ἀνδράπων αἰτῶν· Κρήτες φαῖσαι τίμωσιν οὐ δειμασθε, οὐ δ' ἐ θάνης, ἴση γὰρ αἰεὶ. Hujus glossae prima verba usque ad αἶρα sunt etiam in Etym. M. nisi quod ibi est vitiose κρήναι, quod hinc corrigendum. Mox ante ἵστανται φησὶ excidit nomen Gram-matici, cuius ista narratio fuit, item-que mox φαῖσαι: ἐκ τούτῳ φ. τ. Κ. φαῖσαι νομισθῆναι. Mox pro παρὰ κάλ-λῃ corrigendum παρὶ κάλλους. Verba Epi-

Cretenses struxerunt. Tu autem non es mortuus. Vis enim semper.

In Parrhasio vero te Rhea peperit, qua parte maxime 10
Densus mons virgultis. Inde locus
Sacer, neque eum indiga Lucinae
Fera, aut mulier adit: sed eum Rheae

Pa-

Epimenidis sunt ejusmodi, ut ver-
sum insint vestigia, sed memoriter
prolatorum, ut sententia versuum
utcumque exprimeretur. Sed quia
posteriora sunt plane Callimachi,
fortasse Grammaticus nomen Epime-
nidis temere pro Callimacho posuit.

Vf. 9. *ἐν Πάρῳ*] Removendum
est, subscriptum, cum hocce tempus
a futuro proficiatur, ubi nullum
est. Sit semel monuisse satis. A. FABRI.

Vf. 10. *Πάρῳ*] MSS. Vat. Ambr.
& Voss. *Πάρῳ*. Sic Origenes lau-
dans hunc versum contra Celsum III.
p. 137. *Πάρῳ*. Sed verissime
Arnaldus Animadv. c. 10. corrigit *Πάρ-
ῳ*, quod est montis nomen. cf.
H. in Dian. 99. Consentit Scholion
ad h. l. favetque locus Origenis.
Frustra objicit Vir doctus in Obf.
Misc. V. p. 260. frigidam existere
Πάρῳ. *Rhea te peperit in monte
Parrhasio, ubi mons est.* Non sic sen-
tentia concipienda, sed in hunc mo-
dum: Rhea te peperit in Parrhasio
(monte) qua parte ille mons densis-
simus est virgultis.

Vf. 11. *ἔθνη ὁ χῶρος*] Ait Calli-
machus, cum Arcadiae locum, ubi
Jupiter natus, nullis mulieribus,
aut animalibus reptilibus adire li-
cuisset, quod certissimum nempe divi-
nitatis indicium esset. Quo pertinet
locus Pausaniae, quem Frischlinus
allegat. Maturus. Simile quid nar-
rat Theocritus primo Idyllio vf. 125.

αἰεὶ τὸ σῶμα

*Τὸν Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μανί-
μον ἀγαθόν.*

h. e. & sublime sepulchrum illud Lyca-
onidae, quod & diis beatis est venera-
bile. Intelligit autem sepulchrum
Maenali Lycaonis filii; ubi habetur
in Scholiis: *ἀγαθόν, θαυμάσιον δολα-
δὴ, ἐν ἀσπερχόματι ζῶν ἀγῶνα πονῶν.*
ROBERT.

Ibid. *ὅτι τὸ μὲν*] *Μὲν* non conve-
nit verbo *ἐπιμίσχεται*, quod dativo
jungitur. Itaque R. Bentlejus vult
rescribi *μὲν* vel *οἱ*. Malim cum Cl.
Lennepio ap. Ruhken. Ep. Crit. I.
p. 64. *οὐδὲ τὸ μὲν*.

Vf. 12. *παρῳμένην Εἰλαθυῖαν*] Non
exposui *παρῳμένην Εἰλαθυῖαν*, expertum
Lucinam, id est, partus labores:
quasi verba illa sonarent *Lucina usum*,
id est, Lucinae auxilio: sed quum
παρῳμένην junctum genitivo viderem,
non dativo, censui vertendum, *in-
digens Lucina*, seu *indigam Lucinae*.
Id est, indigum auxilii Lucinae. Ex-
empla autem hujus significationis
participii *παρῳμένην* cum genitivo,
apud poetas, suppeditabit Thesa-
urus meus Graecae linguae. Ut ve-
ro altera expositio, quae a Scho-
laste assertur, locum habere possit,
Callimachum aliter loquutum esse,
& negativam particulam non cum
ἐπιμίσχεται, sed cum *παρῳμένην*,
aut alio ejusdem significationis jun-
xisse oporteret. Apud eundem Scho-
lastem eo in loco non dubito, quin
vox *οὐδὲ* pro alia irrepserit. Cae-
terum pro *γὰρ παρῳμένην Εἰλαθυῖαν*,
alia elegantiore periphrasi utens, di-
xit alibi, *ἀπὸ Ἐλαθυῖας τῆς χίρας*.
STERN. Diana cur sit Ilithya dicta,
etiā ab Horatio, id exponit Gy-
rald. in suo syntagmate. Ita infra,
ἀπὸ Ἐλαθυῖας τῆς χίρας. Utraque est
periphrasis parturientis. *Ἐλαθυῖα* e-
nim, sive *Εἰλαθυῖα* (utrumque enim
dicitur) est *αἰώνιον ἰσχυρόν*, ut Or-
pheus loquitur, & *αἰώνιον ἰσχυ-
ρόν*, atque adeo *μυτιζόν*, quam
Latini Lucinam vocarunt, quod foe-
tum producat in lucem. Horatius,

Rito maturos aperire foetus

Lenis Ilithyā, tuere matrem.

Sive tu Lucina probas vocari,

Seu genitalis.

8 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Ὁ γύγιοι χαλέουσι λεχάριοι Ἀπιδανῆς.
 15 Ἐνθά σ' ἐπεὶ μήτης μεγάλην ἀπυθήχτε κόλπον,
 Ἀῦ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α,

14 Ἀπιδανῆς] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες,

Per hanc poetæ veteres adumbrarunt Dianam, hoc est, Lunam; ut Callimachus ipse testatur hymno in Dianam vers. 21. sqq. ubi Scholiastes, ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ Εἰλυθούῃ. Causam vero hanc crediderim, quod Lunæ sidus, ut ait Plinius lib. 11. cap. 101. foemineum ac mollem solvit humorem & trahit, & cuncta humifico suo spiritu laxat, ideoque partum sæpenumero celeriore facilioremque reddit. καρχμήνιοι vero genitivo conjunctum, indigum significare, adeo notum est, ut qui multis id exemplis doceat, is τῷ καρχμήνιο videatur. VULCAN.

Ibid. καρχμήνιοι Εἰλυθούῃς] Fundus formæ hujus Homerus Od. A. 13. Adde Virum doctum Obs. Miscell. Nov. T. 1. p. 76.

VI. 12. 13. ἰδί τί μιν καρχμήνιοι Εἰλυθούῃς ἔρποντον, ὡς γυνὴ ἰπνίσσεται.] Vertunt: neque cum aliquod indigens Lucinae reptilia, neque mulier adit ulla. Et vides sic sentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verre, neque prægnans animal, neque mulier adit ulla. Ἐρποντὰ enim, quamvis proprie dicantur ἀποδα, reptilia, significant tamen quævis etiam animalia. Etyim. Mag. Ἐρποντὸν ζῶν χειρῶν. παρὰ τὸ ἰπνίστειν. τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθῶν περιπατεῖν. Ἐρποντὸν animal terreste, α τὸ ἰπνίστειν, quod est cadere, quod non incedat erecta, sed in terram scilicet prona. Paulo post: Κυρίως τὰ ἀποδα εἰρηλὶς ἰρποντὰ, ἀπὸ τῷ πνίπτειν ἢ ἰπρ. καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετραπόδα. Proprie pedes non habentia dicuntur ἰρποντὰ, α τὸ πνίπτειν ἢ τῷ ἰπρ, quia in terra serpunt. Per catachresin autem etiam quadrupes sic dicuntur. Sic Lacæna canis apud Pindarum Pythionίς. vocatur τρήχιον πυκνότερον ἰρποντῇ, velocissimum animal. Homerus

quoque Ὀδυσσ. δ.

ἔσσι' ἰπνί γαίην
 ἔρποντα χίτωνας, καὶ ὕδωρ, καὶ
 θυσσινδαῖς πῖρ.
 quæcumque in terra
 Animalia sunt, & aqua, & διολ-
 nus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, reptilia, quamvis a Didymo meliora docti essent, qui notat: ἰρποντὰ κυρίως μὴ εἰ ὄφρ' ἐκ καταχρηστικῶς δὲ τὴν πάντα τὰ θύρια. propriis quidem ἰρποντὰ sunt serpentes: sed per catachresin omnia hic dicuntur animalia. & sic apud Callimachum; cujus sententia est, nulum allud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem peperisse. Ἰρπον apud Dores, ut sæpissime apud Theocritum. est ire, incedere, ut non mirum ἰρποντὰ dici animalia non modo quæ serpunt, sed incedunt. Haec patris mei est observatio. TH. GRAEV.

Ibid. ἰπνίσσεται] Sic MSS. Reg. Vat. Ambr. uterque, & editiones veteres ante Benenatum omnes: atque ita restitui volebat R. Bentleyus. Itaque fecimus, librorum auctoritate secuti. Verbum ἰπνίσσεται nusquam apud Callimachum, sed semper ἰπνίσσεται occurrit, natumque videtur hoc loco e vs. 25. Ἐπνίσσεται est verbum Ionibus in primis usitatum, unde sæpissime apud Herodotum reperitur. Habet etiam Thucyd. I. 13. & Xenoph. Cyrop. VII. p. 512. Ed. Hutch. Inde elegans verbum ὑπνίμμι. de portu apud Polluc. I. 100. & apud Strabonem XI. p. 754. B. χώρα ὑπνίμμι. aditu facilis. Est quidem ἰπνίσσεται apud Theocr. Id. IX. 43. ut recte monet Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. sed ibi est aliter: ἰπνίς ἰπνίσσεται, ubi advenit: neutraliter dicitur & sine regimine. Aptior est locus Nicandri Ther. 470 οὐρα ἰπνίσσεται, quem ad lectionem hujus loci ἰπνί-

Parientis antiquum cubile vocant Apidanés,
Ibi te postquam mater divino deposuerat gremio, 15
Sta-

σῆλαι defendendam attulit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 64. qui idem verbum pro ἐπιμολογίας bis reponit apud Hesiodum Theog. 802. 803. quod non imiter. Profertur etiam huius verbi exemplum e Sophoclis Oed. Col. 720. ubi de Cephiso, πῶς δὲν ἐπιμολογίας: sed ibi scribendum πῶς δὲν ἐπὶ νείσῃ, per campos, in agris labitur. Quod autem Lamb. Bos Animadv. p. 126. putat, facilius a librariis τὴν ἐπιμολογίαν substitui potuisse ἐπιμολογίας, ut notius: id in hunc locum non satis convenit. ἐπιμολογίας sensu adequandi minus facile concocerit Imperitus librarius, quam ἐπιμολογίας, cum praeserim in vicinia esset νείσῃ. Certe ego libros veteres sequi malui.

V. 14. Ὀρχήν] Magis placet lectio ex Scholiaste adscripta margini Ὀρχήν. merito enim Apidanenses, Arcadiae populi, vocantur Ὀρχήν, id est, prisci (quum etiam ipsi Arcades dicti sint προσλαῖνοι: & Ἄρβις eorum Ladon, cuius mendo sit statim post, vocetur Ὀρχήν. a Dionysio, ἢ τῇ παραφύσει) at λαχών. Pute dictum simpliciter fuisse, id est, sine tali adjectione qualis est adjectivi Ὀρχήν, credibile sit. Illud autem Arcadium epithetum προσλαῖνοι ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphrasim: dicente de Arcadia alicubi Gens hanc prior, alicubi Terra hanc prior. STEPH.

Ibid. Apud Dionysium de situ orbis Ὀρχήν Τύρον, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

Urbs antiqua fuit, Tyrti tenuere colenti.

& Hesychius Ὀρχήν τήν exponit σὲ ἀρχαία. MEURS.

Ibid. Ὀρχήν] Frustra Stephanus malit Ὀρχήν, ut bene monet Meursius. Magis poeticum est, de terra dici, quam de populo. Ipse noster H. in Del. 160. Ὀρχήν νῆσον, & infra vs. 40. παλαιότατον ὕδωρ. Pindarus Nem. VI. 73. Φαίητι. ἢ Ὀρχήν. Add. Spanhem. ad h. l.

Bene Eustathius ad Dionys. Geogr. 417. ubi Ὀρχήν. Ἀδδων Ὀρχήν δὲ λέγει διὰ τὴν περὶ αὐτὴ ἀρχαίολογίαν, sicut Ὀρχήν. μῦθος, fabula vetus, apud Nicandrum Ther. 342. Neque vero erat, quare Stanlejus ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 327. vetustissimum ineptum montis epitheton appellaret, idque etiam in hunc locum Callimachi convenire diceret. Non ineptus certe fuit Virgilius, cum Italiam terram antiquam diceret, h. e. antiquissimis temporibus habitatam, notam. Sic h. l. antiquum Rheae lectum puerperae intelligemus, antiqua fama notum ac celebratum. Correctioni Ὀρχήν etiam adversatur τὸ καλῖναι, cum deberet esse ἐκάλειν, ἐκάλειναι. Et si vs. 45. & H. in Dian. vs. 199. καλῖναι sic dicitur: tamen loca huic non sunt satis similia.

Ibid. καλῖναι] Ed. Ald. καλῖναι. Nisi est operatum vitium, potest in hoc verbo latere καλῖναι, quod est infra vs. 51.

Ibid. Ἀπιδανῆς] Dionysius de situ orbis, de Peloponneso loquens:

Κάδδ' ἐν μίσην τῶν, καὶ λαὸν χθόνα παλαιότατον

Ἀρκαδῆς Ἀπιδανῆς.

ubi Eustathius ab Ἀπιδε Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades Ἀπιδανῆς innuit. Alii, citante eodem Eustathio, Ἀπιδαν & Ἀπιδανῆς dici volunt, & quidem convenientius sententiae Callimachi, κατὰ τήν τε πᾶν, καὶ τὴν πιδαν. unde & παλαιότατον vocari possit. Eadem vero ratione etiam Arcadia Ἀζανῆς dicta, διὰ τὴν ἄζαν, τῆς ἐπαρτίας, & gens ipsa Ἀζανῆς. VULCAN.

Vf. 15. μετὰ δὲν ἀντιθάλαλλον κόλπον] Sic Callimachus ἀντιθάλαλλον appellatione est usus H. in Dian. 24. Ὅτι μὲν καὶ τίς ποταμὸς καὶ οἷα ἔλκεται φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμνηστὶ φέρον ἀντιθάλαλλον κόλπον. At vero ib. 71. in magis usitata significatione ponitur, ubi de puella expavescita dicitur, ἢ δὲ τῆς δυνάμει κόλπος. Illum autem verbi ἀντιθάλαλλον usum imitatus est Catullus, quum de Diana cecinit, Quam mater prope

CALLIMACHI VITA.

Ἰὺς ἄφιξις, Ἑλπίδες, Σεμέλη, Σατυρικά δρά-
ματα, Ἄργυρος οἰκισμοί, Τραγωδία, Κομωδία, Ἄρ-
χαδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἰβίς. ὅτι δὲ ποίημα
ἔκτετεπιδυμένον εἰς ἀσέφειαν καὶ λοιδορίαν, εἰς πᾶ-
ν Ἰβίς, γινόμενον ἐλθρόν τῃ Καλλιμάχῳ. ὡς δὲ ἔτ
Ἀπολλών, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μυσθόν,
Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ ἀφλαμψάντων, καὶ ὧν
συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις α' καὶ β'. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῇ
καὶ ἡρόδοτος καὶ ἀπὸ ἄλλης γινόμεναι διδασκάλων, Πί-
ναξ τῇ Δημοκρίτῳ γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν
προσηγορίαι καὶ ἔθνη καὶ πόλεις, Κτίσεις ἡρώων καὶ πό-
λεων, καὶ μετονομασίαι, Περί τῶν Εὐρώπῃ ποταμῶν,
Περί τῶν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ
ᾧ αὐτοῦ, Περί μετονομασίων ἰχθύων, Περί ἀνέμων,
Περί ὀρέων, Περί τῶν οἰκισμῶν ποταμῶν, Θαυ-
μάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγῇ.

KΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ῬΗΜΝΟΙ.

CALLIMACHI

CYRENAEI

HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΝ.

1 **ΖΗΝΟΣ** ἔοι τί κεν ἄλλο ~~πῶς~~ σποιδῆσιν αἰεῖδεν
 Λώιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα,
 Πηλογόνων ἐλατῆρα, διχασπύλον ἐρατιδῆσι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ

ὡς τῆς Καλλιμάχε ὕμνου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

1 **ΖΗΝΟΣ** ἔοι] Πότεροι, Ζηὸς σποιδῆσιν; ἢ, Ζηὸς τί λώιον αἰεῖδεν;
 3 Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλῷ γυνάξ, τῆς δὲ γῆς.

VI. 1. **ΖΗΝΟΣ** ἔοι] Mirari satis non possum quid cogitaverit Schollastes, quum dubium esse dixit utrum genitivum Ζηὸς cum dativo σποιδῆσιν jungere oporteret, an dicendum esset, Ζηὸς τί λώιον αἰεῖδεν; Quomodo enim non animadvertit, haec quae proxime sequuntur verba ἢ θεὸν αὐτὸν, huic posteriori expositioni repugnare? Quum enim perinde sit, ac si ipsum dei nomen repetendo, dixisset, νοὴ ἢ θεὸν αὐτὸν, sed Ζηὸν αὐτὸν, duo essent, quae idem significantia ad eandem vocem λώιον referrentur: hoc modo, τί λώιον Ζηὸς, ἢ Ζηὸν αὐτὸν. neque enim cuiquam dubium esse potest, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζηῶν: & quin idem valeat, τί λώιον αἰεῖδεν Ζηὸς, & τί λώιον αἰεῖδεν ἢ Ζηῶν. Malui autem & in illa mea interpretatione, quae est adstricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod haec repetitio a verbis poëtae non discederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe esset. Ita igitur sum interpretatus.

Quid Jovis in sacris potius quam Juppiter ipse Cantetur?

Potteram vero & ita interpretari, *Quid nobis potius quam Juppiter ipse cantetur*
Haec ad sacra Jovis?
 Quin etiam hoc modo reddere posuissem,

Quid Jovis in sacris nobis sit reatus ipsum

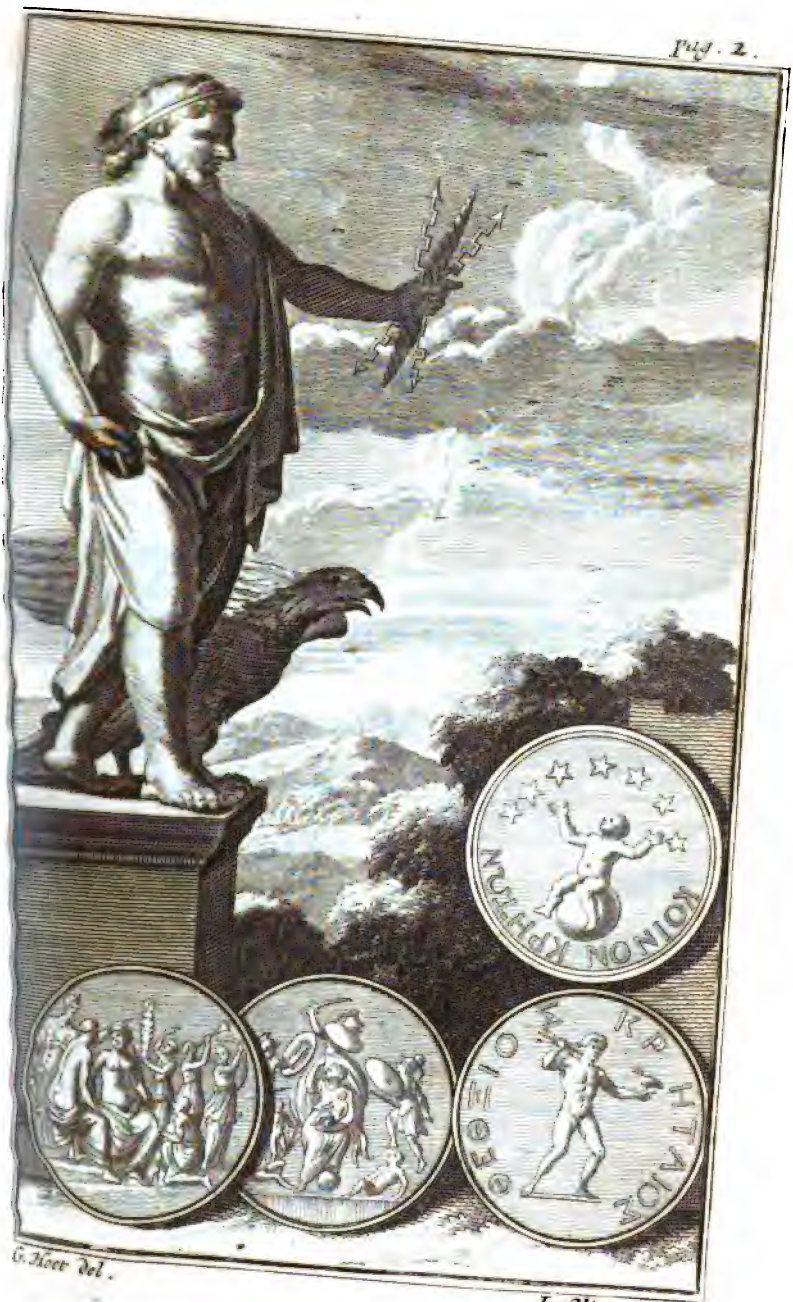
Quam cantare Jovem?

Sed & retinendo illam ipsam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipsius dei nomen posui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovis in sacris potius mihi quam deus ipse Cantetur?

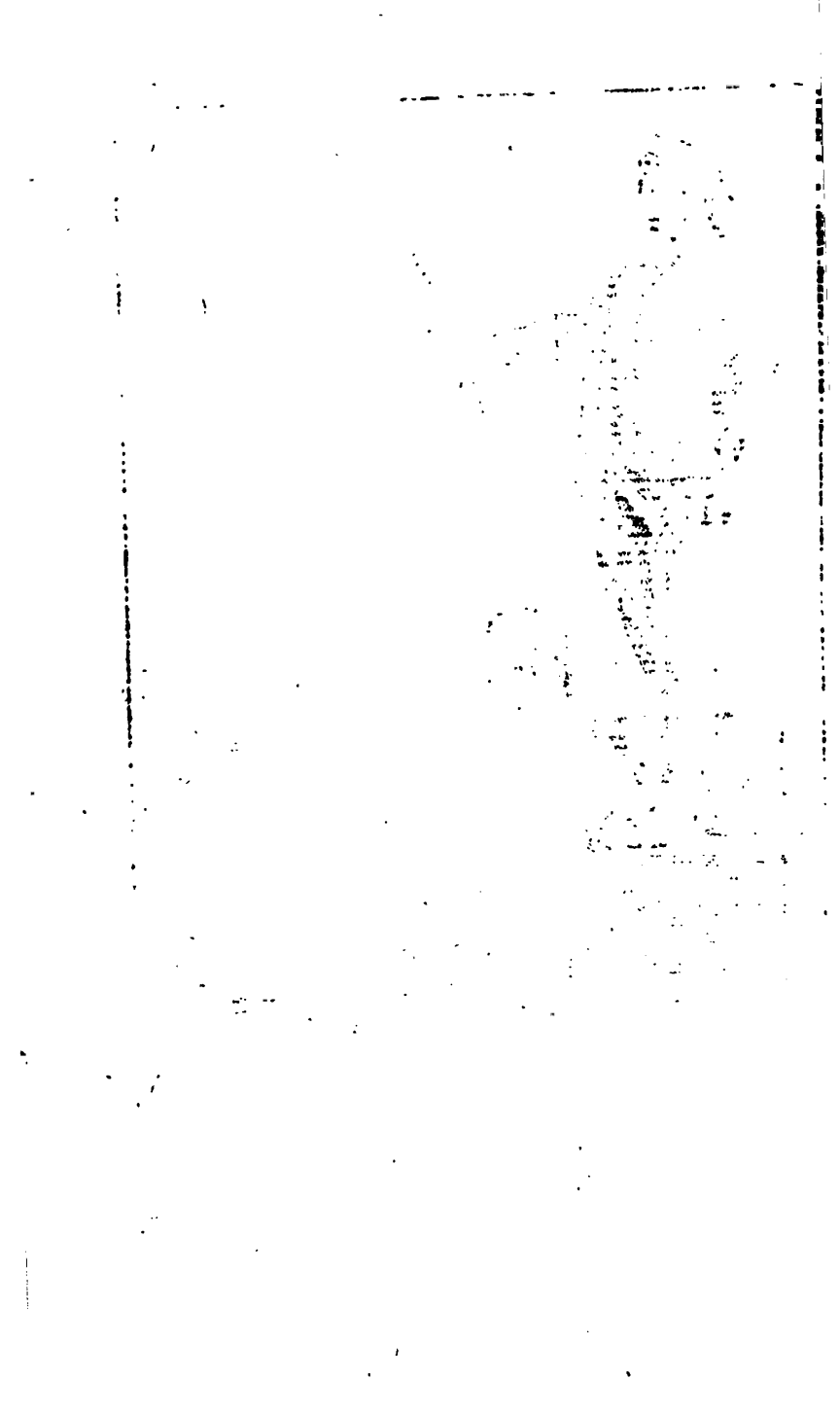
Ad Scholiastem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat, quae non omnino ratione caruisset, si dixisset dubium esse, an intelligendum sit, παρὰ σποιδῆσι Ζηὸς τί λώιον αἰεῖδεν ἢ θεὸν αὐτὸν: an, παρὰ σποιδῆσι Ζηὸς τί ἔοι αἰεῖδεν λώιον ἢ θεὸν αὐτὸν. id est, τί λώιον θεὸν αὐτὸν. Si, inquam, annotasset, dubium esse, an dicendum esset, τί ἔοι λώιον αἰεῖδεν, accipiendo λώιον pro melius, sive satius, eodem sensu (ut dicitur, melius est hoc dicere, vel facere: sive satius est, quamvis ego mutata

οὐκ

G. Hoer del.

Is. Nianen fec.

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI IN JOVEM.

Jovi dum libatur, quid aliud magis canere
Conveniat, quam Deum ipsum, semper magnum,
semper regem,
Terrigenum victorem, jura dantem coelitis? r

At

orationis forma usus sim voce potius) an *ἰο* quidem jungeretur cum infinitivo, *ἰοῖεν* autem cum *ἰ* *Διὶ* *ᾠδόν*, hoc sensu: Quid apud sacra Jovis cantare quis possit ipsomet deo praestantius? Hunc (autem sensum si amplexus fuisset, ita interpretari potuissem,

Quid Jovis in sacris Jove quid praestantius ipso Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter sacra Jovis Jove quid praestantius ipso

Quis cantare queat?

Verum hic sensus minus mihi placet quam alter: praesertim quum pro praestantius alia potius voce, quam *ἰοῖεν*, usus fuisse videatur. Caeterum ubique meae interpretationi pronomen *ἴπσο* adhibeo, quoniam & a poeta Graeco ponitur itidem *αὐτῶν*, quod non vacat, sed valde est emphaticum hoc in loco. Ac posset *ἰ* *Διὶ* *αὐτῶν* reddi etiam, *quam ipsumque deum*, vel *quam illum ipsum deum*. STEPHANUS. Add. Obs. Misc. V. p. 260.

Ibid. ZHNOX] Refer ad *σπουδαῖς*. ANNA FABRI.

Ibid. *παρ*] Particula notans possibilitatem. A. FABRI.

Ibid. *σπουδαῖς*] Alii *σπουδαῖς*, alii *σπουδῆς* legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad sacrificia,

quia hymni inter sacrificandum cantari consueverant. Si posterior magis probetur, desideria & cogitata mentis ipsius Callimachi intelligas necesse est. ROBERTI. Inepth est posterior lectio, vera prior. TH. GRAEVIUS.

VI. 3. Παλαστήν] Epitheton Gigantum, quos *Ἡγυῖο* *ὡς* *ἄλτρα* *τῆς* *Παλλάδος* vers. 8. *γυγίας* vocat,

Οὐδ' ἴνα δὲ λίθῳ παλαστήνῃ
πάντα οἴμεσθαι
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἰδὲ ἀπὸ γυγίας
ἴ. 7.

Hesychius *Γυγίας* explicat, *ἄλτρας*, *γυγίας*. & paulo post, *Γυγίας*, *τῶν* *τὰ* *γῆνα* *ἠραζομένων* *καὶ* *ἀμαρτανότων* *κατὰ* *καπὸν* *δὲ* *καὶ* *πάντες* *ἀνθρώποι* *πύτται* *γυγίας*, *καθὸ* *τὴν* *ὑπέρτατον* *ἐπὶ* *γῆς* *ἔχουσιν*. quae Hesychii interpretatio, Suidae de eo suspitionem confirmare possit, fuisse videlicet eum *μὴ* *Χρυσαῖον*, *ἀλλὰ* *τῆς* *Ἑλληνικῆς* *ματαιοποιίας* *ἀνέκλεστον*. Neque enim ea tantum de causis homines dicuntur *γυγίας*, sed quod e terra creati formatique sint: quae ratione rectius *παλάστοι* vocentur. *Παλῶς* enim non simpliciter terram, *ἀλλὰ* *τὴν* *ἐκστρεμμένην* *γῆν*, hoc est, litum significat. VULCANIUS. *Παλαστήν* ante R. Bentlejum corrigi voluere Salmas. ad Inscript. Vet. p. 115. & ad Steph. Byz. v. *Παλαστία*, & Stanley.

4 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Πῶς καὶ νῦν, Δικταῖον αἰέσομεν, ἢ Λυκαῖον;
 5 Ἐν δὲ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένε' ἀμφήρῃσι.
 Ζεῦ, σὶ μὲν Ἰδαίοισιν ὡς ἔρεσι φασὶ γενέσθαι,
 Ζεῦ, σὶ δ' ὡς Ἀρχαδίῃ· πότριοι, πάτερ, ἐφύονται.
 Κρήτες αἰεὶ φεύσσαι· ἢ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σείῃ

Κρή-

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 4 Δικταῖον] Κρήτα. Δίκτη γὰρ ἔρ' Κρήτης.
 Λυκαῖον] Ἀρκαδία, Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ἔρ'.
 5 Ἀμφήρῃσι] Ἀμφίλογον.
 6 Ἰδαίοισιν] Ἰδη, ἔρ' Κρήτης καὶ Τραίας· οὗν δὲ τὸ Κρήτης φησί.
 7 Πότριοι] Ἐν ἡδὲ ἀναγωγῇ τὸ πότριοι.
 8 Κρήτες αἰεὶ] Παραμείψαι ἐπὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τῷ ψεύδει, ἀπὸ Ἰδομένηας
 τῷ Κρητὸς ῥηθῆαι· ὅς λαχὼν μίσηται τοῖς Ἑλλήσι τὰ λάφυρα τῷ
 Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιποιήσαστο.
 Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τῷ Μίνωος ἐπιγίγνασθαι, Μίνω' τῷ
 Διὸς τάφῳ, τῷ χροῖον δὲ τὸ, τῷ Μίνω', ἀπληρόν· ὥς περι-
 λειφθῆναι, Διὸς τάφῳ. ὡς τὰν ἔν ἔχιν λέγουσι Κρήτες τὸ τάφον
 τῷ Διὶ. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ πρόβαλόν διὰ τὸ
 Κρίνον, προσποιήσαντο τάφον αὐτοῦ.

fas ad Aeschylum, Prom. vf. 351. Si
 παλαῖον esset a παλῶν, simile fo-
 ret διδυματισμῷ H. in Apoll. 54.

Vf. 4. Πῶς καὶ νῦν] Post νῦν inter-
 punxi, ut implicita esse verba osten-
 derem, pro πῶς καὶ νῦν αἰέσομεν; Δικ-
 ταῖον, ἢ Λυκαῖον; Sed hoc etiam sciat
 lector, posse omitti interrogationis
 notam post Λυκαῖον, ut suspendatur
 oratio, & unum sit membrum, ἰδὲν
 μάλα θυμός, ὥς καὶ νῦν αἰέσομεν. Ve-
 rum plus gratiae alteri lectioni inest.
 STERN. Bis intellige αἰέσομεν. A. FA-
 BRI. Eadem figura est in Homeri H.
 in Apollin. 207. Πῶς τ' ἔρ' ὡς ὑμῶν
 πάντας οὐ μὲν ἴδμεν;

Ibid. Δικταῖον] Cretensem fuisse
 crediderim, qui Dictam Cretae mon-
 tem quasi τίχταν appellatam scribit:
 διὰ τὸ τιθέσθαι ἐκ τῶν Δία. Neque e-
 nim ibi natus, sed educatus est Jupi-
 ter. ideoque status imberbis Jovi a-
 pud Dictam posita. VULCAN.

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. O-
 lymp. in Antistroph. 5. Strophes,

— τὰ δ' ὡς ἔρ' Πα-
 ραμείψαι ἀμφ' Ἀργεῖ τι, ὅ-
 σα καὶ ἐν Θύβαις, ὅσα τε
 Ἀρκάδ' ἀγασσών, μαρτυρή-
 σαι Λυκαῖς βωμός, ἀντ'.

A. FABRI.

Ibid. ἀμφήρῃσι] Nota ἀμφὶ ἑρῶν
 ἀμφήρῃσι. A. FABRI.

Vf. 5. Ἐν δὲ μάλα θυμός·] Imita-
 tio Homeri Il. 1. 230. ἐν δὲ δὴν, σα-
 σίμων δ' ἀπολ. ubi vid. Eustath. Add.
 Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon.
 p. 68.

Ibid. γένε'] Male interpretes de
 genere cepere. Intelligere locum nata-
 lium vel patriam. De genere Jovis
 nemo unquam dubitavit. Similis er-
 ror est verionis apud Euripidem
 Bacch. 121. διογενέτορες ἱναυλοῖ, ubi
 versio habet γένος γενίτι ἱναυλοῖ, in-
 cepit. Immo: antrum ubi Juppiter natus.

Vf. 6. Ζεῦ, σὶ μὲν, Ζεῦ, σὶ δ'] No-
 ta redditionem particularum, quae
 omnino ad venustatem linguae Grae-
 cae conferunt. A. FABRI.

Ibid.

At qualem ipsum canamus, Dictaeum an Lycaenum?
In dubio admodum est animus: quippe patria con- 5
troversa est.

Te, Jupiter, alii Idaeis in montibus dicunt na-
tum,

Te, Jupiter alii in Arcadia. Utri, Pater, mentien-
tur?

Cretenses semper mendaces. Etenim sepulcrum, o rex,
tuo nomine

Cre-

Ibid. *Idalovv iv iπav*] Quidam
hic vertices montium sive cacu-
mina vocari putarunt, itidemque a-
pud Theocritum, ubi dicit *ἀπὸν μὲν
ἀπὸν Ἀνακτοῦ*: sed cur illis assentiendum
sit, non video. STEPH. *Ὀψα* dicit
pro summmitibus, & fastigio mon-
tium, ut & Theocritus *ἀπὸν μακρὰ
Ἀνακτοῦ*. Verum *Ἰδαία ὄψα*, est mons
Ida, ut *ἀπὸν Ἀνακτοῦ*, mons Lycaci,
pro Lycacus, ut *flumen Rheii* pro
Rheus, *mons Soractis* pro Soracte a-
pud Latinos. TH. GRAEV.

VI. 8. *Κῆρυξ αἰὶ Ἰούρας*] Perinde est
ac si diceret, Sed quid opus ex te
sciscitari, utri sint mentiti, Creten-
ses, an Arcades? quum Cretensium
mendacia in proverbium etiam ablen-
tiant? & quidem, sicut mendaci de
tuo sepulcro manifesti sunt, ita, quin
de tuis quoque natalibus mentiri ausi
suerint, minime dubitandum sit. Ideo
ego in mea interpretatione hujus hy-
mni, non illa cuius principium pau-
lo ante attuli, sed altera, quae li-
bera est ac paraphrastica, ita locum
hunc exposui,

*Verum ex te quid scire adeo mani-
festa labore?*

*Esse equidem Cretam recte dixere
priores*

*Mendacem semper. mendaci auda-
cia linguae*

*Tanta est, ut tamulo te dixerit
esse repostum*

*Quum fabricata tibi est: quum non
sis lumine cassus:*

*Imo nihil mortale geras, sed per-
petui aevi*

*Ius teneas, spernasque trium ma-
la sis sororum.*

*Quum vero mentita tuum sit Creta
sepulcrum,*

*Nec de ortu res mira tuo vana esse
loquuntur.*

Caeterum Naso respiciens ad haec
verba, *Κῆρυξ αἰὶ Ἰούρας* (sive ex hoc
Callimachi loco, sive ex Epimenidis
versu petita, *Κῆρυξ αἰὶ Ἰούρας, ναυαῖ
δύπλη, γαχτοῦ ἀργαῖ*, quem & D. Pau-
lus citat) mendacem & ipse Cretam
appellavit, hoc in loco,

*Nota cano. non hoc quas centum
suffinat urbes,*

*Quamvis sit mendax, Creta negare
potest.*

Apud eundem poetam Minos Cre-
tam appellat Jovis incunabula, Me-
tamorph. 8.

*Certe ego non pastar Jovis incuna-
bula, Creten,*

*Qui meus est orbis, tantum contin-
gere monstrum.*

Item in epistola Ariadnes vocatur
puero cognita terra Jovi: & Phaedra
apud eundem scribit Hippolyto, *Est
mihi dotalis tellus Jovis insula Creta*.
Sed tamen Metamorph. libro 2. idem
poeta dicit Jovi impensorem curam
esse suae Arcadiae: *terras hominum-
que labores Perspicit, Arcadiae tamen
est impensor illi Cura suae*. ubi, quum
dicitur Jupiter majorem curam ge-
rere Arcadiae suae, videtur signifi-
cari, Arcadiae patriae suae, sive
terrae sibi natalis. STEPHAN. Male au-
dierunt olim vanitatis nomine Cre-
tenses, vel ipso Paulo teste. neque
vanitatis tantum, verum etiam im-
probitatis & nequitiae, ut & Cappa-
doces & Cilices, unde proverbium
ἡπὶ Ἀδρῶνα ναύειν. cuius etiam me-

6 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' ἐ θάνης· ἐοσι γ' αἰεί.

10 Ἐν δέ σε Παρράσίη ῥεῖη τέκεν, ἤχι μάλιστα
Ἔσχευ ὄρ[⊙] θάμνοισι [⊙]θελοκεπές· ἔνθει ὁ χῶρ[⊙]
Ἰερὸς, ἐδὲ τί μιν κεχρημύον Εἰλευθυίης
Ἐρπετόν, ἐδὲ γυνὴ ὀπιμίση. ἀλλὰ ἔ' ῥεῖης

Ὠγύ-

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

10 Παρράσιη] Ὁρ[⊙] Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον, ἀπὸ Παρράσου τῷ Λυκάου[⊙].

13 Ἐρπετόν] Οὔτε ἔρπετόν, οὔτε γυνὴ κρήνησα τῷ τιταῖν ἰπμίσση. Ἡ ὕψος· ἢ κρήνη Εἰλευθυίας, τυτσίς γυνήτις. ὅτι πᾶν ζῶον αἰετοὺς οὐκ ἠμολογούμενον, ἄγωνι ἐγίνετο, καὶ σκιδὸν τὸ σῶμα αὐτῷ ἐκείνι ἐπαί.

minit Κατακτῆ[⊙] ὁ παροργιστής, πρὶ θανάτου. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. VULCAN. Proverbii vice olim iactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, desumpsit, ut probant Hieronymus Epist. ad Tit. Augustinus contra Adversarium Legis, Chrysostomus, Serm. 3. Epist. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celsum. Et ab Epimenide potuit etiam sumere Callimachus, sed nemo ausit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falsus est Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemistichion, sed distichion integrum ab Epimenide desumpsisse; nam nil tale apud illum unquam lectum fuit. A. FABRI. Suidas: Κρητίζων γὰρ ψεύδονται. Ἰδομένης γὰρ ἰσχυραῖς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύων χαλκὸν διακίμαι, τὸν ἄρσεν ἑαυτῷ ἐξείλετο, καὶ ἵππερα παρὰ μία, κρητίζων πρὸς Κῶτας. ὅτι ἀπατιόνης ὤσι. ROBERT. Mendacii etiam arguit Cretenses Lucanus extremo VIII.

Tum mendax Magni tumulo, quous Creta Tonantis.

Et Nonnus, Dionysiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ αἰὶ παρὶμμεν Διὸς ψευδμοι τίμω.

Τρεπομένη Κρήτισσι, ἐπὶ πύλον κρητοπέας.

Nec enim semper manebat apud Jovis mendacium tumulum, Obliuiscata Cretensibus, cum effuso mendacis.

Vide & Meurfil Cretam lib. II. cap. 4. TH. GRAEV.

Ibid. Κρητίζων] Prima verba sunt ab Epimenide sumta, ut bene notat Posidonianus. David Ruhnkenius V. C. mecum communicavit excerptum e Lexico MS. Bibl. R. Paris. quod hinc non incommode locum habebit: Κρητίζων παρὰ τὴν ἐπὶ κρήνῃσι βουτίαν, αὐτοκρητίζων γὰρ. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος[⊙] ἐν ἐτυμολογίᾳ, παρὰ τὴν αὐτὴν κρήνην τὴν ἐπὶ τῶν ἰσίων αἶρα. ἐν τούτῳ φασὶν τὰς Κρήτας νομισθῆναι, ὡς ὅτι καὶ Μελίαν ἰδέσθαι παρὰ κἀλλῃ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κρητίζωντας Ἰδομένη καὶ προσκίμαι ὅτι ἐπὶ τὸν ἵππον. Μελίαν δ' ἀρχαιοθῆσαν αἰτῶν· Κρητίζων αἰὶ ψεύσαι, καὶ ἰσχυραῖς αὐτῶν μετὰ τὴν ἀλθῆσαν ὕψος, ὅσῳ ἐπὶ τῆς κρήνης ἰσχυροῦν· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης ὅρῳ τὰς Κρήτας τὰς αὐτὰς διακίμαι τῷ Διὶ, καὶ τιμῶντας ὡς ἵνα τῶν ἀνθρώπων ὕψος· Κρητίζων ψεύσαι τίμωσιν οὐ δολοῦσθαι, σὺ δ' ἐ θάνης, ἵνα γὰρ αἰὶ. Hujus glossae prima verba usque ad αἶρα sunt etiam in Etym. M. nisi quod ibi est vitiose αἶρας, quod hinc corrigendum. Mox ante ἐξ ἵππου φασὶν excidit nomen Grammatici, cuius ista narratio fuit, itemque mox ψεύσαι: ἐκ οὗτο φ. τ. Κ. ψεύσαι νομισθῆναι. (Mox pro παρὰ κἀλλῃ corrigendum παρὶ κἀλλῃ. Verba Epi-

Cretenses struxerunt. Tu autem non es mortuus. Vis enim semper.

In Parrhasio vero te Rhea peperit, qua parte maxime 10
Densus mons virgultis. Inde locus
Sacer, neque eum indiga Lucinae
Fera, aut mulier adit: sed eum Rheae

Pa-

Epimenidis sunt ejusmodi, ut ver-
suam insint vestigia, sed memoriter
prolatorum, ut sententia versuum
utcumque exprimeretur. Sed quia
posteriora sunt plane Callimachi,
fortasse Grammaticus nomen Epime-
nidis temere pro Callimacho posuit.

Vf. 9. *ἠνυσσέντο*] Removendum
est; subscriptum, cum hocce tempus
a futuro proficiatur, ubi nullum
est. Sit semel monuisse satis. A. FABRI.

Vf. 10. *Παρρῆσις*] MSS. Vat. Ambr.
& Voss. *Παρρῆσις*. Sic Origenes lau-
dans hunc versum contra Celsum III.
p. 137. *Παρρῆσις*. Sed verissime
Arnaldus Animadv. c. 10. corrigit *Παρ-
ρῆσις*, quod est montis nomen. cf.
H. in Dian. 99. Consentit Scholion
ad h. l. faverque locus Origenis.
Frustra objicit Vir doctus in Obs.
Misc. V. p. 260. frigidam existere
παρρῆσις. *Rhea te peperit in monte
Parrhasio, ubi mons est.* Non sic sen-
tentia concipienda, sed in hunc mo-
dum: Rhea te peperit in Parrhasio
(monte) qua parte ille mons densis-
simus est virgultis.

Vf. 11. *ἵδον ὃ χῆρ*] Ait Calli-
machus, eum Arcadiae locum, ubi
Jupiter natus, nullis mulieribus,
aut animalibus reptilibus adire li-
cuisset, quod certissimum nempe divi-
nitatis indicium esset. Quo pertinet
locus Pausaniae, quem Frischlinus
allegat. MEUSIUS. Simile quid nar-
rat Theocritus primo Idyllio vf. 125.

αἶνέ τε σῶμα

*Τὸν Λυκαονίδα, τὸ καὶ μακά-
ρῳ δυνάσῃ.*

b. c. & sublime sepulchrum illud Lyca-
onides, quod & dilectis beatissimum est vena-
bile. Intelligit autem sepulchrum
Maenali Lycaonis filii; ubi habetur
in Scholiis: *ἀγνόν, θαυμάσιον δαδα-
δι, ὅτι νισσεχόμενα ζῶν ἀγνὰ ποτῖ.*
ROBERT.

Ibid. *ἴδ' ἂν τί μιν*] *Μιν* non conve-
nit verbo *ἠνυσσέντο*, quod dativo
jungitur. Itaque R. Beutlejus vult
rescribi *μιν* vel *οἱ*. Malim cum Cl.
Lennepio ap. Ruhnken. Ep. Crit. I.
p. 64. *οἱδ' ἂν τί μιν*.

Vf. 12. *παρρημένην Εἰλυθύν*] Non
exposui *παρρημένην Εἰλυθύν*, expertum
Lucinam, id est, partus labores:
quasi verba illa sonarent *Lucina usum*,
id est, Lucinae auxilio: sed quum
παρρημένην junctum genitivo viderem,
non dativo, censui vertendum, *in-
digens Lucina*, seu *indigum Lucinae*.
Id est, indigum auxilii Lucinae. Ex-
empla autem hujus significationis
participii *παρρημένην* cum genitivo,
apud poetas, suppeditabit Thesau-
rus meus Graecae linguae. Ut ve-
ro altera expositio, quae a Scho-
liaste assertur, locum habere posset,
Callimachum aliter loquutum esse,
& negativam particulam non cum
ἠνυσσέντο, sed cum *παρρημένην*,
aut alio ejusdem significationis jun-
xisse oporteret. Apud eundem Scho-
liastem eo in loco non dubito, quia
vox *οἱδ' ἂν* pro alia irreperit. Cae-
terum pro *χῆρ* *παρρημένην Εἰλυθύν*,
alia elegantiore periphrasi utens, di-
xit alibi, *ἄτις Εἰλυθύν τῆς χῆρας*.
STERN. Diana cur sit Iliithya dicta,
etiam ab Horatio, id exponit Gy-
rald. in suo syntagmate. Ita infra,
ἄτις Εἰλυθύν τῆς χῆρας. Utraque est
periphrasis parturientis. *Εἰλυθύν* e-
nim, sive *Εἰλυθύν* (utrumque enim
dicitur) est *αἰδῶν ἠπαρχός*, ut Or-
pheus loquitur, & *λεχίον ἠπαρχ-*
ος, atque adeo *λεχίζων*, quam
Latini Lucinam vocarunt, quod sœ-
tum producat in lucem. Horatius,

Rito maturos aperito foetus

Lenis Iliithya, tuere matres.

Sive in Lucina probas vocari,

Su genitalis.

A 4

Per

Ὁ γὰρ καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆς.
 15 Ἐθά σ' ἐπεὶ μήτης μέγαλιν ἀπιθήκετο κόλπον,
 Αἰ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

14 Ἀπιδανῆς] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀγκάδης

Per hanc poetae veteres adumbrarunt Dianam, hoc est, Lunam; ut Callimachus ipse testatur hymno in Dianam vers. 21. lqq. ubi Scholiastes, ὃ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῆ Εἰλυθίδος. Causam vero hanc crediderim, quod Lunae sidus, ut ait Plinius lib. 11. cap. 101. foemineum ac mollem solvit humorem & trahit, & cuncta humifico suo spiritu laxat, ideoque parum saepenumero celeritorem facilioremque reddit. *καρχαῖνον* vero genitivo conjunctum, indigum significare, adeo notum est, ut qui multis id exemplis doceat, is τὸ *καρχαῖνον* videatur. VULCAN.

Ibid. *καρχαῖνον Εἰλυθίδος*] Fundus formae hujus Homerus Od. A. 13. Adde Virum doctum Obs. Miscell. Nov. T. 1. p. 76.

Vf. 12. 13. ἰδὲ τί μιν *καρχαῖνον Εἰλυθίδος* ἔρποντι, ὥδ' ἑνὶ ἐπιτίσσειται.] Vertunt: *neque enim aliquod indigenas Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides sic sentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque praegrans animal, neque mulier adit ulla.* Ἐρποντὶ enim, quamvis proprie dicantur *ἀποδα*, reptilia, significant tamen quaevis etiam animalia. Etyim. Mag. Ἐρποντὶ ζῶνι χροσαῖν. παρὰ τὸ ἱρπίτην, τὸ καταπίπτην, τὸ μὲν ὀρθὸν *πυρκατῖν*. Ἐρποντὶ *animal terrestre*, α τὸ ἱρπίτην, quod est *cadere*, quod non *incedunt erecta*, sed in terram *faciliter prona*. Paulo post: Κυρίως τὰ ἀποδα ἱρπίται ἔρποντα, ἀπὸ τῆ πίπτειν ἱρπ, *καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετραποδα*. *Proprie pedes non habentia dicuntur ἔρποντα, α τὸ πίπτειν ἱρπ, quia in terra serpunt. Per catachresin autem etiam quadrupedes sic dicuntur.* Sic Lacena canis apud Pindarum Pythionic. vocatur τρήχην πυκνότερον ἔρποντι, *velocissimum animal.* Homerus

quoque Ὀδυσ. δ'.

ἴδ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρποντα χίτοισι, καὶ ὕδαρ, καὶ
 διατρίβει πύρ.

*quaevisque in terra
 Animalia sunt, & aquae, & divotus
 ardens ignis.*

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilia*, quamvis a Didymo melioris docti essent, qui notat: ἔρποντα κυρίως μὴ εἰ ὄφεις· *καταχρηστικῶς δὲ τὴν πάντα τὰ θηρία. proprie quidem ἔρποντα sunt serpentes: sed per catachresin omnia hic dicuntur animalia.* & sic apud Callimachum; cuius sententia est, nullum aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam mulierem peperisse. ἔρποντι apud Dores, ut saepissime apud Theocritum, est *ire, incedere*, ut non mirum ἔρποντα dici animalia non modo quae serpunt, sed incedunt. Haec patris mei est observatio. TH. GRAEV.

Ibid. *ἐπιτίσσειται*] Sic MSS. Reg. Vat. Ambr. uterque, & editiones veteres ante Benenatum omnes: atque ita restitui volebat R. Bentleyus. Itaque fecimus, librorum auctoritatem secuti. Verbum *ἐπιτίσσειται* nusquam apud Callimachum, sed semper *ἐπιπίπτει* occurrit, natumque videtur hoc loco e vf. 25. Ἐπιπίπτειν est verbum Ionibus in primis usitatum, unde saepissime apud Herodotum reperitur. Habet etiam Thucyd. I. 13. & Xenoph. Cyrop. VII. p. 512. Ed. Huich. Inde elegans verbum *ἐπιπίπτει* de portu apud Polyb. I. 100. & apud Strabonem XI. p. 754. B. γὰρ ἐπιπίπτει, *aditu facilis.* Est quidem *ἐπιτίσσειται* apud Theocr. Id. IX. 43. ut recte monet Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 260. sed ibi est aliter: ἰδὲ ἐπιτίσσειται, *ubi advenit*: neutraliter dicitur & sine regimine. Aptior est locus Nicandri Ther. 470 ὅρα ἐπιτίσσειται, quem ad lectionem hujus loci ἐπιτί-

Parentis antiquum cubile vocant Apidanēs.

Ibi te postquam mater divino deposuerat gremio, 15
Sta-

οἴλου defendendam attulit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 64. qui idem verbum pro *ἐπιμολογίας* bis reponit apud Hesiodum Theog. 802. 803. quod non imiter. Profertur etiam huius verbi exemplum e Sophoclis Oed. Col. 720. ubi de Cephalo, *παιδίαν ἐπιμολογίας* : sed ibi scribendum *παιδίαν ἰαί νηυσίαι, περ campos, in agris labitur*. Quod autem Lamb. Bos Animadv. p. 126. putat, facilius a librariis τὴν ἐπιμολογίας substitui potuisse *ἐπιμολογίας*, ut notius : id in hunc locum non satis convenit. *ἐπιμολογίας* sensu aduendi minus facile concoxerit Imperitus librarius, quam *ἐπιμολογίας*, cum praesertim in vicinia esset *νηυσίαι*. Certe ego libros veteres sequi malui.

V. 14. [Ὠγύγιον] Magis placet lectio ex Scholiaste adscripta margini *Ὠγύγιον*. merito enim Apidanenses, Arcadiae populi, vocantur *Ὠγύγιοι*, id est, priscae (quum etiam ipsi Arcades dicti sint *προσάλμοι* : & *Ἄννιος* eorum Ladon, cuius mentio fit statim post, vocetur *Ὠγύγιος* a Dionysio, in τῇ περιγραφῇ) at *λαχών* *Ραίης* dictum simpliciter fuisse, id est, sine tali adiectione qualis est adiectivi *Ὠγύγιον*, credibile sit. Illud autem Arcadam epithetum *προσάλμοι* ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphrasin : dicente de Arcadia alicubi *Gens Iana prior*, alicubi *Terra Iana prior*. STEPH.

Ibid. Apud Dionysium de situ orbis *Ὠγύγιος Τύρος*, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

Urbs antiqua fuit, Tyrti tenuiore colenti.

& Hesychius *Ὠγύγια* τῆχιν exponit σὺ ἀρχαία. MEURS.

Ibid. [Ὠγύγιον] Frustra Stephanus malit *Ὠγύγιοι*, ut bene monet Meursius. Magis poeticeum est, de terra dicti, quam de populo. Ipse noster H. in Del. 160. *Ὠγύγιον ἦσαν*, & infra vs. 40. *παλαίσταλον ἦσαν*. Pindarus Nem. VI. 73. *Ὠγύγιον ἦσαν*. Add. Spanhem. ad h. l.

Bene Eustathius ad Dionys. Geogr. 417. ubi *Ὠγύγιος Ἀδων Ὠγύγιον δὲ λέγει διὰ τὴν περὶ αὐτὴ ἀρχαίολογίαν*, sicut *Ὠγύγιος μύθος*, *fabula vetus*, apud Nicandrum Ther. 342. Neque vero erat, quare Stanlejus ad Aeschyl. Sept. c. Theb. 327. *νεκρὸν* ineptum mortis epitheton appellaret, idque etiam in hunc locum Callimachi convenire diceret. Non ineptus certe fuit Virgilius, cum Italiam *terrām antiquam* diceret, h. e. antiquissimis temporibus habitatam, notam. Sic h. l. antiquum Rheae lectum puerperae intelligemus, antiqua fama notum ac celebratum. Correctioni *Ὠγύγιον* etiam adversatur τὸ καλῶσι, cum deberet esse *ἐκαλῶσι*, *ἐκαλῶσαν*. Et vs. 45. & H. in Dian. vs. 199. *καλῶσι* sic dicitur : tamen loca huic non sunt satis similia.

Ibid. *καλῶσι*] Ed. Ald. *καλῶσι*. Nisi est operam vitium, potest in hoc verbo latere *καλῶσι*, quod est infra vs. 51.

Ibid. [Ἀπιδανῆος] Dionysius de situ orbis, de Peloponneso loquens :

Κάδδιν μίσην ἦσαν, καίλην χθῆνα παντάνῃσιν

Ἀπιδανῆος.

ubi Eustathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades *Ἀπιδανῆος* innuit. Alil, citante eodem Eustathio, *Ἀπία* & *Ἀπιδανῆος* dici volunt, & quidem convenientius sententiae Callimachi, κατὰ εἴρησιν τῷ πατρὶ, καὶ τῶν πατέρων. unde & *παλυσίη* vocari possit. Eadem vero ratione etiam Arcadia Ἀζμῆς dicta, διὰ τὴν ἀζν, τῆς ἐκασίας, & gens ipsa Ἀζμῆς. VULCAN.

Vs. 15. *μεγάλην ἀνθρώπου κόλπον*] Sic Callimachus *κόλπον* appellatione est usus H. in Dian. 24. *Ὅτι μὲν καὶ τίς ποταμὸς καὶ οἷα ἐλγῶσι φέρουσι Μήτηρ, ἀλλ' ἀμοχρῆτι φίλον ἀνθρώπου κόλπον*. At vero ib. 71. in magis usitata significatione ponitur, ubi de puella expavescita dicitur, ἢ δὲ τακτικῶς δέου ἦσαν κόλπον. Illum autem verbi ἀνθρώπου usum imitatus est Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater*

Αὐπία διζητο ῥόον ὕδαλ', ὥ κε τόκοιο
 Λύματα χυτλώσαιο, πένδ' εἰ χεῖρα λοέσσαι.
 Λάδωι ἄλλ' ἔπω μέγας ἔρρειν, ἔδ' Ἑρύμανθ'
 Λευκόταλ' ποταμῶν. ἔπι δ' ἄβροχ' ἦν ἅπανα
 Ἄρξα-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

17 Λόματα] Καθέρματα. τὸ δι χυτλώσαιο, ἀντὶ τῷ λυτλώσαιο.

18 Ἑρύμανθ'] Δι, ποταμὸς Ἀρκαδίας.

prope Delium deorsum effusum. Nam deponere proprie idem sonat, quod amittere, ac consentaneum certe est, ut deponere foetum dicatur, quae parit, quum onus appellari soleat, quamdiu est in utero: cujus significationis apud Ovidium passim & apud alios exempla extant. STERN.

Ibid. ἀπὸ πλάτος κέλευθον] περιφανήσας, pro ἰσχυρῶ. Pindarus, εἰ δὲ φεικόμενον ζῶναι καταβακμάζον, καλῶς δὲ τ' ἀργυρίαν Ἀδχμας ὑπὸ κρατίας τίλῃ δούρονα κίρον. VULCAN.

Ibid. μεγάλων ἀπὸ πλάτος κέλευθον] Ἀπὸ πλάτος, reperit, etiam dixit simpliciter Euphorion apud Sceph. Byz. in Βοιωτία. A quo rita hoc verbum ad parum significandum translatum sit, docet If. Vossius ad Melam p. 357. nisi malis ab onere ductum putare, de quo ἀπὸ πλάτος Apollon. Rhod. I. 129. Eadem forma est H. in Dian. v. 25. ubi vide. Imitati sunt Latini. v. Burmannus ad Phaedrum I. 1. 85. Μέγας solemne epitheton in Diis intelligendum dicitur, augustinus. v. 30. μέγας πῆχυν.

VI. 16. διζητο ῥόον ὕδαλ'] τὸ & propter caesuram & propter sequentem litteram & producit. Eadem forma est apud Apollon. Rhod. I. 1208. διζητο κρήνη ἀπὸν ῥόον.

VI. 17. Λύματα] τὰ ἀποκαθάρματα, quasi λύματα' ita postea H. in Apoll. sub finem, de Euphrate loquens, πολλά Λύματα γῆς, cui statim, se ipse explicans, subiungit, καὶ πολλὰν ἰὸ' ὕδατι συρομένην ἔλαι. Porro ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achaeis dicta fuisse, testatur Pausanias in Arcadicis, inquitens: ἀνέμαζον δὲ ἀρα οἱ Ἀχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὀμήρ', ἀπολυμαίνεσθαι ἐπὶ

τῇ λύσῃ τῷ λαμῇ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν οἷς τὴν δόλασσαν. Versus Homeri Iliad. 4. ita habet,

Οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο, καὶ οἷς ὕδα λύμαλ' ἔκαλον.

Dant etiam lucem huic loco, quae ibidem Pausanias de Lynae in Neda fonte scribit: γινώσκει δὲ τὸνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίον τῶν Ῥέζης ἑσπέρης. οἷς γὰρ δὲ ταύσαν τὸν Δία ἐκδύρμαι ἐπὶ ταῖς ὤδῃσι αἱ πόλεις, τὰ καθάρματα οἷς τῶν ἰμβάλλουσιν τὸν ποταμόν. Λύματα itaque fluvium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων, quae in illum abjecta sunt, Λέων vero, cuius supra meminerat Pausanias, ἐπὶ λείτρῃς τῷ Διὶ τεχθῆναι. VULCAN.

Ibid. ὅ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιο] Sic hymno in Delum dicit Peneus fluvius Latonae, Scio & αἷσι πυρρῆρας ἀνδὶς τοῖς σε λείψῃ. οἷδα καὶ ἄλλας Λεοναίνας ἀπ' ἰμῶν λεχιδίας. STERN.

Ibid. χυτλώσαιο] Hesy chius interpretatur χυτλώσαι, μετὰ ἑλπίς λίσσασθαι, & τὸ αἰεῖσθαι μετὰ τὸ λίσσασθαι. Putarim itaque ἔσθαι πρότερον versum Callimachi inesse, cum inquit,

— ὅ κε τόκοιο

Λύματα χυτλώσαιο, τὴν δ' ἐν χροτῇ λίσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum. VULC.

Ibid. τόκοιο Λύματα] Plaut. in Amphitr. duobus locis, Terent. in Andria Act. 3. Scen. 2.

Nunc primum fac isthaec ut lavet. Male Vulcanius, qui vertit sordas nati; neque enim de corpore nati, sed de suomet intelligendum. A. FABRI.

Ibid. ὅ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιο] Solebant quondam parvum & matris utero

Statim quaerebat fluvium, ubi prolis
Sordes ablueret, corpusque tuum lavaret.
Sed Ladon magnus nondum fluebat, nec Eryman-
thus
Limpidissimus fluviorum: sed adhuc sicca erat omnis
Arca-

utero prodeuntem aqua abluere. Mo-
ris ejus quoque apud hunc nostrum
auctorem vestigium, H. in Del.

— ὁδα καὶ ἄλλας
Ἀσπασίας ἐν ἱμῶσι λαχούσας.
Ita malum legere, quam ἀσπασίας.
Apud Lucianum quoque τραγοπο-
δῶν.

Ὅτι γὰρ λαχόντων οἱ τιμῶν
Μέλα, Κλυδαί τοι ἱλυσαν.
Ennius Andromeda apud Nonium in
Lavit: Nam ubi introducta est, pne-
sumptus ut lavent, locant in clypeo. Vas
in quo ablucebantur, Latinis labrum,
labellum, & alveum appellatum. Isi-
dor. Orig. lib. 12. cap. 6. Labrum
vocatum, eo quod in eo lavationem so-
litum est fieri infantium, cujus diminuti-
vum labellum. Idem & alveum, quod
in eo ablutionem fieri solitum sit. MEURS.
in Lycophr.

Ibid. — τὸν δ' ἐν χάρτα λίσσας.]
Hoc de Phœbo itidem dictum esse
a Callimacho, docebo in versum 32.
STEPH.

Vf. 18. Ἀάδων ἀλλ.] Not. ἀλλὰ signi-
ficare δὲ, quod nemo adhuc monuit.
A. FABRI.

Ibid. Ἀάδων μέγας ἱρῶν] Dionys.
417. μνηστῆρας ὕδασι Ἀάδων, quod est
μέγας ἱρῶν, si ad verbum potius,
quam substantivum referas, ut est
apud Thucyd. 11. 5. ἱρῶν μέγας, co-
piofus fluxit. Sed hic paullo aliter
est, videturque potius, fluminis epi-
theton esse.

Ibid. ὃς Ἐρυμανθῶ] Erymanthus
& mons Arcadiae erat, & fluvius,
in Alpheum defluens, ut ait Plinius
lib. 4. cap. vi. Callimachus de flu-
vio hic agit. MEURS.

Vf. 19. Ἀσπασίας ποταμῶν] Pro-
prie. Nam λυκὴς idem est quod δα-
μαλὴς καὶ λαμαρῆς, ἀπὸ τοῦ λίσσας, τὸ
βλῆσαι. Ita Oppianus ἀσπασίας ποτα-
μῶν vocat, splendidos, puros, vi-
treats, pellucidos. & Callimachus in
Cet. 28. ἀσπασίας ὕδαρ, τετίσι, διαυ-

γίς, παρὰ τὸ δαλῶν. & versu 123.
λυκὸν δῖον, λαμαρῶν interpretatur
Scholias. VULCAN.

Ibid. ἐν δ' ἀσπασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.
Hanc aquae in Arcadia priscis
illis temporibus penuriam nomina
duo illi data testari posse videntur,
Azania & Apia: illud, ἀπὸ τῆς ἀζης,
hoc, ἀπὸ τοῦ πᾶν, ut a σαρπηδὸν
sit loco particulae negantis. Sed de
hoc quidem Azaniae eryman, sive A-
zenididis (nam Ἀζηνίς dicta fuit, sicut
& Ἀζηνία) convenit inter omnes pro-
prium. at vero nominis Ἀπία a-
liud etiam aërtur. Dicti autem sunt
ab Apia Arcades, Ἀπιδανῆς, & Io-
nica declinatione, qua utuntur poë-
tae, Ἀπιδανῆς (a recentioribus Ἀπι-
δανῆς etiam) ab Azania, Azanes. un-
de legimus apud Statium, Venis &
Idaeis ululatibus aemulus Aean, Par-
thasque ducos. ubi Azanem Idaeis
ululatibus aemulum appellasse exi-
stimatur, quod apud Arcades, sa-
cerdotes Cybeles, memoriam par-
tus Jovis celebrantes, ululatibus ute-
rentur, eademque omnia quae Cre-
tenses facerent, qui partum illum
apud se extiuisse gloriabantur. Cae-
terum Apiam, sicut & Azaniam, ali-
cubi totam Arcadiam, alicubi cer-
tam ejus partem duntaxat dictam
fuisse constat: Itidemque Azanas &
Ἀπιδανῆς, modo omnes Arcades,
modo quosdam solum ex Arcadibus
appellari. Quoniam autem in Ἀπι-
δανῆς est littera δ, quidam ἀπὸ τῶν τι-
δανῶν deduxerunt, praefixo α privati-
vo: quasi non habentes πιδανῆς:
sed quoniam Ἀπία, quod est nomen
ipsius ἰδανῆς, prius fuisse quam Ἀπι-
δανῆς, quod est ἰδανῆς, rationi con-
sentaneum sit, in Ἀπία autem nulla
sint litterae δ vestigia, potius eupho-
niae causa interjectam litteram hanc
dixerim, & Ἀπιδανῆς pro Ἀπιανῆς
appellatos. STEPH.

Ibid. ἐν δ' ἀσπασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.
din

- 20' Ἀρχαδῆ· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐϋδρ[⊙] καλέσθαι
 Αὐτῆς.) ἐπεὶ τημύσδε, 'Ρέη ὅτ' ἐλύσατο μήτρην,
 Ἡ πολλὰς ἐφύφθη σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
 Ἡεῖρεν, πολλὰς δὲ Μέλαις ὄχλησεν ἀμάξας,
 Πολλὰ δὲ Καρίων[⊙] ἄνω, διερεῖ φ' ἐόνι[⊙],
 25' Ἴλυες ἐβάλλοντο κνώπετα· νίωτο δ' ἀνῆς

Πε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 21 Ὅτ' ἐλύσατο] Ὑμνον μετὰ τὸ τιθεῖν τὴν 'Ρέαν.
 22 Σαρωνίδας] Δρυς· παρὰ τὸ σισυρότα καὶ συστραμμένοι τ' φλοῖον
 ἔχου. Τὸ δὲ ἤμεν, καὶ ὄχλησεν, ἀντὶ τῷ ἐβάστα.
 24 Καρίων[⊙]] Λιπὴ ἢ ὑπὲρ. πολλὰ δὲ ὑπὲρ τῷ Καρίων[⊙] ἐρεπτα τὰς
 Φυλῆας ἐπαύσαν.
 25 Κνώπετα] Τὰ θηρία, οἷσι κνώπιδες, παρὰ τὸ εἶναι τῷ ἰδιῷ κινῆσθαι.
 τὸ δὲ νίωτο, ἀντὶ τῷ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

δη] Unde & Ἀπία, & Ἀζήης dicta, ut supra ostendi vers. 14. VULCAN.

Vf. 20. μέλλεν δὲ μάλ' εὐϋδρ[⊙] καλέσθαι Αὐτῆς] Haec & omnia quae sequuntur usque ad versum illum, καὶ ῥ' ὡς ἀμνηστῆς &c. oblitus sum parenthesis eas notis includere. Cur enim ὡς ἀμνηστῆς dicitur σχεῖν Rhea? quia ἐντὶ ἄρχῃ[⊙] ἦν ἅπαντα Ἀγκάδι. STEPHAN.

Ibid. μέλλεν δὲ μάλ' εὐϋδρ[⊙] καλέσθαι Αὐτῆς] Interpretetur: ut maxime aquosa vocaretur. Male. Verre, ut maxime aquosa esset. Καλέσθαι apud Graecos, sicut etiam in sacris litteris, saepe est esse. Matth. V. 9. αἰτεῖ υἱοὶ Θεοῦ κληθεσθῆναι. i. e. ipsi Dei filii erunt. Luc. I. 35. τὸ ζῶντι μνησθῆναι, κληθεῖσθαι υἱὸς Θεοῦ. i. e. id quod natum eris sanctum, filius Dei eris. Homer. Iliad. 9. — καὶ ὅτε καὶ παραχρῆστι Κίκλημαι. i. e. tum quod tua confusus sum. ubi Scholiastes: κίκλημαι notat εἶναι. Hesiod. Theog. vf. 410.

Ἡγάχετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλον κληθεσθαι ἀκούειν.

i. e. duxit in amplam domum, sua ut sit uxor. Pessime vertitur hic versus: talis futura tamen, ut maxime aquosa esset iterum. An antea unquam fuerat aquosa? Verre; quas tamen erit aquosa in posterum. Nam αὐτῆς saepe est posthac apud poetas. TH. GRAEVE.

Ibid. μέλλεν — αὐτῆς] In parenthesis dicta sunt, atque ita exprimenda curavi: quod non animadvertens Arnaldus, turbavit in ἰσῶς. Laudat locum Eustath. ad Dionys. Geogr. 417.

Vf. 21. — ὅτ' ἐλύσατο μήτρην] Scholiastes Apollonii Rhodii, pag. 15. meae editionis offendit μήτρην esse ζώνην. nam in hunc illius poetae locum, — ὅτ' ἐπὶ μήτρῃ Μίτρη πρῶτος ἔλυσα καὶ ὕστατος, scribit, λύσει γὰρ τὰς ζῶνας αἱ πρῶτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθίσαντ' Ἀρτέμιδι. atque hinc Dianae cognomento λυσιζώνος templum Athenis fuisse addit. Apud nostrum autem in Dian. 43. legimus etiam, — πάσας ἐντὶ παιδας ἀμῆτρως. STEPH.

Ibid. ὅτ' ἐλύσατο μήτρην] Observandum autem est in his verbis moris antiqui vestigium. nam apud veteres zonae cinctae erant virgines, quam novus maritus solvebat: inde istud apud Musaeum,

Ὡς ἢ μὴ ταύτ' εἶπεν, ὃ δ' αὐτίκα λύσατο μήτρην.

Homer. Odyss. x.

Λῆες δὲ παρθένῃς ζῶντι, κατὰ δ' ὕπνοι ἔχουσι.

Theocr. Idyll. xix.

Λῆες δὲ οἱ μήτρην —

Arnob. lib. iii. *Virginalia vincula jam ferventes dissolverent, atque immittentes mariti; occurrunt exempla passim*

Arcadia, maxime illa aquosa futura
Postea, quippe tum quidem, Rhea cum solveret
zonam,

Multas sane superne quercus aquosus Iacon
Extulerat, multaque Melas ferebat plaustra,
Multaeque supra Carniona, quamvis nunc fluat magnus,
Cubilia posuerant ferae: ibatque aliquis

Pe-25

in hanc rem. Deinde allam quoque zonam mulieres gestabant, quam solvebant, cum primum pariturae essent. Habemus hoc loco vestigium, & apud Martialem Apophoreti. CXLIX.

*Longa satis nunc sum, dulci sed
pendere venter*

*Et tuncas, fiam tunc tibi zona
brevis.*

Itaque bis solvebatur zona; semel virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri sub primi partus tempus. De utraque solutione elegans est locus Apollonii Argonaut. lib. 1.

— ὅ ἐπὶ πολλὰν

Ἀγλαΐαν καὶ αὐτὴν ἔχοι πάφον,
ὅ ἐπὶ μίσην

Μίσην πρῶτον ἔλυσεν καὶ ὕστατον.
& Athenis templum Dianae erat τῆς λυσίζωνος. Cul & maritus, & a patribus iuturis sacra fiebant, ut testatur Scholiasies Apollonii. MEURS.

Ibid. ἐπὶ] Arnaldus, non advertens, referri ad vs. 19. ἦν δ' ἀεροχέου &c. putavit, non cohaerere haec praecedentibus, corrigere voluit ἐπὶ, ut ἐπὶ τῷ μῶσι sit αὖ τῷ μῶσι. Ἐπὶ est haec, ut inira vs. 79. & alibi.

Vs. 22. ὕψος Ἰάκων] Idem huic flumini epicheton est apud Dionysium vs. 416. Nempē Dionysius libenter nostrum imitatur, ut pluribus locis videbimus. Sed ὕψος Ἰάκων est aquosus; ut mox δαρός.

Vs. 23. ἀρχόντων] MSS. & Edd. veteres fere ἀρχόντων.

Vs. 24. Καρίωντος ἄνω] Magna esset incogitantia scholasticæ, scribentis, deesse vocem ὠνίη quæ jungatur cum Καρίωντος: quum illius praepositionis loco sequatur ἄνω. Ejus igitur honori consulens dico,

illum scripsisse deesse vocem ὠνίη quæ cum ἄνω jungatur; ut sit Καρίωντος ἄνω pro ὑπὲρ τοῦ Καρίωντος. STEPH.

Ibid. Καρίωντος ἄνω] Καρίωντος corrigit Arnaldus p. 59. e Pausan. viii. 34. Plin. iv. 6. Recte.

Vs. 25. Κνωπῶντα] ἐκπῶντα ὄνεια, κνέματα ἐν πῖδι, τυτίσι, τῇ γῇ. VULC.

Ibid. Eustathius ad hunc versum Dionysii in Periegesi (ubi Lencem insulam inde nomen habere dicit. Οὐτοῦτα οἱ τὰ πάροις κνωπῶντα λευκά τέτυκται, h. e. quia quæ in ea sunt animalia, alba sunt,) Κνωπῶντα vult solum esse ὄνεια, ὅν κίνησις ἐν τῇ πῖτισθαι, αὐτοὶ sic διδασ, quod volantes moventur. Sed fallitur: nam & quadrupedes feras hac voce significari certum est, ut hoc loco, & apud Nicandr. in Theriacis versu 27.

— ὅθι πλεῖστα κνωπῶντα βέονται ὄνεια,

h. e. ubi multa animalia sylvam depascuntur. & vers. 195.

Μορὰ δ' ἔχοντάς κνωπῶντα, οἷον αὐνδρῆς

Ἰετίδου.

h. e. forma autem Ichneumonis animalis, qualis oculis viverræ. Proinde Hesychio κνωπῶντα sunt κνώδαλα, & ὄνεια, id est, feras & animalia in genere. Callimachi etiam & Nicandri Scholasticæ, Suidas, Etymologus, Horus Milesius in Phavorino κνωπῶντα dici volunt, quasi κνωπῶντα, παρὰ τὸ ἐν τῇ πῖδι, vel ἐν τῇ ἰδύμῃ κινῶνται, quod in solo moventur. Bochartus lib. de animalibus Sacrae Scripturae 3. cap. 19. Vid. ibi plura. TH. GRAEV.

Ibid. νίσσαντο δ' ἄνιη] Ἀνιη pro νιη, Hebraismum sapit. Sic & ἀνδρῶντος reperitur. v. Vann. Crit. p. 259. VI.

- Πεζὸς ὑπὸ Κραθίν τε, πολύτειόν τε Μετώπιον
 Διφάλεος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 Καὶ ῥ' ὑπ' ἀμμηχανίης χορομένη Φάτο πότνια Ῥέη·
 Γαῖα φίλη, τέκε ἔσ'· τεὰ δ' ὠδίνες ἐλαφραί.
 30 Εἶπε, καὶ ἀπανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
 Πληξεν ὄρη σκήπτρῳ. τὸ δὲ οἱ δίχα πυλὺ δέστη,
 Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα. τόθι χροά Φαιδρύνασα,
 33 Νέβη, τὸν σπείρωσε, Νέβη δέ σε δῶκε κομίσσασθαι

Κευ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 26 Κραθίν] Κραθίς, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Πολύτιμον δὲ, ἢ πολύφρον,
 καὶ πολυπάτητον.
 Μετώπιον] Ποταμὸν Ἀρκαδίας.
 32 Τόθι χροά] Τὸν σὺν χροά, ὃ ἄν, σπείρωσι Φαιδρύνασα.
 33 Νέβη] Ὅμοια ὑμῶς Ὀκεανίης, θρηνημαίνης τὴν Δία.

Vf. 26. Κραθίν] Hoc loco Κραθίς est fluvius Arcadiae. Nam & alius est ejusdem nominis apud Sybarim, sive Θέρων Siciliæ urbem; cui Crathis quidam ἀγερᾶς nomen dedit, ut auctor est Aelianus de Animalibus lib. 6. cap. 42. tamen Strabo utrumque ἀπὸ τῆς πείρωσος vocatum scribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapsu augeri. VULC.

Ibid. πολύτιμόν τι Μετώπιον] Idem hic Scholiastæ quod aliis plerisque locis usuvenit, ut bonæ expositioni malam subjungat. Postquam enim πολύτιμον recte exposuit πολύφρον, male addit καὶ πολυπάτητον. Recte autem πολύτιμον exponi dico πολύφρον, quum legamus confirmatum auctoritate enarratoris Nicandri, in Alexipharm. locum illum, τὸν αὖμα πολυτίμῳ τίμῳ δαμῶ, nec non testimonio Galeni in libro, quo γλάσσεας Hippocratis exponit. dicit enim & ipse ita vocari τὰς παρὰ τῇ θαλάσσει φασίδας. Sed quod illi nos non docent, ex Scholiastæ Apollonii discimus, esse videlicet Sicyonio-rum vocem. Legitur tamen apud hunc, sicut & apud Galenum, ἑταί,

non ἑταί. eademque & in versu ipsius Apollonii est scriptura, -ἑταίς ἀπὸ τῆς πείρωσος παρὰ τῇ θαλάσσει, pag. 119. meae editionis. Afferat autem ibi istud Callimachi hemistichium: sed apud eum Μετώπιον in μέτωπον est depravatum. Verum, quid esse putandum est, quod nostrum Scholiasten in errorem impulerit? Suspicor illum πολύτιμον cum πολύφρον confudisse, quum adderet καὶ πολυπάτητον. Nam ut πολύφρον exponere poterat πολυπάτητον, non item πολύφρον: ita vicissim πολύτιμον poterat quidem πολύφρον, sed non πολυπάτητον exponere. Adde quod vocem illam πολύφρον Scholiasten illum somniasse potius, quam usquam legisse arbitror. quum diversa sit forma nominum compositorum, quæ ex verbo τίκω sunt deducta, Ἀγρίαι, Εὐρίαι, & aliorum quæ meus Thesaurus Græcæ linguæ post verbum Στεῖκω exhibebat. Quod si tamen πολύφρον aliqua exemplaria hic haberent, fides illis adhibenda non esset, quod tale epithetum fluvio minime convenire possit. STERN.

Ibid. πολύτιμόν τι]] Verti scabrum, metaphorice pro lapidoso; quod ma-

lim

Pedes & super Crathin, & super scruposam Metopen
Siccus, cum multa aqua sub pedibus esset.
Enim vero, hac difficultate circumventa Rhea ve-
neranda, dixit:
Cara Terra, parito & tu. Tui enim partus faciles.
Dixit, & elato alte Dea brachio magno, 30
Percussit montem virga. At ille in duas partes late
discessit,
Effuditque magnam aquae vim. Tum corpus ubi
purgarat, |
O rex, tuum, fasciis involvit, Nedaque te dedit
ferendum

In

him quam *arrosium*. Recte enim, theo quidem iudicio, interpretatus est Scholiastes verus, quisquis ille fuit, πολύς, πολύς, & per consequens πολυδάκτυλος. Nam quod πολύς per se significet πολυδάκτυλος, ne per somnium quidem scholiasti in mentem venisse arbitror. Hesychius δὲ interpretatur φῶς. αἱ δὲ, addens, εἰς dicunt. VULC.

Ibid. πολύς] MS. Reg. πολύς, in margine autem πολύς. Illud habuit in libro auctor glossae in scholiis πολυδάκτυλος, non somnivit, ut visum Stephano. Scholion e duabus diversis glossis natum est, ut multa apud multos. Πολύς κῆμα ἄλλως Nicand. Alexiph. 464. ubi v. Schol. Idem Ther. ex. in ποταμῶν πολυδάκτυλος.

Vf. 27. Διψάλος] Veri siccus, h. e. ut non restinguere stimposset. H. in Cer. vf. 6. αἰπός, qui non bibit.

Vf. 30. ἀνταρῖσα] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet ἀνταρῖσα, quam lectionem nequam rejiciendam censeo. Nam ut maxime ἀνταρῖσα, pro ἀνταρῖσα explicare liceat: non video tamen cur minus dici possit ἀνταρῖσα, quam αἰρῖσα. Neque enim in αἰρῖσα, adverbium αἰ (malo enim adverbium quam particulam appellare) iterationem significat, sed aliud quid, ut docebo H. in Dian. 92. Significari autem dixerim per ἀνταρῖσα πῦ-

ρον, non simplicem brachii extensionem, sed inversis sursum unguibus. quod Hispani *Vnas arriba* dicunt. atque ita verso brachio montem ferlisse; ut Hispani loquuntur, *De an teus. VULCAN.*

Ibid. καὶ ἀνταρῖσα] Pro ἀνταρῖσα quidam reponunt αὐ ταρῖσα, ut significet, Quum rursus extendis. sed. sed quum nunc primum extensionis hujus fiat mentio, id est, extensis seu extensis brachii, quorsum particula iterationem declarante uteretur? Rectam igitur scripturam esse satendum est ἀνταρῖσα, pro ἀνταρῖσα. STEPHAN. Recte. ἀνταρῖσα est vitium operarum in ed. Frob.

Ibid. δίχα] in duas partes. Vidiz etiam J. Clericus ad Lucian. Dial. Mar. 6. qui recte miratur, versionem vulgarem *duobus locis* a Graevio non correctam esse. Sed dudum Nic. Gualonius verterat in *duas partes*. Forma loquendi ducta est ex Herodoto IV. 180. αἱ παρῖνοι δίχα διασάσαι μέχρηται πρὸς ἄλλῃας &c.

Vf. 32. Ἐκ δίχης] Non est incommodum hic τὸ δὲ, sed eadem particula repetitur emphaseos causa, ut saepe. Frustra Arnaldus τὴ corrigit.

Vf. 32. τὴν χεῖρα φαδρῖσα. Ὡς, τοὺν σπέρματος] Antea dixit, Rheam matrem quaevisisse profluentem aquam, qua partus sordes & sui etiam infantis corpus ablueret: nunc postquam invenit, abluionis hujus. (nam φαδρῖσα idem valet quod λίσσα) non

- Κευθμὸν ἔσω Κρητῶν, ἵνα κρύφα παιδεύωιο,
 35 Πρεσβυτάτῃ συμφείων, αἷ' μιν τότε μαιώσαντῃ,
 Πρωτίῃ γυνῇ, μετὰ τε Στύγα, Φιλύρῃ τε.
 Οὐδ' ἄλλῳ ἀπέπειθε θεῇ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 Κεῖνο Νέδῳ δόμενῃ· τὸ μὲν ποθὶ πηλὺ καὶ αὐτὸ
 Καυκάϊων πολυέθρων, ὃ Λέπρειον πεφάπτεται,
 40 Συμφέει Νηρηΐ· παλαιότατοι δὲ μιν ὕδωρ

Ἵσαντο

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

35 Μαιώσαντο] Ἐθρίψαν.

36 Φιλύρῃ τε] Μήτηρ Χείρων· τῷ Κριταίῳ.

39 Καυκάϊων] Ὅρος Ἀρκάδων ὁ Καύκασος. Λέπρειον δὲ, ὡς Λεπρία τῷ Πόσειδωνι· ὃς προκαλεσάμενός ἐστι ἀδηφάγος Ἡρακλῆς, καὶ ἐπὶ αὐτῷ ἐτίθεισιν ἰφροσύνην.

non item illius mentionem facit. Atque ut hic *παλῶς* adjungit *σπιράσαι*, sic etiam principio hymni in Delum de ipsa dicitur, *Ἄσσι τι καὶ σπιράσαι*, Phoebum videlicet. STERN.

Vf. 34. *Κευθμὸν ἔσω Κριταίων*] In edit. Frobenii quae prodit anno 1532. legitur *Κευθμὸν ἔσω*, at vero in ea quam Aldus dedit anno 1513. *Κευθμὸν ἔσω*: utrobique mendose, sed diverso mendi genere: quum illi, qui editioni Frobenii praefuerunt, recte animadverterent *κευθμὸν* dici non posse, adjecta apostropho nota, sed *κευθμῶν* esse scribendum: at interim non viderent huic loco non convenire, retinendo *ἔσω*, sed aut *κευθμῶν* ἔς, aut *κευθμὸν ἔσω* scribere oportere. Malo autem *κευθμὸν ἔσω*, tum quod lenius fiat versus, tum etiam quod magis usitatum sit *κευθμός*. Exponitur autem a Scholiaste Apollonii Rhodii *κρύψας τὸν*. Hic autem voce *αντρίον* interpretari possumus, cujus non tam generalis est significatio: atque id Virgilii exemplo facere, in hoc versu, Georg. 4. *Dictae coeli regem pavore sub antro*, ubi de apibus loquitur. STERN.

Ibid. *Κευθμὸν ἔσω Κριταίων*] Pindarus Olymp. Ἰδ' αὖν τι σεμνὸν ἀντρίον vocat. ubi Schollastes: τὸ Κριταῖον ὅς ἐστι ἀντρίον ὁ Ζεὺς ὑπὸ Κρήτειν φρεσίν.

μῶν. VULCAN.

Ibid. *Κευθμὸν ἔσω*] MS. Voss. *κευθμῶν*. Editiones ante Benenatum omnes *κευθμῶν*, vel ut Frobeniana *κευθμῶν*. Itaque non dubito, veram lectionem esse *κευθμῶν* ἔς Κριταίων. Rarius verbum *κευθμῶν* poetæ Callimacho apud, & facilius in *κευθμός*, ut notuē, mutatum est, quam hoc in illud. Signa parentheos in verbis *ἵνα κρύφα παιδεύωιο* sustuli, nec parentheos ista est, nec signa haec in editionibus veteribus sunt.

Vf. 35. *Πρεσβυτάτῃ συμφείων*] Offendit Arnaldum, quod Neda bis natu maxima dicitur. Sed ejus repetitionis κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ διδασκαλίᾳ multa apud Homerum & Callimachum exempla, v. ad H. in Lav. Pall. vf. 62. bene defendit etiam Vir doctus in Obs. Misc. V. p. 261. Sed facilius est *προσβυτάτῃ* intelligere *maxima veneranda, carissima*. Hesych. *Προσβυτάτη, ἱερτιμωτάτη*. Nempe *τιμωτάτην τὴν πρόσβυτάτην*, ut ait Aristoteles in Problematibus: idque in versione expressi. Ceterum non video, quare Viri docti *μαιώσαντῃ* malint accipere *nutristant*, cum *μῆν* non ad Jovem, sed ad Rheam referatur.

Ibid. *αἷ' μιν τότε μαιώσαντῃ*] Falitur enarrator in expositione verbi *μαιώ-*

In recessum Cretensem, ut clam educarere;
Nedae carissimae Nympharum, quae ipsi tum ob- 35
stetricatae sunt,

Natu maximae, post Styga & Philyren.
Neque leve ei retulit gratiam Dea, sed flumen illud
Nedam appellavit: quod quidem copiosum, ad ipsum
Olim Cauconum oppidum, quod Leprium vocatur,
Commiscetur mari, vetustissimamque hanc aquam 40
Ne-

μαῖσσαντο, dicens esse ἰθρῖαν, id est, aluerunt, sive educarunt: quum constet esse a μαῖα, quod obstetricem declarat, & significet quae illi obstetricatae sunt, sive quae obstetricum operam illi praestiterunt. STEPH.

Ibid. μαῖσσαντο] Non male Scholistas vetus interpretatur ἰθρῖαν. Nam ut maxime μαῖα significet ἀναγίσταν sive obstetricem, cur non etiam τροφόν, hoc est, nutricem? cum ejus significationis testem habeamus Hesychium. atque adeo pro secundaria significatione μαῖας ponat τροφόν, pro tertia, ὀμφαλοτόμος. VULCAN.

Ibid. ἀ μὴ τότε μαῖσσαντο] Omni- no cum Vuleanio & Cl. Jacobo Gronovio vertendum est nutriebant, non vero ut interpretes obstetricabantur. Cum Μαῖα tam nutricem, quam obstetricem significet. Hom. Odyf. T. v. 482. Μαῖα, τί μ' ἰδὲλας ὀλέσαι, σὺ δὲ μ' ἔτερπες αὐτή. h. e. Nutrix, cur me vis perdere? in autem me nutristi ipsa. TH. GRAEV.

Vf. 36. μετὰ το Στύγα] Hoelzelinus in Apollonium ita hunc versum emendat: Πρωτίῃ γινώσκει μετὰ Στύγα το Φιλύρην τε. Sic enim Homerus, γινώσκουσά τε. Il. ξ. TH. GRAEV.

Ibid. μετὰ το Στύγα, Φιλύρην τε] Voss. το aliud inserit post Στύγα, quod firmat suspicionem corruptelae ex eo, quod in Φιλύρην primae syllabae semper corripuntur apud Callimachum, H. in Del. 118. aliosque poetas Graecos & Latinos: nec displicet Hoelzelini correctio.

Vf. 37. ἀλλὰ τὸ χῶμα Κῆρυ Νέδην ὀύμην] Nedae finvio ab Nympha nomen datum fuisse a Rhea, testatur etiam Pausanias in Arcadicis. TH. GRAEV.

Vf. 38. τὸ μὲν ποθὶ] Vocem ποθὶ Tm. I.

non pro ποτὶ accipio, id est, olim, sed pro πυ, quam παραπληρωματικὸν esse notum est. STEPH.

Ibid. τὸ μὲν ποθὶ καὶ αὐτὸ &c.] Primum ποθὶ non ad verbum, sed ad Καυκωνίαν πτωλίδιον referendum, ad Leprium, quod Cauconum olim fuit oppidum: idque expressum in versione. Pro κατ' αὐτὸ Cl. Ruhnkentius ingeniose corrigit κατ' αἶψα, Ep. Crit. 11. p. 10. Sed ea correctio non est necessaria. Poëtas in exprimenda vicinitate hoc pro nomen libenter usurpant, ut noster iterum H. in Dian. v. 253. οἱ γὰρ παρ' αὐτὸν Κεκλιμένοι ναῖσι καὶ πόρον Ἰσχυάϊκ. ut Aratus in Phaenomen. 52. ἴδὲ κατ' αὐτὸν Εἰλείται κισσάδην. 328. ἀλλὰ κατ' αὐτὸν Γαζύρα — περιτίλλεται. 349. παρ' αὐτὸν Ἰσὸν ἀπὸ πρώτης φέρεται. cf. 483. 523. 599. 605. &c.

Vf. 39. Δίπριον] De varia hujus vocis scriptura agit Waffius ad Thucyd. p. 336. & 338. ed. Duker. Facile credo etiam Cl. Ruhnkentio rescribendum Δίπριον. Etiam pro πωλύσιον e vf. 26. πολλύσιν citat Schol. Apollonii, ut supra notatum est. Unde, sicut ex aliis exemplis, quae copiose concessit Dorvill. ad Chariton. p. 32. seqq. patet, promiscuam scripturam fuisse. Sed tamen, in talibus verbis produci posse vix credo, & in poëts e quantitate judicari certius posse, utra scriptura praeferenda sit. Nam in Δίπριον secundam produci recte posse, vix credo. Movit me olim etiam auctoritas Suidae in Ἀγαγομεῖας, ubi hic versus proferitur, & in edit. Kusteri exhibetur Δίπριον: sed editio prima habet Δίπριον.

Vf. 40. παλαιότατον ἡμῖν ἴδμε] Non

Τίανοι πίνεσι Λυχαονίης ἄρκαιο.

Εὐτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ὅππῃ Κνωσῶιο φέρουσα,

Ζεῦ πάτερ ἡ νύμφη σέ, (Θενὰ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσῶ)

Τυτάκι τοι πίσι, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔθεν ἐκείνο

45 Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον χάλεσσι Κύδωνες.

Ζεῦ, σέ δὲ Κυρδάντων ἔταρα προσεπηχύναντο

Δικταῖα Μελία, σέ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια

Λίκνω εἰς χρυσίῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζόν

Αἰ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

41 Λυχαονίης ἄρκαιο] Τῆς πρώτης μορφῆς Καλλιῦς, Λυκαίων· δι' ὅσον γατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέν· αἰς Ἀρταμον, γυνῆ) ὁ Ἀρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

42 Θενὰς] Θενὰι, πόλις καὶ ἄλσος.

44 Τυτάκι] Τὸ τυτικά.

45 Κύδωνες] Ἐθὺς Κρήτης.

46 Προσεπηχύναντο] Εἰς τὰς πύχους ἔλαβον.

47 Ἀδρήστεια] Ἀδελφὴ Κυρήνης.

48 Λίκνω εἰς] Ἐν ᾗ λίκνοις τοπαλαῖον κατακοίμωζον τὰ βρέφη, πλῆθος καὶ καρπύς οἰωνοζόμενοι. λίκνοι εἰ, τὸ κόσκιον, ἢ τὸ κύνιον, ἐν ᾧ τὰ παῖδια τιθασιν.

Non jungo *μη* cum *ἔδωκε* παλαιότατον, ut intelligatur, aquam hanc antiquissimam, vel eam aquam (neque enim talem hujus poetici pronomini usum reperiri existimo) sed appositionem esse dico, ut *μη* ad fluvium referatur, hoc modo: *Illam autem fluvium potant, aquam antiquissimam*: id est, cujus aqua est omnium antiquissima. Est vero periphrasi poetica dictum (si tamen & hoc periphrasis vocari debet) *Illum fluvium potant* cujus aqua est vetustissima, pro *Ille fluvius est illis vetustissimus*.
STEPH

Vf. 41. *Τίανοι*] MSS. Ambrosiani *γυναι*, Voss. *γυναι*, quam lectio- nem ortam esse edigammatē Aeolico, facile patet. Hujusmodi exempla plura observata Viris doctis in libris priscis, quibus & hoc addatur.

Vf. 43. *ἐγγύθι*] Male interpre-
proximae Cnoss: vertendum *propo-*

Cnoss, uti Cl. *Gronovius* nuper, cum nos inviseret, me docuit. TH. GRAEV.

Vf. 44. *πίσι, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός*.] Noli scribere *ἀπ'* cum accentu, quum non sit anastrophe, sed dicatur *πίσι, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός* pro *ἀπὸ πίσι, δαῖμον, ὀμφαλός*. Ideo autem voce omphalus usus sum in mea interpretatione, ut cum omphalus conveniret quod sequitur Omphaliū campum (ita enim verti *Ὀμφάλιον πύδον*) atque ita etiam in interpretatione, quae est ad verbum, ponendam Graecam vocem censui, sed addita Latina, quae ei respondet. Alioqui ut etymum, sive appellationis ratio intelligeretur, dicendum fuisset, neutro in loco retinendo vocem Graecam, illic quidem, *umbilicus*: hic vero nove, *umbilicarem campum*.
STEPH.

Ibid. *Τυτάκι τοι πίσι, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός*.] *Umbilicus* vertere malui, quam

Nepotes Lycaoniae urfae bibunt.

Relictis autem Thenis, cum Cnossum ferret

Te, Jupiter pater, Nympha, (Thenae autem erant
haud procul Cnosso)

Ibi tibi decidit, Deus, umbilicus: unde illum

Omphalium postea campum vocarunt Cydones. 45

Te vero, Jupiter, Corybantum sociae ulnis accepe-
runt

Dictaeae Meliae, teque sopivit Adrastea

Aureis in cunis: tu vero fuxisti pingue uber

Ca.

quam trochaicum in quinto pede po-
nere. VULCAN.

Vf. 44. 45. Hos versus citat Scho-
liastes Nicandri ad Alexiph. init. Sed
ille habet *ἴθι* pro *ἴθι*, sensum ma-
gis exprimens, quam verbum Cal-
limachi; nisi ibi legendum *ἴθι*. Κα-
λίστῃ pro *καλίστῃ* & alibi apud no-
strum est, ut ad vf. 14. notavimus.

Vf. 46. Κυβάντων Ἰταραί] τῶν Κυ-
βάντων dicti vero Κυβάντες δαίμο-
νες πρὸς τὴν Πίαν, αἱ τὴν Δία φυλάττειν.
ἔστιν γὰρ, τὸ φυλάττειν. Hom. δὲ Χρύ-
στιν ἀμυρξιδάας. VULCAN.

Ibid. Κυβάντων Ἰταραί] Socias Co-
rybantum appellat Melias, quia Me-
liae dicuntur arborum nymphae, quae
utique in sylvestribus degunt locis,
non secus ac ipsi Corybantes. Me-
lias etiam nominat Ilesiodus, ex iis-
que ait ortos esse, qui sub aetate
aerea vixerunt. Loquitur enim de
Amyco Bebrycum Rege, quem ait
ortum esse ex Neptuno & Mellie: ubi
animadvertendum est, ibi eandem
esse ejus nominis significationem,
quae est hoc in loco. Quaedam e-
nim nymphae Meliae vocantur ἀπὸ
μελίας τῆς αἰατῆς. διὰ τὸ πρὸς μελίας
εὐδρα διατρέχειν, tanquam hamadrya-
des. ROBERT

Ibid. πρηνεσχύναντο] Suidas e Cal-
limacho affert *πρηνεσχύναντες*: unde
est inter fragm. Bentleyi 344. An
ibi corrigendum *πρηνεσχύναντο*, & ex
hoc loco sumtum est, legitque sic
Suidas hunc locum? Active quidem,
quod sciam, verba hujus originis
non dicuntur.

Vf. 47. Διευταίας Μελίας] Νύμφαι

παρὰ τὴν τῆς διευταίας οἱ χάρμεις. ita
Eustathius. VULCAN.

Ibid. οἱ δὲ καί μιν Ἀδράστει] Aliam
lectionem hic non inveni quam istam
καί μιν, id est, sopivit, somnum
tibi conciliavit. Potest tamen & la-
tius patere existimari hoc verbum,
quum reges habuerint suos *κοιμιστάς*,
vel *κατακοιμιστάς*, ut a Plutarcho vo-
cantur. At verò ut *καί μιν* pro *καί-
μισιν* ponatur (quod esset *gestavit*)
fieri nullo modo posse existimo. A-
drasteam porro fuisse Curetum foro-
rem, testatur etiam Apollonius Scho-
liastes, pag. 130. meae editionis, ubi
ipse poeta nutricem Jovis appellat,
in isto qui ad hanc fabulam pertinet
loco, ubi Venus suum Cupidinem
ita compellat, καὶ κινεῖ τοι ὀπασαίμε
διὲς περικαλλὲς ἄθρομα κύνει τὸ εἰ ποι-
ναι φίλη τρεφὲς Ἀδράστει. STEPH.

Vf. 48. Δικτῶν ἐνί χρυσίῳ] Δικτῶν, κε-
νίων, Schol. Nota vocem Latinam
cunae. Caeterum, hoc faciebant omni-
nis causa: ita & Theocr. ita & Ho-
mer. de Mercurio:

— Μερτῆς αἶψ' ἀδακτῶν θόρυ-
ζον,

Οὐκ οἶτι δὲρὲς ἱερτο μέτων ἰσφ' ἐν
λίχθι.

Ita & in Clypeo, ut author est Theo-
crit. Idyll. 24.

Ἀμφότερες λίσσασα, καὶ ἐμπλίσσασα
γάλακ'.

Χαλκίαν κατὶ θύκῃς ἰσ' ἀσπίδα, τὴν
Περσίδε

Ἀμφιτρίων καλὸν ὄπλον ἀποκύλιος
πύργον. A. FARRI.

Ibid. Δικτῶν ἐνί χρυσίῳ] Innuens an-
tiquum morem, quippe veteres pue-
ros

Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ὅππῃ δὲ γλυκὺ κελίον ἔβρωσ.
 50 Γεντο γὰρ ἔξαπναιᾶ Πανακρίδ' ἔργα μελίσσης
 Ἰδαίοις ὡς ὄρεσι, τὰ τε κλείησι Πάνκρεα.
 Οὔλα δὲ Κέρητ' ἐσσι πρύλιν ὠρχήσαντο

Τεύ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 49 Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τῇ Δία θρέψασα. λέγει δὲ λαὸς μὲν τῷ ἱδὸς κέρατ' ἀμφοσίων μὲν, ἀπὸ δὲ τῷ ἄλλῳ ἰκτάς.
 50 Ἐξαπναιᾶ] Τυτίςιν, ἐξαίφης ἐγένετο ἡ ἰδὴ πλῆσι μέλισσ'·
 52 Οὔλα] Κατὰ κλῆρον, ὑγιεινῶς.
 Περὶ πρύλιν] Ἐνόπλιον.

ros in ventilabris cunarum vice reponabant ominis boni causa, ut & divites essent, & ut liberos quoque ipsi aliquando procrearent. Qua de re est elegans locus apud auctorem Etymologici, in verbo Λαίων. Viri militares in clypeo deponabantur cum voto nim. ut strenui & fortes evaderent. Sic de Hercule apud Theocrit. Idyl. 24.

χάκισιν κατίθουσιν ἐν' ἐσπίδα.

Sic apud Ennium Andromeda in fragmentis apud Nonium: *Nam ubi introdūcta est, puerumque ut lavarent, locant in clypeo.* MEURS.

Ibid. κοίμισιν Ἀδρήστια Δίκην]. Sic conjungenda haec. Male post Ἀδρήστια interpungitur in quibusdam veteribus editionibus, etiam Graeviana. MSS. Ambr. habent λαικῶ, item editiones ante Stephanum omnes. Sed quia H. in Cer. vf. 127. omnes libri consentiunt in λαικῶ, hic quoque scripturam semel inductam reliqui. De re comparandus locus Apollonii Rhodii III. 133.

Διὸς παραλλῆς ἄθυρμα

Καί το τό σι ποῖνος φίλον τρεφὸς Ἀδρήστια

Ἄντρον ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κυρίζοντι.

Ibi Schol. Ἀὐτῷ τρεφὸς Διὸς. Καλλιμαχ'· σὶ δὲ κοίμισιν Ἀδρήστια ἀδελφὴ Κυρίτων. Hoelzlins ad illum locum putat, verba ἀδελφὴ Κυρίτων ducta esse e Scholiis Callimachi: ego potius e Scholiis Apollonii huc relata putem. De λαικῶ adde Schol. Arati ad vf. 268.

Ibid. ἰθίσας] Homer. Iliad. Ω. 58.

γυναικὰ τε θίσαςτο μαζόν. A. FABRI.

Ibid. σὺ δ' ἰθίσας πῖνα μαζόν] Σχαιτεste Hesychio est θρέψαι, θάλασσαι, alere, nutrire, unde voce media θάσασθαι & θάλασθαι, sugere lac: sic apud Homer. Iliados ultimo de Hectore:

γυναικὰ τε θίσαςτο μαζόν. MEURS.

Ibid. ἰθίσας] De hac voce vid. Eustath. ad Odyss. p. 1485. ed. Rom. & Barnes. ad II. Ω. 58. Versum Callimachi citat Etymol. M. in Ἀμαλθεία. Mox versu sequente ἐπὶ conjugant tirones cum ἔβρωσ, ut sit pro ἐπὶέβρωσ.

Vf. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης] De capra Amaltheae nymphae notum fabulari poetas hanc ubera Jovi praebuisse. inde Aratus:

Αἰξ ἱερὰ τὴν μὲν τοι λόγῳ· Δαίμαζοντι πεισχίη.

Germanicus in Arateis:

— Illa putatur

Nutrix esse Jovis, si vero Joviter infans

Ubera Cretaeae mulcti fidissima capras:

Sidere quae claro gratum testatur alumnum.

Hanc capellam postea mortuam inter sidera relata sunt, ac Jovem ejus corio pro scuto usum in pugna adversus Titanes, unde & αἰγιοχόσσιμην dicitur. MEURS.

Ibid. κελίον ἔβρωσ] Magnus Bochartus mirum in modum hunc versum illustrat in libr. II. cap. 51. de animalibus sacrae scripturae, ideoque operae

Caprae Amaltheae, insuperque dulce mel comedisti.
 Extiterunt enim repente Panacridos opera apīs 50
 Idaeis in montibus, quae vocant Panacra.
 Srenue vero Curetes circa te pyrricham saltarunt,
 Ar-

rae pretium duxi ejus verba hic ad-
 scribere, licet prolixiora videantur.
 Lac caprinum, ait, non solum esse
 in medicina magni usus, sed & apud
 quosdam populos in quotidianis ci-
 bis. Hinc Salomon Proverb. xxvii.
 21. *Et sufficit lac caprarum in cibum*
tuum, & in cibum domus tuae, & in
vidum ancillarum tuarum. Paulus Ae-
 gineta: *Lac muliebre temperatissimum*
est, max caprinum; hinc asinum;
ovillumque, postremo voccinum. Proin-
 de summus Deorum Jupiter, aut Cre-
 tae Regulus verius circa Abrahami
 tempora, caprae lacte nutritus fer-
 tur, & capram illam Astronomi in
 coelum transulerunt. Qui norunt N
 & L esse litteras maxime permuta-
 biles, facile credent Amaltheam suis-
 se dictam ex Phoenicio *AMΛΘH* a-
 maucha, deflexo ex Hebraeo *AMΛH*,
 quod pro nurrice occurrit Ruth. iv.
 16. & 2 Samuel iv. 4. Sed obser-
 vandum ex Galeno, non tuto lac ca-
 prarum, abique melle offerri: cum mul-
 ti, qui solum sumpsissent, in ventre
 si coagulatam, quod hominum mire gra-
 vat, atque suffocat. Quod vetustissi-
 mos illos mortales non latuit, qui
 Jovi duas nurrices assignarunt: unam
 Amaltheam, quae lac caprinum: al-
 teram Melissam, quae mel illi admi-
 nistraret. Laetant lib. i. cap. 22. de
 falsa religione. Didymus in libris
Ἐρμηνεύσεως Πινδαρικῆς ait, *Melissea* Cre-
 tensem regem primum, Diis sacrificasse,
 ac ritus novos sacrorumque pom-
 pas introduxisse. Hujus duas fuisse fi-
 lias, *Amaltheam* ac *Melissam*, quae Jo-
 vem puerum caprino lacte de melle nu-
 triverunt. Unde poetica illa fabula ori-
 ginem sumpsi, adoleo apes atque os
 pueri melle comlesse. Nec desunt e
 veteribus, qui quoslibet infantes
 primo melle, deinde lacte nutritos
 fuisse testentur. Epistola Barnabae:
 τί ἐν τῷ γάλα, καὶ μέλι; ἐτι πιῶτον τὸ
 περὶ τοῦ μέλιτος, οὕτω γὰρ καὶ ζῶοντι-
 ναι. Quid ergo lac, & mel? Quia pri-

um infans melle, deinde lacte nutritus,
 id est, alitur. Plura qui de-
 siderat, adeat fontem, ex quo haec
 hausimus; vide & Meursii Cretam
 lib. ii. cap. 7. TH. GRAEV.

Vf. 51. *Ἰδαίῃς ἐν ὄρεσιν, τὰ τε κλέουσι*
Πανάκρα] Malim — *ἐν ὄρεσιν, ἀτὶ κλ.*
 ut legitur apud Stephanum (apud
 quem aliqui depravatus est hic ver-
 sus in editione Aldina, quum *ἔρπον*
 & *κλέουσι* ibi legatur) potius enim
ἀττι quam *τὰττι* dicitur pro *ἀττι*, sive
ἀττινα. Caeternm his verbis *ἀττι κλέουσι*
Πανάκρα, ostendit, unde apem vo-
 caverit Panacridem in proxime praeceden-
 te versu. Existimo autem *Πά-
 ακρα* ἔνδε dicta, a summa altitudine,
 ut *πάν* hoc in nomine sit augentis,
 sicut in aliis quibus est praefixum.
 STEPHANUS. In MS. & apud Step-
 hanum *πρὶ π. λαῶν* legitur *ἐν ὄρεσιν, ἀττι*.
 Sed quamcunque scripturam reci-
 plas, digitum non venterim, nam
 poetis *τὰ* pro *ἀττι* poni quis nisi hospes
 in Graecis litteris ignorat. TH.
 GRAEV.

Ibid. *ἐν ὄρεσιν, τὰ τε]* MS. Voff.
 a manu secunda *ὄρεσιν, ἀττι*, quod e
 Stephano Byz. malebat H. Stephanus:
 frustra, ut bene monet Graevius.

Vf. 52. *Οὐλα δὲ Κύρτης γὰ πρὶ πρό-
 λιν ἀρχίσαντο]* Repono *Κύρτης*: σὶ πρὶ
πρὶ λιν ἀρχίσαντο, nam aliqui cum
πρὶ subaudire hoc pronomen ne-
 cesse esset, & particula *γὰ* non satis
 apte hoc quidem loco esset *παρελα-
 ρωματικῇ*. Ad *ὄλα* autem quod attinet,
 neutra scholiastae expositio habere
 locum potest: videndum igitur an
 pro *ὄλα* debeat accipi, jungendo cum
τῶνχα, donec aptior expositio affe-
 rat. STEPHAN.

Ibid. *Οὐλα δὲ — — ἀρχίσαντο]*
 Stulte Scholia, *κατὰ κληρον, ὑμνῶς*.
 Sed *κατὰ κληρον* haud dubie est alieno
 loco, & huc migravit e Schollo ver-
 bi *ἐπιδαίσιον*, ubi repono, & sic le-
 ge: *κατὰ κληρον μεταρσιμένον*. Ita re-
 linquitur *ὑμνῶς*, quod frustra de-
 fen-

Τεύχεα πεπλήρησες, ἵνα Κρόνῳ ἔασιν ἡχῇ
 Ἀσπίδῳ εἰσαῖοι, καὶ μή στο χυρίζοι.
 Ἰο Καλὰ μὲν ἦξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, ἔβανε Ζεῦ.

Ὁξὺ

fendit, cum explicare non possit, Spanhemius. Sed nec alii explicant commodè, quid sit ἵνα ἄρχίσαντο. D. Heinſius ad Silium III. 347. interpretatur *in numerum*, ex illo ipso Sili loco, ubi in pyrrhiche dicuntur saltare ad numerum. Verum ut illa quoque pyrrhicha Cretensis ad numerum facta sit, neque enim est sine numeris saltatio: tamen id non statim exprimit ἵνα. Non est boni interpretis, verba explicare ex rebus sine observationibus Grammaticis. Si instituisse Heinſius docere, quomodo ἵνα significare possit *in numerum*, statim sensisset aquam sibi haerere, & illam interpretationem esse commentitiam. Οὐλὼν est, ut Scholiastes Theocriti Idyll. VII. 68. explicat, *καμπὰς ἔχει*: unde & crispum, πολύ-γραμμόν. Itaque ἵνα ἄρχίσαντο referri potest ad motum pedum, ut sit *παραλλήλοις ποσὶ*, ut loquitur Theocritus Id. XVIII. 8. intelliganturque quos Onomacritus *εἰλημὲς ποδῶν* vocat, tribusque saltantibus Curetibus in Hymno in Curetes vs. 5. cui illustrando servit & locus Callimachi in Epigr. V. 6. ἵνα ἴρῃσαν ποσὶ. Possis tamen etiam intelligere *varias orbes implicantes*, ut loquitur Virgilius, quod & significationi verbi ἵνα convenit, & saltationi ἰσόπλῳ. Apuleius Metam. X. p. 190. exir. (ed. Colvii) *Græcæ saltantes pyrrhichæ, dispositis ordinationibus decore ambibus inerrabant, nunc in orbe rotarum flexuosi, nunc in obliquum seriem connexi*. Plutarchus Theſt. p. 9. D. de saltatione, quæquam alla, circa aram Apollinis Delii corneam: ἵν' αὖ μὲν ποσὶ παραλλήλως καὶ ἀντιθέτως ἔχοντες γινώσκῃ. Th. Bentlejus autem e loco Homeri Il. P. 759. ubi κελαιοὶ dicuntur ἄλλοι κελήγοντες, quod Scholla explicat ὀξὺ, πυκνόν, interpretatur, *strenue saltabant*: & sic vertit Nic. Gu- lionius.

[Ibid. Κρήτες] Κρήτες, & κρήσαν-

τες, Sacerdotes Rhese, quos Oppianus lib. Κυνηγητικῶν γ. e leonibus transformatos scribit in hunc modum.

Πρωτίστῳ δὲ λίσσῃ κλυτὸν ἀναθρό-
 μαδα μόλπον.

Ζητὸς ἴσαν [Ἰσπρατῆρες ὑπερμαρτί-
 Κροῖδας

Ναπίσῃ Κρήτης, ἔν' ἀρτίστον μιν
 ἰόντα

Ἀρμίνην γοντῆρ ἀμμιλίαντος Κρή-
 τος

Κλειτόνῳ· Ραῖν κέλευς ἰνιδάτῃ
 Κρήτης.

Οἰρανίδης δ' ἰσίδαν κρατὶν ποδάλει
 παῖδα.

Πρώτους ἀμμιλλάει Διὸς μῦθους ἀ-
 γανίς,

Καὶ θῆρας ποιοῦν ἀμμιφάμεν· Κή-
 ρητας. VULCAN.

Ibid. Κρήτης σε πορὶ πύλῳ] MSS. nostri omnes se exhibent, item editio Flor. & Aldina, quæ e Florentina expressa est. Vascoſanus primus edidit γα. Veterem lectionem restitui, haud dubie meliorem. Nam τὸ γα meo sensu hic friget, ut vidit Stephanus, qui de conjectura corregebat σε. MS. Regius corrupte πυρ-
 χον, quod ortum videtur e πυρρίχον.

Ibid. πύλῳ ἄρχίσαντο] Πυρρίχον ὃ ὀπλίτην. Scholiastes Sophoclis in il-
 lud Ajace flagellifero:

— φάνθ' ὃ

Θεὸν χοροπὸν ἀναξ, ἵπως καὶ
 Νύσσαι, Κνωσσὸν ὀρχήμα' αὐτοῦ αἰ.
 Ζεῦν ἰσάμεν.

Τῶν ὀρχήσαντων, inquit, αἱ μὲν εἰσὶν Δω-
 ρυσιακαὶ, εἰ δὲ Κορυθαῖται· Νύσσαι γὰρ
 αἱ Δωρυσηναῖαι, παρὰ τὴν Νύσσην. Κνω-
 σσαι δὲ αἱ Κορυθαῖται. Κνωσσὸς γὰρ πόλις
 Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ἐπὶ τῶν Κορυθαῖ-
 ται ἱερεῖς οἱ Ζεὺς. Bellicerosam sal-
 tationem, inquit Festus, dicebant, quan-
 do cum armis saltabant, quod a Roma-
 no institutum est, ne simile quid pater-
 tur, ac fecerat ipse, cum a ludis vir-
 gines Sabinorum rapuit. VULCANIUS.
 Πύλῳ Cypriorum lingua saltatio ar-
 mata

Vesperī ille magna, parva autem, simul cogitat.
 Alii autem alia anno, alia ne uno quidem; aliis
 autem prorsus

Ipse effectiōnem ademisti; & consilia irrita fecisti. 90
 Salve plurimum, summe Saturnie, dator bonorum,
 Dator incolumitatis. tua opera quis celebrare
 possit?

Non factum est, non fiet. Quis Jovis opera cele-
 brare poterit?

Salve, Pater, salve iterum. Da vero virtutem &
 opes.

Nec sine virtute opes possunt homines beare, 95
 Nec

Ibid. *παυπέριον*] *Exsuperantissim-*
us. Sic recte vertendum consulti-
 lustrissimus *Spanhemius*. TH. GRAEV.

Vf. 92. *τίς καὶ αἰδῶ;*] Ambr. 2. *μῶς*.
 Ambr. 1. *αἰδῶς*. Similis varietas H.
 in Apoll. vf. 31. in iisdem libris, &
 versu sequente MS. Reg. *αἰσῶς* pro
αἰδῶς, quod displicebat Stephano, vo-
 lenti rescribi *αἰδῶς*, ut in praece-
 dente: quod improbat Dawesius in
 Miscellan. p. 102. f. negans commo-
 dum sensum etiam in hac lectione
 existere, sed frigidam tautologiam
 esse, rescribi tandem jubens p. 106. *Οὐ*
γάρ, οὐκ ἔστιν τις, ὃ κεν τὰ ἔργα αἰ-
δῶς. Quod ego quidem non intelligo,
 quare necessarium sit. Neque enim
 hac lectione aliud exprimitur, quam
 sine interrogatione, quod in vulgata
 est per interrogationem. Mox MS.
 Voss. *αἰδῶς*.

Vf. 93. *ἔργα αἰσῶς*] Credibile
 est Callimachum scripsisse *αἰδῶς*,
 sicut in proxime praecedente versu.
 Indicative certe modo non satis apte
 jungitur particula *καί*; ideoque aut il-
 lud *αἰδῶς*, aut certe *αἰσῶς* malim. At
αἰσῶς (quod tamen aliquis fortasse
 scribendum putet) parum mihi pla-
 cuerit. STEPHAN.

Ibid *ἔργα*] hinc *ἔργα*, trans-
 posita littera ρ. Sic apud Theogni-
 dem:

Πήπυσσος, μὲν δ' αἰσχρῶσι π' ἔργασι
μὲν δ' αἰδῶσι

Τίμας, μὲν δ' ἀρετῆς ἰλκῶ, μὲν δ' α-
ρετῆς. A. FABRI.

Vf. 94. *ἴδῃ δ' ἀρετὴν ὅ' ἀρετὴς τίς*] *Un-*
o versu interjecto eandem preca-
tionem repetens, dicit, ἴδῃ δ' ἀρε-
τὴν τίς καὶ ἔλκον. Est autem Homeri
ἀρεταλῦτος duobus in locis, nimi-
 rum in hymnis Vulcani & Herculis.
 Ita enim Vulcani hymnum claudit,
 'Ἄλλ' ἰλκὶ' Ἡραίου, *ἴδῃ ἀρετὴν τίς καὶ ἔλ-*
κον. Hymnum Herculis ita, *Χαῖρ' ἀνα-*
Διὸς υἱῶ· ἴδῃ ἀρετὴν τίς καὶ ἔλκον.
 STEPH.

Vf. 95. *Οὐτ' ἀρετῆς ἀπὲρ ἔλκον ἐπίσταται*
ἀνδρας αἰξῶν] Contra hunc locum fa-
 cit Stoicorum axioma, "Ὅτι αὐταρεῖς ὁ
ἀρετὴ πρὸς αὐδαιμονίαν. quod argumen-
 tum uberrime tractat Cicero Tufcu-
 lanarum quaestionum lib. v. VUL-
 CAN.

Ibid. *Οὐτ' ἀρετῆς*] Schollastes laudat
 locum Hesiodi,

πλεῖστον δ' ἀρετὴ καὶ εὐδαιμονία,
 ubi *ἀρετὴ* est *potentia*, ut & apud Theo-
 gnidem versu citato nota proxime su-
 periori. A. FABRI.

Ibid. *ἐπίσταται ἀνδρας αἰξῶν*] Est *ἐπ-*
ίσταται dictum pro *ἵσταται*, non
 potest: sicut & *ἐκ αἰδῶς*. atque ita Ne-
 scit infinitivo junctum pro non po-
 test, a Latinis poetis interdum dici-
 tur. ut ab Horatio hoc in loco: *Nescis*
vox missa reoriti. Quae ita interpre-
 tarer, hunc verbi *ἐπίσταται* usum imi-
 tando, *Οὐκ ἂν ἄπαξ ἀρετῆς ἀνακρίψαι*
ἐπίσταται αὐδῇ. vel sic, *Οὐκ ἀρετῆς γ'*
ἄπαξ νοῦσαι ἐπίσταται αὐδῇ. At de ver-
 bo *αἰξῶν* in proxima sequente anno-
 tatione a me dicetur. STEPHAN.

Ὅξυ δ' ἀνήθησας, παχνοὶ δέ τοι ἦλθον ἱελοὶ.
 Ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς ἰὼν ἐφράσαιο πάντα τέλεια.
 Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
 Οὐρανὸν δοῦκ' ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαΐσιον οἶκον.
 60 Διῷαισι δ' ἢ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Φά-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

59 Ἐπιδαΐσιον] μῦθον ἰσχυρόν.

60 Διῷαισι] Οἱ παλαιοί.

versu exprimitur. Nec vero sensus hujus versus plane est idem cum septentia sequentis: nec, si non admodum diversa sententia, id in vitio est. Eadem res enim apud poëtas pluribus versibus saepe aliquoties diversis modis exprimitur.

Vf. 56. Ὅξυ δ' ἀνέστησας] Non ita accipio ut cito adolevisse Jovem dicat, sed puberem factum ante consuetum pubertatis tempus, & in ipsa etiam pueritia: (subjungit enim, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς ἰὼν:) ne quis eum mente quoque seu judicio puerum fuisse existimet. STEPHAN.

Ibid. Ὅξυ δ' ἀνέστησας] Cl. Ruhnkenius l. c. p. 11. hic mavult legi Ὅξυ δ' ἀνέστησας, probante Cel. Oudendorpio ad Thomam Magistrum p. 415. Sed nec τὸ ἀνέστησας quid hic sibi velle video, nec ἀνέστησας est aliud quam ἀνέστησας. Vir doctus putabat, ἀνέστησας esse *repugnascere*, quod sane alienum ab hoc loco foret. Sed ἀνέστησας in compositis centies redundat, ut in ἀναπύθην, ἀνασταυρῶν, & aliis: nec ἀνέστησας semper est *repugnascere*, ut videbatur etiam doctissimo Pierfsono in Verisimilium elegantissimo libello p. 116. Et agnovit hoc ipse elegantissimus Ruhnkenius, de ea re per litteras a me admonitus, recteque me tueri ἀνέστησας, commemoratis etiam exemplis, quae ipse post invenerat, in Cratini Fr. apud Phrynichum p. 42. ap. Philonem, quod deterior insid. pot. p. 127. & ap. Synefium Epist. 123. Lexica laudant locum Theognidis pro significatione repugnascendi. Is est vf. 1001. sed & ibi est pro ἀνέστησας, *repugnascere*.

Vf. 57. Ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς ἰὼν ἑρμῆς.

σας πάντα τέλεια] Nequaquam τέλεια pro perfecta seu plena, aut adverbialiter pro perfecte seu plene accipiendum esse puto: Sed in hac voce respiciō aio ad eam nominis τέλεια significationem, qua de illo qui ad aetatem virilem pervenit dicitur, seu qui est adultus, vel adultae aetatis. (quae etiam aetas jam constans ex Cicerone appellari potest, in Catone majore, duobus in locis. quam significationem sequitur et verbum τελευτᾶν apud Platonem de Rep. lib. 2. pag. 371. meae editionis: ἀρ' ἂν ῥαδίως ὅτω παύσονται τὴν ἐπιτυγχέσας ὑπὲρ τῶν ἐπιτυγχέσας μέγας πιασθῆναι, αὐτὸν τὸς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπιτετελὲς ἡλικίας ἐκείνης, ἂν, ἵππων τελευτᾶσιν, ἔχον οὐ σέμβητα δέιν αὐτὰς;) ideoque τέλεια significare ὅτιν ἔστι τέλει. Itaque in mea interpretatione adstricta, reddidi ita verbum illum, *eorum aetate, puer, digna ei meditata adulta*. Et in altera quae magis libera est, & quam appello paraphrasticam, ita sensum exposui: *Verum aetate puer, puerili haud more solebas ludere: sed jam tum tibi seria cuncta placebant*. Digna aetate animus jam tum volebas adulta. Conveniunt autem quae sequuntur cum hac expositione, fratres non invidisse illi coelum, quod in ipsa etiam pueritia ejus cogitationes gravitate jam constantis aetatis dignae essent. STEPHAN.

Ibid. παιδὸς] est puer, ut apud Homer. Odyss. φ.

Τὸν ἱν' ἰερίῳ πολλὰν ἰδὼν ἡλυθ' Ὀδυσσεύς

Παιδὸς ἰὼν.

Ubi ab Eustathio παιδὸς dicitur esse

Celeriter puber factus, & matura tibi venit lanugo. Sed adhuc puer cum esses, virilem animum habuisti. Itaque tibi etiam fratres, quamvis natu majores, Coelum non inviderunt, quo minus tibi sedes in partitione cederet.

Prisci autem non omnino vera dixerunt poëtae.

60

Dixe-

a παῖζω, & ponitur pro παῖς. Hesychius ait παῖδὲν dici, qui excessit e pueris, & ab Atticis vocatur ἀτρί παῖς. Interdum etiam est puerilis, & item stultus, vecors, insipiens, puerorum instar. Dicit Jovem adhuc puerum omnia perfectâ & adultò digna agitasse. Talis quoque erat Julianus Caesar, de quo Ammianus, *virtute senior, quam aetate*. Talis Piso, de quo Silius Italicus:

Ore puer, puerique habitu, sed corde sagaci

Aequabat senium:

Atque huc pertinet illud Plauti.

Ingenio, non aetate apiscitur sapientia. MEURS.

Vf. 58. γῆστοι] ἀδελφοὶ γῆστοι, ἔτοι; γῆστοι. quos Hom. κατ' ἑγχεύς vocat, Sophocles ἐμαίμους. VULCAN.

Vf. 59. ἐπιδαίσιον οἶον] Scholiastem nostrum, quem alibi reprehendo, hic laudo, quod melius quam Suidas ἐπιδαίσιον οἶον exposuerit Scribit enim hic ἐπιδαίσιον οἶον appellari τὸν ἐπὶ τῷ αἵματι, & τὸν ἐξ ἰσὺ κατὰ λαμβάνοντα δύο τῶν. (Ita enim apud eum legitur δύο, non δυοί) at noster Scholiastes contra dicit esse τὸν μαμαρμένον. recte certe: quum hoc nomen a δαίω, quod divido seu partior declarat, originem habere necesse sit. ita ut qui ἐπιδαίσιον οἶον, Suidam sequentes, interpretati sunt, nullo modo suam interpretationem tueri possint. Debit tamen Scholiastes noster aliquid addere, quod suam expositionem adjuvaret. Nam (ut dixi in Thesaurò meo Graecae linguae) haec verba, Οὐρανὸν αἰὲ ἐμαίμους ἔχον ἐπιδαίσιον οἶον, hoc, aut tale quid, sonant, Non inviderunt tibi, habere coelum cum domum quas tibi in regni partitione obtingere deberet. Ubi fortasse regnorum partitione aliquis dicendum potius fuisse existimet.

STEPHAN.

Ibid. ἐπιδαίσιον] Scholiastes explicat μαμαρμένον, Suidas vero ἐπὶ τῷ αἵματι, & μαμαρμένον; priorem explicationem praefert eruditissimus Stephanus, quod sit a δαίω, divido: at Pater meus amantissimus posteriorem Suidas magis amplectebatur. quin & alteram respuebat, quasi planissime huic loco contrariam: ostendunt enim sequentes versus coelum nunquam μαμαρμένον:

Τὴς δὲ π' ἰσὺ ἀλλήλων τε καὶ ἀδελφῶν ἰσῆσαι,

Ὅς μάλ' αὖ μὴ τῆσθαι;

nam & τὸ δαίω non solum divido, ita ut quisque partem sibi uni propriam teneat, sed etiam accipi potest pro in communem divido, ita ut omnes atque utantur. A. FABRI. Verti secutus virorum doctissimorum sententiam in divisione assignatam domum. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιδαίσιον οἶον] Stephanus reprehendit Scholiastem, quod simpliciter interpretatur divisionem, cum sit: quas tibi in regni partitione obtingit. Si ei in mentem venisset, κατὰ αἵματι loco motum, & huc trahendum esse, ut supra ad vf. 52. diximus, non reprehendisset Scholiastem. Sed si verum viderunt prisci Grammatici, Suidas & Etymologus, ne sic quidem Scholiastes bene interpretatus est verbum. Dicunt enim, ἐπιδαίσιον οἶον esse domum non divisam, sed communem liberis. Et clarum est, eos hunc locum in animo habuisse: tamen ei interpretatio non convenit, nec id est in hoc verbo. Utconque & contextu videntur hunc sensum collegisse, item ex Homero Il. O. 198. de quo vide Spanhemium. Ego verti: in hereditatis partitione attributa domus: hoc & verbum & contextus desiderat.

Vf. 60. Δυναίω] Hoc verbum bene illustrat Arnaldus Animadv. p. 59 60.

B 5

Quod

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΤΜΝΟΣ.

ΙΟΙΟΝ ὁ τῷ πολλαν̄ ἐσείσατο δάφνην̄ ὄρεπῃξ,
Οἷα δ' ὅλοι τὸ μέλαθρον. ἐκὰς, ἐκὰς, ὅς τις
ἀλιτρός.

Καὶ δάφνη πα' θύρετρα χαλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσῃ.
Οὐχ ἀράας; ἐπένευσεν ὁ Δῆλιος ἡδὺ πὶ Φοῖνιξ

Ἐξαι.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ΙΟΙΟΝ ὁ τῷ πολλαν̄] Ἀντὶ τῷ, οἷως. ἔστι δὲ θυμασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῷ μυατινομύαν τὰ θύια καὶ ἐπιδημιῶν καὶ ἀποδημιῶν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημιῶσι, τὰς μυατικὰς ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημιῶσι, ψευδεῖς. ὡς γὰρ ἐπιδημιῶν τῷ θεῷ, ταῦτά φησι ὁ Καλλιμάχου.

Α Οὐχ ἀράας; ἐπένευσεν ὁ Δῆλιος.] Δικαιῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δειδρῶ ἰγύνῃται ἡ Λητώ τῷ Ἀπόλλωνι.

VI. 1. ΟΙΟΝ] Pro οἷως, Scholiarum nosser, & Scholiastes Aristophanis in Equitibus, pag. 330. Edit. Genév. in fol. A. FABRI.

Ibid. τῷ πολλαν̄ ἐσείσατο δάφνην̄ ὄρεπῃξ] Virgil. Aeneid. 3.

— tremere omnia visa repente
Liminaque lauroque Dei. &c.

Laurus enim, ut Plin. lib. 12. cap. 1. testatur, Apollini sacra, ut Jovi esculus, Minervae olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Arboribus, quae diis sacrae sunt, quas commemoravit Frischlinus, addere potes, Baccho hederam, Pani pinum, Diti cupressum. Ideo vero laurus Phoebus sacra, vel quod divini nescio quid in se continere credita sit veteribus: & in prunas conjecta, si magnum ex se stropium ederet, fausta; si nul-

lum aut exiguum, infausta portendere. Vel quod in lauro semina ignis lateant, eaque ratione solem adumbret. Laurus enim, hederæ adfricata perinde atque filici chalybs, ignem emittit. VULCAN.

Ibid. ἐσείσατο δάφνην̄ ὄρεπῃξ] Dictis Spanhemii addde. Kusterum ad Aristophanis Plut. vi. 213. Articulus ὁ abest ab editione Aldina.

VI. 2. μέλαθρον] Verti *adytum*, de quo & dicitur μέλαρον. v. Ammonius in *Θωμῶς*, & Cl. Valkenar. in eum *Animadv.* p. 49.

Ibid. ἐκὰς, ἐκὰς, ὅς τις ἀλιτρός] Virg. lib. vi. Aeneid.

— Procul hinc, procul esse profani,

Conclamat vates, totoque absjssita luo.

Ad

Dixerunt, sortem Saturnidis trifariam sedes divisisse,
Quis vero tandem de Coelo & Orco fortiaturo,
Qui non omnino sit demens? De paribus enim con-
venit

Sortiri. Illa autem quam maxime differunt.

Mentiar, quae audientis utique auribus probentur.

Non te regem Deorum fecerunt fortes, sed opera 65
manuum,

Tuaque vis & robur, quod etiam prope thronum
tuum collocasti.

Fe-

πῶθεν αὐτῶν, id est, *Mentirer quae
persuaderi possent auribus ejus qui ea
audiret.* Q. d. Miror quomodo haec,
quae a ratione & a communi etiam
sensu abhorrent, mentiti fuerint,
ipse profecto si mentiri vellem,
magis caute id facerem. mentirer
enim quae talia saltem essent, ut
auditori persuaderi possent, utpote
si non vera, at certe verisimilia.
Sic igitur hunc locum in mea para-
phrasica interpretatione exposui:

*Haud mentiri illos vates tam ab-
surda decebat,*

*Uique adeo nullo veri fucata co-
lore,*

*Ponderet ut recto si forte examine
quisquam,*

*Deridenda queant magis quam cre-
denda videri.*

*Solvere si libeat nostram ad menda-
cia linguam,*

*Saltem verba loquar pontus non
absque veris.*

*Non indigna fide mea dicta ut ju-
dicet aures.*

Non facile autem est Latinum verbum
reperire quod illi *πῶθεν* in hoc
loquendi genere respondeat. Nam
haec quidem, *πῶθεν* *τι τῆτο*. reddi
possunt *Persuades tibi hoc*: at *πῶ-
θεν* *μη τῆτο*, si interpreter *Persua-
des hoc mihi*; vel *πῶθεν* *αὐτῶν* *τῆτο*, *Hoc
persuades auribus*: non expressero
quod sonant Graeca. Quod si dixerō,
Hoc me persuades & Hoc persuades aures,
Graeci verbi constructionem mutua-
tus, non autem Latine loquutus
fuero. Ideoque in hoc loco aliis-
que hujusmodi confugiendum ad pe-

riphrasin censeo. STEPH.

Ibid. *Πῶθεν* *αὐτῶν*] h. e. *Mentirer o
ego ea, quae placent auribus?* Ita hunc
versum cum Cl. Jacobo Gronovio
interpreter. TH. GRAEV.

Ibid. *Πῶθεν* *αὐτῶν*] Eodem modo (in-
terrogative) capit Th. Bentlejus. Sed
inde commodus sensus non existit.
Sequitur enim ex hac ratione, ea,
quae ante dixit, placere & probari
auribus; quod non satis convenit.
Si mentiri vellem, tamen mentirer,
quae probabilia essent auribus: haec
autem nullam verisimilitudinis spe-
ciem habent. Hoc in versione secu-
tus sum.

Vf. 66. *Διὸν ἰσοῦμα*] *Ἰσοῦμα* ex iis
vocabulis est, quae Eustathius *Ἰ-
σοῦμα*. γ. *μοῖσις* *λίξ* vocat, quae
semel tantum ab aliquo auctore u-
surpatae sunt. Ita Aeschylus *Ἰ-
σοῦμα* *τῶν βασιλῶν*. Unde & apud Plu-
tarchum in *τῶν περὶ ποταμῶν*, *ἰσοῦμα*
λαλῶν, *ταῖσι βασιλῶν*. Ita Indica
lingua *Διὸν* regem significat. Unde
& *Διὸν* Bacchum dictum volunt
ὅτι Νύκτι ἰσοῦμα. VULC.

Vf. 67. *Διὸν ἰσοῦμα*, *τῶν* *Κάριον*] Potuissent haec majusculis literis in
principio scribi, *Βίη* & *Κάριον*, tan-
quam propria nomina: quoniam ab
Aeschylo personae hae satellites Jo-
vis introducuntur: quas Vulcanus
ita compellat in Prometheo vincto,
Κάριον *Βίη* *τι σφῶν μὴ ἰταλὲς ἄλλε*
ἔχου τὰ *δὲ*, *κ' ἴδω ἱμπεδῶν ἔτι*.
Vide & Hesiodum. STEPH.

Ibid. *Βίη*, *τῶν* *Κάριον*] B & K ma-
jusculis literis describi curavi, quod
ab Aeschylo quasi personae induci
sunt,

- Θήκεο δ' οἶονόν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτῳ
 Σῶν περάων· ἄτ' ἐμοῖσι φίλοις οὐδέξια Φαίνοισ.
 70 Εἴλεο δ' αἰζήων ὅ, π φέρεται· ἔ σὺ γὰρ ἡῶν
 Ἐμπειράμης, ὅδε ἄνδρα σακέσπαλον, ἔ μὲ αἰοιδόν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲ μαχάρεωσι ὀλίζουσιν αὐτὴ παρῆκας,
 Ἀλλὰ μέλειν ἐτίροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πολιάρχης
 Αὐτὲς, ὧν ὑπὸ χεῖρα νωμόρῳ, ὧν ἴδεις αἰχμῆς,
 Ὡς

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

68 Θήκεο δ' οἶονόν] Τὸν αἰώνον.

70 Εἴλεο δ' αἰζήων] Νῦν καθόλου λέγει τὸν ἄνθρωπον.

71 Ἐμπειράμης] Τὴν ἐμπειρίαν.

74 Γνωμόρῳ] Ὁ γνωμολόγος.

fini, ut recte monuit Stephanus. A. FABRI.

Ibid. ὅ καὶ πάλαι εἶπας διῆρυ.] An respexit poeta ad Aeschylum, apud quem in Prometheo ab initio inducuntur Βία & Κέρτα, ut Jovis nuntii, qui jubent Vulcanum adfigere Caucaso Prometheus? Saltem inde patet, Callimachum accurate scripsisse, ineptumque esse Scholiasten Theocriti, qui ad Idyll. iv. 8. Φαντί τιν' Ἡρακλεῖ βίαν καὶ κέρτα ἰρσέν, commemorans libros quosdam habere βίαν καὶ κέρτα, addit, ὅ καὶ πάλαιον, ἵνα μὴ διςσελομένη, βίαν καὶ κέρτα λέγων. Adde Stephanum ad Aeschyli l. c. ubi locum Callimachi afferre non neglexit. Emendationem R. Bentleyi Ἡ, τὴ Β. vulgato praetulerim, sed tamen non est necessaria.

Ibid. ὅ καὶ πάλαι εἶπας διῆρυ] Verti, Parili tecum quod sede locasti, sive, juxta solium tuum. Διῆρυ enim καθίστηται, ut Apollodorus usurpat apud Athenaeum lib. i.

Εἰς οἰκίαν ἔσαν τρεῖς εἰσὶν φίλοι

Ἔστιν Ὀδυσσεύς, Νικοφῶν. τὴν τῷ φίλῳ
 Εὐνοίαν εὐθὺς εἰσάγει τὰς θυρας.

Ὁ θυρωρὸς ἵλαρε πρῶτόν ἐστιν, ὁ
 κίων

Ἔσαν, καὶ προσέλθον, ὑπάρκοντες, τρεῖς,
 Διῆρυ εὐθὺς εἰσάγει, καὶ μὲν λέγει
 γὰρ Μέναν.

Ubi N. a Com. perperam, ut ple-
 raque omnia, curram vertit. VUL-
 CAN.

Ibid. ὅ καὶ πάλαι εἶπας διῆρυ.] Arnal-
 dus de Diis παράρχει p. 116. male-
 bat a. Valkenarius autem, exqui-
 sitissima litterarum Graecarum scien-
 tia praeditus, ad Euripid. Phoeniss.
 p. 53. a. mavult intelligere δι' ὅ,
 quapropter: quod commodius. Lectio-
 nem vulgatam esse antiquam, etiam
 e Scholiis patet. Non vero licebit
 dicere, poetam pronomēn ad pro-
 ximum retulisse, intellecto etiam
 praecedente?

Vf. 68. οἶονόν μέγ' ὑπείροχον] Non
 minus mihi placeret genitivus plu-
 ralis οἶονόν. STEPH.

Ibid. Θήκεο δ' οἶονόν] Theocrit. I-
 dyll. xvii.

— ὁ δ' ὁ φίλος ἐκλαγα φαῖν

Ἔς τρεῖς ἵπαι πρῶτον, διὰς αἰσθῶν
 αἰσθῶν δρως. A. FABRI.

Ibid. Θήκεο δ' οἶονόν] Proprie οἶον-
 νος dici putatur de avibus majoribus
 & carnivoris. Sic apud Homer. I-
 liad. a.

— αὐτὰς δ' ἐλάμια τοῦχρα κύνε-
 σιν

Οἰωνοῖσι τε πᾶσι.

& Odys. γ.

Τὸν γὰρ κύνεα τε καὶ οἰωνοὶ κατέ-
 σαφαν.

Callimachus hic pro majoribus avi-
 bus

Fecisti autem avium longe maximam nunciam
Auguriorum tuorum: quae dextra mittas velim ami-
cis meis.

Delegistique tibi juvenum praestantissimos. Non tu 70
navium

Peritos, non virum scutatum, non poetam;
Haec tu quidem Diis minoribus facile reliquisti,
Alia curanda aliis: tibi autem sumfisti principes ci-
vitatium

Ipsos: quorum sub manu agricola, peritusque armo-
rum,

Et

bus ponit, nam squilam intelligit.
Sic & apud Virgil.

*Hæc terra ignota canibus data proas-
da Latinis*

Alitibusque jaces.

Iliad. p.

Τραῖον κορίτι κύνες ἰδ' αἰωνίς.

MEURS.

[Ibid. αἰωνόν] Stephanus αἰωνόν. Ve-
rum puto. Callimachus quidem su-
perlativis & vim talem habentibus
verbis genitivos jungit, ut & alii.
Homer. Il. Θ. 247. τελευτάων ποτα-
νῶν vocat aquilam.

[Ibid. ὑπερόχον] Quippe cui regnum
in reliquis aves tributum fingatur.
Horat. lib. iv. Od. 4.

*Qualem ministrum fulminis as-
sem,*

*Cui rex decorum regnum in aves
vagas*

Permisit.

Inde & αἰωνῶν βασιλῆα dicit Pindar.
Olymp. Od. xiii. αἰωνῶν ἀρχόν Py-
thion. Od. i. MEURS.

[Ibid. ἀγγελῶντι] Pro ἀγγελῶ.
Sic apud Alufacum in initio poë-
matis:

*Ἦντε νυκτεγέρων γαμοσέλον ἀγ-
γελῶντι.*

Novum est nec veteri ulli usitatum,
quod Arethas in Apocalypsin dicit:
ἀγγελῶντι τῶν, pro ἀγγελῶν. ἀγ-
γελῶντι dicit, quia ut fabulantur ve-
teres, hæc Jovis de gigantibus vi-
ctoriam cæteris diis nuntiaverit.
MEURS.

Vf. 69. ἐνδύμα φαίης] Hoc est,

αἶσα. Ita Theocritus, Διὸς αἶσι
αἰνὸς ἔστι. VULC.

Vf. 70. Ἐλῶ δ' αἰζῶν] Sic Virgi-
lius alicubi, & Catull. Hesiodus ho-
minem quadragenarium αἰζῶν vocat
lib. 2. vf. 59. Τοῖς δ' αἶμα τισσάρα-
πονταυτὶς αἰζῶς ἔπαιον. A. FABRI.

Vf. 71. Ἐμπιράμης] Non puto Scho-
lastem vocem Ἐμπιράμης, non ha-
bentem aliam sibi adjunctam expo-
siturum fuisse Ἐμπίρης: quum non
ignoraret Ἐμπιράμης dici pro Ἐμπίρης
(nam hymno in Palladis lavacra,
Ἐμπιράμης recte exposuit Ἐμπίρης)
ideoque addendum puto genitivum
πῶν: ut πῶν Ἐμπιράμης dicat esse τῆς
Ἐμπίρης, per periphrasin videlicet:
& πῶν intelligamus ναυτίλης. STEPH.

[Ibid. Ἐμπιράμης] Per consequens
intelligo mercatores, non simplici-
ter nautas, ut recte interpretatur
Scholiastes Ἐμπίρης. qua significatio-
ne etiam accipi crediderim apud Ho-
ratium, *nautam* sive *navitam*. VUL-
CAN.

Vf. 72. ὀλίζον] Ὀλίζον, ut Eu-
stathius docet, Ionicum est & Do-
ricum pro ὀλίζῳ. Stephan. de ur-
bib. Thessalorum esse vocabulum tra-
dit & inde Olizonem apud illos ur-
bem dici, quia parva admodum
esset, MEURS.

[Ibid. αἶθι παῖνας] Quemadmodum
sc̄o, aut, *temere* Latine. Gallice ve-
ro, *tu laisses là*. A. FABRI.

74. πλεονέχης Ἀχῆς] In empha-
si est αἰνός: ut in *ipse stas* apud Ci-
ceronem.

Vf. 75.

40 ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

5 Ἐξαπίης, ὃ δὲ κύκτος ἐν ἠέρι χαλὸν αἰείδῃ.
 Αὐτοὶ νῦν χροτοχῆς ἀνακλίνασθε πυλάων,
 Αὐταὶ δὲ κληίδες ὃ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρὰν.
 Οἱ δὲ νόοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντίνασθε.
 Ὡς πόλλων ἐ παντὶ φαέινε), ἀλλ' ὃ τις ἐσθλός.
 10 Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ἔπος ὅς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκείνης.
 Ὀφύ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Δ Α Ι Α.

5 Ὁ δὲ κύκτος] Ὅρτοι ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6 Αὐτοὶ νῦν] Ἀττί τῷ αὐτόματοι.

7 Αὐταὶ δὲ] Ἀυτόματοι.

Ἀνακλίνασθε] Ὅμηρος· Ἡμῖν ἀνακλῆσαι πυκνὸν νέφος, ἡδ' ἐπὶ θύμῃ.

Φοίνικας ποτὶ πρίμους, ἀμυχανίς
 ὑπὸ λυγρῆς

Τυρομένην τότι· δὲ διὰ χροὸς ἤρην
 ἰδράς.

Euripides Hecuba eleganter & pal-
 mam & laurum Deliacam hisce ver-
 sibus celebravit:

ἴδρα πρωτόγονός τι φοῖνιξ,
 δέφνη δ' ἱμῶς ὀνίσχη
 πλῆθος Λατοῖ φησὶ
 ὠδῶν ἀγαλμα διαί.

quo in loco ἀγαλμα malim levamen,
 vel solatium, sive adminiculum inter-
 pretari quam ὡς τιμὴ, ut Scholias-
 tes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione
 Aulocrene platanum ostendi scribit,
 ex qua pependit Marfya victus ab
 Apolline, quae iam tum magnitudi-
 ne electa est. Nec non palma Deli,
 inquit, ab ejusdem Del aetate conspi-
 citur. Palmam quoque aeneam Apol-
 lini Delphico dicaram ab Athenien-
 sibus legimus. VULCAN.

Ibid. ἰδὺν τι] De elegantia adjecti
 adjectivis, in quibus quantitas quae-
 dam intelligi potest, τῷ τι & nos ad
 Xenophontem monuimus, & ad hunc
 locum egit Vir doctus in Obs. Misc.
 v. p. 261.

Vf 5 ὃ δὲ κύκτος ἐν ἠέρι χαλὸν αἰεί-
 δει] Ita Callimachus hym. in Delum
 vf. 249. cygnos Latoniae puerperae
 accinentes facit,

κύκτοι δὲ θεῶν μέλποντες αἰεδοῖ
 Μένειοι Πακίωλόν ἀνυκλωσάγγο Λα-
 τόντες

Ἐξομαλίας παρὶ Δῶλον. ἐπείσεν δὲ
 λυγρῇ

Μυσσῶν ὀρθῶς αἰεδοτάτοι πτερυγῶν.
 VULCAN.

Ibid. ὃ δὲ κύκτος ἐν ἠέρι χαλὸν αἰείδου]
 Quia Apollini haec avis sacra: caus-
 sam refert Cic. Tusculana I. Cygni non
 sine causa Apollini dicati sunt; sed quod
 ab eo divinationem habere videantur,
 qua providentes quid in morte bonum sit,
 cum cantu & voluntate moriantur. De
 cygnorum vero morte imminente
 cantu, quem ibi refert Cicero, est
 Martialis etiam locus lib. xiii.

Dulcia desidia modulatur carmina
 lingua

Cantator cygnus funeris ipse sui.

MEURS.

Ibid. Sed fabulosa esse, quae de
 cygni morituri cantu circumferun-
 tur, ostendunt Aelianus lib. 1. hist.
 var. c. 14. Ἐγὼ δὲ φέροντες πικρὰ ὡς
 ἕκαστα ἴσως δὲ ἰδὲ ἀλλοῦ. id est, ego
 voto cygnum nunquam audire canere,
 fortasse neque alius. Lucianus in dia-
 logo de electro seu cygnis: φέρονται
 δὲ ἰδὺν, καὶ ὡς ἐν οὐρανῷ, ἰδὲ διαρ' ἀκρόα-
 μιν. id est, caeterum illos dulces, quem-
 admodum dicit, canente: ne in somnis
 quidem audivimus. TH. GRAEV.

Ibid. κύκτος] Est enim Apollinis.
 v. H. in Del. 249. Ad ea, quae de
 cygni cantu a viris doctis aeneam h. l.
 dicuntur, non alienum sit dicere, mihi
 & hominem Aeginum confirmas-
 se, cantantes se in Asia audisse cy-
 gnos

Et remex, & omnia. Quid enim non in imperantis 75
potestate?

Verbi gratia, fabros canimus Vulcani,
Armatos vero Martis, venatores autem Chitones
Dianae, Phoebi, lyrae qui bene callent modos.

At Jovis sunt reges: quippe nihil Jovis regibus
Divinius. Itaque etiam ipsos tuam esse voluisti for- 80
tem,

Dedisti que urbes custodiendas: ipse autem sedes
In celsis arcibus, inspiciens, qui jure

Po-

Ab Jove sunt reges. Theocrit. *Ἀπὸ
Ἰουίου μάλιστα Διόσι βασιλεύει.* VULC.

Ibid. *ἰσὺ Διὶ ἰδὺ ἀνακτῶν Θυότρῳ* [Ridicule omnino Interpres. Ver-
te modo, quando nihil divinius est re-
gibus Jovis. A. FABRI.

Ibid. *ἰσὺ Διὶ ἰδὺ ἀνακτῶν Θυότρῳ* [Sensus videtur desiderare: ni-
hil Jovi similis est regibus; nil pro-
pius accedis ad Jovem. Sed id ipsum
intelligi in his verbis potest. *Θυό-
τρῳ* est excellentius, Deo similis. Sub-
incommodum est *Διὶ*; sed id Calli-
machus videtur consulto addidisse,
consecrans forte etiam acumen ali-
quod. Cl. autem Ruhkenius cor-
rigit *ἀνακτῶν*, ut hunc versum pro-
fert Turnebus Adv. xxix. 29. ut re-
feratur ad *Διὶ* ex quo tamen non
melior sensus existit. Non enim
quaeritur de Jovis, sed de regum
magnitudine. Friget etiam in hac
lectione totum verbum *ἀνακτῶν*.
Quorum enim hoc loco Jupiter rex
vocatur? *Διὶ ἀνακτῆς* sunt reges a
Jove dati, in Jovis tutelam recepti
&c. Similes sunt apud Hesiodum
Eg. 53. *ἀθάνατος Ζηνός*. Si vitium
est in his verbis, est in *Διὶ*, non
in *ἀνακτῶν*.

Vf. 80. *ἰστέας λαῖν*] Pro *ταῖν*,
quod apud Scholiastem legitur, ve-
teor ne reponi debeat *λαῖν*. Eum
enim ita legisse videntur expositio-
nes ejus ostendere; quum dicat esse
λαχμών, sive *κλάρων*. STEPHAN.

Ibid. *ἰστέας ταῖν*] alias *λαῖν*, vel
λαῖν, quod malum quam *ταῖν*. VUL-
CAN. In editionibus nonnullis ut Pa-
ris. Vasconiani 1549. & Frobeniana

1533. legitur *ταῖν*. Sed Aldina *λαῖν*
& editio prima capitalibus litteris
descripta, quod verum est. Non
puto autem male verti *ordinem*,
quamvis proprie sit fors: sic *mei or-
dinis homo* est meae sortis homo Lati-
nis, ut apud Ter. Haec est poetæ
sententia: constituit ut reges inter
homines sint illius ordinis & sortis,
cujus tu es inter deos, qui es rex
deorum. Hesychius: *Λαῖων, λαῖων,*
κλάρων. *Λαῖωνος, κλάρωνος.* pro-
cul dubio pro *ταῖν* legendum quo-
que in Scholiis ad hunc locum *λαῖν*.
TH. GRAEV.

Ibid. *λαῖν*] Sic & MSS. Vat. Amhr.
Reg. Voss. Benenatus *λαῖν*, ut profert
R. Bentlejus in nota ad h. l. Primus
Vasconianus edidit *ταῖν*. Bentlejus
porro corrigi *ορι* pro *ορι*, quod val-
de probo. Sensus ita erit: Itaque
eos delegisti tibi pro sorte, tuam
sortem voluisti esse reges, ut musi-
cos Apollinis &c. quem sensum con-
textus requirit: nec *ἰστέας* aliud esse
potest, quam *delegisti*.

Vf. 81. *Δαίμας δὲ πτολίεθρα*] Hi tres
sequentes versus ita vertendi sunt:
*constituisti qui urbes custodiant: in qua
ipse praesides in arcibus, inspector tam
eorum qui legibus populum sub inquit
quam eorum qui aliter gubernant, ut
docet pater in lectionibus Hesiodicis,
Jovi enim arces sacrae sunt, teste
Aristide in hymno in Jovem, qui &
ibi docet Jovem esse praesidem justi-
tiae. Vide & Euripid. Troad. TH.
GRAEV.*

Ibid. *Ἀνικεῖν ἐν πτολίεθρον*] Non, *cel-
si in civitatibus*, ut perperam vulga-

Λαὸν ὑπὸ σχολῆς, οἳ τ' ἔμπαλιν ἰθύουσιν.
 Ἐν δὲ ῥυμφινίῳ ἔβαλές σφισιν, ὃ δ' ἄλις ὄλεον.
 85 Πᾶσι μὲν, ὃ μάλα δ' ἴσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
 Ἡμετέρῳ μεδέοντι· ὡς δὲ πρὸς γὰρ εὐρὺ βίβηκεν.
 Ἐσπέει θεὸς καὶνος γὰρ τελεῖ τὰ κεν ἡοὶ νόησιν.
 Ἐσπέει-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 84 Ῥυμφινίῳ] Πλῆτον, σύγκριται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύμην, καὶ ἄφρ.
 ὅς, τρεῖς, τὴν τῷ πλάτῳ ῥύσιν.
 86 Ἡμετέρῳ μεδίοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

tus interpres, sed *aliis in arcibus*, vel *in arcibus*. Ἀρκὴ πόλις vel ἀκρό-
 πόλις est summa urbs i. e. arx. Unde Jupiter Πολίης, & Minerva Πολίης, non, cui civitas curae, ut male etiam Stanlejus ad Aeschyl. S. c. Theb. 69. interpretatur, sed *arcis praefes*. v. in primis Cel. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 26. Quidam libri habent πάλ, nihil muta. Poetae πάλ, etiam dicunt, ubi nulla necessitas postulat, ut bene monet Dorvill. Vann. Crit. p. 337. estque vulgo notum.

Vf. 82. ἐπὶ θεῷ] Ἐπὶ θεῷ invenitur & in Hesychii glossis, & apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. vi. MEURS. Pindari locus non integer adfertur, & pessime vertitur a Frischlino: nam primo addendum est καὶ. Ναὺ βασιλῆος Ἀχίλλεος, & sic verte: *templi Rex Loxias, socium apud acquissimum, quum opinionem ei persuassisset, omnia scientem mentem. Mendacis autem non decipitur, nec cum deus aut homo fallis factis aut consiliis*. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπὶ θεῷ] Nove dixit active. Homerus passive II. Γ. 42. ἔγω λώ-
 ζον τ' ἱμεῖται, καὶ ἐπὶ θεῷ ἄλλων, & alii (turpi) *spectaculo*.

Vf. 83. ὑπὸ σχολῆς] Τὰ δὲ si presse velles exprimere, foret: *iuxta iniqua secuti*. Ea est vis praepositionis ὑπὸ, quam pulcre explicat Cel. Hemsterhus. ad Lucian. T. i. p. 355. Similia sunt Latinorum: ut, *sub magistro aliquo discere*.

Ibid. Ἐν δὲ ῥυμφινίῳ ἔβαλές σφισιν]

Ἐμβάλλων τινι τι non reperi a quocumque dictum pro *dare*, sed *βάλλων*, cujus exempla in Lexicis. Simillimus huic Callimachto est versus Nicandri Alexiph. 428.

Ἐν δὲ τῇ νηπιῶν, ῥάφατον θ' ἄλις, ἢ δὲ τῇ λαχάδῃ

Ἀμμιγα προμμίον γαβυλλίδας.

Scilicet ibi ἢ δὲ est *praeferens*, *insuper*, *atque etiam*. Adde apud eundem vf. 204. Pluribus exemplis hoc genus loquendi (Ionicum, quo & Herodotus passim utitur, ut I. 192. init. III. 15. &c.) illustrat Dorvill. ad Chariton. p. 126. Ceterum sententia petita est ex Homero, qui tamē efficacius dixit II. B. 670. καὶ σφιν θροσπίστον πλῆτον καθήχον Κρονίων.

Ibid. ὄλες ὄλεον] In vetusto Codice reperitur ὄλεον, & sic legebat pater meus: quod multo fortius, etenim ita differunt ὄλες ὄλεον & ὄλες ὄλεον, ut pars a toto. A. FABRI.

Ibid. ὄλες ὄλεον] Sic sane editio prima, quamvis non contemnā quod Tanasquil. Faber invenit in veteri codice ὄλεον. TH. GRAEV.

Ibid. ἢ δ' ἄλις ὄλεον] Sic e MSS. Ambr. Voss. editis ante Benenatum omnibus restitui. Sic Nicander ante, ῥάφατον θ' ἄλις. Adde Spanh. ad h. l. & Burmannum ad Ovid. Metam. III. 149.

Vf. 85. 86. τεκμήρασθαι Ἡμετέρῳ μεδίοντι] Eandem constructionem eidem verbo tribuit hymno proxime sequente. Πυθῶνι καὶ ταλαίραιο ΣΤΕΡΙΤ.

Vf. 86. πρὶν πρὸ γὰρ οὐρὸν βίβησαν] Eadem loquendi formula utitur Diony-

Populum iniquo, & qui contra gubernent :
Dedisti ipsis etiam divitias, fatisque fortunarum :
Omnibus tu quidem, sed non plane pares. Licet col- 85
ligere vel

In nostro rege : Nam is longissime alios praeter-
gressus est.

Vesperī ille quidem perficit, quaecunque mane co-
gitat :

Vesperī

πρῶτος in initio orbis descriptionis:

Εσπερίῳ βέλῳα πρὸς ἡλίου κα-
λῖθος. TH. GRAEV.

Ibid. πρὶ πρὸ γὰρ αὐρὸ βέλῳα] Per
se accipiuntur πρὶ πρὸ, saltem πρὶ.
Forma ducta ex Homero II. A. 180.
πρὶ πρὸ γὰρ ἔρχετο Δῖον. cf. II. 669.
Apollon. Rhod. II. 869. &c. Et sunt
alia similia apud Homerum.

Vf. 87. Εσπερίῳ κῆνός γε τιλαῖ τὰ
καὶ αὐτὸ πρῶτον] Hunc versum a Calli-
macho ita scriptum esse, nemo mi-
hi unquam persuaserit, quum eum
licentia in quavis alia re potius
quam in pedum structura usum esse
videam: licentia tamen maxima fu-
tura sit in verbo πρῶτον, si in eo eli-
datur o per συνπαράστασι, ita ut ex
πρῶτον fiat πρῶτον. ut omitam, versum
spondaicum futurum, & quidem
ejusmodi qui durius alio quovis spon-
daico cadere videri possit. durius qui-
dem certe illis qui passim apud eum
occurrunt. cujusmodi sunt, quin-
tus hujus hymni, qui cadit in ἀμ-
φίπρῳτον: septimus qui desinit in ἰσώ-
στατο: tricesimus secundus qui fini-
tur voce φαιδρήματα: alii denique
qui clauduntur vocibus, πανδύσιον,
μακροστόν, ἀγέτω, παραπληνάρτο, Ἀ-
δριστεῖα, ἀρχέστατο, κριζόντο. Quod si
quis eo confugiat, ut dicat corripi
diphthongum in αῖ, multo etiam mi-
nus audiendum esse illum dixerim;
praesertim si non aliud hujus cor-
reptionis exemplum attulerit quam
Ergo Hesiodi quendam versum qui
nonnullis in editionibus ita scriptus
est, Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, τόχα σὲ ζῶα-
σι καὶ ἀργέε. Nam ita quidem le-
gendo, fateor diphthongum αῖ cor-
ripī: verum in mea editione nequa-
quam lectionem illam reperiet, sed

istam, ex vet. exempl. auctoritate,
Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, τόχα σὲ ζῶασι ἀρ-
γέε. absque illa particula. Quae
quum ita sint, Callimachum eo mo-
do versum illum scripsisse nemo mi-
hi (ut antea dixi) persuadere possit:
contra vero facile mihi persuase-
rim ita scriptum ab eo fuisse, 'Εσ-
περίῳ κῆνός γε τιλαῖ αὐτὸ τὰ πρῶτον.
Cogitavi quidem posse & ita scribi,
non minus eleganter, imo elegan-
tius etiam, 'Εσπερίῳς γε τιλαῖ τὰ πρῶ-
τον καὶ αὐτὸ πρῶτον. sed tamen conjectu-
ram illam, quod minorem muta-
tionem afferat, magis probō. STEPHAN.

Ibid. Εσπερίῳ κῆνός γε τιλαῖ τὰ
καὶ αὐτὸ πρῶτον] Theocritus:

— οἷόν μιν ἐν τῷ λῶσι μέγα
ἔργον.

Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅσα φρονί-
ιζκατάβοντο

Βελαί, αἰεὶ αἰεὶ ἄλλοι ἀνδρὲς
στὶ τῷ σῶσι.

Versus vero Callimachi ἐργάζῃ τὰ-
θῶα habet, sive πλεονασμὸν ἐν τῷ μα-
κροστόλῳ ἔστι δολοχίμῳ, ut vocat Eu-
stathius, cum scilicet in fine ver-
sus ejusmodi pleonasmus accidit,
qui cum in initio versus sit, in τῷ
μακροστόλῳ ἔστι προκείμενῳ: cum in
medio, in τῷ προκείμενῳ, in μεταφορᾷ
προσείρηται ζῶσι dicitur. Eleganter
itaque Callimachus, celeritatem con-
ficiendi res animo Ptolemaei con-
ceptas exprimere volens, ipsi cogi-
tandi verbo πρῶτον, per συνπαράστασι
sive συνπαράστασι celeritatem quandam
pronunciationis addit. Neque enim
probare possum eos qui ex πρῶτον,
πρῶτον faciunt. quod συνπαράστασι ratio
non fert. Est vero maximus hujus
pleonasmī usus in versibus poeticis,
quos alii δαρματικὸς εἶδος vocant.

Ἑσπείη τα μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
 Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' ἔχ' ἐνὶ τῷ δ' ἀπὸ πάμπαν
 90 Αὐτὸς αἰὶν ἐκέλευσας, σκεχλασας δὲ μενοινίῳ.
 Χαῖρε μέγα, Κροῖδῃ πανυπέρτατε, δῶτος ἑάων,
 Δῶτος ἀπημενίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰείδῃ;
 Οὐ γένει', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργμα' αἰείδῃ;
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετῇ τ' ἀφενός τε.
 95 Οὗτ' ἄρετῆς ἄτερ ὄλεθ' ἐπίστα' ἀνδρας αἰεῖν,
 Οὗτ'

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

89 Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες.

Πλειῶνι] Ἐνιαυτῷ.

90 Ἄστη] Ἄνυσιν, τελείωσιν.

Αὐτὸς] Ὡ Ζεῦ.

95 Οὗτ' ἀρετῆς] Καὶ Ἡσιόδῳ· πλάττω δ' ἀρετὴ καὶ κῦδ' ἀνδρῶν.

qui quindecim, aut interdum septemdecim syllabis constant. quo genere versuum Annales suos scripsit Constantinus Manasses. Dixi hac in parte sententiam meam. Libenter vero, quoad possum, & veteres poetas Graecos, & qui eos Scholiis suis illustrarunt, propugno: fuitque mihi semper & erit porro curae, ne me vel φιλαυτία caceum vel carpendi studium strabum reddat. VULCAN.

Ibid. τὰ κεν ἡσίων] Non placet Stephano per συλλαβισμὸν pronunciari ἡσίων, elisso α. Legebat pater meus ἡσίων, ut apud Theocrit. Idyll. 26.

Τὴν μὲν ἡσίων ὀδύνησι παραφρονήοντα βασιλῆας

Νωσάμην.

Cacterum si receptam lectionem poetas retineas, syncoponesis, ut opinor, non petit ut α elidatur, sed ut conjunctim pronunciatur cum α; itaque non video cur ἡσίων dicendum sit. A. FABRI.

Ibid. Ἑσπείη] Fundus pulcræ sententiae est apud Theocrit. l. 70. in oratione legatorum Corinthiorum de Atheniensibus: μέγιστον ἔχοντα

καὶ ὁμοίως ἱππῆες, αὐτὸν ἐκπαινεῖν. Soli & habent pariter & sperant, quicquid in mentem venerit.

Ibid. ἡσίων] Vide Excursum A. MSS. Var. Ambr. Voss. Ed. Ald. in hoc & sequente versu versu.

Vf. 88. μέγιστον] Verendum est minora, non parva, ut inepte interpret. TH. GRAEV.

Ibid. εὖτε νοήσῃ] Ita & Homer. alibi, & Aristophanes. A. FABRI.

Vf. 89. Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶν] Ita vocatur ἑνιαυτός, teste Hesychio, ἀπὸ τῶ πάντας τὰς κορπῆς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι, quod ipsum Bion aestati tribuit inquit: ἡ δὲ δὴ, ἀντικα πάντα τελείται ὅσα μοι ἔμμε. VULCAN.

Vf. 90. ἀσίων] Schol. ἀνυσιν. pater meus correxit ἀνυσιν. A. FABRI.

Ibid. ἀσίων] Vide Viros doctos, imprimis Cel. Albertum ad Hesych. in Ἄσιν.

Ibid. ἐκέλευσας] ἐκέλευσας est mernus error typographicus in ed. Graeviana.

Vf. 91. Χαῖρε μέγα, Κροῖδῃ] Non minus placeat interpungere post μέγα, ut sit adverbium, quod jungatur cum verbo Χαῖρε, sicut initio hyni in Cererem legimus, Δέματις μέγα χαῖρε. STEPHAN.

Ibid.

Vesperī ille magna, parva autem, simul cogitat.
Alii autem alia anno, alia ne uno quidem; aliis
autem prorsus

Ipse effectiōnem ademisti, & consilia irrita fecisti. 90
Salve plurimum, summe Saturnie, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua opera quis celebrare
possit?

Non factum est, non fiet. Quis Jovis opera cele-
brare poterit?

Salve, Pater, salve iterum. Da vero virtutem &
opes.

Nec sine virtute opes possunt homines beare, 95
Nec

Ibid. *παραίτητον*] *Exsuperantissim-*
us. Sic recte vendendum censuit illu-
strissimus Spanhemius. TI. GRAEV.

Vf. 92. *τίς τις αἰδώς;*] Ambr. 2. *μὲν*.
Ambr. 1. *αἰδώς*. Similis varietas H.
in Apoll. vf. 31. in iisdem libris, &
versu sequente MS. Reg. *αἰσώ* pro
αἰδώς, quod displicebat Stephano, vo-
lenti rescribi *αἰδώς*, ut in praecedente:
quod improbat Dawesius in
Miscellan. p. 102. f. negans commo-
dum sensum etiam in hac lectione
existere, sed frigidam tautologiam
esse, rescribi tandem jubens p. 106. *Οὐ
γάρ, οὐκ ἔστιν τις, ὁ κενταὶ ἔργμα' αἰ-
δώς*. Quod ego quidem non intelligo,
quare necessarium sit. Neque enim
hac lectione aliud exprimitur, quam
sine interrogatione, quod in vulgata
est per interrogationem. Mox MS.
Voss. *ὡς ἔστιν*.

Vf. 93. *ἔργμα' αἰσώ*] Credibile
est Callimachum scripsisse *αἰδώς*,
sicut in proxime praecedente versu.
Indicativo certe modo non satis apte
iungitur particula *τις*; ideoque aut il-
lud *αἰδώς*, aut certe *αἰσώ* malim. At
αἰσώ (quod tamen aliquis fortasse
scribendum putet) parum mihi pla-
cuerit. STEPHAN.

Ibid *ἔργματα*] hinc *ἔργματα*, trans-
posita littera ρ. Sic apud Theogni-
dem:

*Πήπυσον, μὲν' αἰσχροῖσιν ἰσ' ἔργμασι
μὲν' ἀδικίαι*

*Τίμης, μὲν' ἀρετῆς ἔλκεο, μὲν' ἀ-
γῆς*. A. FABRI.

Vf. 94. *δίδω δ' ἀρετῇ τ' ἀρετῆς τ'*] *Uno versu interiecto eandem preca-*
tionem repetens, dicit, δίδω δ' ἀρε-
τῇ τε καὶ ἔλκεο. Est autem Homeri
αἰροτιμωτέρων duobus in locis, nimi-
rum in hymnis Vulcani & Herculis.
Ita enim Vulcani hymnum claudit,
Ἄλλ' ἰλὺδ' Ἡραυσι, δίδω ἀρετῇ τε καὶ ἔλ-
κεο. Hymnum Herculis ita, *Χαίρει ἀνὰ
Διὸς υἱὸν δίδω ἀρετῇ τε καὶ ἔλκεο*.
STEPH.

Vf. 95. *Οὐτ' ἀρετῆς ἀνερ ἔλκεο ἐπίσταται
ἀνδρας αἰξίν*] Contra hunc locum sa-
cit stoicorum axioma, *Ὅτι αὐταρχὴς ὁ
ἀρετῇ πρὸς ὠδαιμονίαν*, quod argumen-
tum uberrime tractat Cicero Tuscul-
anarum quaestionum lib. v. VUL-
CAN.

Ibid. *Οὐτ' ἀρετῆς*] Scholiastes laudat
locum Hesiodi,

πλὴντε δ' ἀρετῇ καὶ εὐδ' ὀππιδῷ,
ubi *ἀρετῇ* est *potentia*, ut & apud Theo-
gnidem versu citato nota proxime su-
periori. A. FABRI.

Ibid. *ἐπίσταται ἀνδρας αἰξίν*] Est *ἐπ-*
ίσταται dictum pro *ἐδύναται*, non
potest: sicut & *ἐκ ὁδῶ*, atque ita Ne-
scit infinitivo junctum pro non po-
test, a Latinis poetis interdum dicitur.
ut ab Horatiq; hoc in loco: *Nescitis
vix missa reverti*. Quae ita interpre-
taretur, hunc verbi *ἐπίσταται* usum imi-
tando, *Οὐκ ἀρ' ἀπαξ ἀρετῶν ἀνακμήσαι
ἐπίσταται αἰδῶ*, vel sic, *Οὐκ ἀρετῶν
ἀπαξ νοσήσαι ἐπίσταται αἰδῶ*. At de ver-
bo *αἰξίν* in proxime sequente anno-
tatione a me dicitur. STEPHAN.

Οὐτ' ἄρετὴ ἀφ' ἐνοιο. Ἰδὺ δ' ἄρετμ' τε καὶ ὄλβον.

Vf. 96. Οὐτ' ἀρετὴ ἀφ' ἐνοιο] Ad hanc posteriorem sententiae partem respexit fortasse Juvenalis, quum cecinit,

Haud facile emergunt quorum virtutibus obstat

Res angusta domi.

Aptius certe vis verbi αἶψα reddi non potuit quam verbo *emergere*, mutata tamen orationis forma: quum hoc, sit neutrum; illud, activum. Nonnulli quidem ex Latinis scriptoribus (Plautus, opinor, & post eum Tacitus) verbo *augere*, quod responderet illi αἶψα (pro quo in soluta oratione dicitur αἶψα) usi sunt absque adiectione pro opulentum reddere. Sed & ipsum Ciceronem alicubi ita verbo augere usum esse comperio. Scribit enim in una ex suis ad Trebatium epistolis, quae est libro 7. *Semper te non modo tuendum mihi, sed etiam augendum atque ornandum putavi.* Ubi *augendum* dicitur sine adiectione pro *augendum commodis*, ut loquitur in fine Philippicae undecimae, verbum idem quod hic ei praepo-

nens: *Non tueri solum, sed etiam commodis augere debeo.* Sed hic αἶψα aliud significat: ad quod exprimendum nulla potui aptiora verba invenire, (ut vox respondere voci posset) quam *evehere*, seu *provehere*, & *promovere*. Sed & verbum *extollere* alienum ab hoc loco esse non putavi: ac ne *ornare* quidem: praesertim quum hymno in Dianam legamus, p. 14. *Τῆς δὴ αὖτε τοῦ ἀσολιδεῖα, τὰ μὲν δὴ αὖτε αἶψα εἰσὶν αὖτε.* hic enim pro *ornare* videtur aperte poni: quum honore potius quam commodis suos deos augeri posse existimarent. Varie itaque hanc sententiam sum interpretatus, illorum verborum singula singulis locis adhibendo,

Evehere haud possunt vel opes virtute carentes,

Vel virtus deficiat opibus.

Nec non hoc modo:

Haud equidem virtute carens opulentia quenquam,

Quae caret & virtus opibus non provehit ullam.

Nec sine opibus virtus. Da ergo & virtutem & opes.

Ubi scribi etiam potest,

— non promoveat usum.

Utiens autem verbo extollere, ita verti,
Nec vacuae virtutis opes extollere
possint,
Indiga possit opum nec quemquam
extollere virtus.

Et quum liceat alicui vertere etiam
decorare, sive ornare, eisdem versus
ita etiam sum interpretatus.

Non sat opes decorans homines vir-
tutis egenae,
Nec virtus quibus decorat satis ana-
remotis.

Nec non ita, paulo liberius,

Non sat opes homines, virtus nisi
iuncta sit, ornant:

Haudqua potest satis absque opibus
splendescere virtus.

Quod si libeat & verbo emergere uti
(quo Juvenalem in exprinenda pos-
teriore parte hujus sententiae usum
esse docui) ita velim interpretari,

Nec per opes quisquam emorgat vir-
tute carentes,

Nec per opum vacuum virtutem e-
mergere possit.

Si vero liceat ordinem versuum per-
mutare, ita etiam verterim, utendo
illo ipso verbo emergere.

Incomitata opibus virtus emergere
non dat;

Dant nec opes cuiquam, quibus haud
comes addita virtus.

Horatius quoque virtutem nisi cum
re, vilesceat testatur: sed virtutige-
nus etiam addens.

Et genus & virtus nisi cum re vi-
lior alga est. STEPHAN.

Hujus rei elegantissimam reddit ra-
tionem Menander apud Stobaeum:

Μακάριος ὁς κ' ἔσται καὶ πῦρ ἰ-
χθυ.

Χρῆται γὰρ ἱερῷ, οὐκ ἂν δῶ, ταύτην
καλῶς.

Felix qui simul opes & mentem ha-
bet:

Hic enim opibus, ubi convenit, recto
utitur. TH. GRAEV.

Ibid. Ἰδὲ δ' ἀμύχανον καὶ δακτυλὸν] Ita
Theocritus postquam divitias & po-
tentiam Ptolemaei celebravit, ita I-
dyllium claudit: ἀντὶ γὰρ μὲν ἐκ Διὸς
αἰνῶ. TH. GRAEV.

Καὶ κεν αἰὲ χαλὸς κ' αἰὲ νέε' ἔποτε Φοῖβε
Θηλείαις, ἔδ' ὄασι, ὅππ' ἡλθε παρειαῖς.

Αἰ δὲ κόμῃ θυδέντα πέδω λείβουσιν ἔλαια.

Οὐ λίπε' Ἀπόλλων' ἀποσάζουσιν ἔθειρα,

40 Ἀλλ' αὐτὶνὸν παράκειαι. ὃν ἄστ' δ' ὦ κεν ἐκείναι

Πρῶτες ἔραζε πέσωσι, ἀχέρια πάντ' ἐγίνοντο.

Τῆς

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

37 Θηλείαις] Ἀπαλαῖς.

Χρό' Ψόφ', ξυμῶς.

38 Λείβουσιν ἔλαια] Σημειῶσαι ὅτι τὸ ἔλαιον πληθυντικῶς παρ' ἑδνῶν ἄλλων εὐρηται.

40 Παρέκειαι] Τῇ ἰσσειν.

41 Πρῶτες] Δρόσοι, γαγόνες. Ἀχέρια δὲ, ἄσπερ τὰ νοσήματα. ἢ μολῶν, ἀφάρτα κ' ἄνοστα πάντα γίνονται.

to terrarum orbe collata, de quibus videndus Pausanias Phocicis. MEURS.

Ibid. Πυθῶνι καὶ ταμύρῃ.] Ex templo Delphico, ubi multae congestae erant divitiae. Homer. Il. I. 404. (v. Schol.) Vide & Historicos Graecos, Pausaniam imprimis: vide & Aelianum. A FABRI.

Ibid. Πυθῶνι καὶ ταμύρῃ.] Draco Stratonicensis in libello inedito de metris poetis laudans haec verba habet M. Sed vulgatum melius.

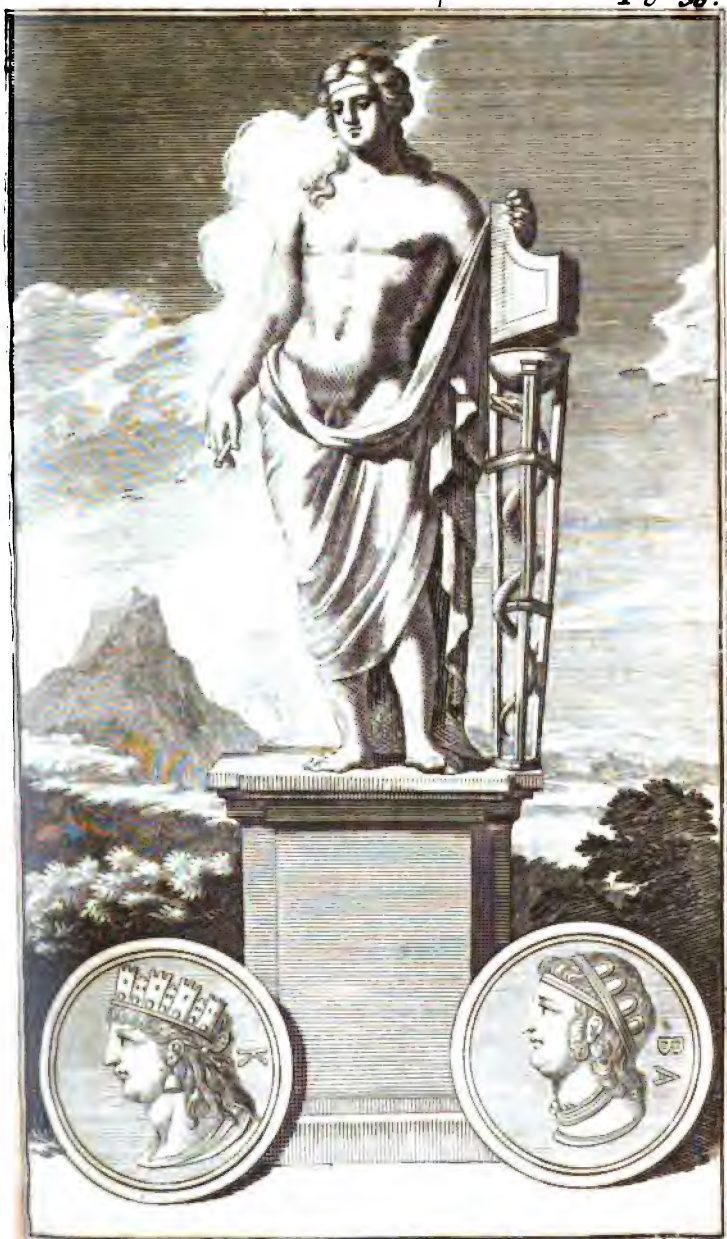
Vf. 37. Θηλείαις] Putavit scholiastes Θηλείαις dici de genis Phoebe, ideoque non intellexit *feminae*, sed *mollibus*. exponit enim ἀπαλαῖς. Sic autem exponendo necesse fuerit εἶδ' ὅσον significare *ne tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac si quis dicat, ὁ φοῖβε εἶδ' ὅλησιν χρόα τὰς ἀπαλαῖς παρειαῖς. ut Lucianus dixit, ὀλίγων ἀκρίβας, εἶδ' ὅπ' ὅλησιν χρόα τὰς παρειαῖς. STEPH.

Ibid. ἐπὶ χρό' ἔλθι παρειαῖς] Quum χρό' sit lanugo, (unde χρόαν apud Apollonium) depravatam esse dicamus necesse est illum Scholiastae locum, in quo nomini χρό' apposta sunt haec duo, ψόφ' & ξυμῶς, tanquam ad illud exponendum. STEPH.

Ibid. Θηλείαις ὡ' ἴσσειν ἐπὶ χρό' ἔλθι παρειαῖς] Imberbem Apollinem

facit. recteque Schollastes Θηλείαις, cum παρειαῖς, conjungens, interpretatur ἀπαλαῖς, hoc est, teneris, mollibus, hoc est, laevibus: tamen Lucianus auctor est quosdam Assyriorum Apollinem barbaum effecisse, ceterosque qui eum imberbem representarent, vituperasse, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum sit, quae procul a diis amovenda. Porro χρόν significare primam malarum lanuginem, quam aliter Graeci ἱελεον vocant, nemo nescit. pleonasmo enim literae γ, dicitur χρόν a χρε & hoc a χρε quod sit a χρεω. Apollonius, ποτ' χρόν' οὐκ παρειαῖς. quod vero Scholiastes habet: Χρό' Ψόφ' Id ego ex Hesychio ita legendum arbitror: Χρό' ὁ χρόν τῶ χρόν' ἀρ' ξυμῶς. χρό', ξυμῶς, ψόφ'. nam & paulo ante interpretatus erat Hesychius χρόν, τὸν ποδῶν ψόφον. Castigabo etiam obiter Suidae locum apud quem ita legitur, χρόν, χρόν, χρόν μετ' Ἀτλῆν. quod ita reponendum censuerim, χρόν, χρόν. deinde χρόν μετ' Ἀτλῆν, &c. VULCAN.

Ibid. Θηλείαις ὡ' ἴσσειν ἐπὶ χρό' ἔλθι παρ.] Interpretis supinitatem non possum non demirari; vertere enim debueras: *puerum Phoebe juvenilibus*,

Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἔ' πῃς τόσον, ὅσους Ἀπόλλων.
 Κεῖν [⊗] οἴστυτλ' ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖν [⊗] αἰοιδόν·
 Φοῖβω γὰρ ἔ' τόξον ἔπιτρεπε [⊗] ἔ' αἰοιδή.
 45 Κεῖν δ' ἔ' θριαλ', ἔ' μάντιες· ἐκ δ' ἐνυ φοῖβω
 Ἰητροὶ δεδάσιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
 Φοῖβον ἔ' Νόμον κυκλήσχομον, ἔξ' ἐπὶ κένυς,
 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζευγὴ πιδας ἔτρεφεν ἴωπυς,
 Ἠϊθέυ ὑπ' ἔρῳπι κεκαυμὲν [⊗] Ἀδμήτοιο

ῥεῖά

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 42 Ἀμφιλαφής] Ἐγὶ γὰρ τοξότης, αἰοιδὴς, μάντις, ἱατρός, ποιμὴν.
 45 Κένυ δ' ἔ' θριαλ'] Μαντικά καὶ ψιφοὶ εἰσὶν αἱ θριαί. λίγεται δ' αὐτὰς
 εἰρησθαι ὑπὸ τινων τριῶν τυμφῶν. Ἀφ' οὗτο καὶ θριαὶ ἀνομάσθησαν,
 αἰοιδὴ τριαί.
 48 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θισσαλίας, οἱ δ'
 πέλον. Ζευγὴ πιδας δ' ἐπὶ τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομώνας.
 49 Ἠϊθέυ] Ἀγάμης, ἄπαιδ'.

bat esse πάντα γίνετο. vid. v. c.
 mox vs. 52. seqq. Nec huc qua-
 drant disputata Jentio Lect. Lucian.
 L. 4.

Vf. 42. Ἀμφιλαφής] Horat. de Ma-
 ximo:

Centum puer artium. A. FABRI.

Ibid. Τέχνη δ' ἀμφιλαφής] Hefy-
 chius ἀμφιλαφής exponit πολὺ, δια-
 λεί. & apud Herodian. ἀμφιλαφὴ
 εἰρήματα sunt ampla, ingentia prae-
 dia. TH. GRAEV.

Ibid. Τέχνη δ' ἀμφιλαφής] De hoc
 verbo praeclare egit Cl. Ruhnkenius
 ad Timaei Lex. Plat. p. 18. quem le-
 gisse non poenitebit. Versum Cal-
 limachi imitatus est, ut alios, Dio-
 nys. Perieg. 460.

Ἐκ δ' ἐνυ φοῖβω] ὅτις τόσον, ἔ-
 σον ἐκείνη.

Vf. 43. Κένυς οἴστυτλ' ἔλαχ' ἀνέρα,
 κεῖν [⊗] αἰοιδόν] V. C. Joseph. Scaliger
 in Propertium iv. 6. 69. ita legit:
 κεῖν [⊗] οἴστυτλ' ἔλαχεν ῥεῖα, κεῖν [⊗]
 αἰοιδόν. VULC.

Ibid. οἴστυτλ'] Jos. Scaliger sic cor-
 rigebat, ut conformaret sequentibus,
 ubi res, non personae, commemo-

rantur. Sed ut non dicam, ita se-
 quentem versum sine ulla dubita-
 tione ejciendum esse, qui vel sic
 in dubitationem adduci posse vide-
 tur; illud ῥεῖα plane friget. Οἴστυ
 τλ' αὖτε non nimis vulgare est,
 nec librarium sapit. Neque porro
 aut necessarium erat, de artibus A-
 pollinis sine varietate dici, aut non
 poterat isto modo res dici. v. H. in
 Apoll. 79.

Ibid. ἔλαχ'] Hoc verbum noster
 fere dixit significatione consequen-
 tis pro antecedente, ut sit *imperare*,
tueri, *in tutela habere*. Sic H. in Del.
 74. ἐπὶ λαχὼν Ἰναχον Ἡρῶ, γαμο ἱ-
 περατ' Ἰναχον.

Vf. 44. Φοῖβω γὰρ καὶ τῷξον ἔπιτρε-
 πεται καὶ αἰοιδή] Hic versus, etiam ser-
 vata vulgata lectione praecedentis
 versus, tamen non desideraretur,
 si abesset: quod facile quis con-
 cederet. Immo oratio venustior mi-
 hi videtur futura, si abesset. Du-
 dum id sensi: sensit item ingenio-
 sissimus Ruhnkenius Epist. Crit. II.
 p. 13. eumque propterea pro spu-
 rio proscripsit. Sed si prior ver-
 sus

H Y M N U S

I N

A P O L L I N E M.

Ut Apollinis se commovit laureus ramus,
 Ut totum adytum! Procul, procul scelerati.
 Jam profecto ostia pulcro pede Phoebus pulsar.
 Non vides? annuit Delia suaviter palma

Re-

Ad quem locum Servius, hoc e Graecorum fontibus manasse notat, & Callimathi hemistichium ita citat:

ἱεὺς ἱεὺς ἐν βίβλῳ.

Orpheus profanis fores praecludit, inquit,

ὄβριζομαι οἷς θύμῃς ἐστὶ, θύρας δ' ἐπιθεσθὲς ἐκάλει,

Πᾶσι ἐμῷς.

ut & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porro ἀλτρός sive ἀλτρός unde κατὰ συνηγορίαν factum est, non solum profanum, ἀμύμων quive sacris initiatus non sit, significat, verum etiam ἀμαρτωλὸν & ἄδικον, & sceleribus contaminatum, devotum etiam, nisi resacratum sit, ut cum C. Nepote loquar. Callimachus postea vs. 11. λῆτι vocat, quem hic ἀλτρός, eique opposuerat vs. 9. τὸν ἱερόν. VULCAN.

Ibid. ἀλτρός] Spanhemio ad h. l. adde, si lubet, Solanum ad Lucianum de Sacrif. p. 537.

Vs. 3. καὶ δῶκε τὰ θύρῃς] Haec ut & illud hym. in Pallad. vs. 14. Συγγῆτοι αἶμα φέγγονι ὑπαξάντων, μιμητικῶς ad vulgi iudicium dicta esse annotavit V.C. Joseph. Scaliger in illud Catulli, *Vides' facies aureas quatuor totas.* Volgus enim eum aliquid optat, tamen id non evenit, tamen quasi id eveniret, sibi ipsum persuadere

conatur. VULCAN.

Ibid. καὶ δῶκε] in alio Codice, καὶ δὲ καὶ, en efficit, & jam. A. FABRI.

Ibid. τὰ θύρῃς] Utitur eo vocabulo etiam Xenophon de expedit. Cyri lib. 5. alii volunt θύρῃς proprie limen dici. Hinc vox ἀντιδρῶντι apud Nonnum. MEURS.

Vs. 4. Οὐχ ὁράεις] Refertur non modo ad ἱεῖους, sed etiam ad κίονα δίδου, ut apud Horat. Carm. 1. 14. *nonne vides*, non solum ad nudum latius, sed etiam ad *gemunt*: quod non debebat Bentejūm offendere. Zeugmatis huius multa exempla apud omnes scriptores. Et vero etiam videndi verba ad omnes sensus referuntur. Catull. Epithal. 9. *canent*, *quod visere par est*, &c. De formula *viden'*, *nonne vides?* v. Heinſius & Burmannus ad Valer. Flacc. V. 595. Pro ἱεῖους MS. Reg. habet ἱεῖους, sed in margine illud. Edd. Ald. Vascos. φῶτις. Et sic placebat Clarkio ad Homer. II. B. 267. quia jota ultimae syllabae longum est.

Ibid. ἱεῖους ὁ δῶκε τὴν φῶτις] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixam esse scribit Callimachus in hymno οἷς Δῖλον vs. 209.

Δίωκε δὲ ζῶντι, ἀπὸ δ' ἐκλῖθη ἱερῶν αἶμα

5 Ἐξαπίτης, ὃ δὲ κύκνος ἐν ἡίει χαλὸν αἰεῖδῃ.
 Αὐτοὶ νῦν χροτοχῆες ἀνακλίθεσθε πυλάων,
 Αὐταὶ δὲ κληῖδες ὃ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακράν.

Οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντίθεσθε.
 Ὡς πολλῶν ἐπαιτὶ φαείνῃ, ἀλλ' ὃ πρὸς ἐοδλός.
 10 Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας ἔπος ὅς οὐκ ἴδῃ, λιτὸς ἐκείνης.
 Ὁ φό-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Δ Α Ι Α.

5 Ὁ δὲ κύκνος] Ὅριστοι ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

6 Αὐτοὶ νῦν] Ἀπὸ τῶν αὐτόματων.

7 Αὐταὶ δὲ] Αὐτόματοι.

Ἀνακλίθεσθε] Ὅμηρος. Ἡμῖν ἀνακλῦναι ποικίλον νόμον, ἡδὲ ἐπιθεῖναι.

Φοίματι ποτὶ πρῆμτοι, ἀμυχανίος
 ὑπὸ λυγρῆς

Τυρομένην τότῃ δὲ διὰ χρόος ἤρην
 ἰδράς.

Euripides Hecuba eleganter & pal-
 mam & laurum Dellacam hisce ver-
 sibus celebravit:

ἰδρα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
 δέφρα δ' ἱερὸς οἴσχη
 πλοῦθος Λατοῦ φιλῶ
 αἰδῖνῃ ἀγαλμα διὰς.

quo in loco ἀγαλμα nialim levamen,
 vel solatium, sive adminiculum inter-
 pretari quam sic τρέφει, ut Scholiastes.
 Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione
 Aulocrene platanum ostendi scribit,
 ex qua pependit Marsya victus ab
 Apolline, quae iam tum magnitudi-
 ne electa est. Nec non palma Deli,
 inquit, ab ejusdem Dei actate conspi-
 citur. Palmam quoque aeneam Apol-
 lini Delphico dicatam ab Athenien-
 sibus tegimus. VULCAN.

Ibid. ἡδὲ τι] De elegantia adjecti
 adjectivis, in quibus quantitas quae-
 dam intelligi potest, τὴν τι & nos ad
 Xenophontem monuimus, & ad hunc
 locum egit Vir doctus in Obs. Misc.
 v. p. 261.

Vf 5 ὃ δὲ κύκνος ἐν ἡίει χαλὸν αἰ-
 εῖδῃ] Ita Calmachus hym. in Delum
 vf. 249. cygnos Latonaë puerperae
 accinentes facit,

— κύκνος δὲ θεῶν μέγα πόντος αἰεῖδῃ
 Μένειος Παιδὸν αἰετὸν αἰετὸν
 αἰετὸν

Ἐξομαλίας παρὶ Δῆλον. ἐπείσταν δὲ
 λυγρῶν

Μυσάων ὀρθῶς αἰετὸν αἰετὸν
 VULCAN.

Ibid. ὃ δὲ κύκνος ἐν ἡίει χαλὸν αἰεῖδῃ]
 Quia Apollini haec avis sacra: caus-
 sam refert Cic. Tufculana I. Cygni non
 sine causa Apollini dicati sunt; sed quod
 ab eo divinationem habere videantur,
 qua providentes quid in morte hominum fit,
 cum cantu & voluntate moriantur. De
 cyguorum vero morte imminente
 cantu, quem ibi refert Cicero, est
 Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia deserta modulatur carmina
 lingua

Cantatur cygnus fœneris ipse sui.

MEURS.

Ibid. Sed fabulosa esse, quae de
 cygni morituri cantu circumferuntur,
 ostendunt Aelianus lib. 1. hist.
 var. c. 14. Ἐγὼ δὲ λέγοντες πικρὰ καὶ
 ἡκουσάμενοι ἴσμεν δὲ καὶ ἄλλοι. id est, ego
 vero cygnum nunquam auditū cantare,
 fortasse neque alius. Lucianus in dia-
 logo de electro seu cygnis: αἰετὸν
 δὲ καὶ αἰετὸν οὐ φέρει, καὶ ἵνα αἰετὸν
 αἰετὸν. id est, caeterum illos dulces, quem-
 admodum dicit, canentes: ne in somnis
 quidem audivimus. TH. GRAEV.

Ibid. κύκνος] Est enim Apollinis.
 v. H. in Del. 249. Ad ea, quae de
 cygni cantu a viris doctis etiam h. l.
 dicuntur, non alienum sit dicere,
 mihi & hominem Aeganum confirmas-
 se, cantantes se in Asia audisse cy-
 gnos

Repente, & cygnus aërius suaviter canit.

5

Ipsa nunc repagula recedite portis,

Ipsique pessuli. Deus enim non procul est.

At juvenes ad cantum & chorum accingimini.

Apollo non omnibus se conspicuum facit, sed modo bonis.

Quicumque eum viderit, is magnus erit: qui non ideo videt, parvus ille.

Vi-

gnos, & de Islandia retulit mihi Paulus Vidalianus, qui id etiam apud nos palam in oratione panegyrica in Regem Daniae narravit his verbis, p. 28. *denique etiam cygni sive dolores, quos oruditorum gratia hic memorare libet, cum aliquem mihi dilectissimum quondam praeceptorem audierim mirari, quod veteres de cantu cygneo tam multa prodiderint, quos tamen recentiori aetate nec in his locis, nec in Italia, nec in ulla alia Europae regione cantare quisquam audivisset* — — mirabar ego hunc sermonem, qui ipse in mea quidam patria sanctorum illam & amoenam cygnorum vocem saepe non sine voluptate audiveram: quare valde gaudebam, quod ego ipse testis oculatus atque auritus hanc antiquissimam traditionem contra recentiorum dubia confirmare possem. ea autem fabula est, quod morti vicinus canat &c.

Vf. 6. *Αἰτοὶ ὦν κατοῦντες ἀνακλ.*] Hic αἰτοὶ esse dictum pro αὐτόματοι, itidemque αἰται pro αὐτόματοι (quae significatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio ostendit, Aeneid. 6.

*Osia jamque domus patueris ingen-
tia centum,*

Sponte sua.

Sic autem usi sunt interdum & Latini pronomine quod Graeco illi respondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *sponte sua*, praefixit illud pronomen *ipsae*, Georg. 4.

*Namque aliae vallis hominum co-
gentibus ipsae*

Sponte sua veniunt. STEPHAN.

Ibid. *Αἰται*] αὐτόματοι. Schol. *Sponte sua.* sed monuit Steph. Sic Latini τῶ ἴψῃ nuntur. Virg. 2. Georg.

— quibus ipsa procul discordibus armis

*Fandis humi facilem vidum iussisse.
ma tellus.* A. FABRI.

Ibid. Recte viri docti αἰτοὶ exponunt αὐτόματοι. Sic apud Latinos *ipsa* Virgil. Ecl. iv. vf. 21.

*Ipsae lacte domum referent discenta
capellae*

Ubera.

Servius ibi: *ipsae referent, id est, sua sponte.* TH. GRAEV.

Ibid. *Αἰτοὶ ὦν*] Ed. Ald. αἰτοῦν. Cl. Pierfonus in Verisim. p. 39. putat, Callimachum imitatum esse locum Homeri in Εἰρηκῶν vf. 3. *Αἰται* (sic Vir doctus bene emendat vulgatum αἰτάρ) ἀνακλινθεὶς θύρας πλῆ-
τθ· γὰρ ἱπποί. qui etiam de vi pronominis bene ibi monet: quod imitati sunt Latini, ut *ipsi* pro sua sponte dicerent. Cicero Catil. ii. 1. *vel ejecimus, vel emulimus, vel ipsum egredientem.* &c. l. e. sua sponte egredientem. Orator. i. 24. *videor non ipse aliquid promississe, sed fortuito in sermonem vestrum incidisse.* Virgilius autem, qui & ipse hoc pronomine sic utitur, tamen *sua sponte* addit, ut in his locis, quae Stephanus attulit, & Eclog. viii. 105. *Adspice corripuit tremulis altaria flammis Sponte sua* — cuncti ipse.

Vf. 8. *ἰς χορὸν ἱπποκόβῃ*] Eodem modo loquitur Bion Idyll. ii. 30.

Vf. 9. ii. Quae e Stanlejo ad hunc locum affert Spanhemius, aliena sunt. Jamblichus cum ceteris philosophis non veras rerum sacrarum fabularumque causas tradit, sed commentitias, & ad colorem gentili superstitioni addendum comparatas: quod semel monuisse fatebit. Nam saepe in hoc genere peccavit vir illustris.

Vf. 10. *Αἰτὶς*] *exiguus, simplex, nihil.* hic pravus. A. FABRI.

- Ὀφόμεθ' ὦ Ἐχάεργε, καὶ ἰσόμεθ' ἔποπτε λιτοί.
 Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄφορον ἵχνος
 Τῷ Φοίβῳ τῆς παιῆδας ἔχειν ὀπιδημήσαντίῳ,
 Εἰ πλέεν μέλλουσι γάμον, πολὴν τε κερεῖαζ,
 15 Ἐσήξεν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
 Ἥγασάμην τῆς παιῆδας, ἐπεὶ χέλυσ ἔχέτ' ἀεργός.

Εὐ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 14 Εἰ τείνῃ μύλλουσι γάμον] Εἰ μύλλουσι καὶ γάμον ὅτις ὑπὸ ζ, καὶ
 παλάσσει· καὶ ᾧ ἀκαιομομης ὁ Ἀπόλλων.
 15 Ἐσήξεν] Ἀπὸ τῆς, ἵχνη, παρακλήσεως ἵχνη. ἀπὸ τούτου παῖς
 αἱ Συνακταῖαι ἐνέστωτα, ἵχνη, ἢ ὁ μύλλον, ἵχνη, καὶ τὸ ἀπα-
 ρίμφοτον, ἵχνη.
 16 Χέλυσ] Ἡ κίθαρις.

VF. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ'
 ἄφορον ἵχνος, &c.] Italym. in Delum
 vers. 302.

Οὗτοι σιωπηλὴν, ἢ ἄφορον· ἵχνη
 ἵχνηται

Ἐσπῆρ· ἀλλ' αἱ σι κατακλίπτει
 ἀμυγδαλῶν.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut
 per eum dies significetur quem no-
 bis Solis praesentia efficit, sicut ab-
 sentia noctem corvo similem parit.
 VULCAN.

Ibid. κίθαριν] Ammonius in libello
 de differentiis vocum tradit differre
 κίθαριν καὶ κίθάραν: quod κίθαρις sit ly-
 ra, unde κίθαριςται lyricines: κίθάρα
 vero cithara, unde κίθαριςφοί, qui
 cithara canerent. MEURS.

Ibid. κίθαριν] Plenius declarandum
 est, quod ex Ammonio habet Meur-
 si excerptum. Sane apud Calima-
 chum Apollini semper κίθαρις tribui-
 tur, pro quo est deinde λίρα, χέλυσ,
 non κίθάρα. Et apud Platonem in
 Polit. iii. qui locus in lexicis exstat,
 λίρα & κίθάρα distinguuntur clare. Et
 sunt sane diversae. Nam λίρα, quae est
 κίθαρις, invenit Apollo, κίθαρας Mer-
 curius, consentientibus Graecis, ut
 bene monet magnus Scaliger ad Ma-
 niliū p. 379. Citharae a Mercurio
 inventae descriptio est apud Home-
 rum II. in Mercur. vf. 47. quem lo-

cum late illustrat Scaliger l. c. a qua
 Iyra Apollinis diversa, non habens
 chordas tentas super testudinis cavo,
 ut Mercurialis, sed inter cornua in
 ponticulo, qui cornua jungit, seu
 transtillo, sine subjecta testudine:
 quod discrimen etiam in monumen-
 tis antiquis exprimitur.

Vf. 13. ἵχνη] Est ἵχνη pro ἵχνη-
 σαν: ita ut nihil subaudiendum sit,
 sed exponendum, Ne habeas pueri
 tacitam cibaram. Hujus autem usus
 infinitivorum exempla apud Home-
 rum, Hesiodum, & alios, extant.
 STEPHAN.

Ibid. ἵχνη] scil. χρῆ. Istis verbis
 Φοίβη ἐπιδημήσαντίῳ, exprimit nomen
 hujus, de quo agit, Apollinis festi,
 quod Ἀπόλλωνος ἐπιδημία dicebatur.
 Occurrit apud Procopium in epistola
 quadam: καὶ γὰρ οἱ Δεῖφοι ὅλας αὐτῶν
 ἀπὸ τῆς τῶν Πυθίων-ἱχνη, καὶ καὶ παρῶν-
 τῶν αὐτῶν ὁρταν ἄννοι τὴν ἘΠΙΔΗ-
 ΜΙΑΝ ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ. MEURS.

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & dea-
 bus superstitio veterum credulis per-
 fuasit. Sic Venus credebatur certo
 tempore morari in Eryce Siciliæ,
 dein trajicere in Italiam. Aelian. Var.
 hist. lib. i. c. 15. Ἐνθα κατὰ τὴν καμὴν
 δύσκειν οἱ Ἑρμῆος τὰ ἀναρχοῖα, καὶ λί-
 γουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λύβιον, ἀπὸ τῆς
 Σικελίας φερόμεθα. hoc est, Erycin
 fissi-

Videamus te, o Apollo, & nunquam erimus parvi.
Neque tacitam lyram, neque tacitum gressum
Pueri debent habere, adventante Apolline,
Si velint ad nuptias pervenire, canosque tondere,
Et stare muros suos super antiquis fundamentis.
Laudem pueros, lyrâ non amplius otiosâ.

15

Fa-

felicitem ibi (in Eryce) celebrant, Anagoria dictam, eo tempore, quando Vulcanum & Siciliâ solvere in Libyam affuerant. TH. GRAEV.

Ibid. *ἰσίδμεισαν*]. Opinio erat Apollinem mutare sedes, & sex menses hiemales apud Lyciam degere, & sex æstivos apud Delum, ubi natus est Virg. in Aeneid. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluentis

Deserit, ac Delum maternam invisi Apollo

Ubi cave tibi hibernam explices frigidam, δυσχειμερον; sed contra, ὠχέμαρον, ut recte Taubmannus. A. FABRI.

Ibid. *ἰσίδμεισαν*]. Spondaeus apto loco usurpatur in incessu Dei & ædificii, ex imitatione Homeri II. A. 273. Achilles Minervæ: *τίαντ' αὐτ' ἀγέμενος Διὸς τίαντ' ὠλέλυδας*; ubi vid. Clarkius.

Vf. 14. *Εἰ τάλιν μίλλαισι γάμον, &c.*] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam vers. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc est, piis. Nam impios quæ mala maneant, antea elegantissime descripsit. VULCAN.

Ibid. *πάλιν τι*] *πάλιν* Græcis simpliciter dicitur pro *πάλιν* &c. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro *cani capilli*. MEURS.

Ibid. *Εἰ τάλιν* — — — *Ἐσέζων*] Non opus est cum R. Bentlejo corrigere *τάλιν*. Neque enim defunt exempla variatorum temporum apud optimos auctores, præsertim ubi ad sensum nil intererat, ut hoc loco & in hac forma; saltem sine libris nil temendum. Sic infra II. in Delum vf. 135. Vide, si exempla commemorata cognoscere velis, Dukerum

ad Thucyd. II. 44. Elsner. Spec. Crit. p. 35. Valkenar. ad Hom. II. xxii. 113. Obf. Misc. III. p. 150. & Nov. III. p. 29. Verbum autem *τάλιν* proprie de re nuptiali dicitur, de quo vide eruditam notam Cl. Ruhnkenii ad Timæi Lex. Platon. p. 159. De verbi *ἔσέζων* significatione verissime monet Bentlejus. *Ἐσέζων* similiter pro *stabo* est in epistola Sopatri apud Stobæum p. 311. & *παρασέζων* apud Antoninum pro *adstabo*, x. 36. Sensus igitur est: si salvam patriam, atque adeo domum paternam atque suam stare velint.

Vf. 15. *Ἐσέζων δὲ τὸ τῷχ*]. Scripsit fortasse *ἔσέζων*, repetendo quidem *εἰ* (perinde ac si dictum esset, *καὶ εἰ ἔσέζων αὐτοῖς τὸ τῷχ*) sed non *μίλλαισι*. Et si (inquit) *stabit murus super antiqua fundamenta*. Id est, Si futurum est ut stent moenia patriæ super antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam suam vel urbem suam salvam & incolumem manere cupiunt. Posset etiam eodem sensu intelligi *τῷχ* de muro domus, quam unusquisque sit in patria sua ædificaturus. Quamvis enim de muro domus dicitur potius *τῷχ* quam *τῷχ*, potest hoc ad istam quoque significationem extendi. Quod si retineatur *ἔσέζων*, ex neutro verbo fiet activum. STEPHAN.

Ibid. *Ἐσέζων δὲ τὸ τῷχ*]. Pater meus felicissimæ memoriæ legere solebat *Ἐσέζων δὲ τι τῷχ*. & sane non video cur *τὸ*, cum fuisse loquatur. A. FABRI.

Ibid. *Ἐσέζων*] Pausa hic debet fieri, & sequentes versus intervallo quodam ab isto sejungi: nam postquam hortatus est pueros, eorum ludos aliquandiu conspicatus miratur, *ἰσὺ χίλων ἐστ' ἀεγέδς*. A. FABRI.

Vf. 17.

44 ΤΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἀπόλλων' αἰοιδῶ.
 Εὐφημεῖ καὶ πόνη', ὅτε κλείουσιν αἰοιδῶι
 Ἥ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκαρέ' ἔντα Φοῖβε.
 20 Οὐδὲ θεῖπς Ἀχιλῆα κυνέρι' αἶλινα μήτης,
 Ὅσ' πότε' ἰὴ παιῶν, ἰὴ παιῶν ἀκέσῃ.
 Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλει' ἄλγος πέτρῳ,
 Ὅς τις οἶ Φρυγίῃ διερὸς λίθῳ ἐσέειπ',
 Μάεμαροι ἀντὶ γυναικὸς οἷζυρόν τι χανέσης.

Ἰη,

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 17 Εὐφημεῖ] Ἡφυχάζει, γαλυνιά.
 18 Κλείουσιν] Ὑμνοῦσι.
 20 Κυνέριαι] Θραεῖ, κλαίει.
 Αἶλινα] ἦτοι θρηνητικά.
 22 Ἀναβάλλεται] Ὑπερτίθεται.

Vf. 17. Εὐφημεῖτ' αἶοντες] In sacris est *favore linguis*, ut hic: quod plerumque a circumstante corona exigebatur per praeconem. Aristophanes in Nubibus:

Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ προσύταν τῆς ὤχης ὑπακίσθαι.

Homer. Iliad. ix.

Φέρτε δὲ χερσὶν ἵδωρ, ὠφρημῶσαι τε κίλισθε,

"Ὅρα Διὶ Κρονίῃ ἀρσόμενθ'.

Fiebat autem id cum summo silentio. unde Suidas ὠφρημῶν pro σιωπῶν quoque accipi interdum tradit. MEURSIUS.

Vf. 18. Εὐφημεῖ καὶ πόνη'.] Adulto vere festum Apollinis celebratur. ideo mare pacatum, & ut dicit Propert. Eleg. 8. lib. 5.

Ponit & in sicco molliter unda minas. quod noster dicit, ὠφρημῶ καὶ πόνη'. A. FABRI.

Vf. 19. Λυκαρέ' ab Urbe quae vocatur Λυκαρία, ad pedem Parnassi: unde apud Lucianum Parnassus Λυκαρία, hodieque a Graecis incolis *Liacara* dicitur. Bene Schol. explicat Δαλακῆ. A. FABRI.

Ibid. Λυκαρία' ἦτορ Φοῖβος] Lycoreus dicitur a Lycorea vico juxta Delphos: cujus meminit praeter Sura-

bonem lib. 9. etiam Stephan. περὶ πόλεων. Quia vicus est vicinus Delphis, hinc accipiendum pro Δαλακῆ. TH. GRAEV.

Vf. 20. κυνέριαι] metaphora sumpta a bobus, ἀπὸ τῶ καὶ τὸν ἦραν ἐν τῷ μυκάσθαι. VULCAN.

Ibid. αἶλινα] pro αἶλιον. Scholiastes Sophoclis, αἶλιον interpretatur αἶθε. Θρήν. quod & confirmat Etymol. αἶλιον, inquit, ἐπὶ Θρήνῃ τίθεται. sed locum Sophoclis apponam ex Aiacae flagell. αἶλιον, αἶλιον ἰδ' αἰώρας ῥέον ἐρεῖθε αἰδέας ἦτοι δέσμοι. ἀλλ' ἐξυπνοῦς μὲν ὥσπερ Θρήνοι. Optime itaque Sophocles ipse explicat αἶλιον non esse moderatam aliquam lamentationem, sed cum magno ejulatu conjunctam. VULCAN.

Ibid. αἶλινα] est adverbium. Sic Moschus Idyll. 3. vf. 1. αἶλινα μοι κορυφῇ γάλα, quanquam aliter Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. κυνέριαι αἶλινα μάρτυρ] Αἶλινα, miserabiliter, flebiliter. Imitatus est, ut opinor, Sophoclis locum in Ajac. 635. de matre Ajacis, quem attulit Vulcanius. An hunc quoque imitatus est Ovid. Amor. iii. 9. 23.

Aelinon in floris idem pater, Aelinon, altis

Favete audientes linguis in Apollinis cantu.
 Favet & pontus, cum poëtae celebrant
 Aut lyram, aut arcum, Lycorei arma Phoebi.
 Neque Thetis Achillem luget flebiliter mater,
 Cum, Io Paeon, Io Paeon, audit.
 Atque etiam lacrimosum differt luctus saxum,
 Quod in Phrygia, irriguus lapis, stat,
 Marmor pro muliere, miserabile quid hiante.

20

Io,

Dicitur involta conclusisse lyra.

ubi vid. Heinsius & Burmannus.

Vf. 21. Ὀσπέρ' ἢ πρῶτον] Si verum est quod de hujus acclamationis origine traditur, altera scriptura sequenda fuerit, ἢ, mutato & spiritu & accentu: ut sit ἢ pro ὁρί. quamvis alioqui potius dicatur ἀέλη & ἦ, sicut versu 103. legitur ἦ βίλῃ. Et tamen apud Athenaeum narrantem ex Clearcho hanc historiam, scriptum est in vulg. edit. ἦ, non ἦ. quin etiam ἦ tenui spiritu, sed ad spiritum quidem quod attinet, mendum ibi esse ostendit compositum verbum ἀπῆ, quo simplex illud ab eodem exponitur. Atque ita tres imperativi formae fuerint, ἦ, ἦ, & ἦ, quarum ultimam minus quis tueri quam praecedentes possit. Illa tamen lectio ἢ reperitur iidem non solum paulo post, ver. 25. sed etiam in ver. 103. & quidem sequente ἦ. STEPHAN.

Ibid. ἢ πρῶτον] Hujus Paeonis originem discite ex Callimacho hoc ipso hymno vers. 100. & sequentibus. VULCAN.

Vf. 22. ἢ — ἢ] MS. Voss. ἦ — ἦ. Ed. Ald. ἢ — ἢ. Sic & vf. 25.

Ibid. Καὶ μὲν ἰ δαρυδάς] Hunc versum Propertius imitatus est III. 8.

Et Niobes lacrimas suppressas ipso lapsa. A. FABRI.

Vf. 23. ἢ Φρυγίῃ] Sic Anacreon, ἢ Ταρταρὸν οὐκ ἔτα
 ἢ Φρυγίῃ ἢ ἔχθρα.

Sed quomodo ἢ Φρυγίῃ, si in Sipylo monte? Nempe antiqui fines Phrygiae diutius habebant, & in illa Sipylo diuinabant. A. FABRI.

Ibid. ἢ ἄλλοι &c.] Th. Bentlejo V. Cl. intolerabile videtur, in tribus versibus esse πένθῃ, ἢ, μάρμαρ.

pro. Tenet tamen, si esset ἢ ἄλλοι, deinde μάρμαρ χαλκῶς, a recto μάρμαρ. Sed primo ἢ ἄλλοι non tollit ἢ ἄλλοι, sed alia gignit praecedente Φρυγίῃ, nec ea iustam causam praebent, aliquid contra libros molliendi. Nec est, quod quis offendatur, cum tribus continetibus versibus ejusdem rei tria diversa nomina ponuntur: sunt enim alla exempla, & in his copia orationis quaedam ostenditur. In μάρμαρ χαλκῶς placet sane constructionis forma. Sed illud ἢ ἄλλοι τι χαλκῶς non satis convenit marmori. Ponitur autem μάρμαρ καὶ ἢ ἄλλοι τι ἢ ἄλλοι τι, hoc sensu: Illud, inquam, marmor, in quod mulier miserabiliter ejulans conversa est, servato etiam in conversione ipso oris hiato. Utrumque, & lacrimas & hiatum oris Niobei, expressit Lucianus Imagg. c. 1. Σαῖτις αὖ τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακλήσιν, ἢ σὶ τῶν καλῶν ἀπύχοι, μὴ ἔχῃ παρσάσαι αὐτοῖς περὶ ἔχθρα καὶ ἢ ἄλλοι τι, ὅτι γὰρ πολλὰς, ὥστε ἢ ἄλλοι τι τὰ Τάρταρα. Spondaeus quoque ἢ ἄλλοι τι in vf. 23. ad Homeri imitationem factus hic aptissimus est. Χαλκῶς expressit Propertius II. 23. 6.

Hic aequidem Phoebe visus mihi pulchrior ipso

Marmoreus facita carmen blare lyra. ubi vid. Broukhuf.

Vf. 24. Μάρμαρον ἄντι γυμναδῆς] Sic explicata cum versu superiori, ἢ ἄλλοι τι ἢ ἄλλοι τι μάρμαρον, fletu lapidis marmor, ἄντι γυμναδῆς χαλκῶς ἢ ἄλλοι τι. A. FABRI.

Ibid. ἢ ἄλλοι τι χαλκῶς] Duobus modis exponi hoc participium potest: ut dicatur ἢ ἄλλοι τι χαλκῶς Niobe in suis lamentationibus & ejulationibus, quum

- Οὐλ' Ἀριστέλης Ἀστυγίδι πάρετο γαίη.
 Δῆμε δέ τοι μάλα χαλδὸν ἀνάκτορον· ὃ δὲ πόλῃ
 Θῆκε τελεσφορέϊον ἐπετήσιον, ἥ ἐνὶ πολλοὶ
 Ὑγράπον πίπῃσιν ἐπ' ἰχθίον, ὧ ἄνα, ταῦροι.
 80 Ἰὴ ἰῆ, Καρνεῖς πολύλλετε, σείο δὲ βωμοὶ
 Ἄνθεα μὲν Φορέεσσιν ὃ εἶαει, τόσ' αὖ τ' ὦρα
 Ποικίλ' ἀγνεύει ζεφύρε πνείοντ' ἑέρσει,
 Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. αἰεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
 Οὐδέ ποτε χθιζὸν φειδέσκει' ἀνθρακὰ τέφρη.
 85 Ἡ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβ' ὅτε ζωστῆρες Ἐνυῆς
 Ἀγέ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 76 Οὐλ' Ἀριστέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάτ[?] λέγει. Οὐλ' δὲ, ὁ ὕμνος,
 ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ ᾧ ὁδοῦς αὐτῷ χρησμός τῷτο περιφανής
 Βάτ[?] ἐπὶ φωνῇ ἤλθες. ἀναξ δὲ σε Φοῖβ' ἀνάγει Ἐς Λιθύην εἰλθεῖν
 μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀστυγίδα δὲ, τὴν λευκὴν λέγει, παρὰ τῷ
 ἑστίῳ. τοιαύτη ᾧ ἡ Λιθύη λευκόγαια.
 78 Τελεσφορίην] Ἐρετὴν, Θυσίαν.
 83 Κρόκον] Κρόκος, τὸ αἶθρ' ὡς παρὰ τὸ ἐν κρήνῃ θάλλειν.
 85 Ζωστῆρες] Περιφρακτικῶς, οἱ πολεμικοί.

Ibid. ἀπόκλιση] Faber corrigebat ἀποκλίση, quod ἀποκλίσις non reperiretur: scilicet in lexiciis. Th. Bentleius ait; at nec ἀποκλίσις reperitur, sed ἀποκλίσια. Sed ἀπόκλιση, cujus nec Spanhemius potuit exemplum afferre, est probum & usitatum verbum. Dionysius Halicarnass. saepe habet, v. c. L. I. p. 36. Καπύες Αἰνῆς τε καὶ Τρώων ἀπόκλιση ἴδαι. Ibid. p. 43. πόλῃος τιν' ἀπόκλιση. Sic & laudat in hoc loco Scholiastes Dionysii Perieg. ed. Twalt. ad vf. 219. totum hunc locum Callimachi asserens, sed foede corruptum.

Vf. 76. Ἀστυγίδι] λιγυῖ, ut censet Schol. & id παρὰ τὴν ἄστυον, calcem φασιν: verum qui Ethnica scripsit, haec habet: Ἀστυγία πόλις Λιθύης, adducitque locum Callimachi ex primo αἰτίῳ. Herodorus, Dionysius, & Eustathius, populos esse dicunt supra Cyrenem: Callimachus ad Tritonem fluvium eos statuit. Ad confirman-

dam autem Scholiastae sententiam faciet forsan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat ἀργυρόντα μασόν, album nber terrae: sed hoc non tantum est. A. FABRI.

Ibid. Ἀστυγίς est regio in qua habitabant Ἀστυγῆαι, qui & Ashyae dicebantur. vicini erant Cyrenensibus. imo Callimachus hic in Asbystide ponit Cyrenenses. Vide Salmast. Exercitat. Plinlan. ad cap. 28. Solini. Th. GRAEV.

Vf. 77. ἀνάκτορον] Proprie, ut ajunt, Dioscurorum templum est; sed censco communiter de cuiuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii simpliciter ἀνάκτες dicebantur, & supra Hymno primo vf. 8. ὦ ἄνα, ὦ Rex, id est, ὁ Deus: infra vf. 90. ἀναξ est Ἀπὸλλο. A. FABRI.

Vf. 78. Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον] Festum quoque anniversarium Apollini Carneio institutum dictum ποῖτα, Κά-

Io, Io, dicite: Grave est cum Diis certare. 25
 Qui cum Diis contendit, cum rege meo contendit:
 Qui cum rege meo, etiam cum Apolline contendit.
 Chorum Apollo, si ei grata cecinerit,
 Praemiis adficiet. Potest enim: quia Jovi dexter sedet.
 Neque chorus Phoebum unum modo diem canet. 30
 Inest enim larga canendi materia. Quis non facile
 Phoebum canat?

Aurea Apollini & chlamys, & fibula,
 Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra,
 Aurei etiam calcei. Abundat enim auro Phoebus,
 Estque maxime dives: E Pythone utique colligas. 35
 At-

Vf. 31. Ἐστὶ γὰρ αὖτις. Totus hic pentameter Ovidianus, *In laudes ejus arcta magna preter*, ad interpretationem nominis hujus αὖτις posset adhiberi. (Ovidianum autem voco, quem facio ex isto Ovidii,

Est pates in laudes arcta magna tuas) Neque tamen αὖτις tam videtur sonare *laudibus abundans*, quam *laudat facili*, qui facile laudari potest. Atque adeo ipse Callimachus velut exponens hoc epithetum αὖτις, subjungit, *τίς αὖ ἢ πᾶσι δαΐδου* (quum antea passim legeretur *ἀν' ἑμᾶς*, id est, per montes, pro *ἀν' ἑμᾶς*, ut docui in illa mea editione heroicorum poetarum) Verum ab hic expositione non dissentit altera, quum facile sit eum laudare qui laudibus abundat, ita ut copiosa earum materia suppetat, sive multa ad eum laudandum argumenta suppetant. Est autem sumptum ex Homero hoc epithetum: apud quem in hymno ejus legitur. STEPHAN. Hunc locum primum sic emendasse potissimum Auratum didici ex nota viri docti, quem adscripserat editioni, quam mecum communicavit Cl. Francius. TH. GRAEV. Scilicet edd. primae habent ἑμᾶς. Illa notula adscripta exemplis Aldi & Vascosani, quibus utor, est e Mureti Var. Lect. vii. 7. MSS. Ambr. & Voss. αἰδου. Reg. αἰδου.

Vf. 32. Χρυσῆα v. H. in Dian. vf. 110. & adde Spanhemium ad h. l.

Imitatus est hunc locum Ovid. Amor l. 8. 59.

Ipse Deus votum, pallia spectabilis aurca.

Traictas inauratas consona fila lyrae.

Ceterum τὸ πᾶσι toties repetitum bene servit augendo.

Vf. 33. τὸ, τ' αἶμμα] Perperam a scholiaste αἶμμα exponitur ἢ νύμφη, quum significet τὸ τέξαι, id est, arcum. STEPH.

Ibid. αἶμμα τὸ Λύκτιον] Idem epitheton arcus est in epigrammate inedito Pauli Silentiarrii, quod adscribam:

Ἀιδροκλῶ, Ὀπύλλων, τόδε σοι κίρας, ὅ ἐπὶ πάλιν

Θύρα βαλὼν ἄγρας ὠσποποι εἶχε τύχην.

Οὐποτὶ γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξάλτο κραταίε

Ἰός ἐτ' ἡλεμάτω χυρὲς ἐκκοιλία.

Ὅσσον γὰρ τέξαι παταγρίῳ ἱαχὴ νύμφη,

Τοσσάκις ἢν ἀγρεύς ἦτορ ἢ ξυλόγην. Ἀνθ' οἷ σοι τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον ἔπλον ἀγνῶν.

Χρυσῆαις πλῆξας μείλιν αμφοδίαις.

Debeo hoc epigramma Cl. Ruhnkenio, qui adnotaverat Λύκτιον ἰοδάμην ex epigrammate Leonidae Anthol. vi. 12. p. 563. & *Lydiatela* e Statii Theb. vi. 927.

Vf. 35. Πυθῶνι καὶ ταμύρῳ] Alludit ad statuum ejus auream, & donaria in templum Delphicum ex to-

Καί κεν αἰ χελός κ' αἰ νείῳ· ἔποτι Φοῖβος
 Θηλείαις, ἐδ' ὄασι, ὅππ' χνόος ἦλθε παρειαῖς.
 Αἱ δὲ κόμην θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
 Οὐ λίπῃ Ἀπόλλων ἄποτάζουσιν ἔθειρα,
 40 Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. εἰ ἄτ' δ' ὦ κεν ἐκείνη
 Πρῶκες ἔραζε πέσσωσι, ἀκχέια πάντ' ἐγείνοτο.

Τίς

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

37 Θηλείαις] Ἀπαλαῖς.

Χνόῳ] Φόφῳ, ξυμῳός.

38 Λείβουσιν ἔλαια] Σημειῖναι ὅτι τὸ ἔλαιον πληθυντικῶς παρ' ἑδμῶν ἔλ-
 λω εὐρεται.

40 Πανάκειαν] Τὴν ἰασην.

41 Πρῶκας] Δρόσιν, γαγόνις. Ἀκχέια δὲ, ἀστυγὰ τὰ νοσήματα. ἢ μῶλ-
 λαι, ἀφθαρτα κ' ἄνοστα πάντα γίνονται.

to terrarum orbe collata, de quibus
 videndus Pausanias Phocicis. MEURS.

Ibid. Πυθάνι καὶ ταμύραι.] Ex tem-
 plo Delphico, ubi multae congestae
 erant divitiae. HoMER. II. I. 404.
 (v. Schol.) Vide & Historicos Grae-
 cos, Pausaniam imprimis: vide & Ae-
 lianum. A FABRI.

Ibid. Πυθάνι καὶ ταμύραι.] Draco
 Stratonicensis in libello inedito de
 metris poetis laudans haec verba
 habet M. Sed vulgatum melius.

Vf. 37. Θηλείαις] Putavit scholiastes
 Θηλείαις dici de genis Phoebi, ideo-
 que non intellexit *foeminae*, sed *mol-
 libae*. exponit enim ἀπαλαῖς. Sicut
 tem exponendo necesse fuerit ἐδ'
 ὄσιν significare *ne tantillum quidem*,
 ut apud Apoll. Rhodium. perinde
 ac si quis dicat, ὅ φούσῃ ἐδ' ὄλῃον
 χνόῳ τὰς ἀπαλαῖς παρειαῖς. ut Lucianus
 dixit, ἀνέστην ἀνέκως, ἐδ' ἐπ' ὄλῃον
 χνόῳ τὰς παρειαῖς. STEPH.

Ibid. ἐπὶ χνόῳ ἔλθῃ παρειαῖς] Quum
 χνόῳ sit lanugo, (unde χνόων apud
 Apollonium) depravatum esse dica-
 mus necesse est illum Scholiastae lo-
 cum, in quo nomini χνόῳ apposita
 sunt haec duo, φέφῳ & ξυμῳός, tan-
 quam ad illud exponendum. STEPH.

Ibid. Θηλείαις ἐδ' ὄσιν ἐπὶ χνόῳ
 ἔλθῃ παρειαῖς] Imberbem Apollinem

facit. recteque Scholiastes *Θηλείαις*,
 cum *παρειαῖς*, conjungens, interpre-
 tatur *ἀπαλαῖς*, hoc est, teneris, mol-
 libus, hoc est, iacvibus: tamen Luc-
 cianus auctor est quosdam Assyrio-
 rum Apollinem barbatiū effecisse,
 ceterosque qui eum imberbem re-
 praesentarent, vituperasse, perinde
 atque juvenilis forma aliquod im-
 perfectionis argumentum sit, quae
 procul a diis amovenda. Porro
 χνόον significare primam malaram
 lanuginem, quam aliter Graeci *ἔλῳον*
 vocant, nemo nescit. pleonasmō
 enim literae γ, dicitur χνόε α χνόε &
 hoc α χνόε quod fit a χνόε. Apollō-
 nius, νῖον χνόοντα παρειαῖς. quod ve-
 ro Scholiastes habet: Χνόῳ.] Φέφῳ.
 Id ego ex Hesychio ita legendum
 arbitror: Χνόῳ, ὅ χνόε τὴν γανίαν ἀρ-
 χαίαν. χνόῳ, ξυμῳός, φέφῳ. nam
 & paulo ante interpretatus erat He-
 sychius χνόον, τὸν ποδὸν φέφῳ. Casti-
 gabo etiam obiter Suidae locum apud
 quem ita legitur, χνόε, χνόε, χνόε μέ-
 τρον Ἀττινῶν. quod ita reponendum
 censuerim. χνόε, χνόε. deinde χνόε μέ-
 τρον Ἀττινῶν. &c. VULCAN.

Ibid. Θηλείαις ἐδ' ὄσιν ἐπὶ χνόῳ
 ἔλθῃ παρ.] Interpretis supinitatem non
 possum non demirari; vertere enim
 debuerat: *nunquam Phoebi juvenili-*
bis,

Atque etiam semper formosus est, semper juvenis.

Nunquam Phoebi

Teneras lanuginis quicquam vestivit genas.

Comae autem odoratum in terram fundunt oleum.

Non oleum Apollinis destillant comae,

Sed panaceam ipsam. In qua autem urbe illae

Guttae humi ceciderint, ibi omnia salva fiant.

40

Arte

bus, ne tantillatam quidem, lanugo in-
crevisit malis. A. FABRI.

Ibid. *Θαλάσσης ὡς ὄρεον ἐνὶ χυθῷ*] Vides hunc interpretum errorem jam Stephanum & Vulcanium castigasse. Hoelzius in notis suis ad Apollonium dicit in Scholiaste, (χρὺς est *ψῆς*) pro *ψῆς* legendum esse *πῶς*, vellus aut lanugo genarum. TH. GRAEV.

Ibid. *Θαλάσσης ὡς ὄρεον*] Nempe in vetere versione erat: *Femineis ne tantillum quidem. Οὐδ' ὄρεον* fortiter negat, nec id exemplum caret, ut monuit Stephanus. Maneth. vi. 715. *οὐλόνη Εὐρώπης μὴδ' ὄρεον ἔχῃ ἐπιμάκτυρον ἄστυ*

Vf. 40. *πανάκεια*] *Πανάκεια* est herba quaedam, ita dicta quod omnibus morbis mederetur: unde potius dicitur a Lucano lib. ix.

Est panacea potens, & Thessala centauræ.

Tribuit autem Apollini panaceam, quia medicinae inventor putabatur. Sic Callimachus noster paullo post:

— *ἱατρίῃ τε καὶ φάρμακῳ*

ἵπποι δὲ δάκνουν ἀνέκλυστον Σαυάτῳ.

MEURS.

Ibid. *πανάκεια*] Apud Scriptores est herba: sed hic non est, dicit enim vel minimam guttulam, quae a capite Apollinis defluerit, quocumque cadat, salutem asserre. A. FABRI.

Ibid. *αἰτὴν πανάκεια*] Herba alias panacea. v. Spanhem. Hic est succus, ut apud Virgil. Aen. xii. 419. ubi cum ambrosia ab herbis medicantibus clare distinguitur.

Vf. 41. *ἱππῶς ἱατρὸς πίπτεον*] Recte Scholiastes interpretatur *δρῶνς*. Sunt enim *ἱππῶς* proprie guttae roris *πρὸς τὸ πρῶτον πίπτεον*. VULC.

Ibid. *ἀέθρια*] Quum, postquam di-

xit comas vel ex comis Apollinis stillare ipsam panaceam, addat, omnia fieri *ἀέθρια* in ea urbe in cuius solum illas decidere contigerit, rationi consentaneum est, ut *ἀέθρια* non pro immortalia, sed pro salva & incolumia, sive morborum expertia, accipiamus. Apud Scholiastem autem prior vocis hujus expositio depravata est. STEPH.

Ibid. *Ἀέθρια* compositum ex *α* & *ἄθρι* quod contractum est pro *ἀέθρι* i. e. corde carens, exanimis, ut in istis Homeri Iliad. v.

ἄμνητον αὖθις ἱκαστον ἀέθριον
& Iliad. v.

— *καὶ ἀέθριον αἶψα τίσσεται.*
& Iliad. v.

ἄθρι τὴν δὲ δὸς ἰσχυρὸν ἀέθριον.

vel componitur ex *α* & *ἄθρι* i. e. fatum, immortalis, fato non obnoxius, ut h. l. Callimachus, & Phocylides, *Ψυχὰν γὰρ μέμνησθαι ἀέθριον ἐν φθιμύσσῃ.*

Nicander posuit etiam activa significatione, pro non exitialis, non letifer. MEURS.

Ibid. *ἀέθρια πᾶντ' ἐχόντα*] Stephanus *ἀέθρια* non *immortalia* explicat, sed *salva* & *incolumia*, seu *morborum expertia*; & addit apud Scholiastem priorem hujus vocis expositionem depravatam esse, ubi sic legitur, *ἀέθρια, ἀσθενὴ τὰ νοσήματα*. Ego vero (si hoc etiam seminae sit concessum) legendum crederem, *ἀέθρια τὰ νοσήματα*; & ut hanc restitutionem Stephani exposito, sic illius expositionem restitudo haec firmat. Judicent eruditi. Sed antequam hinc abeam, hoc quoque addam, hanc vocem esse in eorum numero quae contraria significant; nam *incorrupta* & *imbecillia* significat. A. FABRI.

Ibid. *ἀέθρια πᾶντ' ἐχόντα*] Debe-

D

bat

- Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἔ' πς τόσον, ὅσσοι Ἀπόλλων.
 Κεῖν[Ⓢ] οἵτευτ' ἔλαχ' ἀνέρα, καὶ[Ⓢ] αἰοιδόν·
 Φοῖβω γ' ἔ' τόξον ἔπιτρεπέ[Ⓢ] ἔ' αἰοιδή.
 45 Κεῖν δ' ἔ' θρῖαι, ἔ' μάντιες· ἐν δέ νυ φοῖβω
 Ἰητροὶ δαδάσιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
 Φοῖβον ἔ' Νόμιον κικλήσχομεν, ἔξέπ' κένυ,
 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζωνήπιδας ἔπειφει ἴω πους,
 Ἥϊθέε ὑπ' ἔρωπι κεκαυμμέν[Ⓢ] Ἀδμήτοιο

ῥεῖα

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 42 Ἀμφιλαφὴς] Ἐστὶ γ' τοξότης, αἰοδός, μάντις, ἰατρός, ποιμήν.
 45 Κένυ δ' ἔ' θρῖαι] Μαντικάι ψῆφοι εἰσὶν αἱ θρῖαι. λέγεται δὲ αὐτὰς
 εὐρῆσθαι ὑπὸ τινι τριῶν τυμφῶν. ἀπ' τούτου καὶ θρῖαι εὐνομάσθαι,
 αἰεταὶ τριῖ.
 48 Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ] Ἀμφρυσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θριασσίας, οἱ δὲ
 πόλιν. Ζωνήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομώνας.
 49 Ἥϊθέε] Ἀγάμης, ἄπαιδ'.

bat esse πάντα γένετο. vid. v. c.
 mox vs. 52. seqq. Nec huc qua-
 drant dispartita Jentio Lect. Lucian.
 L. 4.

Vf. 42. Ἀμφιλαφὴς] Horat. de Ma-
 ximo:

Centum prae artium. A. FABRI.

Ibid. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς] Hesy-
 chius ἀμφιλαφὴς exponit πᾶσι, δαφ-
 νίς. & apud Herodian. ἀμφιλαφῆ
 κλίματα sunt ampla, ingentia prae-
 dia. TH. GRAEV.

Ibid. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς] De hoc
 verbo praeclare egit Cl. Ruhnkenius
 ad Timaei Lex. Plat. p. 18. quem le-
 gisse non poenitebit. Versum Cal-
 limachi imitatus est, ut alios, Dio-
 nyf. Periegr. 460.

Ἐλν δ' ἀμφιλαφὴς ὅτις τόσον, ἔ-
 σσι κένυ.

Vf. 43. Κένυ αἵτευτ' ἔλαχ' ἀνέρα,
 καὶ[Ⓢ] αἰοιδόν] V. C. Josephi. Scaliger
 in Propertium iv. 6. 69. ita legit:
 καὶ[Ⓢ] αἵτευτ' ἔλαχεν ἄνδρα, καὶ[Ⓢ]
 αἰοιδόν. VULC.

Ibid. αἵτευτ' ἔλαχ' ἀνέρα] Jos. Scaliger sic cor-
 rigebat, ut conformaret sequentibus,
 ubi res, non personae, commemo-

rantur. Sed ut non dicam, ita se-
 quentem versum sine ulla dubita-
 tione ejiciendum esse, qui vel sic
 in dubitationem adduci posse vide-
 tur; illud *ἔλαχ' ἀνέρα* plane friget. Ὅστιν
 τὸς ἀνὴρ non nimis vulgare est,
 nec librarium sapit. Neque porro
 aut necessarium erat, de artibus A-
 pollinis sine varietate dici, aut non
 poterat isto modo res dici. v. H. in
 Apoll. 79.

Ibid. ἔλαχ' ἔ] Hoc verbum noster
 fere dixit significatione consequen-
 tis pro antecedente, ut sit *imperare*,
tueri, *in tutela habere*. Sic H. in Vel.
 74. *ἔπειτ' ἔλαχ' Ἰναχον Ἡρῶν, γυνοῖ
 ἔπειτ' Ἰναχον*.

Vf. 44. Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἔπιτρε-
 πέται καὶ αἰοιδῶ] Hic versus, etiam ser-
 vata vulgata lectione praecedentis
 versus, tamen non desideraretur,
 si abesset: quod facile quis con-
 cederet. Immo oratio venustior mi-
 hi videtur futura, si abesset. Du-
 dum id sensi: sensit item ingenio-
 sissimus Ruhnkenius Epist. Crit. II.
 p. 13. cumque propterea pro spu-
 rio proscriptum. Sed si prior ver-
 sus

Arte etiam nemo abundat ut Apollo.

Ille sagittatorem sortitus est virum, ille poëtam:

Phoebo enim & arcus datus est & carmen.

Illius etiam sortes sunt & vates. A Phoebo etiam 45

Medici didicere prolationem mortis.

Phoebum etiam pastorem vocamus ex eo tempore,

Quo ad Amphrysum jugales pavit equas,

Pueri Admeti ardens amore.

Faci-

fus relinquitur sine emendatione Scageri, tamen ferri posse videtur. Primum sensus ipse versus est bonus. In Scholiis ineditis Homeri apud Spanhemium Apollo dicitur ἱερὸν, (sic erat scribendum, ut bene monet Cl. Valkenarius de Codice Homeri Leid. p. 94.) ἱερὸν, ergo, προσάγει τοῦτον, τοῦτο, ἱερῶν, μαρτυρῶν &c. Hoc est profecto Apollini ἱερῶν τῶν καὶ αἰδῶν. Sic enim ἱερῶν τῶν καὶ αἰδῶν & Latīnum *permissi* dici, notissimum est. Deinde a Callimachi consuetudine non alienum est, subinde inferere rationes rei & causas. Similiter vs. 55. seqq. vult dicere, Apollinem condensis urbibus praesse. Hoc dicit primum referens ad personas & conditores urbium: Φοῖβος δ' ἐπαρόμενος πόλεις διαμαρτυροῖτο Ἀθήναι. Deinde addit rationem: Φοῖβος γὰρ αἱ πόλεις φιλοῦσι καὶ τιζομένης.

Vs. 45. Κεῖν δὲ Θρῆαι] Θρῆαι, ut annotat Scholiastes, sunt tres calculi vaticinatorii, qui a tribus Nymphis filibus Jovis inventi fuerunt. quae illos Palladi dederunt. haec vero, cum incusaretur quod alienum munus invaderet (vaticinatio enim est Apollinis) calculos in campum Thriacum abiecit. Hinc & vaticinari Θρῆαι dicitur. & Hesychius interpretatur Θρῆαι, ἰθυσίαι. VULC.

Ibid. Κεῖν δὲ Θρῆαι] Θρῆαι sunt lapilli. Caeterum, quod dicit Schol. esse pro Θρῆαι, quod a tribus Nymphis inventi sint, commentum credo, quo facilius cereae puerorum mentes hisce fabellis imbuerentur. A. FABRI.

Ibid. Φοῖβος] Φοῖβος est purus, in-terdum μαρτυρῶν, ut apud Homer. Φοῖβος Ἀπόλλων. Id imitati Latini

poëtae dixerunt *Phoebus Apollo*. Alii id cognomen esse volunt ab avia Phoebe. hinc Φωβόλη, Phoebi numine afflatus, pro quo Φωβόλαμα. Ionice dicitur apud Herodotum. MEURS.

Vs. 46. ἀνέλαστον θανάτου] Id est, artem remorandi mortem, sive posse mortem remorari, vel morari. Quum enim eos tandem invadat a quibus illam aliquando depulerint, seu averterint, merito dicuntur duntaxat moram ei afferre, sive ejus adventum retardare. STEPHAN.

Vs. 47. ἐξ ἔτι καί, 'Εξότ'] Nota tot simul particulas tanta arte junctas. nescio, an apud Homerum reperias. non credo. viderint quibus haec Deus otia fecit. Hoc imitantur Latini cum dicunt, *jam usque ab eo tempore, cum* &c. A. FABRI.

Ibid. ἐξ ἔτι καί, 'Εξότ'] Non credebatur Anna, simile quid esse apud Homerum. Ecce tibi simile quid Il. I. 106. 'Εξ ἔτι τῷ ὄντι διογῶν &c. Ex quo loco etiam refellit Arnaldus, qui (Animadv. p. 62.) vult scribi ἐξ ὄτ', quasi ἐξότ' esset pro ἐξότῃ, nec τὸ x posset commode elidi. Si nihil aliud impediendi esset, facile tolleretur. v. H. in L. P. vs. 137. Sed τὸ ἐξότ' & alibi est pro ἐξότῃ, simile τῷ ἐξότῃ, quod & ipsum conjuncte exprimitur apud Homerum l. c. Apollonium I. 976. apud nostrum H. in Del. 275. atque etiam h. l. in edit. Ald. sic ut καί. Itaque & sic exprimi jussimus.

Vs. 48. ἰσ' Ἀμφρυσῶ] Magno Scalligero hic locus non occurrebat, cum in Animadv. ad Euseb. p. 13. b. nescire se scriberet, unde Clemens & Eusebius de famulatu Apollinis illo haussissent. Ed. Ald. Ἀμφρυσῶ.

Dd 2 Vs. 50.

- 50 'Ρεῖά κε βυβόσιον τέλεθι πλέον, ἐδὲ κεν αἴγας
Δεῶνιντο βρεφείω ὅπιμυλάδες, ἥσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένης ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν· ἐδ' ἀγάλακτες
"Οῖες, ἐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶν' ὕπαργοι.
'Η δὲ κε μνητοτόκⓈ, διδυματοτόκⓈ αἰψα γένοιτο.
- 55 Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
"Ανθρωποι. ΦοῖβⓈ γ' αἰεὶ πολίεσσι Φιληδεῖ
Κηζόμεναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια ΦοῖβⓈ ὑφαίνῃ.

Te-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 50 Βυβόσιον] 'Ο τόπος ἔνθα οἱ βόεις τίμονται. τὸ δὲ Ἐπιμυλάδες, ἀντὶ
τῷ, αἰ μὲν τῷ μύλων τιμώμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἴγας μύλα λόγουσιν.
ὡς ὍμηρⓈ ἐπισηγῆται· Μῆλ' οἷός τε καὶ αἴγας ἰαύουσιν. Εἰ δὲ
Μνημυλάδες γράφεται, ἀντὶ τῷ θάλλειναι ἐστίν.
- 53 Ἄκυθα] Ἄγοιαι. κυθⓈ γὰρ τὸ κύημα.

Vf. 50. ἰδὲ κεν αἴγας Δεῶνιντο] In eundem sensum Theocritus canit Id. xxv. 118. sqq. TH. GRAEV.

Vf. 51. ἐπιμυλάδες] Est in diversa lectione μνημυλάδες, & Schol. explicat θάλλειναι. nescio an bene. Patrem meum aliquoties dubitantem vidi, an legendum esset μνημυλάδες, quasi quae permistae ovibus plerumque pascantur, & hanc lectionem adoram codicis sui scripserat. Locum huius conjecturae dederat Scholiastae expositio, ἀντὶ τῷ, αἰ μετὰ τῶν μύλων τιμώμεναι. A. FABRI.

Ibid. ἐπιμυλάδες] Glossa interlinearis MS. Reg. ἐπιμυλάδες interpretatur αἰ γόδιμον. Nihil autem est quod de hac voce addatur iis, quae interpretes attulerunt, praeter glossam Hesychii, quae ex hoc loco orta videtur: Ἐπιμυλάδας αἴγας, τὰς μετὰ τῶν προβάτων γονιμάδας, vel τιμώμενας, ut est in Scholio. Unde forte etiam quis apud nostrum corrigat ἐμυμυλάδες. Aliam lectionem commemorant Scholia μνημυλάδες, quam interpretantur θάλλειναι, nec se intelligere fassii sunt interpretes. Ea vox si est bene Graeca, hoc est, si analogia finit & μύλων fieri adiectiva tali terminatione, & ἐπιμυλάδες, μνημυλάδες, cum

proprie debeat esse μνήμωνⓈ, ca prae μνημυλάδες sunt, quae se a vervecibus iniri patiuntur, inter quos pascuntur, ut μινανθρⓈ, quae virum vel pati potest, vel patitur. Sed elegantissima est, & haud dubie probanda conjectura Ruhnkensii V. C. corrigentis in Ep. Crit. ii. p. 13. ἐπιμυλάδες, ut ἐπι conjungatur cum θάλλειναι sic, ἰδὲ κεν αἴγας μυλάδες ἐπιθάλπειντο βροχίων. Epitheton illud caprarum usitatissimum illustrat ibidem Vir doctissimus. Saepe autem vitiosae lectiones & voces e conjunctione praepositionis cum sequente verbo ortae. v. Viros doctos ad Hesychium in Ἐπιμυλία. Ceterum lectionem vulgatam esse perverusam, etiam Hesychii locus indicio est.

Vf. 52. ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem significatione qua Latini dicunt *adjicere oculum alicui*, quod ipsum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam vers. 124. explicat:

Οὐς δὲ κεν ὤμωδες τε καὶ ἱλαⓈ αἰνέσονται. VULCAN.

Ibid. ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν] *placido lumine videris* Horatius. A. FABRI.

Ibid. ἰδ' ἀγάλακτες Ὅϊες &c.] quae hic infra, hymno in Dianam vers. 130. Callim. succinctè dicit,

Facile utique pascua sint plena bubus, neque caprae
Inerrantes lanigeris careant subole, quas Apollo
Pascentes respexerit: neque sine lacte
Oves, aut steriles fuerint, sed omnes prolem ha-
beant,

Et unipara repente fiat gemellipara.

Phoebum etiam secuti urbes condunt

Homines. Phoebus enim semper urbibus gaudet

Condendis, & ipse fundamenta Phoebus texit.

Qua-

αὐτὶ γὰρ ἔχουσιν

Τετραπόδας, αὐτὶ δ' ὄλεθρον ἀέξονται.

VULCAN.

Ibid. ὅς ἀλάλκεις] MSS. Vat. Ambr. Voss. & Etymol. M. hunc locum citans, p. 55. ἀλάλκεις, quod valde aridet. Facilius enim ἀλάλκεις fecere librarii ex ἀλάλκεις, quam hoc ex illo. Et ἀλάλκεις interpretantur fere Grammauci ita, ut librarii existimare potuerint, id esse ab hoc loco alienum. Sunt autem haud dubie synonyma: de quibus v. Interpr. ad Hesych. in Ἀγάλας.

Vf. 53. Ὅσος] R. Bentlejus corrigit ὅσος, ut prima producat. Etsi plane habent MS. Voss. & editio Aldi. Igitur recepissim, nisi constidisset, poëtas, auctore Homero, interdum tribrachy pro dactylo uti: ut noster H. in Cer. 32. praesertim in principio versus: ubi etiam accentus alliqua vis est, ut Il. Γ. 357. Διὰ μὲν ἄσπετον &c. Nam quae Clarkius ibi habet, argutae sunt. Malim tamen ὅσος, si plures libri faveant.

Ibid. ὄλεθρον] Proprie Latini dicerent, ita ut agros subrumos habeant. A. FABRI.

Vf. 54. διδυμοτόκον αἶψα γένοντο] Ut stet versus, scribendum est διδυμοτόκον. STEPHAN.

Ibid. διδυμοτόκον] Optime Stephanus, qui legit διδυμοτόκον, ut stet versus. A. FABRI.

Ibid. διδυμοτόκον] MS. Voss. & Edd. vet. διδυμοτόκον, quod bene correctum post Stephanum Ita in margine etiam correxerant Palmerius & Rittershusius. Onomacritus H. in Laton. 1. διδυμοτόκον Latonam appellat.

Vf. 55. Φοῖβος δ' ἰσπόμενος] sequenti oracula Phoebi. Virg. A. FABRI.

Ibid. πόλιος διμυτρήσαντο] Justinus de Atheniensibus in Apollinem ingratis lib. 8. Immemores prorsus, quod illo duce tot bella videtur inierant, tot urbes auspicate condiderant. Vide qui de modo condendarum urbium scripsere. A. FABRI.

Ibid. διμυτρήσαντο] Verte aut dimetrentur, aut dimetiri solent. Hanc enim vim habere, deinceps notum est. TH. GRAEV.

Ibid. Φοῖβος δ' ἰσπόμενος] Phoebi oracula, auspicia secuti urbes condunt, insitunt homines, condere solent: sive in urbibus condendis Phoebum consulere, ejus oracula, auspicia sequi solent. Hunc sensum verbi διμυτρήσαντο vidit doctissimus Heynius noster ad Tibullum p. 82. De re vide Spanhemium. Verbum est Homerice. v. Iliad. Γ. 315. Pro ἰσπόμενος MS. Voss. ἰσπόμενος.

Vf. 56. πόλιν αἶψα φιλοῦσι Κτισσόμεναι] Verte: urbes gaudet condi. Graeci enim participiis solent uti pro infinitivis, ut pater ad Hesiodum ostendit. TH. GRAEV.

Vf. 57. Κτισσόμεναι] Ed. Flor. Vascos. Benenat. κτισσόμεναι, quod magis Ionicum. Sed tam saepe vulgaris dativus occurrit, ut mutare non audeam, etsi verius puto. Quid sibi Graevius velit, cum participium pro infinitivo esse in κτισσόμεναι ait, nescio. Sensus est quem in versione expressi.

Ibid. Διελθὼν ἰσχυρῶς] Non satis apta sunt, quae Spanhemius adfert ad hanc formam illustrandam. Latini

- Τετραέτης τὰ πρῶτα Σεμείλια Φοῖβῳ ἔπηξε
 Καλῇ οὐ Ὀρτυγίῃ, πειρηγέῳ ἐγγύθι λίμνης.
 60 Ἄρτεμις ἀγρώσυσσα χαρήζα σιναεχὲς αἰῶν
 Κυωθιάδων Φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
 Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
 Ἐκ κεράων, κεραεὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
 Ὡδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα Σεμείλια Φοῖβῳ ἐγείρειν.
 65 Φοῖβος κ' βαθύγειν ἐμὲν πόλιν ἔφρασε Βάτῳ.

Καί

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 59 Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, πειρηγέῳ] Κυκλοτερές. ἔταρ ἐρογγύλη λίμνη
 ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τῆς τῆς Ἀθητῶ
 εἰς Ὀρτυγα μεταβληθεῖσαι, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φύγεσθαι τὴν Ἥραν.
 61 Κυωθιάδων] Κύνθῳ, ἱρῳ τῇ Δῆλῳ.
 65 Ἐφρασε Βάτῳ] Λίγεται, ὅτι ἔτῳ ὁ Βάτῳ ἔφωσεν ἦν. ἀπῆλθεν
 ἐν εἰς τὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῇ τῇ Διὸς ἐρωτῆσαι περὶ τῆς
 νῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ ὑπέτι πρὸς φωνῆς, ἀλλὰ πρὸς μετακίνας. κ' ὁ
 Βάτῳ πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιδίαν. λίγεται δὲ
 αἰεὶ πολλὰς λίοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάτῳ,
 κ' λίοντα αἰφινιδίως διασάωσεν, τῇ τῇ φόβῳ ἀνάγκῃ βιασθεὶς
 φθίγγαλξ, διέρρηξεν τὴν φλάνδα, ἥτις τὴν αἰεὶς φωνὴν ἐπιείχε· κ'
 ἔταρ φωνῆς ἐγείρετο, κ' τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν εἰς ὁ Καλλίμα-
 χος.

texere de aedificatione dicunt. Cic. ad Attic. iv. 15. *Paullus basilicam texuit.* ad Qu. Fr. iii. 5. *sane texebatur opus linculenter.* Id e Graeco fluxit. Graccum verbum Heinssus ad Theoricum p. 337. a. volebat reponi in Idyll. vii. 8. pro ται δὲ—*Αἰχμαί πάλαια τοῖς ἰσκινοῖς ἀλσὸς ἱερὸν*, rescribens ἱερὸν. Immo ἰσκινον, *reddabant*, quo sensu & ἀποδιδανμι elegantius dicitur. Rectius hoc verbum reddas Onomacritio H. in Protea v. 2. *πάσης φύσεως ἀρχαὶς ἐς ἱερὸν.* Vulgo ἱερὸν. Ἀρχαὶς ἱερῶν plane in rerum natura est, quod in aedificatione Σεμείλια ἱερῶν.

V. 58. τὰ πρῶτα Σεμείλια] Vel τὰ πρῶτα una voce, adverbialiter, ut dicat Phoebum fuisse duntaxat quadrimum, quo primum tempore fundamenta jecit. Idem autem dicendum fuerit & in versu 64. STEPHAN.

Ibid. Σεμείλια ἱερῶν] Verbum hic aptissimum, quia Σεμείλια illa structa e cornibus. Nam de structura proprium verbum est apud Homerum & alios.

V. 59. πειρηγέῳ] Vide notata ad Hymnum 4. v. 26. *τροχίσσα λίμνη.* A. FABRI.

V. 60. Ἀρτεμις ἀγρώσυσσα] In eadem sententia est Apollonius lib. 2. cum ait Apollini aedificatam fuisse aram ἐκ τῶν χρημάτων, h. e. λίθων μικρῶν. Ὡς ἀρ' ἱερὸν καὶ τοὶ ἀραρ βωμὸν τετύκοντο

Χρημάτων, οἱ δ' αἰνὰ νῦστον ἰδίον ἐξέροντες,

& quae sequuntur. ROBERT. De hac ara vide Politiani Miscellanea cap. 52. TH. GRAEV.

Ibid. σιναεχὲς] Sic MS. Voss. & Edd. vet. Sic Politian. Misc. I. 52. quod in

Quadrimum primum fundamenta Phoebus struxit
 Pulcra in Ortygia, rotundum prope stagnum;
 Diana venari solita, capita assidue caprarum 60
 Cynthiadum afferebat, Apollo autem texebat aram.
 Fundamenta fecerat e cornibus: aramque ipsam stru-
 xit

E cornibus, parietesque corneos subjecit.
 Sic didicit primum fundamenta Phoebus ponere.
 Phoebus etiam in foecundo solo patriam meam Batto 65.
 indicavit oraculo:

Et

in *συγχίς* mutari necesse non erat. Nam pronunciando duplicatur fere haec littera, unde prima produci-
 tur, ut sit in aliis verbis, & simili
 consona. Apud Hom. II. M. 25. *συ-
 χίς, ἴσρα κ* &c. Sic. MS. Lips. &
 editiones optimae, non *συγχίς*. v.
 Barnesi. & Clark. ad illum locum.

Vf. 61. *ἰσχυρὸν βωμὸν Ἀπόλλων*] Huc
 refer Martialis locum,

Cornibus ara frequens. A. FABRI.

Vf. 62. *Δαίματό μιν κηρύσσει* &c.]
 De cornua hac ara Apollinis post al-
 ios dicere nil attinet. Adde tamen
 Plutarchum in Theseo p. 9. D. Ho-
 die quoque in Persia turres fieri e cor-
 nibus ferarum a regibus caesarum,
 ex itinerariis Samsoni & Olearii,
 testium oculatorum, docet Cl. Rels-
 kius ad Antholog. ep. 398. Versus
 in illo epigrammate est, quem cum
 loco nostro idem Vir doctus com-
 parat: *Βωμὸν τοι κηρύσσει ἰδρύματό τόν-
 δι Σάου*. Putat intelligi aram cor-
 neam, ad similitudinem Apollineae
 factam: sed id per verba Graeca esse
 non potest. Nam *κηρύσσει* non est
cornus seu *factus a cornibus*, sed *ba-
 bet cornua*, *cornutus*: nec aliter ana-
 logia accipi patitur, cum nullum ver-
 bum hujus compositionis, cuius sunt
 permulta, significet materiam vel par-
 tes, e quibus quid factum sit, sed quo
 quid instructum, praeditum sit, quod
 ab eo teneatur, &c. *Arae* autem
cornua quis ignorat, quae etiam in
 sacris libris occurrunt?

Vf. 63. *πρώτῃ*] Nunquam est prae-
 positio, semper adverbium. A. FABRI.

Ibid. *ὑπεβάλλω τοῖς*] Arnaldus

Animadv. p. 63. corrigebat *ὑπεβάλλω*.
 Favet MS. Voss. qui plane sic habet,
 idemque placet Cei. Hemsterhusio,
 quod *ὑπεβάλλω* est legitimum ver-
 bum de parietibus, unde *ὑπεβάλλω τοῖς
 χῶν* apud Libanium T. II. p. 343. B.
 Vulgarum qui defendere volent, in-
 terpretantur, ut fecinus in versio-
 ne. *Subjicit*: parietes e cornibus sub-
 jecit arae, fulciendi causa. Ovid.
 Trist. I. 6. 5. *Tu mea, supposita veluti
 trabe, fulta ruina est.*

Vf. 64. *ἐγείρειν*] Eadem forma dixe-
 re Latini, *excitare muros, excitare ur-
 bem*, &c. A. FABRI.

Ibid. *ὡς ἱμαθὶν*] Hunc versum,
 quem sane, si abesset, nemo desi-
 deraret, pro spurio rejicit Cl. Ruhn-
 kenius l. c. p. 22. An quisquam
 vel dixerit *θεμίσια ἱμάτια*, vel id
 bene dicatur, dubito. De aedifica-
 tione quidem dicitur *ἐγείρειν*, item
ἐγείρει Joseph. VIII. 5. 3. & *ἀνέγειραν*
 ibid. VIII. 6. 1. sed de fundamentis
 durum mihi videtur: ut nec Latini di-
 cunt *surgere fundamenta*, cum alias
 id sit verbum aedificandi.

Vf. 65. *Φοῖβος καὶ βαθύγων*] Ari-
 stophanes in Pluto, καὶ τὸ βάτῳ σλα-
 φον, ubi habetur in Scholiis, *Βαίτῳ
 Κυρήνην ἵκλινεν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην
 νήσου. βαθύγων* vocat, quia foecunda
 est. TIH. GRAEV.

Ibid. *βαθύγων* &c.] Dictis Spanhe-
 mio de hoc verbo adde Olearium ad
 Philostr. p. 6. *Ἐρραος* refertur ad
 oraculum, de quo v. Spanhem. quam-
 quam est verbum proprium in hac
 re pro *indicare*. Herodot. I. 98. Delo-
 ci regia aedificatur, *ἵνα αὐτὸς ἱερῶος
 τῆς*

56 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Καὶ Λιγύῳ ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῷ
 Δεξιὸς οἰκιστῆς· ἔ' ὤμοσε τείχεα δώσειν
 Ἡμετέροις βασιλευῖαν· αἰεὶ δ' εὖορχ' Ἀπόλλων.
 Ὡς πολλόν, πολλοὶ σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
 70 Πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι ἔ' νόμα πευλὺ
 Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνείον· ἐμοὶ πατρώϊον ἔ' πο.
 Σπάρτη τοι, Καρνείε, τόδε ὤρωπτον ἔ' δεδλον,
 Δδύτερον αὖ Θήρη, τείτατόν γε μ' ἄστ' Κυριλῆς.
 Ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἔκτον γέν' Οἰδιπόδαο
 75 Ἦγαγε Θηραίῳ ἐς ἀπόκλινον· ἔκ δέ σε Θήρης

Οὔ-

- Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 66 Κόραξ ἠγήσατο] Ὡς ἀνακίμῳ τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.
 68 Ἡμετέροις βασιλευῖσι] Τῷ Πτολεμαίῳ.
 69 Βοηδρόμιον καλέουσι] Πολέμιον ἐπιθόβῳ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔχρησεν αὐ-
 τοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βῆς ἐπιθέσθ' τοῖς πολέμοις. οἱ δὲ, τῷτο ποιή-
 σαντες, ἐκκησαν, ὅτι Βοηδρόμι' Ἀπόλλων.
 71 Καρνείον] Ἀπὸ Κάριον τῷ μάντιος, τῷ ἀνακίμῳ ὑπὸ Ἀλῆτι, ὅς
 ἦν τ' Ἡρακλειδῶν, ἐργισθεὶς ἐν Ἀπόλλωνι λομὸν ἐνέβαλεν.
 74 Ἐκτον γέν' Οἰδιπόδαο] Οἰδίπης, ὃ Πολυεΐκης, ὃ Θείσανδρ', ὃ
 Λύσιππον, ὃ Τισαμῆδος, ὃ Θηράς. ὃς ἀπέκρηκεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον,
 τὴν ἰὼν ἔτα κληθεῖσθαι.

τῆς χώρας. Xenoph. Exped. Cyri iv. p. 315. οἰον ἱσθασιν ἐνθὺν ἡκατορορυμίνῳ.

Vf. 66. κόραξ ἠγήσατο λαῷ] Strabo nescio quid simile narrat de corvis, qui duces fuerunt Alexandro redeunt-
 ti ex oraculo Hammonis. Idem & Q. Curtius iv. 7. his verbis: Jam haud
 procul eraculi sede aberant, cum complu-
 res corvi agmini occurrunt, modico vo-
 latu prima signa antecedentes, & modo
 humi residebant, cum longius agmen in-
 cederet, modo se pennis levabant, an-
 tecedentium iterque monstrantium ritu.
 Plutarch. quoque: Κόραξ ἐκταντὸς
 ὑπάλμαζον τὴν ἡγεμονίαν τῆς πορείας.
 ἡγεμονίαν μὲν ἡμποδοῦ πετόμετοι, καὶ
 σπύδοις, ὑστέρητας δὲ καὶ βραδύνοτας
 ἀναμύνοις· ὃ δὲ ἢ θυμασιώτατοι, ὡς
 Καλλισθένης φησὶ, ταῖς φωναῖς ἀκατά-
 λητον τῆς πλαταιμῆτος τυκίωρ, καὶ κλέ-

ζοντες εἰς ἔχον καθίστανται τῆς πορείας.
 ROBERT.

Ibid. κόραξ] Refertur ad ipsum Ap-
 pollinem. Itaque verti, corvi specie.
 Mox R. Bentlejus pro αἰκιστρ' καὶ legi
 vult οἰκιστῆρ' καὶ, non quo non & de-
 ductor coloniae dici possit αἰκιστῆρ',
 sed quia non fert, καὶ sequente vo-
 cali produci extra caesuram. Sed sic
 Homerus II. O. 23. ῥίπλῃσιν τιταζόν
 ἀπὸ ἐλλῆ, ὅρ' αὖν ἔκταται &c.

Vf. 71. Καρνείον] Apollo dictus est
 Καρνείῳ, vel a cornibus, vel a Carno-
 vate interfecto. Unde etiam festa in
 ejus honorem instituta, Καρνεία dicta.
 Habebant autem festa haec militiae
 imitationem; quippe loca erant nu-
 mero novem, σκιαδῆς appellata, τῶ-
 ποι σκηνῆς ἔχοντες, παραπλήσιον τι, in
 quorum singulis viri novem ad man-
 datum

Et Libyam ingredienti corvi specie dux fuit populo;
Felix coloniae deductor, juravitque se moenia da-
turum

Regibus nostris. Semper autem juratam fidem ser-
vat Apollo.

O Apollo, multi te Boëdromium vocant,
Multi etiam Clarium (omninoque multa tibi sunt 70
nomina)

At ego Carneum. Mihi patrium hoc est.
Sparta tibi, Carnee, prima sedes fuit,
Atera rursus There, tertia urbs Cyrenes.

Sparta quidem sexta stirps Oedipi
Deduxit in Theraeam coloniam: e Thera autem 75
In-

datum publicum per praeconem de-
nunciatum, coenabant dies continuos
novem, quibus festum terminaba-
tur. Sed vide Meursii Graeciam fe-
riatam in voce *Καρνία*. Ibi plura.
A. FABRI.

Ibid. *ἱμοὶ πατριῶν ἔστω*] Subandi
πατρὸν ἐσ, sic mihi patrium est te vo-
care. id est, sic mihi patrio more vocan-
dus es. STEPHAN.

Ibid. *πατριῶν*] τὸ *Καρνίων* vox est
Dorica, cum testum illud Spartaе in-
stitutum sit; sed ex Sparta, Thera;
ex Thera, Cyrene. Magna autem
apud Cyrenaeos Carneorum celebri-
tas erat: unde & pueri, qui hisce
diebus festis nascebantur, plerum-
que Carneadae dicebantur: quod
prodit Plutarchus viii. Sympof. Di-
cebantur autem & *καρνία* & *καρνία*.
Theocrit. A. FABRI.

Vf. 72. *Σπάρτην τω, Καρνίῳ*] Ma-
crobius allegorice exponit, & *Καρ-
νίων* dictum refert, ὅτι καίματος ὄπα-
ται ἵος. quod, quum omnia ardentia
consumantur, hic suo calore can-
dens, semper novus existat. Illu-
strissimus Huetius in demonstratione
Euangelica non assentitur hic Macro-
bio, neque Scholiasti Callimachi, sed
putat Apollinem *Καρνίων* dici a voce
Ebraica *קַרְנ* quae cornu significat.
Th. GRAEV.

Ibid. *Καρνίῳ, τὸ δὲ πρῶτισιν ἰδὲθλον*]
Frigit τὸ δὲ. Cl. Ruhnkenius l. c. p. 23.

corrigit *Καρνίῳ*, ἵππῳ πρῶτισιν ἰδὲθλον.
Mihi videbatur lenius esse τὸ γ, quod
non magis hic friget, quam versu se-
quente, *τρίτατον γὰρ μὲν ἔστω Κυρῆος*.
Non enim τὸ friget, sed δὲ.

Vf. 73. *Δούτωσι αὖ Θέρῃ*] Inscriptio-
nes in insula Thera repertas, quae
ad religionem Apollinis Carnei per-
tinent, vide in Sponii Miscell. Erudit.
Antiqu. x. p. 342.

Ibid. *τρίτατον γὰρ μὲν ἔστω Κυρῆος*]
Corripuit primam ut Catullus:

Lasperticiferis jacet Cyronis. alii pro-
ducunt. VULCAN. Add. Scalig. ad Ca-
tull. p. 15.

Ibid. *ἔστω Κυρῆος*] Sic editiones
omnes. Male Graeviana *Κυρῆος*, quod
emendat, velut de conjectura, Th.
Bentlejus.

Vf. 74. *ἱάλον γένος*] Theram οἰκιστὴρα
intelligit. Apud Scholiastem generis
series sic se habet: *Oedipus qui sustulit*
Polynicem, qui Therсандrum, qui Au-
tasfona, qui Tisamenon, qui Theram.
A. FABRI.

Ibid. *ἱάλον γένος*] Latini stirpem sic
dicunt. Liv. xxxiii. 19. *tertia stirps*.
Similiter tamen & genus dicunt. Virgil.
Aen. iv. 12. *credo genus esse Deorum*.

Vf. 75. *ἀνάλιον*] Scio quidem fieri
posse τὸ ἀνάλιον, si ab ἀνάλιος de-
flectas: quod tamen nullibi se vidisse
ajebat pater meus amantissimus, &
legere solebat ἀνάλιον, de quo ju-
dicent eruditi. A. FABRI.

- Οὐλ^Θ Ἀειφοτέλης Ἀστυσίδι πάρετο γαίη.
 Δεῖμε δέ τοι μάλα χαλὸν ἀνάκτορον· ὅς δέ πολλῆ
 ᾠκε τελεσφορέϊν ἐπετήσιον, ἢ ἐνὶ πολλοὶ
 Ὑγᾶπον πίπυσεν ἐπ' ἰχθίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
 80 Ἰὴ ἰὴ, Καρτεῖε πολύλλιτε, σέο δὲ βωμοὶ
 Ἄρθεα μὲ Φορέεσιν ὅς εἶασι, τόσ᾽ ἄ τῳ ὦρα
 Ποικίλ' ἀγνεῦσι ζεφύρε πτειόνι^Θ ἑέσιν,
 Χείμαπι δὲ κρόκον ἡδύν. αἰ δέ τοι ἀνάον πῦρ,
 Οὐδέ ποτε χθιζὸν ἀειδόσκει[]] αἰθεραχα τέφρη.
 85 Ἡ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβ^Θ, ὅτε ζωστήρες Ἐνυῆς

Ἀνέ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 76 Οὐλ^Θ Ἀριστοτέλης] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάτλ^Θ λέγει. Οὐλ^Θ δὲ, ὁ ὕμνος,
 ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ ᾧ ὁδοῦς αὐτῷ χρησμός τῷτο πρὸς ῥιμφομένης
 Βάτλ' ἐπὶ φωνῇ ἦλθες. ἀναξ δὲ σε Φοῖβ^Θ ἀνὰ γῆ Ἐς Λιδύην ἐλθεῖν
 μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀστυσίδα δὲ, τὴν λευκὴν λίγην, παρὰ τὴν
 ἄστυον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιδύη λευκόγυι^Θ.
 78 Τελεσφορίην] Ἐορτὴν, θυσίαν.
 83 Κρόκον] Κρόκ^Θ, τὸ ἄνθ^Θ, παρὰ τὸ ἐν κρήνῃ θάλλειν.
 85 Ζωστήρες] Περιφραγεῖς, οἱ πολεμικοί.

[Ibid. ἀπόκλιση] Faber corrigebat ἀποκλίση, quod ἀπόκλιση non reperiretur: scilicet in lexicis. Th. Bentlejus ait; at nec ἀποκλίση reperitur, sed ἀποκλίσια. Sed ἀπόκλιση, cujus nec Spanhemius potuit exemplum afferre, est probum & usitatum verbum. Dionysius Halicarnass. saepe habet, v. c. L. I. p. 36. Καπλίας Αἰνίς το καὶ Τρώων ἀπόκλιση ἵπαι. Ibid. p. 43. πόλως τῆ^Θ ἀπόκλιση. Sic & laudat in hoc loco Scholiastes Dionysii Periez. ed. Twaît. ad v. 219. totum hunc locum Callimachi afferens, sed foede corruptum.

Vf. 76. Ἀστυσίδι] λιυῖ, ut censet Schol. & id παρὰ τὴν ἄστυον, calcem οἶσαν: verum qui Ethnica scripsit, haec habet: Ἀστυς πόλις Λιδύης, adducitque locum Callimachi ex primo αἰτίον. Herodorus, Dionysius, & Eustathius, populos esse dicunt supra Cyrenem: Callimachus ad Tritonem fluvium eos stavit. Ad confirman-

dam autem Scholiastae sententiam faciet forsitan Pindari locus, qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat ἀργυρόντα μασόν, album uber terrae: sed hoc non tandi est. A. FABRI.

Ibid. Ἀστυς est regio in qua habitabant Ἀστυς, qui & Asbytae dicebantur. vicini erant Cyrenensibus, imo Callimachus hic in Asbystide ponit Cyrenenses. Vide Salmaf. Exercitat. Plinian. ad cap. 28. Solini. Th. GRAEV.

Vf. 77. ἀνάκτορον] Proprie, ut ajunt, Dioscurorum templum est; sed censo communiter de cujuslibet Dei templo dici debere. Nam Dii simpliciter ἀνάκτες dicebantur, & supra Hymno primo vf. 8. ὦ ἄνα, ὁ Rex, id est, ὁ Deus: infra vf. 90. ἀναξ est Ἀπόλλω. A. FABRI.

Vf. 78. ὅκε τελεσφορίην ἐπετήσιον] Festum quoque anniversarium Apollini Carneio institutum dicti poëta, Karp-

Integer Aristoteles Asbyftidi mandavit terrae:
 Construxitque tibi pulcerrimum delubrum, & in urbe
 Instituit sacrum anniverfarium: in quo multi
 Ultimum procumbunt in coxam, o rex, tauri.
 Io, Io, Carnee adorande, tuae vero arae 80
 Flores quidem gerunt vere, quot quot Horae (vernae)
 Pictos ferunt, adspirante rorem Zephyro:
 Hieme autem crocum suave: tibi que perpetuus ignis,
 Neque unquam hesternum carbonem depascit cinis.
 Vehementer utique laetatus est Phoebus, cum succincli 85
 Bellonae

Viri

Κάτω innuens. nam hoc festo isti nomē erat. Istud Spartaē primum institutum Olymp. xxvi. ut docet Athenaeus lib. xiv. Celebrari autem incipiebat die septimo mensis inde Carnei dicti, ut videre est apud Plutarch. Sympoſ. lib. viii. Problem. i. erat autem ineunte hyeme, ut observare licet apud Thucydidem lib. vi. MEURS.

Vf. 79. *ῥεῖται*] Non debet jungi *ῥεῖται* cum *ἰσχυόν*. ponitur enim adverbialiter, pro postremum. Nihil autem aliud totus hic versus significat: *ῥεῖται πικρὺς ἰσχυόν*, *ῥεῖται*, *ταῖς*, quam *Immolantur tauri*, o rex: sed ex eo quod praecedat, vult intelligi quod sequitur. STEPHAN.

Ibid. *ῥεῖται πικρὺς ἰσχυόν*] Vulgo sic boves procumbunt, etiam in pabulis & dormituri: itaque bene *ultimum* sic procumbere dicuntur, cum caeduntur.

Vf. 80. *ἴα ἴα*] Compara cum his versibus Virgilii versus Aen. iv. 200. sqq. MSS. Ambr. *παύλας*. MS. Voss. & Ed. Ald. *παύλας*.

Vf. 82. *ἄγνους*] Poëtae pro *ἀγνοῖ*, *ἄγν*, *ἄγν*, *ἄγν* per pleonasmum literae *ι*. Aratus:

πρὶ δ' ἡρώς αὐτὸν ἄγνῳ.

VULCAN.

Ibid. *Παύλ' ἀγνούς*] Saepe hoc verbo utitur Aratus, ut vf. 38. & alibi. Maxime huc pertinet vf. 111. *Καὶ εἶον ἔγωγε πικρὸν ἀπὸ πικρῶν ἡρώων*, *afferebant*, *facebant*. Pro *fieri*, scil. consecrandi causa, est etiam in Pauli Silentiarii epigram-

mate, quod ad vf. 33. protulimus. Est autem vox Ionica, qua & Herodorus utitur, & *ἔξαγνιον* pro *ἔδαγνιον*, item *ἑξαγνιον*, ut in, 89. in quo libro & *ἄγνιον* saepe occurrit in loco de tributis a Dario impositis. *Παύλ'* admonet Spanhemius, non ad *ἄγναι*, sed *ἄγναι* referri debere. Nempe, ut optior, ne *ai* elisum videatur, quod non offendere debere, nec insolitum esse ante diximus ad vf. 47. *Τόσσα ἄγναι πικρὰ* durum est. Sed Horae optime *παύλας* dicuntur. *ἄγναι* autem intellige *feria flores* e loco Virgilii.

Vf. 83. *πρὸς ἑδὺν*] Moschus: *ἔαδ' οὖο πρὸς θυέσσαν ἰδύμεν*. VULCAN.

Ibid. *Χάματι δὲ πρὸς*] qui scilicet in *πρὸς* *θάλας*, ut *ἐνυμολογῆς* Schol. A. FABRI.

Ibid. *ἄγναι πῦρ*] semper fluens ignis, quod de aquis proprie dicitur. Hinc Aristophanes ait, *ἄγναι πύλας*. Aristoteles in libro de vita & morte, fluere ait ignem sicut aquam: *τὸ δὲ πῦρ αἰὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ βίον, ὡς πρὸς ποταμούς*. ROBERT. MSS. Ambr. & Voss. *ἄγναι*.

Vf. 84. *περισσεται ἄγναι*] Voluit per hoc significare nunquam conteri, neque ideo extingui ignem. ac re vera physice locutus est; nam paulatim ignem absument cinis. Vide Aristotel. in libro *πρὶ γήρας*, *θανάτου*, *καὶ ζωῆς*. ROBERT.

Vf. 85. *ζωῆς ἔνυς*] Recte Schollastes interpretatur *περισσεται* significare *τὴς τολεμίας*. *τὸ γὰρ ἰδύμεν τὰ ἄγναι*, *ἰδύμεν αἱ παύλαι ζωνασθαι*. ut testa-

- Ἄνέρες ὠρχήσαντο μὲν ξανθῆσι Λιδύσσης,
 Τέθμαι εὐτέ σφιν Καρνεάδες ἤλυθον ὄρα.
 Οἱ δ' ἔπειτα πηγῆς Κυρῆς ἐδύνατο πελάσσαι
 Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἀζιλιν ἔναιον.
 90 Τὸς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, εἴη δ' ἐπεδείξατο νύμφη,
 Σταῖς ὅππῃ Μυρτιάσσης κρατῶδε ἦχε λείοντα
 Ὑψηλὸς χατέπεφνε, βοῶν σῖν Εὐρυπύλοιο.
 Οὐ κένυ χερσὶν εἶδε θειώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
 Οὐδὲ πόλιν τὸς ἔνειμνεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρίῳ,
 Μινωό-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 86 Ὀρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιδύῃ ἱερτὴν Καρ-
 νείῳ Ἀπόλλωνι.
 87 Τέθμαι] Νόμμοι, ὠρismoί.
 88 Κυρῆς] Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ, τὰς Ἡρακλείδας λέγει, τὰς
 ἀπὸ Σπάρτης μετακινήσασσας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.
 89 Ἀζιλιν] Ὅρος καὶ ποταμὸς Λιδύης.
 90 Τὸς μὲν ἄναξ] Ἦγεν ὁ Ἀπόλλων.
 91 Σταῖς ἐπὶ Μυρτιάσσης κρατῶδε] Μύρτυσσα, ἔρ Λιδύης. Κρατῶ-
 δε δὲ, τὴν κέρατα ἰχθύος, ἢ τοὺς ἀκρωτήρας. Φαίνεται δὲ ἡ Κυρῆς
 φονεύσασσα ἐν τῇ Λιδύῃ λείοντά τινα, βλάπτοισα τὰς βῆς τῷ Εὐρυ-
 πύλῳ. ἢ δὲ αὐτὴ κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψίως.
 92 Ὑψηλῇ] Ἡ Κυρήνη.

testatur Pausanias in Boeoticis. VUL-
 CAN.

Vf. 87. Τέθμαι] νόμμοι, ὠρismoί.
 Schol. Hesych. Τέθμαι, νόμμα. Λ.
 FABRI.

Vf. 88. Κυρῆς] Fontem intelligit
 Cynnen. Alii scribunt Κυρῆς, & rec-
 tius fortasse. Erat Cyre fons in iis
 locis, ubi aedificata postea fuit Cy-
 rene. Steph. Κυρήνη πόλις Λιδύης ἀπὸ
 τῆς Κυρήνης τῇ Ὑψίως ἢ Κυρῆς πηγῆς ἑ-
 χωρίως. ROBERT.

Ibid. Κυρῆς] al. Κυρῆ. Ἀζιλιν. al.
 Ἀζιλιν. utroque enim modo apud Ste-
 phanum legitur. VULCAN.

Ibid. Κυρῆς] Meminit hujus fontis
 Stephanus, meminit & Pindarus, sed
 omisit nomen: locus est Od. 4. Pyth.

atque Apollini sacrum:

Ἐσ' Ἀπόλλωνός τε κρήνη συμποσίως
 ἱοίπων. A. FABRI.]

Ibid. Κυρῆς] Doctus Holstenius in
 castigationibus in Stephanum p. 180.
 monet omnino retinendum esse Κυ-
 ρῆς, non vero cum Frischlino legen-
 dum Κυρῆς contraete pro Κυρήνης,
 tum propter Scholiasten, tum propter
 Stephanum, quibus fons iste Κυρῆ
 dicitur. TH. GRAEV.

Ibid. Κυρῆς] MS. Voff. & Edd. Ald.
 Vascos. Benenat. Κυρῆς, quod con-
 traete pro Κυρήνης esse putabat Frisch-
 linus. Sed manus docta in exemplo
 Vascos. quo utor, deleverat. Κυρῆς
 edidit Frobenius. Eustathium cor-
 ruptum in voce Κυρῆς correxit ante
 Hol-

Viri saltarent cum flavis Libyffis,
Solennia cum primum ipsis Carnei sacri tempora
venissent.

At nondum ad fontem Cyres poterant accedere
Dorieneses, sed frequentem nemoribus Azilin habita-
bant.

Hos autem rex ibi vidit, suaeque ostendit sponsae, 90
Stans super Myrtusa acuta, ubi leonem
Hypsaeis occidit, perniciem boum Eurypyli.
Non illo chorum vidit Deo digniorem alium Apollo,
Neque alii urbi tot concessit bona, quot Cyrenis,
Me-

Holstenium Leopardus Emend. III. 11.

Vf. 89. Ἀζῶν] Fluvius & mons
Libyae. Herodotus legit Ἀζῖρις per
r. Sed vide Ortel. in voce Ἀζυλλίς &
Ἀζῖρις. A. FABRI.

Ibid. Ἀζῶν] MS. Voss. μυκόν —
Ἀζῶν. Ἀζῶν edidit Vulcanius: de
qua varietate satis dictum a Viris doc-
tis ad hunc locum. Add. Bouhier
Recherch. & Dissert. sur Herodote
p. 137. ubi locum Herodoti ex hoc
loco bene corrigit.

Vf. 90. αὐτός] Cel. Hemsterhusius
vult legi αὐτός, ibi, quod verissimum
puto. Nam αὐτός plane friget.

Vf. 91. Μυρτίσσης] Mons qui Ste-
phano dicitur Μυρτίσση, in Libya,
sed scribendum per simplex σ. Schol.
Apollonii promontorium facit in Li-
bya Cyrenaica. A. FABRI.

Ibid. ἔχῃ] MS. Voss. ἡ ῥα.

Vf. 92. ὅσων σίνη Εὐρυπύλου] Cita-
tur ab enarratoribus Pindari & A-
pollonii hic locus. Aperte autem σίνη
interpretabimur *vassatorem*, sicut le-
gimus apud Nasonem, Metamor. 9.

Arcadiao *vassator aper*. STEPHAN.

Ibid. Βοῶν σίνη] Σίνης fuit latro qui-
dam, qui & πτυνακμυλῆς cognomen-
to dictus fuit, quod viatores a se de-
victos ad pinus in terram a se flexas
alligaret & distraheret, ipsarum ar-
borum verticibus sursum redeunti-
bus. de quo videndus Euripides in
Hippolyto & Pausanias in Corinthia-
cis & Apollodorus lib. 111. Hunc
Theseus occidit, ut refert Plutarchus
in ejus vita. Meminit ejus Ovidius
Metam. VII.

*Occidit ille Sins, magnis male vi-
ribus usus,
Qui poterat curvare trabes, & a-
gebat ab alto
Ad terram late sparsuras corpora
pinus.*

Ab hoc Sinide quilibet noxius &
damna alicui inferens, appellative
Σίνης postea nuncupatus. Sic apud
Aristot. Rhetor. 111. Sciron insignis
latro, dicitur Σίνης ἀνὴρ, *vir noxius*.
MEURS.

Ibid. Εὐρυπύλου] Erat hic Neptuni
filius, Cyrenes Rex. adeundus Pind.
Od. 4. Pyth. & ad eam Schol. A. FA-
BRI.

Vf. 93. χερὸν Σωτήριον] Deo digniorem,
spediabiliorem. De templo similiter
dixit H. in Dian. vf. 249. & imita-
tor Dionys. Perieg. vf. 257.

Vf. 94. ὀφλισμα] vox Aeolica. oc-
currit etiam apud Orpheum & Oppia-
num. MEURS.

Ibid. τόσσα Κυρήνη] Nihil necesse
est τόσσα hoc posteriore loco mutare
in τόσα, quum itidem versu 81. sit
τόσσα pro τόσα, quamvis & ibi non
minus versus admitteret τόσα quam
τόσσα. STEPHAN.

Ibid. τόσσα Κυρήνη] id est, τόσα. Pind.
Od. 4. Nem. v. S.

Οὐδὲ στεγνὸν ὕδωρ τόσων

Ἰε μαλθακά τευχαι

Γυνῆ, τόσων ὠλογία

Φέρμηναι σντέοι.

qui locus eo magis est observandus,
quod bis τόσων usurparit, sed diverso
sensu; nam postremum τόσων est pro
τόσων. A. FABRI.

Ibid.

- 95 Μνωόμδμ̃ Ⓞροπέρης ἀεπακτύ̃ Ⓞ. ἐδὲ μ̃ αὐτοὶ
 Βατήιάδαμ̃ Φοῖβοιο πλείον θεὸν ἄλλοι ἔπισαν.
 Ἴη ἱὴ παιῶν ἀκβοόμδμ̃· ἔνεχε τῷτο
 Δελφός τοι τρώπῳ ἐφύμνιον εὔρετο λαός,
 Ἦμ̃ Ⓞ ἐκβολίῳ χερυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
 100 Πυθῶ τοι χερπόντι σωλὺ' πετο δαιμόνι Ⓞ θῆς,
 Αἰνὸς ὄφης. τ̃ μ̃ σὺ χερτῶαρες, ἄλλοι ἐπ' ἄλλῃ
 Βάλλον ὠκὺν οἰζόν· ἐπνύτησε δὲ λαός,
 Ἴη ἱὴ παιῶν, ἱὴ βέλ̃ Ⓞ· εὐθύ σε μήτηρ
 Γένεατ' ἀοοσητῆρα. τὸ δ' ἐξέη κεῖθεν αἰείδη.
 105 Ὁ φθόν̃ Ⓞ Ἀπόλλων̃ ἐπ' ἔατα λάθει Ⓞ εἶπεν,
 Οὐκ ἄγαμαι τ̃ αἰοῖδν̃, ὅς ἐδ' ὅσα πίνῃ Ⓞ, αἰείδῃ.
 Τὸν φθόνον ὦ πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὦδ' τ' εἶπεν·
 Ἀοσυεῖε ποταμοῖο μέγας ῥό̃ Ⓞ, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 Λύμαῖα γῆς ἔ πολλόν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκε.
 110 Δηοὶ δ' ὅσκι ἄπὸ πανίος ὕδαρ φορέεσι Μέλιοςαι,
 Ἀμ̃

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 95 Ἀεπακτύ̃] Τῇ Κυρίῃ κυνηγεσίῃ ἐν ὁρῇ Θισσαλίας τῇ Παλίῳ
 στυκαθωδῶσιν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκεται ὁ Ἀρισαῖ̃ Ⓞ.
 106 Οὐκ ἄγαμαι τ̃ αἰοῖδν̃, ὅς] Ἐγκαλιῖ Δῖς τῷτοι τὴς σκώπτορας αὐτῶ
 μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα πόνημα, ὅθεν ἡναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἐκάλῃ.
 108 Ἀοσυεῖε ποταμοῖο μέγας] Τὸν τ̃ Παρσῶν λίγῃ, τ̃ καλὸν μῆρον Εὐφράτης.

Ibid. τόσ' ὀρέσιμα, τόσσα] Loca, quae Meursius innuit, v. Obs. Misc. iv. p. 202. Τόσσα bis est, ut bis ἔσεν, Theocr. Id. iv. 39. Noster bis τόσσα H. in Del. vf. 39. 40. Pro ἴνωμι MS. Voss. ἰδιωμι.

Vf. 98. ἰρύμιν] Credo esse proprie Gallice *la reprise*. A. FABRI.

Ibid. Δελφός — λαός] Similiter all'bi Callimachus dixerat Δελφός ἱερὸς γ̃ Ⓞ, auctore Etymol. MS. inedito. Locus in fragmentis exhibebitur. Pro πρώτιστον Voss. πρώτον.

Vf. 100. δαιμόνι Ⓞ θῆρ] Legendus Homeri Hymnus in Apollinem. A. FABRI.

Vf. 103. εὐθύ σε μήτηρ] εὐθύ eadem ratione qua vulgo τῷ αὐτίκα utuntur

Graeci, id est, *statim*. A. FABRI.

Ibid. εὐθύ σε μήτηρ] Simulac natus esses, auxiliator fuisti. H. in Dian. vf. 23. γαστήρ τὸ πρῶτον. Sed εὐθύ de loco, non tempore dici statuunt Grammatici. Itaque Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 798. suspicabatur, Callimachum scripsisse, εὐθὺς ἰ μήτηρ: quod probari non potest. Verba haec sunt populi Delphici, appellantis Apollinem. Itaque si necessarium est. Εὐθύ autem pro *statim* dicti, veteres Grammatici docent. Hefychius: Εὐθύ — παραχρῆμα. Grammaticus MS. Εὐθύ, ἀπὸ τῶ ὠθίως. MS. Voss. εὐθύ δὲ μ.

Vf. 104. Γενέτ' ἀοοσητῆρα] Hoc est, βαλόντα αὐταμάτας ἀπὸ ἰσσυ καὶ
 αλα-

Memor veteris raptus: neque ipsi
 Battidae Phoebo plus Deum alium colunt. 95
 Io, Io Paeon, audimus: quod istam
 Delphicus tibi primum acclamationem invenit po-
 pulus,
 Cum jaculandi peritiam aureo arcu ostendisses.
 Pythonem enim descendenti tibi occurrit immanis 100
 bestia,
 Saevus serpens. Hunc tu quidem occidisti, alia su-
 per alia
 Veloci missa sagitta: populus autem acclamavit,
 Io, Io Paeon, mitte sagittam: jam te mater
 Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo inde tem-
 pore caneris.
 Invidia Apollini in aurem clam dixit, 105
 Non laudo poëtam, qui non ponto paria canit.
 Apollo, invidia pede repulsa, sic dixit:
 Assyrii fluminis magnus est fluxus: sed multas
 Sordes terrae, & multum cum aqua limum trahit.
 Cereri autem non e quovis flumine aquam ferunt 110
 Melissae, Sed

καὶ δὲ, quique ut Horatius loquitur, *non vocatus audit*. VULCAN.

Ibid. ἀκούσασθαι] qui adest non vocatus. Horat.

Vocatus & non vocatus audit.

ἴσα enim vox est. A. FABRI.

Ibid. τὸ ἔστι καὶ αἰδῶ] MS. Voss. & Editiones ante Frobenium αἰδῶ, quod etiam sensum commodum habet, ut referatur ad populum Delphicum; & expressum est in vetero versione, quae lectioni αἰδῶ accommodata, & tamen in editione Graevii servata est, cum ibi sit αἰδῶ, caneris.

Vf. 105. Ὁ φέρει] De hoc toto locov. Salvagnium ad Ibin p. 12. sqq. Ibid. ἰσ' ἔστ' αἰδῶ] Dawesius V. C. in Miscell. p. 106. corrigit ἰσ' ἔστ' αἰδῶ, idque exemplis illustrat. Verum puto. sic ἔσ' & πρὸς ἔσ' illustrat etiam Cl. Valken. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 714.

Vf. 106. ἴσα πόντῳ αἰδῶ] Ponto nempe comparabat Apollonius Rhodius poëma, quale volebat credi

suum, quod scripserat Argonauticon. Alludens simul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum constituit. Sic quoque *pelagus malorum* legas apud Manilium lib. 5.

Et quod erat regnum, pelagus fuit una malorum.

ISAAC. VOSSIUS ad Catull. p. 342.

Vf. 106. ἰσ' ἔστ' αἰδῶ] Pro ἰσ' semper existimavi legendum esse ἔστ': idem vidi placere Cl. Dawesio. Nam ἰσ' nec conjungi potest cum ἔστ', quippe longe aliud significaret, quam quod huic loco conveniret, nec cum αἰδῶ. In verbis ἴσα πόντῳ argutantur fere interpretes. Est formula insignem copiam exprimens, v. Scaliger. ad Catullum p. 112. redoletque Hebraismus, de quo v. Stanlej. ad Aeschyl. Prom. vf. 745.

Vf. 109. λίμματα] Edd. Ald. Vascos. λίμματα. Rittershusius adscripserat λίμματα.

Vf. 110. φοῖβος Μίλων] Notum est

Ἄμ' ἥ τις καθαρή τε καὶ ἀχράσθη ἀνέστη
 Πίδακ' ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄχρον ἄωτον.
 Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμ', ὃν ὁ Φθίς, ἔνθα ἰέοιτο.

est non fuisse olim in quibusdam sacris cujuslibet aquae usum promiscuum: ita Romani Cybelen Almonē lavabant, non Tiberi; nec igne quolibet ad sacra utebantur, sed rite accenso: Phaedrus alicubi. Sed antequam hinc abeam, dabo tibi locum Scholiastae Theocriti, quem Pater restituit, Idyll. xv. 94. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Persephone, addit ὅτι διὰ τὸ τὰς ἱταίρας αὐτῆς καὶ Δίμωτ' Μελίσσαις λίγισθαι. pro ἱταίρας lege ἱερίας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δίμωτ' ἱερίας, ὡς τὰς χθονίας θεάς μύσιδας, Μελίσσαις οἱ παλαιοὶ ἐκάλεον A. FAERI.

Ibid. φορέσει Μελίσσαι] Origo no-

minis a Melissa, filia Melissei, Cretensium regis, ut refert ex Didymo Lactantius lib. i. cap. xxii. Ab ea ratione apud Latinos quoque veteres vas vinarium Bonae deae, quae cum Cerere plane eadem, sacris inferri solitum, *mellarium* appellabatur. de quo est apud Macrobi. Saturnal. lib. i. cap. xii. MEURS. Vide & ejus Eleusinia cap. 16. TH. GRAEV.

Ibid. Διῶτ'] Edd. vet. Διῶτ', quod bene correctum ab Aurato in Διῶτ' primum recepit Benenatus.

Vf. 112. ἄχρον ἄωτον] Theocritus in Hyla: Θεῶτ' ἄωτ' Ἡρώων. Pindarus i. odc. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ ἐν μυσικῇς αἰῶν ROBERT.

Sed qui purus & nulla sorde inquinatus erumpit
Sacro fonte liquidus latex, summus flos, hunc libant:
Salve rex. Momus autem in malam rem abeat.

Ibid. ἀπὸν ἄσπετον] Manifeste imitatus est Homerum II. I. 657. ἀπὸν ἄσπετον ἄσπετον. Loca Pindari habet Spanhemius ad h. l. Simile illud Aeschyli Prom. vf. 38. ἀπὸν πύρρον, ubi v. Stanleyus. Theocritus Id. XIII. 27. ὁππότε ἄσπετον ἡρώων, de Argonautis. Add. Cl. Abresch. Dllucid. Thucyd. p. 489.

Vf. 113. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόνος, ἡδὲ νῆα] Hoc est, ut ἀβρακάς. neque enim φθόνος, pro φθόνος, nisi insulse admodum legi potest. VULCAN.

Ibid. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόνος, ἡδὲ νῆα] Robertellum ait Sigonius in animadversionibus in eum reperisse

in alio scribi φθόνος, cum tamen melior sententia eliciatur ex voce φθόνος quam φθόνος: precatur enim poeta, ut Momus ibi habiter ubi Mors, i. e. ut intereat Momus. quo nihil melius. at ille huic Momo amicus ei cavet, & reponit pro morte invdiam, quo sensu nihil frigidius potest esse. TH. GRAEV.

Ibid. ἵν' ὁ φθόνος] Editiones veteres φθόνος (e Flor. tamen nihil diversum a Graeviana notatum video) quod jam Joachimus Camerarius correxerat φθόνος in margine ed. Ald. De formula ipsa v. Bergler, ad Alciaphr. p. 57.

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΝ
ΥΜΝΟΣ.

Ι ΑΡΤΕΜΙΝ (ὃ γὰρ ἐλαφρόν αἰδούντιοσι λαβέσθαι)
Ἵμνίομεν, τῇ τόξα λαγωβολίᾳ τε μέλοντι,
καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, ἣ δὲ ἔρσιον ἐψιάσθαι
Ἀρχόμεν' ὥς ὅτι πατρὸς ἐφεζομένη γυνάτιοσι
5 Παις ἐπὶ κρείζουσα, τὰ δὲ προσείπει γῆνα,
Δὸς μοι παρθενίῳ αἰώνιον, ἄσπετα, Φυλάσσειν,
καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ι ΑΡΤΕΜΙΝ ὃ γὰρ ἐλαφρόν αἰδούντιοσι] Τὸ ἔστιν, Ἀρτεμιον ὑμνιῶμεν,
ἀρχόμενοι.

3 Ἐψιάσθαι] Διατρίβειν, παίζειν.

4 Ἐφεζομένη γυνάτιοσι] Ὅμοιος. Οὐδέ τι μου παῖδες ποτὶ γένεσι
κατακρίνουν.

Vf. 1. ΕΛΑΦΡΟΝ] Latini contra-
rio sensu utuntur τῷ γρα-
νι: alias ἐλαφρὸς facilis est, ut apud
Theocrit.

Οὕτω Τυνδαρίδαι πολυμήθεον ἐν
ἐν ἐλαφρῷ.

A. FAERI.

Vf. 2. τῇ τόξῳ λαγωβολίᾳ τε μέλον-
ται] Per λαγωβολίην & ἐλαγωβολίην,
qua voce alias utitur, quamlibet fe-
rarum venationem κατ' ἔχον intel-
ligi censuerim, ut infra vers. 217.
per κυνηλασίην, quod scilicet venatio-
canum ministerio peragatur. VUL-
CAN.

Ibid. τῇ τόξῳ λαγωβολίᾳ τε μέλον-
ται] Miror λαγωβολίαν verti *retia*,
cum sit proprie venatio leporum,
& ut recte notat Vulcanius, qua-
rumlibet ferarum venatio. Th. GRAEV.
v. Schol. Theocrit. iv. 9. & Spanhem.

Vf. 3. καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς] Signifi-
catur, meo quidem iudicio, non
choros in longum spatium extenta,

sed κύκλιος, quae sit consertis in
orbem manibus, quae interpretatio
& vocis ἀμφιλαφῆς, & phrasi Callima-
chi est convenientior, ita enim hym-
no in Delum vers. 300. ait,

Ἀσπὴν Διόσσορα, σὶ μὲν παρ' ἑ-
μὲν τι ποῖσι

Κύκλιον ἐποθέσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμ-
φύλοτον.

& vers. 312.

Πότνια πῶν παρ' ἑμὲν ἱερῶν
κίθαρισμα

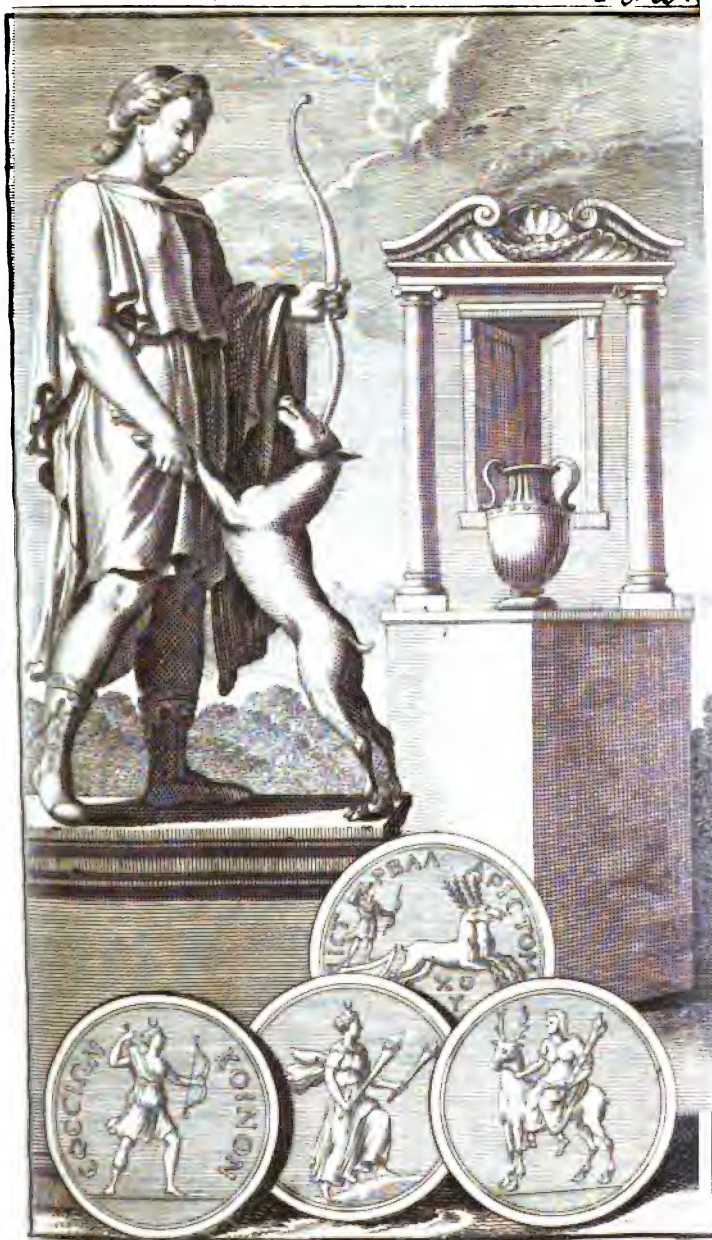
Κύκλιον ἐρχέσσαντο.

Porro ἀμφιλαφῆς cum significet τὸ
πανταχόθεν πλήρης (qua etiam signi-
ficatione usus est Callimachus hym.
in Apoll. vf. 42.

Τέχνη δ' ἀμφιλαφῆς ἔτις τέσσαρ' ἐ-
σσι Ἀπείλων)

quid magis πανταχόθεν πλήρης dici pos-
sit, quam το κύκλιος; VULC.

Ibid. καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς] Inter-
pres vertit *tripadium multiplex*, mi-
nus recte. Est quidem ἀμφιλαφῆς
ἐπί-

Καὶ πολυανυμίην· ὥα μὴ μοι Φοῖβος εἰλῇ.
 Δὸς δ' ἰὸς ἢ τόξα. ἔα πάτερ. ἔ' σε Φαρέτῃω,
 Οὐδ' αἰτία μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες οἴσυν.
 IO Αὐτίκα πεχλήσον), ἐμοὶ δ' ὄχλαμπες αἰεμα.
 Ἄλλὰ Φαισφορίω τε, ἢ ἐς γόνυ μέλαι χιτῶνα

Ζών-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

8 Ἐα πάτερ] Τὸ Ἐα δασυόμοροι καὶ ὀξύμοροι τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ
 δηλοῦν. ψιλύμοροι δὲ καὶ παροξύμοροι, τὸ συγχάρει, καὶ διδοῦν. καὶ τὸ
 ὑπέρχον δὲ, Εἰ πάτερ κύβητος ἴα.

IO Ἀιμμα] Ἡ θυγάτηρ.

II Ἀλλὰ Φαισφορίην τε] Ἡ ὅτι λαμπραδύχου· ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἐκέρῃ ἢ
 ὅτι τὴν μαινομένην προάγει εἰς Φῶς.

*Da mihi perpetua, genitor chariffi-
 me, (dixit)*

Virginitate frui,
 sed Daphnen hoc a patre petentem
 inducens: & addentem,
dedit hoc pater ante Dianae.

STEPHAN.

Vf. 6. ἄσπα] Ita pronuntiant pue-
 ri, ubi primum os solvere incipiunt.
 Varie autem apud veteres; nam mo-
 do *appa*, modo *ala*, *abba*, *appbus*,
 quae passim occurrunt. A. FABRI.

Ibid. ἄσπα & *papa* eadem sunt vo-
 cabula, quibus ὑποκρισταί, blande
 pueri suos paremes vocant: uti Diana
 hic Jovem appellat ἄσπα. Hinc *πα-
 πάριον* apud Homer. Iliad. 1. est pa-
 trem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γένασι
παπαρίζου.

h. e. neque ipsum filii ad genna patrem
 appellant.

Pappare dixit Persius sat. 3.

*Et similis Regum pueris pappare
 minutum.*

Papir. TH. GRAEV.

Ibid. ἄσπα] MS. Ambr. 2. ἄσπα,
 Voss. & edit. Ald. ἄσπα. Non absurde.
 Nam non modo est in appellando fe-
 niori propter senectutem, Hom. II.
 I. 603. Infr. Epigr. 1. 3. sed etiam re-
 verentiam patris, ut apud eundem
 Homerum Od. II. 31. ubi senex su-
 bulcus Telemachum vocat. φίλον τέ-
 νος, hic illum alloquitur ἄσπα. omni-
 noque videntur idem esse ἄσπα,

ἄσπα, τίτλα, quae etiam eodem mo-
 do interpretantur Grammatici vete-
 res, Hesychius, Etymol. M. Itaque
 libri sunt audiendi. Ego, quia libri
 plures stant pro ἄσπα, hoc secutus
 sum. Barnesius ad Homerum Odys.
 II. 31. τὸ ἄσπα repudiat, in eoque
 usurpando errasse Callimachum putat,
 nisi forte vera lectio sit ἄσπα. Non
 viderit oportet aliam, praeter Aldi-
 nam, editionem. Est autem haec
 lectio, quam & Stephanus e MSto
 laudat.

Vf. 7. Καὶ πολυανυμίην] In meo
 Thesauro Graecae linguae admonui,
 scribi ab Hesychio, *πολυώνυμος* esse
 Apollinis epithetum. Quod si ita sit,
 peter Diana ut ipsa quoque *πολυώνυμος*
 cognomine honoretur. Sed accipien-
 do simplicius, sibi multa nomina dari
 postulabit, sicut & Phoebus habet
 multa. Sic autem & alii nonnulli ex
 diis multa nomina habuerunt. ut Bac-
 chum multis appellari videmus a Na-
 sone, Metamorph. lib. 4. circa prin-
 cipium, atque his addi,

*Et quas praeterea per Grajas pla-
 rima gentes*

Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus
 quibus praestabant, imponerentur
 petendo nomina ipsae etiam res pe-
 videri possunt. Alecō autem a M
 tōne nomina mille habere, sicut *μυσε
 ποτενδὶ artes*, dicitur. STEPHAN.

Ibid. *πολυανυμίην*] Adumbratum ex
 Ho-

H Y M N U S

I N

D I A N A M.

Dianam (grave enim canentibus oblivisci) I
 Canimus, cui arcus venationesque cordi,
 Et chorus magnus, & in montibus ludi.
 Incipientes inde, ut in patris sedens genubus,
 Puella adhuc parvula, sic allocuta est patrem: 5
 Da mihi virginitatem, Pater, aeternam fervare,

Et

copiosus, amplius, abundans, multiplex:
sed proprie significat, qui utrimque
prebendi potest. Hoc loco eleganter
valde & apposite χορὸς dicitur ἀμυ-
λαρὸς, tripudium, quod prebentis ac
consertis utrinque manibus instituitur.
 TH. GRAEV.

Ibid. χορὸς ἀμυλαρὸς] Verti ma-
 gnum. Nam quem hic ἀμυλαρὸν vo-
 cat, v. 242. αἰρὶν appellat. Cetera
 argutiae sunt. Verum vidit Stephanus.

Ibid. καὶ ἐν ἔρσιν ἱεῖσθαι] Ut hic
 Scholiastes ἱεῖσθαι exponit διατρί-
 βην, non solum παίζειν, sic etiam
 Apollonii Enarrator ἱεῖσθαι (in hoc
 loco, qui est pag. 180. meae edi-
 tionis,

ἀμφ' ἀεραζέουσιν δὲ τὰ γὰρ
 Χρυσίους, ἀπὸ πύρι δὲ μύθους, ἱεῖσθαι-
 τος)

exponit quidem ἱεῖσθαι, sed a Philo-
 lone ait exponi αἰμῖλον. Magis ta-
 men admitti posse videtur illa si-
 gnificatio τῇ διατρίβει, in isto Cal-
 limachi loco, quam haec τῇ αἰμῖλῳ,
 in illo. At in principio hujus ver-
 sus χορὸς ἀμυλαρὸς vocatur, ut opi-
 nor, choreae istae & spatiosae. Id
 est, quae se in longum spatium ex-
 tendunt. STEPHAN.

Ibid. καὶ ἐν ἔρσιν ἱεῖσθαι] C. Si-
 gnotus in animadv. in annotat. Ro-
 borelli ait, eum praeferre ἱεῖσθαι,
 quod sic in codice invenerit, uti &
 edidit Aldus. Sed dicit, antiquam
 lectionem multo meliorem esse,
 cum Callimachus de Diana loquatur,

cui curae est χορὸς ἀμυλαρὸς, καὶ ἐν
 ἔρσιν ἱεῖσθαι i. e. junctarum inter
 se manuum chorus, & ludere in mon-
 tibus. est enim ἱεῖσθαι, ludere:
 est in Odyss. in extrema fere,

Οὗτοι δ' αἱ δῖοι καὶ δῖοι καὶ δῖοι
 σθαι. TH. GRAEV.

Ibid. ἱεῖσθαι] ἱεῖσθαι est an-
 tiqua lectio, & primam edita e MSto.
 Sed verum verbum esse ἱεῖσθαι,
 & consensus ceterorum scriptorum
 & aliorum librorum abunde docet.
 Et sic etiam Aldus habet in Cer. v. 39.
 De verbo hoc & cognatis adi
 interpretes Hesychii, & Cl. Ruhn-
 kenium in Ep. Crit. II. p. 63. 64.

V. 4. Ἀρχέμω] MS. Voss. pleno
 ἀρχέμω, item editiones veteres
 omnes. De elisione diphthongorum
 v. Barnes. ad Hom. II. H. 30. ubi
 hunc locum non neglexit. add. ad
 H. in Apoll. 47.

V. 5. Παῖς ἐνι κυρῖσθαι] Videtur
 κυρῖσθαι dici puerili more loquens, vel
 puerilla loquens & agens. at in hymno
 Jovis κυρῖσθαι est vagantis. Pro
 hoc barbari dicunt βαρῖσθαι. STEPHAN.

Ibid. κυρῖσθαι] Verti parvula. Nam
 hoc proprie est, idque huic loco con-
 venit. Est deinde parvulorum more
 faciens, ludendo, vagiando, ut H.
 in Jov. 54. interpretes dixerunt. Sed
 ea sunt ab hoc loco aliena, ut facile
 patet e particula ἐνι.

V. 6. Δὲ μοι παρθένῳ αἰδῶν, ἀπῶνα,
 φυλάσσω] Versum hunc Naso ita in-
 terpretatus est,

E 2

D4

Καὶ πολυωνυμίῳ· ἵνα μὴ μοι Φοῖβος εἰρίῃ.
 Δὸς δ' ἰὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ. εἴ σε Φαρέτῃω,
 Οὐδ' αἰτίᾳ μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες οἵ τ' ἐς
 10 Αὐτίχᾳ πεχηήσονται, ἐμοὶ δ' Ὀχρεμπεῖς ἄεμνα.
 Ἄλλὰ Φαισφορίῳ τε, καὶ ἐς γόνυ μίχεται χεῖρα

Ζών-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

8 Ἐα πάτερ] Τὸ Ἐα δασυόμην καὶ ὀξύμην τὰ ἰδία ἢ τὰ ἀγαθὰ
 δηλοῖ. Ψιλλόμενοι δὲ καὶ παροξύμηνται, τὸ συγχρόνῃ, καὶ διδῶ. καὶ τὸ
 ὑπέρχον δὲ, Εἰ ποτε κῆρ ἴα.

10 Ἄεμνα] Ἡ νουρά.

11 Ἀλλὰ Φαισφορίῳ τε] Ἡ ὅτι λαμπάδ' ἔχου· ἢ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἐκέρῃ· ἢ
 ὅτι τὸς μαινομένους προάγει εἰς Φῶς.

*Da mihi perpetua, genitor chariffi-
 me, (dixit)*

Virginitate frui,
 sed Daphnen hoc a patre petentem
 inducens: & addentem,
dedit hoc pater ante Dianae.

STEPHAN.

Vf. 6. ἄσπεα] Ita pronuntiant pue-
 ri, ubi primum os solvere incipiunt.
 Varie autem apud veteres; nam mo-
 do *appa*, modo *aba*, *abba*, *apphus*,
 quae passim occurrunt. A. FABRI.

Ibid. ἄσπεα & παρὰ eadem sunt vo-
 cabula, quibus ἰσχυριστικῶς, blande
 pueri suos parentes vocant: uti Diana
 hic Jovem appellat ἄσπεα. Hinc παρ-
 πάριον apud Homer. Iliad. α. est pa-
 trem aliquem vocare.

*Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γένασι
 παρπάριον.*

h. e. neque ipsum filium ad genna patrem
 appellant.

Pappare dixit Persius sat. 3.

*Et similis Regum pueris pappare
 minutum.*

Pescit. TH. GRAEV.

Ibid. ἄσπεα] MS. Ambr. 2. ἄσπεα,
 Voss. & edit. Ald. ἄσπεα. Non absurde.
 Nam non modo est in appellando se-
 nioris propter senectutem, Hom. II.
 I. 603. infr. Epigr. I. 3. sed etiam re-
 verentiam patris, ut apud eundem
 Homerum Od. II. 31. ubi senex su-
 bulbuc Telemachum vocat, φίλον τί-
 ν' ἐσθ', hic illum alloquitur ἄσπεα, omni-
 noque videntur idem esse ἄσπεα,

ἄσπεα, τίτρεα, quae etiam eodem mo-
 do interpretantur Grammatici vete-
 res, Hesychius, Etymol. M. Itaque
 libri sunt audiendi. Ego, quia libri
 plures sunt pro ἄσπεα, hoc secutus
 sum. Barnesius ad Homerum Odys-
 II. 31. τὸ ἄσπεα repudiat, in eoque
 usurpando errasse Callimachum putat,
 nisi forte vera lectio sit ἄσπεα. Non
 viderit oportet aliam, praeter Aldi-
 nam, editionem. Est autem haec
 lectio, quam & Stephanus e MSto
 laudat.

Vf. 7. Καὶ πολυωνυμίῳ] In meo
 Thesauro Graecae linguae admonui,
 scribi ab Hesychio, πολυώνυμον esse
 Apollinis epithetum. Quod si ita sit,
 petet Diana ut ipsa quoque πολυώνυμος
 cognomine honoretur. Sed accipien-
 do simplicius, sibi multa nomina dari
 postulabit, sicut & Phoebus habet
 multa. Sic autem & alii nonnulli ex
 diis multa nomina habuerunt. ut Bac-
 chum multis appellari videmus a Na-
 sone, Metamorph. lib. 4. circa prin-
 cipium, atque his addi,

*Et quas praeterea per Grajas plu-
 rima gentes*

Nomina, Liber, babes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus
 quibus praestabant, imponeretur
 petendo nomina ipsae etiam res pe-
 videri possunt. Alecō autem a M
 tōne nomina mille habere, sicut mure
 nocendi artes, dicitur. STEPHAN.

Ibid. πολυωνυμίῳ] Adumbratum ex
 Ho-

Et nomina multa, ne mihi se praeferat Phoebus.
Da etiam sagittas & arcum: sine Pater. Non te pharetram,

Aut magnum posco arcum: mihi Cyclopes sagittas
Statim elaborabunt, mihi etiam flexilem arcum: 10
Sed ut faces geram, & ad genua usque tunica

Sue-

Homero Hymn. in Apollinem,

ἰστί πολυωνυμὸς ἐστίν.

Aristophanes autem huc alludens, ubi de variis Mercurii appellationibus aut cognominibus,

Ὀϊζυβὸν ἰς ἑκατονταμύλας πολλὰς ἔχον.

Ὅτι οὗτο γὰρ ἑκατονταμύλον αὐτῷ βύβλον.

Caecilius autem Hymno in Dianam huc respexit, cum dixit.

Sis quocumque tibi places

ἑκατόν ποινος.

A. FABRI.

Ibid. Καὶ πολυωνυμία] Haec est illa πολυλογία quam reprehendis in precibus gentiliū Christus Matth. vi. 7. Nam in primis illam affectabant gentiles, non Graeci tantum, sed & Orientales populi. Hinc & hymnos ad verum deum solis nominibus divinitati competentibus refertos fuisse in Arabicis canticis, ubi centum amplius nomina ita congerantur, sic ut nihil singulis praeter invocandi vocula interponatur, notavit Seldenus de diis Syris: ubi vide plura de hac πολυωνυμία, ex qua quoque orta est eorum multitudo, ut ibidem pulchre docet vir doctissimus, sui seculi lumen.

TH. GRAEV. Per πολυλογία Matth. vi. 7. intelligi πολυωνυμίαν, non credo, nec contextus patitur. Nec placeat ea, quae super hac πολυωνυμία philosophatur Cudworthus in Syll. Intel. T. 1. p. 569. sqq.

Ibid. ἦν μὲν μοι φεῖσθαι ἐλθόν] int. πολυωνυμ. Sic Theocr. iv. 8. φεῖσθαι ἦν ἡμεῖς εἶναι καὶ ἀφ' οὗ ἐλθόν.

Vf. 10. ἐμοὶ δ' ὑπαρκτός ἀίμα] Mirum est scholiastem vel ab epitheto ἀναμής non esse admonitum significationis nominis ἀίμα, sed ut supra, hic quoque exposuisse νύραν: quum exponere deberet τόξον. STEPHAN.

Ibid. ὑπαρκτός ἀίμα] Ita supra ἀίμα τὸ δύναν. utroque loco Scholiastes interpretatur, ἀίμα, τὸν νύ-

ραν. Neque vero cogitandum est eum ignorasse ἀίμα significare τόξον: sed auctoritate aliqua fultum, νύραν pro arcu fuisse. Certe Hesychius (cujus lexicon pro thesauro linguae Graecae duco) Νύραν, τὸ τοξαμῆν νύρα καὶ τὸ τόξον explicat. Ex Homero etiam, ejusque interprete Eustathio satis constat, νύραν aliud esse quam νύκλον. Ajo itaque, cum Scholiastes ἀίμα interpretatur τὸν νύραν, per νύραν intelligere arcum simul & nervum censum. VULCAN.

Ibid. ὑπαρκτός ἀίμα] Scholiastes vertit νύραν & miror cur hic tantopere perturbetur Vulcanius. ἀίμα enim non significat arcum prima notione, sed a parte totum. est enim proprie nervus arcus; sique ab ἀίμα, sunt, vinculum, unde addito s, sit ἀίμα, mutaturque spiritus, cujus utriusque exemplum est in ἄλμα, a quo nascitur αἶμα, vel αἶλα. A. FABRI.

Vf. 11. φασσάριον] Diana φασσάριον invehitur biga, quam duae cervae trahunt. Vide Antiquitates Brasiliensis, vel, ut vocatur Gallice, de Du Cheul.

A. FABRI. Ibid. καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώνουσθαι λεγόντων] Proprius venantium habitus, ut apud Virg.

Nuda genu, nudoque sinus colloca fluentes.

Porro hunc Callimachi versum eleganter imitatur, & versus aliquot Virgillii exprimit, Epigramma Graecum in Dianam Anthol. v. 60.

φασσάριον
Ἰοδόκον κατέχουσα κατώμαδον, ἦν δ' ἐπὶ γόνυ
Παρθένον λεγόντων διαζυσθῆσα χιτῶνα,
Καὶ τριχὺς ἀκρόθετοι ἀνμῆνι πλάκον αἶραις

Quod vero Callimachus dicit ζώνουσθαι χιτῶνα λεγόντων, Apollonius lib. 4. Argon.

- Ζώντα δ' λεγόντων, ἢ ἄγρια θηρία καίνω.
 Δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ὀκτανίνας,
 Πάσας εἰνέτας, πᾶσας ἐπὶ παῖδας ἀμίτρες.
 15 Δὸς δέ μοι ὀμφιπόλεις Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
 Αἱ τὲ μοι εἰδρομίδας τε, καὶ ὅπως τε μηκέτι λύγχεας
 Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θούες κύνας εὖ κομέοισιν.
 Δὸς δέ μοι ὕψα πάντα. πόλιν δέ μοι ἦντιναι νῦμον,

"ΗΥ-

Ε Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 12 Λεγόντων] Τὸ ἔχον ὡς· τυτίς τὸ ἀπλῆγοι τῷ ἱματίῳ. Λίγται
 φ, αἱ ὄαι, τὰ λάμματα, οἱ κροστοί. ἅπερ Ὀμηρῷ θυσάνας κα-
 λεῖ· Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχχύστοι.
 14 Ἀμίτρες] Ἀζώτες, μὴ ἀπαρθινυομένους· μίτρας φ ἐξήκοντο,
 ἃς ἔλυνε ὅταν ἔμιλλον ἀπαρθινυομένης. Ἡ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ
 ἐβάλλον.
 15 Ἀμνισίδας] Ἀμνισίδες, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' ἧς Κρητικῆς.
 16 Εἰδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. τὰ δὲ ἐξῆς, αἵτε μοι, ὅπως δὴ μὴ λύγ-
 χεας, εἰδρομίδας τε καὶ θούες κύνας εὖ κομέοισιν.

Παρθενικαὶ δῖχα κόλπον ἰσ' ἰσχῶς
 ἐκλίσσασαι.

Aeschylus συλλαβὰς πίπλων vocat.
 VULCAN.

Vf. 12. λεγόντων] Puto esse floscu-
 los pellis, cum lana vel cum pillis,
 quos ad oram vestis assuebant, eo-
 dem fere modo quo & hodie fieri
 videmus, ex eo quod vulgo voca-
 mus *Hermiones*. A. FABRI.

Ibid. λεγόντων] Multa de hoc ver-
 bo Spanhemius, qui adeundus. Verti
tunicam virgatam, nec a vero me puto
 aberrasse. Hesych. *Λεγόντως*, ποικί-
 λας. Λεγόντως, ποικίλεις.

Vf. 13. χορήτιδας] Legitur & Hym-
 no ὡς Διόν v. 306.

Αἱ δὲ ποδὶ πλάσσει χορήτιδες πόρ-
 τας ὕδας.

Respexit autem choros Dianae, quod
 non obmiſit Virgilius:

aut per juga Cynbi

Exeret Diana choras.

Itaque explico, *saltationis socias*. A.
 FABRI.

Vf. 14. εἰνέτας] Sic MSS. & edd.
 omnes, quod interpretantur *novem-*

nes. Ceterum nemo interpretum ver-
 bum ipsum attigit aut illustravit. Cel.
 Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 23. inge-
 niosissime corrigat *εἰνέτας*, i. e. *ἑλικας*,
aequales, quem vide. Vulgatum de-
 fenditur primum ex ipso Callima-
 cho, non modo vf. 43. ubi totus hic
 versus repetitur; sed etiam vf. 179.
 ubi sunt boves *εἰναυτίζόμεναι*, quod
 ab eodem fonte ducitur. Deinde ex
 Homero H. in Mercur. 242. si fanus
 est locus, qui habet *εἰνέτιον χάλυν*, *re-*
centem lyram. Unde *πᾶσας εἰνέτας*,
 ut Auratus scribi volebat, vel *εἰνέ-*
τας commode vertes, *omnes juvenesca-*
las. Anthol. III. 12. p. 339. *κῆρ αἰνέ-*
λῳ, *εἰνέτης*, *lepida novennis puella*.
 Nempe ista aetate sunt lepidissimae
 puellulae Nec impedierit, quod
 sequitur, *πᾶσας ἔτι παῖδας ἀμίτρες*,
 quo juvenus satis exprimitur. Nam
 tales exergasiae vel synonymiae fre-
 quentes apud poetas. Moschus adon
 II. 29. *ἑλικας*, *εἰνέτας*, quae sunt pla-
 ne synonyma.

Ibid. *ἀμίτρες*] De zonis πάντα καὶ
 πάντα Spanhemius. Addendi tamen
 Barth.

Succingar virgata, ferasque perimam.
Da mihi porro sexaginta Oceaninas, quae mecum
choros agant,
Omnes juvenculas, omnes adhuc puellas impuberes:
Da etiam miniftras, viginti nymphas Amnisidas, 15
Quae mihi venatica calceamenta, &, cum lyncas
Cervosque venari defiero, veloces canes recte curent.
Da mihi denique montes omnes: urbem autem unam
attribue,

Quam-

Barth. Adv. iv. 9. & Potter. Archaeol. iv. 11. qui docent, zonas illas propterea usurpatas non modo a virginibus adultis; sed etiam maritatis, ut tutae essent a vi libidinosorum: a qua cum nihil timendum esset impuberibus, nec zonis opus fuit.

Vf. 15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισίς, ποταμὸς Κρήτης, Schol. At Stephanus Byzantius, Ἀμνισίς, πόλις Κρήτης. αἱ τούτου ἡμέραι, Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες. Sed quid αἱ τούτου; certe quisvis videt locum corruptum esse, & legendum, ποταμὸς Κρήτης. αἱ τούτου ἡμέραι, supple ποταμὸς. A. FABRI. Recte Th. Pinedo hunc Stephani locum emendavit, πόλις καὶ ποταμὸς Κρήτης. Th. GRAEV.

Vf. 16. ἰνδρημίδας] ὑποδήματα, non simpliciter, sed venatoria, utpote ut τὸν ὄρμον ἐκτελέσῃ, & ut Pollux venatoria ὑποδήματα describit, καὶ ἅλας αἱ μὲν κήρυκα εἰσέκοντα, δεσμὰ ἀμυγί τρισεκαμνα. Virgilius cothurnos vocat:

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,

Purpureoque alte furas vincire cothurno. VULCAN.

Ibid. αἱ τὸ μοι ἰνδρημίδας] Recte quidem Anna. Sed locus quoque Scholiastae est corruptus. Quid enim αἱ ἰνδρημίδας; nimirum excidit ἡμέρας Ἀμνισίδας λέγεται, quod & Holstenius vidit ad Stephanum. De hoc amne multa eleganter notavit Meursius in Creta lib. 1. cap. 6. Male Latina versio vestis villosas exposuit ἰνδρημίδας. Sunt enim ἰνδρημίδες proprie calceamenta cursorum, teste Polluce lib. 3. Sed & proprie dicebantur calcei Dianae, ut testatur idem Pollux

lib. 6. Th. GRAEV.

Ibid. ἰνδρημίδας] MSS. Reg. & Voss. ἰνδρημίδας.

Vf. 17. Δούς κύνες] MS. Voss. Δούς, quod non adeo spernendum, cum Graeci femininum genus libenter usurpent in canibus, ut poetae Latini. Sed Callimachus ὁμοτιλίαντα suffigisse potest. Ed. Aldi βάλουμεν, vitiose.

Vf. 18. ἴρα πάντα] Horat. *Montium custos, nemorumque virgo* & Catull.

Montium domina ut fores

Silvarumque virentium. A. FABRI.

Ibid. πόλις δὲ μοι ἦντινα νῦμον, Ἥντινα ἄρ' | Quum diu miratus essem hunc usum nominis ἦντινα pro τῆς, & ita miratus, ut ne Scholiastae quidem assentiri possem, ita usum esse Callimachum credenti, tandem conjectura mihi assequutus videor lectionem quam germanam esse puto, & de qua neminem mihi refragaturum arbitror: quum & aptissimum huic loco sensum habeat, & minima in ea immutatio fiat. Lego enim, πόλις δὲ μοι τῆς νῦμον. Ad hanc autem emendationem deduxerunt me vestigia (ut ita dicam) illius qua ἴρα pro ἡρα repositum fuisse antea dixi: quanvis aliquid sit inter hanc & illam depravationem discriminis. Cacterum argumento esse potest hic ita depravatus locus, valde inveterata quibusdam in libris esse menda: quum ipsum etiam schollastem in suis exemplaribus istud habuisse videamus. Quod tamen minus miror, quam illi non subolevisse. Cacterum, si nostra lectio retinenda esset, minus durum illum vocis ἦντινα usum redderet interrogatio cum ellipsi verbi, hoc modo.

Μέχρ' ἵνα φαύσει. πατὴρ δ' ἐπέειπε γέλασας·
 Φη δὲ καταρρέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαινα
 30 Τίχτοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμον· Ἥρης
 Χωομένης ἀλέγοιμι. Φέρει τέκος, ὅσ' ἐβελημὸς
 Αἰπίζεις, ἣ δ' ἄλλα παλῆς ἐπ' μείζονα δῶσθ'.
 Τεῖς δέχα τοι πολίεθρα ἣ ἔχ' ἕνα πύργον ὀπάσσω.
 Τεῖς δέχα τοι πολίεθρα, τὰ μὴ θυοὶ ἄλλον ἀέξεν
 Εἴσι),

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

28 Μέχρ'] Περιτόν ἐστι.

30 Τυτθὸν κεν] Ἀντί τῷ, ὡς τυτθόν.

rim pro πολλὰς. ut Latine, *Multus in hoc sum*: id est, frequens sive frequentius. VULCAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἵτακίσσαστο χιῖρας] MS. Voll. πολλὰ, quod placeat his, quibus πολλάς nimis durum videtur: qui dixerint, correctum esse, & τῶ χιῖρας conformatum, quod syllabam hanc brevem putarent inflexa caesurae, cum longa desideraretur. Nam sic Graeci, & Latini poëtae. v. Davis. ad Cic. de Div. i. 20. Sed potest contra videri esse a correctore, qui πολλὰς χιῖρας non concoqueret. Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. ii. p. 24. malebat ἀπαλάς, quod puellae pulcre convenit. Sed id mihi non convenire videtur sequentibus, μέχρ' ἵνα φαύσει, quae desiderant praecedentem significationem *frequentis conatus*, quem eleganter exprimit Ovidius Heroid. viii. 93. *Non ego captavi brevibus tuae colla lacertis.* qui versus & Callimacho expressus videtur: magis ad verba ille Virgilianus Aen. v. 256. *Longaevo palmas nequicquam ad sidera tendunt Custodes:* de rapto Ganymedis. Πολλὰς χιῖρας pro πολλὰς χιῖρας illustrare tentavit Stanley ad Aeschyl. Agam. 732. Cl. Abreschius ad Aristaen. p. 166. qui tamen non satisfaciunt Cl. Ruhnkenio. Est autem Diana proprie non multis manibus captavit barbam Iovis, quod illum maxime movet: tamen & qui *multus venit*, qui πολλὰς ἐπαίρει &c. unus tantum est. Sic in-

fra vs. 138. ἢ δὲ οὐ πολλὰ. Est vero simillimum illud Heliædori, quod Abreschius l. c. attulit: ἅπα μὲν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισπᾷσι. Si quid tentandum esset, suspicaver, πολλὰ δὲ μ. ἢ χ. Sed vulgatum recte se habere puto. Pro ἵτακίσσαστο Stephanus in codice aliquo reperit ἀπαιτῶσαστο, quod est nihil.

Vs. 28. Μέχρ' ἵνα φαύσει] Abundare ait Scholiastes vocem μέχρ': qui tamen pleonasmus valde durus: fortassis autem novus etiam esset. STEPHAN.

Ibid. Μέχρ' ἵνα] Παρτακόν est τὸ μέχρ', ut vult Scholiastes. Sed hic fallitur: nam μέχρ' ἵνα est μέχρ' ἄν, adverbium *usque eo dum*, vel *usque cum*. ἵνα enim est *πρὸς ἡμετέραν*. A. FABRI.

Ibid. Μέχρ' ἵνα φαύσει] Μέχρ' ἵνα offendit primum Scholiasten, qui τὸ μέχρ' abundare dicit: (inepte, ut bene notat Anna Fabri, male tamen & ipsa explicans, ut dictum pro ἄν) post Valkenarium, litterarum Graecarum exquisita scientia illustrem, qui pro μέχρ' volebat restituere μέχρ' ex Apollou. Rhodio l. 1235. ut didici ex Cl. Abreschii Addend. ad Lect. Aristaen. p. 134. Sed μέχρ' absque nullo modo potest per ea, quae ad vs. praecedentem dixi. Ipse Cl. Abreschius explicatione vult difficultati occurrere in Lect. Aristaen. p. 166. veluti dictum esset pro μέχρ' ἀπαιτῶσαστο sc. pater, ἵνα φαύσει. Sed hoc

Quamcunque. Raro enim in urbem veniet Diana.
 In montibus habitabo: Urbes autem accedam 20
 Tum modo, cum mulieres, acutis partus doloribus
 Vexatae, auxiliatricem vocent, quibus me Parcae,
 Ut primum nata sum, destinarunt opem ferre:
 Quod me pariens ferensque (utero) non doluit,
 Mater, sed sine labore deposuit gremio. 25
 His dictis, puella conata est barbam patris
 Contingere, crebroque frustra manus tetendit,
 Do-

rius est, etsi ellipsin τῆς ἐν non igno-
 ro. ΑΓ. scripsit, Οὐραῖον ἱμαῖον? Μοῦ
 πάλιν MS. Voss. & edit. Alk. quod
 verum est. Edd. Vascof. Froben.
 πάλιν, nescio an e libris. Nam &
 ipsum ferri posset, quod τὸ ἐν est in
 caesura.

Vf. 21. ἔχουσιν] Sic MS. Ambr. 2.
 & Voss. Succinunt Vat. qui habet ἔχουσιν,
 & Ambr. 1. qui habet ἔχουσιν, quod
 factum ex ἔχουσιν. Nam hae litterae
 permutantur, ut ἀνιμα, ἀνιμα in ed.
 Ald. & alia. Ita quoque quia hoc est Io-
 nicum magis, praetuli vulgatae ἐχού-
 σιν.

Vf. 22. καλῶσαι βοῦθόν] Repono κα-
 λῶσαι. STEPHAN.

Ibid. Τυρόμαται καλῶσαι] Malo reti-
 nere καλῶσαι, quam reponere καλί-
 σαι, ut H. Steph. Nam per καλί-
 σαι significat, se jam tum, imo vero
 ab ipso ortu, ut statim subungit, eo
 munere fungi. VULCAN.

Ibid. καλῶσαι] Non est, opinor,
 quod καλῶσαι reponas; nam & κα-
 λῶσαι futurum est, pro καλῶσαι. A.
 FABRI.

Vf. 23. Γυνομένη τὸ πρῶτον] For-
 mula ducta ex Homero. v. c. Il. Z.
 345. Ἥματι τῷ, ὅτε μὲν πρῶτον τίς μὲν
 τῶ. cf. vf. 489. & c. Theocritus plane
 ut noster Idyll. xvn. 73. ὅ δ' ἔρχομαι,
 ὅτε φασὶν γυνόμενοι τὰ πρῶτα, σῆμα
 αὖ καὶ αὖτ' ἐστ'.

Vf. 24. Ὅστις με καὶ τίλυσσα] He-
 roinae enim sine dolore pariunt, ut
 intelligitur ex Amphitryone Plauti,
 & ex ortu Bacchi. Idem Barbari A-
 siatici sibi licere in Mahomete suo
 volunt. A. FABRI

Vf. 25. φίλων] φίλος sumitur apud

Graecos pro suis, meus, cunus. A. FA-
 BRI.

Ibid. ἀποθήκατο κλάτων] Omnes
 scripti mei habent γυῖων, quod non
 ausim repudiare: nec ullo modo esse
 potest ab ingenio librariorum. Sed,
 qui id non concocere, ex H. in Jo-
 vem vf. 15. substituerunt κλάτων. Tota
 quin de naturalibus dici possint, nemo
 dubitet, ut ἀβρα in notissima illa lege,
 ἀβρα ἐν ἀβρα, de coitu: quae etiam
 hic dixit Herodorus, ἀβρα τὴν ἰσπε,
 iii. 37. de genitalibus equae.

Vf. 26. γυνῶσαι ἰδὲ πατρίδε] Hoc
 est, ejus tangere mentum, suppli-
 cans scilicet, ut Thetis apud Hom-
 erum Iliad. α. vf. 500.

Καὶ καὶ γυνῶσαι

Καὶ, δὲ γυνῶσαι δ' ἀρ' ὅτι ἀνδρῶν
 ἰδὲ πατρίδε,

Ἀσσομιν προσηύκετο Δία Κρονίαν
 ἰδὲ πατρίδε.

Et apprehendit genua sinistra: dextra
 vero subtus mentum quum attigisset sup-
 plicans allocuta est Jovem Saturnium re-
 gem. Tacitum autem ejus fugiebat
 Jupiter, quia nolebat virginitatem
 petenti annuere facile. TH. GRAEV.
 Mira ratio.

Vf. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἱκανῶσαι
 χῆρας] Si πολλὰς legatur, erit pro λευ-
 κὰς. Hymno autem in Cererem se-
 giunt πολλὰς εἶναι χῆρας ἰκαλῶσαι, non λευ-
 κὰς. Sed & pro ἱκανῶσαι invenitur
 scriptum ἀπικῶσαι, quod admitti
 posse non videtur. STEPHAN.

Ibid. πολλὰς δὲ μάτην ἱκανῶσαι
 χῆρας] Alii legunt πολλὰς, quod ca-
 nas significat, & interpretantur albas.
 quam lectionem ego nullo modo pro-
 baverim, sed potius πολλὰς acceperim

Μίχρεις ἵνα φαίσεις. πατὴρ δ' ἐπέενυσε γαλάσας.
 Φη δὲ καταρρέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θάειναι
 30 Γίγνεται, τυτθὸν καὶ ἐγὼ ζηλήμονα. Ἥρης
 Χωομένης ἀλέγριμι. Φέρει τέκος, ὅσ' ἔβελημάς
 Αἰπίζεις, ἣ δ' ἄλλα παῖδες ἐπ' μείζονα δώσῃ.
 Τεῖς δέχα τοι πολίεθρα ἣ ἔχ' ἕνα πύργον ὁπάσσω.
 Τεῖς δέχα τοι πολίεθρα, τὰ μὴ θεὸς ἄλλον αἰέξειν
 Εἴσι),

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

28 Μίχρεις] Περιτόν ἐστι.

30 Τυτθὸν καὶ] Ἀντὶ τῷ, ἐδὲ τυτθόν.

rim pro πολλὰς. ut Latine, *Multus in hoc sum*: id est, frequens sive frequentier. VULCAN.

Ibid. *πολλὰς δὲ μάτην ἐταπύοντο χεῖρας*] MS. Voss. *πολλὰ*, quod placeat iis, quibus *πολλὰς* nimis durum videtur: qui dixerint, correctum esse, & τῶ χεῖρας conformatum, quod syllabam hanc brevem putarent inficitia caesurae, cum longa desideraretur. Nam sic Graeci, & Latini poëtae. v. Davif. ad Cic. de Div. i. 20. Sed potest contra videri esse a correctore, qui *πολλὰς χεῖρας* non concoqueret. Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. ii. p. 24. malebat *ἀπαλάς*, quod puellae pulcre convenit. Sed id mihi non convenire viderar sequentibus, *μίχρεις ἵνα φαίσεις*, quae desiderant praecedentem significationem *frequentis conatus*, quem eleganter exprimit Ovidius Heroid. viii. 93. *Non ego captavi brevibus tua colla lacertis*. qui versus e Callimacho expressus videtur: magis ad verba ille Virgilianus Aen. v. 256. *Longaevi palmas nequicquam ad sidera tendunt Cystodes*: de capri Ganymedis. *Πολλὰς χεῖρας* pro *πολλὰς χεῖρας* illustrare tentavit Stanley ad Aeschyl. Agam. 732. Cl. Abreschius ad Aristaeon. p. 166. qui tamen non satisfaciunt Cl. Ruhnkenio. Est autem Diana proprie non multis manibus captavit barbam Jovis, quod illum maxime movet: tamen & qui *multus venit*, qui *πολλὰς ἔφαπται* &c. unus tantum est. Sic in-

fra vs. 138. *ἔν δὲ σὺ πολλὰ*. Est vero simillimum illud Heliædori, quod Abreschius l. c. attulit: *ἔτα μὲν πῶν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ*. Si quid tentandum esset, suspicaver, *πολλὰ δὲ μ. ἢ χ.* Sed vulgatum recte se habere pato. Pro *ἐταπύοντο* Stephanus in codice aliquo reperit *ἀπαιύοντο*. quod est nihil.

Vf. 28. *Μίχρεις ἵνα φαίσεις*] Abundare ait Scholiastes vocem *μίχρεις*: qui tamen pleonasmus valde durus: fortassis autem novus etiam esset, STEPHAN.

Ibid. *Μίχρεις ἵνα*] *Παρίκλειον* est τὸ *μίχρεις*, ut vult Scholiastes. Sed hic fallitur; nam *μίχρεις ἵνα* est *μίχρεις ἄν*, adverbium *usque eo dum*, vel *usque cum*. *ἵνα* enim est *πολυσημαντικόν*. A. FABRI.

Ibid. *Μίχρεις ἵνα φαίσεις*] *Μίχρεις ἵνα* offendit primum Scholiasten, qui τὸ *μίχρεις* abundare dicit: (Inepte, ut bene notat Anna Fabri, male tamen & ipsa explicans, ut dictum pro *ἄν*) post Valkenarium, litterarum Gracarum exquisita scientia illustrerem, qui pro *μίχρεις* volebat rescribi *λέχρεις* ex Apollonio. Rhodio l. 1255. ut didici ex Cl. Abreschii Addend. ad Lect. Aristaeon. p. 134. Sed *μίχρεις* abesse nullo modo potest per ea, quae ad vs. praecedentem dixi. Ipse Cl. Abreschius explicatione vult difficultati occurrere in Lect. Aristaeon. p. 166. velut dictum esset pro *μίχρεις ἐταπύοντο* sc. pater, *ἵνα φαίσεις*. Sed hoc

Donec tandem attingeret. Pater autem annuit ridens,

Eamque permulcens dixit: Si mihi tales Deae omnes 30
Pariant, parvi utique zelotypae Junonis
Iram aestimem. Habeto, filia, quaecunque ipsa
Petiisti: sed & alia insuper majora dabit pater.
Triginta tibi urbes, non unam turrim, dabo:
Triginta tibi urbes, quae non numen aliud colere

Insti-

hoc quoque valde durum, nec *ἰσχυρὸν* cum *ἴνα* commodè struitur. Quid opus argutis? *Μίχρος ἴνα φάσθαι* est pro *μικρὸς ἵε τὸ φαῖναι*, vel *ὅτι φαῖναι*, usque dum contingeret. Nam *ἴνα* temporis & loci esse, ut *ubi*, nemo dubitet. Similiter dicitur *μικρὸς ὅτι* apud Q. Calabrum p. 104.

Vf. 29. *καταρρίξων*] *Καταρρίξων* Homerus saepe contraxit *καρρίξων*, unde exit nostrum verbum *carex*, quamvis alii aliunde deducunt. A. FABRI.

Ibid. *ἔτι*] MSS. Ambr. & Voss. *ἔτι*. Sic & edd. Ald. Vascos. Sed non fert optativus.

Vf. 30. *τυλὸν καὶ ἰγὰ &c.*] Recte Scholiastes exponit *τυλὸν*, pro *ἰδίῃ τυλὸν*. qua significatione etiam *βαλὸν* apud Sophoclem accipitur, Ajac. Flagell. *τί βαλὸν ἔσται ὑπερίτω τις συμμάχῃ; βαλὸν*, hoc est, *ἰδίῃ ὅλως*. Sic Latine dicimus, *parum labero*, pro *nihil*. VULCAN.

Vf. 31. *τίς ἐβλαμὲς*] *Ἐβλαμὲς*, si est *ἡ ἐβλαμὲς*, refertur ad *Θυγάτρ*, quod verbum latet in *τίς* per synesin, satis a doctis viris dudum illustratam: sin in genere masculino modo *ἐβλαμὲς* dicitur, referendum hoc est ad ea exempla, (quae congegit Clark. ad Hom. II. E. 778.) in quibus masculinum etiam de feminis dicitur, ubi non est respectus ad sexum.

Vf. 33. *Τρίς δίκαια*] Vide Interpretem, & ride; nam vertit *tredecim*, cum *triginta* debuerit. A. FABRI.

Ibid. *Τρίς δίκαια τοι πτολίεθρα*] Nulla urbs fuit *Tauri*, sed *Tauri* fuerunt populi, a quibus Taurica Chersonesus dicta, qui Dianae mactabant hospites. de qua trita sunt omnia. TH. GRAEV. Haec notula pertinet ad

Frischlinum, qui in urbibus Dianae sacris commemorat *Tauros* in Scythia.

Ibkl. *Τρίς δίκαια*] Bene Anna ridet Latinum interpretem, qui *tredecim* dederat. Mirificus autem hic est Spanhemius, qui eam interpretationem etiam defendit, velut *τρὶς δίκαια* ita dicatur ut *διδίκαια*, quod plane diversum est. *Τρίς δίκαια* est ut *δὶς δίκαια*, non ut *διδίκαια*, nec dici potest *τρὶς καὶ δίκαια*, ut ille vult, sed *τρὶς καὶ δίκαια*. Haec non posuissimus: sunt enim prope puerilia: sed si hic falli vir tantus potuit, alii monendi erant, ne ejus auctoritate deciperentur. Saepè *ἀκρίβεια* grammatica desideratur in istis helluonibus veterum librorum, qui omnia legisse, & omnia undique collegisse volunt.

Ibid. *πύργον ὀπόσσω*] *Πύργον* aut *arcem* intelligas, *ἀκρόπολιν*, in qua maxime solebant coli tutelares Dii, ut Troiae, Athenis, Romae, v. Schol. ad Hom. II. A. 508. aut *urbem*, de qua & alii dixere. Sic capio Apollon. Rhod. IV. 518. nec quicquam impedit. Sic dixit Lycophron vf. 1255. Sic *Stratonis turris* de Samaria in Palaestina. Utrumlibet placeat, urbis notio occurrerit, nec ullo modo opus erit cum Spanhemio sic interpretari: *Et praeterea haud unam turrim*. Respondent enim verbis Dianae petentis unam urbem. *Ὀπόσσω* poetarum more dicitur, qui ea dicunt dari, quae tutelae alicujus permittuntur. Sic Apollon. Rhod. IV. 653. ubi v. Schol.

Vf. 34. *μὴ δὴν ἄλλον ἄξιν εἶναι*] Verti *adorabunt*, tamen si ejus significationis neminem auctorem habeam, quo factum, ut deinceps *ἄξιν*, pro *ἔχον* accipi cogitarim. Nam & Hefychius

- 35 Εἴσε], ἀλλὰ μόνικ' σι, ἢ Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ.
 Πολλὰς δὲ ξυῶν πόλιας ἀφ' ἑμετέρησιν αἰῶν.
 Μεσσήνης, ἦσιν τε ἢ ἐν πάσῃσι ἔσονται
 Ἀρτέμιδ' βαμοί τε ἢ ἄλσος. ἢ μὲν ἀγῶνι
 Ἔσθ' ἢ λιμένεσσι δ' ὀπίσκοπος. Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 40 Μῦθοι ἐπεκρήνι καρήνη. Βαῖνε δὲ κέρη
 Λακὼν ἐπὶ, Κρηταῖον ὄρε', κεκορημένον ὕλη.

Ἐνθεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

- 35 Καὶ Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ] Ἀπὸ κοινῆς τὸ εἰσεται.
 36 Διαμετρήσασθαι] Ἀπὸ κοινῆς τὸ, ὁπῶς σοι μὴ τὰς λ. κοινῇ δὲ σοὶ
 καὶ τῇ Ἀπόλλωνι ποθέας.
 40 Ἐπεκρήνι καρήνι] Ὀμῆρ' ὅ, τι καὶ κεφαλῇ καταπίπτει.
 41 Λιμὴν ἐπὶ Κρηταῖον] Ὀρ' Κρήτης. ἐν αἰῶνι ἔσται. Λιμὴν δὲ
 ὅρη λέγονται πληθυντικῶς.

chius interpretatur αἶξαν, αἶξαν δὲ ἔχον.
 Etymologic. quoque futurum facit ab
 ἔχω, ἔξω & αἶξω. quod tamen σχαστι-
 καὶ, non καταφατικῶς dictum volo.
 VULCAN.

Ibid. αἶξον] Ita Homer. ὁσίλλουσι
 τί ἰ τιμῇ. Iliad. a. Ibidem Schol. συ-
 μαίνει τὸ αἶξαι. Ita & Latini,
 & honoribus augent.

Theocrit. Πάντισσι καλοῖς ἀντιτάλλω
 Ἀδόνιν.

nam ἀντιτάλλω est αἰξάω.

Plautus in Mercatore,
 aliquid cedo,

Qui hanc vicini nostri arom au-
 geam.

Debet eodem referri τὸ μαθᾶν, id
 est magis audire; ut, μαθᾶν Deos
 exitis, & μαθᾶν aliquem infortunio,
 & luxcentia alia apud meliores Scrip-
 tores. Hinc patet quam male Vul-
 canius, qui αἶξον pro ἔχον accipi cogit.
 Adolere etiam est augere. Virgil.

Verbenasque adole pingues

Ad quem locum Servius notat esse
 ὠφεισμὸν, & adolere nihil aliud esse
 quam augere. A. FABRI.

Vl. 35. καὶ Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ]
 Mutata est forma orationis, quum
 praecedat activum verbum αἶξον,
 quod cum eodem verbo εἰσεται jun-
 gitur: nec possit ulla iniri ratio qua

Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ accipiamus pro
 invocare Dianam. Ideo sicut μόνικ'
 junxit cum αἶξον, ita μόνικ' subaudi-
 dum puto cum Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ:
 & intelligendum, quae non patitur
 se vocari urbes alius cuiusquam quam
 Dianae. STEPHAN.

Ibid. καὶ Ἀρτέμιδ' καλίσσῃ] Re-
 cte monet Scholiastes referendum
 hoc esse ad εἰσεται: ita ut haec xxx.
 urbes hoc de se praedicare possint,
 Dianae sumus in fide. quod ipsum
 elogium Henrico Stephano, & ve-
 teres interpretes, & qui hodie scripta
 sua ei commendant, tribuere pos-
 sunt: Henrici sumus in fide. quippe
 qui nullam de eis bene merendi at-
 que adeo honori ipsorum consulendi,
 ut ejus verbis utar, occasione
 praetermittit. Perge porro, Henric-
 ce, tibi esse similis, & fortiter εὐχα-
 ρίζων. Neque enim defuturo tibi pu-
 tes aliquem, qui & privato, & pu-
 blico, imo & veterum interpretum
 nomine tibi gratias agat, & fidem
 candoremque tuum, ac religiosam
 diligentiam posteris notam faciat, &
 tibi tuisque scriptis mutuam operam,
 atque ἀμοιβὰν χάρις praestet: ἔσται
 γὰρ παραλλὰς ταῦτα, ut Sophoclis
 verbis utar. VULCAN.

Ibid. Πολλὰς δὲ &c.] Haec cohae-
 rent

Instituent, nisi te unam, Dianaeque urbes volent 35
vocari.

Multas vero etiam communiter urbes aedificandas
tibi

Mediterraneas, insulasque dabo: in quibus omnibus
Dianae arae sint ac luci. Praeterea viarum

Eris portuumque inspectrix. Sic ille quidem dixit,
Dictaque rata fecit capitis nutu. Vadebat post puella 40
Ad Leucum, Cretae montem, silvis comantem:

Inde

rent cum praecedentibus: quippe
etiam infinitus διαμετρεσθαι a ver-
bo *ἰναισεν* pendet. Itaque colon post
καίνοθαι exprimi jassi. De verbo δια-
μετρεσθαι v. ad H. in Apoll. 55.
Post id male interponitur vulgo.
MSS. Ambr. *μετρεσθαι*.

Vf. 36. διαμετρεσθαι.] In Scho-
lasticae expositione cui praefixum est
hoc verbum, pro *ἰναισεν* *οὐ* μετα τὰς
λ. repono *ἰναισεν* *οὐ* *μὴν* τὰς λ. STE-
PHAN.

Ibid. διαμετρεσθαι] *Dimetiendas*.
h. e. quae tibi statuentur, conden-
tur, id est, dedicabuntur. Nam qui
urbem condit, illius dimetitur spa-
tium. Deo autem aut Deae urbem
dimetiri seu condere, est Deo aut
deae dedicare & consecrare, ut in
ejus sit tutela. TH. GRAEV.

Vf. 37. *ἡν ἀνδρόν*] V. Cl. Mat-
thaeus Sladus legit *ἡν ἀνδρῶν*, ut alius
Anonymus, qui nonnullas emenda-
tiones adscripserat margini Parisien-
sis editionis, quae apud Vascofa-
num prodit anno 1549. Nam prima
in *ἡνδρῶν* producitur. TH. GRAEV.

Ibid. *ἡν ἀνδρῶν*] MSS. Vat. Ambr.
Reg. Voss. ed. Ald. *ἡν*, quod in ed.
Vascoe. correctum, non e codice, ut
opinor, in *ἡν*, ut versus constaret.
Quanto melius erat, a delere ex
ἀνδρῶν, quod viris doctis rectissi-
me placet, cum syllaba *ἡν* semper
longa sit, nusquam corripitur. In
proximo versu pro *βλαμῶ* MSS. Ambr.
αἰμῶ, frequentiori in MSS. permutatio-
ne litterarum β & α: v. H. in Del. 12.

Vf. 38. *καὶ μὴν ἀναιεῖς*] Hinc dice-
batur Diana Trivia, quod praecesset
viis & coleretur in trivis. Graecis
etiam *τρεπίνας*. Varr. lib. vi. de L. L.

*Ab eo Trivia, quod in trivio ponitur
fersi in oppidis Graecis.* TH. GRAEV.

Vf. 39. *καὶ λιμένασιν ἰσχυροῖς*] Nota, portus in Dianae tutela: sic
vf. 184. hujus hymni, *τῆς δὲ λιμῆν;* &
vf. 188. *λιμένας γὰρ μὴν Εὐρίπρου.* Vix
alibi reperies. A. FABRI.

Vf. 40. *Μῆθον ἰπικίης καρίας*] Sic
apud Homerum, quod capite an-
nuit Jupiter *τεταλασμένον* *ἰστ.* A. FABRI.
MS. Voss. *ἰπικίης*.

Vf. 41. *Λευκὸν ἐπὶ Κρητῶν ὄρε*] Verti,
Cretensem in lucum. aut si ma-
vis *Leucum*, ut vult Scholiastes.
VULCAN.

Ibid. *Λευκὸν*] Forasan nomen mon-
tis. A. FABRI.

Ibid. *Λευκὸν ἐπὶ Κρητῶν ὄρε* &c.] Utique mons erat in parte occiden-
tali insulae Cretae, & habebat lon-
gitudinem stadiorum trecentorum: ac
crepidinem quasi quandam, mari
objectam, stangebatur, in angustum
desinentem. *Albus* dictus, quia sum-
ma ejus juga semper nivibus libe-
rent, ut testis est Theophrastus lib.
iv. hist. Plant. cap. 1. *ἡν Κρήτη γὰρ
φασιν ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι, καὶ ἐν τοῖς
Λευκοῖς καλυμμένοις, ὅτι τῶν ἀμῶν κρη-
ρῶν ποταμοὶ καὶ περὶ χιόν, κατὰ τὸν ὄρε
ἰσχυροῖς.* Itaque in Creta ajunt, in Idaei monti-
bus, atque Albis appellatis, in culmi-
nibus, ubi nix nunquam deficit, cu-
pressum esse. Vide plura de his mon-
tibus apud Meurf. in Creta. Imita-
tus est hunc locum Catullus:

*Comata silva nam Cysibero in jugo
Laquente saepe sibi lum edidit coma.*

TH. GRAEV.

Ibid. *ὄρε* *κακομηρίν* *ἔλα*] Sylvo-
sum, & ut Ovidius ait, *Opertum ar-
boribus.* VULC.

Ibid.

- Ἔθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο ὕμφας,
 Πάσας εἰένεας, πάσας ἐπὶ παῖδας ἀμίτρους.
 Χαῖρε δὲ Καίρα! ☉ ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
 45 Οὔνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμοιβάς.
 Αὔθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τὺς μὲν ἔτιτμε
 Νήσω ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
 Οὔνομά· οἱ Μελιγενεῖς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστιο
 Ἐξαότας ὤει μύθρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
 50 Ἰππεύειν τετίκοντο Ποσειδάωνι ποτίστῳ.
 Αἱ ὕμφαι δ' ἔδδυσαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,

Πρῆδ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 44 Χαῖρε δὲ Καίρα! ☉] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρα! ☉, ἔτι
 λεγόμενη.
 45 Ἀμοιβάς] Ἀκολίθους· ὡς τὸ ἅμα παρῶν.
 46 Τὺς μὲν ἔτιτμε] Τὸ ἔχει, τὺς μὲν ἔτιτμεν ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστιο.
 ἡσ· δὲ ἔστιν ἡ Λιπάρη Συκελίας, ἥθεα ἦν τὰ χαλκῶς Ἡφαίστιον. ἔστι
 δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγει δὲ, ὅτι σίδηρον ἀξέφορον θύτης ἐν αὐτῇ
 καῖται, ἰσθμὸν εὐρέκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδύσεως τοῦ πυρὸς πακισθέντα.
 καὶ ἀξ· τὸτο ἐκλήθη ἡ ἡσ· Λιπάρη, ἀξ· τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα,
 ἐν γένεσιν.
 49 Μύθρον] Σίδηρον πυρρακταμένον, ὡς τὸ μύθισθαι καὶ ἀξέριον.

Ibid. κακομημένοι ὄν] Hinc Latini
 memoribus comam fecere:

ante memorum coma

Quaecumque aut gelido preminet Al-
 gido,

Nigris aut Erymanthi

Sylvis. — HORAT. A. FABRI.

Vf. 44. Τηθύς] Cave Tethyn & Thetis
 confundas; illa enim Oceani uxor,
 haec Nerei filia, Pelei uxor, non
 Neptuni. Hunc errorem erravit sum-
 mus vir Salmasius ad Plautum in
 Trinummo Act. 4. Scen. 1. vf. 1.

Saltpotentis & multipotentis Jovis
 fratri & Nerei Neptuni

Laetius, iubens laudes ago.

ubi legendum putat, Nereine Neptu-
 ni, & addit, Nereine Neptuni uxor,
 quae vocatur Thetis Poëtas: & ibi sal-
 titur. nam, ut jam dixi, Thetis

Neptuni uxor non fuit, sed Oceani
 conjux Tethys; Thetis vero Pelei
 uxor. Hunc autem versum Plauti
 ego sic explico: Laetius iubens laudes
 ago saltpotentis & multipotentis fratri
 Jovis & Nerei (in Dativo) Neptuni,
 subaudi filio, ut dicitur, Alexander
 Philippi. At inquit, Nereus Pon-
 ti, non Neptuni filius est. perinde
 est; nam Pontus & Neptunus con-
 funduntur. A. FABRI.

Vf. 45. ἀμοιβάς] Suidas: Ἀμοιβὰς.
 ὁ ἅμα τῇ ὀμίᾳ. ἀμοιβὰς, καὶ ἀμοι-
 βὰς. nam Graece facile μ in β mu-
 tatur, ut ἰπποκράτης, ἰπποκράτης, & sex-
 centa alia. A. FABRI.

Vf. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Officinae
 Vulcani pulcherrimam descriptionem
 vide apud Virgilium lib. 8.
 Aeneid. & apud Homerum Ὀδυσσ. σ.

qui

Ipse ad Oceanum, multasque sibi legit nymphas,
Omnes novennes, omnes adhuc impuberes puellas.
Valde autem gaudebat Caeratus amnis, gaudebatque

Tethys,

Cum filias Latoniae mitteret comites.

Mox ad Cyclopas perrexit: quos illa quidem reperit
In Lipara insula (Liparae novum est nomen, sed
tunc erat

Ei nomen Meligunidi) ad incudem Vulcani,
Stantes cirea ferrum candens. Properabatur enim
ipsis grave opus:

Equis Neptuni fabricabantur aquarium.

Nymphae autem pertimuerunt, cum viderent hor-
renda monstra,

Fugis

qui eam in caelo constituit. VULC.

Ibid. Νύμφη ἐν Λιπάρῃ, Λιπάρη νύμφη] Hunc versum primus e MS. restituit Gueli. Canterus, cum in vulgariis editionibus antea legeretur: Νύμφη ἐν Λιπάρῃ νύμφη, &c. TH. GRAEV. Immo Edd. Ald. Froben. Benen. integrum versum habent. In una ed. Vascol. alterum Λιπάρῃ operarum errore omissum est.

Ibid. ἐν ἁμυσσῇ Ἡραίσῳ] Corrigere Scholiastem: ubi legitur ἁμυσσῇ ἁμυσσῇ, lege ἁμυσσῇ, error est Typographi. A. FABRI.

Vf. 49. Ἐσάβτας πρὶ μύδρον] Massam ferri candentis, unde μύδρον τυττῶ χαλκῷ. Virg. lib. 4. Georg.

Devoluissent Cyclopes fulmina massis
Cum properant.

quod explicat illud Callimachi, ἐπι-
γαστὴς μύρα ἔργον. Anaxagoras, auctore Diogene Laërtio, impietatis in-
simulatus est, quod solem dixerit
μύδρον διατρυπεῖν. Lycophron hanc ap-
pellationem etiam auro tribuit:

Αἰὲς τὸν ἀντίπνοον ἐκχέας ἴσον
Πακταῖον σαθμοῖσι τελευτῇ μύ-
δρον.

quos versus ita reddidit V. C. Jo-
seph. Scaliger:

Et versus equipendium redhostiens
Rodi micantis in statera oneraria.
Familiarius, meus ille utinam non
olim Guilielmus Canterus,

Rursusque pro redemptione aequi-
librum

Pactoliam effundens claram lami-
nam. VULCAN.

Ibid. Ἐσάβτας πρὶ μύδρον] Μύδρον, interprete Hesychio, est εἰδωλόν τι πυρρῶν. Deducit Scholiastes Aeschylus πρὶ τὸ μὲν, καὶ τὸ ὕδρον, uti Nobilissimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit. TH. GRAEV.

Ibid. Sensus totius apertus est. Sed incommodior est structura orationis ex eo, quod post reperit stantes circa massam ferri sequitur abrupte equestre fabricabantur aquarium. Igitur valde aridet Hemsterhusii, Viri Celsententia, sic locum constituendis:

— Μελγυῖς. ἐν ἁμυσσῇ Ἡραίσῳ

Ἐσάβτας πρὶ μύδρον (ἐπιγαστὴς γὰρ μύρα ἔργον)

Ἰσπιδόν τελευτῶντο &c.

Interpunctio plane talis exhibetur ab Aldo. Forte & a Callimacho est ἐν ἁμυσσῇ δ' Ἡραίσῳ. Ita melius cohaeret oratio.

Vf. 50. ποτίσῃ] Infra vers. 167. ὑδατῶδες vocat ποτίσας in quibus adaquabant cervae Dianae. VULC.

Vf. 51. ὅπως ἴδον] Quomodo Latinus, ut pro possquam; ut vidi, ut perii. Graeci, ὡς ἴδον, ὡς ἰδύον. sic ὅπως dicitur pro ac. A. FABRI.

Ibid.

Πρήσιν Ὀασειόσιν ἰοικότα. πᾶσι δ' ὑπ' ὄφρυν
 Φάεα μυνόγλυφα σάκε' ἴσα τετραθέω,
 Δεινὸν ὑπογλαύονται. καὶ ὅπως δυνῶν ἄχουσα
 55 Ἀκμονεὺς ἤχουσι, ὅτι μέγα πηλύτ' ἄημα
 Φυσάων, αὐτῶν τε βαρυὺ γόνον. Αἶε γὰρ Αἴτη,
 Αἶε δὲ Τεινακρὴν, Σικανῶν ἑδρῶν, αἶε δὲ γαίτων
 Ἰτα-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

52 Πρήσιν Ὀασίῃσιν] Ὀασα, ἔρ. Μακεδονίας.

53 Φάεα μυνόγλυφα] Καὶ Ἡρόδοτος Κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμοὺς εἶς.

54 Ὑπογλαύονται] Ὑπολάμπονται ἔθ. καὶ γλαυκός.

56 Αὐτῶν τε βαρυὺ γόνον] Ἀπὸ κοῦρὸς τὸ ἰδμεσαν.

Αἴτη] Ὀρεὺς Σικελίας.]

Ibid. ἔπος ἴδον] Est forma Homero passim usurpata, ut II. M. 208. Τρῶες δ' ἱρρῆσαν, ἔπος ἴδον αἰολοὶ ἔσθ. ad cuius versiculi sententiam Callimachus formatus est.

Ibid. αἰεὶ πύλαρα Πρήσιν Ὀασίῃσιν ἰοικότα] Periphrasis hyperbolica Cycloporum. VULC.

Vf. 52. Πρήσιν] Scriptura Πρήσιν etiam subinde apud Nicandrum occurrit. MSS. Voss. Ambr. 2. habent Ὀασίῃσιν, & uterque cum ed. Flor. Ald. ἰοικότας, quod ferri posset, si metrum pateretur.

Vf. 53. Φάεα μυνόγλυφα] Φάεα oculi, eadem ratione qua *luminis* Latinis. ita infra, ἴσθι φαίνοσι φάλας. γάλας vero pupillam oculi significat. VULCAN.

Vf. 53. Φάεα — τετραθέω] Faber putabat, hinc sumtum versum Virgilii Aen. III. 638. *Argolici clypei* aut Phoebeae lampadis *inflor. τετραθέωρ, quatuor intexto tauris*, ut Virgilius loquitur Aen. x. 784. i. e. quadruplici corio bubulo. De structura clypeorum bene egere Heins. ad Valer. Fl. VII. 464. Drakenb. ad Sil. v. 218. inpr. Vir doctus in Obs. Misc. Vol. I. p. 32.

Vf. 54. ὑπογλαύονται] Ὑπολάμπονται. Scholiastes bene: legitur apud Hesychium, Γάλας, λάμπει, φαίμεν. A. FABRI.

Ibid. Δεινὸν ὑπογλαύονται] Locum

Apollonii (apud Spanhemium) jam laudarat Casaubon. Lect. Theocr. c. XXII. p. 281. non praeterito Callimachio. Arnaldus autem Anim. p. 65. corrigit ὑπογλαύονται, quod mihi valde arridet propter τὸ πᾶσι. Sed tamen & vulgatum stare potest, intellecto, ἔπος ἴδον. sed sublata parentheseos nota, quae est in vulgatis. Μυνόγλυφα dixit etiam Antipater Anthol. IV. 24. 14.

Vf. 55. ἐπὶ μέγα πηλύτ' ἄημα] ἐπὶ omnes libri. Sed ita evidens est, id esse alienum, & vitiosum, ut non dubitaverim recipere correctionem H. Stephani, Benteilique, aliis quoque probatam, & reponere ἐπὶ μέγα, quod est adverbium, vel adverbialiter ponitur, auctore Suida in Ἐπὶ μέγα, pro μεγάλως: ut ἐπὶ συμκρόν τι, paululum, ap. Herodot. IV. 129. extr. Apud Iosephum, ut hoc obiter addam, A. J. XVII. 6. 1. pariter occurrit ἐπὶ μέγα: at ibid. 10. 7. & 12. 2. in vulg. est ἐπὶ μεγάλη. sed ibi MS. Vat. habet ἐπὶ μέγα, & sic e MSS. in recentissima ed. repositum est. Pariter ita addiit ea praepositio, producta ultima e caesura, in δεινόν. Hom. II. I. 415. ἐπὶ δεινὸν δὲ μοι ἴσονται αἰὼν. Nulla autem hic parenthesis est, aut esse potest, ut in eo modo stare possit. Nam Nymphae dicuntur tortuatae esse *primum visu*, vf. 51. *scilicet deinde auditu*, vf. 54. καὶ ἰσπεὶς δέσται ἀκουσαν, audisse autem so-

Jugis Ossæ familia: omnibus enim sub fronte
 Oculus unus, clypeo par quadruplici,
 Horrendum micans: & cum strepitum audirent
 Incudis sonantis, vastumque spiritum
 Follium, ipforumque (Cyclopum) gravem gemitum. Resonabat enim Aetna,
 Itemque resonabat Trinacria, Sicanorum sedes: re-
 sonabat etiam vicina

Ita-

num Incudis, statum follium, ipso-
 rum Cyclopum gemitum. Haec tria
 qualem strepitum ediderint, ab ef-
 fectu describitur vs. 56. cf. vs. 62.
 Jam si sumamus, *ἰσὺ* esse verum,
 intelligenda esset parenthesis, qualis
 ante est, qua ratio praecedentis mem-
 bri redderetur. Enimvero quomo-
 do haec cohaerent: Territae sunt,
 cum audirent fragorem incudis, nam
 (*ἰσὺ*) valde magnus follium erat &c.
 In tanta evidentia non du-
 bitavi hanc correctionem in textum
 recipere. *αὐτῶν*, ut dixi, referen-
 dum ad Cyclopas, nec ullo modo
 cum Tan. Fabro tentandum *αὐτῶν*. Non
 perspiciebat nexum orationis vir ille
 doctissimus. Nondum hic est sermo
 de terrae motu, qui existit malleorum
 ictibus. Pro *ἀμμα* MS. Voss. *ἀμμαζο*.

Vl. 56. *αὐτῶν τε βαρὺν εἶνον*] Re-
 perendum esse verbum *ἰδδῶσαν* ait
 scholiastes. Qua in re fallitur, quum
 hos accusativos *ἀμμα* & *εἶνον* cum
 adiectivis quae illis sunt adjuncta,
 referri eodem necesse sit quo & ac-
 cusativum *δῶσαν*: nimirum ad ver-
 bum *ἀμωσαν*. Ita enim procedit haec
 oratio. *αἱ ἡμέραι ἰδδῶσαν ὅπως ἴδον*
πύλας αἰνὰ, καὶ ἀσπότης ἀμωσαν δῶσαν
καὶ ἰσὺ ἀμωσαν εἶνον. Caeterum scio
 jungi etiam *φυσῶσαν* cum *αὐτῶν*: sed
 multo rectius (meo quidem iudicio)
 sicut *ἀμμα* folliibus, ita *εἶνον* ipsis
 Cyclopiibus, non folliibus eorum,
 tribuimus. STEPHAN.

Ibid. *αὐτῶν τε βαρὺν εἶνον*] Primus
 hunc locum tentavit, & restituit Pa-
 ter meus; legit enim *αὐτῶν τε βαρὺν*
εἶνον. & re vera quo referas τὸ γὰρ
 quod addit Callimach.

— *αὐτὸ γὰρ Αἴτῃν,*
Αἴτῃ δὲ Τρίτακρῳ, Σικανῶν ἰδῶ,
αὐτὸ δὲ γὰρ αὐτῶν

Ἰταλῆα, μεγάλην δὲ βροντὴν Κύβητος
ἀδῶν.

nisi sit ratio τῇ αὐτῇ. Et inquires:
 Pater tuus etiam Aetnam *εἰς αὐτῆς ἀνα-
 γράφεται*. nonne etiam id Veteres se-
 cere? Aeschylus in Prometh. desmot.
 pag. 27. Edit. Steph.

Καὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν δῆμας
Κύβητος σικανῶν πλάσιον θαλάσσιον
Ἰαννέμην πρὸς αἰτῆναις, &c.

Idem & Lucianus in Dialogo Doridis
 & Galateae: Pindarus autem in Pyth.
 Od. 1. vs. 43. ait, *flamman e mentis in*
mare proximum descripi,

— *ἀλλ' ἴσ' ὁρῶταισι πύργας*
φύσισσα κυλινδομένη φλόξ ἰς βαθύαν
φύην πόρτα πλάκα σὺν πατάγῃ.

A. FABRI.

Ibid. Nolim a librorum omnium
 lectione recedere, nec cum Step-
 hano sonos tribuere gigantibus, cum
 sic vocet sonitum, quem edunt fol-
 les & incudes, uti apparet ex imi-
 tatione Virgilii in Aetnae descriptio-
 ne:

Antra Aetnaea sonant, validique
incudibus ignes

Auditi referunt gemitum.

TH. GRAEV.

Ibid. *αὐτὸ γὰρ Αἴτῃν*] Elegans *αιε-
 δήλωσις* & onomatopoeia in verbo
αὐτῇ. Virgilius aliis atque al is verbis
 in Aetnae strepitu explicando usus est:

Antra Aetnaea sonant, validique
incudibus ignes

Auditi referunt gemitum, strident-
que cavernis

Stridentur chalybum, & fornacibus
ignis anbolat. VULCAN.

Ibid. *αὐτὸ γὰρ*] Haec referenda sunt
 ad sequentia hoc sensu: cum Cyclo-
 pes cuderent ferrum, Aetna cum tota
 Sicilia concutebatur. Itaque non
 maxima distinctio esse debet post *αὐ-*
τῇ,

Ἰταλίη, μεγάλῳ δὲ βοῇ ἔκπ' Κυρὸς αὐτῇ,
 Εὐθ' οἳ γὰρ ραιστῆρας ἀμράμφοι ὑπὲρ ὅμων,
 60 Ἡ χαλκὸν ζείοντα καμινθεῖν, ἢ σίδηρον,
 Ἀμβολαδὶς τετύπῃσι, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
 Τῷ σφέεσσι ὅτ' ἐπαλάσσαι ἀκχεῖς Ὠκεαῖνον
 Οὐτ' ἀντίω ἰδεῖν, ἔτε κλύπον ἔασι δέχθαι.

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

58 Κέρκυρ.] Νῆσος ἀντικρὺ τῇ Σικελίᾳ ἢ Κύρως ἐστίν.

59 Εὐθ' οἳ γὰρ ραιστῆρας] Τὸ εἶναι, ἐπὶ μέγα πολὺ τ' ἄμρα, εὐθ' οἳ γὰρ ραιστῆρας. λεγέει δὲ τὰς σφύρας, ραιστῆρας, ὡς τὸ ραῖον καὶ φθαίνει τὰ ὑποκείμενα.

61 Ἀμβολαδὶς] Ἐκ ἀφ' ὁδοῦ.

62 Ἀμράμφοι] Ἀφροδοί.

τοι, sed comma tantum. Pro Τρινακρίᾳ MSS. Ambr. Τρινακρία, item ed. Froben. in qua videtur esse vitium operarum.

Vf. 58. ἐπὶ Κέρκυρᾳ αὐτῇ] Junge ἐπὶ cum αὐτῇ. hujc σύνθημα ἀκτῶν ἀφοναβatur, responsabatur, quod in oppositis littoribus fit. Schol. Κέρκυρᾳ τῇσιν ἀντικρὺ τῆς Σικελίας: melius aliquanto dixisset, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας. est enim Corsica, praefertim in hac descriptione. A. FABRI. MS. Voss. Κέρκυρα.

Vf. 59. Εὐθ' οἳ γὰρ ραιστῆρας αὐτῇ.] Ait scholiastes hunc esse ordinem, ἐπὶ μέγα πολὺ τ' ἄμρα, εὐθ' οἳ γὰρ ραιστῆρας, &c. quum non ab illo loco aliquantum remoto pendeant haec verba, sed tantum a praecedente versu: ita ut post αὐτῇ ponenda sit duntaxat hypostheme. STEPHAN.

Ibid. Εὐθ' οἳ γὰρ &c.] MSS. Ambr. οἳ γὰρ ραιστῆρας. Post edd. Ald. Vascos. ζείοντα καμινθεῖν. Denique nulla parenthesis in ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, notatur e libris vet. nec esse potest. Nullum enim esset verbum, quo participia ἀμράμφοι καὶ τετύπῃσι fulciantur. Itaque & hic scripsi ἐπὶ μέγα, Stanleji ἐπὶ ἄμμυρα valde probat vir quidam eruditissimus. Ἀμμυρα, quo verbo saepissime in remedium formulis utitur Nicander, nihil aliud est nisi miscendo, ut ἀναμύζω, idemque est ἐπὶ ἄμμυρα, ut ἐπὶ σφύρας nihil aliud quam σφύρας, non au-

tem in passivum. Non dubito tamen, quin in hac sententia esse possit ἐπὶ ἄμμυρα: sed id nihil aliud hic esse potest quam alternis. Enimvero id jam exprimit ἀμβολαδὶς, si quidem id est, ut Scholiastes interpretatur, in διαδοχῇ: qua ratione existeret frigidissima tautologia. Atque ita cepit ἀμβολαδὶς Floridus Sabinus, qui hunc versum expressit: Perque vicem connixi id passivum Cyclopes: cui nihil de correctione ἐπὶ ἄμμυρα suboluit. sed satendum est, nulla idonea auctoritate doceri posse, ἀμβολαδὶς esse alternis, videturque potius esse summa vi, elatis alte brachiis. Nam ἀμβολαδὶς etiam apud Herodotum est καὶ ὑπερβολὴν IV. 182. ut recte interpretatur Suidas: & ἀμβολὴ est terra alte egestia, agger, ap. Xenoph. Exp. Cyr. V. p. 362. itemque ἀμβολαδὶς in Cyrop. VII. p. 523.

Vf. 61. ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν] Orationis cursum impedit particula ἐπὶ, & tantum negotii exhibet ut quidam cum τετύπῃσι subaudiant ἔσαν, & post μοχθήσειαν suspensam sententiam relinquant, atque ad alia non satis legitima auxilia confugiant: ego vero malim, ut impedimentum tollatur, atque adeo locus ex difficili facili reddatur, scribere ἐπὶ μέγα: quod dicatur eodem modo quo ἐπὶ μακρὸν, vel ἐπὶ μακρὰ, & ἐπὶ πολὺ, ut ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, idem valeat quod

Italia, magnumque sonum reddebat Corsica,
 Cum illi, malleis super humeros elatis,
 Aut aes candens e camino, aut ferrum,
 Summa vi tundentes, strenue laborarent.
 Propterea ipsos non sustinebant sine timore Oceaninae
 Aut contra intueri, aut strepitum auribus haurire.

Nec

quod *μηδ' αὖτε μοχθισίων*: Neque vero timendum superit ne non stet versus, scribendo *ἐπὶ μέγα μοχθισίων*: quum hic poëta, sicut alii (Homeri ipsius exemplo) sequente litera *μ*, syllabam producat quam alioqui corripere: ut in isto versu, qui est 150. huius hymni, videre est,

Ταῖροι ἐν' ἐξ ὁπποῦ μέγα μίγαν,
ἢ ἐνὶ χλαῖνῳ.

Sic autem in praecedentibus, producitur posterior syllaba praepositionis *in* ante *λ*, versu 4.

Νέσθ' ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρη νῆον, ἀλλὰ
τὸτ' ἴσκειν.

quum tamen ad vitandam illam licentiam (si vocari debet licentia) potuisset dicere *iv*. Sed ipsum etiam Homerum paulo ante ostendi scripisse, *Ἐνὶ πύλῳ δ' ἐπὶ ἐν τράφ' ἐν* *μυῖα ἰππία*: ubi posterior ejusdem praepositionis syllaba ob sequentem literam *μ* producitur. quum posset, scribendo *τράφ' & iv*, hanc producendae istius syllabae necessitatem vitare, hoc modo, *Ἐν πύλῳ δ' ἐπὶ ἐν τράφ' ἐν μυῖα ἰππία*. Caeterum quum elegantissima sit tota haec Cyclopus opus in officina sua facientium descriptio, sed quaedam in ea negotium nonnullis (ut dixi) exhibeant, nunc, postquam omnia impedimenta removisse mihi videor, ad ejus interpretationem veniam: Diana ad Cyclopes quum venisset, eos invenit in Lipara insula (Lipara recens dicta, quum ei tum temporis nomen esset Meligunis) apud incudes Vulcani, circumstantes candentem ferri massam. Properabatur enim magnum opus, quum Neptuno a quatuor equinum fabricarentur. Sed nymphae exspavescere coeperunt simulatque aspexerunt barrenda illa monstra (nam juga Ossae montis magnitudine aequabant, & omnium sub supercilio manant oculi unicam pupillam habentes,

aequales clypeo ex quatuor tergoribus boum confecto, colore caesio non sine quodam horrore micantes) atque ubi strepitum incudis resonantis, ubi etiam magnum, multumque flatum fullium, non ipsorum [Cyclopus] gravem gemitum audiverunt. Resonabat enim Aetna, resonabat Trinacria, Sicanorum sedes: resonabat & vicina Italia, nec non Cyrenus magnus clamorem edebat, quum illi sublati super humeros malleis, aut aes aut ferrum candens e camino [extrahunt] alternis tundentes, ingentem laborem exhaurirent. Quare non sine pavore potuerunt eos intueri Oceaninae, nec strepitum auribus percipere. Nemo, ut opinor, qui hanc meam interpretationem consideraverit, orationis istius membra cobacere ita debere negabit: ideoque nec meam illam emendationem (ut opinor) repudiabit: donec alia quaeplam lectio proferatur, qua nihilo magis quam ista, orationis cursus (ut ita dicam) impediatur. STEPHAN.

Ibid. *ἐπὶ μέγα μοχθισίων* Nobilissimus Stanlejus in Prom. Vincitum Aeschylis mavult legi *ἐν ἄμμυα μοχθισίων*. quod Virgilius in numerum, hoc est, quod idem Callimachus *αἰράων ἔργα* vocat apud Etymologum, in voce *αἶρα*,

— *λῆβ' ὑδ' ἐπ' αἶρα* *Ἡελίον καὶ μῆτιν*

Στρίφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι, ubi *αἶρα* *σφαῖρα* interpretatur Etymologus, & ita quidem Suidas; sed utrobique legendum *σφαῖρα*, quod & aliis innotuit. quae sequuntur apud Etymologum demonstrant: *τὸ δὲ αὐτὸ καὶ παλαιῶν λέγεται*. Hesych. *Αἶρα, σφαῖρα, αἶψα*. TIT. GRAEV.

VI. 62. *τὸ σφῆας ἐν ἰτ' ἔλασαν*] Male vertunt: *Illic ipsos non potuerunt*, τὸ hic est *διότι*, ut sapientius apud Homerum. TIT. GRAEV.

VI. 63. *Οὐτ' ἄντων ἰδέν*] Sic *ἀντιδιδόναι* apud Julian. in Caesarib. *Οὐδ' ἰδέν*

- 70 Αὐτίχα ἥ κύρην μορμύσας). ἡ δὲ πενήσας
 Διὶς ἔσω κόλπους, θεμένη ὅππῃ Φάσει χεῖρας.
 Κῦρα, σὺ δὲ παρτέρω παρ, ἐπὶ τρείτην εἴσω,
 Εὐτ' ἐμολαι Λητῶ σε μετ' ἀγκαλίδεσσιν Φέρουσα,
 Ἥφαϊστο χαλίοισιν, ὅπως ὀπίηλια δύνῃ,
 75 Βρόντεώ σε πειραροῖσιν ἐφισαμένῃ γνάττεισι,
 Στήθεσιν ἐκ μεγάλης λαοῖς ἐδράξαςο χαίτης,

Ἔλλο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

70 Μορμύσεται] Ἐκφοβῶ.

74 Ὀπίημι δύνῃ] Τὰς αἰετὶ τῷ ἰδῷ δύνει.

περὶ τοῦ βαθῦ, ποτὶ profundisque im-
 mersis esse immersum p. 270. D. Imo
 dicimur illis etiam χροσθαι, quae no-
 bis invitis & praeter optatum ca-
 lamitose contingunt: unde illud sa-
 tis frequens, *ἐμμορμύσας* χροσθαι. Hip-
 pocr. περὶ Ἀεθρ. p. 820. B. Artemid.
 Oneir. V. c. 84. Philostr. V. A. T.
 VI. c. 5. τῇ αὐτῇ ἀτυχίᾳ χροσθαι An-
 tiph. p. 326, 28. confer p. 127, 35.
 p. 128, 44. Proximis versibus eam
 loquendi formam repetere non du-
 bitavit Eurip. Iphig. in A. v. 88.
 Ἥμισθ' ἀτλεῖ χροσθαι κατ' Ἀδελφῶν
 Κάλχας δ' ὁ μόνος ἀπὸρῖα χροσθαι
 (sic enim omnino legendum videtur,
 non *περὶ χροσθαι* mibi Agamemnoni
 anxio & consilii inopi) Ἀντίων —
 Diagoras πλὴν ναυαγίᾳ ἐχρίσαστο A-
 then. XIII. p. 611. B. Phintionem, teste
 Leonida Anth. III. 22. Ep. 32. —
 πολὺ κῆμα ὧσιν Ἀρτεμίου λαίλαπτος
 χροσθαι. Porro ad res insuper in-
 animas adcommodatur, non illas so-
 lum, quae metonymice homines ad-
 significant; velut, Ἀρτεμίου τοσαύτην
 οὐδ' αὖτε χροσθαι apud Strab. XVI. p.
 1003. C. ὅθι δόμος ἐστὶν ἀπο-
 τὰς χροσθαι Τύχης -- Xenarch. in
 Athen. II. p. 63. F. οἱ φυτόν ἀναγέρ-
 νον ἀναγέρναι, καὶ περὶ τῶν ἀγρίων
 χροσθαι Philo J. de Prof. p. 468. C.
 οἱ αἰετὶς χροσθαι περὶ τῶν, Pausan.
 p. 647, 36. quomodo de Paride
 Herodot. II. 117. καὶ περὶ τῶν χρο-
 σθαι καὶ θαλάσσης λεγ. sed ad alias
 idem, quae sensu carent: casus-

modi est illud Herodoti IV. 50. ὅταν
 γὰρ ἡ γῆ ... κάμῃ, ἀλγὼν ἔσται δὲ
 πάντα χροσθαι. sive τῇ γῇ adjunxeris,
 sive τῷ πάντα. Congruunt in Hesych.
 Πηλὸν, τὸν δὲ πολλὰ δίδωσι περὶ τῶν
 γῆν in Cleomede Κυκλ. Θιέρ. II. p.
 88. τῆς γῆς οὐρανὸς τῷ οὐρανῷ πε-
 ρὶ τῶν. in Phil. J. p. 26. C. περὶ
 τῶν τῶν οὐρανῷ οὐρανῶν, ἡ περὶ τῶν
 οὐρανῶν οὐρανῶν. Epidamnus Διόσκορ. I. 13. Qua-
 propter quod apud Athen. VII. p.
 319. C. legitur, τὸν δὲ γαμμοποικί-
 λων ἐλατῶν τε καὶ παύσει περὶ τῶν
 ἐλατῶν, quum mutatum irent docti
 Virt in *περὶ τῶν*, jure Casaubo-
 nus interceisset, & scriptorum libro-
 rum auctoritatem secutus est. Sed
 metuo, ne fastidio sit exemplorum
 copia: eo tamen, ni fallor, vale-
 bunt, ut, quae singula videri po-
 terant minus perito corrupta, nunc
 multis auxiliis integritatem suam
 tueantur. His certe consideratis ne-
 mo facile subscribet conjecturae
 quantumvis ingeniosissimae summi
 Viri *περὶ τῶν* in Callim. Epigr.
 XXXIII. reponentis: nec quisquam
 hoc in loco verbum exquisitè pos-
 sum movere conabitur. In Hesychio
 pro Ἐμμορμύσας, οὐδ' αὖτε ἔχου-
 ρος. libenter prior revocari Ἐμμο-
 ρμύσας. HENSTENH.

Ibid. οὐδ' αὖτε περὶ τῶν αἰετῶν] Primo hic

Statim, puellamque territat: at illa parentis 70
Subit sinum, opposita oculis manu.

Tu autem, puella, longe maturius, cum adhuc trima
esses,

Ubi venit (eo) Latona, te ulnis ferens,
Vocatu Vulcani, ut dona primi aspectus daret,
Brontesque te in validis collocasset genubus, 75
Lato e pectore hirsutos prendens pilos

Evel-

hic versus cum sequente cohaeret, ut videatur esse debere ἰδῶν — *μορμύσσοντας*: & in edd. Aldi & Vascos. tantum est colon post αἰθῆ (quod ibi vitiose est αἶθε.) Itaque suspicor, excidisse τὴ post σπῶδιν. Ἐρχεται Ἐρμῆος σπῶδιν τὴ κερμαίνον, venit *Mercurius*, atque fuligine tinctus, arret adspexit puellam. Deinde pro κερμαίνον docti viri legi volunt κερμαίνον, pro κερμαίνον, ut H. in L. P. κέρμα pro κέρμα. Qui putant κερμαίνον posse esse Ionicum pro κερμαίνον a κέρμα, non vident, a in hac forma verborum & in hoc tempore non mutari ab Ionicis in a. In ed. Ald. est κερμαίνον. Hoc potest esse vitiose pro κερμαίνον, cum passim ibi & in MSS. sita pro a. Sed potest etiam esse pro κερμαίνον, idque pro κερμαίνον, ut alibi in his est confusio in eadem editione, ut paullo ante κερμαίνον pro κερμαίνον. Caeterum pariter κερμαίνον pro *fordidatus* occurrit in epigr. Callim. xxxiii. 3. Στρίξιαι καὶ κατὰ κερμαίνον, *plenus, fordidatus*, in eoque nil mutandum. Est enim ductum ex Herodoto iv. 50. κατὰ δὲ πάντα κέρματα. Nam in epigrammate quidem κερμαίνον locum non habet. Quod autem Arnaldus putat, κέρμα esse etiam *ungi* apud Athenaeum, quem locum habet Spanhemius, in eo parum vidit. Nam κέρμα ἰσχυρῶς generalius est, & de quocumque usu olei dicitur. Nec in loco Athenaei est *ungi oleo*, sed uti oleo vero, non, ut Venus, unguento; quo modo Gregor. Naz. Orat. ii. in Julian. p. 97. dixit: ἀν-

ιδῶν κερμαίνον τὸ ἰδῶν, ubi κέρμα ἰδῶν non est inspicere aquam, sed uti aqua ad contuendum es suum.

Vf. 70. *μορμύσσεται*] *ἐμυρμάται*, quod & *μορμυλίσσεται*, & *μορμυλίσσεται* dicitur. Fictitia vox terri- culamento significando accommodata. Unde & larvae quibus Tragoedi uti solent *μορμυλίσσεται* dicuntur, voce Aristophani usitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φο- βὰ, auctor est Suidas. Sed & *μόρ- μωνας*, *πλάγυντας* *δαλμυντας* interpretatur Hesychius. VULCAN.

Ibid. ἰδῶν κέρμα] Est elegans imitatio loci Homericī Il. 2. 467. ut etiam vidit Ruhnkenius l. c. qui & similia loca attulit.

Vf. 74. ἔπαις κέρμα δόλη] Pretium sive praemium quod datur spectandi causa κέρμα dicitur. Dicuntur & κέρμα. τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτήροις δίδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt vero *ἀνακαλυπτήρια*, quando sponsa primum educitur, tertio videlicet die. VULCAN.

Ibid. ἔπαις κέρμα δόλη] Sic apud Nonnum Dionysiac. lib. v. vf. 147.

Ἡρακλῆος σπῶδιν ἔρχον, ὅπρῳ καίμιν
Κυττογῶντι,
Τότῳτῳ ἱερός ἔπαις κέρμα δόλην εἶν.
h. e.

Vulcani ingeniosum artificium quod fecerat Veneri.
Sagittaril amoris ut spectaculorum munus esset. TH. GRAEV.

Ibid. κέρμα] Ad locum Aeschylī in *Eumenid.* a Spanhemio allatum vid. Stanleium.

Vf. 75. Βρόντοις οἱ] Concinnius mihi videtur τὴ vel potius οἱ.

Ἦλοφας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτειχον εἰσέπ' ἔκ' νῦν
Μεσάπον τέρνιοι μὲν μέρῳ, ὥς ὅτε κέρση
Φωτὲς ἐνδρυθεῖσαι κόμῳ ἐπενείμα' ἀλώπηξ.

- 80 Τῷ μάλα θαρσαλέῳ σφετὰ δὲ προσελέξαι τῇμ' ὅ
Κύκλωπες, ἢ μοί π' Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
Ἦδ' ἱὲς, κοίλῳ τε χατὰ κληῖδα βελέμενων
Τεύξατε. ἔκ' ἐγὼ Ληπτιάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
Αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μοιὸν δάκ' ἢ π' πέλωρον

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

ΘΗ-

77 Ἦλοφας] Ἀπίτιλας, ἐλίτισσας.

79 Κόμῳ ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθ' ὅτε πῶν κεφαλῇ γινόμενοι·
ἀπὸ μεταφορᾶς τῆ ζών. τὸ δ' ζῶν τῶτο λέγει] ἔτι ἔκ' αὖ ἐρήνη,
ὅγ' ὅτ' ἐπὶ τῇ ἐπὶ σκηνῇ γίγνεται.

81 Κυδώνιον] Ἐθ' ὅτ' Κρήτης. ἀφ' ὅτ' Κρητικόν.

82 Κατὰ κληῖδα] Τῷ φαρίτρῳ.

84 Μοιὸν δάκ' ὅτ' Κατὰ μοιᾶς γινόμενον.

Vf. 77. Ἦλοφας δὲ βίηφι] ὁλοφῆν, vel ut alii ὁλοφῆν, idem est quod τῆλαπ'ν, vellere. VULCAN. A. FABRI.

Ibid. Ἦλοφας] MS. Voss. ὁλοφας. Orion Thebanus MS. περιῖτυμασθ' ὅτ' Ὀλοφύμενον· κυρίως τὸ μετὰ τῆλαπ'ν σφίχον κληῖδα. Καλλιμαχὸς φασὶ ὁλόφαστο χαίτας, ἀπὸ τῆ ἐτίλλου. quae verba mihi excerpit Ccl. Ruhnkenius. Grammaticus eruditus memoriter laudavit verba Callimachi, ut facile intelligitur, volens indicare ὁλοφύμεναι esse aut ab ὁλόφῳ, aut a verbo ejusdem significationis & originis: nisi Antipatrum potius voluit nominare, cujus est hoc ἰδὲ ὁλόφαστο χαίτας in Euphr. in Ptolemaeum Anthol. III. 7. p. 317. ex emendatione certissima R. Bentley ap. Kusterum ad Suidam in Ὀρίων. Ceterum est haud dubie melior Orionis ratio, ut hoc obiter addam, quam Erymologi, qui eodem modo interpretatur verbum, sed putat, esse ἀπὸ τῆ ἐτίλλου φασὶ ἑαυτὸν, errans etiam in eo, quod ὁλοφῆα putat esse παρὰ τὸ τῆς φωτὸς ὁλόφῳ, cum sit potius ab ὁλόφῳ, quod idem est cum ὁλόφῳ, convellere, convellendo perdere.

Ibid. τὸ δ' ἄτειχον εἰσέπ' ἔκ' νῦν] Obferrent hanc Cycloporum picturam, quibus pictura curae est & antiquitas.

A. FABRI.

Vf. 78. ὥς ὅτε κέρση] Anonymus ad Vascon. legendum cenfet, ὥς ὅτε κέρση. non male. TH. GRAEV. Quod, quia accusativus cum verbis ex praepositione in stare non potest, textui inferre non dubitavi.

Vf. 79. ἐνδρυθεῖσαι] MS. Ambr. ἐνδρυθεῖσαι. Mox vf. 80. MS. Voss. edd. Flor. Ald. ceteraeque veteres προσελέξατο, quod jam vir doctus in marg. Vasc. correxit, & in libro Ger. correctum fuisse monet margo Aldinae.

Vf. 80. σφετὰ δὲ προσελέξατο] σφε pro σφίας, hoc est, αὐτὰ προσελέξατο: Pater meus legebat προσελέξατο; infra enim vf. 86. dicit ἑνὸς, ἀπλῶς, & ἑξῆς vf. 110. A. FABRI. Omnino legendum προσελέξατο, quod & vir doctus ad Vasconian editionem observavit. TH. GRAEV. Similiter vf. 87. MSS. Ambr. habent ἑαυτο pro ἑαυτο.

Ibid. τῇμ' ὅ] Hanc vocem frigere, facile sentiat aliquis, si attendat. Vir quidam doctus corrigat δαίμων, elegant! conjectura: praesertim cum e tertia persona oratio convertatur in secundam.

Vf. 81. Κύκλωπες, ἢ μοί π' Κυδώνιον] Ne hunc quidem locum sic a Callimacho scriptum esse, facile mihi quisquam persuaserit: sed vicissim aliis

for-

Evellisti vi. Itaque etiam nunc depile
Medium pectus manet: veluti cum tempora
Viri insidens comam depavit alopecia.
Itaque valde animosa ipsos sic tunc allocuta es: 80
Cyclopes, etiam mihi Cydonium, agedum, arcum,
Et sagittas, cavamque sagittarum thecam
Fabricate. Nam & ego Latonia sum, sicut Apollo.
Quod si ego arcu agrestem aprum, aut aliquam gran-
dem Fe-

fortasse conjecturam meam non facile probaverim, ut *ἴδω μάλ τι*, aut *καὶ μάλ τι* legatur. Nec mihi ipsi certe in hac emendatione satisfacio. Apud scholiastem porro ante *ἴδω* *Κέρως* videtur deesse *Κύδωνος*, quod legitur infra, vers. 197. STEPHAN.

Ibid. *Κύλωνος*, *ἢ μάλ τι Κύδωνος*] Cum laboret versus, non male Anonymus ad Vascosani editionem legendum censet, quod & Stephano in mentem venerat: *Κύλωνος*, *καὶ μάλ τι Κύδωνος*, *εἰ δ' ἄγε, τίς*. TH. GRAEV.

Ibid. *εἰ δ' ἄγε*] *οἷον* & *ἄγε*, ut & apud Latinos quandoque cum pluralibus juncta reperiuntur: apud Homerum & Aristoph. *εἰ δ' ἄγε* est *ἄγε διὰ*, sub. *ῥίον*, *ἄγε πάς*, hoc est, *si audet*, hoc est, *si adest*. A. FABRI.

Ibid. *Κύλωνος* &c.] Non versus gratia, ut Graevius putabat, (nam caesura producit ultimam in *Κύλωνος*) sed propter sensum *καὶ* corrigebant viri docti: quod & ipsum sequeretur, si codd. faverent. Fortasse tamen alicui *τὸ ἢ* pro *καὶ* ex *ἴδω* vel *ἴδω* dictum videatur ex H. in Lav. P. 122. *Μέντη--αὐτὸ μὲν ἰσομετρεῖται, ἢ μὴ γὰρ τῶν ἄλλων δὲ τι παραστήσειν*. ubi vix aliter, quam copulative accipere licet. Sed ibi est inter duo membra, quod hic secus est. MS. Ambr. 1. habet *ἢ*, alter *ἢ*, Voss. *ἢ*. Unde colligitur varietatem esse in libris inter *ἢ* & *καὶ*, & Callimachum forte scripsisse: *εἰ μάλ τι Κύδωνος*, *εἰ δ' ἄγε*, reperito eleganter, ut optior, *τῶν δ'*. *Εἰ δ' ἄγε* de pluribus dici, bene monet Clark. ad Hom. II Z. 375. sed argutatur in elipsis. Pro *Κύδωνος* MS. Voss. *κ' ἴδω*.

Vf 84. *Αἰ δ' ἢ*] Non dubitem scribendum esse *εἰ*. Multi hoc initia ver-

sus apud Homerum, nisi malis vel *ἀ* aut *ἰ* monosyllabice pronunciantum. Etsi enim *αἰ* pro *εἰ* occurrit ap. Homerum & alios, tamen id sit tantum in formulis optandi, & cum *γάρ* vel *δε*, *αἴθε* vel *αἰγάρ* pro *αἴθε* vel *αἰγάρ*. Vid. Suid. in *Αἰγάρ*. Sed simpliciter *αἰ* pro *εἰ* conditionaliter dici, nondum reperi.

Ibid. *μόνιος δάκ*] Hesychius *μόνιος*, *ὅς ἄγχιον* interpretatur, *τὸν μὲν τοῖς ἄλλοις συναγαζόμενον*. VULCAN.

Ibid. *μόνιος δάκ*] *Μόνιος*, singularis, id est, aper. Aelian. histor. an. lib. 7. cap. 47. *Καλὶνται δὲ καὶ τῶν ὄντων μόνιοι τινες*. Sunt etiam nonnulli singulares vocantur. & lib. 15. cap. 3. de thynnis Bubonicis: *καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τὰς οἰκίας μόνιοι*. Eorum nonnulli sunt *inftar singulares (sive solitarii) sunt*. Suidas: *Μόνιος*, *ἄγχιον* ὅς *μικρονισμῶν*. Singularis, sive ferus solitarius. Vide plura apud magnum Bochartum de animalibus S. Scripturae. TH. GRAEV.

Ibid. *μοτιὸν δάκ*] *Δάκ* bene interpretatur h. l. *apram* ex Hesychio in *Μονίος*, quia fera apta cibo intelligenda, etsi *μοτιός* etiam de aliis feris dici potest. Etymol. M. de urfa interpretatur. Sed de utroque verbo copiose egit Spanhemius. *Μονίος τῶν λύκων* sunt apud Lucian. Epist. Saturn. §. 34. Adde Salmas. ad Solin. p. 64. E. & Viros doctos ad Thomam Magistrum in *Χοῖρον*. *Δάκ* est etiam apud Eurip. Troad. 284. ubi Barnesius de *viperis* proprie dici ait, de quibus & Nicander dixit Ther. 157. & alibi. Sed potius morsu nocentes bestias proprie significat, & hinc ad alias transfertur. v. Cl. Ruhnkenium Ep. Crit. II. p. 17. Quod Pl. LXXX. 13. Spanhemius negat *μονὸν* de apro capi posse,

- 85 Θηρίον ἀγρεύσω, τόδ' ἐκ Κύκλωπες ἔδιδον.
 "Ενεπες· οἱ δ' ἐτίλεισσαν. ἄφαρ δ' ὠπλίισαο δαῖμον·
 Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦies· ἶκεο δ' αὖλιν
 Ἀρχαδικὴν ἐπὶ Πανός. ὃ δὲ κρέα λυγχὸς ἔταμνε
 Μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοχέδ' ἐκ κύνες εἶδ' ἔδιδον.
 90 Τιν' δ' ὃ γενεήτης δύο μὲν κύνες ἡμῶν πηγῆς,
 Τρεῖς δὲ παραπίτες, ἓνα δ' αἰόλον. οἷ' ῥα λείῳιαι

Αὐ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

88 Ὅ δ' ἐκ κρέα λυγχὸς] Εἶδ' ὅτι, ὅτι τὸ ἔργον πύγνυται· ὃ καλῶσι
 λυγχεῖον.

89 Μαῖναλῆς] Μαῖναλον, ἔργον Ἀρκαδίας.

90 Πηγῆς] Λευκῆς. καὶ Ὅμορον, πυγισμῶν.

posse, quia praecedat ἔκ ἐκ δρυμῶν, non cogitavit Psalmodum rationem, in quibus saepe idem bis diversis verbis dicitur: satis est praedicata esse diversa. Infra vs. 150. Χλύνον κύνες vocat. In nostro edd. omnes exhibent μόνον, sed in omnibus aliis libri habent μόνες, idque secutus sum.

Vs. 85. τὸ δὲ ἐκ Κύκλωπες] τόδ' ἐκ pro τὸ ἐκ, aut τὸ ἐκ δὲ. Sic Anonymus ad Vascosanum. non male. TH. GRAEV. Immo τόδ' est lectio Aldinae, operarum vitio mutata in ed. Vascos. Unde restitui.

Vs. 86. ὠπλίισαο δαῖμον] Verti, in-
 στυβία es. Nam ὠπλίζουσι: significat
 ἐτομαζίζουσι καὶ παρασκευάζουσι. VUL-
 CAN.

Vs. 87. Αὖλιν] Αὖλις idem est quod αὖλον. Utraque voce de Panis stabulo vel antro utitur auctor noster in hoc hymno. ut hic & vs. 93.

Εἶλον ἔτι ζώντας ἐπ' αὖλον.
 h. e. rariabant adhuc oves in stabulum.
 Homero dicitur αὖλα. Iliad. 3.

Αὐτὰρ ὃ ἡμῶν μὲν βυθὸς ἐξέλλεται
 αὖλον.

h. e. At ille leo alacer alto exiit ovili.
 & Iliad. K.

"Ὡς δὲ κύνες περὶ μῦθον εὐνομήσονται
 ἐν αὖλῃ.

h. e. At veluti canes circum oves aegre
 effusidant in stabula. Hodie & olim

haec vox quoque designat regem seu domum principis: cuius appellationis rationem reddit Athenaeus lib. 5. nempe vel quod ante huiusmodi domus sunt loca ista subdialia, quae αὖλαι proprie dicebantur: vel quod satellites in regis aulis soleant παρασκήπτουσι. h. e. expectare. TH. GRAEV.

Vs. 89. εἶδ' ἔδιδον] Fortasse legendum sit εἶδον. Homer. δῖον εἶδον.
 A. FABRI. Frustra: deberet enim esse medium εἶδοντο.

Vs. 90. κύνες ἡμῶν πηγῆς] Nam qui toto corpore albi sunt, aut nigri, non commendantur; quod videlicet neque aestum Solis neque nivale frigus ferre possint. Oppianus:

Κύνες δ' ἀγροῦ τὸ κακὸν μέλας,
 κύνες τ'

Ὅτε γὰρ κύνες φέρονται μόνον ὡς
 δύνανται,

Ὅτε ποσειδάωνι μόνον ποταχόμεναι
 ὄνται.

Praecipue vero commendat canes qui tridici colorem prae se ferunt, qui ab eo ἐντόχου, & alibi μελίχρου vocantur:

Ἡ δὲ δὲ Δάμπτρι παρὶς αὖλον
 ἔχουσι

Ἐντόχου· μέλας γὰρ τι δὲ πρὸς πρα-
 τὴν τι πύλιντος. VULCAN.

Ibid. πηγῆς] Πηγῆς dicitur bene com-
 plectus. Eustathius dicit etiam pro ni-
 gro usurpari. Hesychius pro nigro &
 pro

Feram cepero, eam utique Cyclopes comedent. 85
Dixisti. Illi autem fecerunt, statimque armata es
Dea.

Continuo vero ad catulos parandos perrexisti: venisti-
que ad antrum

Arcadicum Panis. Is forte carnes lyncis secabat
Maenaliae, ut foetis canibus escam daret.

Tum tibi barbatus ille canes, duos quidem seminigros, 90
Tres autem pendulis auribus, unumque diversico-
lorem; qui vel leones

Ipfos

pro alba. Sic apud Lycophr. *πλάκα-
μῶς* *πυλὸς* est *λευκὰ*, *πυλὰ*. Callima-
chus hic *ἄμυσον πυγύς* vocat. *canes se-
minigros*, *seminigros*. TH. GRAEV.

Vf. 91. *Τρεῖς δὲ παρακτις*] *Verti
auripetas*: quod petant aures fera-
rum. iamentū & *auritos*, sive propen-
dulis auribus praeditos vertere liceat.
VULCAN.

Ibid. *Παρακτις*] *qui maculis albis
praeter aures, παρ' ὠτά, aspersi sunt*:
male Vulcanius, qui veritū *auripetas*.
A. FABRI.

Ibid. *ἰσὶ δ' αἰόλον*] *maculosum*. Gra-
dus de Venat.

*Et ridam macula veritatem de-
lige falsa*. VULCAN.

Ibid. *ἴσῃ λίσσας Αἰνύς αὐ' ἰρόντης*] *Verti*:

*Corruptum cervico supinum in tecta
referre*.

Αὐ' ἰρῶν enim non video quo pacto
significantius explicari possit, quam
resupinatus, sive *anatreptus*, ut apud
Homerum *Iliad. α.*

*Αὐ' ἰρῶν μὲν πρῶτα, καὶ ἰσραζας
καὶ ἰδμεν*.

ubi Franciscus Portus Cretenfis ver-
tit, *Cervicem retroegerunt*; satis prae-
ter mentem Eustathii. quem, quan-
tum ex ejus versione quamplurimis
in locis colligo, non legit. Eusta-
thius enim, ut proprietatem verbi
αὐ' ἰρῶν explicaret, primum sibi de-
clarandum putavit morem Graecanti-
cum, videlicet, *εἰ μὴν τοῦ αἰῶ θινὸς
ἴδμεν*, ὡς αὐτὸν τὸν τῷ ἰρῶνι τρεχάλοιν, ὡς
αὐτοῦ αἰῶ ἰρῶν. hoc est, si superis sa-
crificabant, invertere victimae cer-
vicem solere, ita ut caelum resupi-

ciat: ut contra si heroibus aut mor-
tuis sacrificarent, pronas victimas
mactabant. Hunc invertendi victi-
mas morem optime interpretatur So-
phocles Ajace Flagellifero inquires,
*καὶ τίς μιν ἀνέχεται, τίς δ' αἰῶ τρίτων
ἰσραζας, καὶ ἰρῶν*. ubi Schollastes vetus,
ἰσραζας καὶ ἰρῶν. *ἴσῃ*, inquit, *Ὀμηρῶ
αἰῶν φασί*. Sed rectius, meo qui-
dem judicio, ita dixisset, *αἰῶ τρίτων
ἰσραζας*: *ἴσῃ* *Ὀμηρῶ αἰῶν φασί*. ut
sit idem *αἰῶ τρίτων*, quod *αἰῶν*. ut
Eustathius Sophoclem interpretatur.
Ex quo liquido constat *αὐ'* in illo Ho-
meri loco non significare *resupino*. ne-
que semper significare iterationem,
ut H. Steph. hym. in Jovem ver. 30.
ad vocem *ἀνταπόσασα* annotavit: sed
potius *ανatreπὴν*, hoc est, Inversio-
nem vel resupinationem. Ita enim
etiam Hesychius interpretatur *τὰς
ἀναλάουσας, ἰσραζας*. & Schollastes
Pindari Olymp. *Eid. η'.*

*ἴσῃ αἰῶνι καὶ ἰρῶνι αἰῶνι
καὶ ἰρῶνι*.

Interpretatur *αἰῶνι*, *ἴσῃ* *ανatreπὴν*,
ἀντι τῷ σφῶνι, *ἴσῃ*. Neque alia signi-
ficatione usurpat etiam Oppianus *Ku-
m. δ.*

*Τὸν μὲν καλλῆπτον, τὸν δ' αἰῶνι
χθόνι αἰῶνι*

Αὐ' ἰρῶν.

Commodè ubique verti posse dix-
im *αὐ' ἰρῶν resupino*. quo verbo ele-
ganter usus est Cefennius Getulius,
citante Servio,

*Sicca Lyciontes resupinat plectrū
Bootes.*

tamen apud Theocritum *Eid. xi.* ubi
ait,

- Αὐτὸς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δρᾶξαντο δρεῶν,
 Εἶλχον ἐπ' ἑλόντας ἐπ' αὐλίον· ἐπ' τὰ δ' ἔδωκε
 Θάσσοντας αὐρῶν κυνοσφείδας, αἳ ῥα διῶξαν
 95 Ὠκισται νεβρὲς τε καὶ ἑ μύοντα λαγῶν,
 Καὶ χοίτιν ἐλάφοιο, καὶ ὕτριχ' ἔθα χαλκίῃ
 Σημηῆται, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἵχθιον ἠήσααζ.
 Ἔθεν ἀπερχομένη (μῦ καὶ κύνας ἐασέοντο)
 Εὖρες ὅππ' ὀρομολῆς ὄρε' ἔ Παρράσίοιο
 100 Σκαυρῆσας ἐλάφους, μέγα πη χρέ' αἳ μ' ἐπ' ὄχθης
 Αἰὲν ἐβυκολέοντο μελαμψιδόδες Ἀναύρης,
 Μάσσονες ἢ ταῦρρι· κρεῶν δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
 Ἐξα.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 94 Κυνοσφίδας] Τὰς ὑπὸ κυτῶν καὶ ἀλυσίαις τιεκτομένης κύνας.
 ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσφίς ῥ', τόπ' Λακωνικῆς.
 95 Καὶ ἑ μύοντα λαγῶν] Ὁ ῥ' λαγῶν καὶ ἐν τῷ κοιμῶντι ἑ μύει.
 96 Καὶ ὕτριχ'] Ὑτρίξ, θηρίον τι ταχύτατον.
 99 Προμολῆς] Ταῖς διζόδοις τῇ Παρράσίᾳ, ὅπως Ἀρκαδίας.
 101 Ἀναύρης] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἀναύρ.
 102 Κρεῶν δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημειῶσαι ὅτι τὰς θηλίκας ἐλά-
 φους, κυρτοφῆρας εἶπε.

Τὸ τρίτον αὖ μιλίσκειν, ἀσώμειον
 ἐν φρίσσει αἰῶς
 Αἰερίν.

Malim adducere novum, vertere,
 quam tendere arcum, ut est in editio-
 ne H. Stephan. in cuius praeclaro
 Thesauro plura fortasse verbi αἰερίν,
 significata exemplaue, qui voler, re-
 periet. Hoc tantum addam, & con-
 junctim καὶ ἑνὶ διὰ αἰερίν, & dis-
 junctim duabus dictis quibus αὖ ἰρίν.
 utroque enim modo apud varios au-
 ctiores usurpatum invenio. Porro si
 liberet Βικαλίον, sive potius Βικαλι-
 ζον, dicerem, αἰερίν commune ali-
 quid habere cum eo quod Flandrica
 nostra lingua dicimus *averechts*. VUL-
 CAN.

Ibid. αἳ ῥα λόντας Αἰὲς αὖ ἰρίντας]
 Gratius de Venatione, varia genera
 canum recenser, inter quos maxime
 commendat Hagnon;

Ergo semper eris dum carmina,
 dumque manebunt

Sylvanum dotes, atque arma Dia-
 nae terris.

Illic & semiferam Thoum de sangui-
 nis prolem

Finxis. non alio major sua (immo,
 sub) pectore virtus,

Seu norit voces, seu nudi ad pignu-
 ra Maris.

Thoei commissas (clarissima fama)
 Leones

Et subiere astu, & parvis domare
 faceris.

Nam genus exiguum, & pudet
 quam infirme fuisse.

VULCAN.

Hagnon non fuit canis nomen, sed
 viri, patris Tiphynos, qui canem exi-
 mium habuit, cuius nomen fuit Me-
 tagon. Praeterea scribendum erat Ha-
 gnorem, non Hagnon, apud Vulcanium.
 TH. GRAEV.

V. 92. Διρίων] MS. Voss. Διρίων. Sed
 Διρίων verum est, etiam propter τὸ
 αὖ ἰρίν. Mox MISS. Ambr. Voss. &
 edd.

Ipsos resupinarent, ubi apprehenderint cervices,
Traherentque vivos in stabula: septem insuper dedit
Velociores ventis Cynosuridas, ad persequendum
Celestimas hinnulos, & non conniventem leporem, 95
Et ad cubile cervi, hystricisque nidos
Indicandos, ducendumque in vestigia damae.
Inde digressa (una autem canes ibant)
Reperisti ad radices montis Parrhasii
Lascivientes cervas, praeclarum negotium, quae in 100
ripa
Semper scruposi pascebantur Anauroi,
Majores tauris, cornibus auro fulgentibus.

Statim-

edd. vet. ὄλον, quod recte mutatum est in ὄλον a Stephano.

Vf. 94. κυνοσῦριδας] *Laconicas*. Schol. quod probat Hesychius. Ex Hygino vero, & Germanico Araei Interpr. colliges, κυνοσῦριδας οὐκ ἔστι Κυνταίς. Eos Scriptores adi. Est & apud Strabonem *Cynosuria*. A. FABRI.

Ibid. κυνοσῦρις erat genus canum Laconicorum, qui ex vulpe & cane Laconico erant nati. Triplex enim genus canum habuisse constat Lacedaemonios, unum, & quidem omnium praestantissimum, quod ex Laconico & Laconica cane natum erat, alterum quod ex Laconica & Molosso, tertium quod ex Laconico & vulpe, quod, licet hic praedicetur a Callimacho, omnium erat vilissimum. dicebatur autem ἀλυσταίς & κυνοσῦρις, de quo multa Meursius in *Miscell. Lacon.* lib. III. c. I. TH. GRAEV.

Ibid. ὄσσοντας] ὄσσας, ὄσσων. sic infra μέσσους a μακρός. A. FABRI.

Vf. 95. ἢ μίοντα λαγῶν] Verti, *indocilem natus*, inconniventem, quem aliter ἀσκαδόμενον Gracci vocant. Nicander *θεοφύλ.* Patentibus enim genis dormit lepus, ut Plin. testatur. VULCAN.

Vf. 96. ὕμνησεν] ὕμνησεν τι ταχύναν, Schol. Miror illum nescisse dici ἀναδύχορον: Schol. autem Aristophanis ad *εἰρήνην*, ὅτι δὲ, inquit, καὶ ὕμνησεν (ita enim etiam dicitur) ὕμνησεν ἔχον ἴες, αἳ τὴν διώκειν εἰς α-

κατὰ τὴν διακρίσιν: qui locus integer apud Suidam legitur, qui addit dici & ἀναδύχορον: dicimus vulgo *Porcephic*. A. FABRI.

Vf. 98. ἀναρχομένη] Glossa interlinearis Cod. Reg. σοὶ τῇ Ἀρτίμει. Legit igitur ejus auctor ἀναρχομένη.

Ibid. μετὰ καὶ κύρις ἰσχυρόντο] Haec sunt in parenthesis dicta. Sed τὸ καὶ non satis commodum est, pro eoque videtur scribendum δὲ, Sic semper in hac forma Homerus. II. Δ. 274. τὸ δὲ κορυσιόβητ' ἄμα δὲ κύρις ἰσχυρόντο ἀνδράν. ubi male Barnesius malebat δὲ. II. Z. 296. ἢ δ' ἴνας πολλοὶ δὲ κορυσιόβητ' ἄμα δὲ κύρις ἰσχυρόντο γηραιοί. ad quem locum plane expressus est noster. Et sic saepe ille. Pariter Apoll. Rhod. v. c. III. 915. Ἦγ' ἰσχυροὶ καὶ μετὰ δὲ σφίσι εἴπτο Μόψος. Καὶ δὲ ἴς compendiis scribuntur in minuta scriptura, ut facile permutentur.

Vf. 99. ἐπὶ προμολῇ] MS. Voss. προμολῇ, item ed. Ald. quod in ed. Vascos. mutatum est in προμολῇ. Recte. Earum litterarum permutatio frequens est in libris.

Vf. 100. Σπαίροντας ἰλαροὺς] De genere verbi trita hodie omnia. v. Swart. Anab. I. 2. Drakenb. ad Sil. III. 39. Elegans est μέγα τι χρῆμα: forte ductum e Xenophonte *Cyrop.* I. p. 38. (ed. Hutch.) ἰλαρον, καλὸν τι χρῆμα καὶ μέγα. de formula ipsa v. Cel. Valkenar. ad Eurip. *Phoeniss.* p. 71. & quos ibi laudat.

Vf. 102. κρύων δ' ἀπὸ λαμπροῦ χυ-

Ἐξαπίης δ' ἔταφες τι ἢ ὄν ποτ' θυμὸν εἶπες,
 Τὸτό κεν Ἀρτέμιδος ὠραπαύγειον ἄξιον εἴη.
 105 Πέν' ἴσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἔλεις ὦκα θύεσσαι,
 Νόσφι κυνοδρομῆς, ὅα τοι θοῶν ἄρμα φέρεται.
 Τίω δὲ μίαι, Κελάδοντος ὑπὸ ποταμοῖο Φυγῆσαι,
 Ἥρης ἐνεσίησιν, ἀέθλιοι Ἑρακλῆι
 Ὑστατον ὄφρα γένοιτο, πάρος Κερύνηος ἔδεχτο.

Ἀρ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

107 Κιλάδῃ] Ποταμὸς Ἀρκαδίας.

109 Κερύνη] Λόφος Ἀρκαδίας.

οῖς] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς
 θυλίας ἐλάφους κυνοδρομῆς εἶπε, *observa*
quod cervas cornutas fecerit. Fortasse
 dixerit aliquis non esse in Africa cer-
 vos, itaque nec cervas: Virgilius ta-
 men contra, lib. 1. Aeneid.

sreis littora cervos

*Prospicit errantes: bos tota armen-
 sa sequuntur*

*A tergo, & longum per vallas pasci-
 tur agmen.*

Itaque ignorasse Callimachum cervas
 non esse cornutas: fortasse dixit for-
 minas pro masculis, ut plerumque
 faciunt Latini in τῶ εανες, & infra
 boves aratorios foemini generis fa-
 cit: sed haec nihili sunt; nam revera
 fecit cornutas: ita inter Herculis cer-
 tamina erat cerva cornibus aurcis
 insignis, de qua mox Callimachus.
 Apollodorus lib. 2. Τρίτον ἄθλον ἐπέ-
 ταξεν αὐτῷ τὴν κεράσιν ἐλαφον εἰς Μυκῆνας
 ἔμπην ἐν γαίῃ. ἣν δὲ ἡ ἐλάφῃ ἐν Οἰοῦ
 χρυσόκωρος Ἀρτέμιδος ἱερὰ. Praeterea
 est apud Pindar. in Olymp. Od. 3. χρυ-
 σοκέρων ἐλαφον θύλειαν; ad quem locum
 annotat Scholiastes Graecus id de in-
 dustria facere Poëtas, adduxitque lo-
 cum Anacreontis, οἷά τε νεῖρον ποδὺλῃα
 χαλαβυρόν, ὅς' ἐν ὕλῃ κερόισις ἀπολυφθεῖς
 ἀπὸ μητρὸς ἰστέλει. Vides περιέσαν
 μητρίᾳ. addit Schol. οἱ μὲν τοι ποιηταὶ
 πάντες κίρᾳτα ἐχέσας ποιοῦσι. A. FABRI.

Ibid. κεράων δ' ἀπιδάμπντο χρυσός]
 Aristoteles alique negant cervas in-
 veniri cornigeras, quibus subscribit
 Eust. Swartius Analect. lib. 1. cap. 2.
 & magnus Bochartus in Hierozoico

lib. 3. c. 17. qui contendunt τὰν ἐλα-
 φον accipi tam de cervo, quam cer-
 va. Neque vero infitiamur τὰν ἐλα-
 φον saepe notare cervum & hic quo-
 que intelligendos esse cervos περιλά-
 φους σκαιώσας. Sed tamen nostrorum
 quoque temporum experimenta doc-
 cent cervas inveniri, quamvis ra-
 rius, etiam cornutas. Ante non mul-
 tos annos capta fuit in Cimbrica Cher-
 soneiso a Serenissimo ejus principe
 cerva praegnans magnis cornibus in-
 structa, de qua exeat elegia cultissi-
 ma Viri Clarissimi Georgii Morhofii.
 TH. GRAEV.

Ibid. κεράων δ' ἀπιδάμπντο χρυσός]
 Ovid. Met. x. 112. de cervo Nym-
 pharum in insula Cea: *Cornua fulge-
 bant auro.* Quod hinc ductum videri
 potest: quamquam ibi Nymphae vi-
 deri possunt inaurasse cornua. Viden-
 tur tamen poëtae, qui omnia divina
 aurea faciunt, etiam hoc tribuisse
 cervis, qui Diis essent in deliciis.

Vf. 103. Ἐξαπίης δ' ἔταφες τι] Alia
 etiam est lectio, ἔπαφες, sed aperte
 mendosa. Est autem ἔταφες, *admira-
 es*, vel *obstupescita es*. unde etiam τά-
 φος pro admiratione, apud poëtas,
 sed raram. STEPHAN.

Ibid. Ἐξαπίης δ' ἔταφες] ἰθαῦμασκ.
 Unde & τάρφες, ἡ ἐκπλήξις. Hom. τάρ-
 φος δὲ μὴ ὕλιν ἰδόντα. quod alibi se
 ipse explicans aliis verbis ait,
 θάρμῳ δ' ἔχον ἰσχυρόντας.

VULCAN.

Ibid. ἔταφες] Edd. Ald. Vascof. Be-
 nen. ἔπαφες, male. Sed ἔταφες veri-
 or.

Statimque vidisti, tecumque sic cogitasti :
Haec prima captura digna utique foret Diana.
Quinque erant omnino. Et quatuor quidem cepisti 105
cursu,

Sine canum ope, ut celerem tibi currum traherent:
Unam autem, quae trans Celadonta flumen fugerat
Junonis instinctu, certamen Herculi
Ultimum ut foret, collis Ceryneus excepit.

Dia-

vidisti: nam ἱεραίνης admirandi signi-
ficationem non satis fert. Sic cepe-
rim etiam τερὰν apud Homerum II. 2.
197. collato A. 644. ubi in re simili
ἰσά. addatur A. 776. Ceterum admi-
rationis sensus non excluditur, ut P.
101. τερὰν est videns, sed cum
sensu simili. Etiam Σαυμάζων ipsum
sic est apud Hom. II. N. 11.

Vf. 105. Πέντε αἱ πᾶσαι] *Omni-
us quinque.* Neque enim redundat τὸ
πᾶσαι in numeris, ut visum auctori
vitae Homeri p. 298. ed. Gal. & Pseu-
do-Didymo ad Homerum, bene mo-
nente Clarkio ad II. H. 161. K. 560.
ubi miratur, Dionysium id dicere
potuisse. Ego vero hinc, itemque
ex aliis judico, Dionysium libelli
auctorem non esse. Add. Theocrit.
Epigr. X. 1. Pseudo-Orph. Argonaut.
335. & Barnesi, ad Hom. II. Σ. 470.
Sic & Latini. Gratius Cyneg. vf. 16. *Ac-
cessere tuo comitis sub nomine Divae* Cen-
tum omnes *nemorum*, centum *de fontibus*
omnes *Naidēs*. ubi v. Burmannum.

Vf. 107. Καλάδοντα] Meminit Ho-
mer. Iliad. 2. q. 105 versus affert Stra-
bo lib. 8. Desertur autem in Al-
phem, ut Erymanthus. A. FABRI.

Ibid. Καλάδοντα] Palmerius ad-
scripsit: καλάδοντα] ut esset partici-
pium, non nomen proprium. intelligi
vult de Alpheo. Sed cum Celadon-
tis fluvii mentio sit apud veteres, me-
lius est, nomen proprium hic intelligi.

Vf. 108. Ἦμος αἰνέειν] Non mo-
ven controversiam huic scripturae,
quae codicum fide nititur. Sic etiam
scribitur apud Apollon. Rhodium III.
29.

τὸν δ' ἂν ἴδω
Κρίως αἶνος ἔστιν ἱεὶς Ἑλλάδα καὶ
ἀνέξων.

Hanc puto illius consiliis pellem relatu-
rum in Graeciam. Veruntamen suspi-
cor utrumque scripserit ἡμοίους, sicuti
non solum Hesychius videtur legisse,
qui interpretatur ἡμοίους, *ἐυλόγητον*,
ἐνδοξον, *consiliis*, *prudētia*, sed &
haec vox apud Apollonium lib. I. vf. 7.

ἵππῃ ἰδόντο
Δαμῶνι αἰσίνδον, ἵππῃ ἡμοίους
δαμῶνι.

Quem videret publice uno calceis munitum
consilio confici. Quamvis & ibi Flo-
rentinus Codex αἰνέειν. Sed apud
Hesiodum, & Homerum legitur con-
stanter ἡμοίους. Hic Iliad. E. vf. 894.

Τῷ σ' οἶον καὶνός τὰς πᾶσιν ἡμο-
ίους.

Idcirco te puto illius haec pati consiliis.
Ubi Eustathius: πᾶσιν ἡμοίους ἢ ἡμ
συμβουλῆς. αἱ γίνονται, ἢ ἀπὸ τῶν ἡμῶν.
ἀλλ' ἢ ἀπὸ τῶν ἡμῶν κατὰ τὴν παλαιὰν
πρὸς ἡμοιότητα φασὶ τὴν πυρὸς καλλῶν πη-
γῆς καλλῶν. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ἡμῶν τὸ
ἡμῶν κατὰ τὸ ἵππῃ φασὶ βάλ्लος σῆμα.
ἵνα ἢ τῶν ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, γίνονται
ἡμῶν, καὶ διττασιασμοῦ τὸ ἡμῶν, ἢ
αἰς τὴν ἡμῶν συμβουλῆς. TH. GRAEV.

Ibid. Ἦμος αἰνέειν] Hoc exprimi
jussi pro vulgato αἰνέειν, (quod est
verbum nihili) auctoritate MS. Var.
Ambr. 2. Voss. & Scholiastae Apol-
lon. Rhod. qui ad I. 995. hos tres ver-
sus Callimachi totos adfert, sed im-
iis, Ἦμος αἰνέειν. Ἐμοίους pariter
mutatum in libris quibusdam in αἰ-
νέειν apud Hom. II. E. 894. ubi vid.
Var. Lect. Barnesii. Apud Apollon.
Rhod. I. 7. edd. vet. αἰνέειν: pio-
en Stephanus rescripsit ἡμοίους, ne-
scio an e MS. Sed ἡμοίους exhibent
MS. Guelferbytanus, & alter, cujus
lectiones ab Erasmo Schmidio ex-
cerptas habeo. Itemque MS. Guel-
fer-

- 110 Ἄρτεμι παρθενίη, Τίτυοκλόνε, χρύσειά μιν τοῖ
 Ἔντα καὶ ζώνη, χρύστον δ' ἐζεύξαι δίφρον,
 Ἐῖ δ' ἐβάλεω χρύσεια, θεῖα, κεμάδισσι χαλκῶ.
 Πῦ δέ σε τοπρώτοι κερούεις ὄχος ἡγξά' αἰεῖν;
 Αἶμα ἔπι Θρηίκι· τῶθεν βορέαιο κατὰ ἴξ
 115 Ἐρχῶ ἀχλαῖνοισι δυσσεύα κρυμὸν ἄγνοια.
 Πῦ δ' ἔταμες πύκνιν; Ἄπὸ δὲ Φλογὸς ἦψαι ποίης;
 Μυσῶ δ' Οὐλύμπω· Φάειος δ' ἐνέηκας αὐτμῶ
 Ἄσβε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

110 Τίτυοκτόνι] Τίτυος βιασάμεν. Ἀπὸ, ἀπὸ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλων καὶ Ἀργεῖμιν.

114 Αἶμα ἔπι] Ὁρ. Ὁράκης. Κατὰ ἴξ δὲ, ἡ λογομένη κατακλῆ.

117 Μυσῶ ἐν Οὐλύμπω] Ἐστὶ καὶ Μακεδονίας.

ferbytanus ἡμολογῶν exhibet constanter aliis locis, III. 29. 817. (ut volebat Cl. Heringa Obs. p. 14.) IV. 646. 1445. quibus omnibus in locis editi habent αἰμασίην. Itaque non dubitandum, quin omnia loca, ubi αἰμασίην est, sint refingendā in ἡμολογῶν, ut apud eundem Apoll. Rhod. II. 1112. ὑπαιμασίην in ὑα' ἡμολογῶν, quod etiam est ibidem 1170. ut placet Heringae I. c. Idem videbatur etiam eruditissimo Pierfoni Verosim. p. 209. De loco nostro firmat etiam Dionysius Periegeta, qui hoc ipsum hemistichium habet e nostro, ut alia, v. 141. Ἡμεῖς ἡμολογῶν; itemque alio nomine subiecto Pseudo-Orpheus Argonaut. 105. 261. 295. 693. 1361.

Ibid. αἰθλοῖν Ἡρακλῆϊ] Non ultimum fuisse certamen Herculis, sed tertium Apollodorus lib. 2. in loco paullo ante ab A. Fabri allato tradit. Alii quartum ei locum tribuunt inter athla Herculis. Ultimum sane non fuit. Itaque cum Scholiaste Apollonii legendum ὑσπον, h. e. postea, postero tempore. Sic sane hunc locum laudat Scholiastes Apollonii, quod & Stephanus notavit. TH. GRAEV.

Vl. 9. Ἔσται] Ἔσται etiam placebat Viro docto in margine ed. Vascos. quia tertius vel quartus hic labor

Herculis, non ultimus, traditur. Non repugnem: etsi Callimachus potuit auctorem habuisse. Ἔσται & ὑσπον permutantur in libris. v. ad H. in Deum 112. Male autem edit. Froben. recepit Κραῖν.

Ibid. πάγ. Κρήνη. Ἰδαίω] Scripturam quae est apud Scholiastem, videlicet Κραῖν, habet & Apollonii Enarrator, quum tamen versus stare non videatur ita legendo. Affert autem hic versum hunc Callimachi una cum praecedente, scribens ὑσπον, non ὑσπον. nisi est librarii error: quod potius credo. STEPHAN.

Ibid. Κρήνη.] Non video cur haec lectio improbetur: Cerynea mons est in Arcadia, & Oenoë urbs in Arcadia: & ibi erat ista cerva, ut ex Apollodori loco supra patet. Vides itaque non recipiendam esse lectionem Κραῖν, quae ad oram codicis Stephani scripta est. A. FABRI.

Ibid. Κρήνη.] Robortellus & Frobenius legunt Κραῖν. at Robortellus dicit in alio codice reperiri Κρήνη. Hanc ob causam virgam censoriam in eum strinxit Sigonius, probans Κρήνην legendum esse: significat enim montem Arcadiae Κρήνην, de quo Pausan. in Achaicis. Unde Servius exponens verba illa Virgilii.

Diana virgo, interfestrix Tityi, aurea tibi
Arma & zona, aureumque junxisti currum;
Aureos denique hinnulis injecisti frenos.

Ubi vero te primum corniger sustulit currus?
Haemo in Threicio, unde Boreae procella
Venit, non pingui veste munitis grave frigus ferens. 115
Ubi autem secuisti pinum? Et a qua incendisti flam-

ma?

Myrio in Olympo: ignis autem vaporem immisisti

In-

*Nec vero Alcides tantum ielluris
obivit,*

Fixerit acripedem ceruam licet.

exponit, Cerynitium ceruam intelligi,
in loco dictam. Lectionem Κερύ-
νης stabilit quicquid Salmasius in exer-
citationibus Plinianis. Sed & in A-
pollodori loco, quem Anna laudat
pro κέρων ἱλαρον, cum Palarinus co-
dex habet κέρων, non male erudi-
tos Munckerus ad Hyginum emenda-
vit Κερύντην, quem vid. ad fabul. 30.
TH. GRAEV.

Vf. 111. ἵππων] De quadrigis etiam
dixit ut h. l. infra vf. 182. Sic & En-
rip. Phoeniss. init. currum solis ἵ-
πων appellat. Apud nostrum infra
102. de quadrigis dici, notavit etiam
Suanthom. ad Aristoph. l. c. vf. 31.
At Scholiastes Aristophanis Nub. vf.
15. sua aetate de bigis dictum tradit.

Vf. 112. Διὶ] Forſan melius ſit
ſcribere Διὶ, ob frequentiam τῷ α,
χρῆμα. χαλκῷ. A. FABRI.

Vf. 113. ἔχ' ἄλ' αἰνῶν] hoc eſt
οἶον, ut μὴ μοι αἶνον αἰνῶν πολλῶν. αἶ-
ν', οἶμα. VULCAN.

Ibid. κόρως ἔχ'] Verti *corniger*,
ut Ovidius Fast. iv. 562. Cereris cur-
rum alaris draconibus junctum ap-
pellat *aligerum aeternum*; quo nil simili-
lius loco nostro. Sed & alii tales
modi loquendi apud veteres obvii.
Pindarus Pyth. iv. 34. ἵππων τὴν ἀνδρῶν
ἐνδύοντες. ubi Schol. ἀλλοτρί-
ους αἶν' αἶν' ἐνδύοντες τὴν ἵππων ἀνδρῶν.
Eurip. Phoeniss. 176. ἀνδρῶν ἄρμα, quod
bene Scholiastes & Paraphraſtes in-
terpretantur de curru albis equis jun-
cto, ut apud Virg. Aen. xii. init. bi-
gas albas. Similiterque ibidem 181.
Tom. I.

Hippomedon dicitur αἰνῶν, ob ſtet-
latum clypeum, quem geſtabat, ut
rectiſſime notat Cel. Valkenarius.
Eſiam Cic. Phil. viii. 10. ſimili modo
laureatos liſores dixit, qui faſces lau-
reatos geſtarent, & Livius ix. 40. mi-
lites *auratos & argentatos*, ob clypeos
auro vel argento caelatos. Simile
etiam eſt illud Arati 123. χρῆμα τα-
τίς, de iis, qui aureo ſaetulo vize-
rant.

Vf. 114. Αἰμῶνι ὀφθαλμῷ] Media in
ὀφθαλμῷ hic producitur, ut ſaepe alibi.
v. loca collecta a Dorvillio Vann.
Crit. p. 386. ubi hunc non praetermi-
ſit. At contra corripit H. in Del.
vf. 63. De boreae frigore ad h. l. ad-
dend. Onomacriti H. in Boream vf. 2.
βορέας κατὰ δὲ eſt etiam in verſu incerti
poetae ap. Suidam in Κατὰ δὲ, qui ver-
ſus, ſi non eſt Callimachi, ut vide-
batur Cl. Ruhnkenio, certe ad imi-
tationem huius factus eſt. αἰμῶνι δυο-
δακ hinc ductus a Dionyſi. Perieg.
vf. 669. ubi Thraciae frigora bene de-
ſcribuntur. Bene autem noſter ἀχλα-
τοι. Nam χαλκῶς eſt ἀχλαστον, *ma-
nimentum ventis*, apud Hom. II. II. 224.
De χαλκῶς locus clauſus apud eu-
dem II. E. 135.

Ibid. τῶν] pro ἰδὲ. Ibid. κατὰ δὲ
ab ἀπὸν, *turbo, procella*. A. FABRI.

Vf. 116. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἵλας ποίης] *Id eſt, & de qua flamma illum accen-
diſti? Atque ut priori illi interroga-
tioni, Πῶς δ' ἵλας ποίησιν; reſpondent
illa, Μοῦσ' ἐν Οὐλύμπῳ: ſic iſti poſte-
riori, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἵλας ποίης; re-
ſpondent quae ſequuntur, φῶς δ'
ἵλας ποίησιν Ἀσδία, &c. STEPHAN.*

Ibid. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἵλας ποίης; Μο-
G

- Ἀσβείτω, τό ῥα πατρός ἀποτάζουσι κεραυνοί.
 Πρασάκι δ' ἀερυγείοιο θεῇ περὶήσας τόξῃ;
 120 Πρῶτον ὅππ' ἠελίῳ, τὸ δὲ δούτερον ἦκας ὅππ' Ὀρεῶν;
 Τὸ τρίτον αὐτ' ὅππ' Ἰθρεα. πο' τέτραλον ὀδέκ' ὅππ'
 Ὀρεῶν,
 Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε ὤει σφεας
 Οἵτε ὤει ξεινὸς ἀλὶλήμονα πολλ' ἐτέλεσκον.
 Σχέτλιοι, οἷς τίμη χαλεπὴν ἐμμάξασα ὀρχήν.
 125 Κτήνιά φιν λοιμὸς καταβόσκει, ἐργα δὲ πάχνη.
 Κείρον' δὲ γέροντες ἐφ' ὑιάσιν· αἱ δὲ γυναικες,

ἡ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

124 Ἐμμάξασα] Ἐμβάλλης.

125 Κτήνιά φιν] Φιν χωρίς τῷ σ, ἀπὸ τοῦ μέτρου.

οὐδ' ἔν Οὐλύμπῳ] Pessimè sic interpungitur. Hinc & in versu 115. in interpretatione Latina sulte interposuerunt *fecisti primum*. Sic distinguendum:

ἀπὸ δὲ φλογὸς ἤλαο πόλιν

Μισθὸν ἔν Οὐλύμπῳ;

Male accipitur de *φασοφῳ*, cum sit intelligendum de fulmine. *φάσ* δ' ὁ ἱόντης αὐτῶν est *de coelo totigisti*. TH. GRAEV.

Ibid. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἤλαο πόλιν] Male Graevius interpunctionem mutavit, & post Οὐλύμπῳ posuit interrogationis notam. Immo est bina interrogatio in hoc versu, prima de face, altera de igni. *Ubi facem incidisti?* Ei respondit: *in Olympo Mysias*. Altera: *Ubi incendisti?* Ei respondet: *ἀπ' ἰγνὸς Ἰουβις*.

Vf. 118. ἀποτάζουσι] Lucretius de igne:

Quam noster sicut e sedis terrestribus ortus.

alibi autem,

Funditque ardorem longe,

& kerum,

quum Solis lamina cunctis

Insertim fundunt radios per opaca domorum. A. FABRI.

Ibid. ἀποτάζουσι κεραυνοί] Paullo durius metaphorā, quam vix fert Latini

sermo. Itaque mollivi vertendo *fundunt*, quod est simile. Sed & alia sunt non minus dura de igni apud Graecos, ab aqua pariter ducta. Simile est illud Euripidis Cyclope 297. *πυρίσσει τῆρα*.

Vf. 119 *πειράσας τόξῳ*] *πῆραν ἔλας*, *explorasti*, *periculum fecisti tui arcus*. Nam, ut annotavit Eustathius *Ἰλιάδ. δ. πειρᾶν ἐμπρηστῶς Ἀτλήναι ἐπὶ τῆς εἰς γυναικὰ ἐπιχειρήσεως λήψεσθαι τὸ δὲ πειρᾶσθαι παυτοῦν ἀντι τῷ πειρᾶσθαι ἀπόπειραν*. VULCAN.

Vf. 120. Πρῶτον ἐπὶ ἠελίῳ] Virg. 2. Georg.

Velocis jaculis certamina ponis in ulmo.

A. FABRI.

Ibid. ἦκας] Intellige *e πυρίσσει τόξῳ*, τὸ *βίβ*, ad quod nomen infra refertur *μιν* vf. 122.

Vf. 123. πολλὰ τέλεσκον] Ambr. 2. Voss. *πολλὰ τέλεσκον*. Sic etiam ed. Ald.

Vf. 124. ἐμμάξαις ὀρχήν] Elegans verbum, nec admodum frequens, significat cum vi & impetu immittere, injicere, &c. Schol. Cod. Reg. ἐμβάλλης. Ubi est Nicander de phalangio vf. 766. *Αὐτὰρ ὁ κίρτιφ' αὐχίν* — *ἐμμάξαιτο φανίε*. ubi tamen Gorræus edidit *ἐμμάξαιτο*. Ibidem

- * Ἡ βληταὶ θνήσκουσιν λεχνοῖδες, ἢ Φυγεῖσαι
 Τίκτουσιν τῷ δ' ἐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
 Οὐς δὲ κεν θυμειδῆς τε καὶ Ἰλα αὐγάσῃται,
 130 Κείνοις θ' ἢ ἄρμερα φέρει χάχυν, θ' δὲ γενέθλη
 Τετραπόδων, θ' δ' ὄλεσθαι ἀέξει, ἐδ' ἐπὶ σῆμα
 Ἔρχοι, πλὴν ὅτε πολυχρέσιον π' φέρωσιν.
 Οὐδὲ διχοστασίη πρῶται γένεσθαι, ἢ τε καὶ ὅτι περ
 Οἴκους ἐστηῶτας εἰσάτω. ταὶ δὲ θῦωρον

Εἰνά.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

127 Βληταί] Βεβλημένοι ἐπὶ Ἀρτέμιδι.

133 Τρώγλ'] Τρώγλῃ, Φθίρῃ.

134 Ταὶ δὲ θῦωρον] Θῦωρον, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θῦωρ ἀνα-
 τικτομένη. τὸ δὲ ἔξῃς, αὖτε μίαν θῦωρον τὰ διφρα τίθει] αἱ ἀνάγκαι
 καὶ αἱ γαλήναι.Non mihi te licuit lacrymis perfun-
 dere iussis.In tua nec sensas ferro sepul-
 cra comas.

Apud Statium Thebaid. vi.

At genitor sceptrique decus, 'cul-
 tusque TomantisInjicit ipse regis, tergoque & pe-
 ctore fusam

Caesarem ferro minuit.

MEURS.

Ibid. Καρπονται δὲ γένοντες ἐφ' ὕμῳ]
 Ridicule Interpres, trucidantur su-
 per filiis: explica tenduntur: non mo-
 do in Graecia, parentes, filii, co-
 gnati, sed etiam amici amicos &
 sodales hoc funebri officio prosequen-
 tur. Sic Sappho,Ἄς καὶ ἀπερθεμίνους, πᾶσαι ποθυ-
 γῇ χαλκῷἈλλοις ἱμαρτὰν πρῶτες ἴδοντο
 πόμπαν.

Ita & apud Bionem,

ἱρῶντις
 Κυράμενοι χαίτας ἐν' Ἀδελφῇ.Id hodieque fit in Servia, ut memi-
 nit Busbequius in Legationibus Tur-
 cicis. Neque modo capillos sibi de-
 mebant, sed & supercilla. Artemi-
 dor. lib. i. cap. 27. Ἐδὲ γὰρ πα-
 λαὸν ἐπὶ πύθῳ ταῖς ἱρῶντις ἑλίσσεται.
 A. FABRI.

Vf. 128. τῶν δ' ἴδῃν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν

ἀνίστα] Refero τῶν ad id quod dixit
 τίκτουσιν: ut ex hoc verbo subsudia-
 mus τικτομένην, vel τίκτων: ut su-
 pra in hoc loco, ὅτι μὲν τικτοῦσα
 διασπᾷ Τίκτουσιν, ex τίκτων subau-
 diendum est τίκτω cum τικτοῦσα. Di-
 cit igitur illas profugas talia parere
 quae nunquam se in pedes erigant:
 significans eas foetus edere, qui ad
 breve tempus sint vitales. STERN.Ibid. τῶν δ' ἴδῃν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνί-
 στα] Ὅρθον ea significatione accipio,
 qua Latini rectum pro erecto. Ho-
 ratius, Fana deos habuere rectos. Sen-
 tentia vero Callimachi haec est, eas
 edere foetus ἀκυμῆρας, aevi brevis,
 minimeque vitales. VULCAN.Ibid. ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνίστα] Ut La-
 tini recto talo stare, Horat. Ecce sphy-
 rum talus non sit; nam astragalus po-
 tius est. Videtur tamen ita sumpsisse
 Theocrit. cum metaphorice dixit,
 Οἰκίστης Ἀλκυὸν ἀκρον σφυρὸν. A. FABRI.Ibid. τῶν δ' ἴδῃν] Referunt vulgo
 ad λεχνοῖδας; sed referendum potius
 est ad οἷς τῶν. Οἰκίστης nihil co-
 ram recto stat talo. Sic capit etiam
 Arnaldus, usus loco appositissimo
 Pindari, quem adscripsi, ex Isthm.
 vii. 18. Δαριδ' ἀποκίαν, ἡρῖα δὲ δὴ
 ἱσάσας ἐπὶ σφυρῷ Ἀκκαθαμῶντι, l. c.
 bene constitui, firmam & felicem ef-
 fecisti. Nam contra οἷς γένον vel ἀπὶ
 εἰμα

Aut istae moriuntur puerperae, aut in fuga
 Pariunt: nihilque eorum recto stare talo potest.
 Quos tu cunque autem ridens & placata adspexeris,
 His ager recte effert spicam, recte genitura 130
 Quadrupedum, recteque opes augentur; neque se-
 pulcro
 Inferuntur ante, quam longum aevum tulerint.
 Neque discordia vexat familiam, quae etiam quamvis
 Bene constitutas domos vastare solet: sed mensam
 Circa

τίμα τίς τις dicitur apud Aelian. V.H. III. 17. ubi vid. Perizon. Nec tamen repugnem, si quis rationem Stephani magis proberet, referentis ad *τίμα*, quae latent in verbo *τίμα*, cuius figurae non rara sunt exempla. Ita placet etiam Spanhemio, & Hemsterhusio, Viro summo, ad Aristoph. Plut. p. 172.

Vf. 129. *ἡρώδης τις καὶ Ἰάσος*] Horat. *Quem tu Melpomene semel Nescientem placido lumine videris.*

A. FABRI.

Ibid. *αἰγάρως*] Rectius *αἰγάρωνας* legeretur, geminata litera *σ*. ut initio hymni in Cererem, *μαστὶς ἰσίδω* *αἰγάρωνας*. STEPHAN. Et sic est in Ed. Aldi.

Ibid. *ὄρε δὲ καὶ αἰγάρωνας*] MSS. Ambr. Voss. edd. Ald. Vascos. *ὄρε*, Voss. *αἰγάρωνας*, & Edd. Vascos. Froben. *αἰγάρωνας*. Utrumque correxerat manus docta in exemplo Vascosani, ut nunc editur: quod primus instituit Benenarius.

Vf. 130. *Καὶ τοὺς εἰς μὲν ἄρουρα*] Horatius piis erga Deos agricolis haec bona promittit,

*Nec pestilentem sentiet Africam
 Foecunda vitis, nec sterilem segetis
 Rubiginem, aut dulces alumnus
 Pomifero grave tempus anno.*

VULCAN.

Ibid. *Καὶ τοὺς* &c.] Dianae h. l. tribui, quod alias Cereri convenit, bene notat Spanhemius ad h. l. Idem fit apud Catull. carm. saecul. 19. 20. ad quem locum If. Vossius: *quae Graccae & Alistiae praefertim, quibus Diana & Ceres est eadem.* Quae sunt arguinae. Religiouds in quoscum-

que Deos omnia bene eveniunt ex opinione gentilium.

Vf. 131. *ἐνὶ σῆμα ἔρχονται* &c.] Hunc locum ita semper cum aliis intellexi, ut in versione expressi. *πάλυ-χρόνιον* *τι* eleganter dicitur de summa senectute; nam *τι* augendi vim habet, cum additur adjectivis, exprimentibus rem, in qua magnitudo intelligi potest, ut satis notum est. Sed lectores celare nolo interpretationem magni Hemsterhusii, quam mihi indicavit Cl. Ruhpkenius. Is igitur *ἐνὶ σῆμα ἔρχονται* explicat, *ad sepulchrum ire sepeliendi causa*, *exsequias ire, funus ad sepulchrum sequendo.* *πάλυχρόνιον* *τι* autem, *dominam valde senem*. Ingeniosa est sane interpretatio: sed quia *ἔρχονται* *πρὸς τὸ τέλος, τιγμα* *τῷ βίῳ* dicitur, ad eundemque modum dici potest *ἔρχονται* *πρὸς τὸν τάφον*, & de funere, quantum scio, non *φίμην*, sed *ἐκφίμην* dicitur, ut nunc est, illa interpretatio saltem non displicet. Ceterum lectoribus optionem relinquo.

Vf. 133. *τρώγην γίνω*] MSS. Vat. Reg. Ambr. Voss. Ed. Ald. *τρώγην*, quod in ed. Vascos. in *τρώγην* mutatum, non e MS. sed *τρώγην* est verum. Est verbum Homericum Od. 9. 293. *Ὅπως σὶ τρώγην μελαινδίε*, pro quo eodem versu est *ἐλάσθην*, ut h. l. *ἰσάτο*, quae significatio huc bene convenit, non *τρώγην*. Et videtur Callimachus locum Homericum in animo habuisse, ut sentiet, opinor, qui contulerit. Igitur recepi. Praeferebat etiam vir doctus in margine ed. Vascos. Eustath. ad Il. 7. p. 1304. 45. ait. *ὅσθι*
 G 3 Ioul-

- 135 Εἰνάτερες γαλόω πε μίαν πέει δίφρα πῆνι].
 Πότνα, τῆς εἴη μὲν, ἐμοὶ Φίλῳ ὅς πε ἀληθῆς,
 Εἴλω δ' αὐτὸς, ἀνασσα μέλοι δέ μοι αἰὲν αἰοδῆ,
 Τῇ ἐν μὲν Λητῆς γάμῳ ἔασε], ὅς δὲ σὺ πολλῇ,
 Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ὅς δ' οἱ σέο πάντες ἀέθλοι,
 140 Ἐν δὲ κύνες, καὶ πόξαι, καὶ ἄντυγες, αἳ τέ σε ρεῖα
 Θηητὴν Φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκοι ἐλαύνεις.
 Ἐνθά τοι ἀνπώοντες σὺ προμολῇσι δέχονται,
 Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσι, αὐτὰς Ἀπόλλων
 Θηρίων ὅ, τῇ φέρῃσθα· παροῖθε δὲ, πρὶν ὅφ' ἰκέσθῃ
 145 Καρτερόν Ἀλκαίδην· νῦν δ' ὅδ' ἐπ' τεῖτον ἀέθλοι

Φοῖ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 136 Εἴη μ' ἐμοὶ Φίλῳ] Εἴ μοι φίλῳ ὅς πε ὑπὸ σὺ κραιώται· εἴη δὲ
 καὶ αὐτός.
 140 Ἄντυγες] Ἀπὸ τ' ἄντυγ· τὸ ὅλον ἄγμα σημαίνει.
 143 Ἀκακήσι] Ἀπὸ ἱμερ' Ἀρκαδίας. ἢ ὁ μωδὸς κακῶ παραί-
 τι· ὅν.

Ionicum verbum, quo etiam Hero-
 dorus utatur. De eo verbo vid.
 etiam Eustath. ad Od. l. c. p. 1910.
 quo loco rectissime, ut hoc obiter
 addamus, interpretatur verbum Epi-
 curcum ἐπὶ τρωμα apud Athenaeum
 xiii. 12. (pro quo Philo Alleg. Leg.
 11. p. 81. ἐπὶ τρωμας usurpat) ἡθισ-
 μὸν τρωματικόν, Latine *porfuniculas*
 dicas. Casaubonus aliud agebat,
 cum id verbum a τρώω duceret,
 ad Athen. p. 854. unde non ἐπὶ τ-
 ρωμα, multoque minus ἐπὶ τρωμας
 esse potest per analogiam. Si e MSS.
 est τρώω, natum est ex uſitate MSS.
 scriptura τρώ+ω (v. Dorvill. ad Cha-
 ritonem p. 260.) quae scriptura cen-
 ties aut χ aut γ peperit. Sic ex
 αὐτῷ in noto illo Heracleito factum
 in eod. Clementis Alex. & Plutar-
 chi αὐτῷ. Ex αὐτῷ apud Theo-
 critum Idyll. xiv. 4. αὐτῷ. Nisi
 quis malit id natum e digammate
 Aeolico, ut habuimus supra II. in
 Jov. 41. ζῶντες pro ζῶντες.

Vf. 134. θῶρον] καταχρηστικῶς, pro

quavis mensa, cum ratione etymoi
 significet mentem sacris uſibus de-
 ſtinatam. VULCAN.

Ibid. θῶρον] Hefychius, θῶρον,
 τράπεζαν τὴν τὰ Διὸς φυλάσσουσαν. A.
 FABRI.

Vf. 135. Εἰνάτερες] Homer. 9. Iliad.
 Ἦν πῶς γαλόω, ἢ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν
 πλῶν.

Ibi Interpres, εἰνάτερες καλῶνται αἱ τῶν
 ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας ὡς Ἐλίου
 πρὸς Ἀνδρομάχην. At vero γάλας est
 soror mariti: ita Cassandra glos An-
 dromaches, unde apparet male ver-
 tiſſe Vulcanium, *ſororūque nuptiarū*.
 A. FABRI.

Vf. 136. τῶν οὐ μὲν ἰμὸν φίλῳ ὅς πε
 φιλῶς] Hic τῶν refertur ad eos qui-
 bus tam multa bona dixit contin-
 gere, postquam eos Diana hilari
 & propitio vultu intuita fuerit: *Π-
 λωτον* (inquit) *in numero ſit, qui-
 canque tibi eſt amicus vorax, min-
 iſſimoque fidus: ipſe quoque ſim unus ex
 illis*. Sic autem votum pro ſuis ami-
 cis interjicit hymno in Jovem:

ζῶν

Circa unam fratriae & giores fellas collocant. 135
 Veneranda, in his sit, quicunque mihi vere est amicus,
 Simque ipse, regina: sitque mihi carmen semper curae,
 In quo Latonae sint nuptiae, in quo tu frequens,
 In quo & Apollo, in quo omnes tui labores,
 In quo canes, & arcus, & currus, qui te velociter 140
 Ferant insignem, cum in Jovis domum agis.
 Ibi tibi obvii in atrio excipiunt,
 Arma quidem Mercurius Acacesius, Apollo autem
 Feram, quam fers: sed id ante (faciebant) quam
 scilicet venisset
 Fortis Alcides: nunc vero non amplius hoc negotium 145
 Phoe-

Σὺν τῶνδε, ἄν' ἰμοῖσι φίλος ἴ-
 δεῖται φαίνεται.

At vero hymno in Cererem deprecatur amicitiam ejus qui ipsi sit in-
 visus, quicunque is sit. STEPHAN.

Ibid. ἴσθι ἀλδός] Pater meus a-
 mantissimus hunc locum restituit, lo-
 gendo ἴσθι καὶ φίλος, vel quod illi
 magis arridebat, ἴσθι καὶ φίλος τοῦ. Sic
 Hymn. in Cererem, vs. 117. ἴσθι τοῦ
 ἀνδρός, quod manifeste huic contra-
 rium est. Deinde, unde hic τὸ ἀλδός;
 certe nullo modo potest stare, &
 nulla dubito, quin haec restitutio
 doctis accepta futura sit. A. FABRI.

Ibid. τῶν εἶναι μὲν, ἰμοῖσι φίλος &c.]
 Sic interpungendum. Locum hunc
 imitatus videtur Dionys. Perieg. 741.
 Correctio Fabri bonum sensum ha-
 bet, sed valde a vulgata recedit.
 Sensus bene constat: malim tamen
 ἀλδός: ἴσθι ἰμοῖσι ἀλδός φίλος. Nam
 & Latine duriusculum fuerit: qui mi-
 hi verus amicus est, mellusque sit, qui
 mihi oere amicus est. Sed tamen, uscu-
 que ferri posse vulgatum, largior.

Vs. 138. πᾶσι] v. ad vs. 27.

Vs. 140. ἀντὺς] Pro curru di-
 ctum h. l. idque expressi in versio-
 ne. Quid proprie ἀντὺς, docet
 Homerus, apud quem locus classi-
 cus est Il. A. 535. Adde tamen K.
 475. & Schol. ad Il. E. 728. Item-
 que Ccl. Hemsterh. ad Lucian. T. I.

p. 279. qui & Schol. Homeri ad Il.
 E. 262. laudat & emendat, & quid
 esset ἀντὺς, bene explicat.

Vs. 141. Θωπὴν φορέουσιν] Dicitur
 de rebus, quae cum admiratione
 spectantur. Hom. Il. O. 682. Ψ. 720.
 Theocr. xv. 84. Mosch. II. 38. &c.

Vs. 143. Ἀκαχίῳ] Ἀπὸ τοῦ ἔργου
 Ἀκαχίῳ, inquit Schollastes: Sicpha-
 nus autem Ἀκαχίῳ πῶς Ἀκαχίῳ:
 apud Homerum autem Hercules di-
 citur ἀκαχίῳ, ubi Interpres, ὁ μὲν
 δυνάμενος πακῶς ὑπ' ἑαυτοῦ, μὴδὲ
 πακῶς ἄλλου διὰ τὴν οἰκίαν ἑρπύων,
 ἴδεν καὶ δούλην ἰάν. A. FABRI.

Ibid. αὐτὰρ] Pseudo-Didymus ad
 Hom. Il. Γ. 1. de hoc verbo in-
 ter alia: ἑξυτῶς ἀπορρέουσι τινε,
 ὡς Καλλιμαχῶ, οἱ δὲ καρτύτως &c.

Vs. 145. τῶν ἀθλῶν] Responde τῶ-
 ν, ut in aliis editionibus. STEPHAN.

Ibid. τῶν ἀθλῶν] Recte Stephanus
 τῶν, ἀθλῶν enim est certamen, la-
 bor; sed τὸ ἀθλῶν praemium certa-
 minis, seu laboris. Vide Patrem ad
 Luciani Soloeisiam. TH. GRAEV.

Ibid. τῶν ἀθλῶν] Sic MSS. Reg.
 Voss. edd. vet. Ald. Vascos. Fro-
 ben. Benen. Post mutatum in τῶν,
 errore operarum, ut opinor, reli-
 quit etiam Stephanus. Sed illud re-
 stituit Graevius. MSS. tamen Ambr.
 cum edit. Stephanii collati, cum nil
 varietatis hic notatum sit, τῶν ha-

Φοῖβε ἔχῃ. τοῖσι γὰρ αἰεὶ Τιγύνθῃ ἄκμων
 Ἔσθηκε πρὸ πυλίων, ποπιδέγμων, εἴ τι φέρουσα
 Νείαι πῖον ἔδισμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῃ
 Ἀλλήκτοι γλόασσι, μάλιστα δὲ πονθηρὴ αὐτὴν,
 150 Ταῦρον ἄτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἣ ὄγε χλάνην
 Κάπρον ὀπιθιδίοιο φέροι ποδὶς ἀσπαίροντα,
 Κερδαλέω μῦθον, θεῇ, μάλα τῶδε πινύσκε·
 Βάλλε χαρὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θηητοὶ σε βοηθόν,
 Ὡς ἐμὲ, κυκλήσκωσιν. ἔα πρόχας ἡδὲ λαγῶν
 155 Οὔρεα βόσκεισθαι· τί δέ κεν πρὸχας ἡδὲ λαγῶν
 ῥέξουσιν; σῦν ἔργα, σῦν φυτὰ λυμαίνον·

Κα

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

146 Τιγύνθῃ ἄκμων] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἀθλοῖς Ἡρακλῆς.

149 Πονθηρὴ] ἡ Ἡρα.

152 Πινύσκε] Σωφρονίζει. Κολακίζει ὁ Ἡρακλῆς.

154 Ἐα πρόχας] Διὰ τῶν ἀδραργίων τὰ μύζω τ' ζῶν κελύφ' αὐτῶν ἀγρῶν.

bere videntur. Consensus veterum librorum, & quod hiatus vitatur, suavit id praeferre, non ratio Graevii, quasi ἀθλος de labore, ἀθλος de praemio laboris dicatur. Nam id discrimen non observatum a Graecis scriptoribus. Etiam apud nostrum supra 108. ἀθλος est de labore, & H. in Cer. 75. Ἀθλαίαις ἀθλος, de certamine.

Vf. 146. τοῖσι γὰρ] v. ad H. in Del. 27. Sensus erit: nam indefessus Hercules in ejus locum successit, isque hunc muneris sufficit robore suo, stansque ad portam excipit &c. hoc est τοῖσι γὰρ. Cel. Hemsterhusius tamen mavult αἰετῇ, solus. Nescio an necesse fuerit hoc exprimi. Etiam Apollo solus ante id faciebat, quod post Hercules. Ἀκμων autem est vox antiqua, usurpata etiam Aeschylō, ut in Persis 51. ubi v. Stanl.

Vf. 148. Νείαι] Voss. νείαι. Hesychius: Νείαι, πατρίαι. v. Alberti V. Cel. Peric. Crit. p. 94.

Vf. 149. πινύσκε] Πονθηρὴ est uxoris pater, πινθηρὴ uxoris mater: at πατρὶς viri pater, μητρὶς viri mater.

A. FAERI.

Vf. 150. ἣ ὄγε χλάνην] Edd. Flor. Ald. & Vascos, habent ὄγε, quod nimis elegans est, quam ut ei de praeferi debuerit. Sed ei etiam in aliis libris ὄγε substitutum est. Fundus elegantiae hujus Homerus II. Γ. 409. Εἰσὶν ο' ἐὼς ὄγε ποιήσας. ἣ ὄγε δὲ λην. ad quem locum vide Clarkium, qui plura attulit etiam e Latinis, sed sumta e Bentlejo ad Horat. Carm. I. 9. ubi tu simili elegantia post novus est, novus tu choreas. I. C. Scaliger non concoxerat, mutantque codices quidam. Sic aliquoties usus est etiam Nicander, ut Ther. 411. 412. ὁ δ' ἐν δρυὶν οἶκτα τοῦρας, ἣ ὄγε περ φάσιν &c. Item ibidem 512. μέσση δ' ὅς ἀρχαῖα κακῶν Μυρτιάδῃ ἐξ ὅλης ἐπιόφει, ἣ οὔγε βαίχης. Verba quae his litteris differunt crebro permutantur, ut μετὰ & μετὰ. v. Dorvill. ad Charit. p. 36.

Vf. 151. ὀπιθιδίοιο φέροι ποδὶς ἀσπαίροντα] Recta scriptura fortasse est φέροι, ut non Hercules, sed ipsa Diana taurum sive aprum dicatur φέρει. sicut modo dixerat ὁ, τίς φέρει.

Phoebus habet. Hoc enim functurus munere semper
 Tirynthius indefessus
 Stat ante portas, expectans, si quod afferens
 Venias pingue edulium. Dii autem omnes ejus caussa
 Effuse rident, maxime autem socrus ipsa,
 Cum taurum de curru praegrandem, aut cum silvestrem
 Aprum fert e posteriori pede, adhuc singultan-
 tem,
 Astutoque sermone te, Dea, sic serio monet:
 Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,
 Ut me, vocent. Sine capreas & lepores
 In montibus errare. Quid enim quaeso capreae & 150
 lepores
 Faciant? Apri segetes, apri vineas subruunt.

Etiam

ῥοφα. Item, ὅτι φέρει Νύκτι πῶν
 ἀφροί. Cacterum cum φέρει five
 cum φέρει genitivus ποδός jungi vide-
 tur, ut dicatur φέρει ποδός, sicut ἰ-
 κνι ποδός. Sed cum ex διόρρῳ sub-
 audiendum aliquid fuerit: ut intel-
 ligamus ex curru sumptum, five de-
 promptum. Nam victum de curru
 (ut subaudiatur διδιδύμιον) ne dice-
 re possimus, ἵκνται φέρει five φέρει.
 ac potius victum ad currum, five
 seligatum, Latine dicendum esset.
 STEPHAN.

Ibid. φέρει] Stephanus vidit, ora-
 tionem non cohaerere, maluitque
 φέρει, ut referretur ad Dianam: quod
 est mirum. Dianae non convenit
 iste labor. Deinde requiritur indi-
 cativus, five ad Dianam referatur,
 five ad Herculem, de quo statim est
 πύλας. Ego putem legendum esse
 φέρει. Ita omnia optime cohaerent.
 Ἀσπαιρῶτα exprimit palpationem
 & reliquo calore intersectae bestiae,
 seu micationem, ut apud Homer.
 Od. X. 473. ut de piscibus recens
 intersectis apud Julian. ep. 46. &
 apud Diodorum Siculum III. p. 158.
 ex emendatione Gel. Wesselingii,
 quem ibi vide.

Vf. 152. Καρδάλιον μύθη] Deest par-
 ticula καί, quum rationem reddat
 illius deorum risus, cujus meminit

nisi velimus initium orationis esse,
 Ταῖροι δ' ἔξ' ἐξ διόρρῳ, &c. STEPHAN.

Ibid. τὰς πύλας] MS. Voss. τὰς
 ἐπύλας.

Vf. 153. ἵνα διόρρῳ βουδόν] Le-
 gendum omnino ἵνα διόρρῳ βουδόν,
 &c. ut me optime monuit vir illu-
 stris Huetius. A. FABRI. Verissime Huetius
 ὁ πύλας. Vidit hoc quoque anony-
 mus Cl. Francii in margine editionis
 Vasconii. TH. GRAEV.

Ibid. διόρρῳ βουδόν] Sic corrigendum
 esse vulgatum διόρρῳ βουδόν, in quo mi-
 rifice consentiunt omnes editi &
 scripti, omnes uno ore dicunt, nec
 quisquam ausus est recipere, quod
 nos facere non dubitavimus, & ma-
 nifestum vitium scripturae expellere.
 Respondent enim clare οὐ & ἰμύ.

Vf. 156. οὐκ οὐτά λυμῶνται] Ver-
 bum usitatum & elegans pro Latino
 subruere vel diruere. Diodor. Sic. XVII.
 p. 521. τὸ χῶμα λυμῶνεται. Sed de
 hac ipsa re, de vastatione vinearum
 usi sunt οὐ & Ps. LXXIX. 13. ἠλυμῶνται
 αὐτὴν οὐκ. Adde dicta Spanhemio. Si-
 mili verbo usus est Paullus Silentia-
 rius, aprum appellans βοτρυῶνα φυ-
 τὴν λυμῶνται, in epigrammate apud
 Kusterum ad Suid. v. Ἀθῶνιον. Ceterum
 etiam οὐτά etiam de arbori-
 bus dicatur, ut apud Homerum II.
 I. 535. tamen inprimis de vitibus &
 G 5 vinea

- Καὶ βόες ἀνθρώποισι χακὸν μέγα. βάλλ' ὅπῃ ἔ τ' ἔσ.
 Ὡς ἔπειν, ταχὺς δὲ μέγαν ὤει θῆρα ποιῆτο.
 Οὐ γὰρ ὄγε Φρυγὴν ὦρ' ὑπὸ δρυὶ γύναι θεαθεῖς
 160 Παύσα' ἀδελφάγῃς ἐπὶ οἱ πάρα νηδὺς ἐκείῃ
 Τῇ ποτ' ἀρετὴ δάσῃ στυλῶντο Θεοδάμαντι.
 Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας
 Ψήχουσι κεμάδας, ὦρ' δὲ σφισι πυλὺ νέμεσθαι
 Ἥρης ἐκ λεμῶν αἰμυσαμένῃ φορέουσιν
 165 Ὠκύβοοι τριπέτῃλον, ὃ ἔ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
 Ἐν ἔ χερσείας ὑπολῳίδας ἐπλήσαντο
 Ὑδαλῶν, ὅφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάμενοι εἴη.
 Ἀὐτὴ δ' εἰς πατρὸς δόμον ἔρχεται οἱ δὲ σ' ἐφ' ἑδραίῃ
 Πάντες ὁμῶς χαλῆνσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
 170 Ἠνίκα δ' αἰ νύμφαι σε χορᾷ ἐν κυκλώσῃ

Ἀγ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

159 Φρυγὴ] Φρυγία, ἢ Τραχύν, ἴθα ἰκάν ὁ Ἡρακλῆς.

161 Θεοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόων ὁ Θεοδάμας.

165 Ὠκύβοοι τριπέτῃλοι] Τὸ ταχίως ἀνατίκων τρίφυλλον.

166 Ὑπολῳίδας] Πυλῆς, ποτίστρας.

170 Ἠνίκα δ' αἰ νύμφαι σε] Τὸ ἐξῆς, ἡνίκα αἰ νύμφαι, μὴ γὰρ τῷ
 μῦθῳ.

vineae est, ut & φυτάλι de vinea, ut
 patet ex Homero II. I. 574. coll. Z.
 194. (Nam quod ibi εἰσάγειν, idem
 hic φυτάλι.) Julianus ep. 46. φυτά-
 λις βραχὺα, φέρουσα ὄντων ὠάδα καὶ
 ἄδιν.

Vf. 157. Καὶ βόες ἀνθρώποισι χακὸν
 μέγα] Per boves intellige tauros,
 de quibus Virgilius,

Et frons tauri minanda minacis.

Neque enim boves hominibus in-
 festi sunt. Sed nec venationi apd.
 VULCAN.

Ibid. βόες] Intelligit boves *frons*
 male Vulcanus, qui *tauros* tantum
 explicat. A. FABRI.

Vf. 158. Ὡς ἔπειν] Non convenit

hoc tempus imperfectum cum prae-
 cedentibus, nec video quis locus
 ei esse possit: idemque & de ποῖντα
 dico. Miror igitur cur non potius
 ἵπποι & ποῖντα scriptum sit. STE-
 PHAN.

Ibid. Ὡς ἔπειν, ταχὺς &c.] Edd.
 vet. ταχὺς. Benenatus edidit τα-
 χύς. Stephanus praefens malebat
 in ἵππων & ποῖντα. De ποῖντα con-
 cesserim. Sed ἵππων est aor. 2. qui
 hic locum habet. Et apud Home-
 rum quoque saepe est imperfectum,
 ubi praefens esse debere videatur,
 ut II. E. 749. πόλοι κρατὺ, αἱ ἔχον ἄρας.
 K. 5. ὅτ' ἂν ἀγρόων πόνε Ἥρας, Τεί-
 χων δὲ πολλὸν ἔμενον — ἢ ἔμενον, ὅτε
 πύγ

Enim tauri magnum hominibus malum: feri & hos.
 Sic dicit, & statim circa magnam feram laborat.
 Non enim illi, quamvis Phrygia sub quercu, cor-
 pore in Deum converso,
 Exempta est voracitas: inest adhuc fames illa, 160
 Qua olim aranti occurrit Theodamanti.
 Tibi vero Amnisiades quidem a jugo solutas
 Stringunt cervas, illisque plurimum pabuli,
 Junonis e prato demessi ferunt,
 Velox natu trifolium, quo & Jovis equi pascuntur; 165
 Atque etiam aurea aquaria replent
 Aqua, ut cervis potus sit gratus.
 Ipsa autem patris domum venis; teque in fellam
 Omnes invitant, Apollinique adfides.
 Quando vero nymphae te choro circumdederint 170
 Ad

πρὸς τὴν χεῖρα ἐτάλουν ἀφίρας. N. 298.
 soc. μέτωπο, sequitur ἰσότης. Post,
 γοῖα totum corpus significant: de
 quo verbo v. ad 176.

Vf. 160. ἀμνισιάδης] A multis vo-
 racitas Herculis notata: a nullo fac-
 tior, quam Aristophane Ran. vf. 63.
 557. seqq.

Vf. 161. τῇ ποτ' ἀποτρίδοντι] MSS.
 Ambr. ἀποτρίδοντι, sed diserte Voss.
 ἀποτρίδοντι, quod verum est, ut su-
 pra vf. 142. ἀποτρίδοντι.

Vf. 162. λυθίσας] Intellige ὑπολυ-
 θίσας ζυγῶν, i. e. ζυγῶν, a jugo
 solutas, ut vertimus. ut ἀπολύθης
 ἀρμῶν. Si quis tamen malit ἀπὸ ζυ-
 γῶν, ut ap. Homerum est ἀπὸ πυ-
 γῶν, non valde repugnem.

Vf. 163. Φέγγον] Male Interpres,
 decussatus, fovens; significat stringunt;
 effrillens, fovens: inde φέγγον, strin-
 gil. A. FABRI.

Vf. 165. Ὠκίδων τριπύταλον] Verti,
 Propere nascens, tamen Hefychius,
 herbam ipsam ita nominat, Ὠκίδων,
 inquilens, πῶς τε, ἢ τριπύταλον καλυ-
 μῆν. VULCAN.

Ibid. Ὠκίδων τριπύταλον] MSS.
 Ambr. Voss. ed. Frob. Ὠκίδων. Ad
 hunc locum respexit haud dubie

Scholiasies Nicandri Ther. 512. τὸ
 τριπύταλον Διονύσιος· μὲν ἐν τοῖς μύθοις
 μιν πῶς καλεῖται, Καλλιμάχῳ δὲ
 τριπύταλον, additque descriptionem
 ejus. Versu sequenti MSS. Ambr.
 Voss. χυμίστας ὑποκλίστας.

Vf. 166. ὑποκλίστας] Male ver-
 tunt lacus, quamvis hoc proprie si-
 gnificet. Ὑποκλίστας Callimacho est,
 quod alii scriptoribus ὑποκλίστας vas
 torculari subjacent, in quod uva-
 rum liquor a torculari defluens ex-
 cipitur. Latinis lacus. Sed hic im-
 proprie significat loculos, seu vasa,
 ex quibus potant equi in stabulis.
 aquaria posses dicere; scil. vasa.
 ἐπλήσαντο, implerunt, h. e. implere
 solent. Sic enim Graeci utuntur ao-
 ristis. TH. GRAEV.

Vf. 168. οἱ δὲ σ' ἐφ' ἔδην] Vide-
 tur in animo habuisse locum Home-
 ri II. 9. 202. 203.

Vf. 170. Ἥθηκα σ' αἱ νύμφαι] Lo-
 cus satis difficilis non exercitato le-
 ctori; nam sensus septimum adus-
 que versum produciatur μὴ πῶν τε-
 μῆται· hoc est, ἥθηκα αἱ νύμφαι σ'
 ἐν χορῷ κυλάσσονται, τμήται· ἡμαί
 βόες μὴ τμήταιν πῶν τετράγωνοι ὑπ'
 ἄλλοτρίῳ ἀροτῇ. A. FABRI.

- Ἀγχοῖ πιγάων Αἰγυπίας Ἰωποῖο,
 Ἡ Πιτάης, (ὃ γ' Πιτάη σέθεν) ἢ ἐν Αἰγυπίᾳ,
 Ἡ ἴνα, δαῖμον, Ἀλλὰς Ἀραφανίδας οἰκίσουσα
 Ἡλθες ἀπὸ Σκυθίας, ἀπὸ δ' εἶπαο πῆγμα Ταύρων
 175 Μὴ κτεὶν τμηῦν ἐμαὶ βόες εἶνεχα μιᾶς
 Τετραῦνον πέμποιεν ὑπ' ἀλλοτείᾳ ζεοτήρ.
 Ἡ γὰρ καὶ γαίᾳ τε καὶ αὐχίᾳ κακμηῖα

Κό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 171 Ἰωποῖο] Ἰωπὸς, ποταμὸς Διῶν. Αἰγυπία δ', ἢ τ' Νίλου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ, ἢ ὅτι λέγει τὴν ὕδατος τὴν Νίλου μετὰ ἔχον λαβραίας. Πιτάη δ', πόλις Μακεδονίας.
 172 Ἡ ἐν Αἰγυπίᾳ] Αἰγυπία, δῆλον Ἀττικῆς, ἴθνα τιμῶν ἢ Ἀρτεμίδος.
 173 Ἀλλὰς Ἀραφανίδας] Δύο Ἀλαὶ δῆμοι τ' Ἀττικῆς, Ἀλαὶ Ἀραφανίδας, καὶ Ἀλαὶ Αἰξωνίδας.
 174 Πῆγμα] Τὰ νόμιμα τ' Ταυροσκηθῶν, τὸ θύων τὰς ξίνες.
 175 Τμηῦν] Τηρικαῦτα.
 176 Ἰπ' ἀποτρίᾳ] Τὸ εἶδος, ἥτις αἱ νόμοι τῶν Ἀρτεμιν τῶν χωρῶν κυκλώσει, μὴ γένοιτο τὰς ἐμαὶ βόες ἰπ' ἀποτρίᾳ μιᾶς ἐργαζομένης. καὶ γὰρ ὁ ἴλιος ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ δόμον, καὶ αὐτὰς ἰφορῶν τ' χωρὶς τ' νομῶν ὥς τι γίγνεται πολὺ τὸ τ' ἐμῶν διαίτημα.

Vf. 171. Αἰγυπία Ἰωποῖο] Inopus Deli insulae fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decrescit, augeturque. atque hac de causa Aegyptium appellat, propter eam quam cum Nilo Aegypto habet proprietatem. Sed & alia causa est, ut tradit Ortelius: nam Deli incolae occulto meatu ex Nilo ad se venire credebant; & sic causa in aperto esset, cur cum illo pariter & decresceret & augetur. Et haec est sententia Callimachi, ut patet ex versibus 206. 207. 208. H. in Del. A. FABRI.

Vf. 173. Ἡ ἴνα, δαῖμον,] Traiectio. Sic verba construe: ἡ ἴνα, δαῖμον, ἦλθες ἀπὸ Σκυθίας οἰκίσουσα Ἀλλὰς Ἀραφανίδας, ἀπὸ δ' εἶπαο id. ἀπὸ ταύρων πῆγμα, i. sacra, sacrificia, ritum. Nec ista traiectio durior est quam qua usus est Horat.

Phoebus volentem proelia me loqui,
 Ἰθάκας & urbem, increpuit Iyra.
 A. FABRI.

Ibid. Ἡ ἴνα, δαῖμον, Ἀλλὰς &c.] Scholiastes dicit duos fuisse pagos in Attica, qui Ἀλαὶ dicebantur. Ἀλαὶ Ἀραφανίδας & Ἀλαὶ Αἰξωνίδας. Sed pro Ζωνίδας legendum Αἰξωνίδας, ut olim Meursius vidit in libello de pagis Atticis. Ἀλαὶ Αἰξωνίδας ad tribum Cecropidem, alter Ἀλαὶ Ἀραφανίδας & ad Aegidem pertinebant. Ἀλαὶ nomen acceperunt a duobus viris Atheniensibus. Erant autem Αλαὶ Αραφανίδας, inter Phegeum juxta Marathonem, & Brauronem; Αἰξωνίδας, prope urbem. Plura ibidem vide. TH. GRAEV.

Vf. 176. Τετραῦνον] Le journal d'une charue. quare non erit quatuor iugerum; nam, ut ait Varro, Juger est quod juncti boves uno die absolunt. जुलु mensura, τετραῦνον διερπνος labor aratoris praeparatus. Dicitur & γῆν Aeschyl. in Prometheus Desmoth. Τῆς καλλιάδου Σιπυλίας λουρὶς γίας.

A. FABRI.

Vf. 175.

Ad Aegyptii Inopi fontes,
 Aut ad Pitanen, (nam & Pitane tua) aut in Limnis,
 Aut ubi, Dea, Alas Araphenidas habitatura
 Veneris a Scythia, detestata Taurorum sacra,
 Ne tum novalem boves meae pro mercede
 Agrum secent, alieno sub aratore.
 Nam profecio & genubus & cervicibus fessae

175

In

Vf. 175. *νιδν* — *Τετράζων*] Sic Edd. Ald. Froben. Benenat. & apud Apoll. Rhod. 111. 411. *κατὰ νιδν Ἀρετῆς τετράζων*. Edit. Vascos. *τετράζων*. Viridose. Sed tamen id fecuta sunt plures editiones.

Vf. 175. 176. Hos versus imitando expressit Maximus *πρὶ ἀρχαῶν* vf. 473. seqq. apud Fabric. Bibl. Graec. V. 25. p. 440.

*Μὴ μὲν δὲ ταμῶδες, δίλιν ἰρίω-
 λον ἀνέρεον*

*Ἀρετῆς μισθὸς ἐπὶ τατρήφ' ὃ γὰρ
 ἀμύνει*

*Οὐδὲ φέρει ὅπως ἐπ' ἀλλοτρίῳ μο-
 γήσῃ.*

RUHNKEN.

Vf. 177. *Ἡ γὰρ καὶ γυναι τε καὶ αἰχὴν κερμαίνεις*] Neque hanc lectionem, neque illam quae margini adscripta est, posse defendi existimo: ideoque nec *γυναι*, nec *γυνῆς* retineo, sed *γυνῆ* scribo. ut autem versus hanc possit admittere, particulam *καὶ* illi praepono, pro vocula *τε* quae illi hic postponitur: ita scribas totum versum,

*Ἡ γὰρ καὶ καὶ γυνῆ καὶ αἰχὴν
 κερμαίνεις.*

Simul enim pro *Ἡ* est scribendum *Ἡ*, initio versus. STEPHAN.

Ibid. *Ἡ γὰρ καὶ γυνῆ*] Optime hunc locum corripit Stephanus, legendo:

Ἡ γὰρ καὶ καὶ γυνῆ καὶ αἰχὴν κερμαίνεις.

A. FABRI.

Ibid. *Ἡ γὰρ καὶ γυναι &c.*] Non recedendum ab omnium librorum scriptura, vertendum vero: *Sano & claudae & cervicibus laborantes*. Hesych. *γυνῆ, χαλῆς, ποσίδης, περσίδης*. & Suid. *γυνῆ, ἐλκυσίω, χαλῆς. γυνῆ θῆς* sunt, quae nimio labore sic sunt defatigatae, ut vix possint incedere, ac si

claudae essent. TH. GRAEV.

Ibid. *Ἡ γὰρ καὶ γυναι τε καὶ αἰχὴν*] Stephanus corrigit *καὶ γυναι καὶ αἰχὴν*, probantibus Anna Fabrici & Spanhemio. Vulgatam autem, quam in libro suo habuit Scholiastes Cod. Reg. qui interpretatur *χαλῆς*, post Nansum ad Nonni Paraphr. p. 44. defendit Graevius ex Hesychio, qui habet verbum *γυνῆς*, *χαλῆς*, *περσίδης*. Frustra. Nam primo nimum est, fessos boves, *γυνῆς*, *claudae* vocari. Id verbum veram claudicationem e *ταρῶν* notat. Desinde commodè junguntur pedes & cervicibus, in quibus fatigatio bouum maxime sentitur. Favent etiam MSS. & edd. vet. quae habent *γυνῆς*, unde colligere licet, correctionem inductam, quod versus laborare crederetur. Neque tamen correxerim *καὶ γυνῆς*: nam & sic versus constat, quod ultima in *γυνῆ* est in caesura. *γυνῆ* de omnibus quidem membris dicuntur, ut ait Scholiastes Nicandri, sed maxime de manibus & pedibus, nempe in quibus maxime vis corporis. Homer. Il. N. 61. *γυνῆ δ' ἰθὺ καὶ ἰλαρά, φέδρας καὶ χεῖρας ὑπερβῆν*. Sed maxime & saepissime de pedibus, inprimisque genubus, in quibus & lassitudo fere sentitur. De pedibus est apud Homer. Il. N. 435. apud Apollon. Rhod. I. 1008. coll. 1010. cf. Schol. Nicand. p. 54. in fine. Similis est usus *τῶν καλῶν*. Eurip. Phoeniss. 1192. *χεῖρες δὲ καὶ κῆλα, μανὸς & πόδες*.

Ibid. *κερμαίνεις*] Recepi *κερμαίνεις* e MSS. Vat. Voss. edd. Ald. Vascos. Froben. Benenat. ut volebat Bentleyus. Est enim hoc poetis proprium & Ionicum, ut Eustathius tradit. Sed saepe apud poetas altera forma, quae

- Κόωρον ἔπι παργάνοιτο, ἣ εἰ Τυμφαῖδες εἶεν,
 Εἴνατιζόμεναι, χειραλχέες· αἱ μὲν γ' αἰεταί
 180 Τέμνεν ὠλχα βαθεῖαι. ἐπεὶ θεὸς ἔπο' ἔκεινον
 Ἦλθε παρ' Ἡέλιον χαλὸν χρῶν· ἀλλὰ θεῇ
 Δίφρον ὅπισθ' ἵστας, τὰ δὲ Φάια μυχυῖον].
 Τίς δὲ νύ τοι νήσω, ποῖον δ' ὄρ' ὅθ' αὖτε πλεῖστον;
 Τίς δὲ λιμὴν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα τυμφέων
 185 Φίλαο, ἣ ποίας ἠρωίδας ἔχεις ἐταίρας;
 Εἰπὲ θεὰ, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἐπέροιον αἰέτω.
 Νήσω μὲν Δολίχη, πολίων δὲ τοι θύαδε Πέργη,

Τηύ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

178 Κόωρον] Τίω' ἔπαυτο.

Τυμφαῖδες] Ἠπειρωτικαί. Τύμφαι φ, χρῶν τ' Ἠπειρῶν. λόγῳ
 δὲ καλῶς βῆς ἔχειν τίω' Ἠπειρῶν.

179 Κεραιαίης] Διὰ τὸ ταῖς κέρασι ἔλκεν τὸ ἄροτρον.

187 Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας.

quae in prosa uisitata est, (v. Waff. ad Thucyd. 111. 59.) poëticae illi substituta est a librariis vel editoribus. Sic apud Apollon. Rhod. 111. 234. pro καμυῖα MS. Guelferb. καμῖα, ubi excidit α. At iv. 1459. clare idem liber καμυῖας pro vulgato καμυῖας.

Vf. 178. Στυμφαῖδες] Altera lectio est Στυμφαλίδες. (pro quo mendose adscriptum est margini Στυμφαλίδας) quum autem Στυμφαῖδες legat Scholiastes, perperam altera lectio expositioni ejus praefixa est. STEPHAN.

Ibid. Στυμφαῖδες] Si legatur Στυμφαλίδες, erit ἀπὸ Στυμφάλη, qui est urbs, mons, & fluvius Arcadiae. verum non video quo modo Στυμφαλίδες erit Ἠπειρωτικαί, cum analogiae ratio non patiat, ἀπὸ τῆς Στύμφαι defleci. Sed ibi est error Typographi; nam legendum est, Στυμφαῖδες, Ἠπειρωτικαί. Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπειρῶ. A. FABRI.

Ibid. Στυμφαῖδες] Stephanus de urbibus tradit Tympham dici mon-

tem Thesproticum, & urbem Tymphaeam; incolae dici Tymphaeos, foeminas Tymphaeas; πωτικὸν esse Tymphaicum; foemininum, Τυμφαῖ, ut Ἀχαῖς. Ubi in nostro auctore, quem laudat Stephanus, Cl. Holstenius pro Στυμφαῖδες recte legit Τυμφαῖδες & in scholiis Τύμφαι. Firmat Lycophron in Alexandra:

Ἐν ᾧ ποτ' αἰδὺς Ἠμαλῶ φθίσου δράκων

Τυμφαῖ· ἢν Τσίρπον Αἰθίαν πρόμω.

In qua (Trampya urbe Epiri) Herculem quondam

Tymphaeus perdet inter opalas draco Aethicum dux.

Ubi recte Schol. Tymphaeus exponit Epiroticus. Potuit tamen Aeolice pro Τυμφαῖ dici Στυμφαῖ, ut dicebant pro μαγνῆς Aeoles σμογνῆς, pro μῆς σμῶς. Jam vero Epiroticos boves robore & praestantia prae-cellere aliis notum est. Hinc & Romani pecuarias habebant magnas in Epiro, ut Varro ait praef. lib. ii. de R. R. Vide quae de iis notat Mag-

In stabula veniant, si vel Tymphaicae sint,
Novennes, robustis cornibus, quae longe optimae
Secare sulcum altum. Etenim Deus nunquam il- 180
lum

Praeterit sol pulcrum chorum, sed spectat
Curram inhibens, diesque producuntur.

Quae autem, quae so, insularum, quique mons pla-
cuit maxime?

Quique lacus? quaeque urbs? quamque inprimis
Nympham

Amas, & quas heroinas habuisti sodales?

Dic, Dea, tu quidem nobis, ego vero aliis canam.

Ex insulis quidem Doliche, ex urbibus autem tibi
placuit Perga,

185

Ten-

Magnus Bochartus Hieroz. II. 6.
Th. Graev.

Ibid. *Τυμπαϊκῆς*] MSS. Ambr. Voss.
Edd. Ald. Benenat. Steph. *Στυμπαϊ-
κῆς*, quod perperam in ed. Vascos.
mutatum in *Στυμπαλίδης*, servatum-
que a Frobenio. At MS. Reg. recte
Τυμπαϊκῆς, quod jam Graevius re-
ceperat. Ita habuit in suo libro
Scholiastes, ita Stephanus Byz.
Præter Holstenium ad Steph. p.
332. etiam Salmasius sic corrip-
bat Callimachum ad Steph. in *Βε-
νῆμα*, & *Τύμψα*.

Vf. 179. *κρηταλῆες*] Sic MSS. Vat.
Ambr. Reg. Voss. Sic & Scholiastes
habuit in libro suo. At Edd. Ald.
Vascos. Froben. *κρηταλῆες*, quod prae-
ferebat Th. Bentlejus, cui & ipse af-
fensor. Et res postulat: non enim
hic refert, cornibus trahere, sed de
robore quaerit, quod maximum
habent in cornibus, quae eorum sunt
arma. Tum debet esse aliquid pro-
prium, e quo virium magnitudo in-
telligitur: sed trahere cornibus, quod
de bubus sane dicitur, unde *κρηταλ-
ῆες*, ap. Hesychium, ὁ τοῖς κέρασιν
ἔχει τὸ ἀσπράν, est commune, nec
magnitudinem roboris indicat, quod
tamen hic desideratur. Denique *κρη-
ταλῆες* est apud Apoll. Rhod. IV.
469. quem locum jam protulit Th.

Bentlejus, sine varietate librorum,
alterum nuspam. Primus Benenat-
us edidit *κρηταλῆες*, quem Stephanus
securus est.

Ibid. *ἀσπράν Τύμψα*] Sic Latini.
Horatius:

*Callidum, quicquid placuit, iocoso
Cedere furto.* A. FABRI.

Vf. 182. *φῶτα μινύοντες*] Sic Ca-
tull. in Coma Berenices dixit *festis
luminibus*, hoc est, *festis diebus*. Ne-
scio an monuerint interpretes, nil
Scaliger. Muretus explicat, sed non
dicit unde sumpserit Catullus. A.
FABRI.

Vf. 184. *ἔρχομαι*] MSS. Ambr. *ἔρ-
χομαι*, quae variatio passim in libris
occurrit, ubi metrum rectiora doce-
re librariorum poterat. Sic apud A-
pollon. Rhod. III. 514. pro *ἔμμελῶν*
Guelferb. habet *ἔμμελῶν*.

Vf. 186. *ἔπειθ' ὁδὸν, οὐ μὲν*] Potest
ἔπειθ' jungi etiam cum pronomine *ἄρ-
μιν*, ut interpungatur post *ὁδὸν*. STE-
PHAN.

Ibid. *οὐ μὲν ἄρμιν*] Virg. & Theo-
crit. Idyll. 23.

*ἔπειθ' ὁδὸν, οὐ γὰρ αἶσθα, ἐγὼ δ'
ἰτίων ὑποφάνης.*

A. FABRI.

Vf. 187. *Δολίχην*] Edd. Flor. Ald.
& Vascos. *Δολίχην*, quasi referretur
ad *φῶτα*.

Vf. 189.

Τηύγετον δ' ὀρέων, λιμνὲς γε καὶ Εὐρείπιο.
 Ἐξοχα δ' ἀλλάν Γορτυνίδα Φίλαο γύμφειν,
 190 Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπὸν ἥς ποτὲ Μίως
 Πτοικθὲς ὑπ' ἔρωπι κατέδραμον ἕρεα Κρήτης.
 Ἡ δ' ὅτ' ἔμ' λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο γύμφη,
 Ἄλλοτε δ' εἰμυλῆσιν. ὁ δ' ὀνεία μιλῶνας ἐφοίτα.
 Παίπαλά τε κρημινὲς τε καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτιῶν,
 195 Μίσφ' ὅτε, μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἤλατο πέντον.
 Πρηγὲν ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἐνθογενεὶς εἰς ἀλίαν
 Δίκτυα, ταῖ σφ' ἰσάσσει. ὅβρι μετέπειτα Κύδωνες
 Νύμ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

188 Τηύγετον] Ὁρ. Λακιδάμοι.

Εὐρείπιο] Εὐρετ. ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βαιωτίας ῥῆς. καλεῖται δὲ ἔως ἡ Εὐβοία, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτῇ καὶ λίγῃ δὲ καὶ Μάκρῃ.

189 Γορτυνίδα] Κρητικὴ· λῆν τόπων.

190 Ἐλλοφόνον] Νιφροκίσιον.

Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ἵστωμα κόριν τὸ γύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἀγερμὶς ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾷ, ὡς Διογενεαῖος.

194 Παίπαλά τε] Τόπων τραχεῶν.

Vf. 189. Γορτυνίδα] MS. Voff. Γορτυνίδα.

Vf. 190. Ἐλλοφόνον] hoc est, πυρρὴ καὶ φερούσα ἄλλας, τυτίση ἑλάρης. Nam ἄλλος est diminutivum ab ἄλφ.

Ibid. Βριτόμαρτιν] De hac Ita Solinus: Crete Dianam religiosissime venerantur Britomartem gentilitate nominantes; quod sermone nostro sonat virginem dulcem. V. Cl. Josephus Scaliger notat se in Glossariis Graecorum invenisse, Βριτό. τὸ γλυκὺ καὶ Κρήτης. VULCAN.

Ibid. Βριτόμαρτιν] Britomartis erat, uti tradunt, filia Jovis, & Carmae: ac Dianae, ob venandi studium, grata. Meminit ejus Claudianus in Silic. Panegy. 111.

Igneae Cretaeae prosperat Britomartis ab Ida.

Virgilius in Ciri:

— ut quid ego amens

Te crepta, o Britomarti, mea spes una salutis,

Te, Britomarti, diem potui producere vita.

Plura de Britomarti vide apud Meursium in Creta lib. iv. c. 3. Doctissimus Casaubonus ad Strabonem notat, Cornutum dicere Brisein quasi Britain dictam, quasi dicas suaveiu & charam Achilli: & ut Graecis virginem παρθένον dici ἀπὸ τῆ παραθίου τῇ μητρὶ, sic Cretenenses virginem μαρτιν appellasse παρὰ τὸ μαρτιν τῇ μητρὶ. Matrem enim perpetuo ovis secutas esse virgines. Horat.

Tandem desine matrem

Tempessiva sequi viro.

Sed rectius Salmasius ad Solinum docet Βριτόμαρτιν dici Cretensis dulcem virginem. Βριτὲς enim lingua Cretica esse dulcis, & μαρτις eorundem dialecto significare virginem. Graecis enim μαρτις esse ἀθρῶπι, unde μαρτοδάτι ναὶ τὴν ἀθρῶπιδάτι exponit Hesychio. μαρτις itaque dici mulierem. Cretenenses autem

- Νύμφαν μὲν, Δίκτυαν, ὄρῃ δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,
 Δικταῖον χαλέουσι· ἀνεστήσαντο δὲ βωμὸς,
 200 Ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ δὲ τέφρῃ ἤματι κείνῃ,
 Ἡπίτης, ἢ χυῖνῃ· μύστροιο δὲ χεῖρες ἄδικτοι.
 Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐρέχετο μύστρον ὅζον
 Τῆς κέρης, ὅτ' ἐφθγγεν· ὅθεν μέγα χόσαστο μύστρον.
 Οὐπι ἄνασ' ὠῶπι, Φαισφόρε, καὶ δὲ σε κείνης
 205 Κρηταῖες χαλέουσι ἐπὶ νυμῖν Σπὸ νύμφης.
 Καὶ μὲν Κυριώλῳ ἐπαείωσας, τῇ ποτ' ἔδωκας
 Αὐτῇ θνητῇρε δύω κῦνε, τοῖς ἐνὶ κέρῃ
 Ἰψῆς ὡς τὴν τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' αἶθλι.
 Καὶ Κεφάλῳ ξανθῷ ἄλοχον Δηϊονίδαο,
 210 Πότνια, σὺν ὁμόθηρον ἐθήχεο· καὶ δὲ σε Φασί
 Καλλῷ Ἀντίκλειαν ἴσον Φαέεσσι Φιλῆσσι,
 Αἰὶ ὡς τῷ θοᾷ τῶς καὶ ἀμφ' ὅμοιοι Φαρέτρας
 Ἰοδόχως ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δὲ Φιῶμοι

Δεξι-

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 204 Οὐπι ἄνασ' ὠῶπι] Οὐπις, ἐπίθιστον Ἀρτέμιδος. ἢ ὡς τὸ ἐπίζωον
 τὰς τιμῆσας, ἢ ὡς τὴν δρεψασαν αὐτῶν Οὐπιν. ἢ ὡς τὰς
 ὑπερβολὰς κέρης, Οὐπιν, Ἐκαίργυν, Λοξῶν ὡς ἐτίμησεν Ἀπόλλων
 καὶ Ἀρτεμις καὶ Σπὸ μιᾶς μὲν Οὐπις ἢ Ἀρτεμις. Λοξίας δὲ καὶ Ἐκαίρ-
 γον ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Ἀπόλλων.
 208 Ἰψῆς] Ἡ Κυρην.
 Ἰώλκιον] Τὸν τύμβον τῷ Πελίῳ. Ἰώλκιον γὰρ ὁ Πελίας.
 209 Καὶ Κεφάλῳ ξανθῷ] Ἡγενί τῷ Πρόκρι. καὶ καλλῷ Ἀντίκλειαν.
 ἢ τῷ μητρίᾳ Ὀδυσσεύς, ἢ ἁπλῶς τῷ.

Minois vim. Virg. in Ciri:

*Nunquam tam obnixè fugiens Mi-
nois amores**Praeceptis aëreos specula de monti-
bus issas:**Unde alii fugisse ferunt, & numi-
na Phocae**Virginis assignant.*

quo in loco praeclare, ut omnia,
 annotavit Cl. V. Josephus Scaliger,
 pro *Numina Phocae* legendum *Numen
 Arphacae. VULCAN.*

Vf. 198. 200. μετῴντα καλέουσι]
 De hoc praesenti notavi ad H. in
 Jov. 14. Huic loco similis est alter
 ibid. 45. Nempe adhuc ab illo tem-
 pore sic vocant. Similiter mox με-
 ζουσι. At contra in re transitura
 statim est aoristus, infra 248. 249.
 μετῴντα δαμάσθω.

Vf. 201. κέρησιν αἶδικτον]
 Hoc, opinor, siebat, quod Myrtus
 Veneri sacra, quam haec averfabat-
 ur. A. FABRI.

Vf. 205.

Nympham quidem Dictynnam, montem autem,
unde defiluit Nympha,
Dictaeum vocarunt, dedicaruntque aras;
Et sacra faciunt. Sertum autem illa die 200
Aut pinus est, aut lentiscus: myrto autem manus
sunt intactae.
Nam tum myrteo ramo adhaesit peplum
Puellae, cum fugetet, eaque propter valde indig-
nata est myrto.
Upi regina, pulchra, faces gestans, etiam te illa
Cretenses cognomine vocant a nymphæ. 205
Enimvero etiam Cyrenen sodalem sumisti, cui ali-
quando dedisti
Ipsa duos canes venaticos, per quos virgo
Hypseis ad tumulum Iolcium adepta est palmam.
Etiam Cephali flavam uxorem Delonidae,
Veneranda, comitem venationum tuarum fecisti: 210
atque etiam te dicunt
Pulcræ Anticleæ, ut oculos tuos, amasse,
Quæ primæ celeres arcus, inque humeris pharetras
Sagittiferas tulerunt: cum nudus ipsis humerus
Dex.

Vf. 205. *Κρηταίης*] Ed. Ald. *Κρη-
ταίης*.

Vf. 207. *τοῦτ' ἐν*] Nota, per quos,
quorum opera. A. FABRI.

Ibid. *τοῦτ' ἐν*] Redolet Hebraismum,
occurritque subinde apud poetas,
ut Eurip. Troad. 377. *ἐν χερσίν*. add.
ibid. 533.

Vf. 209. *ἀλαχον*] Procrin intelli-
git, & error est apud Schol. ubi pro
Κισσίου ἀλαχον, *ἐν τὴν Πρώτην*, scribe
Πρώτην. A. FABRI.

Vf. 211. *ἴσται φαίνοσι*] Sic Catull.
Ni te plus oculis meis amarem. Plaut.
autem *sæpe*, *oculis amara*. A.
FABRI.

Ibid. *φαίνοσι*] Prima syllaba natu-
ra sua longa, ut supra 182. corripi-
tur ob frequentem vocalem, ut in
φαίνοσιν vf. 11. nisi quis malit *φαί-
σι*, ut supra *φαίσι* vf. 71.

Vf. 212. *καὶ ἀμφ' ἀμυστο φάρετρας*]

Hinc refelles quod vulgo dicitur,
nobiles tantum Deos pharetram hu-
meris gestare. A. FABRI.

Vf. 213. *ἀσώλατοι*] Male Interpre-
tes, ut opinor, qui vertunt *invio-
labiles*, *illæsi*: significat hic *nudi*. &
vult Callimachus illis dextros hume-
ros nudos fuisse, quemadmodum A-
mazonibus: non alibi, quod sciam,
reperies. Explicationem meam pro-
bant sequentia, *καὶ γυνὴς παραφαίνο-
μαζος*, quod fieri nequibat, ni item
nudi fuissent humeri. A. FABRI.

Ibid. *ἀσώλατοι*] Vocabulum, in quo
omnes libri consentiunt, nisi quod
MS. Vatic. habet *ἀσώλατοι*, nus-
piam est obvium, quod sciam. Sed
Eurip. Helen. 456. habet *ἀσώλατον*.
Ναυαγδὲς ἴκω, ξένος, ἀσώλατον γένος,
venio naufragus, hospes, inviolabilis,
quod genus hominum est inviolabi-
le, sacrosanctum. Id verbum quis
H 2 fortasse

- Δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς αἰὲν παρφαίνετο μαζῶς.
 215 Ἥμισις δ' ἐπὶ πάγχυ ποδορρήνην Ἀταλάντιν
 Κέρην Ἰασίοιο σοοκτόνῃ Ἀρχασίδαο,
 Καὶ ἐκκυηλασίην τε καὶ βύτοχίην ἐδίδαξε
 Οὐ μιν ὀπίκλητοὶ Καλυδωνίῃ ἀγροτῆρες
 Μίμφοι χαίροιο. παῖ γὰρ σημεῖα νίκης
 220 Ἀρχαδίην εἰσῆλθεν, ἔχεν δ' ἐπὶ θηρὸς ὀδόντας.
 Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκος ἔολπα,
 Οὐδὲ φρὲν ἐχθαίροντας, εἰ αἰδὶ μωμήσασθαι
 Τοξόπιν· ἢ γὰρ σφιν λαγόνες στυγερόφθοι,
 Τάων Μαιναλὴ νᾶεν Φόνω ἀκρόρεια.
 225 Πότνια, πυλυμέλαθρε, πολὺπλοῖ, χαῖρε Χιτώνη,
 Μιλήτω ὀπίδημα. σὲ γὰρ ποίησά το Νηλεὺς
 Ἥγημόνι, ὅτε θυσιὴν ἀνήγατο Κεκροπίθην.
 Χησιὰς, Ἰμβρασίη, τραυτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Πηδᾶ-

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 215 Ποδὸρρῆνην] Τῶν τοῖς ποσὶν ὀρέσσειν καὶ ὀρμαῖν.
 221 Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε] Ὑλαῖον καὶ Ῥοῖον κῆρυκα φέρει Ἀρχαδίαν,
 ἣς ἀνέκω Ἀταλάντην βιασαμένην αὐτήν.
 224 Τάων Μαιναλὴ νᾶεν Φόνω] Τῶν λαγόνων τῶν ποταμῶν.
 Νᾶεν] Ἐξαξεν, ἰβριξεν. ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ νασμός.
 228 Χησιὰς] Χησιον, ἀκρατῆριον τῶν Σάμων. καὶ Ἰμβρασίη, ποταμὸς τῶν
 Σάμων.

fortasse hic reponendum putet, ut analogiae magis consentaneum. Nam συλῶν non dicitur, nisi quod poëtae verba in αω eūam altera forma in ω dicunt. Quod tamen non hanc vim habet, ut propterea inde adiectiva in ωτῷ fieri possint, ut πυρῶντῷ. Ceterum recte Anna Fabri interpretatur nudus. Claudianus Consul. II. Stilic. 240. de his Nymphis: *venientes lumeras et brachia nudae. armis autem laetis vel asulatis proprie sunt, qui spoliari non possunt, h. e. quibus vestis non potest detrahi: deinde, in quibus vestis non est. Simili ratione*

apud Onomacritum Hymn. in Vener. 13. ἀγαλίνονται ἀνέγκαι, ποσέσσας, quas est sine freno. i. e. necessitas libera, suavis. VI. 215. Ἥμισις] Eadem forma est H. in Del. 20. Suidas: Ἥμισαμιν, ἡμισαμιν. Verti: σπασσι. Suidas: Ἥμισαμιν, ἡμισαμιν, ἡμισαμιν. Ante dixerat φλαο. ποδορρήνην] MS. Voss. ποδορρήνην. v. ad H. in Del. 175. Ceterum hinc recte emendat Etymol. M. & Suidam in b. v. Cl. Ruhnkenius. Mox pro Ἀρχασίδαο MS. Voss. Ἀρχαδίδαο, ad analogiam. Sic scilicet debebat dici: sed, ut ait Stephanus in Ἀρκῆς, διὰ τὴν κακίαν τοῦ dictum

Dexter, nudaque semper extaret mamma.
 Amasti praeterea valde pedibus celerem Atalantam, 215
 Filiam Iasii apricidam Arcasidae,
 Eamque & venari & sagittis scite uti docuisti.
 Non ipsam advocati venatores Calydonii
 Reprehendunt apri. Nam signa victoriae
 Arcadiae illata, servatque & nunc ferae dentes. 220
 Neque vero Hylaeum, dementemque Rhoecum,
 spero,
 Quamvis infestos, in Orco obtrectaturos
 Sagittariae. Non enim ipsis ilia commentientur,
 Quorum Maenalia fluxit sanguine rupes.
 Veneranda, multas aedes urbesque tenens, salve 225
 Chitone,
 Mileti advena. Te enim fumsit Neleus
 Ducem, cum navibus solveret Athenis.
 Chelias, Imbrasia, primas sedes tenens : tibi Aga-
 memnon

Gu-

dictum est *'Αρκασίδα*, & femininum *'Αρκασίς*.

Vf. 216. *'Αρκασίδα*] Meminit hujus vocis Srephanus in *Arcadia*. Caeterum de duabus Atalantis, ne actum agam, adi Muretum ad Propert. Haec Milanioni nupit, non Hippomeni. A. FABRI.

Vf. 218. *ἰπικλάτω*] Interpretes legunt *ἰπικλάτω*, cum vertant *celebres, illustres*. A. FABRI.

Vf. 221. *Ρῶνον*] MS. Voff. *Δύπον*. in margine alterum.

Vf. 222. *μυμήσασθαι*] In Aldina editione corrupte legitur *μυμήσασθαι*, & in Froben. *μυμήσασθαι*. VULCAN.

Ibid. *μυμήσασθαι*] Ed. Ald. *μυμήσασθαι*. MS Voff. Edd. Vascos. Froben. *μυμήσασθαι* Idque videtur melius. Theocr. Id. ix. 24. *τὰν ἰδ' ἂν ἴσας μυμήσασθαι*. Sed reliqui MSS. in *μυμήσασθαι*, quod Benenatus induxit, consentiunt, & sequitur *συνηψύσονται*. Idque rectius. Apollon. Rhod. I. 830. *ἰδ' εἴτι σ' αἶω Γαῖαν ὀνόσαισθαι*. Verba sperandi, putandi optime cum futuro struantur, etsi aoristus quoque rectus est & ferri potest, ut

docet Stanlejus ad Aeschyl. Prom. 626. Omninoque saepe futurum pro aoristo. v. H. in Del. 7. Verbum *συνηψύσασθαι*, quod lexica non habent, est etiam apud Lucian. dial. meretr. 13. Mox MS. Voff. *Μαυαλῶν*. Ed. Froben. *νῶν*, & MSS. Voff. Ambr. 2. *ἐκράμω*. Post vf. 228. MS. Voff. *Χρυσίαις*.

Vf. 226. *Μιλήτω ἰπιδῶν*] *Qui ex allée demeure a Milet*. Nil aliud succurrit. A. FABRI.

Ibid. *Μιλήτω ἰπιδῶν*.] Verterant: *quae Miletum habitas*. Spauhemius interpretabatur: *praesens*. Ego verti: *advena*, quae Miletum commigrastis, quod sequentia desiderant. Sic Rheaciel posset *Ρῶνον ἰπιδῶν*.

Ibid. *Νηλεὺς*] Theocrit. in elegantissimo Poematio, cui titulus est *'Ηλέκτρα*, vf. 3.

Θαρσύνε' ἄμμεν ἰμέσμεν πόλιν ἱε Νηλεὺς ἑλλάδα.

A. FABRI.

Vf. 228. *πρωτόθρον*] Dianae dignitatem excellentiamque inter reliquos divos, supra ita describit vers. 67.

- Πηδάλιον ἡδὲ σφετέρης ἐγχαίτθετο ἡδῶ,
 230 Μείλιον ἀπλοῖης, ὅτε οἱ χατέδυσας αἵται,
 Τεύκρον ἦνίχα ὦνις Ἀχαιῖδες ἄστα κήδων
 Ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ῥαμνοσίδι θυμβαθείσας.
 Ἡ μὲν τοι Προϊτός γε δύο ἐκαθίστατο ἡδῶ.
 Ἄλλοι μὲν Κορίης· ὅπ' οἱ αἰωυλέξασθαι κήδων.
 235 Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' οἷ Λύσας
 Ἡμέρη· ἔνεχα θυμὸν ἀπ' ἄγγελιο εἴλεο παίδων.
 Σοὶ δ' Ἀμαζονίδες, πολέμῳ ὀπιθυμήτεις,
 Ἐν ποτὶ παρρηλίῃ Ἐφείας βρέτας ἰδρύσαντο

Φηγῶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΙΑ.

- 232 Ῥαμνοσίδι] Ῥαμνὺς, δημ. Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νημεσίῃ ὁ Ζεὺς συνεκαθίσθησιν. ἦτις ἴτεκεν αὐτὴν ὅπ' ἐπὶ ἑνὶ ἑνὶ Λύδα ἰδρύσαντο, καὶ ἐξέβαλε τὰς Διοσκύρους καὶ τὴν Ἑλένην.
 235 Ἀζήνια] Ὁρ. Ἀρκαδίας.
 Τὸν δ' ἐν Λύσας] Ἡ πόλις τὰ Λύσσα, ὡς Ἡρωδ. 2.
 236 Εἴλεο παίδων] Μαινίσσας· ἥ αἱ τρεῖς αὐτῇ θυγατέρες, πάλιν ἀπὸ Ῥαμνοσίδος ἠμυρόντησαν. ὁ δὲ κτιζὶ ἑνὶ δυοῖν ἐν μιν Κορίης· ἐν δὲ Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἠμύρωσαν.

Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται,
 οἱ δὲ σ' ἐν ἰδρῶν
 Πάντες ὁμῶς καλῶσι. οὐ δ' Ἀπόλλων
 παρὶς παρὶς.

Eadem enim praerogativa utitur qua
 Apollo Homericus:

Ὅστι δὴ κατὰ δῶμα Διὸς τρα-
 μύουσιν ἰόντα,

Καὶ ῥα γ' ἀναισθησεν ἐπιχειρῶν
 ἔρχομαι.

Πάντες αὖ ἰδρῶν ὅτι φάσμα
 τοῖα γίγνεται. VULCAN.

Ibid. πρωτόθρον] Πρωτόθρονος est
 primae sedis dea seu deus, hoc est, primi
 ordinis. Sic dicta est Diana, quod
 esset ex dilis Contentibus, qui nimi-
 sum in consilium Jovis adhibeban-
 tur, & ejus erant adseffores, quos
 Cic. i. Tusc. vocat Deos majorum
 gentium. De his Augustin. iv. de Ci-
 vit. Dei cap. 23. Quis ferat, quod
 patet inter Deos Contentos, quos dicens
 in consilium Jovis adhiberi, nec inter

deos, quos selectos vocant, Felicitas con-
 stituta est? Illos fuisse sex mares, &
 sex foeminas constat. Omnes enu-
 merat Ennius apud Apulejum de
 Deo Socratis:

Juno, Vesta, Minerva, Ceres,
 Diana, Venus, Mars,
 Mercurius, Jovis, Neptunus, Vol-
 canus, Apollo. TH. GRAEV.

Vf. 230. Μύλων] Idem verbum
 sic est in epigrammate Paulli Silent.
 quod dedimus ad H. in Apoll. 33.
 Add. Cel. Albertum ad Hesychium
 in Ἐπιμύλῃ, quod verbum ille
 rectissime repudiat.

Ibid. κατέδυσας ἄστας] Forma du-
 cta ex Homero Od. K. 20. Imitatus
 est etiam Horat. Carm. i. 3.

Vf. 232. Ἑλένη Ῥαμνοσίδι] Schol.
 ait esse e Rhamnunte Atticae pago,
 ubi Jupiter cum Nemese concubuit,
 quae postea ovum peperit: quod,
 cum Leda reperisset, illud fovit,
 &

Gubernaculum navis suae dedicavit in templo,
Donum contra navigandi difficultatem, quando ei ob- 230
strinxeras ventos,

Cum naves Achivae ad Teucrorum urbem vastan-
dam

Navigare vellent, propter Rhamnusiā Helenam
iratae.

Enim vero etiam Proetus tibi duo aedificavit templa:
Alterum quidem Puellaris (Corefiae) quod ei colle-
gisses puellas

Per montes vagantes Azenia: alterum Luffis 235
Mansuetae, quod feros filiabus exemeras animos.

Tibi etiam Amazones belli cupidae

Olim in littore Ephesi simulacrum dedicarunt

Fagi-

& Helenam cum Dioscuris in lu-
cem proculit. Hanc fabulam nar-
rat Hyginus. A. FABRI.

Vf. 233. Πρωτῶν] Rex Argivorum.
Hanc seu fabulam seu historiam tan-
git Virgil.

*Proetides implerunt falsi mugitibus
auras.* A. FABRI.

Ibid. ὅν τε ἱκαθίστατο] MS. Voss.
ὅν τε ἱκαθίστατο. Edd. Valcof. Froben.
ἱκαθίστατο.

Vf. 235. Οὐρα πλαζομένης ἀχύνια] *Reddunt interpretes, Vagantes mon-
tibus inhaerentibus.* Sed Graecus Scho-
liastes ἀχύνια interpretatur ἑρῶ. Ἀγ-
καθίας. Unde non dubito, quin is
legerit apud Callimachum Ἀχύνια,
vel potius Ἀχύνια. Nam Clitorium
erat vicinum Azaniae. Holstenius ad
Stephanum, p. 9. b. TH. GRAEV. Sic
(Ἀχύνια) etiam corripbat Vir do-
ctus in margine ed. Valcof. Res est
ita manifesta, ut hanc correctionem
in textum recipere non dubita-
rim. Pertinet huc etiam locus
Lutat. ad Stat. Theb. iv. 293. ubi
vide Barthium.

Vf. 235. ἐν Ἀλέσσει] Luffi Arca-
diae vicus, Pausanias. Steph & Po-
lybio: ἐν Μυλαμμεῖ ἵκατο τὰς Πρωτῶν
συγχεῖρας, καὶ ἑαυτὴ τῆς μανίας.
A. FABRI.

Ibid. ἐν Ἀλέσσει] v. Polyb. iv. 25.

Vf. 238. Ἐν ποτὶ παρῶν ἑρῶ] *Spanhemius malebat ἑρῶ, in ma-
ritima Epheso, e Dionysio 827. quod
bene refellit Arnaldus Anmadv. p.
67. docens auctoritate Strabonis xiv.
p. 947. statuum Dianae ab Amazo-
nibus non in urbe, sed foris ad lit-
tus dedicatam fuisse. Sed tamen fa-
vet ei correctioni MS. Voss. qui ha-
bet ἑρῶ. In eodem Codice est
ποτὶ pro ποτὶ.*

Ibid. ῥήτας ἰδρύσαντο] Hoc Pau-
sanias in Corinthiacis, (ii. p. 115.)
deauratum fuisse scribit, excepta fac-
cie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquit, (nam
& Bacchi ejusdem formae fuisse scri-
bit) ἀλοιφῇ ἰνυθρῶ περόσμεται. VULCAN.

Ibid. ῥήτας ἰδρύσαντο] Clemens
Alex. Protrept. p. 30. A. tradit, sta-
tuas Deorum fuisse olim ἑώρα, i. e.
sine figura humana, ἀπὸ ἀνθρώπων
ἀποκατασκευασθαι τὰ ἑώρα ἕξατο. ῥήτας
τὴν ἐκ ἐρωτῶν ἰκονισμὸν κατενόησαν.
Idem fere Heiychius. Vulcanius au-
tem ad hunc locum confundit sta-
tuam Dianae cognomine Ephesiae,
quae fuit in templo cognomine, cum
Ephesiaca. De illa ibi sermo. Span-
hemius hic frustra difficultatem mo-
vet in Dionysio, qui vf. 827. templum
commemorat. Nam & noster mox
vf. 248. templum ibi structum tra-
dit. Nec illud ἐπὶ πρῶτῳ πτελέει ni-
mis

- Φηγῶ ὑπὸ σρέμῳ· τέλεισι δὲ τοι ἱερὸν ἴππῳ·
 240 Αὐτὰ δ', Οὔπι αἶαυσα, πρὶν ἀρύλιν ἀρχήσασθαι,
 Πρῶτα μὲν εἰ σακείωσιν ἐρόπλιον, αἴθι δὲ κύκλῳ
 Σπῆσά μιν χαρὸν θύγῃ· ὑπήεσαν δὲ λίγυαί
 Αἰπάλειον σείχες, ἵνα πλῆωσιν ἁμαρτῇ·
 (Οὐ γὰρ πενέβεια δὲ ὄντα πεπρήνοτο,
 245 Ἔργον Ἀθλιωῆς ἐλάφῳ χακόν) ἔδραμε δ' ἦχῳ

Σάξ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Δ Α Ι Α,

239 Ἰππῷ] Μία ᾤ Ἀμαζόνων.

245 Ἔργον Ἀθλιωῆς] Ἀθλιῶν ᾤ ἴφῳ πύσης τέχνης.

mis urgendum, & vertendum *sub*, sed *ad*, *apud*. Sic in *Σαλαμῖνι*, *προφῇ Σαλαμῖνα*, Lycurgus Or. c. Leocr. c. 17. Pro *ἰδρῶντο* MS. Voss. *ἰδρῶντο*. Vt. 239. Φηγῶ ὑπὸ σρέμῳ] Alii tamen non in faci, sed ulmi trunco. Dionysius, *πρέμῳ ἱπὶ πῆλιν*. Legobat Pater meus *φηγῶ ὑπὸ*. *φηγῶ* Dor. pro *φηγῶ*. Nil certius. A. FABRI. Sic quoque legendum olim censuit anonymus P. Francii & Matthæus Sladus. TH. GRAEV.

Ibid. Φηγῶ ὑπὸ σρέμῳ] Dionysius l. c. *πτολίς πρέμῳ* habet, quod parum refert. Faber corripbat *φηγῶ*, ut esset genitivus Doricus, probante Spanhemio. Sic H. in Del. 209. est *φοίνικῳ πρέμῳ*. Sed hic Dorismus ille locum non habet: nec opus est correctione, cum hujus formae plura exempla occurrant, substantivi pro adjectivo positi, *φηγῶς πρέμῳ* pro *φηγῶν πρέμῳ*. Apoll. Rhod. II. 922. *φοίνικι λόφῳ* pro *φοίνικῳ* seu *φοίνικῳ* &c. Aristoph. Plut. 592. pro *κοτίνῳ* in codice Dorvill. erat *κοτίνῳ* *σιφῶ*, ubi vid. Cel. Hemsterhus. Vid. exempla & auctores, qui de hac forma egerunt, apud Cel. Albertum ad Hesych. T. I. p. 123. Fundus formae est in Homericō illo II. H. 383. & alibi, *πὶ παρὰ πρέμῳ*. Quod autem Laur. Theod. Gronovius ad marmor. basin p. 158. verba sic interpretanda contendit, *figine in stipite*, intelligitque ita, ut truncus fagi resectus statuae Dia-

nae pro basi fuerit, accepto *ὀπίσθῳ* *ἵπῳ*, quod etiam describi volebat P. Faber Semestr. 111. 3. id facile est refellere. *πρέμῳ* cum arboris nomine apud poetas fere servit periphrasi arboris, significatque arborem ipsam, ut *φοίνικῳ πρέμῳ* l. c. quamquam interdum cum relatione ad partem inferiorem & crassiores, *ὑπὸ* autem ut Lat. *sub* usurpatur in exprimenda propinquitate locorum & temporum, & nunquam *ὑπὸ* *τραπίδι* est *in mensa*; planeque alienum est *Homericum*, *ὑπὸ* *τύχῳ* *πικταῶντος καίμεθα*, quod quidem verbi potest *in armis*, sed accuratius vertitur *sub armis*, intelligendum ex illo Homericō, *Δάσσειν δὲ πικτῶν ἀρῶν* *δὲ τύχῳ* *ἰπὸ* *αὐτῶν*, quod expressit Virgilius aliquoties, *sonitum super arma dedere*: Nec fert ratio scribendi, ut in commemoranda tali dedicatione & collocatione statuarum apud poetas bases mentio fiat.

Ibid. Ἰππῷ] Illam Graeci & Latini *Oreerae* dicunt. Hygin. A. FABRI.

Vt. 240. Αὐτὰι] Veri: *ceterae*, intel. Amazones. Nam *αὐτῶν* fere significat in distinctionibus partem eam, quae non diserte nominata est: ut apud Hom. II. A. 4. de hominibus, quibus perniciē fuit ira Achillis, commemorantur *ἄλλοι*: sequitur *αὐτῶν δὲ*, h. e. corpora. Atque hinc eam rationem alii duxere. Sic post disertam mentionem ducis, *αὐτῶν* sunt milites: post militum men-

tio.

Fagino sub trunco, sacrum faciente Hippone.
Ceterae autem, Upi reginā, pyrrhicham circa sal- 240
tarunt

Ab initio scutatae armatam, mox in orbem,
Amplō factō choro, succinentibusque suavibus
Acute fistulis, ut pulsarent terram simul.

(Nondum enim hinnulorum ossa perteretrabant,
Quod inventum est Minervae, cervo noxium) cu- 245
currit autem sonus

Sar-

tionem, αἰδέ dux: & similiter in ceteris.

Ibid. πῶλον] Πῶλος, teste Eustathio, significat saltationem, quae in armis sebat. quae alio nomine πυρρῆς, apud veteres Latinos belliterpe saltatio dicebatur, ut testatur Festus Pompejus, & ita hoc loco usurpatur a Callimacho. TH. GRAEV.

Vf. 241. αἰδέ δὲ πῶλον &c.] Vid. praeter Spanhemium ad h. l. Kusterus ad Aristoph. Plut. 761. Sed adscribam locum Apollonii, qui enostro ductus videri potest, I. 536. seqq.

Οἱ δ' αὖτε ἰθὺς οὐδὲν χροὶν ἔτι
Πῶλον,

ἢ περὶ Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐν ὕδασι
Τερμῶν.

Στασίμω, φέμεργε ὑπαι πορ
λαμὼν ἵμαρτι

Ἐμμελίῃς κραιπνῶσι πῶλον ἵμαρτι

ἵμαρτι] est ex Homero II. 2. 573. Utrumque locum jam notavit Th. Bentlejus. Ex his locis possit alicui in mentem venire, Callimachum scripsisse ἵμαρτι. Sed nihil mutandum est. Eodem modo dixit H. in Del. 306. Arnaldus autem corrigi volebat πῶλον, usus loco Aristoph. Acharn. 217. ubi est ἀνταλῆται. Rectius usus esset loco Homeri Od. 2. 318. ὃ μὴν τράχων, ὃ δὲ πῶλοντο πῶλον. quem ibi Scholiastes profert. Sed nec hic, nec alii loci profunt. Nam, ut bene Th. Bentlejus, sermo in loco Homeri est de mulabus per cursum forther pulsantibus terram: & similiter in loco Aristophanis est de cursu sermo, estque ibi ἵμαρτι ἀν-

ταλῆται facile effugit. Citius hoc verbum reddiderim Arato 1089. de pecundibus terram pede ferientibus: ἢ ἐπὶ ἀλλοῖς ἀλλοῖς ἀνταλῆται. Sed nec hic necesse est aliquid mutari, facitque hic locus potius ad Callimachi lectionem defendendam.

Vf. 243. ἵμα πῶλοντο ἵμαρτι] Gallice verterem, afin qu'elles allassent en cadence toutes ensemble; nam ea vis est verbi πῶλον, a quo πῶλον, quod aliquando significat mesure, cadence. Reperi apud Hesychium, πῶλοντο, δάκτυλον. Locus satis difficilis, & tamen nil Scholiastae. A. FABRI.

Ibid. πῶλοντο ἵμαρτι] Scil. γῆν. Verbum e verbo est; ut percussant iunctam terram. hoc est, ad numerum saltent, ut apud Horat.

Nunc pede libero pulsanda tellus. Πῶλοντο est pulsare tellurem. Pro πῶλοντο dixit Homerus πῶλοντο, Odyss. ζ. 318.

Αἱ δ' εὖ μὴ τράχων, ὃ δὲ πῶλοντο πῶλοντο.

Atque illi quidem bene curabant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.

Hoc vero Eustathius notat Aeolice dici pro πῶλοντο: & ab eo exponitur ἀμαρτίζω, quod est motiri passus, & translate saltare scilicet. TH. GRAEV.

Vf. 244. ἀλῆμα] Tibia enim a tibillis animalium. Antipater: Νεβρίων ὁπποῦ σάλαγγε ὑπερλαχὼν αἰλῶν. A. FABRI.

Ibid. τερμῶν] MSS. Reg. Ambr. 1. Voss. τερμῶν. Sic placebat viro docto

Σάρδεις, ἔς τε νομόν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδες αὖ
 Οὔλα χετικροτάλίζον, ἐπεφόβιον δὲ Φαρέτται.
 Κενο δὲ τοι μετέπειτα πρὸς βρέτας ἐνρὺ θήμελλον
 Δωμήθη· τῷ δ' ἔπ' θρώπερον ὄψεται ἥως,
 250 Οὐδ' ἀφνειότερον· ρέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
 Τῷ ρα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπέιλησε
 Λύγδαμιν ὕβριος· ὅπ' δὲ στρατὸν ἰσσημολγῶν
 Ἦγαγε Κιμμερίων, ψαμάθω ἴσοι, οἳ ρα παρ' αὐτὸν
 Κεκλη-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

246 Σάρδεις] Πόλις Λυδίας.

Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

250 Ῥέα κεν Πυθῶνα] Ὅμηρος· Οὐδ' ἴσα λάτῃ εἶς ἀφάρτος ἐστὶν
 εἰρηλή.

251 Ἠλαίνων] Μαραίων.

docto in marg. ed. Vascoe. vel το-
 τραϊοντο.

VI. 246. ἔς τε νομόν Βερεκύνθιον] In
 tractum Berezynthium, hoc est, in Be-
 rezynthiam. Stephanus: Βερεκύνθιον ἐστὶ
 πόλις Φρυγίας, καὶ ἡ χώρα Βερεκύνθια.
 Berezynthus urbs Phrygiae, regio Be-
 rezynthia. Incolae, ut ibidem do-
 cet, sunt Βερεκύνθιοι. Berezynthios Stra-
 boni dicuntur Βερεκύνθιοι; quos dicit
 populum esse Prtygum & Trojanorum,
 circa montem Idam. Scribitur
 Βερεκύνθιος & Βερεκύνθιος. TH.
 GRAEV.

VI. 247 Οὔλα πατικροτάλίζον] Plan-
 debant pedibus. tamen frequenter
 πατικροτάλίζον significat κρῖναι τὰς χερεῖν,
 ut annotat Hesychius. Unde & κρῖ-
 ματα dicta. Martialis:

*Edere lustris ad Baetica crumena
 gestus.*

quorum maximus passim hodie in Hi-
 spania usus est in choreis. Neque
 enim saltant quin simul aut nuda
 medii digiti ad pollicem collisione
 strepitum excitent, vel testulas quas-
 dam ligneas, quas *Cassideas* vo-
 cant, (quo nomine & crepitum
 ipsum, quem edunt, appellant) di-
 gitis apert, & convexa sui parte

inter se collidunt: Vel, ut in festis
 & supplicationibus publicis, *Schillois*,
 ut vocat Arnobius, Hispani *Caxca-
 beles*, hoc est, parva quaedam tin-
 tinnabula sive crepitacula pedibus
 alligent: Vel quadratum tympanum,
 quod Hispani *Pandero* vocant, Ig-
 dorus lib. 3. Originum, *Pandorium*
 (tamen cum vocem pro fistula
 pastoralis accipere videatur ea for-
 tasse ratione qua Catullus Tympa-
 num tubam Cybeleiam vocat) utrin-
 que manu pulsantes, raucum quen-
 dam sonitum edant. Nam convexo-
 rum tympanorum, quos *Atabales* vo-
 cant, & ab equitibus pulsantur, in
 bellis tantum vel pompa regia est
 usus, ut vulgaris tympani quod *A-
 tamber* vocant, & peditum proprium
 est, in rebus militaribus. De Cro-
 talo vero qui plura desiderat, le-
 gat quae V. Cl. Josephus Scaliger
 in Copam Virgilii ex Apulejo &
 Commentariis Graecorum adfert.
 VULCAN.

Ibid. Οὔλα] *Alacriter*, ut Hymn.
 in Jovem vs. 53. A. FARRI.

Ibid. Οὔλα πατικροτάλίζον] Id est,
magnum edebant strepitum. Illa vero
 instrumenta, quae motu pedum agi-
 taban-

Sardes usque & Berecynthios fines. Illae autem pedibus

Fortiter strepabant, sonantibus pharetris.

Illud autem circa simulacrum postea amplum templum

Exstructum est; quo non magnificentius videbit sol, 250

Nec locupletius: facile Pythona superet.

Itaque etiam furens diripere minatus est

Lygdamis insolens, & exercitum Hippimolgorum

Adduxit Cimmericorum, arenae parem; qui ad ipsum Vici-

tabantur, Latinis dicuntur *Scabilla*. Vide Ruben. de lato clavo 11. 17. TH. GRAEV.

Ibid. Ὀδὴ κατὰ τοὺς ὁδοὺς] Ὀδὴ h. l. intelligo *strenue*, *fortiter*, ut ad H. in Jov. 52. accipiebat Th. Bentlejus. Homer. Il. P. 756. 759. de sturnis, ὅν τι καὶ ὁδοῦντες. Schol. ἔξω, παρὰ. Hanc interpretationem desiderant & κατὰ τοὺς ὁδοὺς & sequentia. Ἐστὶν ὁμοίαν δὲ φωνήν imitatio nobilissimi loci Homerici Il. A. 46. quem & Virgilius expressit in illo: *ictu sonante humeris*.

Vf. 248. περὶ βῆτας ὑπὸ Δίμυθον] In editione Henrico-Stephaniana, ut & Aldina & Frob. mendose legitur *εὐρυδιμυθον*, una dictione, cum legendum sit disjunctim *ὑπὸ Δίμυθον*, ut sit sensus: *περὶ αὐτὸν βῆτας* (cujus videlicet supra meminit verf. 238.) *μυτίπτουτα ἰδωμένοι ὑπὸ Δίμυθον*. ut Hippo primum ei exiguum fanum erexerit, postea Ephesii augustissimum templum exstruxerint. de quo in Actis Apostolorum. Per Δίμυθον vero ὑπὸ, ex amplitudine fundamentorum molem templi superexstructi significat. VULCAN.

Ibid. βῆτας] Ἀγαλμα, παρὰ τὸ βροτῶν ἰουκίαι. Helychius, & Scholiastes Aristophanis. Sunt qui credant nomen esse indeclinabile. miror, cum apud Aeschylum reperiat *βῆται*, & βῆταιον in ἰωλῶ ἐπὶ Θῆ.

Πότῃ δ' ἐπὶ ἰωλῶ ποτίσιν βῆται δαιμόνιον;
ἰὼ μακάριε ἱεῖρος,
ἀμμάζῃ βροτῶν ἔχουσαι
& in Πυρ.

Οἱ γὰρ μελέτης Ἑλλάδος, ἡ δὲ θεῶν
βῆται
ἦσαντο σὺν αὐτῇ.

Reperitur etiam apud Hesychium βῆται, id est ἀνθρωπίσματα. A. FABRI. Vf. 249. τὴ δ' ὕπτι διαώτρων] Vide Philonem Constantinopolitanum de septem miraculis, & quae ibi notat Allatius. TH. GRAEV.

Ibid. τὴ δ' ὕπτι διαώτρων.] τὴ δ' MSS. Ambr. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post editum τῶν. Cum clarum sit ad templum solum referri, veterem lectionem restitui. Sensus eundem de templo Ephesio expressit Dionys. Perieg. 829. περιείσιν ἀνθρώποις θαῦμα. Haec de sole etiam dixit Musaeus 110. κατέβη ἐς δίσκον ἡῶς. Sic & Latini *auroram*. v. Davif. ad Cic. N. D. I. 28.

Vf. 251. Τῷ ἤ καὶ ἡλαίνων] ἡλαίνων non solum est τὸ μαραίνων, verum etiam *μαίνομαι*. VULCAN.

Ibid. ἡλαίνων ἀπατᾶζιν] Proprie ἡλαίνων & ἡλαίνουμαι est *errare*, *vagari*, (ab ἄλω, unde ἀλαίω, vox Euripides. v. Valkenar. ad Phoeniss. p. 518. item ἡλίστα & ἡλασπάζω) quo sensu dixit Theocrit. Id. vii. 23. ut ibi interpretatur etiam Scholiastes. Inde ἡλαίνων est *amens*, *furiosus*, qui errore mentis oppressus est, exiit de statu mentis. MS. Voss. ἡλαίνων.

Ibid. ἀπατᾶζιν ὑπὸ αὐτῶν] Scribendum potius ἀπατᾶζιν. STEPHAN. Sic habent MSS. Ambr. & Voss. idemque placebat viro docto in margine ed. Vascos. Sed non est necessarium.

Vf. 253. Ἥγηγε — ἴων] In Erymol. MS. Biblioth. Reg. v. 1005, haec est

- Κεκλιμένοι ναύησι βοὸς πόρον Ἰναχιάτης.
 255 Ἄ δειλὸς βασιλείῳ ὅσον ἦλιν. ἢ γ' ἔμελλεν
 Οὐτ' αὐτὸς Σκυθίῳδε παλιμπτες, ἔτε τις ἄλλ' ③
 Ὅσων ἐν λευκῇ Καῦσίῳ ἔσαν ἄμαξαι,
 Νοστήσιν· Ἐφίσιν γ' αἰ πὰ τόξα τρέχει].
 Πότνα Μυνχίη, λιμνοσκοπέ, χαῖρε Φεραίη.
 260 Μή τις ἀπμήση † Ἀρτεμιν· ἐδὲ γ' Οἰνῆ
 Βωμόν ἀπμάσαι π χαλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
 Μηδ' ἐλαφροβόλιν, μηδ' εὐτοχίῳ ἐρδαίνει·
 Οὐδὲ γ' Ἀπρέδης ὀλίγω ἐπεκόμπασε μοῦθῳ.
 Μηδὲ πνα μνᾶλς πλὴν παρθένον· ἐδὲ γ' Ὠτ ③,
 265 Οὐδὲ μ' Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμοι ἐμνήψυσαν.

Μηδὲ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 254 Βοὸς πόρον Ἰναχιάτης] Τῆς Ἰῆς, τ' εἰς βοῦν μεταμορφωθείσας. Βόσπα-
 ροὶ δ' αἰσὶ δύο, ὃ, τε τῷ Βοζαντίῳ, καὶ ὁ Κιμμήριος.
 259 Μυνχίη] Μυνύχιον γὰρ ἔστι μῦθος τῷ Παιραίῳ, τῷ λιμένι ③
 Ἀθηνῶν.

est nota Grammatici veteris, quam mecum communicavit Cl. Ruhnkenius: Παρά δὲ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἰσοπωνοῖς ὑπάρσεται συνεσταλμένον τὸ ἰ, αἷς παρὰ Καλλιμάχου· ἔλασι Κιμμήριον ψαμίδων ἴσων. In Κιμμήριον est vitium scripturae, sed ἔλασι non adeo spreverim: est enim exquisitius vulgato. Ceterum patet hinc id, quod bene monebat V. Cl. ad hunc locum pertinere locum Etyim. M. in Ἰο ③, qui a Bentlejo inter fragmenta temere editus est n. cccxxviii.

Vf. 254. Κεκλιμένοι] Situm & vicinitatem notat hoc verbum. Fundus formae huius Homerus II. E. 709. Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῷ ταῖσιν — Ἀλμῇ κεκλιμένῳ Κροσσίδι. Nec poetarum modo id imitati sunt; sed etiam profaici, ut Polybius II. 14. πλοῦρά Ἰταλλας πρὸς τὴν ἀπὸ τὸν κεκλιμένην.

Ibid. Βοὸς πόρον] Bosporum Cimmerium, de quo sic Aeschylus in Prometh.

Ἔσαν δ' ὅσων εἰς αἰὶ λῆγῳ μίγας
 Τῆς οὗς πορίας, Βόσπαι ③ δ' ἐπ' αἰ-
 νῳ ③
 Κεκλιόσται. A. FABRI.

Vf. 255. Ἄ δειλὸς βασιλείῳ] hoc est, ἢ τοῖς βασιλείῳσι. VULCAN.

Ibid. δειλὸς βασιλείῳ] Dicitur ut δειλὸς Διδων, id est, inter Deas divina: δειλὸς βασιλ. miser inter Reges. Ita & Lucret.

— omnium quae clara cluere.

i. clara inter omnes. A. FABRI.

Vf. 257. ἄμαξαι] Scytharum plaustris proprium verbum, a quo etiam ἄμαξοισι dicti. Sunt autem intelligendae comatae, recta plaustra, Herodot. I. 199. de quibus praecclare Hemsterhusius, vir summus, ad Aristoph. Plut. p. 369. Adde & nostrum ad Tacitum H. III. 47.

Vf. 259. Μυνχίη] Diana Munychia, a Munychia portu Atticae, non longe Piraeo. Ortelius. At Scholia-

Vicini habitant bovis fretum Inachiae.

Ah! stultissimus regum, quantopere erravit! Non enim

Neque ipse in Scythiam retro, neque alius quis,
Quorumcunque in prato Caystrio steterunt plaustra,
Rediturus erat. Ephefum enim semper tui arcus
tuentur.

Veneranda Munychia, portuum praeses, salve Phe-
raea.

Nemo contemnat Dianam. Neque enim Oeneo, 260
Aram ejus negligenti, honesta venerunt certamina.
Neque quis venandi arte & sagittarum usu conten-
dat.

Neque enim Atrides parva gloriatus est mercede.
Nec quis audeat ambire virginem. Neque enim vel
Otus

Vel Oarion laetas nuptias ambierunt. 265

hastes noster facit partem Piraei:
Μανύχην γὰρ, inquit, ἐστὶ μίση, τὴν
Παιδαίαν, τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν. A.
FABRI. Photius P. CP. in lexico MS.
etiam Minervam vocat *Munychiam*,
his verbis: Μανύχια, τὴν τὴν Παι-
δαίαν, ἀπὸ Μανυχίας Ἀθηνῶν, ἵτις ἐκ-
πορεύετο ἀπὸ Μανύχης τὴν Παιδαίαν.
TH. GRAEV.

Vf. 260. Μὴ τι ἀνιμῶν.] Veri:
contemnat, negligat: hic enim h. l.
est sensus: non, exhibere honorem do-
bitum. Nam Homero auctore, quo
usus est Callimachus, Oenei deli-
ctum fuit in eo, quod Dianam non
ad convivium invitaret, & in ho-
nore Diis habendo eam praetermi-
serat atque neglexerat.

Ibid. αὐδὲ γὰρ Οἶνι.] Meminit
Oenei etiam Lucianus in Sympo-
si. Si δὲ δέξῃ ἱεῖα ἱερῶν οὐκ ἔ-
κω, τὴν κατὰ τὸν Οἶνι ἱερῶν. ἔκω γὰρ
καὶ τὸν Ἀρτίαν ἀναγκάζουσιν, ὅτι μὴ
αὐτὴν ἔκω παρακαλεῖται ἐκείνῃ ἐν τῇ δυ-
σσει, τὴν ἄλλαν δὲ ἐκείνῃ. Φωὶ δὲ πρὶ
μὲν αὐτῶν Ὀμῆρῳ αὐδὲ πρὶν.

Ἡ δὲ αὐτῇ, ἡ καὶ ἐνέουσι, ἀδελφὴ
δὲ μίγῃ θυγαῖ.
καὶ Εὐρυπιδῆς,
Καλεῖται μὲν ἡδὲ γὰρ Παιδαίαν χθονίς,

Ne-
Ἐν ἀντιπρόθετον πρὸς ἔχου αὐδῶν.
μῶνα.

καὶ Σοφοκλῆς,
Σὺς μὲν γὰρ χρῆμα ἐν Ὀϊνῳ
γῶνα.

Ἀνὰ Λατῶν παῖς ἐκείνῃ διδῶ.
h. e. Quod si tibi videor coenae gratia
succensero, quid Oeneo accideris cogita.
Videbis enim Dianam succensentem,
quod ille solum non adhibuisset sacrifi-
cio, cum reliques omnes deos acciperet
convivio. Nam hac de re sic meminit
alibi Homerus:

Non meminit, vel non succurrit,
at acriter arsit.

Ἔ Euripides,
Haec tetra Calydon Pelepti ἔσ-
σῃ, φρενὸν

Qua est porto, campos divites ha-
bens.

Ἔ Sophocles,
Immisit agris Oenei aprum maxi-
mum,

Torquens sagittas eminus Latonia.
Mentionem ejus quoque facit in dial.
de sacrificiis in initio. TH. GRAEV.

Vf. 263. Ἀντιπρόθετον] Vide & Lucian.
de sacrificiis. TH. GRAEV.

Ibid. ἐλθὼν ἐν ἀντιπρόθετον μισθῷ] mer-
cede vel pretio. Hic in malam par-

Μηδὲ χροὸν Φεύγειν ἐνιαύσιον· ἐδὲ γὰρ Ἰππὼ
 Ἀκλαυτεὶ παρὶ βωμὸν ἀπέπατο κυκλώσαζο.
 Χαίρει μέγα κρείσσει, καὶ εὐάντησιν αἰοιδῇ.

partem accipitur : hoc est, non exiguū cum suo malo insultavit Diānae : ita Hymno εἰς λίστρα τῆς Παλλ. vers. 101.

Ὅς καὶ τῶν ἀθανάτων, ὅσα μὴ θύει αὐτὸς ἔλκεται.

Ἀθήσῃ, μισθὸν τῷτοι ἰδίῳ μισθῷ.

hoc est, ὅς τιπονι, ἔτοι ἀτιμωρητί. VULCAN.

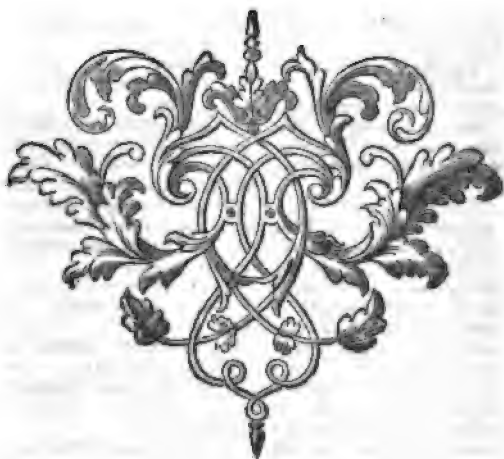
Ibid. ὀλίγη μισθῷ] Sic Latini utuntur τῷ pretium. Horat. aut pretium est mori. Hunc locum sic verte, il ne lay en cousta pas rien. Sic Terentius in Andria, Ego pretium ob

bulitiam fero. Sic Plautus in Rudente, Iniqua haec patior cum pretio tuo, id est, cum magno malo tuo. Sic Sophocles in Antigone de morte, καὶ μὴ ὁ μισθὸς γ' ἔστω. A. FABRI.

Ibid. ὀλίγη μισθῷ] Imo ipsum vocabulum merces sic apud Cicero-nem accipitur. Lib. 1. ad fam. 9. Magna mercede cognoscere, est magno suo malo. & in Orat. pro domo : Data merces est erroris mei magni, Pontifices. h. e. magnam poenam loi mei erroris. Phaedr. lib. 1.

Haec, inquam, merces fraudis a superis datur. TH. GRAEV.

VL264.

Neque chorum annum quis fugiat. Neque enim
 Hippo
 Sine luctu circa aram ejus detrectavit saltare.
 Salve magna regina , & facilem te praesta carmini.

Vf. 264. Ὠτ[] MS. Voff. Ὠτ[],
 & mox Ὠρίαν.

Vf. 265.] Ὠρίαν] Horat.
 — & integrae

Tentator Orion Dianae
Virginea domitus sagitta.
 Catullus quoque dixit *Orionem*. A. FABRI.

Vf. 267. ἀπείρατο κυλίσσασθαι] Si-
 militer Pseudo-Orpheus de Lapid. p.
 198. δαῖτα θῶν ἀρτίσασθαι. Quid sit π[]
 β[] κυλίσσασθαι intelligitur e vf.
 241. 242. Eadem formula est apud
 LXX. Pl. XXV. 6. κυλίσσομαι τὸ θυ-

σιασμένον. vid. Cel. Wesselingium ad
 Diod. Sic. IV. p. 269.

Vf. 268. Κρίν[] Quemadmodum
 Dii non solum nobiles illi duode-
 cim , sed & etiam obolares illi ,
 ut Pan , & si quid villius , Reges di-
 cebantur , sic Deae Reginae , ut hic
 Diana. In Hymno ultimo Ceres , ita
 & plurimis locis. A. FABRI.

Ibid. αἰώνιον αἶσ[] Verbum ele-
 gans in hac re. Onomacrit. H. in
 Noct. 13. Noctem vocat αἰώνιον ,
 idque sic interpretatur , αἰώνια λόγ[]
 ἰν[] φαν[].

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΔΗΛΟΝ
ΥΜΝΟΣ.

Ι ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμέ, πῖνα χρόνον ἢ πότ' αἰέσεις
 Δῆλον, Ἀπόλλωνος κυροτρόφοι; ἢ μὲν ἅπασαν
 Κυκλάδες, αἷ ἦσαν ἱερώτα) εἰν ἀλί κεινται,
 Εὐῶμνοι· Δῆλος δ' ἐβέλτε τὰ πρῶτα Φίρεα)
 5 Ἐκ Μυσίων, ὅτι Φοῖβοι αἰοιδίων μεδόντα
 Λῆσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἦεσε πρῶτη.
 Ὡς Μῦσαι τὸν αἰοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαι αἰείσει,
 Ἐχθονσιν, πῶς Φοῖβος ὅπως Δῆλοιο λάβηται.
 Δήλω γυν οἶμης ὑποδάσσομαι, ὡς αὖ Ἀπόλλων
 10 Κύβητος αἰνήσῃ με Φίλης ἀλέγωντα πηθήης.
 Κεῖνη δ' ἠμεύεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἀλιπλήξ,
 Αἰ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

7 ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ὁρ. Θράκης, ἱερὸν Μυσῶν.

11 Κύβη δ' ἠμεύεσσα καὶ ἄτροπος] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειος ἡ Δῆλος, καὶ ἄδικοι ἠμευόμενοι τινάσσει. καὶ Θουκυδίδης εὐσεβὸν γένετον μίγαί βυλόμην ἐξηγήσατο, φησὶν, ὅτι τοῦτοι ἦν πύλας, ὥστε πῶς Δῆλοι ἦσαν σιδηρῆναι. Ἀλλὰ. Ἀτροπος. ἄσειος, ἀγνώστη, καὶ μὴ τριπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῇ ἀρχῇ. τραχὺς γὰρ.

Vf. 1. Ω θυμέ] Sic Pindarus facpe hoc exordio utitur, φησὶν ἱερο, & Aristophanes, ὦ θυμέ. A. FABRI.

Ibid. τίνα χρόνον ἢ πότ] Demosth. Olynth. III. p. 37. τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν. Sic & in sacris libris junguntur Act. I. 7. & alibi.

Vf. 2. Ἀπόλλωνος κυροτρόφον] Compositio κυροτρόφος pro simplici τροφός utitur & infra, pag. 37. Τῷ καὶ παλαιῷ ἀγνοῦνται ἔστι καὶ Κλέγ, Ἀνέλ-

λωνος κυροτρόφον. STEPHAN.

Ibid. κυροτρόφον] Ita & Diana dicebatur. Diodor. alicubi. Ita & Graeciam vocat Euripides, ita Pacem Hesiodus. A. FABRI.

Ibid. κυροτρόφον] Vox est proprie Attica, ut tradit Pollux: estque juvenum nutritor. Saepe occurrit apud Homerum & Hesiodum. Callimachus hic vocat Delum, non simpliciter κυροτρόφον, sed Apollinis, id est, quae Apollinem puerum nutri-

- 60 Σπυροχρόνῃ μέγα δὴ π' ἔφατον· εἶργε δὲ Λητὰ
 Τειρομένειω ᾠδῶσι. δύο δὲ οἱ εἶατο Φρεροί
 Γαῖαν ὑποπύθοιτες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
 Ἥμιν ὕψιλλῃς κορυφῆς ἐπὶ Θρήϊκ' Αἶμα
 Θῦρ' Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντισι. τὰ δὲ οἱ ἴπῳ
 65 Ἐπτάμυχον βορέαιο πῶδ' ἀσπέος ἠυλίζοντο.
 Ἥθ' ὅττι θησάων ἐτέρη σκοπὸς δῦρεάων
 Ἥθ', κόρη Θάύμαντος, ἐπαῖξασα Μίμαντι.
 Ἐνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐτεβάλλετο Λητὰ,

Mi-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

61 Εἶατο] Ἐκ. ἐξῆστο.

63 Αἶμα] Ὅρ. Θράκης.

65 Ἐπτάμυχον] Παλύμυχον.

66 Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν ἀλγίστην· εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς αἰετίν.

67 Ἥθ' κόρη] Ἥθ' Ἰρις.

Μίμαντι] Ὅρ. Χίος.

Vf. 60. Σπυροχρόνῃ] Hesychius, σπύρχον, σπύρδον, χαλπαίνον, θυμύσθαι, &c. & in hac significatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθίμινον, ἢ, κάρτα θυτὸν ἰσχυάτο ὁ Μυαλάτης καὶ ἰσπύρχον τῶν Ἀρσενόφρων. A. FABR.

Vf. 61. Δύο εἶα] Scribendum δύν, ut stet versus. STEPHAN. Et sic recte veteres editiones. TH. GRAEV.

Ibid. δύν] Edd. vet. δύν, praeter Vascos. quae habet δύν, quod bene reduxit Graevius, nisi quis ultimam in δύν per caesuram produci dicat.

Vf. 62. Γαῖαν ὑποπύθοιτες] Sic edd. omnes. MSS. tamen Vat. & Voss. habent ὑποπύθοιτες: nam verba ex ὑπὶ & ὑπὲρ facile & saepe permutata sunt. vid. v. c. ad vf. 51. Ea lectio aprior vulgata videri potest. Nam ὑποπύθοις potest esse inspicere, speculari, ut ἐκπύθεσθαι, unde Jupiter ἐκπύθετο, H. in Jov. 82. at ὑποπύθοις est vulgo suspicari, nec pro speculari dici putatur. Itaque Arnaldus in Animadv. p. 70. corripbat ὑποπύθοιτες, elegant conjectura, quam proba-

bant etiam Viri clarissimi, Th. Benda-jus ad h. l. & M. Röverus in Addend. ad not. in Musaeum vf. 213. ubi pro vulgata lectione ὑποπύθοις MS. Reg. habebat ἐκπύθοις: unde apparet, ea verba confundi potuisse. Quo minus aut Vat. & Voss. librorum lectioni, aut conjecturae huic accedam, impedit me, quod etiam vulgata lectio utcumque se tueri posse videtur loco Theocriti Idyll. xxiii. 10. Οἷα δὲ θῆρ' ὑλαῖον ἐκπύθοις κυναγῶς, Ὅδ' ὅτε πᾶντο ἰσχύοντι τὴν θροῦν, nisi quis etiam hic ἐκπύθοις corrigi velit. Nam in h. l. ὑποπύθοις, ut contextus docet, non est, quod alias significat verba similia, ἐκπύθεσθαι, (ut H. in Cer. 50. 51. ubi vid.) ὑπιδῆν &c. limis & iratis oculis adspicere, sed circumspicere, speculari, quacumque de causa, & in partem magis deteriorem.

Vf. 65. Ἐπτάμυχον] ἐπτά multitudinem significat, ut & ὀπία. ut supra annotavimus vers. 31. Sic dicimus ἐπτάπικτοι, τὴν βαθείας ὀφθαλμοῦ ἔχοντες. VULCAN.

Ibid. Ἐπτάμυχον βορέαιο πῶδ' ἀσπέ-
 Ideo

H Y M N U S

I N

D E L U M.

SACRAM, o! anime, quo tempore aut quando i
canes

Delum, Apollibis nutricem? Omnes quidem
Cyclades, quae insularum sanctissimae in mari jacent,
Dignae carmine: sed Delo primae debentur
A Musis, quod Phoebum, carminum praesidem, 5
Lavit, & fasciis circumdedit, & ut Deum prima ce-
lebravit.

Ut Musae poetam, qui Pimpleam non ceciderit,
Oderunt: sic Phoebus eum, qui Deli immemor
fuerit.

Delum igitur carmine impertiam, ut Apollo
Cynthius me amet, quod nutrix ejus mihi cordi est. 10
Illa vero ventosa quidem & inculta (quippe mare
litora plangit,

Et

nutrivit, in qua Apollo sit educa-
tus. MEURS.

Vf. 5. *αἰσδάν μαιστρα*] Quam-
vis verum sit Phoebum poetarum
curam gerere, tamen nec *δαιδάν*
pro poetarum, nec *μαίστρα* pro ca-
ram gerentem, accipi posse existimo:
ideoque malim *καρμίνων πραισίδει*,
sen *πρῖνσι*: quasi quis dicat, im-
perium in carmina tenentem. STEPH.

Ibid. *αἰσδάν μαιστρα*] Ita
hymno in Apoll. vers. 44. *αἰσδάν γὰρ
αὐτὸν ἡμετέρων καὶ αἰσδάν*. In epig.
Gr. *Παιδὸν μαιστρ.* Coluth. *μαυσδάν
ἀργεῖον ἔχον γὰρ*. VULCAN.

Vf. 7. *αἰσδάν*] v. ad H. in Dianatu
222. MS. Voss. *αἰσδάν*.

Vf. 9. *αἰσδάν μαιστρα*] Theocr.
Id. XVII. 30. *αἰσδάν μαιστρα*.
Tom. I.

Vf. 10. *καρμίνων*] Ambr. I. *Καν...*
2. *καρμίνων*. Voss. *καρμίνων*.

Vf. 11. *ἡμετέρων*] Scyro hoc epi-
theton adjungit Dion. Perieg. 521. &
Trojae, 815. idemque est *δῖον*
apud Sophoclem Trachin. 335. *δῖον
παῖτρα*. Schol. *ἡμετέρων, ἡμετέρων,
ἡμετέρων ἡμετέρων καλῶν*.

Ibid. *ἀσπερ*] *ἀσπερ* verbi *ασπε-
ρα*, hoc est, incultam, non in-
versum atatro, *ἀσπερ ἀσπερ*, quod
ipsum sequenti versu satis decla-
ratur, cum ait eam mergis potius
perviam, quam equis, quibus ni-
mirum tellus colitur. VULCAN.

Ibid. *ἀσπερ*] est *immota*, ut bene
Schollastes. Hoc dicit poeta: De-
lus, quamvis ventorum flatibus, &
maris fluctibus sit exposita, immota
tamen

Αἰθύνῃς ἢ μάλλον ὀπίδρομ' ἥ τ' ἰπποῖς,
 Πόντῳ ἐπὶ στήλει. ὁ δ' ἄμφι ἐπὶ πύλιν ἐλίσσας,
 Ἰχθεῖς πολλὰ σπομάσσει ὕδαϊ' ἄχνην.
 15 Τῷ σφεῖς ἰχθυόολῃες ἀλίπλοοι ἐπάσαντο.
 Ἀλλὰ οἱ ἐν μεσσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγουσ',
 Ὅππ' ὅτ' ἔς Ὀκεανὸν τε καὶ εἰς Τιβηίδα Τηβὺν
 Νῆσοι ἀομίζουσιν. αἰὲ δ' ἐξαρχ' ὀδεῖ.
 Ἢ δ' ὀππὲρ Φοῖνισσα μετ' ἰχθία Κύρην ὀππιδεῖ,
 Οὐκ

Σ Χ Ο Α Ι Α Η Α Λ Α Ι Α.

14 Ἀπομάσσει] Ἀποφύπτει.

18 Νῆσοι ἀομίζουσιν] Οὐκ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζουσιν, ἀλλ' αἱ ἑαρχαὶ θροῖ.

19 Κύρην ὀππιδεῖ] Ἢ γὰρ Τύρην καλυμμένην.

tamen stat tanquam rupes, quae nundique a maris impetitur procellis. Ἀλλὰ καὶ ἐστὶ ἐν τῷ ὀκεανῷ, scilicet rupes. ἀπομάσσει vero vocabulum est non temere aibi obvium. formatum a Callimacho, quasi ὁ ἐπὶ τῆς αἰὲς πλοσσομένης. Celebrant Delum veteres omniino inimitotem, neque nullo terrae motu concuti posse. Unde Thucydides lib. 2. Ἐπὶ δὲ Δῶλον ἐπὶ τῷ ὀκεανῷ, πρὸ τῶν ἑσπερίων, οὐκ ἐκείνη. h. o. Non non Delus paulo ante haec tremuit, prius semper immota. In sequente versu ait poeta nosse, facilius in illam posse pervenire aves maritimas, quam equos, quia hi non nisi navibus in eam possunt trajici. TH. GRAEV.

Ibid. ὀππιδεῖ] Est dura, quia inculta, vel propterea non bene culta, inculta, ut infra 268. ὀππιδεῖ vocabatur. Theocrit. Id. III. 49. ὀππιδεῖ ἄνθρωπον, graven dixit. Ἀλλὰ καὶ usus est etiam Leonides Anthol. IV. 27. 16. De verbis hujus formae vide luculentam notam Cel. Hemsterhusii ad Thom. Mag. p. 24. Quod autem T. S. Bayerus ad marinarum Deliac. p. 66. αἰθύνῃς interpretatur piscatores, inductus observatione e Leonidae epigrammate, in quo piscatores 'mergos' vocat, & inde τῶν ἀρατόρων, id ut nimis argutum repudiandum puto. In epigramma-

te in piscatores per jocam mergos appellari piscatores, non abhorret: sed id ad hunc locum poetarum & alios transferre, frigidum fuerit. Et equum bellatorem novi apud veteres commemorari, non aratorem: tantum abest, ut equus aratoris symbolum esse, & pro aratore dici possit.

Vf. 12. Αἰθύνῃς] quam ἰπποῖς vocant esse volunt; mergum Latini vocant. Lucret.

— mergus marinis
 Fluctibus in falso videri videntque
 petentes. VULCAN.

Vf. 13. ὀππιδεῖ] Passive pro ὀππιδεῖται. sed etiam tres sunt voces in verbis, activa, media, & passiva, singulae tamen pro tribus hisce promiscue sumuntur. ita quoad significationem unum tantum verbum est. sic supra vf. 4. ὀππιδεῖται pro ὀππιδεῖται. A. FABRI.

Vf. 14. ἀπομάσσει] Locus satis difficilis. ἀπομάσσει, Schol. sed ἀπομάσσει non magis locum explicat. ego vero sic intelligo: ἀπομάσσειται & ἀπομάσσειται est, mensuram abstergere, ne quid plus aequo detur, & mensurae cumulum ligare, quod vocant ἀπομάσσειται, vel in terram, vel in vas aliquod dejicere. Sic igitur mare undique insulam tundens, summmitatem undarum, in qua aspergo, vel spuma, vel alga denique

Et a mergis magis, quam equis, celebratur)

In ponto stat: qui circa illam large volutus

Icariae aquae plurimam ejicit spumam:

Unde illam & piscatores marivagi habitant.

Sed tamen nulla invidia est, eam in principibus numerari,

Quaecunque ad Oceanum & Titaniam Tethym

Insulae cōeunt. Semper quidem princeps incedit:

Pone autem vestigia sequitur Phoenicia Corsica

Non

coninetur, velut cumulum in illam deicit: & hoc fact, ut credam Scholiaſtem, quo vocem ἀπομάσσεται explicaret, ſcripſiſſe ἀποπρίναι. A. FABRI. 'Απομάσσεται & ἰμαίσσει vel ἰμαίσσει, est detergere. Sententia est, ubi deterget Pontus Icarii maris spumam. h. e. in littus ejicit, pro quo Homerus dicit, ἀποπρίναι δ' αἰὲς ἔχον. Quae enim detergemus, a nobis rejicimus, & abluimus. TH. GRAEV.

Ibid. πάλιν ἀπομάσσεται ἔχον] Cl. Ruhenkenius Ep. Crit. II. p. 26. corrigit πάλιν, quamquam non necessaria, at eleganti conjectura. In ἀπομάσσεται autem nimis se torquent viri docti, in primis Spanhemius, nimis tenentes abstergendi notionem, nec inde commodum sensum extundunt. Ut ἰμαίσσει est ἰμάλλειν, sic ἀπομάσσεται est ἐκβάλλειν, ut Luc. x. II. ἀπομάσσεται κομποῦν. Apollonius Rhod. in eadem re utitur verbo ἀποπρίναι ἔχον IV. 981. Vide plura apud Cl. Ruhenkenium l. c. qui puerissime in hac ipsa formula corrigit Apollonii locum II. 986.

Ibid. ἔχον] Ἄχον δ' ἐκπρίναι δ' ἔχον τῷ ὀματι τῆς θαλάσσης, Hesychius. Sed hic forsitan sumi debet pro αἰῶ, ut apud Homerum Odys. i. v. 403.

— αἰῶ δ' ἐκπρίναι δ' αἰὲς ἔχον.

A. FABRI.

Vf. 15. ἰνέσσεται] MS. Voss. ἰδέσσεται. Unde saltem firmatur correctio mea, legendis ἰνέσσεται, ut apud Apoll. Rh. IV. 1213. Εἰσέτοι βαχχάθαι — Ἀχίς ἰνέσσεται μετὰ χροῖν. Unde & rectissime Cl. Pierson.

in Verosim. p. 211. corrigit alterum locum Apollonii IV. 1213. pro ἰνέσσεται rescribens ἰνέσσεται. Quia ἰνέσσεται est verbum impurum, ut in aoristo I. corripitur, unde ἰνέσσεται stare non potest.

Vf. 16. Ἀλλὰ οἱ ἰνέσσεται ἐν πρώτοις λέγεται, ὅτι πρῶτον] Certe nullus hinc bonus sensus elici potest, non est irascendum, si inter primas, vel prima recensetur, cum ad illam tendit: quid absurdius? Certe legendum est, ut Pater meus restituit, ὅτι πρῶτον, id est, ὅτι πρῶτον, & vertendum, non irascendum si prima inter eas omnes dicatur, quaecumque ad matrem Tethym congregantur. A. FABRI. Elegans est conjectura Fabri: nec tamen, ut opinor, necessaria. MS. Voss. ἐν πρώτοις.

Ibid. ἰνέσσεται] Vertendum: Sed nulla invidia est inter primas (illam) numerari. ut apud Virg.

Quae tandem Ausonia Teucros considero terra Invidia est.

Ὅτι ἰνέσσεται est a nemine poterit culpari & reprehendi. TH. GRAEV.

Vf. 19. Φοίνισσα μετ' Ἰχνη Κύρην] Bochartus lib. I. cap. 32. de colonis Phoenicis officium valde probabile esse Corsicam quoque tenuisse Carthaginenses, & quia Corsicae metropolis, aequae ut Sardiniae, a Poenis dicta fuit Caralis, quod Punicum esse nomen in praecedente docuit capite, & quod Tyriarum navium transitu dicantur Ezech. XXVII. 6. ex buxo Corsica esse facta, & quod hic Phoenicia dicatur, & quod Scipio Poenis Corsicam ademerit

- 20 Οὐκ ὄνοτή· ἔ Μάκεις Ἀβαντιάς Ἐλποπῆιον,
 Σαρδίῳ δ' ἰμερόεσσα, ἣ ἦ ἐπνηΐζατο Κύπρις
 Ἐξ ὕδαλ' ταπρῶτα· σοοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπικάθρων.
 Κεῖναι μὲν πύργουσι ὤξεισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
 Δῆλ' δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ τιβαρώτερον ἔρχος;
 25 Τείχεα μὲν ἔ λαιῖς ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσσειεν
 Στρυμονίῃ βορέαο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυρέλικτος.
 Δῆλε Φίλη, τοῖός σε βοηθός ἀμφιβίβηκεν.
 Εἰ δὲ λίλυ πολέες σε ὤξειπροχῶσιν αἰοιδά,
 ποδαί.

Ποίη

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

20 Καὶ Μάκεις Ἀβαντιάς] Ἡ ᾗ Εὐβοίαν.

22 Σαοῖ] Σάδι.

23 Ἐρυμναί] Ἡσφαλισμῖναι.

26 Στρυμονίῃ βορέαο] Στρυμὼν ποταμὸς εἰς τὴν πόλιν Θράκης.

28 Εἰ δὲ λίλυ πολέες σε] Λί Πινδάρη καὶ Βακχυλίδην. ἰδὲ δὲ αἰοιδά ποδαί.

merit teste Floro lib. 11. 2. Vide ibi
 plura. &c.

Ibid. Κύπρ' MS. Voss. Κύπρ'.
 Quod Corsica vocatur ex ὄνοτά, id
 intelligere licet eximia, egregia. Nam
 sic illa forma semper apud Home-
 rum II. I. 146. N. 287. Etiam formu-
 la ex ὄνοτοδαι sic dicitur, ut lau-
 dem habeat, ut apud Apoll. Rhod.
 1. 830. Dionys. Perieg. 839. Itaque
 cum Corsica apud veteres inter prin-
 cipes insulas relata sit, ut ex hoc
 ipso loco apparet, docetque Eu-
 stath. ad Dion. Perieg. 568. non
 pro certo dici potest, Callinachum
 hoc epitheton respexisse ad vulgarem
 de Corsica famam, ut videbatur J.
 G. Bergero in Eclogario Corsico
 Diss. 111. p. 8.

Vf. 20. Μάκεις Ἀβαντιάς] Idem e-
 pitheton habet apud Dion. Perieg.
 520. ubi v. Eustath.

Vf. 21. Σαρδίῳ δ' ἰμερόεσσα] Miror
 cur ἰμερόεσσα, cum in eam insulam
 exulis, ut in Gyaros, mitterentur,
 Martialis. lib. VIII. Epigramm. xxxii.

Hæc a Sardois tibi forsitan exulis
 oris

Fratre reversuro nuncia venit a-
 vis.

A. FABRI.

Ibid. ἐπνηΐζατο] Uterque Ambros.
 ἐπνηΐζατο.

Vf. 22. σοοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπικάθρων]
 Ridicule Interpres, illam ferens pro
 scala nautica: Vulcanius etiam, qui
 vertit, gratique ascensus nomine fer-
 vas. & miror tantos Viros hic lap-
 sos: vertendum fuit, ferensque illam
 pro propugnaculo, propugnaculi loco, il-
 li pro propugnaculo est. A. FABRI.

Ibid. σοοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπικάθρων] Ni-
 hil aliud significat quam Venerem
 servatam fuisse in insula Cypri, cum
 ex mari emerisset, & ibi exscensum
 fecisset. ἐπικάθρα est locus, ubi ex
 mari sive navi in terram eximus.
 Hinc dicit Polybius in Asiam navi-
 gantes ἐπικάθραν ἔχουσιν Ἀβυδὸν, exscen-
 sum in eam facere Abydi. TH. GRAE-
 VIUS.

Ibid. ἀντ' ἐπικάθρων] Recte lo-
 cum cepit Vulcanius & post eum
 Spanhemius. ἐπικάθρων est proprie
 paulum, quod docent exempla con-
 gesta a Cel. Wesfelingio ad Diod.
 Sic.

Non contemnenda, & Macris Abantias Ellopiorum, 20
Sardinia porro amabilis, & ea, quam adnavit Ve-
nus

Primum ex aqua, servatque pro exscensu.

Illae quidem turribus firmis munitae,

Delus autem Apolline. Quod autem firmitus se-
ptum?

Muri quidem lapidei impetu cadant

Strymonii boreae: Deus autem inconcussus est.

Dele cara, tantus te defensor tuetur!

Quando vero valde multa te circumsonant carmina:
Quali

Sic. i. p. 108. b. Deinde quod da-
tur pro facultate loci adeundi & ibi
confidendi, habitandi. Plutarch. T.
11. p. 727. F. de ciconia: *ἐνθάδ' ἔστι
τῆς δίδου*, infesta hominibus ani-
malia necando mercedem praestat
pro loco, quæta occupavit, sive
quasi pro sede & domicilio. Add.
Leopard. Emend. x. 25.

Vf. 23. *ἰσχυρὰ καὶ ὑψηλὰ*.
ἰσχυρὰ porro significat τὴν ἀσφάλειαν.
VULCAN.

Vf. 26. *ἀνέκλυτος*] *ἀσφαλὲς*, *τυ-
ροῦ* enim est *δυσσώστως*. & per con-
sequens *καὶ*. VULCAN.

Ibid. *ἀνέκλυτος*] *inconcussus* ab omni
ei: qui *inconcussus* perspat. Illustratur
hoc verbum, præter Spanhemium,
a viris doctis ad Hesych. h. v. Sed
quod Ill. Spanhemius h. l. etiam e
philosophis Platonis illustrat, qui
τὸ *δύον ἀνέκλυτον* dicebant, id alle-
num est, ut longe alia sententia di-
ctum.

Vf. 27. τὸ — *ἀμφοτέρω*] Ill.
Spanhemius ad H. in Dian. 146. af-
fert glossam Scholiastæ Vossiani ad
Homerum, τὸ τῶν interpretantis ἀ-
γῶν, eamque interpretationem ad
illum locum accommodat & cetera
Callimachi aliorumque poetarum.
Quod non videtur recte fieri. Scio
& Hesychium τῶν interpretari ἔτι
ἀγῶν; & Eustathius ad Od. A. 206.
dicit, Glossographos, ut e Schollis
antiquis appareat, τὰς πατρὶς inter-
pretari ἀγῶν. Sed, si quis omnia
loca, etiam hunc Homericum con-

fideret: reperiet, τῶν nihil esse nisi
talem: & in istis glossis, de more
Glossographorum, tantum indicari, ad
quod prædicatum referatur τὸ τῶν,
non quid τῶν significet, quod dicere
non erat necesse. Itaque omissa est
relationis particula, quam Hesychius
addit. Similiter in τῶν ἀγῶν
apud eundem Homerum τὰ τῶν
glossa esse potest *ἑαυτῶν*, nec tamen
τῶν est *ἑαυτῶν*. Interdum etiam il-
lud ipsum attributum separatim
exprimitur, ut Il. Ω. 153. 154.
Τῶν γὰρ αἱ πομπὴς ἐπὶ δόσσῳ — Ὅς
ἀγῶν. &c. Si tollantur ista &c. ἀγῶν
&c. τῶν liceret interpretari ἀγῶν.
Callimachus videtur respexisse loca
Homeri, ubi est: τὰς τοὺς ἐπὶ τῶν
τῶν ἑαυτῶν. ut Il. E. 808. 828. vel
τῶν τοὺς ἀσσοῦντα &c. Il. O. 254.
&c. quod etiam imitatur Apollon.
Rhod. i. 471. add. infra vf. 216.

Ibid. *ἀμφοτέρω*] Sic Homer. de
Apolline.

Καὶ δὲ μὴ ἀργυρόν, &c. Χρῖον
ἀμφοτέρω
Κίλλαι τε καὶ ἑαυτῶν.

A. FABRI.

Ibid. *ἀμφοτέρω*] Verbum sum-
tum ex Homero Il. A. 37. de Apol-
line, & Χρῖον ἀμφοτέρω, proprie:
semper iuris, quem locum commo-
de attulit Anna Fabri. v. ibi Clar-
kii observationem de temporis hu-
jus vi. Illustrat hoc verbum Cl.
Abreschius Animadv. ad Aeschyl.
i. 14. Lect. Aristænet. p. 281.

Vf. 28. Εἰ δὲ λῆν παλὺς οἱ πατρὶς
χῶν.

Ποῖν ἐριπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκῶσαι;
 30 Ἡ ὡς ταπρώπεια μέγας θιὲς ἔρεα θύναν
 Ἄοει τριγλώχινι, τὸ οἱ Τελχῆνες ἔτευξαν,
 Νήσους εἰαλίας εἰσγάζετο; ἰέρεθ δὲ πάσας
 Ἐκ πᾶπων ὠχλῖασι καὶ εἰσεκύλῃσι θαλάσῃ;
 Καὶ τὰς μὲν χεῖρας βέβηκε, ἢν' ἡπείροιο λάθων;
 35 Πρυμνόθεν ἐρρίζωσεν· σὲ δ' ὅσκι' ἔθλιψεν ἀνάγκη,
 Ἄλλ'

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

30 Ἡ ὡς ταπρώπεια] Λέγει ὅτι ὁ Πισιδῶν τῇ τριτῇ ἀποσπᾷ τὴν
 χεῖρα τὰς νήσους ἐκείναι.

χῶσιν αἰδαί] Scholastes quum dicit, αἱ Πισιδῆ καὶ Βακχολίδη, videtur legere πολλῶν: quum tamen postea dicens, ἰδὺ δὲ οἰκῶν πολλὰ, ostendat se lectionem quam habemus agnoscere. Non immerito autem quis miretur, cur scribat fuisse dicendum πολλὰ, quum πολὺς idem valere, & esse magis poeticum constet. STEPHAN.

Ibid. πολὺς — αἰδαί] De πολὺς bene monet adversus Scholia Stephanus. De sententia sequitur Spanhemius Scholion, interpretans de hymnis Pindari & Bacchylidis in laudem Del: cui interpretationi sequentia repugnant: ποῖν ἐριπλέξω σε, & verbum ipsum περιτρίχωναι. Nihil aliud poeta facit, nisi ut παραφραστικῶς exprimat illud αἰδῶμαι V. 4. & H. in Apoll. 32. Cum multa ferantur laudum tuarum genera, quo carmine te celebrabo, quod libenter audis laudum genus? Similis dubitatio apud Theocritum in encomio Ptolemaei xvii. 9. Ἰδὺν ἐς πολὺνδρον ἀνὴρ ὀλοτόμην ἰδῶν (non ἰδῶν) Πασαλαῖαν, περιόντιον ἀδὸν, πῶθιν ἀρετῆς ἔργον. Τί πρῶτον καταλέξω; ἵππων πᾶρα μύθῃσι κῆρυ. Item apud Aristidem H. in Jov. p. 2. Ἀνδρὶ sic dicitur ut λέγω, res quae sermonibus, carminibus, fertur, celebratur. Ut Callinachus verbum περιτρίχωναι de copia dixit, sic Eupapius περιτρίχων in Vita Libanii p. 133. de ejus scriptis: καὶ ὁ κομψότερος περιτρίχων πανταχῶς διακοσμημένη τοῖς λόγοις. Pro ποῖν MS. Ambr. 1. Voss. Ed. Flor. τοῖς.

Vf. 29. 30. Hunc locum imitatus est Dionysius Periegeta 476. Pro ὡς MS. Ambr. 1. Voss. Edd. Flor. Ald. χ' ὡς.

Vf. 30. μέγας θιὲς ἔρεα θύναν] Neptunum intelligit, qui εὐσιχθῶν & ἰπποθῆρας appellatur. Seneca Natural. Quaestiones lib. 6. Quisquis, ait, primas Graecae literas didicis: sic Neptunum apud Homerum ἰπποθῆρας vocari. VULCAN.

Vf. 31. Ἄοει τριγλώχινι] Periphrasis est tridentis, sive fuscinae Neptuni. τριγλώχινι vero τὴν τριανταν vocat, τρεῖς γωνίας ἔχον αἰδας ἔχουσαν. hoc est τριανταν. γλῶσχι enim significat τὴν γωνίαν, ut Heiychius & Etymol. annotarunt, unde & οἱ αὐτοὶ τριγλώχινι dicuntur. Dionysius δὲ τῇ περιφρ. πολυγλώχινι αἰδῶμαι periphrastice tridentem Neptuni vocat,

Ἀοιστὶς περιτρίχων πολυγλώχινι αἰδῶμαι. ubi Eustathius antiquo more dictum ait πολυγλώχινι, pro τριγλώχινι, ut & alibi ab eodem Dionysio usurpatur πολὺς αἰσῶν, pro τρισσὶ ἢ ἀπασίν αἰσῶν. Ubi enim tria sunt, ibi multa esse censetur. Quo fit ut vice versa interdum etiam τρία accipiantur pro πολλὰ. Unde & Dionysius paucis post a loco jam citato versibus: Ὅσῳ τὴν τριλλῶν μετὰ λαβὴν ἰδῶμαι. Ἰδῶμαι.

ubi τριλλῶν, idem est quod Homero πολὺν, hoc est, πολλὰ ἔχον. tendens vero qui Neptuno tribuitur significat triplicem aquarum qualitatem: salisam, cujusmodi est maris; dulcem, qualis est fluviorum; mediam, qualis est lacuum &

- Ἄλ' ἄφετος πλάγασσιν ἐπέπλευς· ἔθονα δ' ἰὼ σοι
 Ἀπείη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθυὴ ἦλαο τάφρον
 Οὐρανόθεν φλόγυσσα Διὸς γάμον, ἀγέει ἴση.
 Τόφρα μὲν ἔπειτα σοὶ χροστέη ἐπεμήσαντο Δητῶ,
 40 Τόφρα δ' ἔτ' Ἀπείη σὲ καὶ ἔδ' ἔπειτα ἔκλεο Δῆλον.
 Πολλάκις ἐκ Τροίης πρὸς Ζάνθοιο πολίχνης
 Ἐρχόμενοι Ἐφύρῳδε, Σαρωνικῇ ἐνδοθὶ κόλπῳ
 Ναυὶ ἐπισκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
 Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὐτὴν· σὺ δὲ σπινθοῖο παρ' ὄψιν
 45 Ἐδραμες Εὐρείπιοιο πόροι καναχθὰ μέοντι.
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμας ἀπαιμένη ἀλὸς ὕδατος,
 Μέσφ' εἰς Ἀθλιαίων προσηύξαο Σύνιοι ἄχρον,
 Ἡ Χίον, ἡ ἦσσιο Διφύροχον ὕδαλ' μαζόν.

Παρθε-

Σ Χ Θ Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 40 Ἀπὸ Ζάνθοιο πολίχνης] Ἀπὸ τινος Ζάνθου βασιλεύσαντος Τροίης.
 46 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμας] Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας.
 47 Σύνιοι] Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.
 48 Ἡ ἦσσιο Διφύροχον] Τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

quae cum appulsae sunt, litroribus
 aut crepidini portuum alligantur,
 ne possint abduci, aut a ventis aut
 aestu maris auferri, antequam de-
 nuo ora solvatur. Ceterum sicut
 hic μίξασθαι dicitur insula, sic eadem
 translatione μίξα ei tribuitur ab Op-
 piano lib. 1. Halicut. Sequentium
 verborum haec est sententia: tu ve-
 ro non fuisti fixa, ut aliae insulae,
 sed libere natabas, & ferebaris in-
 star navis. Fuisse autem & etiam
 nunc esse natantes insulas, quis tam
 hospes est in rebus naturalibus, qui
 ignoret? TH. GRAEV.

V. 36. Ἄλ' ἄφετος πλάγασσιν ἐπέ-
 πλεως] Seneca Natural. quaest. lib.
 6. scribit Theophrastum auctorem
 esse, insulas, quae ex pumicosis &
 levibus saxis constant, natate. *Ipsa*,
 inquit Seneca, *ad Cutilias natantem*
insulam vidit. quo loco Seneca etiam
 docet, cur Neptuno aquas mo-
 vendi potentia sit assignata. VUL-
 CAN.

Ibid. *ἔθονα δ' ἰν σοι Ἀστέρη*] Ci-
 cero lib. 3. N. D. Asteriam docet
 Laroniae sororem esse, cum recen-
 set quot Hercules fuerint: *Quartus*
Jovis est, Asteriae, Latoniae sororis,
quem Tyris maxime colunt, cujus Car-
thaginem fillam ferunt. Pater ejus
 fuit Coeus. vide Apollodorum. Ab
 Asteria autem Delus olim sic est
 nominata, quia coturnicis habitu se
 in mare dederit illa nympha fugiens
 insanum Jovis amorem. Nonn. Dio-
 nys. xxxiii.

Οἶα ποτ' Ἀστέρη φιλονέουσα, ἢ
 οὐκ ἔπειτα

Πλαζομένην ἰδὼσα παλινδρομεῖν, ὡς
 ποτε αὐτὴν

Ἀστέρη ἰσχυρότατον ἀμυνέσθαι αἰ-
 δρομένη αὐτὴν

Κύματα ἀνυψώμενοι ἐνήμερον Ἀ-
 πέρων.

Ut Asteriam virginitate gauden-
 tem, quam in ponto

Errantem persecutus est recurren-
 tem, donec ipsam

Infla

Libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
 Antiquum Asterie; quod in altam desilueras fossam
 Ecoelo, cum fugeres Jovis concubitus, stellae similis.
 Quoad quidem nondum te aurea adierat Latona,
 Tamdiu Asterie, & nondum Delus vocabare. 40
 Saepe a Troezenē, urbe Xanthi,
 Proficiscentes Ephyram, Saronico in sinu
 Nautae te viderunt: & ex Ephyra abeuntes,
 lidem non viderunt amplius: tuque angusti ad rapi-
 dum
 Ieras fretum Euripi, cum strepitu fluentis. 45
 Eodemque die Chalcidici maris averfata strepitum,
 Ad Atheniensium usque nataveras promontorium
 Sunium;
 Aut Chium, aut insulae humidum aquae uber

Par-

Instabilem equitantem alterno comitem vento

Fluctibus firmam stabilitis Apolo. TH. GRAEV.

Vf. 38. ἀστὴρ ἰόν] Sed Pindaro sic dicitur, quod quasi stella emicet inter Cyclades. Sic enim intelligendus est, cum illam dicit ταλίσσῃ τοι κρυπίας χθονὸς ἄστρον, ἐμπίπυρρῳ σπινθὲρ nigrae telluris astrum. Homero Odys. dicitur ἄσπερ. TH. GRAEV.

Vf. 39. ὅρα σοι χροῖα ἐπιμολογέτο Λατῶ] Corruptus hic locus: neque enim Delus unquam concubuit cum Latona, sed Jupiter, cujus amorem dicit effugisse Asteriam Callimachus: & vult hoc quoque hoc loco dicere, nondum cum tum temporis rem habuisse cum Latona. Itaque legendum: ὅρα σοι χροῖα ἐπιμολογέτο Λατῶ. Graeci autem μολογέσθαι honeste solent usurpare de re venerea. Cicero dixit corpus miscere. Virgil. *Missa deo mulier.* Huius rei rationem ex Galeno reddidit Nemesius lib. de nat. hominis, cap. xxv. TH. GRAEV.

Ibid. ἐπιμολογέτο] Immo te nondum adierat. De verbo hoc dictum ad H. in Jovem 13.

Vf. 41. Παλλάς ἐν Τροίῳ] Legendum, Παλλάς ἐν Τροίῳ. Saepe te ex Troezenē venientes conspexerunt. TH. GRAEV.

Ibid. ἀπὸ Σάνθοιο πωλχῆς] Frustra se torfere viri docti, in primis Spanhemius, in hoc loco explicando. Acutissime autem Ruhnkenius V. C. Epist. Crit. 11. p. 28. corrigat ἀλξάντω πωλχῆς, urbe maritima: quam correctionem verissimam puto. Locis a Viro Cl. e Suida & Anthol. vi. 3. p. 550. allatis adde Casaubonum ad Athenaeum vii. 19. p. 553. ubi vericulum illum epigrammatis bene correxit ante Kusterum ad Suidam.

Vf. 45. Ἑδραμὲς Εὐρίπῳ] Pessime interpres Euripi meatum, cum vertendum sit Euripi fretum. Freta enim ἑδραμὲς dicta esse veteribus quis ignorat? Unde quoque Βόσπορος sunt appellata. TH. GRAEV.

Ibid. καταχθὰ ῥόντῳ] Καταχθὰ significat τὰν ῥόντῳ, ἀπὸ τοῦ κἀν ἀχύν. VULCAN.

Vf. 46. ἀνημμένα] Eleganter προφύγνῃ, αὐτὸς καταλινύσῃ, per propositioem dicitur ἀνημμένα fretum Eubolcum, veluti offensa nimio freti strepitu. Sed versu sequente propter verba μέγα ἱς αἶον Σάνθιον melius putem legi πρὸς τὸν ἑλῖον, progressa eras usque ad Sunium dic.

Vf. 48. πόσις διὰ τὸν ὕδατι μαχέσθῃ] Schollastes interpretatur, τὴν Σάνθιον τὸ γόνιμον. Eleganti metaphora ab

- Παρθίνης, (ἔγω γὰρ ἴλω Σάμῳ) ἤχ' σι κύμασι
 50 Γείτονῳ Ἀγχαίῃ Μυχαλησίδες ἐξείηυσαν.
 Ἠήκα δ' Ἀπόλλωνι γαμβλίοι ἕδας ὑπέαχες,
 Τῦτό τοι ἀντημοῖδοι ἀλίπλοοι ἔνομ' ἔθεντο,
 Οὔτεκεν ἔκετ' ἄδηνῳ ἐπίπλεις, ἀλλ' οἱ πόντω
 Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνέθηκαο ρίζας.
 55 Οὐδ' Ἥρην κοτίεσαν ὑπέρτερας· ἢ μὲν ἀπάσαις
 Δεινὸν ἐπεβρωμάτο λεχνοῖσιν, αἳ Διὶ παῖδας
 Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ Ἀφαιδέων, εἵκεα μέγ
 Ζεὺς τεκεῖν ἤμελλε Φιλαίτερον Ἄρεῳ ἦα.
 Τὰ δ' ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπὴν ἔχεν αἰθέρῳ ἔσω,

Τειρο-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

50 Γείτονῳ Ἀ[χαίῃ] Ἀ[καῖῳ] βασιλῆος Σάμου.

57 Διακρίδων] Κατ' ἔχον, μεγάλως.

60 Σπινχορμῆ] Ὀργιζομένη.

animatis ad inanimata, *μασὸν*, vel
 ἄλλοι ἄλλως vocant poetæ τὸ τῆς γῆς
 πύοντος καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν. Simili
 metaphora & καυλίας γῆς dicuntur,
 concavitates sub terra, & στήρα &
 πύοντα γῆς, ut & Sophocles terram σπιν-
 χορῶν vocavit, & ὁμοειδὲς γῆς; ut &
 Latini *terras umbilicum*, hoc est, me-
 ditullum, & ἔντερα γῆς, viscera ter-
 rae. Hesychius vero annotat *μασὸν*
 vocari etiam τὰ ὑφ' ἡλῶ τῆς Ἀττικῆς μέ-
 σον. VULCAN.

Ibid. *μασὸν Παρθίνης*] Sic Theo-
 crit. *medullam Trinacriae* dixit Idyll.
 XVIII. v. 18.

Νέσω Τριταρίας μυλὸν, αἰδρῶν
 δουρίων πόλιν.

A. FABRI.

Ibid. *πόσιν δ' Ἀφαιδέων ἕδασι μασὸν*]
 Virgilius *uber telluris* dixit lib. III.
 Aeneid.

*Quos vos a stirpe parentum
 Prima tulit tellus, eadem vos u-
 bere laeto*

Accipietis redactos.

TH. GRAEV.

V. 49. — ἔγω γὰρ ἴλω Σάμῳ.]
 Recte haec notis parenthecos in-

cluduntur. STEPHAN.

V. 50. Γείτονῳ] Edd. primae γεί-
 τονος Ἀγχαίῃ. Primus Vascofanus edi-
 dit γείτονος, quod ceteri secuti sunt:
 idque omnes scripti nostri habent.
 Nihil admodum interesse videtur.

Ibid. ἐξείηυσαν] Sic pro vulgato
 ἐξείηυσαν Vir doctus in margine ed.
 Vascos. rectissime corripuit: nam
 in ἐξείηυσαν penultima est brevis. Ea
 lectio est in MS. Voss. edd. Flor. &
 Ald. Atque ita rescriptimus.

V. 51. ἐπίπλεις] MSS. Vatic. Voss.
 edd. Ald. Vascos. ἐπίπλεις. Prima e-
 ditio Froben. ἐπίπλεις induxit, ne-
 scio unde, quod ceterae secutae sunt.
 In margine Aldinae e libro Ger. e-
 adem lectio laudatur. Etiam ἐπίπλεις
 pro *praebers* dici scio, etiam apud
 Homerum, ut ἐπίπλεις ὄντος, quamquam
 id est *porrigere potius*: tamen haud
 paullo melius est h. l. ἐπίπλεις ὄντος,
submittere, supponere salum, in quo eda-
 tur, cum respectu ad situm, ut ἐπί-
 πλεις ὄντος vel *μασὸν* dicunt potius quam
 ἐπίπλεις. Itaque eam lectionem revo-
 cavi.

V. 52. Τῦτό τοι ἀντημοῖδοι] Si dici
 posset

Tantum sunt leves? factusque velox es
Hodie derепente? Hic vero furдus est. O! meum
onus,

Quo te feram? Inutiles enim jam deficiunt nervi.
Pelion, o! Philyrae thalami, at tu mane:
Mane: nam etiam ferae in jugis saepe tuis
Saevos foetus deposuere leaenae.

Huic igitur & Peneus respondit lacrimas fundens:
Latona, Necessitas magna est Dea. Neque enim
ego
Tuum diva partum apud me fieri recuso. Novi &
alias

Ablu-

praedicatur, sed effectum rei. Nervi negant operam Latonae, & adeo sunt inutiles, nihil agunt. Apud Ovidium in Fastis, *laurus velas ornatas fores Palatii*, h. e. ut ornet, seu, atque ita ornat. Virgilius Aen. iv. 534. *procos rursus Iovis priores Experiar?* i. e. experiar, ut irridear. Et sic centies & ipsi & alii. *Ἀνυρμένας* eodem sensu est in H. in Cer. 105. Eo verbo libenter utitur Xenophon. v. Hutchinson. ad Exped. Cyri 11. p. 136. & sunt alia ibi, praeter ea quae commemorat; loca, ut V. init.

Vf. 118. Πάσιον ὁ Φιλύρας νυμφῶν] Est νυμφῶν, thalamus sponsi & sponsae, thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφῶν veteres Graeci vocabant etiam, quod postea γάμον, id est, nuptias. TH. GRAEV.

Ibid. Πάσιον ὁ Φιλύρας νυμφῶν] Expresit hoc Ovid. Met. vii. 352. *Pelion umbrosum, Philyrea tellus.*

Vf. 120. Ἀνυρμένας ὄδῃας] Ἀνυρμένας significat, crudum adhuc partum cuens, partum immaturum entens, crudipara, abortiens. Unde ἀνυρμένας, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὄδῃας non tantum significat crudus, sed etiam per metaphoram de homine usurpatur, qui instar fructus immaturi durus est, ac rigidus, nec ullis precibus emolliiri cor permittit, saevus, inhumanus, crudelis: ita hoc loco, quia de leaenis loquitur. Malim ἀνυρμένας interpretari se-

riparos, saeviparos. Nota enim est leonum feritas, ac immanitas. Sunt autem ἀνυρμένας ὄδῃας, ipsi catuli, quos cum doloribus in illo monte sunt enixae leaenae. TH. GRAEVIVS.

Ibid. Ἀνυρμένας ὄδῃας ἀνυρμένας] Eodem epitheto usus est Manetho vi. 245.

Εἰ δὲ τι καὶ Πυρρὸς Πάσιον ἀνυρμένας ὄδῃας

Ἀνυρμένας ὄδῃας γὰρ ἵππων ἀνυρμένας.

ubi ἀνυρμένας ὄδῃας sunt partus immaturi. Nam ὄδῃας est etiam de fructibus immaturis, & haec est propria & medicis Graecis usitata significatio etiam in derivato ἀνυρμένας. Sed h. l. aliter intelligendum: vel foetus, qui cum saevo dolore editur, ex re, de qua vid. Spanhemius: vel proles saeva: nam & illi pulli fiunt saevi, propter naturam a parentibus acceptam. Sic ἀνύττω infelix, sed natus, ob natales, ἀνύττω, proles coeca ab utero.

Ibid. ἀνυρμένας] Verbi deposuere, idem enim est, quod supra ἀνυρμένας. Et haec est vis verbi. Apud Iosephum xix. i. 17. sunt milites caput Asprenatis in aram ἀνυρμένας, quod male interpres desigere vertit, frustra tentat vir doctus in nota ad illum locum.

Vf. 122. Ἀνυρμένας μεγάλη θύς] verf. 128. ἵνα περπαμένοις ἡμῶν. VULCAN.

Ibid. Ἀνυρμένας μεγάλη θύς] Haec verba

- 60 Σπερχομένη μέγα δὴ π' ἔφατον. εἶργε δὲ Λητώ
 Τυρομένειω ὠδῷσι. δύο δ' οἱ εἶατο Φρεροί
 Γαῖαν ὑποπύθοιτες. ὁ μὲν πύθον ἠπείροιο
 Ἥμῃ[⊙] ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρήϊκ[⊙] Αἶμῃ
 Θῦρ[⊙] Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὰ δ' οἱ ἔπειθε
 65 Ἐπτάμυχον βορέαο[⊙] σπέος ἡλύζοντο.
 Ἥδ' ὅππῃ θησάων ἐτέρη σκοπὸς θύρεάων
 Ἥτο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαῖξασα Μίμαντι.
 Ἐνθ' οἱ μὲν πολίοισιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,

Mi-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 61 Εἶατο] Ἐκθέζοντο.
 63 Αἶμῃ] Ὁρ[⊙] Θράκης.
 65 Ἐπτάμυχον] Παλύμυχον.
 66 Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν ἀρίστην· εἰ δὲ λὰτ ᾤεσθαι.
 67 Ἥτο κόρη] Ἥ Ἥρις.
 Μίμαντι] Ὁρ[⊙] Σίε.

Vf. 60. Σπερχομένη] Hesychius, σπέρχων, σπέρχων, χαλεπαίνει, θυμώσθαι, &c. & in hac significatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθόμενοι δὲ, κάρτα δυνὸν ποιεῖσθαι ὁ Μισαλάτης καὶ ἰσπύρχοντο τῶν Ἀργεῶν. Α. ΕΛΒΑΙ.

Vf. 61. Δὲ δ' αἶ] Scribendum δ' αἶ, ut stet versus. STEPHAN. Et sic recte veteres editiones. TH. GRAEV.

Ibid. δ' αἶ] Edd. vet. δ' αἶ, praeter Vascos, quae habet δ' αἶ, quod bene reduxit Graevius, nisi quis ultimam in δ' αἶ per caesuram produci dicat.

Vf. 62. Γαῖαν ὑποπύθοιτες] Sic edd. omnes. MSS. tamen Vat. & Voss. habent ὑποπύθοιτες: nam verba ex ὑπὲρ & ὑπὸ facile & saepe permutata sunt. vid. v. c. ad vf. 51. Ea lectio aprior vulgata videri potest. Nam ὑποπύθοιτες potest esse inspicere, speculari, ut ἐκπύθοι, unde Jupiter ἐκπύθ[⊙], H. in Jov. 82. at ὑποπύθοιτες est vulgo suspicari, nec pro speculari dici putatur. Itaque Arnaldus in Anecd. p. 70. corripbat ὑποπύθοιτες, eleganti conjectura, quam proba-

bant etiam Viri clarissimi, Th. Bentlejus ad h. l. & M. Röverus in Addend. ad not. in Musaeum vf. 213. ubi pro vulgata lectione ὑποπύθοιτες MS. Reg. habebat ὑποπύθοιτες: unde apparet, ea verba confundi potuisse. Quominus aut Vat. & Voss. librorum lectioni, aut conjecturae huic accedam, impedit me, quod etiam vulgata lectio utcumque se tueri posse videtur loco Theocriti Idyll. xxiii. 10. Οἷα δὲ θῆρ ὑλαί[⊙] ὑποπύθοιτες ἀνταγέ, ὅτῳ πύθ[⊙] ὑπὸν ποτὶ τὴν ἑρπύνη, nisi quis etiam hic ὑποπύθοιτες corrigi velit. Nam in h. l. ὑποπύθοιτες, ut contextus docet, non est, quod alias significant verba similia, ὑποπύθοιτες, (ut H. in Cer. 50. 51. ubi vid.) ὑποπύθ[⊙] &c. limis & irasit oculis adspicere, sed circumspicere, speculari, quacumque de causa, & in partem magis deteriorē.

Vf. 65. Ἐπτάμυχον] ὑπὸ πολλοὺς significat, ut & τρία. ut supra annotavimus verf. 31. Sic dictum ὑποπύθοιτες, τὴν βασιλὸς τρέχας ἔχοντες. VULCAN.

Ibid. Ἐπτάμυχον βορέαο παρασπύθ[⊙]] Idco

Ira ardens permagna, nec verbis exprimenda : ar-6,
cebatque Latonam.

Afflictam partus doloribus : & duos collocaverat cu-
stodes,

Qui terram circumspicerent. Alter quidem conti-
nentem,

Sedens alto in vertice Threicii Haemi,

Acer Mars, servabat in armis, equis ipsi interea

Septemplici in Boreae antro stabulantibus: 65

Alter vero speculatrix latarum insularum

Sedebat puella Thaumantis, occupato Minante.

Ibi illi igitur urbibus, quascunque adibat Latona,
Se-

Ideo hic antrum Boreae statuerunt,
quod Boreas Graeciae a Thracia,
quod vel pueri sciunt. Hesiod.

— και παρὰ τὰς, ἀπ' ἐπὶ γαίῃ
Πυθιάων· Βορέαν δυσχερὲς τα-
λίσαν

Ὅς τις διὰ Θρήκας ἰσχυρότερον ἐπὶ
πάντα

Ἐμπόδας ὄρεα, μέγαν δὲ γαῖαν
καὶ ἄλλα.

A. FABRI.

-Vf. 66. *νοῦαν*] Male Cantinius, qui
reprehendit Callimachum, quod dixit
νοῦαν, cum a *νόσθ* sit. Illum
fugiebat dixisse veteres *νόσθ* : unde
Virgil.

*Nesae, Spioque, Thallaque, Cy-
medoeque.*

ubi *Nesae*, manifeste ostendit anti-
quius *νόσθ* dictum fuisse. A. FABRI.

Ibid. *νοῦαν*] Veteres dixisse *νόσθ*,
facile persuadeor ut credam, motus
auctoritate Callimachi, quamvis ex
loco Virgilii allato non id elicias.
Nam *Nesae* est quasi *νοῦαν*, vel
νοῦαν, insularis. Sic *νοῦαν* ἱσχυρὸν
apud Hefych. equi quasi insulares:
quoniam ille locus, in quo isti equi
generabantur in Media, Graecis vo-
cabatur *νόσθ*, quia undique cinge-
batur aquis, teste eodem Hefychio.

Th. GRAEV.

Ibid. Ἡ δ' ἐπὶ *νοῦαν*] ἐπὶ refer
ad *δεο*, ut sit pro *ἐδεο* : sedebat in
Μινυαντὶ speculatrix insularum. Male

νοῦαν defendit Anna Fabri, ut vi-
dit Graevius, etsi & ipse credit esse
a *νόσθ* pro *νόσθ*. Immo poëtae in
nonnullis in *α* sumferant sibi hoc,
ut genitivum pluralem terminarent
etiam in *αν*, praesertim in femini-
nis, quamquam apud Theocr. Id.
xvii. 90. in MS. quodam pro *νόσθ*
legitur *νόσθ*, teste Dorvillio, Obs.
Misc. vii. p. 41. Appositissimus est
locus Suidae, qui interpretes Calli-
machi praeterit in *Κολωνῶν* : *Κολο-
νῶν καὶ νοῦαν παραλόως ἔχρισαν*
Καλλίμαχον. Οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς
κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς *κολωνῆς*. In quo
loco aut *καὶ νοῦαν* adscriptum ob
similitudinem in margine venit in
textum, aut aliud quid sequebatur
in Grammatico, unde haec excerp-
sit Suidas, quod omisum est, ut non
pertinens ad hunc locum. Sed hanc
formam etiam alii imitati sunt, ut
Manetho iv. 448. *Ἰσχυρὸν καί τας*
νόσθ dixit : eamque Q. Calabro reddere
vult Dausquius, vii. 61. pro *ἰσχυρὸν*
νόσθ rescribens *νοῦαν* vel *νοῦαν*,
quod tamen recte improbat Dorvil-
lius ad Charit. p. 684. Nam etsi ta-
lia non sunt corrigenda, ubi in bo-
nis & consentientibus libris repe-
riuntur, tamen non obtrudenda sunt
scriptoribus ex ingenio.

Vf. 67. *Μινυαντὶ* ἔδεο Xix, inquit
Scholiastes. Imo in *Ἀσῶ* est in con-
spectu Chii. A. FABRI.

- Μίμνοι ἀπειλητῆρες, ἀπειρώπων δὲ δέχαζ.
 70 Φεῦγε μὲν Ἀρχαδίη, Φεῦγε δ' ὄρος ἱερὸν Αὐγῆς
 Παρθένου· Φεῦγε δ' ὁ γέρον μετόπιον Φειαῖός.
 Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπὸν ὅση ὠκεῖον· Ἰαθμῶ,
 Ἐμπλῖν Αἰγιαλῶ τε καὶ Ἀργεος. ἔ γ' ἐκείνας
 Ἀτραπιτὺς ἐπάτησεν, ἐπὶ λάχει Ἰναχοῖ Ἥρη.
 75 Φεῦγε καὶ Ἀοιή τ' ἕνα δρόμον. αἶ δ' ἐφίποντο
 Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήριδος ἔχουσαι
 Ἰσμιλῶ χεῖρα πατρός. ὁ δ' εἶπεντο πολλοὶ ὀπίωει
 Ἀσωπὸς βαρύγυος, ἐπὶ πεπάλαιό κεραυνῶ.
 Ἥ δ' ὑποδιηθεῖσα χρεῖ ἀπεπαύσατο νύμφη

Αὐτό-

Σ Χ Θ Λ Ι Α Η Λ Λ Α Ι Α.

- 71 Παρθένου] Ὁρ. Ἀρκαδίας τὸ Παρθένου, ἴσα τῶν Αὐγῶν τῶν Ἀ-
 λιῶ θυγατέρα, ἱερὰν τ' Ἀθηνᾶς, ἔφθηνεν Ἡρακλῆς.
 Φειαῖός] Πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.
 73 Ἐμπλῖν Αἰγιαλῶ τε καὶ Ἀργεος] Ὁμηρ. Αἰγιαλός τ' αἰὲν πάσις.
 75 Καὶ Ἀοιή] Ἀοιῖς τὰς Θῆβας λέγει.
 76 Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρῶναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίας.
 77 Ἰσμιλῶ] Ἰσμιλῶς, ποταμὸς Θήβης, καὶ Ἀσσωπός.
 78 Ἐπὶ πεπάλαιό] Ἐπὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Αἰγῶν ἀπαγαγεῖν ὅπ-
 δις ἀπίστυλι Σίσυφ. ὁ δὲ ἤρξατο δάκνει αὐτῶν. Ζεὺς δὲ ὄρη-
 θείς ἐκράνυσεν αὐτόν.
 79 Ἥ δ' ὑποδιηθεῖσα] Ὑπότρομος γυνὸν ἄρρη.

Vf. 69. ἀπειρώπων] Nota ω pro o
 1a penultima. Multa apud Home-
 rum exempla reperies. A. FABRI.

Vf. 70. ὄρος ἱερὸν Αὐγῆς] Lare & e-
 rudite hunc locum tractat Ill. Span-
 hemius. Conjectura autem ἱερὸν Αὐγῆς
 non est necessaria. Nam vulgata
 lectio idem significare potest. Om-
 nino poëtae multis modis gentivos
 tales usurpant, qui a nostra lingua
 nimis recedunt. De Auge add. Leo-
 pard. Emend. 11. 16. ubi aliquot lo-
 ca veterum vitiosa in hoc nomine
 corrigit. Ed. Prob. male φεῦγε δ' ὄρος,
 & mox φεῦγε δ' ὁ γέρον.

Vf. 71. Φειαῖός] Homero & aliis
 hæc urbs Arcadiæ dicitur Φειάς,
 sicut & Catullo elegia ad Manlium.

*Qualo ferunt Graii Phaeum pro-
 pte Cylleneum.*

Cur If. Vossius ὁ πᾶν notet legen-
 dum esse Φειάς, ut nempe fiat syn-
 tizess, caulæe nihil video. Sita
 fuit hæc urbs in monte Cyllene
 juxta lacum ejusdem nominis, ut
 testatur Stephanus de urbibus, quem
 vide. Callimachus cum γήματα di-
 cit, videtur lacum, de quo Ovi-
 dius, innuere voluisse, quia vete-
 res cum mare, flumina, amnesve,
 aut lacus repræsentare vellent, se-
 nis effigiem pingebant. Tr. GRAEV.

Ibid. Φειαῖός] Arnaldus Animadv.
 p. 71. corrigit Φειάς: quod sit poë-
 tice pro Φειάς, vero urbis hujus Ar-
 cadicæ, ut ipsi placet, vel ut aliis,
 lacus

Sedebant minantes, vetabantque recipere.
 Fugit quidem Arcadia, fugitque mons sacer Augae 70
 Parthenius: fugit & senex retro Phenaeus.
 Fugit & tota Peloponnesus, quoad finitima est Isth-
 mo,
 Praeter Aegialum & Argos: non enim illas
 Vias calcavit, quod Inachum tenet Juno.
 Fugit & Aonia pari cursu, sequebanturque 75
 Et Dirce & Strophie, scruposi tenentes
 Ismeni patris manum. Sequebatur autem procul a
 tergo
 Asopus tardigradus, quod percussus fuerat fulmine.
 At circumacta reliquit chorum Nympha

Indi-

lacus aut fluminis nomine. Accu-
 ratiorem esse hanc scripturam non
 dubitem.

Vf. 72. *ὅν τε ἀργεῖον* Hinc sum-
 ptum hemistichium Dionys. Perieg.
 336.

Vf. 74. *ἱερὸν ἄρχον* Inachum Hm] Ina-
 chus Argolidis fluvius, quae Jucoti
 sacra. Horat.

*Plurimum in Jannonis honorem
 Asopus dicit equis Argos, dicitque
 Mycenae.*

Ceterum Inachus Luciani tempo-
 re non extabat, sed cubile tantum
 vel fossa: & alicubi apud eum er-
 ror est, cum de illo loquitur: le-
 gitur enim *τὸν*, & legendum est
τῆς, ut Pater restituit. Locus
 est in Charonte, ut puto. A. FA-
 BRI.

Ibid. *ἄρχον* Inachum Hm] v. ad H.
 Apoll. 43.

Vf. 75. *ὅν τε ἀργεῖον* Per Aonia
 Thebas Boeotias intelligit: *Ἀ-
 νιὰς ἱερὸν* βιβλίου αἰκῶν ποτὶ τὴν
Βιωτῶν, ut annotat Eustath. in Dio-
 nylium de seu orbis, ex Scrabone;
 unde & apud eundem Dionysium,
ἄρχον τῆς αἰκῶν ποτὶ τῆς οὐδὲν in-
 terpretatur *Ἀνιὰς*, *Βιωτῶν*. VUL-
 CAN.

Vf. 78. *βαρύνει*] Dicitur & *βα-
 ρύνει*, Theocrit. Idyll. xviii.
 vf. 10.

Ἡ γὰρ τὰ ἱερὰ λίαν βαρύνει;
ἢ ἢ φλυπῶ;

A. FABRI.

Ibid. *πυρρῶς*] Apud Scholia-
 stem est error typographi, ὃ δὲ ἔρ-
 το δὴ αὐτὸν αὐτὸν, corrige αὐτὸν. A.
 FABRI.

Ibid. *ἱερὸν* *πυρρῶς* *καρύνει*] Pro-
 num foret conjicere *πυρρῶς*, ob
καρύνει. Sed rectissima est lectio
πυρρῶς. Idem enim significat,
 sed *cum effectu*, quia sermo est de
 fluvio, qui foedatur, turbatur ta-
 li motu. Eodemque verbo usus est
 de flumine Q. Calaber Paral. xii.
 402. *πυρρῶς* *πυρρῶς* *καρύνει* *ὁ* *ὁ* *ὁ*. Apud
 Homerum Il. A. 98. Agamemnon
 caput alicuius hasta trajicit: *ἡνέκα-
 λος* *δὲ* *ἔρτο* *ἀνὰ* *πυρρῶς*: quod
 vertam: cerebrum intus totum *con-
 fectum* est, quod pari sensu dixit
 Virgilius de cerebro. Ceterum hunc
 locum praeculis habuit Nonnus Dio-
 nytiac. xxvii. p. 716. a. f. ad quem
 locum v. animadv. P. Cunaei p. 140.
 qui ibi pro *Ἀνιὰς* *βαρύνει* bene
 e nostro reponit *βαρύνει*.

Vf. 79. *Ἡ δ' ὀρθοκνήδα*] Multa hic
 de singulis verbis & rebus univer-
 se disputat Spanhemius: non autem
 docet, quo pertineant hic dicta.
 Oportet intelligi fabulam de quercu
 in Helicone excisa eo tempore,
 quam nondum indagare possi.

Vf. 80.

- 80 Αὐτόχθων Μελίη, ἣ ὑπόχλοον ἔχει παρειή;
 Ἥλικος ἀδμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὥς ἴδῃ χαίτεω
 Σειομένω Ἑλικῶτος. ἔμεν' ἑταί, εἴπατι, Μῦσαι,
 Ἥ ῥ' ἐπεὶ ἐγένοντο τότε δρύας ἠνίχα νύμφαι.
 Νύμφαι μὲν χαίρουν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
 85 Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυεὶν ὄσκ' ἔη φύλλα.
 Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλαν ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώσῃ;
 Φθέγγατο δ' ὄσκ' ἀτίλειον, ἀπυλῆσας ὅππ' ὀΐσῃ.
 ὀΐσῃ, τίπτε τάλαινα ἢ αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
 Μῆτω μὴ μ' ἀέκοντα βιάζω μαντεύεσθαι.
 90 Οὐπω μοι Πυθῶνι μέλ' τριποδῆϊος ἔδρη,
 Οὐδέ τι πω τίθηκεν ὄφρις μέγας, ἀλλ' ἔτι καῖο
 Θηλείον αἰογόνειον σὺν Πλειστοῖο καθέστω

Παρ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 80 Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἔξῃ, ἥ ἐστι κόρη, ἀπὸ ἐπὶ αἰῶνι περὶ πά-
 ρος μελίας.
 81 Ἑλικῶτος] Ὁρ. Βοιωτίας.
 86 Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλαν] Ταῖς μὴ δευτέραις δηλαδὴ τῆς Ἀτῆς.
 88 ὀΐσῃ, τίπτε τάλαινα ἢ αὐτίκα] Τὸ ἔξῃ, ὃ ὀΐσῃ, τί αὐτίκα ἐλέγχεις
 ἢ ἐσόμενόν σου πότμον.
 90 Τριποδῆϊος] Ὁ Δελφίης.
 92 Ἀπὸ Πλειστοῖο] Πλειστός, ποταμὸς Φωκίδος, παρὰ τὴν Παρμενίον ῥίαν,
 ὃ ἔστιν ἔρ. Φωκίδος.

VI. 80. Αὐτόχθων Μελίη] Αὐτόχθωνος, alias γηγενέος. ὑπόχλοον vero ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρὸς, id est ὡρὸς, καὶ ὑποχλωρὸς χλωρὸς. VULCAN.

VI. 82. ἔμεν' ἑταί, εἴπατι, Μῦσαι] Recte habet se hoc: sed mihi tamen saepe visum est concinnius fore & accuratius, si legamus ἔμεν' ἑταί, εἴπατι, Μῦσαι. Theocrit. Dioscur. 116. Εἰπὶ Διὶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἔγω δ' ἐγὼν ὑποχέτωι Φθέγγεσθαι &c.

VI. 88. τὴν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις] Paullo durius hoc loco, videtur ἐλέγχεις: quamquam neminem interpretum offendit, nisi Cl. Th. Bentlejum, qui recte ineptam Scholii interpretationem repudiat. Ipse au-

tem eleganter conjicit legendum esse ἐρίλαος, usus illo Euripiden: Πάλλας ἐρίλαος συμφορὰς ἀμαχίδας. Sed mihi in hac lectione frigere videtur ὁ αὐτίκα. Igitur vulgatam lectionem servandam & probandam puto. Quid proprium, imminens tibi fatum sciscitari, scire cupis ante tempus? Cui conveniunt sequentia: ἀλλ' ἔτι πῶς με coge sciscinari. ἐλέγγων exquisito dicitur pro sciscitari, & (per quoddam etiam suavitatem vocis) elicere vocem, cogere quem ut verum dicat. Lycurgus c. Leocrat. c. 9. πῶς δὲ αὖθις διακρίναται καὶ διαμαρτυρεῖται (pro διαμαρτυρεῖται) ὅτι, ὅταν εἰδῇται ἢ διαμαρτυρεῖται συνελθόντι ἢ μὴ δῶ (sic recte Taylorus V. Cl.

Indigena Melie, & pallidam habuit genam, 80
Propter aequalem anxia quercum, cum videret co-
mam

Commotam Heliconis. Deae meae dicite, Musae,
An vere una quercus & nymphae natae sint.

Nymphae quidem gaudent, cum quercus nutrit im-
ber,

Nymphae rursus fient, cum quercubus nulla amplius 85
folia sunt.

Et illis quidem Apollo adhuc in utero graviter ira-
scebatur,

Elocutusque est, non irrita minitans Thebae.

Thebe, quid misera propinquum sciscitaris fatum?

Ne me, quaeso, jam coge invitum vaticinari.

Nondum mihi Pythici tripodis sedes curae, 90

Nec adhuc periit draco ingens; sed illa adhuc

Bestia dirum barbata a Plisto descendens

Par-

Cl. corrigit) τέτυς ἰλιγγυῖ καὶ βασι-
ν. ζυν: male versio: illos redarguere
ac torquere. Redarguere pertinet ad
reum, non ad testes, qui interro-
gantur: Immo, ex his verum exquirere
sciscitando atque per vim tormento-
rum. Mox ἰλιγγυῖ γινώσκαι, verum ex-
quiri, cui respondet ἰλιγγυῖ πυν-
σθαι, i. e. quaerere verum, exquirere
verum. Ibid. c. 10. est etiam ἰλιγγυ-
γινωσκω eodem sensu: μὲν γὰρ αὐτοῖς οἰκίας
οἱ τ' ἰλιγγυῖ γινώσκοντες τῷ ἰλιγγυῖ καὶ ὁ ἰλιγγυ-
γινώσκων γινώσκαι: ne ex eadem domo sit,
qui quaerit verum, scil. e servis, e con-
fiscis, non ex ipso reo, & a quo exquiri-
tur. Unde ἰλιγγυῖ σθαι, & ἰλιγγυ-
γινώσκαι est aperire animum, proferre sen-
sum mentis; verum dicere. Polyb. Leg.
77. Si voluisset Perseus, ait, pecu-
nias elargiri civitatibus & regibus,
πάντας αὖ νοτίαι καὶ τὰς Ἑλλήνας καὶ
τὰς βασιλίας — ἰλιγγυῖ γινώσκαι: omnium
animi nudati essent, omnes verum sen-
sum animi protulissent. Quae forma
Polybii ducta est & Thucyd. 111.
64. ἰλιγγυῖ γινώσκαι, inquit ibi orator,
quae ante bene fecistis, non pertu-
nuisse ad vos: quae autem vobis pla-
uerint, verum autem animi stu-

Tim. I.

dium, τὸ ἀλλοῖς ἰλιγγυῖ γινώσκαι, verissimo
prolatum & nudatum est. Illud tem-
pus ἰλιγγυῖ γινώσκαι, non redarguit aut
convictis, sed alicuius verum sensum. Xe-
noph. Cyrop. I. p. 75. ed. Hutch. ὁ
πυνθὴ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἀντιπυθίου, ἰλιγγυῖ
αὐτοῦ. cum hoc quoque negasset, rursus in-
terragabas. Adde Cl. Abreschium ad
Aeschyl. p. 493. ubi hanc verbi vim
bene illustrat, nec locum Callima-
chi praetermittit.

Vf. 90. - τριποδίου ἰδμε] Pro ὁ Δελ-
φίης, quod apud scholiastem scriptum
est ad exponendam vocem τριποδίου,
videndum an scribi possit Δελφίης.
STEPHAN.

Ibid. τριποδίου ἰδμε] Schol. ὁ Δελ-
φίης. Illustris Haetius suspicatur le-
gendum ὁ Δελφίης. Quae conjectura
quantumvis verisimili, aliam tamen
ea verisimiliorem idem propositis;
suspiciatur enim e veteribus Calli-
machi scholiis excidisse aliquid hoc
loco, nimirum Scholion vocis hujus
τριποδίου, cui subiectum fuisse o-
pinatur istud vf. 91. ἰδμε ὁ Δελφίης,
& pro eo legendum ὁ Δελφίης: sic e-
nim dictum fuisse Pythium serpen-
tem ab Apolline intersectum testari
K Apol.

Παρησὸν νιφόντα παρτέφει σινέα κύκλοις.
 Ἄλλ' ἔμπης ἐρέω τὴ τορώπερον ἢ σπὸ δάφνης,
 95 Φεῦγε πάρος· ταχὺός σε κίχισμα, αἶματι λήσων
 Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσου γυναικὸς
 Ἑλλαχός. ὃ σὺ γ' ἐμεῖο φίλη προσφός, ὃδὲ Κιβαιρῶν
 Ἔασε. ὃ δ' ἀγών δὲ καὶ θ' ἀγέεσι μελοίμην.
 Ὡς ἄρ' ἔφη. Ληπὼ δὲ μετὰ προσπῶς αὐτῆς ἐχώρε.
 100 Ἄλλ' ὅτ' Ἀχαιιάδες μιν ἀπηνήσαντο πόλῃς
 Ἐρχομένῃν, Ἐλίῃ τε Ποσειδάωνος ἑταίρῃ,
 Βῦρα τέ, Δεξαμβροῖο βοόσασις Οἰνιάδαο,

"ΑΨ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Δ Ι Α.

94 Τορώπερον] Σαφίστηρον.

96 Κακογλώσσοιο] Τῆς Νιώσσης. ἐν Θήβαις γ' κατήκει.

97 Κιβαιρῶν] Ὁρ. Θηβῶν.

101 Ἐλίῃ] Πόλις Βαιωτίας.

102 Βῦρά τε, Δεξαμβροῖο] Βῦρα, πόλις Ἀχαιῶν· ἤκησι δὲ αὐτῶν Δεξαμβρός ὁ Κύνταυρος. καὶ δὲ αὐτὴ τὰ βοόσασις ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βῦρα ἀπομάσθη.

Apollonium Rhodium & Dionysium Periegeten. A. FABRI.

Ibid. τρωαδῶν ἰδρα] Negat vero Apollo, jam sibi curae esse oraculum Delphicum, quippe quod illo tempore Themis tenebat. Nam veteres ante Apollinem oraculo praefectam Themidem commemorant. Hinc est illud ap. Ovid. Metam. lib. 2.

— numina montis adorat,
 Fatidicamque Themis, quae tunc
 oracula tenebat.

Et apud Aeschyl. in initio Eumenidum:

— ἱκλ τῆς Θέας,
 Ἡ δὲ τὸ μητρὸς εὐνίκα τίει
 Ἰζιτο
 Μαιτίων, ὡς λέγει τ. κ.

i. e. Post haec vero, Themis; Haec nimirum a matre secunda huic infodit Oraculo, ut fertur. TH. GRAEV.

Vf. 93. περιττοὶ ἐνία κύκλοις] MS. Voss. περιττοὶ. Κύκλοι serpentis sunt orbes Virgilii Georg. III. 422. Add. III. Spanhem.

Vf. 94. ἰδρα τὴ τορώπερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Huc peruenit ille locus Lycophronis (ut alios aliorum omitam) de sua Cassandra:

Δαρτάρων φοβαζὼ ἐν λαμῶν ὄνα.

STEPHAN.

Ibid. τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Eadem significatione, qua ex τρώπε, ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in epistola quadam ad Brutum: Haec ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi putes. Scholiastes interpretatur τομώτερον, σαφές, cum alioqui τομώτερον significet ἔξοτερον, ἢ τοι δυνάμενον τίμην. VULCAN.

Ibid. ἰδρα τὴ τομώτερον] Explicat τομώτερον plus met, plus court, en moins de mots. Terent.

— non Apollinis magis verum
 Atque hoc responsum est.

A. FABRI

Ibid. ἰδρα τὴ τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Quae ad explicandum τὰ τομώτερον adfert Spanhemius, ut possit significare clarius, σαφέστερον, de glossa

Parnassum nivalem novem implicat orbibus.
Sed tamen edico aliquid certius, quam e lauro:
Fuge procul: celeriter te adsequar, sanguine lavans 95
Arcum meum. tu autem liberos jactabundae mulie-

ris
Habes. Non tu sane nutrix mea, nec Cithaeron
Erit. Sanctus autem ipse, etiam sanctis sum cordi.
Sic ille dixit. Latona autem conversa retro cessit.
Sed cum Achaicae illam repudiarent urbes 100
Venientem, & Helice, Neptuni amica,
Et Bura, Dexameni Oenidae stabulum boum,
Retro

la Scholiastae, ea nollem scripta esse a magno viro: adeo sunt aliena. Nihil certius est emendatione, quae primo, quod sciam, Theod. Cantero in mentem venit, in cujus schedis reperta est. v. Dorvill. ad Charit. p. 465. probata deinde Th. Bentlejo ad h. l. Dorvillio l. c. & nuper Cl. Ruhkenio Ep. Crit. 11. p. 29. qui vocem τοῖς frequentissimam Tragicis esse docet: quamquam & apud profanos seculoris aevi, ut Athenaeum, & alibi occurrit. De formula αἰὲς ἔσται v. Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 39. in συμμάχων Aristophanis idem est.

Vf. 95. ταχὺς — αἵματι λύων &c.] In ed. Ald. est in margine notata emendatio ταχὺς, nescio cujus: ut referretur ad Οἰδῶν: velut sensus esset: quamvis celerem tamen assequar. Sed ταχὺς: verum est, referaturque sensu ad τὸν αὐτῶκα πότμος. Αἵματι λύων τέξαι est magnifica phras, occurrens etiam in epigrammate Simonidis, Anthol. vi. 25. 1. Τῆς -- πολλὰς -- Περσῶν -- αἵματι λυάμενα: ὅσα, quae saepe Persarum sanguis lavit.

Vf. 98. οἰωνὸν δὲ καὶ οἰωνόσσι μιμήμην] Non dubito quin cum οἰωνὸν subaudiendum sit οἰδῶν, ut dicat, Sed curae sim his, quorum patres sancti fuerunt, & qui sancti sunt & ipsi. Possumus vero & religiose interpretari. ΣΤΕΡΗ. Praestat vertere pū. Ovid. Cura pii diti sunt, & qui

celutro colantur. TH. GRAEV.

Ibid. οἰωνὸν δὲ καὶ οἰωνόσσι μιμήμην] Ineptissime versio Latina superior explicat. Verum sensum primum commentatorum vidit Ill. Spanhemius, quem vide. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: Purus purit curae ero. De verbo οἰωνός etiam agit Arnaldus in Lect. Gr. p. 57.

Vf. 100. Ἀχαιίδης] Ut H. in L. P. 13. Add. interpretes ad Ovid. Heroid. 111. 71. Ἀχαιίδης αὐτοῦ, repudiabant fugiebant. Sic supra vf. 46. ἀνίστασθαι, ubi vid.

Vf. 102. Οἰνίδας] MS. Vatic. Οἰνίδης. Ambr. & Voss. Edd. Flor. Ald. Οἰνίδας. unde in editione Vascos. factum Οἰνίδας. Eadem scriptura est apud Etymologum in Βίρα (ubi tamen Sylburgius lectionem librorum Callimachi praefert) apud Tzetzen ad Lycophron. 591. ubi ille hoc versu utitur: quem tamen Potterus de sententia Nic. Gerbellii correxit in Οἰνίδας, scilicet ad Callimachi exempla edita: nam MSS. in his Vitembergenſis membr. habent Οἰνίδας. Hesychius: Οἰνίδης. Σιμωνίδης καὶ Ἰωνίου πατὴρ. Quem locum Sevinus in Comm. Acad. Inscr. T. 111. n. 39. sic corrigit: Οἰνίδης. Σιμωνίδης Δεξιμανὴ καὶ Ἰωνίου πατὴρ. defendens, in Callimacho legendum Οἰνίδης ex Etymol. & Schol. Lycophronis, ignorans codd. & edit. Flor. Ald. scripturam: Dexamenum enim fuisse fratrem Hipponoi. Malim: Οἰνίδης. Σιμωνίδης. Οἰνίδης Δεξιμανὴ καὶ Ἰωνίου πατὴρ.

- "Αψ δ' ὅπῃ Θεσσαλὴν πίδαε ἔτρεπε. Φεῦγε δ' Ἀκυρος,
 Καὶ μεγάλη Λάρασα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι.
 105 Φεῦγε δὲ καὶ Πίνυος ἐλυσόμορος Ἀφ' Τεμπέων.
 Ἦγε, σοὶ δ' ἐπὶ τήμος ἀνηλεὺς ἦτορ ἔκειτο.
 Οὐδὲ χαίεχλάδης τε καὶ ἄκλῆσας, ἥνικα πήχης
 Ἀμφοτέρης ὀρέγνυσσας, μάτῳ ἐφθέγγατο τὰς.
 Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμῷ γένος, εἴπατε πατρὶ,
 110 Κοιμήσαι μέγα χεῦμα· πεπλήξαδε γενεῶν,
 Λυσόμοραι, τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδασι τέκνα τεκέαδ'.
 Πινυὲ Φθιώτῃ, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρέζεις;
 ὦ πάτερ, ἔμην ἴωποι ἀέθλιον ἀμφιδέσκαας.
 Ἥ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχνοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμῷ

Μῦθοι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 104 Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Τὸ Πάλιον, ῥοτ' Θεσσαλίας, Ἀφ' τὸ ἔ
 Χείρωνα ἐκείναι.
 105 Πίνυος] Ποταμὸς Θεσσαλίας.
 Τεμπέων] Τέμπη, αἱ γενεαί] διὰ τοῦτο ἔ Θεσσαλίας ὀρεῖ.
 109 Θεσσαλίδες] Αἱ περὶ τὸ Πίνυν.

πατρί. Sed ne sic mihi satisfacit. Dubitationem contra lectionem receptam movet etiam Cl. Th. Bentlejus ex eo, quod syllaba *ν* longa sit: unde vult corrigi *Οἰνίδας* vel *Οἰνίδας*, quae forma est apud Homerum: & Gulonius vertit *Oenidae*. Huic dubitationi occurri potest e consuetudine longas vocales atque adeo diphthongos corripiendi ante vocalem. Paulo post Ambr. 1. *Λάρις* pro *Λάρισσα*, & *ἰθιζέας* pro *ἰθιζέας*, ut contra H. in Dian. 79. *ἰθιζέας* pro *ἰθιζέας*.

VI. 104. καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Non accipio nomen *ἄκραι* tanquam adjectivum (ut significetur Chironides excelsae) sed ut substantivum, quo intelligantur iuga seu cacumina montium. Sic infra *Διφύδες ἄκραι*. STERN.

VI. 109. ποταμῷ γένος] *genus am-
 pibus unde est.* Virgil. A. FABRI.

VI. 110. Κοιμήσαι μέγα χεῦμα] Videri possit corrigendum *κοιμήσαι*:

nam hae formae centies permutatae. Sed hic non est opus tali correctione. Nam *κοιμήσαι* quoque pro *σει-
 re* rectum est, atque adeo antiquius quam *κοιμήσαι*. Fundus Homerus Il. E. 236. *Κοιμήσιν μοι Ζηνὸς ἐπ' ὄρεσσιν ἴσσι φαίνω*, ubi etiam cod. Harlei. *κοιμήσων*, teste Clarkio, (ut non sit verum, quod Barnesius ait, in omnibus MSS. ibi esse *κοιμήσων*) & MS. Lipsf. *κοιμήσων*: tamen *κοιμήσων* auctoritate Eustathii praefertur, qui *κοιμήσων* posterioris notae esse dicit ad Il. M. 281. Il. Π. 524. est *κοιμήσων* δ' ὀδύνας, quod vitiosum esse omnes vident. Barnesius rescripsit contra omnes libros ex Il. E. 234. *κοιμήσων*, idque secutus est Clarkius, recte, ut opinor, etsi codex Harleianus hic quoque habet *κοιμήσων*, MS. Lipsf. ut ceteri, *κοιμήσων*. Nam & alibi sic Homerus, ut Il. M. 281. *κοιμήσας δ' αἰήματα* &c. ubi rursus MS. Lipsf. *κοιμήσας*. Atque hoc secuti sunt poetae veterrimi, ut Aeschylus Sept.

Veniet, volens a Macedonibus regi,
Utraque continens, quaeque in mari sedent,
Ad occasum usque, & unde veloces equi
Solem vehunt. Ille autem imitabitur instituta pa-170
tris.

**Atque aliquando nobis veniet bellum commune,
Cum adversus Graecos ferrum**

Barbaricum & Celtam commoventes Martem
Posteri Gigantum ab ultimo occidente
Ruent, nivibus similes, aut pares numero

Stel- 175

periphrasis insularum.
recolet Hebraismum: nam
& Hebraei insulae & insulanos di-
cunt in mari sedere.

Vf. 169. *ἐπὶ τῷ*] Schol. Apollonii, *αὐτῶν*, inquit, *κατὰ τινὰς καὶ τὸ ἴδιον ὡς ἀποκαταστήσιν, ἵσχυος δὲ κυρίου ἐπὶ ἀνταρκτικῆς*. Et re vera sic est: nam sol ab eodem loco quo definit, cursum suum instaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam est *Occidens, extremis Oceani*. A. FABRI.

ibid. ^{supra}] De occasu est apud
Homerum Od. 9. 243. ubi vid. Eu-
stathius. Scholiastes ergo Apollon.
Rhod. non audiendus, qui ad l. 1281.
proprie ait ^{supra} de oriente dici.

Vf. 170. ὁ δ' ἄνθρωπος [ὅτι πατὴρ]
Sic Virgilius.

Pacatumque reges patriis virtutibus orbem.

Theocrit. Hymn. xvii,

Μὴν δὲ πρότερον τεκίμην ἔτι
 Σιρμὰ κατὰ,

Ἰνδὸν καὶ ἐκείνη, ποδῶν ἐκ-
μαίνεται ἔχον. A. FABRI.

[*Ibid. Varro*] Ingeniosum est, & elegantius vulgato, quod venit in mentem Viro summo, T. Hemsterhufio, *Varro* §. π. induit mores patriis. Sed quia etiam obliuisci mores, dedisere mores, memores moris paterni, & familia bene dicuntur Graecis & Latinis, vulgatum non foreverim.

VS. 171. *ἑυτὸς τις ἐλκυσσεται ἄμμῳ*
ἀλλο-] Vide Justinum, qui haec
 fuse describit lib. 24. A. FABRI.

Vf. 172. "T^{sa}ron] *Ad ultimum*, postquam aliae nationes experiae fuerunt Celtarum vim. MSS. Ambr.
Tom. I.

Voss. Edd. vert. *omnes* *ἐν*, in quo esse videtur tautologia frigidior. Igitur *ἐν* *ἐν* servavi, quod e bono libro ductum putō. Mox MSS. Ambr. *ἀν*.

Vf. 173. Καλτοὶ ἀναέσσαντες ἄνα] hoc est πόλεμον. In qua significatōne Homerus verbis ἄναται, ἑστρῶται, & ἀρσένεσσι utitur. Καλτοὶ porro sive Κίλται a fontibus Eridani ad Rhenum usque peraguntur. A quibus universi Europaei Γαλάται, Κελτοὶ a Graecis vocati sunt. de Celtis ita Pausanias, οἱ δὲ αἱ Καλτοὶ μακροῦ πάντας ὑπερμαρτύει μέγας τις ἀνθρώπος. VULCAN.

Vf. 174. *Οὐρανὸν τιτῆας*] Perſiſtens in amplificatione potentiae ſui regis Philadelphi, hoſtes ejus vocat *Τιτῆας*. quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. VULCAN.

Ibid. — ἀρ' ἰστίης ἰσχατέρῃ. Repono ἰσχατέρῃ. In Ald. & Froben. ἰσχατέρῃ. Sed & ἰστίης proparoxytone scribendum. STEPHAN.

Ibid. αἱ ἰστίαι ἰσχυαίνονται.] Cave credas viro doctissimo. ἰσχυαίνω, verbum poeticum, ultimus sum. Unde h. l. ἰσχυαίνω ἰσχυαίνω, occidens ultimus. Sic Homer. Iliad. B. Ἀνδράνα τ' ἰσχυαίνοντα, Anibedonaeque extremam. TH. GRAEV.

Ibid. ἰσχατώντ.] Etiam odit. Vascof. ἰσχατόντ. At MS. Ambr. 2. & Voss. ἰσχατώντ., ut Stephanus voluit. Sed bene Graevius ἰσχατόντ. defendit.

Vf. 175. Πέριπτος] Verbum παρ-
L TIKO-

- 115 Μῆνοι ἐλαφρίζουσι; πεποιήσαι δὲ πέτεας
 Σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ' ἀήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
 Ποῖ σε φέξω; μέλει γὰρ ἀπειρήκασι τέοντες.
 Πήλιον ὦ Φιλύρης τυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μείνον.
 Μῆνοι, ἵππεϊ καὶ θῆρες εἰς ἕρεσι πολλάκι σεῖο
 120 Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρεύσαντο λείαναι.
 Τίω δ' ἄρα καὶ Πιλωίδος ἀμείβετο δάκρυα λείων.
 Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. ὦ γὰρ ἔγωγε
 Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναινομαί· οἶδα καὶ ἄλλας

Λυστα-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

115 Πεποιήσαι.] Προποῖν τὸ ὀξίως τρέχειν.

118 Φιλύρης τυμφήϊον.] Ἐν τῇ Παλίῳ γὰρ ὁ Κρόνῳ τῇ Φιλύρῃ μιγνύς γὰρ
 τὰ τὸν Χίτωντα.

122. Ἀναγκαίη.] Τὸ τῷ ποιητῇ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπιόντι.

rebat ἵπ' ἐμῷ. Sed quid impedit, quo minus capiamus; *me praesente, cum ego adsum.* Μῆνοι autem sensum sane commodum non habet. Durius forte est, quod dicam, sed dicam tamen. Elegantius sane foret, si genitivus esset, ἵπ' ἐμῷ μῆνός, quam si adverbium μῆνον. Quid igitur; si conjiciam ἵπ' ἐμῷ Μῆνοι ἐλαφρίζουσι; ut sit μῆνοι pro μῆνός, frequentissima apud poetas inde ab Homero figura, (de qua auctor vitae Homeri p. 303. 341. 342. ed. Galei) per quam attributa feminarum, cum non sexum, sed personam respiciunt, in genere masculino ponuntur: cuius generis exempla plura congestit Clarkius ad Homer. II. E. 778. Ufus talis figurae nec ab ingenio poetarum Grammatici alienus, & corruptelae fontem indicat.

VF. 116. ὦ δ' ἀήκοος.] Interpretes retulerunt ad Latonam, ut ipsa dicat: *hic nihil audit, hic surdus est.* Mihi quidem videtur esse elegantius, si interloquatur poeta: ὦ δ' ἀήκοος, *at ille nihil audiebat, at ille surdus erat:* atque deinde brevi intervallo facto ingemiscat Latona & quera-

tur.

VF. 117. Ποῖ σε φέξω.] MS. Voss.

πῶ. Utrumque idem est, diciturque ἵπ' ἐμῷ, auctore Thoma Magistro in Ὀπῳ. Libri autem ita variant, ut de eorum usu & discrimine nihil definiri possit. v. Dorvill. ad Charit. p. 116. Videor tamen mihi observasse, poetis usitatius esse πῶ in motus significatione, & πῆ Doricis. Apud Hom. II. Z. 377. unde Thomas M. citat πῶ, edd. omnes & MS. Lips. πῶ. In Atticis autem crebrius esse πῶ & ὅποι, etiam Comicis & Tragicis, praeterquam in choris, ubi fere πῶ, ob Dorismum. Apud Xenophontem quidem sic constanter satis est. Itaque Cyrop. VII. p. 503. in his: καμίζον ὅποι πῶ ἀν' ἀπορώμενται, ἴτα, ὅποι καιρὸς ἦ &c. loco secundo legendum puto ὅποι καιρὸς. Ex hac observatione h. l. praeferrenda esset lectio libri Vossiani.

Ibid. μέλιος &c.] Μέλιος auctoritate Homeri II. K. 480. itemque Grammaticorum veterum est, *qui nihil agis, nec agere potest*, inde otiosus atque inutilis. Nec aliud hic intelligere necesse est. *Nervi inutilis negant operam suam Latonae.* Est autem figura poetica frequenter obvia, cum epitheton exprimit non attributum, ex quo intelligatur id, quod de re praef-

Tantum sunt leves? factusque velox es
Hodie derepente? Hic vero furdus est. O! meum ¹¹⁵
onus,

Quo te feram? Inutiles enim jam deficiunt nervi.

Pelion, o! Philyrae thalami, at tu mane:

Mane: nam etiam ferae in jugis saepe tuis

Saevos foetus deposuere leaenae.

Huic igitur & Peneus respondit lacrimas fundens: ¹²⁰

Latona, Necessitas magna est Dea. Neque enim
ego

Tuum diva partum apud me fieri recuso. Novi &
alias

Ablu-

praedicatur, sed effectum rei. Ner-
vi uegant operam Latonae, & adeo
sunt inutiles, nihil agunt. Apud O-
vidium in Fastis, *sauros velas ornatas*
ferre Palatii, h. e. ut ornent, seu,
atque ita ornent. Virgilius Aen. iv.
534. *proci rursus irrisu priores Expe-*
riar? i. e. experiar, ut irrideat. Et
sic centies & ipsi & alii. *Ἀτυρήσας*
eodem sensu est in H. in Cer. 105.
Eo verbo libenter utitur Xenophon.
v. Hutchinson. ad Exped. Cyri ii. p.
136. & sunt alia ibi, praeter ea quae
commemorat; loca, ut V. init.

Vf. 118. *Πάλιν ὁ Φιλύρας νυμφῶν*]
Est *νυμφῶν*, thalamus sponsi & sponsae,
thalamus, in quem nova nupta de-
ducebatur. Et pluraliter *νυμφῶν* ve-
teres Graeci vocabant etiam, quod
posita *γάμος*, id est, nuptias. TH. GRAEV.
Ibid. *Πάλιν ὁ Φιλύρας νυμφῶν*] Ex-
prellit hoc Ovid. Met. vii. 352. *Pe-*
lion. umbrosus, Philyrea tellus.

Vf. 120. *Ἀμώτους αἰδώς*] *Ἀμώτο-*
ς significat, crudum adhuc partum
euens, partum immaturum enitens,
crudipara, abortiens. Unde *ἀμώτο-*
ν, partum immaturum edere,
abortire, abortum facere. Sed ut
αἰδώς non tantum significat crudus,
sed etiam per metaphoram de homi-
ne usurpatur, qui instar fructus im-
maturi durus est, ac rigidus, nec
ullis precibus emolliri cor permit-
tit, saevus, inhumanus, crudelis:
ita hoc loco, quia de leaenis loquit-
ur. Malim *ἀμώτους* interpretari se-

riparos, saeviparos. Nota enim est
leonum feritas, ac immanitas. Sunt
autem *ἀμώτους αἰδώς*, ipsi catuli,
quos cum doloribus in illo monte
sunt enixae leaenae. TH. GRAEVIUS.

Ibid. *Ἀμώτους αἰδώς ἀπυρήσας*]
Eodem epitheto usus est Manetho vi.
245.

Εἰ δὲ τί καὶ Πυρήν Πάριον αὐτῶν
ἐστὶν ὄρεον
Ἀμώτους αἰδώς γὰρ ἐπὶ τῶν αὐ-
τῶν.

ubi *ἀμώτους αἰδώς* sunt *partes im-*
maturae. Nam *αἰδώς* est etiam de fru-
ctibus immaturis, & haec est pro-
pria & medicis Graecis usitata signi-
ficatio etiam in derivato *ἀμώτῳ*.
Sed h. l. aliter intelligendum: vel
foetus, qui cum saevo dolore editur, ex-
re, de qua vid. Spanhemius: vel
proles saeva: nam & illi pulli fiunt
saevi, propter naturam a parentibus
acceptam. Sic *αἰδώς* infelix, sed
nata, ob natales, *ἀνάτῳ*, *proles*
coeca ab utero.

Ibid. *ἀπυρήσας*] Verbi *deposuere*,
idem enim est, quod supra *ἀπυρή-*
σας. Et haec est vis verbi. Apud
Josephum xix. i. 17. sunt milites ca-
put Asprenatis in aram *ἀπυρῶμεν*,
quod male interpretes *desigere* vertit,
frustra que tentat vir doctus in nota
ad illum locum.

Vf. 122. *Ἀγκυάλῃ μεγάλῃ θύε*]
vers. 128. *Ἰὼ παρρωμῖοι ἡμῶν*. VUL-
CAN.

Ibid. *Ἀγκυάλῃ μεγάλῃ θύε*] Haec
verba

- Λησμέναι ἀπ' ἐμῶ λεχρίδας. ἀλλά μοι Ἥρη
 125 Δαφλὲς ἠπέλησεν. ἀπαύρασαι, οἷοι ἔφεδρ' ὄυρε
 ὄυρε ἐξ ὑπάτης σκοπίων ἔχῃ, ὅς κ' ἐμὲ ρεία
 Βυασθεῖ ἐξερύσει. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέαζ'
 Ἥδ' ἢ τί τοι Πλευρόν; ἴτω περὶ κρόνον ἡμῶν.
 Τλήσομαι εἵνεκα σέο, ὃ εἰ μέλλοιμι, ρόαν
 130 Διφάλλειν ἄμπατιν ἔχον, αἰώνιον ἔρρειν,

Καὶ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α,

- 125 Ἀπαύρασαι] Θέξαι.
 Οἷοι ἔφεδρ' ὄυρε] Τὸν Ἄρη λίγῃ.

verba reperit Nonnus Dionys. X. p. 274. 7. ut ibi nota: P. Cunaeus. Mox Meursius pro ἀπ' ἐμῶ malebat ἀπ' ἐμῶ, apud me. v. ad H. in Jov. 17. quod non necessarium puto.

Vf. 124. ἀπ' ἐμῶ] Meursius mavult legi ἀπ' ἐμῶ. Vide annotata ad hymnum in Jovem vsf. 17. TH. GRAEV.

Vf. 125. Δαφλὲς ἠπέλησεν] Δαφλὲς cum derivatis fere dicitur in bonam partem. Istaque Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 31. conjicit δαφλὲς, ἴτω περ ἀτρεξ; eleganter sane! illustratque hoc verbum egregie. Correction! Viri Cl. in primis favet locus Nonni, qui Callimachum saepe imitatus est, & hinc prodesse Callimacho, ut contra hic illi, in multis locis ad emendandum potest, ut diximus in praefatione. Is igitur est L. xxx. p. 776. ed. Cunaei: Οὐδ' ἔχλον δαφλῶσα παθαφάμινος φύγει Ἥρη. Pro vulgata lectione dici haec possunt. Primo sensus desiderare videtur, ut exprimitur magnitudo & gravitas militum. Ea requirit adverbium, non attributum Junonis; quod tamen & ipsum addi posset. Deinde δαφλὲς si in deteriore partem non vulgo dicebatur, potuit tamen aliquis, in primis poeta qualis Callimachus, cujus quaedam esse παρανοήματα etiam veteres judicaverunt, id insolentius sic dixisse, cujus generis sunt in omnibus poetis permulta. Nam & Philo de vita Moisi I. init. dixit ὅτι δαφλῶσα, ut notavit Cl. A-

breschius I. c. t. Aristae. p. 137. cuiusmodi nemo aliud exemplum protulerit. Atque etiam analogia utriusque linguae suffragatur. Abunde cum conjugatis Latinis fere in bonam partem est: & tamen apud Virg. Aen. VII. 552. terrorum & fraudis abunde est. Sallust. Catil. 21. Homines, quibus mala abunde erant omnia. Pro ἰπάτῃ edd. Flor. Ald. Frob. Vascos. ἰπάτως. Primus Benenatus edidit ὑπάτῃ & correctione, quae in margine Vascos. est.

Vf. 128. ἴτω περ κρόνον ἡμῶν] Ita & Aristoph. ὁ πολέμος ἰπνίτων, quasi dicat bellum paxve sit, mihi perinde est. A. FABRI.

Ibid. ἴτω περ κρόνον ἡμῶν] Jore dubitari potest, utrum jungi debeant, ἴτω περ. ἡμῶν, quae structura videtur fuisse omnium adfensu comprobata; an potius separanda sint, ἴτω περ. ἡμῶν Τλήσομαι εἵνεκα σέο: neutrum suis argumentis & veterum usu destituitur. Est in ἴτω saepe venustas quaedam simplex & intellectu facilis, quae tamen orationem adstringat; quale illud Ionis apud Athen. XI. p. 463. B. ἴτω δὲ πᾶτος αἰδῶ ἀκρίβητος οἰκῶν frequens per poetam carnis: pariter Sophocl. Trach. vsf. 211. Aristoph. Av. vsf. 858. Paulo diverse Pindar. Π. H. 40. τὸ δ' ἐν ποταμῷ ἴτω τρέχον τὸν χόρον hoc autem, quod proas pedibus est, tuum negotium ex templo a me agatur. Solet etiam ad eventum rei bene maleve pro-

Ablutas in me puerperas. Sed mihi Juno
Nimio plus minatur. Vide, qualis observator
Monte ab alto speculetur, qui me facile
Funditus perdat. Quid consilii capiam? an perire
Dulce adeo tibi est Peneum? Sed veniat fatalis dies.
Patiar tua caussa, si vel maxime
Siccum alveum habens aeternum peream,

125

130

Et

procedendis referri, sic ut quis, quem exitum sit habitura, parum se curare significet: τὸτο ἴτω, ὅπου τῷ θεῷ φίλον. Plato Apol. Socr. p. 15. C. Ἄλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπου περ ἴσω. Sophocl. Oed. Tyr. vf. 1457. Nonnunquam idem fere valet, quod, cecidit, in me irrumpit: Sophocl. Antig. vf. 1331. Hortensia in Appiano de Bell. Civ. p. 600. A. ἴτω τάλιν ἢ Κιλίκων πόλιν. ἢ Παρθονίων. Conventit ergo haec formula hominibus & sua virtute consiliis, & propositis tenacibus, qui nullo malorum intentatorum metu moveri se patiuntur, ut vel quicquam sua persona indignum committant, vel a destinato discedant: de Hercule Eurip. in Syleo apud Phil. Jud. p. 537. E. de Eteocle Phoen. vf. 524. ubi adeundus est Valckenarius noster, sagacissimae vir eruditionis. Eleganter Clem. Alex. Str. iv. p. 588. vf. 28. Gnosticus, ὃ Κέρτα, φασί, δὲς πρὸς τῶν, καὶ λαὸς ἐπιδέξιν. (Gnosticis adtributum Stoicorum dictum nemo non animadvertit) ἴτω τὸ δυνὸν τῶν (postremam voculam abesse malim) ἀνδρῶν ὑπερφρονῶ. Haec ego receptae structurae non dissecor haud parum opitulari. Verum ipsum illud ἴτω egregie per se solum ponitur, indicatque captum firmiter agendi consilium, utcumque res cadat: Sophocl. Oed. Tyr. vf. 678. cum quo compara Eurip. Or. vf. 791. Philoct. vf. 120. ἴτω. πικρὰ πᾶσαν ἀσχητὴν ἐπέε. Eurip. Med. vf. 798. ἴτω· τί μοι ᾄδ' ἐπὶ τῷ. vf. 819. ordinem invertit Heracl. vf. 456. ἢ φιλοῦν δι' τὴν ἐμὴν ψυχὴν. ἴτω. Ad eam normam arbitror hic etiam praefendum: — ἴτω· πεπρωμένον ἡμᾶς Τληπόμοις — Dixerat Peneus — τί μέλλομαι; sequitur opportune, ἴτω.

tum quid consilii animo fixum gerat, exponit: quare non minus commode nectuntur: πεπρωμένον ἡμᾶς Τληπόμοις. quod verbum utique non decet accusativo suo defici. Plutarch. V. C. Marii p. 428. D. ἴτω δ' ὅτι ὅτι χρεῖται φύλας ἀνταποδιδόντες. ἀλλὰ χρεῖται τὸ πεπρωμένον. alia ratio est τῷ Τληπόμοις in Homero. Arcestratus satis ridicule apud Athen. vii. p. 286. A. 295. A. Si galeum, inquit, Rhodium, sive, squalum, raptum, si nolint vendere, nactus fueris, statim apparatus devora: — κατὰ Τερον ἡδὲ πρὸς ὅτι σοι πεπρωμένον ἴσω. tum tu postea vel mortem oppetas. Sumendum autem πεπρωμένον ἡμᾶς non aliter hoc loco, quam δίδωμι, ἐλάττωμι, ὀφθαλμῶν ἡμᾶς in Homero. Phylarch. apud Athen. xiv. p. 639. E. Bacis apud Herodot. viii. 77. ἀμβλώσιμον ἡμᾶς Maxim. περὶ Κατ. vf. 275. φέξιμον vf. 358. ὀλίθιον vf. 384. & Phacnis apud Pausan. x. p. 333. de quo genere praeter alios egit Vir summus J. F. Gronov. Obs. I. 2. p. 24. Dicit itaque Peneus: sortem fato mihi destinatam subito tua gratia & perperat. HEMSTERII.

Vf. 130. ἀμπατον] Ἀμπατον proprie est refluxus, recessus maris, aut fluvii. ἵππον Aeolicum est pro ἵππον, ut φθίρην pro φθίρην. Apud Graecos ἵππον est, quod Latinis ire in malam rem. Et simpliciter ἵππον dicuntur res, quae pereunt, quae pessum eunt. Sententia poetæ est, Eui meum sit secatura alveum Juno. TH. GRAEV.

Ibid. ἀψαλιν ἀμπατον] Verti siccum alveum. Hic enim est h. l. fenestus: siccum scilicet ex aqua resorpta, cum ea non potest libere decurrere. v. de hoc verbo interpretes ad Hefychium in h. v.

- Καὶ μὲν οἱ ποταμοῖσιν ἀπιμῶναι χαλῆας.
 Ἦνιδ' ἐγὼ· τί φεισά; χαλὴ μόνον Εἰλήθων.
 Εἶπε, καὶ ἤρασε μέγα ρόον· ἀλλὰ οἱ Ἄρης
 Παγγαίῳ περθέλυμα χαρήατα μέλλει αἰετα
 135 Ἐμβαλεῖν δῖησιν, ἀποκρύψει δὲ ρέεθρα.
 Ὑψόθε δ' ἐσμεράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῆ-
 Δέσρα· ἡ δ' ἐλέλιξε σρόπλιοι. ἔπρεμε δ' Ὀσσης
 Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἱ τε δυσσεῖς
 Ἐχαπαὶ Πίνδοιο· Φέβω δ' ὠρχήσατο πᾶσα
 140 Θεσσαλίη. τοῖσιν γὰρ ἀπ' ἀσπίδ' ἔβραχεν ἦχ.
 Ὡς δ' ὀπότη' Αἰτναίῳ ὄρεσιν πυλὶ τυφομόιο
 Σείον· μύχα πάντα, χατσαδαίοιο γίγατι
 Εἰς ἐτέρην Βεαρῆν ἐπαμίδα κυνυμῶιο,

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

Θεσ-

132 Τί φεισά] Λεῖπὴ τὸ φέγγυμαι.

134 Παγγαίῳ] Πάσγαιον, ὅρ. Θράκης.

137 Ὀσσης] Ὀρ. Θεσσαλίας.

139 Πίνδοιο] Ὀρ. Περραιβίων.

143 Βεαρῆν] Οἱ μὲν Βεαρῆν· οἱ δὲ, Τυφώνης· οἱ δὲ, Ἐγκαλάδην.

Vf. 131. ἐν ποτάμοισιν ἀπιμῶναι] ἀπιμῶναι ea significatione accipendum, qua apud Virgil. inglorius & illaudatus. de quibus Agellius multa. VULCAN. Hic denuo καλῶνται male vertitur nominis, cum sit significet, ut supranotavimus. TH. GRAEV.

Vf. 132. τί φεισά] Male Interpretes, quid reliquum? quid reliqui est? Verte quid plura? quid multis moror? Terent. A. FABRI.

Ibid. Εὐάθυον] Pausanias quoque Ilithiam ait opem tulisse Latoniae. Eam h. l. diversam esse a Junone & Diana, res ipsa docet. Simile exemplum est ap. Hesiod. Theog. 465. Homerus fane Ilithiam f. Ilithias facit Junonis filias Iliad. A. 270.

Vf. 133. ἀλλὰ οἱ Ἄρης &c.] Cl. Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 16. notat bene, Callimachum imitatum esse locum hymni Homeri in Apoll. 382. 383.

Ἡ, καὶ ἐπὶ μῶν ὅσιν αἰετὶς ἐκέρχεται
 Ἀρτέμιδι

Πρώτοι προέβησαν, ἀπὸ μὲν δὲ
 μίσθρα.

Ita initium alterius versus corrigit vir ille doctissimus, de hymnis Homericarum bene in illa epistola meritis.

Vf. 135. ἀποκρύψει δὲ μίσθρα] MS. Reg. Ambr. 1. ἀποκρύψει καὶ. Voss. Edd. vet. ἀποκρύψει δὲ, quod melius convenit alteri ἐμβαλεῖν. Sed Ambr. 2. servat, quod Benenatus & sequentes edidere, & altera lectio videtur esse a manu conformantis secundum primo. v. ad H. in Jov. 14.

Vf. 136. καὶ ἀσπίδα τύψεν ἦχον] Ἀσπίδα verit clypeum, quia vf. 147. dicitur ὦκνα. Virg. Aen. XII. 332. sanguineus Mavors clypeo increpat. Pro ἰλιάζην MS. Voss. ὀλόαζην. Illud de armis usitatum.

Ibid. Forte Callimachus in animo habuit locum Xenophontis de Exped. Cyri I. p. 265. Α. ἰσθίξαντο πάντες, ὅσον πρὸς τῷ ἰνυαλίῳ ἰλιάζουσι. — καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἰδύσσον φέρον πάντες τοῖς ἰπποῖς. V. Spanhem.

Et solus inter amnes contemtissimus fiam.
 Ecce me. Quid multa? Voco modo Lucinam.
 Dixit, & inhibuit aquarum impetum. At ei Mavors
 Pangaei revulsa cacumina tollens tentabat
 Immittere vorticibus, & obruere fluenta. 135
 Desuper autem insonabat, & clypeum percutiebat
 cuspidē
 Hastae. Et ille quidem stridebat Martio sono. At
 Offae contremuere
 Juga, & campus Cranonius, & frigidi
 Recessus Pindi: & terrore concussa est tota
 Thessalia. Talis a clypeo resultabat fragor. 140
 Ut cum Aetnaei montis igni fumante
 Commoventur recessus omnes, subterraneo gigante
 Briareo in alterum latus se convertente,

For-

ad Julian. Or. I. p. 233. RUM-
 KEN.

Vf. 139. [*Ἰσχυρία Πίνδου*] Verti
recessus. Nam vulgatum *extremities*
Pindi intelligi non potest. Saepe in-
 terpres in hoc verbo haerent, ut
 apud Theogr. Id. XIII. 25. ubi pari-
 ter *ἰσχυρία ἀγρῶν* *βόσκοντι* verti-
 tur: *extremas agrorum partes*: quasi
 ibi tantum agni bene alantur. Ad
 eum locum bene illam infelidam
 castigavit, & quid esset *ἰσχυρία* do-
 cuit If. Casaubonus: sed diffusius
 Cel. Hemsterhufius ad Luciani T. I. p.
 143. qui bene docet, inesse remotio-
 nis loci significationem praeter no-
 tionem agri suis finibus determinati,
 quam declaravit Casaubonus. Res
 autem sic se habet: *ἰσχυρία* proprie
 est *extremitas*, & dicitur semper vel
 cum diserto genitivo *ἀγρῶν*, *χωρῶν*, &
περ &c. vel ut intelligatur e contex-
 tu & natura rei: significatque adeo
 remotiorem agrum, montem: sed
 saepe servit merae periphrasi, in
 qua illa sola res intelligenda, quam
 genitivus indicat. Hinc Grammatici
 veteres interpretantur *ἀγρῶν*, ut Ety-
 mol. M. Hesychius, respicientes lo-
 ca, ubi meram periphrasin efficit,
 ut *μέγιστον θαλάσσης* & similia multa.
 Ad id genus exemplorum pertinet

hic Callimachi locus, in quo *ἰσχυ-
 ρία Πίνδου* pro monte ipso dicuntur,
 ut ante *ὄρος ἴσα*. Sed quia Latini
 simili periphrasi utuntur, verti
recessus Pindi. Nec male Gulonius *fasti-
 gia Pindi*.

Ibid. *φύλον δ' ἀρχαῖον πᾶσα θύρα*
λίσ] De insolentiori verbi *ἀρχαῖος*
 vi adl. III. Spanhemium, cujus ta-
 men dicta non sunt omnia apta huic
 loco. Est autem Callimachus, ut in
 multis aliis, Aeschylum imitatus,
 qui dixit, *καπθία φύλον ἀρχαῖον*, a
 terrore vehementiores pulsus habuit.
 Adde quae dicta ad H. in Cer. 89.
 Mox pro *ἰσχυρία* MS. Reg. *ἰσχυρία*,
 & vf. 145. pro *πυρ* MS. Voss. *πυρ*.
 pro *μύχα* edd. *μύχα*.

Vf. 143. *Εἰς ἱρίων βροντῶν*] Ex
 hoc loco facile apparet, legendum
 esse apud Virgil. *mutas*, non *motas*.

*Et fissum quoties mutas latus, in-
 tremens omnem*

Murmure Trinacriam, &c.

A. FABRI.

Vf. 144. *Θερμαῖς πάλ το βρῆμασιν*]
 Virgil. lib. 8. Aen.

— *friduntque cavernis*

Sititura calybum, & fornacibus
ignis anhelat. VULCAN.

Ibid. *Θερμαῖς πάλ*] Sic Edd. omnes,
 praeter Th. Bentleji, in qua est *Συγ-
 μαῖς*.

- Θερμαῦσραί τε βρέμουν ὑφ' Ἡφαίστιο πυράγρης,
 145 Ἐργά θ' ὁμῶ, δεινὸν δὲ πρέϊκμυτοί τε λέβητες
 Καὶ τείποδες, πίπνοντες ἐπ' ἀλλήλοισι, ἰαχῶσι·
 Τῆμ' ἔγχετ' ἄρα β' σάκε' ὅσος δὲ κύκλιος.
 Πλωεὺς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μέμνη δ' ὁμοίως
 Καρτερὸς ὡς ταρῶτα. Ἰοὰς δ' ἐθήσατο δίνας,
 150 Εἰσὼκεν οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο· Σῶζεο χαίρων,
 Σῶζεο· μὴ σίγ' ἐμῷ πάθῃ κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
 Ἄντ' ἐλεημοσύνης· χεῖλ' δέ τοι ἔαυτε' ἀμοιβή.
 Ἦ, ὅ πολλὰ πάροισι ἐπεὶ γάϊον, ἔπι χιῖνος
 Εἰναλίας· αἶ δ' ὅ μιν ἐφ' ἄρ' ἰδὲ χροὸντο,
 155 Οὐ λιπαρὸν ἦεν ἄσιν Ἐχινάδες ὄρμοι ἔχυσαι,
 Οὐδ' ἦ τις Κέρκυρα φιλοξενώτατ' ἄλλων·

"Iris

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

144 Θερμαῦσραι] Αἱ κάμιναι.

150 Κοιῆς] Κοίη ἢ τῇ Φοῖβης θυγάτηρ Διὸς. ἴσως Κοιαντίς.

156 Κέρκυρα] Ἡ Φαιακία.

μαυραί, ut volebat Vir doctus, qui in edit. Vascos. puncta delevit. Illud quidem durum est, quod Spanhemio placet, item Jussio, apud Hesychium ex hoc loco omnia verba *Θερμαῦσρα*, *Θερμαῦσρες* corrigi, cum ea in scriptorum plurium bonis libris legantur. Vid. viros doctos ad Polluc. iv. 102. 104. 105. Atque etiam durius est, τὸν ante εἰ corripi. Itaque prope malim *Θερμαυραί*.

Vf. 147. Τῆμ' ἔγχετ' &c.] Hunc versum ἐκλίχουσιν Viri elegantissimi ingenii atque doctrinae, Lennepius & Ruhnkentius, quem vid. Ep. Crit. I. p. 64. Versus sane est elumbis, quem nos ante sic emendaramus:

Τοῖς ἔγχετ' ἄρα β' σάκε' ὅσος
 δὲ κύκλιος.

Nam similitudinis verbum τοῖς aut aliud bis esse, ante & post comparisonem, id non est rarum. vid. v. c. Hesiod. Scut. Herc. 41. 44. 374. 79. 401. 11. 421. 23. 425. 26. & 33. 436. 41. Sic & postea infra

228. 39.

Vf. 148. αὐθις] MSS. Ambr. Voss. αὐτῆς, ut supra vf. 99. Mox ἰσώσατο active. H. in Dian. erat activum ἰσώσας.

Vf. 150. Κοιῆς] Certe omnino legendum est *Ko. is Coei filia*, ita *Τῆς Ἥψης filia*, *Nereis Nerei filia*, & milia alia; & non est quod sitem adhibeas Frischlino, qui ait in *Ko. is*, & additum esse, ut vitetur hiatus. A. FABRI. Vidit hoc etiam anonymus Francii, qui in margine notat, dele a. TH. GRAEV.

Ibid. Κοιῆς] Recepimus scripturam Codicis Regii, *ισώσαν οἱ Κοιῆς*, quomodo scribendum esse pro *Ko. is* dudum magno consensu monuisse viri docti. Nam Latonam esse Coei filiam constat satis. In Scholio est: *ἴσως Κοιαντίς*, quod habet speciem emendationis adscriptae margini in Hbro vitioso in hoc nomine. *Ko. is* appellatur ab Onomacrito in hymno in Laton. 2. p.

131.

Fornacesque fremunt sub Vulcani forcipe,
Unaque opera; horrendumque igni laborati lebetes 145
Et tripodes collisi resonant:

Tantus tum fragor exstitit clypei rotundi.
Peneus tamen non refugit, sed mansit
Fortis ab initio, celeresque cohibuit vortices,
Donec Coeeis ei clamavit: Vale & servare! 150
Servare! ne tibi mea caussa aliquid mali accidat,
hacce

Pro benignitate. Gratia autem tibi referetur.
Dixit, &, multa ante passa, adiit insulas
Aequoreas. Sed nec hae venientem recepere:
Non opportunum navibus portum habentes Echinades, 155
Non Corcyra, hospitalissima omnium.

Et-

132. Editi omnes: *οἷός τις οἱ Κορκυῆς*.
Versu sequente Edd. Ald. Froben.
οἷος vitiose pro *οἷος*.

Vf. 154. *οἷος* MSS. Ambr. &
Voss. *οἷος*.

Vf. 155. *Οὐ ληπρόν*] Cur Callima-
chus Echinadum portum, refragan-
te licet antiquitate, navibus reci-
piendis opportunum duxerit, dili-
genter inquirat Arnaldus Animadv.
p. 57. Sed non est a poeta, tan-
quam a jurato teste, veritas exi-
genda. Sardiniam constat omnium
viuperlis obnoxiam fuisse. Hoc ipso
tamen hymno vf. 20. vocatur *ἡμι-
σίονα*; nec temere illud mutem in
ἡμισίονα. Ceterum hunc locum ex-
pressit perpetuus Callimachi imita-
tor, Dionysius Perieg. vf. 616.

*Ἄλλαι δ' ἔλλαθ' ἵκοντο ἀπὸ τῶν
αἰ μὴ ὦν ἀπὸ τῶν
Ναύμαχοι, καὶ πικρὴν ἰσχυρὰν ὄρ-
μη ἔχουσιν.*

Exudite, & ad Callimachum apposi-
te Phrynichus Arabius in *Προπα-
ρασκευῇ* *συναρτῶν* MS. *Ἀπὸ τῶν ἡμι-
σίονα*. *Ὅτις οἱ μὴ τὸν δυνάμει
μὴ ληπρὸν τραχὺ λόγος, ὅπως Κρα-
τῆς ἰπὶ τῷ αἰσθητῷ τῷ ἀπὸ τῶν ἡμι-
σίονα λόγος.* RUINKEN. *Ep. Cris.* 11.
p. 31.

Vf. 156. *Οὐδ' ὅτις Κέρκυρα*] Paulo
durior est transpositio τῷ ὅτις, omni-
noque languet illud verbum. An

scripsit: *Οὐδ' αὐτὰ Κέρκυρα*, nec ipsa
adeo Corcyra hospitalitatis laude
prae ceteris omnibus nobilis? De
scriptura *Κεζύρας*, pro quo e numis
ubique rescribi vult Ill. Spanhe-
mius *Κόρυρα*, bene respondet Qui-
rinus Cardinalis in Primord. Corcy-
rae p. 11. usus etiam Eustathii testi-
monio ad Dionys. Perieg. 494. no-
minis utramque scripturam usita-
tam fuisse, & in libris reperiri testi-
tis. Etiam Andr. Marmoram in Hist.
Corcyr. p. 2. ita statuere docet,
promiscue appellatam insulam esse
Κόρυραν & *Κέρκυραν*. p. 196. Quod
denique Corcyram Callimachus vo-
cat *φιλῆσιμονα*, in eo respicit ad
fabulas de Jasone, Ulyssē; unde &
ab Homero *φιλῆσιμονα* Corcyraei
dicti Od. Z. 121. in margine Ste-
phani est varia lectio *κακοῦσιμονα*:
quae unde sit, nescio. Eam h. l.
repudiandam esse recte judicant An-
na Fabri & Ill. Spanhemius: nes-
enim contextus eam admittit. Ad-
scripsit margini, qui noverat ex Ho-
mero, quod monet etiam Spanhe-
mius, Corcyraeorum etiam inhu-
manitatem apud Homerum commemo-
rari. Idem ille, quem ante lau-
davi, Quirinus haec bene inter se
componit l. c. c. x. cum docet hospi-
taltatis laudem ad principes pertine-
re, infamiam contrariam ad plebem.
Ibid.

Ἴεις ἐπὶ πάσῃσιν ἀφ' ὕψιλλοιο Μίματι^Θ
 Σφρχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπει αἶ δ' ὕφ' ὁμο-
 κλης

Πασυδίη φοβέοντο χτ' ῥόον ἥλινα τίλμαι.

160 Ὠυγίλῳ δ' ἥπειτα Κόων Μεροπτιίδα τῆσσι

Ἴχετο, Χαλκιδόπης ἱερὸν μυχρὸν ἡρώϊης.

Ἀλλά ἐ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε· Μὴ σὺ γε μῆτε

Τῇ με τέκοις. ἔτ' οὖν ὀπιμέφορμα, ἔδδ' μεγαύρας

Νῆσσι, ἐπὶ λιπαρὴ τε καὶ βύβος, εἰ κὺ τις ἄλλη·

165 Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος

Ἐπ', σαωτήσων ὑπατοὶ γένος· ὦ ὑπὸ μίτῳ

Ἴξι-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

160 Μεροπτιίδα] Ἡ ὅτι ὑπὸ Μίροπ^Θ ἰδοασιλύθη, ἢ ὅτι Μίροπες αὐτῶν
 ἤκησαν, ἢ ὅτι Μίροπ^Θ θυγάτηρ ἢ Κῶς.

165 Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ οὐκ εἶναι ἀνατραφῆναι τὴν Φιλιάδην
 Πτολεμαίων ἐν τῇ Κῶ.

166 Ἵπὸ μίτῳ] Ἵπὸ τῶν βασιλείων, ὑπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ibid. φιλοξενία] Legitur & κα-
 κήσιν: vulgatam lectionem re-
 sinnerem, φιλοξενία: hanc illi
 gloriam dedit Ulyssis hospitium a-
 pud Alcinoium. A. FABRI.

Vf. 157. ἰφ' ὕψιλλοιο] Veram scri-
 pturam esse ἀφ' ὕψιλλοιο dudum pu-
 tarum, cum eam reperi in Excer-
 ptis cod. Voss. Supra vf. 136. Mars
 ὕψιλλοιο, e monte σμαραγδῶ. Eurip. Phoe-
 niis. 1229. Ἐπὶ κλῆς δ' ὑπὸ τῆς ἀπ' ἐξῆς
 τῆς πύργου κλῆσας &c. ubi codd.
 quidam ἰφ', quod merito non rece-
 pit Cl. Valkenarius.

Vf. 158. αἶ δ' ἰφ' ὁμοκλῆς &c.]
 Videtur imitatus esse Hesiodi ver-
 sum in Scuto Herc. 341. Τοῖ δ' ἰφ'
 ὁμοκλῆς ἴμω ἱερὸν θεὸν ἄρμα. Atque
 etiam uterque Ambrosianus & Voss.
 habent ἰφ' ὁμοκλῆς, quod ut magis
 Ionicum propter Hesiodi locum
 praetulerim. Iidem etiam πασσυδία,
 quae est perpetua in libris varietas.

Vf. 159. Πασσυδίη] Πασσυδίη, πα-
 συδίη & πασσυδίη sive πασσυδίη, in-
 terdum est πασσυδίη, universo agmi-

ne, omnibus copulis. Proprie signi-
 ficat cum omni impetu, cum sum-
 mo impetu. Exponitur etiam πα-
 συδίη, omnino. Caeterum nihil mu-
 ta cum Frischlino, sed verte: exti-
 tissebant juxta finem quatuordecim de-
 prebentur. hoc est, Metuebant
 omnes puerperas, ne forte Latona
 esset. Puerperae enim solebant re-
 cens editos partus in fluminibus ab-
 luere, ut supra notavimus. TH.
 GRAEV.

Ibid. ἢν τῶν τέττων] Vulcanius &
 Frischlinus legerunt μὴ τῶν, ne quod
 deprebentur. A. FABRI

Ibid. κατὰ ῥέον ἵπτα τέττων] Tor-
 sit hoc interpretes. Itaque Vulca-
 nius & Frischlinus corrigebant μὴ
 τῶν. Sed sic commodus sensus non
 existit. Nec bene rem egit Grae-
 vus, in cujus explicatione τέττων
 pro plurali accipitur, quod fieri non
 potest. Verum vidit Bentlejus. ῥέον
 h. l. non est flumen, sed mare,
 maris fluctus, de quo saepe apud
 Homerum hoc verbum. Κατὰ ῥέον
 utrum

Etenim Iris omnibus ab alto Mimante
Minitans, longe avertebat. Illae vero prae minis
Omnes una fugiebant per mare, ad quamcunque
venisset (Latona)

Antiquam autem postea ad insulam Con Meropeida 160
Contendit, sacram sedem Chalciopes heroinae.

Sed eam filii cohibuit oratio haec: Ne tu quaeso,
mater,

Hic me ede: non ego quidem vitupero, aut con-
temno

Insulam: quippe pinguis & pascuis plena, si qua
alia.

Sed ei e fatis alius quis debetur Deus,
Servatorum celsum genus: cujus sub diadema

165

Ve-

utrum ad *φαιστό*, an ad *τέρμιν* re-
feratur, nil interest. Si ad *τέρμιν*,
erit idem quod *vs. 206. παρὰ ῥέον*,
in quamcumque incidisset gradiens
in mari vel per mare. MS. Voss.
καταῖκον & τέρμιν.

Vs. 160. Μεροπείδα ῥέον] Meropas
eam olim inhabitasse Quintilianus
docet a Merope quodam sic dictos,
qui, ut tradit Hyginus, Coam In-
sulam tenuit regno, & a nomine si-
liae, Coon & homines ipsos a se
Meropas appellavit. A. FABRI.

*Vs. 162. Ἀλλὰ ἡ παιδὲς ἔρκει ἐν-
τίδῃ*] Non est *ἔρκει* pro *defendit*, seu
descendebat: sed potius pro *prohibuit*
facere quod volebas, sive *prohibebas*
STEPHAN.

Vs. 164. ἐνὶ ληπάρῃ τε καὶ εὐβοῇ] *Vs.*
Ad Cretam transtulit Dionys. Perie-
geta 502. Πάλλῃ τε, ληπάρῃ τε, καὶ εὐβο-
ῇ. Idem epitheton tribuit Corcy-
rae 494. quod ibi Eustathius inter-
pretatur *πολύκαρπός τε καὶ εὐκαρπών*,
quod huic loco aptum: non quod
Burmanno videbatur ad Ovid. He-
roid. xxi. 82. id verbum responde-
re poetarum Latinorum epithetis in-
sularum, *candida*, *fulgens*, *niveus*.
Nam ea omnibus insulis communia
ex re. Nec hic locum habet inter-
pretatio, quam Spanhemius ad *vs.*
155. accommodat ei verbo, *πραιο-
πλαῖ, ἡσυχία*.

Vs. 165. Ἀλλὰ εἰ &c.] Compara
similem locum in insulam Con a-
pud Theocritum xvii. 58. seqq.

Ibid. διὲς ἄλλῃ] Quippe Ptole-
maeus in insula Co natus & educa-
tus est. Theocrit. in Idyll. 17. ad
Ptolemaeum:

Καὶ σὺ Κόως ἀτίταλλας βρίσκῃ πο-
ρὺν ἰόντα
διεμμένα παρὰ μητρός, ὅτι πρὸς
ταὺς ἰδὲ ἀχ.

Infra etiam, ubi insulam loquen-
tem inducit.

Ὅλοι καὶ γήινου, τίους δὲ μα τίς-
σον ἴσον πῆρ
ἄλλον ἐτίμασιν κυκλώματα φῆ-
ς. Ἀπόλλων. A. FABRI.

Vs. 166. σωτήριον ἔκαται γένῃ] *Vs.*
Ptolemaeus Lagi filius, vel ut Pau-
sanias vult, Philippi, Alexandri
Magni patris, unus ex Alexandri
ducibus Persico bello, Aegyptum
occupavit. a quo Soterum appella-
tio inter Aegyptios fluxit, a rebus
magnifice gestis: ut & a virtute,
Evergetae & Philadelphi & Philo-
metoris. Periphrastice vero *σωτή-
ριον ἔκαται γένῃ* vocat Ptolemaeum.
Philadelphum. Blanditur vero Cal-
limachus Ptolemaeo, cum ait debe-
ri huic insulae altum decum. Ita
etiam Hymno in Apollinem *vers. 26.*

Ὅς μάχεται μακάρισσιν, ἰμὼ βα-
σιλῆϊ μάχεται:

201

- Ἰξεῖ) ὅκ' ἀέκυσσ' Μακεδόνι κοίρανεσσ',
 Ἀμφοτέρῃ μεστέγχεα, καὶ αἰ' πελάγεσσι χέθλιω·
 Μέγχεις ὅπῃ φράτῃ πε, καὶ ὁππῶθεν ὠκείες ἵπποι
 170 Ἡέλιος φορέουσιν. ὁ δ' εἴσι) ἦθεα πατρός.
 Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλθούσι) ἄμμι ἀεθλος
 Ὑστατοι, ὁππῶτ' αἶν οἱ μὲ ἐφ' Ἑλλήεσσιν μάχαιρα
 Βαβαρικῶ καὶ Κελτῶν ἀναστήσαντες ἄρῃα
 Ὀφρύοι κτύπεις ἀφ' ἐσπέρας ἐχρατόωντος
 175 Ῥώσων), ἠφάδισιν εὐκοίτες, ἢ ἰσάεθμοι

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

167 Μακεδόνι] Τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.

174 Τιτῆς ἀφ' ἐσπέρας] Τῆς δύσεως. Τιτῆς δὲ, καὶ τὸ ἐπικράτης.

175 Ῥώσων), ἠφάδισιν εὐκοίτες] Ἑρῶν· ὁ δ' Ἑλλήων βασιλεὺς, γυναικῶν τὰς Κελτὰς, ἔλθω ἐπὶ Πυλῶνα βελόρῳ τῷ θιῶ τὰ χερσίν.

Ὅτε τὰ ἑμὴ βασιλεῖ, καὶ Ἀπὸ-
 λωνι μάχοτο. VULCAN.

Ibid. ὃ ὑπὸ μίτρῳ Ἰξεται ἐν αἰκί-
 σσ' Μακεδόνι κοίρανεσσι] Potest Ma-
 cedoni jungi cum ἴξεται, vel cum
 κοίρανεσσι. & quidem dici etiam ἐν
 αἰκίσσῃ κοίρανεσσι Μακεδόνι, non re-
 censans sub Macedonis imperio esse. At
 μίτρῳ non balteum sed mitram dixe-
 rim, ipsam vocem Graecam Lati-
 norum exemplo retinens. Ex his
 autem quae sunt insignia imperii
 satis ipsum imperium intelligitur,
 adeo ut κοίρανεσσι addi necesse non
 fuerit. STEPHAN.

Ibid. ὃ ὑπὸ μίτρῳ ἴξεται] Sub ca-
 fus imperium venient. Nam per μί-
 τρῳ, diadema regium, vel αἰδαρὶν in-
 signe imperii intelligit. Eustathius
 certe μίτρῳ etiam de fascia qua ca-
 put obligatur dici ex Euripide &
 Herodoto docet. VULCAN.

Vf. 168. Ἀμφοτέρῃ μεστέγχεα] Duas
 tantum continentes agnoscit. Vide
 Theocritum, qui ait 33839. urbes sub
 imperio Philadelphi fuisse. Idyll 17.

Οὐδὲ τις ἄστια τέσσα βροτῶν ἔχου
 ἔργα δαίμονος.

Τρεῖς μὲν οἱ πολλοὶ ἐκαστοτάδης
 μερίδωνται,

Τρεῖς δ' ἀρα χιλιάδες τρισσῶν
 μυριάδων.

Δυναὶ δὲ τριάδεις, μετὰ δὲ σρισ-
 νὶνδιδάδες τρεῖς.

Τῶν πάντων Πτολεμαίου ἀγῶν
 ἑμμοσιναίῳ.

Et infra:

— Θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
 καὶ ποταμοὶ καλλοδοτικὸς ἀνίσσονται
 Πτολεμαίῳ.

Quod ad primum versum attinet, si-
 ne dubio intelligit non urbes tan-
 tum, sed κόμας. A. FABRE.

Ibid. Ἀμφοτέρῃ μεστέγχεα] Hoc Cal-
 limachus dicit ex sententia veterum,
 qui mundum in duas tantum
 partes dividebant, Asiam nimirum &
 Europam. Id testatur Varro de L. L.
 lib. iv. & Isocrates in panegyrico.
 Hinc intelligendus Tibullus lib. iv.
 eleg. 1.

Sed ut utroque idem diceris magnas
 in orbe.

Utroque in orbe, dicit Asiam & Eu-
 ropam, in quas duas partes divisus
 erat orbis. Auctor autem istius di-
 visionis Eratosthenes traditur, &
 deridet Strabo lib. 1. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀμφοτέρῃ μεστέγχεα] Add.
 Cellar. Geogr. I. 11. Post αἰ πάλαι

Veniet, volens a Macedonibus regi,
Utraque continens, quaeque in mari sedent,
Ad occasum usque, & unde veloces equi
Solem vehunt. Ille autem imitabitur instituta pa-
tris.

Atque aliquando nobis veniet bellum commune,
Cum adversus Graecos ferrum
Barbaricum & Celtam commoventes Martem
Posterius Gigantum ab ultimo occidente
Ruent, nivibus similes, aut pares numero

Stel- 175

ἡμεῖς καὶ οὐρανὸς περιφρασίς ἰνσῶν. καὶ οὐρανὸς
καὶ οὐρανὸς re dolet Hebraismum: nam
& Hebraei insulas & insulanos di-
cunt in mari sedere.

Vf. 169. ἀπὸ τοῦ] Schol. Apollonii,
οὐρανὸς, inquit, κατὰ τῆς καὶ τοῦ
τοῦ γὰρ ἡμεῖς οὐρανὸς, λέγεται δὲ οὐρανὸς
ἰνσῶν. Et re vera sic est: nam
Sol ab eodem loco quo definit, cur-
sum suum instaurat. Hic vero non
ita intelligendum; nam est Occidentis,
extremitas Oceani. A. FABRI.

Ibid. ἀπὸ τοῦ] De occasu est apud
Homerum Od. 9. 243. ubi vid. Eu-
stathius. Scholiastes ergo Apollon.
Rhod. non audiendus, qui ad l. 1281.
proprie ait ἀπὸ τοῦ de oriente dici.

Vf. 170. ἰδὲ ὡς οὐρανὸς ἰδὲ πατρίδας]
Sic Virgilius,
Pacatumque reges patriis vinctu-
libus orbem.

Theocrit. Hymn. XVII,
Μῦθος ἰδὲ προτέρων τοῖσι ἐν
Ἰνσῶν καὶ,
Ἰνσῶν καὶ καὶ οὐρανὸς, καὶ οὐρανὸς ἐκ-
μασσεύεται ἰδὲ. A. FABRI.

Ibid. ὡς οὐρανὸς] Ingeniosum est, &
elegantius vulgato, quod venit in
mentem Viro summo, T. Hemster-
huisio, ὡς οὐρανὸς ἰδὲ. π. induit mores pa-
tris. Sed quia etiam obliuisci mores,
desistere mores, memor moris paterni,
& similia bene dicuntur Graecis &
Latinis, vulgatum non spreverim.

Vf. 171. ἔνθεν τῆς οὐρανὸς ὡς οὐρανὸς
ἰδὲ. Vide Iustinum, qui haec
suse describit lib. 24. A. FABRI.

Vf. 172. Τρατὸν] Ad ultimum, post-
quam aliae nationes expertae fue-
runt Celtarum vim. MSS. Ambr.
Tom. I.

Voss. Edd. vet. omnes ἔνθεν, in quo
esse videtur tautologia frigidior. Igi-
tur Τρατὸν servavi, quod e bono
libro ductum putō. Mox MSS. Ambr.
ἀπὸ τοῦ.

Vf. 173. Κατὰ τῆς ἀνατολῆς ἀνατολῆς]
hoc est ἀνατολῆς. In qua signifi-
catione Homerus verbis ἀνατολῆς, ἐν-
θεν, & ἀνατολῆς utitur. Κατὰ ποτὸς
sive Κίλτας a fontibus Eridani ad
Rhenum usque pertingunt. A qui-
bus universi Europaei Γαλάτας, Κα-
τωί a Graecis vocati sunt. de Celtis
ita Pausanias, οἱ δὲ αἱ Κατωί μα-
κρὰ πάντας ὑπερβαίνει μάλιστα τὴν ἀνατο-
λῆν. VULCAN.

Vf. 174. Ὁ ἰσχυρὸς τῆς τῆς] Perfi-
ciens in amplificatione potentiae sui
regis Philadelphi, hostes ejus vocat
Τῆς τῆς. quod ei tanquam Deo, ut
Titanes Jovi, bellum inferant. VUL-
CAN.

Ibid. — ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς]
Repono ἰσχυρῆς. In Ald. &
Frob. ἰσχυρῆς. Sed & ἰσχυρῆς
proparoxytone scribendum. STE-
PHAN.

Ibid. ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς]
Cave credas viro doctissimo. ἰσχυρῆς,
verbum poeticum, ultimus sum. Un-
de h. l. ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς, occidens ul-
timus. Sic Homer. Iliad. B. Ἀνδρά-
να τ' ἰσχυρῆς, Antbedonaeque extre-
mam. Th. GRAEV.

Ibid. ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς] Etiam edit.
Vascos. ἰσχυρῆς. At MS. Ambr.
2. & Voss. ἰσχυρῆς, ut Stephe-
nus voluit. Sed bene Graevius ἰσχυ-
ρῆς defendit.

Vf. 175. Πάσας] Verbum πο-
ταί.

Τείρειον, ἡνίχα πλείστα χα' ἡέρα βυκολέων].
Φρύεα ὃ [κῶμα Λοκρῶν, χα' Δελφίδες ἄχραι].
Καὶ πίδα Κεισαῖα, χα' ἡπειρά[ο πόλεις]
'Αμφιπεριτείων]. ἰδῶσι δὲ πίδα χαρπὸν

Γεῖτο-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

τα Ἀμφιάσαι, πλησίον δὲ γινώσκων, ὃ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρυσά-
μῃ, ἀπύλας τὸς πλείους αὐτῶν, ὀλίγων δὲ περιλιφθέντων, Ἀ-
τίγους τῆς φίλῃ τῷ Φιλαδίλφῃ Πτολεμαίῳ, προξενῶ αὐτὸς αὐ-
τῷ ὥς ἐπὶ μισθῷ στρατιώτῃ, καὶ ὃ ἔχρηξεν ὁ Πτολεμαῖος τέτα-
ρα στρατιώματι. οἱ δὲ ὁμοίως ἐβουλόθην καὶ τῷ Πτολεμαίῳ Ἀφρεά-
σαι τὰ χρήματα, γυνὴ δὲ συλλαμβάνει αὐτὴν, καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ
εἶμαίον τῷ Νείλῳ τὸ λιγὸν Σιδωνιτικόν, καὶ κατέκλυσε αὐτὴν οἰκί-
σιν, ταῦτα δὲ φησὶ ζῶντι ἀγῶνα ἔστω.

πυλῶν, quo usus Homerus Il. A. 30. ubi vid. Schol. Od. Ω. 69. ubi est ἱρῶσαντο ἐν τῷ χρεῖν, ἀπὸ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἐν τῷ χρεῖν. Item Nicander Ther. 350. &c. & alibi. v. Hesych. in Ἑρῶσαντο, & ibi interpretes. Usus tamen etiam ut aliis poetis verbis Thucyd. II. 8. ἱρῶσαντο ἐν τῷ χρεῖν, ad bellum cupide ferrebantur. Sed MS. Ambr. 2. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benenar. ἱρῶσανται, quod non spreverim, cum alibi noster in hac forma cum ἱρῶσαντο & ἱρῶσαι futuro uratur: quamquam etiam ἱρῶσανται rectum est: cum venerint. Voss. ἱρῶσανται. Similis varietas mox in ἀμφιπεριτείωντο.

Ibid. ἡνίχα πλείστα [Brenno videlicet duce, qui qua occasione quoque consilio Gallos in Graeciam duxerit, describit Pausanias in Phocicis. VULCAN.

Ibid. ὃ ἡνίχα πλείστα [Τείρειον] Τείρειον dicuntur astra, ut & φήρια, unde & Sirius dictus. Τείρειον vero quasi τέρατα καὶ σημεῖα τῶν πλῆθους, ut annotavit Scholiastes Apollonii lib. 2. quam etymologiam magis probaverim, quam Eustathii, qui ἀπὸ τῷ τείρειον deducit. ὅτι πολλὰ, inquit, ἐν τῷ ἀστέρι καταπονίσται, γινώσκωντο. Aptè vero addit Callimachus verbum βυκολέωνται, metaphora sumpta a pecudibus gregatim

errantibus, sive pascentibus. VULCAN.

Vf. 176. Τείρειον] Hinc πλανητῆρος epitheton coeli apud Aratum 604. quam vocem non habent lexica. Item πλανητῆρος apud Onomacritum Hymn. in Natur. 6. quod verbum jam notavit Scottus.

Ibid. κατ' ἡέρα βυκολέωνται] Virgil. lib. 1. Aeneid.

— solus dum sidera pascit.

Et ex hoc loco patet lectionem παλῶν, quam intrudere quidam voluerunt, nullo modo recipi posse, cum noster dicat κατ' ἡέρα, & certo certius sit Virgilium hunc locum ob oculos habuisse. A. FABRI.

Ibid. βυκολέωνται] Hoc verbum, hoc quidem sensu, scilicet errant, quod & Latini de gregibus dicunt, ut Virgil. Ecl. 1. est ex audacioribus Callimachi, ad cuius similitudinem Moschus Id. II. 5. dixit ποιμαίνονται. Εἴτε καὶ ἀτρεκέως ποιμαίνονται ἰδῶντο οἰκί-
ρων. Sed non primus ita dixit. Xenoph. Cyrop. I. p. 43. ed. Hutch. χαρίν, εἰ ἴστωι κρεσσίων τῇ θυγατρὶ τὸν πατέρα ἀποβυκολέωνται: ἢ — πατέρα filium alioquin & errare suum. quod imitatus est Lucian. in Navig. c. 4. A Callimacho sumit, opinor, Dianys. Per. 193.

Vf. 177. Φήρια &c.] In hoc loco libri valde variant, A MSS. Ambr. 1010

Stellis, cum plurimae coelo errant.
 Castella & [vici Locrorum, & Delphica iuga,]
 Et campi Crissaei, & continentis [urbes]
 Circumquaque gemant! Videant veropinguēs fruges
 Vici-

totus versus abest, sed relictum est spatium capax versus. In duobus Vaticanis n. 36. & 1379. solum verbum *φρούρα* est. MS. Reg. Voss. Edd. Flor. Ald. Vascos. Froben. tantum habent *φρούρα καί*. Lacunam explevit Benenatus, ut nunc editur. In versu sequente ab iisdem libris omnibus abest *πύλας*, & praeterea *ἵππους*, non *ἵππους*. Supplementum a Callimachi manu esse, non ausim dicere. Rev. Checotius vidit exemplum Callimachi Aldinum, quod fuit olim Jo. Georgii Triffini Vicentini, nunc est in bibliotheca Barberiniana, in quo & haec & altera vs. 200. lacuna eodem modo expleta esset, ut nunc in vulgaris, sed ut pro *ἵππους* *πύλας* esset *φρούρας*. Ac prorsus eodem modo est in exemplo edit. Vascos. quod ipse habeo: manus aurem ejus sit ignoro. Sed de hoc & ceteris locis talibus separatim agimus in praefatione. Auratus putabat, (ita adscriptum exemplo Aldino) perfectam esse sententiam, delendumque *καί*. Id sic accipiendum est, ut Callimachi versus sit:

Φρούρα καὶ πύλα Κρυσσαίου καὶ ἱπποῖ.

Sed pro *Κρυσσαίου* legendum *Κρυσσαία*, quod in exemplo Ger. in margine esse, notat vir doctus in exemplo Aldino, vel *Κρυσσαία*, ut apud Homer. H. in Apoll. 446. corrigit Holstenius *Κρυσσαίου* pro *Κρυσσαίων* ad Stephanum Byz. in *Κύβη.* Etiam Athenaeus xiii. p. 560. habet *Κρυσσαϊκὴ πύλα*. Pro *ἀμφιπερικύκλωται* MS. Ambr. 1. Reg. Voss. Edd. Ald. Vascos. Froben. Benenat. *ἀμφιπερικύκλωται*. Ambr. 2. *ἀμφιπερικύκλωται*. v. ad vs. 175.

Ibid. *καὶ Δελφίδες ἀραι*] Hic *ἀραι* non esse adjectivum, sed substantivum, sicut vs. 104. *Χερωνίδες ἀραι*, ante monui. Aliquando autem per iuga montium sive cacumina mon-

tes totū significantur. STEPHAN.

VI. 178. *πύλα Κρυσσαία*] Intelligitur campus, qui felix dicitur. Strabo ix. 418. *πύλωνα δὲ τοῖς Κίβητος καὶ Κρυσσαίου πύλων ἀδαιμον*. Etiam commemorat Eustath. ad Hom. p. 272. ubi scripturam per *οο* recentiore esse dicit. Per simplex *ο* *Κρυσσαία* MS. Voss.

VI. 179. *ἀμφιπερικύκλωται*] Lamentorum seu gemituum significationem huic verbo inesse non puto, sed *ἀμφιπερικύκλωται*, a *κυκλῶ* posito pro *κυκλῶ*, sonare *circumdari*. Ex eo autem intelligitur valde oppletum esse. STEPHAN.

Ibid. *ἀμφιπερικύκλωται*] Verti, *circumquaque gemant*. quae interpretatio non aliena est a significatione verbi *κυκλῶμαι*, καὶ ἰδνύμαι ἵππῳ κύβῳ, ut docet Hesychius, praecipue cum gemitus sive doloris rationem statim subjiciat, inquit:

— ἰδνόν δὲ πύλα καρπὸν

ἵππων αἰδομένων.

Si vero a *κυκλῶ*, καὶ *κυκλῶ* deducamus, & interpretemur, *in orbem rediguntur*, ad immensam multitudinem Gallorum referendum erit. VULCAN.

VI. 179. 180. *ἰδνόν* — ἵππων αἰδομένων] *ἰδνόν* non ad Celtas, sed eodem quo *ἀμφιπερικύκλωται* referendum. Vir doctus corrigit *αἰδομένων*, ut ad *καρπὸν* referatur, quod non necessarium est. Nam si ager vicinus ardet, etiam fruges ardent. Ante audierant, Celtas quocumque venissent ferro ignique vastare omnia. Nunc etiam suis oculis in vicinia videbunt. Sententia ita clara est: sed inest tamen aliquid duri in altero versu, quod tollere ingeniose tentavit Cl. Valkenarius ad Eurip. Phoen. p. 503.

— ἰδνόν δὲ πύλα καρπὸν

ἵππων αἰδομένων, καὶ ἑλόντων μῆτον ἀνέχ.

Illustrata etiam sententia. Potuerunt
 L 2 libra-

- 180 Γείτονος αἰθομένοιο χαῖ' ὅς κ' ἐπ' μοῦνον ἀκυῖ,
 'Αλλ' ἤδη πῶς τὸν ἀπαυγάζονται Φάλαγγες
 Δυσμενέων· ἤδη δὲ πῶς τριπόδασιν ἐμῷ
 Φάσγαντα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
 'Ασπίδας, αἱ Γαλάτῃσι κακῇ ὁδῷ ἄφρονι Φύλῳ
 185 Στήσου]· τίαν αἱ μ' ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἔπ' Νείλω
 'Εἰ πυρὶ τὸς φορέοντες ἀποπνέσάν τις ἰδύσας,
 Κεῖσιν], βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόνιος
 'Εσδόμβρα. Πτολεμαῖε, τί τοι μαλ' ἡῖα φαίνο.
 Αἰνήσεις μέγα δὴ καὶ τ' εἰς ἔπ' γαστέρι μάντι
 190 'Υπερον ἡμάτε πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλειο μῆτιρ·
 'Ἐστ' διειδομένη τίς σ' ὕδαλ' ἦσος ἀραιή,

Πλα-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 185 Τίαν] Ὀντιαν ἀσπίδων αἱ μ' ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δὲ τῇ Πτολεμαίῳ
 δόδοισι].
 191 Δειδομένη] Φαινομένη.
 'Αραιή] Διπλή.

libraril versus prioribus conformare, & facilis lapsus in γήπας fuit.

Ibid. αἰθομένους] Dubitabat pateran legendum esset αἰθόμενον, καπνὸν αἰθόμενον. A. FABRI.

Ibid. καὶ αἰετὶ μῶνον ἀκυῖ] Cum hoc nomine subaudiendum puto aliquod verbum: cujusmodi fuerit πύθωνται. ut Latine subaudiatur non videant, seu viderint, ex praecedente verbo ἰδύσας (quum hoc a sensu aurium sit alienum) sed sciuerint, vel acceperint, seu cognoverint. Huic autem opponit ἀπαυγάζονται. est enim hic ἀπαυγάζεσθαι, conspici, spectari, non resplere. Mutatur autem modus in ἀπαυγάζονται, propter verbum, quum antea conjunctivo esset usus. STEPHAN.

Vf. 181. περι τὸν] MSS. Ambr. Voss. Edd. Flor. Ald. Vascof. Froben. παρὰ τὸν, & versu 182. recte correctum est περι in ed. Benenati: idque ceteri secuti sunt. Nam deberet esse τῷ, ut mox παρὰ τριπόδων. Herodotus tamen dixit παρὰ

τὸ ἵππον, IV. 62. quem imitari potuit Callimachus.

Vf. 183. Φάσγαντα — 'Ασπίδας] In his verbis variant libri scripti & editi. Edd. veteres habent ubique accusativos, accepto τῷ ἀπαυγάζονται pro videant, ut ἀπαυγάζου vf. 125. pro vide: quod non patiuntur sequentia & verbum Φάλαγγες. MSS. mei habent primo ἀναιδέας & ἀσπίδας, itemque Voss. a manu secunda ἐχθομένας. Unde primum est corrigere, Φάσγαντα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε 'Ασπίδας, quod requirit sane verbum ἀπαυγάζονται. Sic correctam fuisse in Ger. testatur vir doctus in marg. Ald. Idem addit: Auratus legendum putat ὁ pro αἱ, ut referatur ad τριπόδας. Gloss. interlinearis Cod. Reg. ad ἐχθομένας monet, τοῖς Γαλλοῖς.

Vf. 185. αἱ δ' ἐπ' Νείλω] v. Schol. Quae hic in Scholio traduntur, nusquam ab aliquo historico tradita sunt, quod sciam. Sed Callimachi auctoritate satis confirmantur.

Vf. 187.

Vicini (agri) ardere; non modo audiant! 180
Atque adeo jam circa templum conspiciantur phalanges

Hostium: jamque prope tripodas meos
Enses & balthei impudentes, & infesta
Scuta, quae Celtis, insanae turbae, malum redi-
tum

Efficient. Pars quidem eorum mihi cedet praemio, 185
pars vero ad Nilum

In igni dominos exspirare videns

Reponetur, regi praemia magni laboris

Futura. Haec, Ptolemaee, tibi oracula edo.

Valde certe laudabis adhuc latentem in utero vatem

Omne in tempus. Tu autem sic intellige, mater: 190

Est conspicua quaedam in aquis insula, tenuis,

Errans

Vf. 187. *Κείοντα*] Vulgati interpretes: *jacubunt*: ut referatur ad *ἑν* *πυλ.* Marti arma combusta, honoris causa, notum est. Atque etiam paullo diutius refertur ad *ἀπορροισσάσας*. Sed tamen, quia sequitur *αἰδῶνα ἰσχυμέναι* regi, verius est, accipere, ut de Apolline, *repositas jacubunt*.

Vf. 189. *τὸν αἰετὶ γαστρί μύσσει*] Non placebat patri meo *τὸ αἰετὶ*, cum *ἔσται* quod sequitur: itaque legebat *τὸν*, *ἂν ἔτι*. A. FABRI.

Ibid. *αἰετὶ*] Verum vidit Faber: idque confirmat MS. Voss. a prima manu. Sic mox vf. 196. *ἂν ἄλ.* Vellem Rzech. Spanhemius, qui nil mutandum ait, explicasset *αἰετὶ* & grammaticè illustrasset.

Vf. 190. *ἐνυμνάλλω μῦθον*] Verti: Tu vero sic intellige, mater, quae est formula demonstraturi alicui aliquid, argumentis commemorandis, e Graeco Xenophontis: *ἐνύψας δ' αὖτις πρὸς*. Possis etiam: Tu vero hoc teneto. *ἐνυμνάλλω* habere vim intelligendi e certis signis, unde & pro *conjectura* faepissime dicitur, multis exemplis planum factum a Cel. Alberto Observ. ad N. T. p. 188.

Vf. 191. *διδουμένη*] Gallice expli-

ca: *Qu'on voit tantôt ici & tantôt là*. A. FABRI.

Ibid. *διδουμένη τις*] Respicit ad nomen Deli. vid. vf. 53. Bene Schol. *φανερῶν*. Male autem III. Spanhemius corruptam Hesychii glossam huc trahit, & ex ea locum hunc explicat, ut bene monuit ad Hesychium Cel. Albertus, a quo pro *διδουμένη* recte editum est *διδύται*. Pertinet huc locus Apollon. Rhod. I. 546. de navigantibus: *μακρὰ δ' αἶν ἰλινακίσσονται*, ut conspicua per gramineos campos, per prata, *σέμια*. Schol. *ὡς δῖα ἔστι ἡ ὁδὸς* &c. Est etiam verbum Homericum sed sine elisione finalis in praepositione II. N. 277. *ἰθά μάλιν' ἀπὲρ διδύτῃσι ἑδρῶν*, conspicua est *virgata*. Active est apud eundem, Θ. 535. *Ἄλκον ἢ ἀρετὴν διδάσκειν*, demonstrabis virtutem, conspicuam reddes. Eustathius interpretatur *ὡς ἢ ἡμῖν διαφανέσθαι*, p. 931. 53. Activum habet etiam Platu Phaedon. p. 62. B. *Ἀδύ- & ἰδύειν*, oratio obscura.

Ibid. *ἦτορ ἀπὸν*] *λατῶν* Interpretatur Scholiastes, hoc est *ἐνὶ*, *angustam & exilem*. VULCAN.

Ibid. *ἦτορ ἀπὸν*] Vulcanius explicat

- Πλαζομένη πηλάγοισι· πέδους δὲ οἱ ἔχ' ἐπὶ χόρῳ·
 Ἀλλὰ παλινρόϊη ὀππινήχῃ, ἀνθέρικος ὤς;
 Ἔνθα νότος, ἐνθ' εὐρος, ὅπη φορέησι θάλασσα
 195 Τῇ με φέροισι. κείνῳ γὰρ ἐλεύσεται εἰς ἐθέλυσαν.
 Αἰ μὲ, τόσσα λήθηος, ἀπέπρεχον εἰς ἀλὶ νῆσαι·
 Ἀσπερὴ Φιλόμολπε, σὲ δ' Εὐβοίηθε καλῆεις,
 Κυκλάδας ὀφομένη ὤκηγίας· ἔ' π' παλαιὸν;
 Ἀλλ' ἐπὶ τοι μετόπιωδε Γεραΐσιον εἴπετο Φῦκος·
 200 [Ἔσῃς δ' ὡς μέσσησι. χαιτοικπίεσσα δὲ Λητώ,
 Φῦκ Ⓞ ἄπαι χαιτέ] φλεξας· ἐπὶ ὤκηγίῳ πυλῇ,
 Τλῆ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

193 ἈνθέρικⓄ ὤς] ἈνθέρικⓄ ἐστὶν ὁ τῷ ἀσφοδελῷ καρκύς.

199 Γεραΐσιον] Γεραῖτες, ἀπρωτόνιοι Εὐβοίας.

placat tantum, augmentum, exilium, sed male: intellige eam levi & summo solo vel saxo esse. A. FABRI.

Vf. 192. πῶς ἐχ' ἐπὶ χόρῳ] Edd. Ald. Vascof. χόρῳ. Frobenius χόρῳ primus dedit, quod Benenatus cum ceteris imitatus est. Sed dudum conieceram ἐν ἐπὶ χόρῳ. quod est non certo loco manere, non stabilem permanere, cum idem vidi in mentem venisse viro docto in marg. ed. Vascof. De formula ἐν χόρῳ εἶπαι vel μέναι egerere plures. Κατὰ χόρῳ eodem modo dixit Thucyd. iii. 22. 24. Herodot. iv. 97. 201. & alii. χόρῳ est certus, destinatus, fixus locus. Xenoph. Cyrop. iv. p. 208. ἀσφράττα — ἐν ἀπὸ χόρῳ πᾶσι. Πῶς ἐχ' ἐπὶ χόρῳ scil. bene dici, vix credo, aut commodum sensum habere. Immo πῶς ἐν ἰδίῳ χόρῳ erant.

Vf. 193. ἀνθέρικⓄ] Virgultum dicunt esse caulem asphodeli: Latini albuginum dicunt. A. FABRI.

Vf. 194. Ἔνθα νότⓄ, ἐνθ' εὐρⓄ] En tibi vetus Epigramma de Delo:
*Deles jam stabili revincta terra,
 Olli purpureo mari natibus,
 Et nato levis hinc & inde vento
 Dat fluctibus iniquita summi:
 Deos illam geminis Deus carentis*

Hac aīta Cyara ligavit, illuc
 Conflanti dygonas dedit teneūdas.

A. FABRI.

Vf. 198. πωρῆγίας] Πωρῆγες apud poetas ponitur pro rotundis, quasi dicas, circumactis, circumactibus: quae ratione etiam πωρῆγες pro eodem dicitur a πωρῆγῳ. Interdum etiam curvum significat. Sic πωρῆγες αἰτὰ apud Apoll. Rhod. quod apud Latinos curvum Hittas. TH. GRAEV.

Ibid. πωρῆγίας] Putem, non de insulis singulis intelligendum, sed de universis, quae κύκλον quandam efficiunt, (unde & nomen Cycladum) qui est πωρῆγες. Sed si non subtiliter rotunditatem capias, & πωρῆγίας dici insulas dicas, quia undique aqua circumtae sunt, de insulis quoque intelligi singulis potest.

Ibid. ἔ' π' παλαιόν] Non jungo παλαιόν cum nomine φύκⓄ, sed accipio pro πάλαι. ut dicatur non pridem descendisse, atque hoc ex algā, quam a tergo verrebatur, potuisse cognosci. STERN.

Vf. 199. μετόπιωδε Γεραΐσιον] Forasan aliud intelligi ac interpret, nempe algam loci, qui postea Geracius est appellatus, ut versu 71.

— ὁ γῆραι μετόπιωδε θησαυρός.

γῆραι

Errans in pelago, quae non uno in loco (defixos)
pedes habet,
Sed aestui innatat, velut albueum,
Quo notus, quo eurus, quo mare ferat.
Ad hanc me defer. Ad hanc enim venies volentem. 195
Et aliae quidem, haec cum diceret, aufugerunt ma-
ris insulae:
Tu vero, Asterie, carminum amica, ab Euboea
descenderas,
Cycladas visura rotundas, neque diu ante:
Sed te adhuc pone Geraestia sequebatur alga.
[Constiteras vero in mediis, miserataque Latonam, 200
Omnem algam comburebas] Etenim valde commo-
vebare,

Mi-

qui posset senex evasis: sed tamen sim-
pliciter intelligere mallet. A. FABRI.

Ibid. Γεραῖστον ἄλγη φῶκε.] MS.
Vat. γαῖστον. Geraestii alga est, quae
ad promontorium & litus Geraestium
collecta natat. Ovid. Heroid. vii. 172.
Nunc levis ejedam continet alga ratem.

Vf. 200. ἔστε &c.] Hic versus
cum sequente usque ad syllabas κατε
abest a MSS. Ambrosianis, Vatic. utro-
que, Reg. & Voss. sed spatulo relicto
vf. 201. itemque ab Edd. Flor. Ald.
Vascos. Froben. Supplevit primus,
quod sciam, Benenatus, quem Ste-
phanus imitatus est. Sed de his sup-
plementis idem judicandum est, quod
de superiori. In exemplo Aldino,
quod mihi est ad manus, vir doctus
alio supplemento lacunam explevit.
Adscripsit enim: Sic & Cer. Sed est
emendatum: Ἦγγ' ὁ ἀστὴρ ἰαχῆας ἰνὴν πη-
μαχίῳ κῆρι. quod est multo melius
quam vulgatum, sed & ipsum recens.
Quoad ultimum κῆρι, idem volebat
R. Bentlejus, quem vide. Eodem mo-
do correxerat Th. Canterus, ut in
schedis ejus reperit Dorvillius. v. ad
Chariton. p. 441. Πυρὶ quidem stare
non potest salvo metro. Dawesius
V. C. in Mist. p. 107. etiam καλοῖς cor-
rigit, & facit πυρὶ δαίνο κῆρι, ex Hom.
Od. non I. ut ille habet, qui Bent-
leji indices consultos exprobat,

sed A. 48. quod recte repudiat Dor-
villius l. c. & vulgatam lectionem
esse in MSS. Venet. & Esthensi re-
fert. Bentlejus πυρὶ refert ad κῆρι, ut
πυρὶ κῆρι sit valde, & καλοῖς de amo-
re interpretatur, etli nullo ejus sig-
nificationis exemplo allato: quod
non improbem prorsus, sed tamen
non necessarium puto. Περικαλοῖται
de magno amore dixit Chrysostomus
de Sacerdotio vi. c. 12. τὸν δὲ ταῖς
τῆς μνηστῆρα μὴ διὰ ταῦτα μόνον περι-
καλοῖται τῆς παρθέτου. Sed mox &
καλοῖται sic dixit: μεταξὺ τῶ φήτορος
καλοῖται δαίνοισι πόθεν. Exemplum
quod Th. Bentl. attulit ex Aristoph.
Lyssit. 9. ἀέρας τὴν καρδίαν, ibi est
de ira, ut acerbè monet Dawesius,
sed tamen non alienum. Nam si de
ira καλοῖται dici potest, dicitur etiam
rectè de amore, ut in lingua Latina
ardere dicuntur, qui vehementer a-
mant, & qui vehementer trascin-
tur. Ceterum cum versus inidam
& praecedens sit spurius, non opus
est quaerere, quomodo algam com-
buserit Deius, ne rideamur, ut illi
philosophi ab ancilla, qui quaere-
bant, quomodo lana in sicis nasci
posset.

Vf. 201. ἰνὴν περικαλοῖ πυρὶ] Om-
nino mihi suspecta est vox πυρὶ in
isto versu, & vel ipsa certe quan-
titas

- Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσι βαρυνομένῳ ὀρώσῃ·
 Ἥγη τῷτό με ῥέζον, ὃ τοι φίλον. ἔ γ' ἀπυλάς
 Ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ
 205 Ἔνεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλῃς ἀπαπαύσατο λυγρῆς
 Ἰζέτο δ' Ἰωποῖο ὦδ' ῥέον, ὅτε βάθισον
 Γαῖα τότ' ἐξανίστην, ὅτε πλήθοι' ῥεῖθρον
 Νῦλ' ἀπὸ κρημνῶ χατέρχῃ Αἰθιοπῇ·
 Λύσατο δὲ ζώνῳ, ἀπὸ δ' ἐκλήθη ἔμπαλιν ὅμοις
 210 Φοῖνιχ' ἀπὸ πρέμνον, ἀμηναιῖς ὑπὸ λυγρῆς
 Τειρομένη· νότι δὲ ἄλ' ἄλ' χροὸς ἔρρειν ἰδρώς.
 Εἶπε δ' ἀλυομαίνουσα, Τί μητέρας κῦρε βαρυῖναι;
 Αὖτι τοι, Φίλε, νῆσ' ὅπι πλώουσα θαλάσῃ.

Γέν

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 204 Ἐφύλαξα] Ἀντὶ τῷ φυλάξω.
 210 Φοῖνιχ' ἀπὸ πρέμνον] Καὶ παρ' Ὀμήρῳ· Δύω δὲ ποτε τοῖν Ἀ-
 πόλλωνι ὦδ' ῥέον· Φοῖνιχ' ἰὸν ἔρ' ἀντιχέμενον ἰδέσθαι.
 212 Ἀλυομαίνουσα] Πιτυγῶσα, ἀσθμαίνουσα.

tias syllabica merito suspectam illam reddiderit: quum producatnr hic prior quae solet corripi. Fortasse autem adverbium quoddam verbo *πυκνῶς* metaphorice posito adjunxerat Callimachus. Quinetiam aliquid deesse praeter illa quae ad explendam lacunam adiecta fuerunt, non absimile vero videtur. STERN.

Vf. 202. ὑπ' ὠδίνεσι βαρυνομένῳ] A.Jd. *καρυνομένῳ*, solita aberratione in ea littera. v. ad H. in Dian. 38. Theoricus eadem formula usus est, sed sine praepositione, Id. xvii. 61. Ἀντιχέμενον θυγάτηρ βεβαρμένῳ ὠδίνεσιν. Mox MS. Reg. τῷτό μέζον, ὃ τοι φίλον.

Vf. 205 ἄρρητον] Forfan legendum sit ἄρρητον, ut ἄλῃς jungatur cum duplici epitheto λυγρῆς & ἄρρητον, quod Homero, Hesiodo, & aliis solemne est. A. FABRI.

Ibid. ἡ δ' ἄρρητον ἄλῃς ἀπαπαύσατο

λυγρῆς] Offendit viros doctos merito ἄρρητον. Dacieria corrigebat ἄρρητον, quam vide. Sed non est hoc Callimachus, ut bene monet Col. Rubnkenius Ep. Crit. 11. p. 32. Ipse e vestigiis MS. Voss. qui exhibet ἄλυνον, conjicit ἄρα δὲ ποτ', qua forma utitur inter alios Apollonius Rhod. Sed sensus primum postulat τότ', non ποτ'. Est enim de praesenti aut praeterito sermo, non futuro. Et ita τίτις postea pro ποτὶ correctio satis blandiretur. Sed mihi suspicio injecta est propior accedens scripturae librorum: Ἐνεπες. ἡ δ' ἄμα ῥέον ἄλῃς, statim finem erroris fecit, recepta statim requievit. Librarii fecerunt ἀμαρῖντον, ut proximo versu in Ambr. utroque est παραρῖον pro παραρῖον. H. in Dian. vf. 200. ἄρα τειρέζουσι, vf. 52. οἰζυρῖναι in liisem: inde paulatim procutum est ἄρρητον. In MSS. Vat. est etiam ἄρρητον ἄλῃς.

Mox

Miseram doloribus vexatam videns.

Juno, fac me, quicquid vis. Non enim minas
Vestras curo. Transi, transi ad me, Latona.

Dixerat. At illa finem erroris nimis miseri fecit, 205

Confeditque ad Inopi flumen, quod altissimum
Terra tum edit, cum redundante fluento

Nilus e cataractis descendit Aethiopicis:

Solvitque zonam, & retro reclinavit humeris

Palmae ad truncum, difficultate gravi

210

Afflicta, copiosusque per corpus fluxit sudor.

Dixit vero mentis vix compos: Quid matrem, puer,
gravas?

Haec tibi, care, insula innatans mari.

Na-

Mox Draco Stratoniceus de metris,
& MS. Voss. Ἰζετο pro Ἰζετο.

Vf. 207. Ἰζετο] Huc respicere
Hesychii glossam Ἰζετο, ἀπὸ Ἰμπε-
putat Jendius ad Hesych. in h. v. Pot-
est etiam pertinere ad Apoll. Rhod.
17. 293. Ἰζετο γὰρ Ἀχαιοῖσιν Ἰζε-
τίων. Add. interpretes Hesychii. Post
Ἀβυσσῶν colon fieri iussu pro puncto.

Ibid. — ἵτι πλεῖστοι μίθρῳ Νίλῳ] De Nili incremento, ut & ejus fon-
tibus variae sunt auctororum senten-
tiae. Recte vero Seneca lib. Natur.
Quaest. 4. Unde crescere incipiat, in-
quit, si comprehendendi possit, causa quo-
que incrementi invenitur. Plinius
causam incrementi ad aestivos Ae-
thiopiae imbres refert, ut & Strabo.
VULC.

Ibid. ἵτι πλεῖστοι μίθρῳ Νίλῳ] Hoc prae-
clare firmat sententiam Ortellii, quam
vide in Notis ad vf. 171. Hymni Dia-
nae. A. FABRI.

Ibid. ἵτι πλεῖστοι μίθρῳ Νίλῳ] Vera haec est incrementorum Nili
causa. Anniversarii enim imbres tum
cadentes magnam vim aquarum ef-
fundunt in altissima Aethiopiae juga,
qua delapsa Nili alveus intumescit.
Vid. Strab. lib. xvii. & in primis I-
saacum Vossium in eruditissima dis-
sertatione de Nilo. Per κρυπὸν ta-
men Ἀβυσσῶν, commode intelliges
quoque cataractas Nili. Ex male ve-
ro intellecta sententia hujus versus

Ortellius collegit, non nullo statu-
se hunc fluvium oriri ex iisdem fon-
tibus, ex quibus Inopus oritur, nim.
ex insula Delo. sed perperam. Hoc
enim dicit Callimachus Inopum tum
plenissimum fluere, cum Nilus quo-
que plenior ex Aethiopia descendit
in Aegyptum. TH. GRAEV.

Vf. 209. ἰκλῖθι ἱμπελῖ] MS. Voss.
Edd. Ald. Vascos. Frob. ἰκλῖθι. Sed ita
ἰκλῖθι scribendum foret pro ἱμπελῖ,
& est ἰκλῖθι magis poeticum quam
ἰκλῖθι. Sed ἱμπελῖ h. l. aptius est.

Vf. 212. ἀνυθμαίνουσα] Sic con-
stanter scripti & editi, nisi quod
MS. Voss. habet ἀνυθμαίνουσα. Simile
ἀνυθμαίνουσα apud Hesychium, in quo
tamen sospitator ille Hesychii, Cel.
Albertus putat esse vitiosam scriptu-
ram: quod etiam de ἀνυθμαίνουσα
judico, scribendumque ἀνυθμαίνουσα,
quo verbo utantur boni scriptores.
Vide praeter locum Nicandri, ad h.
l. allatum, viros doctos ad Hesych.
in Ἀνυθμῖν, quod bene corrigunt
ἀνυθμαίνουσα. Eustathius ad Hom. Od. p.
1636. interpretatur ἀνυθμῖν, quod
huic loco aptum est.

Vf. 213. αὐτῇ τῷ, φίλῃ, γῆρῳ] In versione vulgata nulla est senten-
tia huic loco accommodata:

Haec tibi, care fili, insula super-
natans mari.

Cum vertendum sit, ἵψα τῷ, cara
filii, in solo supernatans mari, sese ti-
bi

- Γένο, γένο κῦρε, ἡ ἥπιος ἔξιθι κάλπη.
 215 Νύμφα Διὸς βαρύνουμε, σὺ δ' ὅτ' ἄρ' ἔμελλες ἄπυτος
 Διὶ ἔμδρα· τοίη σε περσέδραμιν ἀγχιελῶπης.
 Εἴπε δ' ἔτ' ἀσφάμενσα, φόβω δ' ἀκμήσγαστο μῦθος,
 Ἥρη ἡμέμενσα, πολὺ σφ' ἔχουσα θείων,
 Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείμεσα χεῖρσιν
 220 Γησίη ἐλύμπιοι. ἡ ἔ' χεῖρα δίδιδυμν ἄλλην
 Θηλυτέρην. σὺ δ', αἶαυσα, τ' αἶποι εἴσται ὄρη.
 Λητώ τοι μήτερον ἀναλύνει ἔνδοθι νήσῃ.
 Ἄλλα μὲν πᾶσαι μιν ἀπέσυρον, ἔδ' ἐδέχθη.
 Ἀσπερίη δ' ὄνοματι παρειαχόμενῳ ἐχάλεσεν,
 225 Ἀσπερίη πόνοιον χαλκὸν σάρον· οἶδα ἡ αὐτῇ.
 Ἀλλὰ φίλῃ, δυνάσαι γ', ἀμύνειν πότνια δέλοισ
 Ὑμετέροις, οἱ σέο πέδον παλίσσιν ἐφείμῃ.
 Ἥ, ἡ ὑπὸ χερύσειον ἐδέθλοισ ἴζε, κύων ὥς
 Ἀγρίεμδος, ἥ τις τε, θοῆς ὅτε παύσει ἄρης,

124

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

215 Νύμφη Διὸς] Πρὸς τὴν Ἥρην ὁ λόγος.

225 Σάρον] Τὸ κάλλυττον.

bi dedit, aut tua erit. Αὐτὴν αὐτὴν est fronte sud, spontanea, ut ipse ap. Latinos. Virg. Ipsas veniunt ad pulcra capellas. Plura congererem exempla, nisi doctioribus non essent ignota: dudum a viris elegantis ingenii & eruditionis ad Theocritum annotata. TH. GRAEV.

Ibid. Αὐτῇ] Frustra Graevius reprehendit vulgarem versionem, ut nullius sententiae: haec tibi: ipse explicans sponte, volens asserre observatiunculam de pronomine αὐτῇ. Sed aliud est αὐτῇ, aliud αὐτῇ.

Vf. 214. — ἔξιθι κάλπη] Supra duobus in locis usus est plurali hac ipsa de re, quum dixit ἀσφάμενσα κάλπῃ. Aliter autem versu 265.

Ἐν δ' ἑκάστῳ ἀλλοτρίον.

STEPHAN.

Vf. 216. τοῖα — ἀγγαλιεῖς] Τα-

lis, i. e. adeo velox: unde e ratlone veterum Scholiastarum & Glossographorum possis interpretari ταχίστην. Sed v. ad vf. 27. Pro ἡμεῖς MSS. Ambr. ἡμεῖς. Pro ἀσφάμενσα edit. Ald. ἀσφάμενσα, & versu sequente χρὴ pro ἡν Edd. Ald. Vascos. & πρῆχουσα Ed. Ald.

Vf. 219. κάθηται] Sedes. Per sedere autem intellige firmum esse. Virg.

Sedes haec sententia menti.

Idem est quod Terentio, stat sententia, Eun. Act. 2. Sc. 1. A. FABRI. Κρίνου κάθηται, Regina sedes, hoc est, Regina es. Regum & Reginarum est sedere in folio Regio, ut supra notatum. TH. GRAEV.

Vf. 222. Ἀπὸ τοῖα μήτηρ ἀναλίσσεται] At versu 209. Ἀπὸ τοῖα ζῶντι. Sed hymno in Jovem μήτηρ itidem dixit, non ζῶντι, & quidem simplex hoc non

Nascere, nascere, puer, & lenis exi utero.
 Uxor Jovis faeva, tu vero non ignara futura eras 215
 Diu: adeo celeriter ad te adcurrit nuncia,
 Dixitque anhelans, timore admisso orationi:
 Juno veneranda, longe prima Dearum,
 Tua ego, tuaque omnia: tu sedes Domina
 Germana coeli: neque aliam timemus manum 220
 Feminream: tuque regina noxiam ulcisceris:
 Latona tibi zonam solvit in insula.
 Aliae quidem omnes eam repudiarunt, neque rece-
 perunt:
 Asterie autem nominatim vocavit advenientem,
 Asterie, maris malum everriculum: nosti & ipsa. 225
 Sed, cara, fer opem, potes enim, veneranda, mi-
 nistris
 Tuis, qui tuo jussu in terra vadunt.
 Dixit, & sub aureum thronum consedit, ut canis
 Dianae, qui scilicet, rapido ubi cessavit a venatu,
 Se-

non compositum illud verbum ei ad-
 jungens — *ἐξ ἰδίου τοῦ μύθου*. STEPHAN.

Vf. 224. *παρηγοῦμαι*] Th. Bentle-
 jus non vult intelligi *advenientem*, sed
praeteritum. At sic auctor H. in
 Apoll. vf. 49. *Πᾶσι γ' ἔτι δὲ π' ἐνὶ Δῶ-
 λῳ ἰδὼντο πάντα Λατοί*. quo in loco
 mox vf. 51. lege: *Δῶλ' ὅ γ' ἐν ἰδίῳ*
 &c. opponitur enim vf. 50. *Εἰ δὲ ν'*
 — *ἔργα* &c.

Vf. 225. *οὐρανός*] Male Vulcanus,
 qui venit *colluvies*; significat enim
verriculum maris Aegei ingeniosissimum,
 & ita Schol. accepit, qui *ἀλλαντοῦ*
 venit. A. FABRI.

Vf. 226. *φῖλος*] Crediderim legen-
 dum esse *φίλος* (nam refertur ad *ἑ-
 μίον*) *φῖλος ἀμύμον* erit *ἀμύμον* vel *ἄ-
 μων*, *subveni tuis*: neque enim adeo
 familiariter amicam appellaret he-
 ram *ancilla*, *ministra*: neque hoc pe-
 rissimum Poëtam fecisse credibile
 est. A. FABRI. Nolle a libris disoc-
 dere. *φῖλος* est *mea domina*, ut *φῖλος*
 apud poëtas saepe accipitur. hinc
 & hostes suos apud Homerum *φίλοι*
 vocant, quod pluribus adduxerem,

nisi occupasset vñ docti ad Thee-
 critum. TH. GRAEVIVS. Et infinitus
 locum imperativi obtinet.

Vf. 227. *ῥαυτίσσι*] id est *τοῖς οὖν*,
 ut ante vf. 204. *ὑμῶντας, τὰς οὐδ'.*
 A. FABRI.

Ibid. *ῥαυτίσσι* pro *οὖν*, *ταῖς*. Sed
 refertur etiam ad alios Deos, qui-
 bus ministrat Isis, ut Jovi apud Hom.
 Il. ©. 398. A. 185.

Ibid. *ὅς οὖν πῖδον*] Quid sani col-
 liges ex Latina versione:

Qui in tuo solo ambulant legitima.
*Quasi oīo pertineret ad πῖδον, & ἰ-
 στίσσι sit legitimo.* Vertendum erat,
qui tuo terras perambulantes jussu. hoc
 est, eunt quo eos mittis. Vidit &
 Vulcanius, qui sic interpretatur:

Qui peragant lata terras te Divo
jubente. TH. GRAEV.

Vf. 228. *κῆρυξ* &c.] Non indeco-
 rum est Iridem ob vigilantiam ca-
 ni comparari, cujus causa canes lau-
 dantur: & omnino Deorum ministri
 honeste *κῆρυξ* vocantur. v. D. Hein-
 ad Hesiod. Schol. p. 89. b.

Vf. 229. *ἄγρῳ*] MS. Voss. *ἀγρῳ*.

Vf. 233.

- 230 Ἰζὶ θηρήτεσσι παρ' ἵχνησιν ἕατα δ' αὐτῆς
 Ὀρσθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοίμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
 Τῇ ἰκέλη θαύματος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κέρη.
 Κεῖνη δ' ἔδεπτε σφετέρης ἐπιλήθε' ἔδρης,
 Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερόν ὑπνος ἐρείσῃ.
 235 Ἀλλ' αὐτῷ μεγάλιοι ποτὶ γλαχῖνα θρόνοιο
 Τυτθὸν σποκλῖνασαι καρήατα λέχεις θύδει
 Οὐδέποτε ζῶντι ἀναλύει', ἐδὲ λαχίαι
 Ἑιδρομίδας· μή οἱ πὶ καὶ ἀφνίδιον ἔπος εἴπῃ
 Δεσπότις. ἥ δ' ἀλεγχεὶν ἀλατήσασα πρῶσφύδα,
 240 Οὕτω νυῖ, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέοιθε
 Λάβεια, καὶ πίκτοιτε κακρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
 Δυστοκείς μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι Φῶχη

Εἰ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 234 Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον] Τὸ λήθη ἔ' κακῶν ἱμπνοῦν.
 235 Ποτὶ γλαχῖνα] Πρὸς τὴν γωνίαν τῷ θρόνῳ.
 236 Λάχραι. Πλάγρι.
 238 Ἑιδρομίδας] Κυρίως ἔ' κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.
 242 Ἀλετρίδες] Αἱ θράσκαι αἱ ἀλύθουσαι.

Vf. 233. ἐπιλήθεται ἰδρὺς] Ne veritas cum vulgo, *suas obliuiscitur sedis*, (quid enim hoc Latinis est) *sed suae stationis*. Accipitur enim hic ἰδρὰ ut apud Latinos *statio*, pro functione, munere. TH. GRAEV.

Ibid. Dictis Spanhemii adde observata Wesfelingio V. C. ad Diod. Sic. 11. p. 114. ἰδρὺς recte Graevius *stationem* vertit. Hesych. Ἑδρα, συν-ἰδρα. sed συνἰδρα interpretatur *γάσκε*, ἢ τὴν σκατίαν λέγουσι.

Vf. 234. ληθαῖον ἐπὶ πτερόν ὑπνοῦ] Hoc imitatus est Virgil. lib. 5. Aeneid. ubi de Palinuro:

*Eccae Deus raptum Laibaco toro
 madentem*

*Vique soporatus Stygia super utraque
 quos quassat*

*Tempora, cunctantique natantia
 lumina solvis.*

A. FABRI.

Ibid. πτερόν ὑπνοῦ ἱμῖσι] Πτερόν bene illustrat Spanhemius. Add. Cuper. Apoth. Homer. p. 178. & Broukhuf. ad Tibull. 11. 1. extr. Sed quod somnus dicitur *ἐπιλήθεται πτερόν Iridi*, id proprie dictum & accurate. Callimachus Latinus Propertius, l. 3. 45. *Dum me iucundis — sopor impulsit alis.*

Vf. 237. Οὐδέποτε ζῶντι ἀναλύσθαι] Longe aliter hic dicitur ζῶντι ἀναλύσθαι, quam versu 209. ζῶντι λίσσθαι, & vers. 222. *μύτραν* (quod itidem ζῶντι significat) ἀναλύσθαι. In his enim duobus locis, sicut alibi, de patiente dicitur: ut hic ζῶντι ἀναλύσθαι est cingulum solvere, ut solent qui vel quae exuere vestes volunt. Dicens igitur illam non discingere se, seu recingere, intelligit illam vestes non exuere, ut semper sit parata & expedita, si domina eam aliquo repente amandare velit. STEPHAN.

Vf. 238.

Sedet venator ad pedes, auribus
Alte sublatis, semper parata, Deae excipere vocem. 230
Huic ergo similis Thaumantis sub throno sedit
filia,

Nec unquam illa suae obliviscitur stationis,
Ne tum quidem, cum lethaeas somnus defixerit a-
las:

Sed ad ipsius magni throni fulcrum 235

Paullum reclinato capite obliqua dormit:

Nec unquam cinctum solvit, neque celeres

Calceos, verita, ne ipsi subito quid imperet

Domina. At illa, gravi dolore incensa, dixit:

Sic ergo, o Jovis probra, & concumbatis

Clam, & pariatas occulte, nec ubi miserae 240

In difficili partu laborant ancillae: sed ubi phocae

Ma-

Vf. 238. Ἐνδομήδης] Ἐνδομήδης
Graeci semper de calceamenti ge-
nere accipiunt. Hesych. Ἐνδομήδης,
ὑποδήματα. Pollux lib. 3. cap. ult.
athletis tribuit ὑνδομήδας. Ἀθληταὶ
δ' αὖ προΐκοντο καὶ ὑνδομήδης ὅτι δ'
ἰκαλῶντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα.
h. e. Athletis etiam endromides con-
veniant. Sic autem cursum calcea-
menta vocantur. & lib. 7. c. 22. Αἱ
δὲ ὑνδομήδης ἴσαν τῆς Ἀρτιμίδος τὸ
ὑπόδημα. h. e. endromides Dianae pro-
pris calcei. Ideo venatorum & cur-
sorum calcei ita appellantur, uti no-
tat Scholiastes noster. Latini vero
vestem crassam & solocem endromi-
dem vocant. Tertull. de Pallio cap.
4. Ita & endromidis solocem aliqua mul-
ticia symphesi extruxit. ad quem locum
vide doctissimam observationem Cl.
Salmassii, ex qua haec delibavi-
mus. TH. GRAEV.

Vf. 239. ἀλγυρήν] Edd. Ald. Vaf-
cof. Froben. Benen. ἀλγυρήν. Sic
supra in ed. Aldina ταχυνός pro τα-
χυνός.

Vf. 240. Οὐτὼ νῦν, ὦ Ζηνὸς ἐνίδμε]
Non lego haec cum interrogatione,
sed imprecantis esse puto, hoc sen-
su: *Haec vobis contingat, o Jovis oppro-
bria*, (Id est, o quae Jovi oppro-
brio estis, seu probro: Ζηνὸς ἐνίδμε,

pro Zini invendicere deas) & claudesti-
nas nuptias celebrare & in occulto pa-
vere: ac ne iis quidem in locis ubi mi-
serae pisces magno cum dolore foetum
emittuntur. Alloquitur autem omnes
pellices, in unius persona: quam-
vis γαμίσθαι, & in propria signifi-
catione accipiat, non satis illis
conveniat. Potest vero esse etiam
oprativus modus pro imperativo. Re-
spondet autem significatio quam dat
verbo μογᾶν hoc in loco, epitheto
quod Homerus dat Lucinae, eam
appellans μογομένην. STEPH.

Ibid. Οὐτὼ νῦν] Simile illud Ho-
meri Od. E. 204. Οὐτὼ δὲ οὐκ ἴδμε φί-
λῳ — νῦν ἰθιλοὺς ἱκναι; ubi v. Clark.
Sed bene Stephanus sine interroga-
tione istud accipit, cujus nec si-
gnum in edd. vet. γαμίσθαι autem
etiam alii de illegitimo concubitu
dixere. Etiam γάμοι scilicet dicuntur,
ut μεθήμενοι γάμοι scorti apud De-
mosth. de Coron. c. 40.

Vf. 242. Δυσκολίης μογίστην] Elegan-
ter δυσκολίης corriggit Cl. Lennepius
apud Ruhken. Epist. Crit. II. p.
32. ut videntur bina epitheta sine
copula. v. ad vf. 205. De phocis re-
spexit Homerum H. in Apoll. 77.

Ibid. ἀστρίδης] Scholiastes Aristophanis annotat ἀστρίδα vocari Cal-
limae-

- Εἰάλιαι τίτθων οἷ σπιλάδων ἐξήμοις.
 Ἀγρεῖη δ' ὑδὲν π βαρύτομυ εἴχεα πῶδε
 245 Ἀμπλακίης, ὑδ' ἐπὶ ὅπως ὀποθύμα ρέζω
 Τόσσα δδοι (μάλα γάρ τε κακῶς ἱχαρίσατο Δητοῖ)
 Ἀλλά μιν ἐκπαγλόν π σελίζομαι, ἔνκ' ἐμεῖο
 Δέμνιοι ὄκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθέλετο πόττω.
 Ἡ μ' ἔφη. κύκνοι δὲ θεῶ μάλ' ὀντες ἀοιδὸι
 250 Μηόιοι Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
 Ἐδδομάκις φεῖ Δῆλον· ἐπήεσαι δὲ λοχεῖη
 Μυσσίων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πεττεῦσιν.
 Ἐθεν ὁ παῖς τ' ὀσάσδε λύρη ἐρεδήσατο χροδαῖς
 Ὑπερον, ὀσάκι κύκνοι ἐπ' ὀδῆσαν αἶσαν.
 255 Ὀγδοὺν ὄκ ἐτ' αἶσαν, ὁ δ' ἐκθορε. αἱ δ' ὅπ' μακρὸν
 Νύμ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 246 Μάλα γάρ τε κακῶς] Καὶ γὰρ κακῶς τῇ Δητοῖ ἱχαρίσατο.
 250 Μηόιοι Πακτωλὸν] Ποταμὸς Ἀγρίας, χρυσὴ ψήγματα φέρον.
 251 Ἐδδομάκις] Ἐπ' ἀμυλῶναι φ' ἢ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

limacho τὴν μυλαδὸν, & ἀνατρίσαντο Ἀσιατικὰν vocem esse, quae Atticis τὴν δοιδυκα significet. VULCAN. Scholiasten Aristophanis ad h. l. respicere, vix dubitari potest: nec est ulla idonea caussa, quare lectio vulgata sollicitetur.

Vf. 246. Τόσσα δδοι] Haec est vera lectio, quam habent Edd. Flor. Ald. Vascos. Frob. desiderantque frequentia. *Non ei aegro fecerim, quantum digna erat.* Itaque restitui. Ceterae fere τόσσα δὲ οἱ. Sed τόσσα δὲ non habet, quo referatur. Primus vitiose edidit Benenatus τ' ὀσάδε οἱ.

Ibid. μάλα γάρ τε κακῶς ἱχαρίσατο Δητοῖ] Juno minus se iniquam Asteriae esse, neque graviter ei succensere restatur, quod Latonam hospitio exceperit. Dicit enim non esse censendum loco beneficii, Latonae praestiti, quod ei illic parere licuerit, ubi non vilissimum muliercularum genus, pistrices sci-

licet, sed phocae marinae enituntur. neque bene sed male potius hoc officio meritam esse de Latona Asteriam. Neque enim video quo pacto sensus ille ex Callimachi verbis elici possit,

— *Immeritas quae fecit grata fieri,*

ut vertit Nicod. Frischlinus. VULCAN.

Ibid. μάλα γάρ τε κακῶς ἱχαρίσατο Δητοῖ] Nam pessime fecit, cum gratificata est Latonae. Hic est sensus. Alias κακῶς χαρίζεσθαι etiam aliud significare potest. Sed accipiendum est, ut dictum, in parenthesi.

Vf. 247. ἐκπαγλόν π σελίζομαι] Imitatur Homerum Il. Γ. 415. Τὰς δὲ σ' ἀπ' ἑσθλῶν, ὅς τ' ἐκπαγλ' ἱρίκωσα. Simile est Il. B. 356. Εἰ δὲ τις ἐκπαγλῶν: ibidem.

Vf. 248. Διὸς δ' ἀνθέλετο πόττω] Vel hic locus corruptus est, vel ἄλλα capit pro coelo, non pro Jove. Sat est,

Marinae pariunt, nudis in faxis:

Asteriae autem nihil irascor ob hocce

Delictum: nec est, ut illi male faciam,

Uti digna erat: (etenim improbe gratificata est La-²⁴⁵
tonae)

Sed ei miris modis faveo, propterea, quod meum
Lectum nunquam preffit, Jovique praetulit pontum.

Illam quidem dixit. At cycni, canori Dei cantores,

Maeonio relicto Pactolo, circumvolant

Septies Delum, accinueruntque puerperio

Musarum aves, vocalissimae volucrum.

Hinc puer tot lyrae intendit chordas

Postea, quoties cycni partui accinuerant.

Octavum nondum canebant, cum puer profilit. Cla-²⁵⁵

re autem

Nym-

est, & plura non licet. A. FABRI. MSS. Ambr. & Voss. ἀσθάλιστο.

Vf. 249. *Ὡς μίλωντος αἰδοῖ*] Omnes libri in hac lectione consentiunt. Nec in *Ὡς αἰδοῖ* est dubitatio, quin recte dici possit, ut Euripides in Palamede apud Grotium in Exc. p. 391. dixit *μικρὸν αἰδοῖν*. Sed *μίλωντος αἰδοῖ* frigere videntur Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 83. qui elegantissima conjectura rescribi vult *μίλωντος ὀρνθοῖ*. Cycnos vocari *δαμάστας* Apollinis notum est, beneque docetur a Viro clarissimo. Sed etiam sic restat difficultas. Nam ita attributum *ὀρνθοῖ* fieret *μίλωντος*, quod intelligendum foret, *famuli cantores*; aliter enim sensus commodus non esset. Sed *ὀρνθοῖς μίλωντος* non est *famulus cantor*, *φιδικός*, sed *canens*, *qui canit*, ut *κύκλιος αἰδοῖ* H. in Apoll. 5. Famulus cantor est *ὀρνθοῖς μίλωντος* vel *φιδικός*. Fortasse lenietur verbum, si ad *ἐκκλώσαντες* referas: Dei cantores, relicto Pactolo, cum *canit* circumvolant Delum. Est trajectio paullo durior; sed non insolita poetis. Interim verti *canori*, ut loco suo utcumque conveniret.

Vf. 251. *λοχία*] *Λοχία*, *partus do-*
lor, *curatio partus*, *puerperium*: at

ἐν λοχίᾳ, *purgamenta partum sequen-*
tia, quae & *λόχη* dicuntur. A. FA-

BRI. Vf. 252. *Μυρδὸν ἰσχυρὸς*] Hic versus mihi semper frigidus visus est, quem nemo desideret, cum absuerit. Unde suspicatus sum, eum ut parallelum adscriptum fuisse, & in textum venisse. Idem mecum sentire libens vidi acutissimum eruditissimumque Valkenarium ad Eurip. Phoeniss. p. 111. qui eum constatum putat e Theocrit. Id. VII. 47. & XII. 7. Tales versus non dubito plures irreplisse in poetas veteres, quibus annumerem versus duos in Theocriti Idyll. XVII. 43. 44. ut hoc obiter addam.

Vf. 255. *Ὁρδὸν ἐν τῷ ἔρωτι*] Scribendum est *αἰσῶν*, quod est in proxime praecedente versu, ut stet versus: quamvis altera illa lectio sit & in superioris temporis editionibus. *Antequam*, inquit, *οἰσῶν* *can-*
tum edidissent, *illo ex utero proditis*. Legi etiam posset *Ὁρδὸν ἐκ τῆς ἰσῶν*. STEPHAN. Vidit etiam anonymus P. Francil. Th. GRAEV.

Ibid. *ἐκ τῆς αἰσῶν*] Sic MSS. Ambr. Reg. Voss. Edd. omnes ante Graevium *ἰσῶν*. Th. Bentlejus autem malebat servari *ἰσῶν*, propter con-

sen-

- Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμῷ γίνεσθ' ὀρεχάοιο,
 Εἴπας Ἐλευθίης ἱερὸν μέλ'· αὐτίκα δ' αἰθῆς
 Χάλας ἀτήχουσι διαπρυσίην ὀλολυγί.
 Οὐδ' Ἥρη μεμόσπει, ἐπεὶ χόλον ἐξέλεο Ζῆς.
 260 Χρυσά τοι τότε πάντα θεμεΐλια γένετο Δῆλε,
 Χρυσά δὲ προχέοντα πατήμερ' ἔρρε λίμνη,
 Χρύσειον δ' ἐκόμοσε γινέθλιον ἐξ' ἐλαίης.
 Χρυσά δὲ πλήμμευρε βαθὺς Ἴωπὸς-ἐλιχθείς.
 Αὐτὴ δὲ χρυσόιο ἀπ' ἔδε' εἴλεο παῖδα,
 265 Ἐν δ' ἐβάλει κόλποιον· ἐπ' δ' ἐφθέγγετο τοῖον,
 ὦ μεγάλη, πολύβομε, πολύπλοι, πολλὰ φέροντα,
 Πίο-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Δ Ι Α.

258 Ὀλολυγί] Τὴν μετὰ εὐφημίᾳ λέγει εὐχὴν.

261 Λίμνη] Ἡ θάλασσα δ' αὖ τὸ εὐετρήχυν κύμα τῷ ἦσαν· Ἡ λίμνη
 τὴς δὲ Δήλες εὐφραδίας.

266 Πολύβομε] Πρὸς τῷ γένει λέγει πᾶσαι.

sensum edit. & delere ἔρ. Verbum
 ἱερὸν de partu bene illustrat Cel.
 Hemsterhus. ad Luciani T. I. p. 29.
 Sed eodem verbo de Apollinis par-
 tu usus est auctor H. in Apoll. 119.
 Ἐν δ' ἴθι προέειπε.

Vf. 257. Εἴπας Ἐλευθίης ἱερὸν μέ-
 λ'· Sic infra, hymno in Cererem
 Ἐλευθίη dicit pro Ἐλευθίᾳ, versu 132.
 Ἐν δὲ Ἐλευθίᾳ τὴν χεῖρα. STEPHAN.

Ibid. Ἐλευθίης] Primam contraxit,
 sublatam. Nota interim Naeniam ad
 partum cantari solitam, quod satis
 infrequens. A. FABRI.

Ibid. Εἴπας Ἐλευθίης] Sic MSS.
 Ambr. Vitiose edit. vet. Ἐλευθίης.
 Cl. Lennepius ad Coluthum p. 9. le-
 gendum censet Ἐλευθίᾳ. Sed con-
 textus docet, carmen illud perti-
 nuisse ad prolem Laroneae. Igitur
 servem vulgatum, & intelligam car-
 men natalitium. Apud Homerum H.
 in Apoll. 119. εἴπας δ' ὀλολυγὴν ἀπαύσαι.
 Idque refertur ad celebrandos na-
 tales Apollinis & Dianae. Unde il-
 lustratur etiam mox ὀλολυγὴ de can-
 tu Nympharum. Add. Theocrit. Id.

xvii. 64.

Vf. 258. Χάλας] Theognis,
 "Ἐν μὲν ἱππῶτα πίσει μέγας ἔρανος
 κίρς ἵππεθι
 Χάλας, ἀνδράων δὲ δῶμα πα-
 λαίχρηαν.

Homerus autem χαλκοῦσσι δῶ. A. FA-
 BRI.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγί] Recte
 Nymphis ὀλολυγίην tribuit. Est enim
 ὀλολυγί vox mulierum ad lamenta-
 tionem composita, quam in templis
 precantes edunt, ut in Hym. in La-
 vac. Pall. vf. 139. Σὺν ὑπαγοῖσσι, σὺν
 ὄμμασι, σὺν ὀλολυγαῖς. Διαπρυσίην
 vero μέγας καὶ διακόπον vocat. VUL-
 CAN.

Ibid. διαπρυσίην ὀλολυγί] Pessimè
 vertitur ululatus. Ὀλολύζων, & ὀλο-
 λυμέδς, dicitur etiam de rebus lac-
 tils, cum grātia deo agunt pro re-
 bus secundis, quae nos gaudio per-
 fundunt: & saepius est prae gaudio
 exclamare, exultare, canere. Ac-
 schylus in Ἐπτα ἐπὶ Θήβαις vf. 831.

Πότερον χάρις καὶ παλαιῶν
 Πόλεως αἰνῶσι σάττη;

Quod

Nymphææ Deliades, fluminis stirps antiqui;
Cecinere sacrum Lucinae carmen: statimque aether
Aeneus resonuit sonorum cantum.

Neque Iudo irascebatur: nam iram exemerat Jupi-
ter.

Aurea tibi tum omnia fundamenta facta sunt; Dele, 260

Auroque rotundum per totum diem fluxit stagnum:

Aureo quoque fronde comavit oliva,

Auroque aestuavit alte fluens Inopus.

Ipsa autem aureo de solo sustulisti puerum;

Inque gremio reposuisti, & sic dixisti:

O! magna, (terta) aris & urbibus frequens; multa 265
ferens,

Pih-

Quod recte vertit doctissimus Stan-
lejus:

*Utrum gaudiam, & hymnum ca-
nam*

Urbem incolasum feruenti (Deo?)

Proprie hoc verbum pertinet ad sa-
cra facientes, cum mactata victima
Deo gratias agunt rebus ex senten-
tia provenientibus, aut illius pacem
experunt & opem. Vide quae maxi-
mi viri Isaacus & Mericus Casau-
boni notarunt, ille ad Marc. V.
38. hic in diatribe de Hackiana Ho-
meri editione, quam parendi meo in-
scripsit. *Διαπρίων* est proprie pene-
irans. Unde *Διαπρίων γαργάνης* apud
Homerum, est *alta voci clamans*, ut
etiam in remotissimas aures ex pe-
netret. TH. GRAEV.

Vf. 260. *Χρυσῷ τῷ ὅτε πάντα*]
Latus dixit, quae auctor hymni in
Apoll. uno versu 135. *χρυσὸν δ' ἄρα*
Δελφῷ ἄνασσα βοῶσθαι. Mox vf. 260.
MS. Voss. *γάρων*, & post Ed. Ald. *πλά-
μῃσι βλά*.

Vf. 261. *Τροχέως*] Theognis,
Ἀθανάτωι κάλλιστον ἰνὶ τροχέωι
δῶ λλάτῃ.

Orellius, *Trochocides*, *Τροχέως* la-
cus in Delo. Sed ego puto epithe-
ton esse: Herodotus tamen plane
assumat hunc lacum sic dictum fuisse
se. Locus est in Euterpe, *Δίμνι τῷ*
*ὅτε ὀχεύεται, λείπῃ προπύλιν κακομενέμε-
ται, καὶ ἱερὰσιν ἐν πύλῃ, καὶ μεγα-*
λῃσι. J.

δελφῷ (ὡς ἱεροὶ ἱδρῆς) ὅθεν τὸ ἐν Δελφῷ
ἢ Τροχέως καλεῖται. A. FABRI.

Vf. 262. *ἰαχέως*] Durum profe-
cto est, *ἰαχέως* dici de arbore, ex
se effere ac gignente aliquid: nec
puto dici posse de arbore *ἀμφὶ τῇ*
πύλῃ. Itaque prorsus, ut cernissi-
mam, probò correctionem scutissi-
mi Hemsterhuisi, *ἰαχέως*. *Καμὴ* &
ἀβύς in compositis de arborum fron-
de dici; ut Latinis *tomae*, *tomarè*,
tralatidum est. *Ἐπεὶ γὰρ ἰαχέως ἰαχέως*,
olèa ad quam natus est cum Diana
Apollo, prope quam *γὰρ ἰαχέως ἰαχέως*,
ἰαχέως χρίσται, αὐτὸ κομῶσι. Talls
auricomus foetus ap. Virgil. Aen. vf.
141. & *aurum frondens* ibid. 208.

Vf. 263. *Ἰνὸς*] De Inopo ut flu-
vio in Delo, quae narratur a Stra-
bone & aliis veteribus, fabulosa
sunt, teste Sponio in itinerario suo:
qui dicit nullum se in Delo repe-
risse flumen; sed torrentem potius
vel fontem exiguum. A Plinio quo-
que lib. 2. c. 103. vocatur fons: *Ἐν*
in Delo insula Inopus fons eodem, quo
Nilus, modo, ac pariter cum eo decrevisit
augeturque. TH. GRAEV.

Vf. 264. *Ἰνὸς δὲ &c.*] Similis lo-
cus est apud Th. ocrutum l. c. 65. seqq.
ad similitudinem hujus fortasse fa-
ctus,

Vf. 266. *Ὡς μεγὰλ' ἢ πολὺ ὄναι*]
Malim scribere, *Ὡς μεγὰλ' ἢ πολὺ ὄναι*,
quoniam data est illa vocalis
M

- Πόντες ἠπειροί τε, καὶ αἱ θειναίετε ἦσοι,
 Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροισι. ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
 Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσετ'. εἰδὲ καὶ ἄλλη
 270 Γαῖαν τοσάνδε θεῶν πεφιλήσετ' ἄλλω.
 Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
 Οὐ πάγ' Ἑρμείῃ Κυλλυνίῳ, ἢ Διὶ Κρήτῃ,
 Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσομαι ὅς κ' ἐπὶ πλαγκτῇ.
 Ὡδὲ σὺ μὲν χατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μιάζον.
 275 Τῷ καὶ ἡσάων ἀγνοτάτῃ ἐξείη κείνῃ
 Κλῆζῃ, Ἀπόλλωνος κρητοτρόφος· εἰδὲ σ' Ἐνυῶ,
 Οὐδ' Αἰδῆς, εἰδ' Ἴωπι· ὅππῃ τίθεσιν Ἀγρος.
 Ἀλλὰ τοι ἀμφιετὲς δεκατηφόροι αἶν ἀπαρχαί
 Πέμποντ'. πᾶσαι δὲ χορὸς ἀνάγῃσι πόλῃς,
 280 Αἶψα πρὸς ἡοίῳ, αἶψ' ἔσπερον, αἶψ' ἀνὰ μείσῳ
 Κλήρης ἐθήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε βρεθείης

Οἰκία

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 271 Λεχαίῳ] Λεχαῖον καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήριον, ἐνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.
 280 Αἶψ' ἀνὰ μείσῳ] Ἐν μισημῶρι.
 281 Καὶ οἱ καθύπερθε] Οἱ Ὑπερβόριοι.

u. elliso. Videtur autem in hoc epitheto intelligendum & quod sequitur ex eo quod praecedit: ut ita vocetur cui a multis preces funduntur, & vota sunt. Sic infra postquam dixit *πολύωμος*, addit *συνάλλεθι* STEPHAN.

Ibid. *Ὁ μυχῶν*] Idem quod Stephanus, placebat viro docto in marg. ed. Vascos. quod & ipse rectum puto. Et quia sic est in MS. Reg. & Voss. ita rescripti. Sed insuper mihi in mentem venit scribendum esse *Ὁ μυχῶν*. Nam de terra universa hunc versum accipiendum esse, dubitari non potest: mirumque est, Ill. Spanhemium de Delo accipere potuisse, de qua demum vs. 268. sermo est, cum attributis plane contrariis. Sed in principio *ἡν* intelligi, durum est. Sequitur deinde partitio in continentem & insulas.

Vs. 268. *Αὐτὴ*] *Ἀν αὐτὴ ἐγὼ* &c.?

Vs. 271. *Κερχνὶς*] *Κερχνὶς* Ionice dixit, pro *Κερχνίς*. Nam *Κερχνίς* vocatur communiter hic locus a Geographis. Iones autem ut *κερχνίς* pro *κερχνίς* dicebant, ita etiam *Κερχνίς* pro *Κερχνίς*. Isthmus Corinthiacus duos habuit portus, ut notum, Cenchridem sive Cenchreas, & Lechaicum. Callimachus utrumque eleganter uno versu designat. Vocat Neptunum *Λεχαῖον*; qui in Lechaeo habebat templum & simulacrum Neptuni, ut testatur Pausanias in Corinthiacis. TH. GRAEV.

Ibid. *Οὐ Κερχνίς* &c.] Imitatus est hunc locum Ovid. Trist. I. 6. int. De scriptura verbi *Κερχνίς* adeundus Spanhemius.

Ibid. *Λεχαίῳ*] Lechaicum dictum Neptunum nec reperit quisquam, nec dici posse crediderim. Itaque

Pinguesque terrae, & circumjectae insulae:
 Ipsa quidem sterilis sum: sed a me
 Delius Apollo vocabitur: neque ulla alia
 Terrarum tantopere Deo amabitur alii: 270
 Non Cerchnis Neptuno, domino Lechaei,
 Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
 Ut ego Apollini; neque amplius ero vaga.
 Sic tu quidem dixisti: ille autem dulcem suxit mam-
 mam.

Igitur etiam insularum sanctissima ab illo tempore 275
 Vocaris, Apollinis nutrix; neque te Bellona,
 Aut Pluto, aut Martis equi contingunt.
 Sed tibi quotannis decimae semper & primitiae
 Mittuntur: omnesque choros celebrant urbes,
 Quaeque ad orientem, quaeque ad occidentem, & 280
 versus meridiem
 Sedes posuere, & supra boreale

Litus

certain purò correctionem Cel. Hem-
 sterhusii, Ἀρχαῖς, Neptuno, Lechaet
 domino.

Vf. 272. ῥαγῶν] *rupem, saxum* in-
 tellige: male Interpres qui *vicum*. A.
 FABRI.

Vf. 277. Οὐδ' Ἀΐδας] Non placet,
 quod hoc referunt viri docti ad ri-
 tum mortuos extra insulam sepelien-
 di, ne sanctitas ejus violaretur, au-
 ctore Thucyd. 111. 104. Pluto in-
 ducitur, ut Bellonae & Martis co-
 mes, sensusque est, nullum ibi bel-
 lum, nulla caedes fit.

Vf. 278. δακτυλίστιον — ἀναρχαῖς]
 Durius forma dicendi, quae aut *pri-
 mitias decumanas* significat, h. e. *de-
 cimas ipsas*, quae primae acervo de-
 trahuntur, & ante, quam alii inde
 aliquid vel capiant vel sumant: un-
 de commodè primitiae dici possunt,
 sicut Graeci de libatione ἀρχαῖους
 dicunt, quod proprie est de primi-
 tiis: aut *primitias & decimas*.

Vf. 281. καὶ ἐν καθύπερθε] *Hyper-
 borei*: adeundus est Pindarus, qui
 haec fuisse describit, Od. 3. Olymp.
 & illos Apollinis Δυδαιόνας vocat.

Δαίμων ἐν ὑπερβόρειοις αἰσας, Ἀπόλλων
 ἐν καθύπερθε.

Vide & Melam lib. 3. c. 5. A. FABRI.
 Ibid. ἐν καθύπερθε βορρῆς] Hos vf.
 291. vocat Arimaspos. Itaque non
 dubito, quin huc respexerit Ste-
 phan. Byz. v. ὑπερβόρειοι. Ἀρτίμαχοι
 δὲ τὰς αὐτὰς φασὶν εἶναι τοὺς Ἀριμα-
 σποῖς. Nam pro Ἀρτίμαχοι corrigend-
 um est Καλλιμαχοι quorum nomi-
 num perpetua est confusio. Hinc
 etiam patet, male a Berkelio ten-
 tati, εἶναι πρὸς τοὺς Ἀριμασποῖς. Eo-
 dem Stephani loco Spanhymius uti-
 tur, sed sine vitii suspitione. RUHN-
 KEN.

Ibid. ἐν καθύπερθε βορρῆς] Sunt Hy-
 perborei, h. e. maxime versus bo-
 ream populi. De Hyperboreis, &
 primitiis ab ils Delum missis, loca
 classica sunt Herodoti IV. 33. sqq.
 Pausaniae I. 31. p. 77. Hecataei a-
 pud Diod. Sic. II. p. 130. In hac
 ipsa consuetudine primitiarum mix-
 tendarum indicium est, originis Grae-
 cae fuisse Hyperboreos, & per co-
 loniam eo e Graecia ductos, ut pla-
 cet Wesselingio V. C. ad Diod. Sic.

- Οἰκία θνὸς ἔχουσι, πολυχροιάτατοι αἶμα.
 Οἱ μὲντοι χαλάμην τι ἔχουσιν ἀράγματα πρῶτοι
 Ἄσυχον φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πιλασγῶ
 285 Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρῶτα δέχοντο
 Γηλεῖες, θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
 Δόρυ περὶ ἱερὸν ἄστυ, ἔχουσι Μηλίδος αἶψας
 Ἐρχομένων· κείθεν δὲ Λαλαῖαν Ἀλάντιον
 Εἰς ἀγαθὸν πεδῖον Λαλάντιον· ἔδ' ἐπὶ μακρὸς
 290 Ὁ πλότος Εἰδοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὄρεμα.
 Πρῶτά τοι τὰ δ' ἐνέκαστο πρὸς ξανθὸν Ἀλμασπῶν

Οὐ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 282 Οἰκία θνὸς] Θῆρα γὰρ τῶν Ὀκεανῶ ζώων λέγεται.
 283 Οἱ μὲντοι χαλάμην τι] Λέγει ὅτι οἱ Ἰπερβόρειοι δῶρα πέμπουσιν
 τῇ Ἀπόλλωνι, ἅπαντα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.
 286 Γηλεῖες] Καὶ Ὀμηροῦ, χαμαιῶνες.
 287 Μηλίδος] Μηλῆς, πόλις Τραχυνῶν.
 289 Λαλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδῖον Λαλάντιον λέγει Δάλας βασιλεὺς.
 291 Ἀλμασπῶν] Ἐν τῇ Ἰπερβόρει.

21. p. 159. & Bayero in diff. de Hyperboreis T. xi. Comm. Petropol. p. 334. Hyperboreos existimant Graecos fuisse eos, qui inde a Trojano bello in Thracia & tractu Pontii Euxini septentrionem quaesiverunt; quos ille populos diligenter persequitur. Miror virum doctum praeteriisse hunc Callimachi locum, ex quo apparet, hunc ritum sacrorum mittendorum ab Hyperboreis Ptolemaeorum tempore adhuc viguisse, non, quod illi videbatur, jam ante Herodotum aboluisse p. 324. Adde ad vs. 289.

Vs. 282. πολυχροιάτατοι] Imo ipsi Hyperborei populi sunt fabulosi, & poetarum commenta. TH. GRAEV.

Vs. 284. ἀράγματα Ἀσυχῶν] Sunt mergites. Mergites vero, ut omnes sciunt, sunt spicarum manipuli. In illi mergitibus sacrorum primitiae erant occultatae, non ipsi mergites pro frugum primitiis perlati: quod Plin. testatur, & ex eo Solinum,

qui capite xvi. scribit de Hyperboreis: *Adjunt etiam solitos per virginum probatissimas primitivas frugum Apollini Delio mittere.* Magnum sane discrimen est inter primitias frugum, quae in spicis offeruntur, & primitias sacrorum, quae in spicarum manipulis occultatae adferuntur. Primitiae sacrorum nihil aliud sunt quam *θυμῶν ἀπαρχαί*, proscia scilicet ex immolata hostia, extorumque partes. Has innexas stipula frumenti Delum mittebant. Cl. Salmasius ad Solinum. Quis possit in antro inducere ut credat Hyperboreas virginis proscias ex immolata hostia mergitibus spicarum involutas per tanta terrarum spatia deportasse Delum? Quomodo tam diu potuerint in illis mergitibus servari, ne putrescerent? Deum quis praeficias unquam dixit primitias sacrorum aut hostiae? Sed nec vivae hostiae mergitibus occultari poterant. Itaque nullus dubito, recte Plin. IV. c. 12. *ἐκ ἀράγματος ἀσυχῶν*

Litus domos habent, antiquissimum genus:
 Qui tibi spicas & sacros manipulos primi
 Aristarum ferunt: quos Dodonaei Pelasgi
 E longinquo venientes primi omnium excipiunt
 Selli, ministri nunquam tacentis leberis.
 Dein sacram in urbem & montes Melidis terrae
 Veniunt: hinc vero navigant Abantum
 In fertile solum Lelantium: neque superest longus
 Ab Euboea cursus: nam propinqui sunt portus tui.
 Primae hos tibi tulerunt fulvis ab Arimaspis

185

290

Upis

χίαν vertisse primitias frugum, siue fuerint ipsi mergites, siue aliae fruges, quae illa beata Hyperboreorum terra tulit, his mergitibus testae. Apud Melam 111. 5. *Sacris operati, maximo Apollinis: et quorum primitias Delum misisse, &c. sacrorum primitias.* Dicuntur primitiae ad sacra facienda, quas primitias frugum fuisse Callimacho & Plinio credendum. Sed quid πρώτοι sibi vult apud Callimachum? Num quod primi ante omnes homines primitias Delum miserint Hyperborei, quod postea sint alii populi imitati? In Salmast. Plin. Exerct. scribitur πρώτοι. Quod si ex libris, scripsisse Callimachum conseq — *ἰσὶ δράγματα πρώτοι*

Ἀσυχῶν.

Ποῦτις πρώτοι ἀσυχῶν δράγματα sunt ἀσυχῶν frugum, quas Hyperborei Apollini, ut Hebraei vero Deo offerebant. Alii vero populi offerebant decimas Apollini, ut ex praecedentibus constat. TH. GRAEV.

Vf 283. *Οἱ μὲν — πρώτοι*] Frustra Graevius tentat πρώτον. Hyperborei primi omnium populorum hoc instituere: imitati sunt ceteri: nisi quis malit accipere de eo, quod ab illis initium sit mittendi primitias, quae post per aliorum populorum manus in Delum perferuntur.

Vf. 284. *αὐτὰρ Δωδώνη*] 'Anonymus Francii legit, αὐτὰρ Δωδώνη. Dodoni, in Dodone. Verum Πηλεοὶ Δωδωνίη, Dodoni Pelasgi, sunt Dodonei Pelasgi, ut apud Latinos *Hesper Jacynthos* est Jacynthius. TH. GRAEV.

Vf. 285. *πρὸς πρώτῳ*] Scilicet inter Graccos. v. Pausan. l. c.

Vf. 286. *Γαλαχίης*] Homerus,

— *ἀμφὶ δὲ οὐλῶν*

τοὺ τοῖς ὑποφύται, ἀναπτόμεναι, χαμαινύται.

Sophocles χαμαινύτας vocat. VULCAN.

Ibid. *Γαλαχίης*] Virg. de Sacerdote,

— *Et caesarum ovium sub nocte silenti*

Pollibus incubuit stratis.

A. FABRI. Vide de hac re eruditam dissertationem V. Cl. Jacobi Gronovii ad Stephani fragmentum de urbibus integrum de Dodone. TH. GRAEV.

Vf. 287. *Μαλὶς*] Schol. *Μαλὶς, πόλις Τραχῶν*: male: est in Thessalia. A. FABRI.

Ibid. *οἷα Μελίς*] Vid. Spanhem. Anna Fabri frustra Scholion reprehendit. Thucyd. 111. 92. *Μαλὶς οἱ ἑυπαγεῖς οἱ μὴ τρία μῆν, Παράλαι, Τηρε, Τραχῖνοι.* Montes autem illi dicti Trachinii.

Vf. 289. De dubitatione Spanhemii ad h. l. an Delis redditum, post instaurationem insulae per Hadrianum, sit Jus, quod interea Euboenses vindicarent sibi, ut ipsi reciperent sacra Hyperboreorum, vid. Dorvill. Obs. Misc. VII. p. 53.

Ibid. *οὐδ' ἐνι μακρῶ*: 'Ο πλὸς &c.] Herodotus l. c. alia praeter haec loca interponit. Discrepat etiam Pausanias, qui ab Hyperboreis ad Arimaspos primum venire tradit, sed noster utrosque eosdem facit. v. Spanh.

Οὐπίς πε, Λοξά πε, ἤ θ' αἰώι Ἐχάεργη,
 Θυγατέρες Βορέας, ἢ ἄρσινες οἱ τότ' αἰετοί
 Ἥϊθέων. ἔδ' οἷγε παλιμπυτὲς οἴχαδ' ἴκοντο.
 295 Εὐμοῖροι δ' ἐγένοντο, ἢ ἀκλῆες ἔπατ' ἐκῆνοι.
 Ἦτοι Δηλιάδες μ', ὅτ' Ἀήχης ὑμῆλαιος
 Ἦθια κυρῶν μορμύσσει), ἦλιν χαίτην
 Παρθενικαί, παῖδες δὲ Δέος τὸ πρῶτον ἰγλῶν
 Ἄρσινες ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι Φορέουσιν
 300 Ἀστειή θυέεσσα, σὲ μ' αἰεὶ τ' ἀμφὶ πε νῆσσι
 Κύκλον ἐποίησαντο, ἢ ὥς χορὸν ἀμφεβάλλοντο.
 Οὔτε σιωπηλῶν, ἔτ' ἀφοροι ἔλως ἐθείσας

Ἔσπε-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

292 Οὐπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῇ Ἰπερβορίῳ Σκαθῶν,
 Εὐκίον] Ἡ μακάριος.

295 Εὐμοῖροι] Εὐφρομαι.

298 Παρθενικαί] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φέρουσιν.

299 Ἄρσινες] Οἱ καθαροί.

302 Οὐλῶν ἰσείρας] Ὀλεκληρῶν ταῖς θηξί. ταῖς τε, λαμπρὰς ταῖς ἀπὸ
 σπ.

Vf. 292. αἰαίων] ἡ μακάριος, Schol. Sed non video cur hoc significet in hoc loco: nam adjective sumi debet, & *beata* significat, ut & in Lavacr. Pallad. vf. 117.

Ὀλέκλειαν ἰσείρας αὐ καὶ αἰαίοντα γυνήσθαι. A. FABRI.

Vf. 294. ἴκοντο] Hanc ob causam institutum ait Herodotus l. c. ut postea per manus variorum populorum traderentur Delis.

Vf. 295. Εὐμοῖροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλῆες ἔπατ' ἐκῆνοι] Ambo adjectiva quae sunt in hoc versu, non junguntur cum ἴκοντο ἐγένοντο (alioqui cum εὐμοῖροι non ἀκλῆες sed αἰαίοντες conveniret: hoc modo, ἴκοντο ἐγένοντο εὐμοῖροι καὶ αἰαίοντες: quod Delo, cuius hic est encomium, non laudi sed dedecori esset) sed cum εὐμοῖροι dicendum est tantum ἐγένοντο: cum αἰαίοντες autem, ἴκοντο ἐγένοντο. Distinguendum igitur non ἴκοντο. STEPHAN.

Ibid. Εὐμοῖροι] Εὐφρομαι, Schol. ergo

εὐμοῖροι legit ille; nam εὐμοῖροι nunquam significabit εὐφρομαι. A. FABRI.

Vf. 297. Ἦθια κυρῶν] Puto intelligere *ibaltos puerorum*, in quibus fessabantur puellae: vel ἦθια κυρῶν, pro κόρας, ut *misit sapientia Laclii*, pro *Laclius*; *sententia dia Catonis*, pro *Cato*. A. FABRI.

Ibid. Ἦθια κυρῶν μορμύσσει) Inepte interpretatur *Latinus mores*, ut alii. In margine libri Ger. sunt *εἰθία*, quod exprimit N. Gulonius: *pecciora puellae cum perterrefacit*. Frustra. Nata correctio & non intellecto verbo ἦθια.

Vf. 298. Παρθενικαί] Si pro *παρθενικαί* reponatur *παρθενικαῖς*, sententia multo & clarior erit & aprior: neque nomen *ἦθια* mutare oportebit. Intelligemus autem *παρθενικαῖς* de illis virginibus fillabus Boreae, quarum facta sunt in versibus proxime praecedentibus mentio. STEPH.

Ibid. — ἰσείρας] Servari non potest ἰσείρας, sed in ἰσείρας aut ἰσείρας mutare necesse

Upis & Loxo, & felix aevi Hecaege,
 Filiae Boreae, & mares, qui tum optimi
 Juvenum: neque illi retro domum rediere.
 Beati autem facti, nec unquam illi inglorii futuri sunt. 295
 Nam Deliades quidem, cum sonorus Hymenaeus
 Thalamos puellarum terret, aequaevam comam
 Virgines; pueri autem primam lanuginis messem
 Juvenibus primitias ferunt.
 Asterie odorata, te quidem insulae
 Orbe ambiere, & veluti choro circumdedere:
 Neque tacitam te, aut sine strepitu pulcher comis
 Hesper-

300

esse est. pluralem tamen numerum
 malo: quia verisimile est, quum
 ἰάλω scriptum esset omissa litera γ,
 postea temere subscriptum fuisse ἰ-
 λῶ, ut fieret dativus. Elegantissi-
 ma certe periphrasi dicit τὸ πρῶτον
 θυγῶν ἰώλων, id est, *primam messem
 lanuginis*. Persequendo autem illum
 de virginibus illis filiabus Boreae,
 & de juvenibus qui eas deduxerunt,
 sermonem, ut ostendat eas nunquam
 esse αἰώλας, mentionem facit cujus-
 dam honoris qui inter alios ipsis ha-
 beatur: scribens, hoc esse apud De-
 liadas virgines solenne, ut quum
 nuptiarum tempus adveniat, ipsae
 quidem aequaevam comam illis tri-
 bus παρθενικαῖς virginibus, et pueri
 primam lanuginis messem juvenibus
 seu adolescentibus, qui tres illas vir-
 gines deduxerunt, consecrent, of-
 ferendo tanquam primitias. Possumus
 autem fortasse ἰάλω & primaevam
 interpretari, quanvis aequaevam
 proprie significet: quod quum ae-
 quaeva sit, simul etiam est primaeva.
 STEPH.

Ibid. ἰάλω] Legendum ἰάλω, ut re-
 ste Stephanus: aliter enim ἰάλω erit
 cognomen Apollinis. A. FABRI.

Ibid. Παρθενικαῖ — ἰώλων] MS.
 Reg. habet παρθενικαῖ & ἰώλων. Da-
 tivum non audeo recipere, ut pla-
 cet Cl. Ruhenkenio Ep. Crit. 11. p.
 35. illius libri auctoritate. Quia post
 est ἰώλων, quod de juvenibus ma-
 ribus accipere, putarunt hic requiri
 παρθενικαῖ. Immo respondent παρθε-

νικαῖ & ἰώλων παρθενικαῖ: estque ille no-
 minativus prope necessarius. Contra
 v. 299. ex ἰώλων factum erat in
 margine libri Ger. ἰώλων. Sed ἰάλω
 non dubitavi recipere. Qui delecto
 jota subscripto ἰάλω correxere, Do-
 ricam formam alieno loco obtrude-
 re tentarunt. Si tamen necessarius
 putetur dativus virginum, quibus
 primitiae comarum sacrentur, nihil
 impedit, quo minus ἰ ἰώλων commu-
 ne utriusque, virginibus & maribus,
 dicamus, sicut ἀπαρχόμενοι φέρουσιν.
 Nam ἰώλων commune esse, atque
 etiam de virginibus dici lexica do-
 cent. Add. Strunz. ad Rugerfi Glos-
 sar. p. 3.

V. 299. Ἀρσιν] Scholiastes inter-
 pretatur καθαροί. ita Hym. ἡς λῆτρ.
 Παλλ. verbi. 29. εἰς τὸ κομίσασθαι μύ-
 ρον ἰάλων. interpretatur καθαροί, ἀμυ-
 ττον. VULCAN.

Ibid. ἀπαρχόμενοι] Modus rei hic
 erat. Ponebantur primitiae istae in
 sepulcris utrorumque: virginum in-
 clusae fuso, marium herbis. Hero-
 dotus tamen tantum de virginibus
 tradit.

V. 300. Θύωσα] Male Vulcanius,
 divina: nam est *odora suffusa, thura
 plena*. Homer. Hymn. Apoll. v. 58.
 — χύσσει δὲ τοι ἄσπντ' αἰθ.

A. FABRI.

Ibid. Θύωσα] Verti *odorata*, ple-
 na scilicet odoribus, e multitudi-
 ne sacrificiorum. Gulonius: *sacris plena*:
 qua sensum, bene.

V. 302. σιωπῶν] Sic correxi e
 MSS.

- Ἔσπερος, ἀλλ' αἰὶ σι καταβλήψῃ ἀμφιβόησιν
 Οἱ μὲ ὑπαῖδησι νόμοι Λυκίοιο γέροντος,
 305 Ὅν τοι σὺν Πάνθοιο Διοτρώπος ἦγαγε Ὀλλυῖ·
 Αἱ δὲ ποδὶ πλάσθῃσι χορήγους ἀσφαλὲς ἔδρας.
 Δὴ τότε καὶ σφάριοισι βαρύνῃ ἰσὶν ἄγαλμα
 Κύκλειδος δεχαίης ἀειήκοον· ἡὲ ποῖε Θησεύς
 Εἶσατο σὺν παῖδασιν, ὅτε Κρήτην ἀνέπλῃ.
 310 Οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγχιον ἦα Φυζόνης
 Πασίφαιης, καὶ γναμπῶν ἔδος σχολῶν λαβυρίνθου,
 Πότνια σὺν ᾧ βαμὸν ἐγχεομένῃ καθαρίσῃ
 Κύκλιον ἀρχίσαντα· χορὴ δ' ἠγῆσατο Θησεύς.

Ἔρ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Δ Α Ι Α

305 Ὀλλυῖ] Ὀλλυῖ γὰρ τις Λύκος εἶναι τὸ ὕμνον τῆτος.

308 Ἀριάκοι] Ἀφροδίτης ἱερὸν εἰς Δήλῳ· ὅπερ Θησεύς ἐκτίσσει, ἀλλὰ τὰ
 ὑπερῶς τῷ Ἀριάδῳ ἐλπίσθαι καὶ ποιεῖν τῷ Θησεύς, καὶ χεῖρα
 σπᾶν τὴ Μινώταυρον.

312 Σὺν ᾧ βαμὸν] Τῆτος καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδρῳ.

MSS. meis pro vulgato *συνταλῶν*, quae est forma Dorica, aliena ab Ionica dialecto. Illud est etiam H. in Apoll. 12. Nimis patienter talia feruntur in editis. Similiter etiam sine MSS. correxit Dorismum talem post Barnesium Cl. Valkenarius in Eurip. Phoeniss. v. 549. ubi vide, & Kingius ibid. 360. duplicem, a. sibi alibi. *συνταλῶν* refertur ad solum canentium, ἄλφρον ad strepitum sal-tantium.

Ibid. — ὅτ' ἄλφρον] Post ἄλφρον delenda est stigma, ut dicatur, ἰστέ-
 ρος καταβλήσῃ σι εἰς συνταλῶν ὅτ' ἄλ-
 φρον, ἀλλ' αὖτις ἀμειβόμενον. sed post ἀμ-
 ειβόμενον aliud interpunctionis genus
 ponendum fuerit: quum velut αὖτ' ἄλ-
 φρον ἀρχῇ dicantur haec, ὅτ' αὖτις συντα-
 λῶν, &c. Coniunguntur autem accu-
 sativi *συνταλῶν* & ἄλφρον, referendo
συνταλῶν ad cantica, ἄλφρον autem ad

choreas. q. d. nec strepitu choreas-
 rum carentem. Non video autem
 cur *συνταλῶν* (tanquam Dorico mo-
 re posito a pro a) potius quam *συν-
 ταλῶν*, dicere Callimachus debuerit:
 & quidem hoc loco potius quam in
 alio, ubi haec ipsa copulat: nimi-
 rum hymno in Apollinem, non pro-
 cul a principio,

Μῆτις συνταλῶν κίθαριν μέν' ἄλ-
 φρον ἔχον.

Τὴ Φύλῃ τὰς παῖδας ἔχον ἐπιδημι-
 σάντων.

qui locus probat etiam quod de sig-
 nificatione illorum adiectivorum
 dixi. STERN.

Ibid. ἰστέρος ἔσπερος] Recte
 Scholiastes interpretatur, ὁλόκληρος
 τῆς Σπέρης. Unde etiam iubar Latinis
 haec stella dicitur, quod splendor e-
 jus diffundatur in modum iubae leo-
 nis, ut ait Festus. Graecis etiam

ἔσπερος

Hesperus videt, sed semper personantem.

Alii quidem succinunt modos Lycii senis,

Quos tibi a Xantho vates adduxit Olen:

Aliae autem saltatrices pede percutiunt stabile so- 305
lum.

Atque tum etiam coronis gravatur sacrum simula-
crum

Veneris antiquae nobile; quod olim Theseus

Dedicavit cum liberis, cum e Creta solvisset.

Qui cum saevum mugitum, ferumque filium effu- 310
gissent

Paliphaes, & implicatas curvi labyrinthi sedes,

Diya, tuam circa aram ad citharae cantum

In orbem saltarunt, chorumque duxit Theseus.

Hac

ἡσπερίη, Latine Lucifer dicitur;
Plauto, vesperugo. Hom.

Ἑσπερίη ὅς ἐκάλουντο ἐν ἱερῇ ἱ-
ερῆι αἰσῇ.

Cat.

*Hesperio qui coele lucet iacundior
ignis.*

VULCAN.

Vf. 303. *Ἑσπερίη*] Nempe quod
ad exortum Hesperii incipiebantur
choreae, ut alia sacra. v. H. in Cer.
7. *ἀμφὶ κύκλον* male interpres vulgaris
circumstantem: Immo *circumsonantem*, ut
bene Gulonius, sch. symphonis &
candibus.

Vf. 304. *ὑπαισίνων*] *Accinunt saltan-
tibus*. De hoc verbo vide Cl. Pierfo-
rum Verisim. p. 227. Litera α in ὑπ-
αίσις producitur non sine exemplo
alio. Theocrit. Chark. 3. & 4. &c.

Ibid. *ῥήμον*] *ῥήμον*, id est *ῥήμον*,
canticum. Sic Theognis,

— *ῥήμοντα δ' ἱερῶν αἰσῶν* ἱ-
ερῶν.

ubi manifeste *ῥήμον* est *ῥήμον*, *canti-
cum*. Hunc Theognidis versum ne-
mo adhuc assequutus est: legendum
enim, ut Pater meus restituit, *ἱερῶν
αἰσῶν ῥήμον*, *c'est une chanson aux
railleries, mépris, dédaigns, mépris-
tements*, Suid. A. FABRI.

Vf. 306. *πλάσσει*] *alterno terram
quatinus pedit*. Horat. A. FABRI.

Vf. 308. *ἀρῆκον*] Reprehenditur a
Meursio Scholiastes, quod dicit The-
seum aedificasse Veneri sanum, quod
tam facile Ariadnen in amorem ip-
se sui pertraxisset, vicissetque Mi-
notaurum, cum tantum sigillum ejus
in Delum pertulerit. Vide Meursii
librum de Theseo cap. 15. Th.
GRAEV.

Ibid. *ἀρῆκον*] Male interpres La-
tinus vulg. *attente audiens*. Pejus
Gulonius: *Arlecquin*, tanquam no-
men proprium esset. Immo est *celo-
bre, famosum*, ut apud Apoll. Rhod.
iv. 1707. Hesychius, apud quem vi-
tiose legitur *ἀρῆκον*, interpretatur
πυλνός. Scholiastes Apollonii *ἀρῆκον*.

Vf. 310. *ῥα*] MS. Voss. *ῥα*. Al-
terum in marg.

Vf. 311. *ἐκάλει δακρυβήν*] MS. Voss.
ἐκάλει.

Vf. 313. *Κύκλον ἀρχαῖον*] Hinc in
Onomacriti Hymn. in Ven. 21 p. 152.
κύκλον χορείας, & alibi *κύκλον χορός*, de
quibus choris cyclis diximus etiam
ad Xenophontis Memorabilia. Ad lo-
cum prolatum h. l. e Luciano v. Cel.
Göneri notam.

- Ἐπὶ αὐζώντα θιωρίδος ἱερὰ Φοῖβω
 315 Κεκροπίδα πέμπουσι τοπήϊα τῆς ἐκείνης.
 Ἀσπρὴν πολύβομε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ταύτης
 Ἐμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε καὶ θείῃ;
 Οὐχ ἔτι μεγάλοι μιν ὀπιπνέουσιν αἵται,
 Χρυσὸν δ' ὅττι τάχιστον ἄγχι πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφῃ
 320 Ὀκείες ἐπέλαντο, καὶ ἔτι πάλιν αὖτις ἔβησαν
 Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμόν ὑπὸ πληγῇσιν ἐλίξαι
 Ῥησοδόμον, καὶ τρέμενοι ὀδακτάσαι ἀγνὸν ἐλαίης,
 Χεῖρας ἀποτρέφαντας. ἃ Δηλιάς θύρετο νύμφῃ
 Παύγνια κυρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γλαφυῖν.

Ἰστῆ

ΣΥΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

- 314 Θιωρίδῳ ἱερὰ] Τὸ ἔξω, θιωρίδῳ τῆς. οὐ γὰρ τὰ ἱερὰ φέρουσιν·
 κυρίως δὲ θιωρὸς, ὃ τὰ θεῶν ὄραν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν. ἐν δὲ ταύτῃ ὁ
 ἱερεὺς.
 315 Τεπήϊα] Ὅπλα τῶν πρὸς Λάκωνσι· σχοινία, κέλαι.
 321 Βωμόν ὑπὸ πληγῇσιν] Ἐν Δήλῳ παρὰ τὸν βωμόν τῷ Ἀπόλλωνι
 ἔθον ἢ τρέχον καὶ τυτῶν τὸν βωμόν τῷ Ἀπόλλωνι μάλιστα, καὶ
 ἀποδάσκοντι ἐξηγουμένους ἐν τῇ ἐλαίᾳ.
 322 Ῥησοδόμον] Πλησοδόμον.
 Ὀδακτάσαι] Δράκμαζ, δακτυλ.

Vf. 314. Ἐπὶ αὐζ. &c.] De hac consuetudine Atheniensium praeter dicta Spanhemio v. Interpretes ad marmor Suidvicense, ut Corsinum V. C. in appendice ad opus de notis Gr. Diff. vi. p. 122. De navī (θιωρίδι) Thesefi conservata, & in illa re semper usurpata, est locus lectu dignus Plutarchi in Thesefo p. 10. C.

Vf. 314. θιωρίδῳ] Schol. θιωρίδῳ τῆς. οὐ γὰρ τὰ ἱερὰ φέρουσιν· κυρίως δὲ θιωρὸς, ὃ τὰ θεῶν ὄραν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν, id est curare: nam ὄρα apud Veteres vel ὄρα, cum leni, est cura. Itaque θιωρὸν ille crabit qui ut θῶν χρημῶν ἴσκει ἅλβην. A. FABRI.

Vf. 316. τίς δὲ σε ταύτης &c.] Hunc,

locum in animo habuisse Statius Silv. 111. l. 106. 107. videtur viro docto in Obs. Misc. 11. p. 229. Mos non praetervehendi loca illustris religionis sine adoratione numinis, antiquissimus est, cujus vestigia sunt etiam apud Hom. II. 9. 238. Vide Interpretes ad Sueton. Aug. c. 93.

Vf. 318. Οὐχ ἔτι μεγάλοι] similis locus est apud Virgil. lib. 3. Aeneid. *Hic tibi ne quo moras fuerint dispendia tanti, Quamvis incerpitum sacri, & si cursum in altum Vela vocet, passusque fovea implere secunda,*

Quia

Hac de causa perennia theoridis sacra Phoebo
Cecropidae mittunt, arma navis illius.

315

Asterie, frequens aris, plena religione, quis tandem
te nauta,

Mercator maris Aegaei, transiit nave veloci?

Non adeo magni illi adspirant venti,

Vel cum necessitas maxime urget cursum: sed
vela

Celeres subducunt, nec abeunt

320

Prius, quam aram tuam circuierint verberibus

Discissi, & truncum sanctum oleae momorderint,

Manibus in tergum religatis. Quem Delias reperit

Nympha

Lusum & risum Apollini tenero.

O!

Quia adeas votum, precibusque oracula poscas.

A. FABRI.

Vf. 319. 320. — ἀλλὰ τὰ καύρα
ἄντις ἱσάμενοι] Vela seu carbasa
contraxerunt, seu colligerunt. ut
Mro dicit, *Colligere arma jubet.*

STEPH.

Vf. 321. Πρὶν μὲν ἢ οἷο βαμὲν ὑπὸ
πληγῇ] Vide Hesychium, ubi ex-
ponit quid sit Δάμυ κατὰς βαμὲς.

STEPH.
Ibid. βαμὲν ὑπὸ πληγῇ ἔλκει] *Πα-
ρόμοιοι*] Benigniores hi erga seipsos
erant, qui aram Apollinis flagella-
bant, quam qui in suum ipsorum
tergum saeviebant. quales fortasse
erant apud Lacedaemonios *μαστιγώ-
ντες ἰσχυράς* de quibus Eustathius
l. 6 quem morem hoste Hispani
retinent, & eos qui annua flagella-
tione delicta sua expiant, *discipli-
nantes* vocant. VULCAN.

Ibid. Πρὶν μὲν &c.] Nullus edi-
torum distinguit post ἔλκει, sed hoc
verbum omnes cum sequente con-
jungunt. Sed eruditissimus editor Ti-
bult, Chr Goutl. Heynius ad Tib. p.
216. putat, distinguendum post ἔλκει.
Nam absurdum esse, *ἱσάμενοι*, cultu
scholastic & Vulcanio, referre ad
βαμὲν, cum li, qui circum aram
currerent, religatas post tergum ma-

nus haberent. Quod est sane verissi-
mum. Sed nec ad *πρῶτον* referri pot-
est. Quid enim *ἱσάμενοι* *πρῶτον*
ἔλγειν ἱσάμενοι? Immo evidens est, le-
gendum *ἵσσε ἱσάμενοι*, scil. ὑπὸ πλη-
γῇ, *discissi verberibus*, ut plane La-
tini: (In ed. Ald. adscriptum ad *ἱσ-
σάμενοι*: Sic & Ger. Sed est emendandum
ἱσάμενοι) vel *ἱσσομένους*, quia in se-
quenti membro est *ἀποσπῆντας*: nisi
quis hoc in *ἀποσπῆντας* mutare ma-
lit. MS. Voss. vitiose habet *ἱσσομένοι*.
De re vide Interpretes ad Hesy-
chium in Δάμυ κατὰς βαμὲς.

Vf. 323. Χῆρας ἀποσπῆντας] Re-
pono ἀποσπῆντας. STEPH.

Ibid. χῆρας ἀποσπῆντας] Malo re-
tinere ἀποσπῆντας, quam reponere
ἀποσπῆντας, ut Henricus Stephanus.
ut sit: sensus, *ἢ ἀτίθωαι, πρὶν αὐτὰς
ἀποσπῆντας χῆρας, ἰδαντάσαι, &c.*
VULCAN.

Vf. 324. — καὶ Ἀπὸλλων χλασύν]
Non minus *πληγῇ* quam *χλασύν* re-
ferre oportet ad dativum Ἀπὸλλων.
est enim trajecta conjunctio, pro
πληγῇ καὶ χλασύν Ἀπὸλλων κυρίζοντι
Sic traicitur a Tibullo conjunctio
que hoc in versu, *Messalam terra dum
sequiturque mari*. STEPHAN.

Ibid. χλασύν] Hoc verbum bene
ex hoc loco restituit Hesychio Cl.
Heringa Observ. p. 211.

Vf. 325.

325 Ἰσὶν ὦ νήσων, θύεττε, χαῖρε μὲ αὐτὴ,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἢ ἐλοχέσαστο Λητώ.

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Δ Α Ι Α.

325 Ἰσὶν ὦ νήσων] Ἐστὶ μὲν παλαιὸς ὁ βαμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῶν δόμων ἱερός·
ἐπειδὴ ὅν ἡ Δῶλ' ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἔσται, διὰ αὐτὴν
ἱεὶα τίς τῶν βαμῶν εἴηαι,
Ἐόστει] Ἐόστει.

V. 325. Ἰσὶν] Sive focus, sive
Vesta. Delus est in medio insularum:
hæc dicitur ἱεὶα, vel ἱεῖα, quæ est
forma ionica, unde & Herodot. I.
35. ἐπὶ τῇ pro ἐπὶ τῇ & IV. 35.
ἐπὶ τῇ pro ἐπὶ τῇ. Sed ipsum

ἱεὶα est IV. 39. de Vesta, et de focis,
laribus, ædibus, ibid. 68. De verbo
& quantitate mediæ, quæ est com-
munis, v. Varr. Crit. p. 311.

VI. 326. — καὶ ἢ ἐλοχέσαστο Λη-
τώ] Si χαίροι ad Αὐτὴν referendum φα-

O! Vesta insularum, pulcherrima sedes, salve tu ipsa,
Salvebit vero & Apollo, & quam peperit Latona.

imus, scribendum erit, *καὶ ἡ Ἰο-
χόουτο Ἀπόλλωνι*, ut salvere jubeatur &
Apollo, & mater ejus Latona. Re-
sinendo autem hanc lectionem, sal-
vere jubebitur & Apollo, & cum eo
Diana, quam peperit Latona. STEPH.

Ibid. *καὶ ἡ Ἰοχόουτο Ἀπόλλωνι* Pell-
me Vulcanius qui vertit, *Latona*
puerpera saluo. vertendum ad ver-
bum, *Salvo, Phoebe, tu quoque, o Apo-
llo quam Latona peperit.* A. FABRI.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ
ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ
ΥΜΝΟΣ.

1^ο ΟΣΣΑΙ λωτροχοί τ᾽ αὖς Παλλάδῳ, ἔξιτε πᾶσαι
Ἐξιτε. πᾶν ἴσπῳ ἄρπ φρυασομένη
Τᾶν ἱερᾶν ἐστάχυσσ᾽, καὶ ἅ Διὸς θυτὸν ἐρπῖ·
Σὺ δ' ἔ νυν, ὦ ξανθαί, σὺ δ' ἔ Πελασγιάδης.

Οὐ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

1^ο ΟΣΣΑΙ λωτροχοί] Ἐν τινὶ ἡμέρᾳ ἀρισμένη ἔσθ' εἶχον αἱ Ἀργῆαι
γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὸ Διμήδου, καὶ
ἀγῶν ἐπὶ τῇ Ἰαχῶν, καὶ καὶ ἀπαλύνειν.

2 Φρυασομένη] Ποιὸν ἤχοι ἀπτελισσών.

4 Σὺ δ' ἔ νυν] Ὀρμῶντα.

Hoc Poëmatium Dorice scriptum
est, quia tunc Argis erat Cal-
limachus: ideoque cuncta illi grati-
ficari volens ejus dialecto utitur:
neque enim perpetuo Aegyptum aut
Cyrenen incoluit; nam & in Sicilia
vixit.

Quemadmodum autem Romani
Cybelen Almone, ita Argivi Palla-
dem ad Inachum abluebant, & hoc-
ce Festum ante diem celebrabatur,
ut & pleraque Dearum sacra, Theo-
crit. Idyll. 15.

Ἀθῆναι δ' ἄμμις νῦν ἄμμι δρόσῳ
ἀγρόας ἔξω
Οἰσὺμιν ποτὶ κῆματ' ἐπ' αἰὲν
πύοντα
Στάδου φαισμένους λογυρᾶς ἀρξά-
μεθ' αἰδῶς.

A. FABRY.

Vf. 2. ἴσπῳ] Deabus suis cur-
rus erat. Virg.

— hic illius arma,
Hic currus fuit, —

& Horat.

*Jam galeam Pallas & argida,
Curruque & rabiem parat.*

A. FABRY.

Ibid. φρυασομένη] Πυριόδου, ac
fortasse χιμνιόδου, hinnientium,
quod equorum proprium est. VUL-
CAN. Equi bellici fere frementes a
poditis describuntur, quia strepitu
armorum & fremitu equorum au-
dieptes percelluntur, ut testatur Sui-
das: κλύει τῶν ὀπλῶν καὶ φρυαγμῶ
(lege φρυαγμῶ) τῶν ἰσπῶν κατα-
κύνους ἐκπλέουσιν. Tales equi Pal-
ladis fuere, de quibus hic Callima-
chus; & in Statio lib. 3. Theb. equi
Martia, qui Venerem ita compellat,

— Soli cui tanto potestas

*Dicorumque dominumque, meis oc-
currere telis,*

*Impans & media quatuor in coe-
de frementes,*

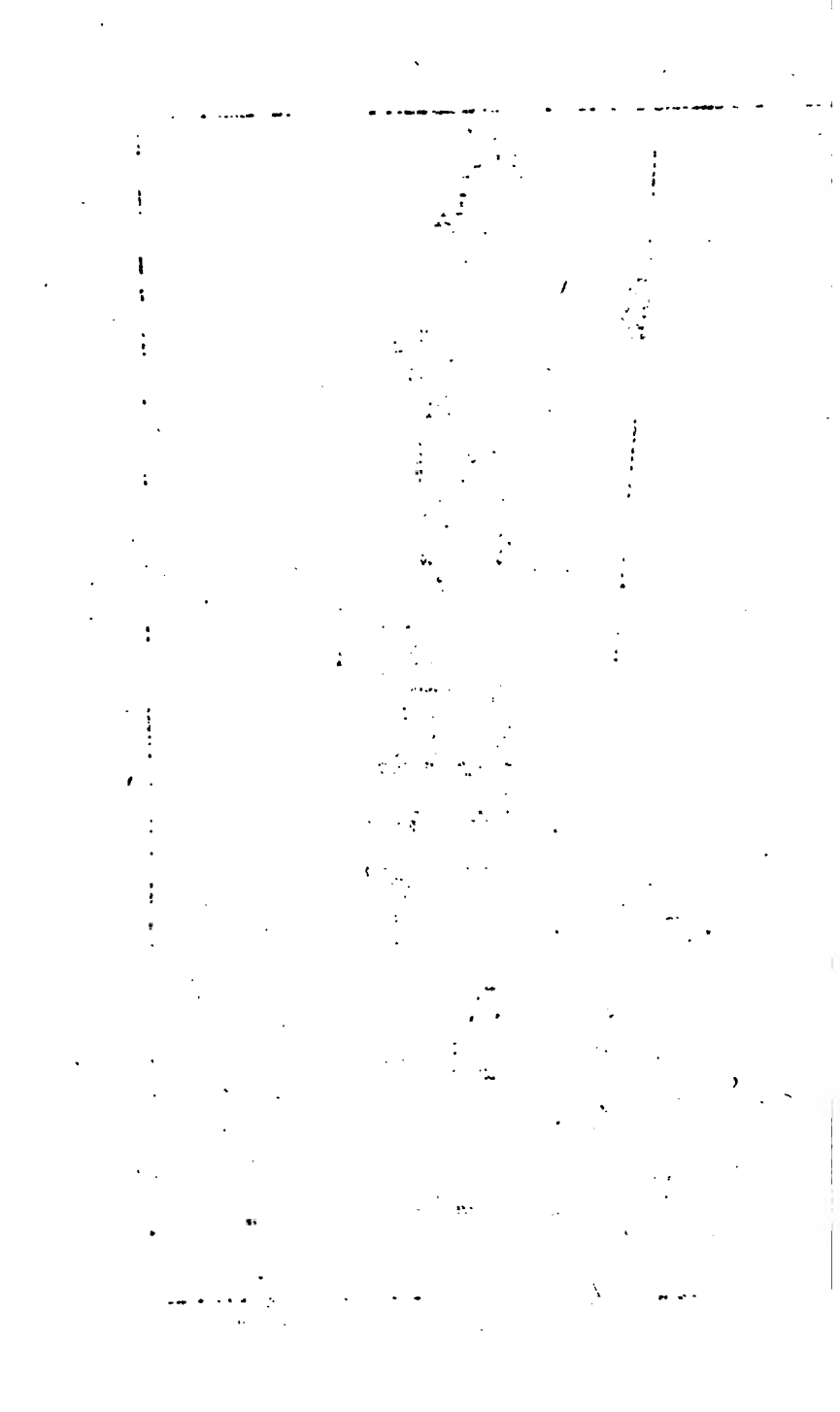
Hos affigere equos.

& equus a Nepruno editus, de quo
Poëta lib. 1. Georg.

— Tuque o, cui prima fremens

Py-

IN LAVACRUM

PALLADIS

HYMNUS

QUOTQUOT lotrices estis Palladis, exite omnes, r
Exite; equarum jam hinnitum
Sacrarum audiui, & Dea bene ornata incedit.
Properate quaeso jam, flavae, properate
Pelasgides.

Nun-

Foris equum tellus, magno percussa tridente.

Ita in apparatu belli lib. 7. Aeneid.

Hic galeam sectis tropidus rapit, ille fremens

Ad juga cogit equos.

Plura qui desiderat exempla, adeat Cl. Bochartum tom. 1. de animalibus S. Scripturae pag. 127. cui haec debentur. TH. GRAEV.

Ibid. *φρουρομένης*] MSS. Ambr. *φρουρομένης*. Voss. *ἐν φρουρομένης*. Sed illi codices saepe Doricam dialectum in vulgarem aut Ionicam mutant. (v. praefat.) Sed etiam si feminini generis sunt articulus & attributa *ἱερῶν*, tamen intelligendi sunt equi mores, qualibus Pallas usa est. v. Valer. Flacc. V. 184. Nam Graecis libentius genere feminino uti in hoc verbo, etiam sine respectu ad genus animalis, ut in *ἰών*, notissimum est. Genere feminino etiam utitur Statius Theb. II. 724. ubi tamen quidam codices genus masculinum habent. Similis varietas est in equis Diomedis. v. Heiniius ad Ovid. Heroid. VIII. 67. Ceterum hunc locum imitatus est auctor epigrammatis editi a Dorvillio ad Charit. p. 158. ubi tamen est *φρουρομένης*.

VI. 3. *καὶ ἂν διὰ ἡνίκ' ἔρπας*] Ponitur *ἡνίκ'* pro *ἡνίκα*: aut certe est a *ῥῖν*, unde & *ῥυζίον*. VI.

detur autem significari bene ornata. STEPHAN

Ibid. *ἡνίκ'*] Fortasse legendum sit *ἡνίκ'*, bene genita, scilicet e cerebro patris: aut explicata *ἡνίκ'*, bene parata, bene composita, bene ornata: ita & apud Theocrit. Idyll. 24.

Ἀλλὰ γύναι πῶς μίττω ἰπὸ σποδῶν ἡνίκων ἱέναι.

A. FABRI.

Ibid. *ἡνίκ'*] MSS. Ambr. Reg. Voss. *ἡνίκ'*. De verbo *ἡνίκ'* praeter Spanhemium v. Interpretes Hesychii in h. v.

Ibid. *ἔρπας*] Vox Doribus de incessu usitata. Theocr. I. 105. &c. Marton. Oxon. 3. Casaub. ad Athen. p. 64. 417. Respicitur tamen hoc quidem in loco etiam ad tarditatem & gravitatem incessus, quae Deae convenit. v. Graev. ad Cic. ad Attic. V. 2.

VI. 4. *Σίσθη*] *Σίσθη*, ὁρμαίνω. verbum celeritati accommodatum. VULCAN.

Ibid. *Σίσθη*] *Ὁρμαίνω*, a *ὄρμα*, παρακινῶ. *ὄρμα*, ἴδω, ἔρμα, ἔρχω, πορεύω. *σὺ δ' ἔρχεται*, παρακινῶ. *ὄρμα*, ὁρμαίνω. *Νυν* inclinativa particula, quare haec legenda sunt *καὶ ἡνίκ' ἔρμας*, ut scilicet nec attollatur syllaba, nec deprimatur: significat autem δὲ. Sic apud Theocrit.

Οὐδ' αὖ μιν σὺν δὲ τοῖς ἀγροπύτοις δὲ ἔρμας. A. FABRI.

Ibid.

5 Οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλης ἀπενίψατο πάχους,

Πεῖν κένιν ἰππῶναι ἐξελάσσει λαγόνων·

Οὐδ' ὄχα δὴ λυθρὰ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα

Τόλμα τῇ δ' ἀδίκων ἥδ' ἄπο μηχανῆων.

Ἀλλὰ πολὺ φράζοντο ὑφ' ἄρμαϊ αἰχίνας ἰππῶν

10 Λυσσάμενα, παγαῖς ἐκλυσεν Ὀκεανῶ

Ἰδρῶ καὶ ραθάμηναι· ἐφοίβασεν δὲ παγόντα

Πάντα χαλινοφάγων ἀφρόν' ἄπο τρομάτων.

Ἦ ἴτ' Ἀχαιῶδες καὶ μὴ μύρα, μὴδ' ἀλαδάρως,

(Συεῖγων αἶψα φθόγον ὑπαξοῖσι)

Μῆ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

5 Ἀπενίψατο πάχους] Ἀπὸ μῆκος τὸ ἄλσος.

8 Γαγόνων] Τῶν γιγνόντων.

11 Ἐφοίβασεν] Ἐκάθην.

13 Μὴδ' ἀλαδάρως] Ἀπὸ καυῆ τὸ αἶσας.

14 Συεῖγων] Τῶν χοιμαίων.

Ibid. Σωθὶ πον] Hac ipsa forma usus est verbo Sophocles, auctore Eustathio T. I. p. 62. 63. T. III. p. 1192. init. quem de hac voce adi. Locus Sophoclis est in Aiasce 1429. σῶθω, βῶθω. Schol. σῶθω, παραπύθω. Add. Spanhem. ad h. l. Ed. Polit. ξῶθω.

Vf. 5. Οὐ ποκ'] Ed. pr. ἄποκ'. unde Ald. fecit ἄπον'. quod etiam in MS. Voss.

Vf. 6. λαγόνων] Λαγὼν proprie dicitur lateris cavitas laxior, & exosilla. Illi Latini dicunt. παρὰ τὸ λυγρὸν καὶ τὰ ὀκνῶν πλεῖρα, ut vult Eustathius. MEURS.

Vf. 7. λυθρὰ πεπαλαγμένα] Proprie. Est enim λυθρὸν cruor pulvere perfusus. Aspersa enim Palladis arma recenti Gigantum caede describit, in qua bonam Jovi operam navavit. Horatius,

*Quid Rheucus, evulsisque truncis
Eucledus jocularis audax,
Contra sonantem Palladis aegida
Pessus ruenis?* VULCAN.

Etymologicum ineditum: Λυθρὸν δ' ἀκαθαρσία. κυρτὸς δὲ τὸ ἀπὸ καυῆ κίμα. παρὰ τὸ λυματὸ καὶ καθάρματὸ δῖον. TH. GRAEV.

Ibid. δὴ λυθρὰ] MS. Voss. πον λυθρὰ. Forma λυθρὰ πεπαλαγμένα est Homérica. v. II. Z. 268. A. 169. quam imitatur Pseudo-Orph. Argon. 1233.

Vf. 9. αἰχίνας ἰππῶν] *Equum famantia silvere colla.* Virgilius A. FABRI.

Vf. 10. Λυσσάμενα] Nihil est necesse geminare literam σ, in hac voce. & recte in alio huius hymni loco non geminatur hac in editione, sicut in aliis. STEPH.

Ibid. Λυσσάμενα] Sic MS. Voss. & Polit. quos secutus sum. Nemo sibilam in hoc verbo duplicavit, nec est necesse. Sed librarii propter inficiam profundae centies consonantes temere vel duplicarunt vel eliserunt. Λυσσάμενα infra vf. 70. pariter editiones veteres usque ad Froben. At MSS. mei & ceterae editiones λυσσάμενα.

Vf. 14

Nunquam Minerva divinos lavit lacertos
 Ante, quam pulverem equinis deterferit iliis:
 Ne tum quidem, cum cruore foedata omnia ferens
 Arma ab impiis rediit gigantibus.
 Sed relictis omnibus a jugo colla equorum
 Solvit, & fontibus abluit Oceani
 Sudorem stillantem, purgavitque crassum
 Omnem frena mordente spumam ab rictu.
 O! ite Achaides, neve unguenta, aut alabastra
 (Modiolorum audio crepitum axes continentium)
 Ne

Vf. 11. ῥαδάμηντας] τὸν ἐξ ἴππων
 κενωτόν. VULCAN.

Ibid. ῥαδάμηντας] Ἄ φοιῶν, quod
 ἔσθρο, parge, non autem a φοιῶν, quod
 plane diversa significat. sic
 Theocrit. xvii. 134.

Χείρας φοιῶντας μῦρον ἵτι περὶ
 ῥ' ἴμυ.

A. FABRI

Ibid. ῥαδάμηντας] Recte Dacieria re-
 prehendit; qui a φοιῶν ducunt,
 quod sit in lexicis vulgaribus. Sed
 non reprehendendi erant propter
 eam, quam dicit, causam. Neque
 enim dubitari debet, quin φοιῶν i-
 dem significare possit quod φοιῶν per
 analogiam linguae. Sed quantitas di-
 versa syllabarum in verbis puris &
 impuris docet, ῥαδάμηντας esse a φοιῶν.
 Nam si esset a φοιῶν, penultima
 esset brevis. Apud Theocritum scitip-
 serim φοιῶντα. Verbo φοιῶν usus
 est etiam Apollon. Rhod. 11. 302. ubi
 vid. Schol.

Vf. 12. χαλκοράων ἀπὸν ἀπὸ σομά-
 των] Epitheti vim explicat Virgi-
 lius,

Sic sonipes, & frena ferax spu-
 mantia mandis.

Apollon. lib. 4.

— ἀρπύοντα δ' ἐπὶ σομάτων
 χαλινά

Ἄμφορ ὀδυνάζοντι παραβλήδην προ-
 τίονται.

Nicand. Alexiph. παραρτίξας δὲ χαλ-
 νῆς & Calab. 4. χαλινὰ ῥαμύσιν ἀ-
 φρίζοντες δέκντον. Plutarchus lib. περὶ
 τῆς: ἵνα μὲν τοὶ φασὶν ἵππων ζωγρά-
 φῶντα τοῖς μὲν ἀλλοῖς καταρτίζοντες καὶ
 χρέμασι, τῷ δὲ ἀπὸ τῆς παρὰ τῷ χα-
 λινῷ.

ἀπὸ καταρτίζοντι χαλινότητα καὶ συνταπ-
 τασιν τῷ ἄσθματι μὴ ἀρῶν ἐπ' αὐτῷ
 ῥαμύσιν, πολλὰκις γὰρ ἔχαιρειν, τίλ-
 δι' ὑπ' ὀργῆς προκαλεῖται τῷ πῆλαι τοῖς σπύ-
 ροις ὡς πρὶν ἐπὶ τῶν φαρμάκων ἀνέπλων.
 τὸν δὲ προσπίοντα θάνατος ἵνα πο-
 μάξαι καὶ ποιῶν τὸ δῖον. τὸν ἵπ-
 πον τῆς μὲν ἵππον ἵσχυρῶνται. Ex quo
 constat, pictores spumam circa fre-
 num, tanquam generosi equi spe-
 cimen, arte & fortuna imitari ac re-
 praesentare solitos. quod ipsum
 Callimachus per spumantes Palladis
 equos ob oculos ponit. VULCAN.

Vf. 13. ἀλαῖας] Ἀλάς &
 ἀλάς valiculum lapideum vel
 vitreum, in quo unguenta conduc-
 tur, μυρδιάν. VULCAN.

Ibid ἀλαῖας] unguenta in sacris.
 Theocrit. in Adonidis festo.

Παρ' δ' ἀπὸ λαῖκας περὶ λαγύρας
 ἐν ταλαρίοις
 Ἀργυρίαις, Συρίαι δὲ μύρον χροῖς ἀ-
 λάς.

nam & dicitur ἀλάς & ἀλάς
 τρον. A. FABRI.

Vf. 14. Συρίαι αἶμα φέρον ὑπὸ
 ἄσθματι] Vide quae supra annotata
 sunt hymn. in Apollinem vers. 3.
 VULCAN.

Ibid. Συρίαι] χοινοῖς, modio-
 τας. Theocrit.

— καὶ πρὶν ἵσσαν

Ἀσκαλίας καμπτῶντα τρυφὴν σύρι-
 γα φυλάξαι.

A. FABRI.

Ibid. Συρίαι αἶμα] Hoc per en-
 thusiasmum dicitur, cui similis est
 apud Aeschylum S. c. Theb. 211.
 Musaeum 5. Claudianum R. P. 7.
 N. Ks.

- 15 Μὴ μύρα λαοπροχοὶ τᾶ Παλλάδι, μὴδ' ἀλαβάρως
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικρὰ Φιλεῖ)
 Οἴσσι, μὴδ' ἐχάτοπριν. αἶε χαλὸν ὄμμα τὸ τίνας.
 Οὐδ' ὄχα τὰν Ἰδαν φρύξ' ἐδίχαζεν ἔειν,
 Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, ὅδ' Σιμωνίῳ
 20 Ἔβλεψαι δῖνας ἐς ἀλφαινομένας.
 Οὐδ' Ἦρα· Κύπρις δ' ἀλφειγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε χίμας.
 Ἄ δὲ, δις ἐξήκοντα ἀλφειέξασα διαύλους,
 Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι

'Αγθ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Α Ι Α.

- 15 Ἀλαβάρως] Τὰς μυροθήκας.
 24 Παρ' Εὐρώτα] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας.
 Τὰ Λακεδαιμόνιοι] Οἱ Διόσκυροι.

&c. Pollitianus, ὑπαζόνον, quod est magis poëticum; sed vulgatum praefero.

Vf. 17. ἀτόπριν] MS. Voff. ἀτόπριν, ut scribi voluit Spanhem.

Ibid. αἶε χαλὸν ὄμμα τὸ τίνας] Semper illa pulcra, scilicet sua sponte, quippe Dea. Pars pulcritudinis ponitur pro universa. Et erat haec periphrasis apta hoc loco, & nota Minervae epitheta, εἰώπει, γλαυκῶπις &c. De hac periphrasi pulcritudinis per ὄμμα agit bene Stanlejus ad Aeschyl. Persf. 428. p. 768. a. ubi hunc locum non praetermisit. Add. Cl. Valkenar. ad Euripid. Phoenissf. p. 152. 153. Sed quod Stanlejus videt interpretes vertentes: *semper oculis ejus pulcer*: in eo mitius sentiam. Quidni enim Latinis quoque liceat pulcritudinem Minervae aut cujuscumque per oculum περιφράζειν. Virgil. Aen. 1. 591. de Aenea: mater laetos oculis afflavit honores.

Vf. 18. ὅχα τὰν Ἰδαν — ἔειν] Rich. Bendejus egregie & verissime: corri-

git τὰν Ἰδαν ἱερὴν, & exemplis illustrat. Probat Cel. Hemsterhuſius ad Luciani T. 1. p. 252. Sic Eurip. Androm. 437. 438. Ἡ παῦλ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εἰρώτα σοφά; Καὶ τοῖς γι Τροίᾳ; & Trojanis, cf. 462. Pollitianus edidit porro ἐδίχασσιν.

Vf. 19. ἐς ὀρείχαλκον] Orichalcum est aeris genus, quod flavum & auro concolor ars reddebat, admixta cadmia. Non enim fuit naturale, sed artificiale. Hinc optime illam doctorem concertationem, non esse, aut esse, aut fuisse, nec amplius esse contendendum, explicavit magnus ille Salmasius in exercitationibus de homonymis hyles iatricae cap. cxxii. Antiquissimis Graecorum & Romanorum temporibus, uti hic constat ex Callimacho, cum nondum luxu deperdit essent, laudatissima speculorum materia erat orichalcum; postea vero argentea facta sunt specula crescente luxu populorum. Plin. lib. xxxii. c. 9. *Ut omnia de speculis agantur hoc loco, quod*

Ne unguenta Palladi, neve alabastra
(Non enim Minerva mixta unguenta amat)
Ferte, neve speculum. Semper pulchra lumina il-
lius.

Nec quando in Ida Phryx judicavit litem,
Vel orichalcum magna Dea, vel Simoentis
Inspexit vortices pellucidos:
Nec Juno. Venus autem nitidum aes capiens,
Saepè eandem bis aliter disposuit comam.
Ipsa autem bis sexaginta emensa diaulos,
Sicut ad Eurotam Lacedaemonia

Side

tina apud majores fuerant Brundisina;
Jano & aere mistis. Praelata sunt ar-
gentos. Primus fecit Praxiteles Magni
Pompeii aetate. TH. GRAEV.

Vf. 19. 20. ἡ δὲ Σιμωνίς. Ἐκλεψίτ]
Reddit enim etiam aqua & reprae-
sentat intuentis formam, instar spe-
culi. Theocritus,

Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἰοίεσθαι,
ἦ δὲ γαλαία.

Virgil,

Nuper me in littore vidi,
Cum placidum ventis faret mare.

VULCAN.

Ibid. ἡ δὲ Σιμωνίς. Ἐκλεψίτ θῆται]
Apud veteres, pastores & dii agre-
stes saepissime introducuntur in flu-
minibus se, speculorum vice; con-
templari. Ovid. Metamorph. 13.

Certè ego me novè, liquidæque in
immagine vidi

Nuper aquas, placuitque mihi mea
forma videntis.

Nemesianus Eclog. 11.

Quis etiam fontis speculo me mox
notavit.

Duo autem apud veteres speculorum
erant genera, quae Ὑδα & Σαδα vo-
cat Apulejus in Apologia: quae u-
traque hic complectitur Callimachus.
Meurs.

Vf. 20. διαφαινομένην] Ambr. Voff.
Πολίτ. διαφανομένην. Mox Ed. Ald.
ἐκλεψίτ, vitiole.

Vf. 21. Οὐδ' Ἡφ &c.] In toto h.

l. de Minervæ usitato more lavan-
di, ungendi & pestendi comas ha-
buit autè oculos locum Homeri de
Junone, quod etiam mentio Juno-
nis arguit, Iliad. X. 170—177.

Ibid. χαλκόν] Ex aere specula se-
bant, ut & hodie, item ex argento:
Plaut. in Mosella:

Ut speculum tenuisti, inestis me &
leant argentum
Mianus.

A. FABRI.

Vf. 22 Πάλλης &c.] Imitatur Tibul-
lus l. 9. 10. Saepèque mutatas disposuisti
comas. ut vidit vir doctus in Obsi
Misc. V. p. 262. MS. Voff. τὰν αὐ-
τὰς.

Vf. 23. διαβλάς] διαβλάς duplex
stadium, eundo scilicet & redeundo:
Sunt autem certaminum genera octo:
ἑξήκοντα, centum & viginti quinque pas-
suum; διαβλάς duplex stadium, ducen-
torum quinquaginta passuum. Δόλιχον,
stadia duodecim, vel, ut vult Suidas,
viginti quatuor. Ὀκλήτης, ἐπικροτήριον,
eorum qui armati cursu certan-
bant. Περὶ γὰρ, παραπύργιον, quod supe-
riora complectitur, ut alicubi docet
Plato. Πάλλης, καὶ ἀλμα. Vulgo ta-
men ad quinque referuntur, quae in
unum versum conjecit Simonides,

Ἄλμα, ποδωσίμην, θῆκον, δακτυλόν,
πάλλην.

id autem continebat quinquettium
seu Pentathlon. A. FABRI

N 2

Vf. 23.

- 25 Ἀσέρες, ἐμπειράμους ἐπείφατο λιτὰ λαβοῖσα
 Χρίματα, τὰς ἰδίας ἐκχονα φυταλιᾶς.
 *Ω κῆρυ, τὸ δ' ἔρευθ' ἀνέδραμε, τρώϊον οἶον
 *Ἡ ρόδον ἢ σίβδας κόκκ' ἐχέ' χροῖτον.
 Τῷ ἔν τῳ ἄρσεν τε κομίσατε μῶνον ἔλαιον,
 30 *Ὡι Κάτωρ, ὦ ἔν χεῖρ' Ἡρακλῆος.
 Οἴσσετε ἔν κίενα οἱ παγχρύστον, ὥς ἀπὸ χαίταν
 Πέξη', λιπαρὸν σμασαμύα πλόκαμον.
 *Ἐξίθ' Ἀθαιαία· ὦ δὲ τοι χαπαθύμ' ἴλα,
 Παρθενικὰ μέγαν παῖδες Ἀκιστοῖδαν.
 35 *Ω θάνα, Φέρε' δὲ ἔν ἁ Διομήδε' ἀαπὶς,
 *Ὡς ἐθ' Ἀργείωι τῷτο παλαιότερον

Εὐ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Α Ι Α.

25 Ἐμπειράμους] Ἐμπείρους.

Λιτὰ λαβοῖσα] Ἀσκήσας, ἄμικτα.

29 Ἀρσεν τε] Ἦτοι καθαρὸν, ἄμικτον.

33 Ἰλα] Ἡ ἤ θυμῶν φρατρία ἔν ἄθροις.

34 Ἀκιστοῖδαν] Ἀκιστοῖδαι, φυλὴ ἐπίσημοι ἐν Ἀργί.

Vf. 25. Ἀσέρες] *Sic fratres Helenae, lucida fidera.* HORAT. A. FABRI.

Ibid. ἐμπειράμους] Ἐμπείρους, Schol. Hefychius, ἐμπείραμον, ἐμπειρον. explicarem *suo more*, vel *coleriter*, *alacriter*. A. FABRI.

Ibid. λιτὰ] *simplicia tantum.* Sic Horat.

Simplici myrto nibil allabores. & bene Scholiastes exponit ἄμικτα. A. FABRI.

Ibid. λαβοῖσα] Ger. & editt. Ald. Valc. Froben. Renenat. λαλοῖσα.

Vf. 26. Χρίματα] Draco Stratoniceus proferit hunc locum ita, ut χρῆματα in suo libro habuisse videatur. Liber Ger. in margine habuit τὰς ἰδίας An fuit in libro vetere, τὰς ἰδίας ἐκχονα φυταλιᾶν?

Ibid. τὰς ἰδίας ἐκχονα φυταλιᾶς] Φυταλιᾶ, ut ait Eustathius, est terra plantis seu stirpes ferens. Homerus

conjungit cum ἄρρα. Dicitur autem φυταλιᾶ quoque pars postrema hie- mis, quod eo tempore infusores potissimum fiant. Veteres enim hie- mem in tres partes dividebant. sc primam σπορῶν, secundam χυμῶν, tertiam φυταλιᾶν appellabant. Hoc autem loco est circumscriptio oleae, quae Minervae est sacra, ut testis est Plinius lib. 12. TH. GRAEV.

Vf. 27. — ἀνέδραμε πρῶτον] Po- sitianus πρῶτον jungit eum sequentibus. id est, ad frequentia refert. Ita enim hunc locum vertit,

O pueras, emicuit rubor illico, matutina

Quem rosa, quem grana Pmice mala ferunt.

Ac melius certe eum hac in re se- qui, quam πρῶτον cum ἐνέθ' junge- re: ut interpunctio quae est post πρῶτον, ponatur post ἀνέδραμε. STEPH. Ibid.

Sidera, apte intrivit purum 25

Oleum, sua natum ab arbore.

O puellae, at rubor ei suffusus est, matutina qualem
Aut rosa, aut punici mali granum habet colorem.

Igitur & nunc masculum modo ferte oleum,

Quo Castor & quo ungitur Hercules. 30

Ferte etiam pectinem aureum, ut comam

Depectat, nitidumque detergat cincinnum.

Exi Minerva: adest tibi grata turba,

Virgines, magnorum filiae Acestoridarum.

O! Minerva, fertur etiam Diomedis clypeus, 35

De more Argivorum antiquo,

Quem

Ibid. *ῥοπαῖον*] Miror peritissimum & omni laude majorem Politianum τὸ *ῥοπαῖον* ad *ῥόδον* retulisse, cum ad *ῥοδό* referendum sit. Describit enim ortum olei, quia scilicet circa crepusculum matutinum haec sacra fiebant, ut & Adonia, quod supra praefata sum. Dicit igitur, O Puellae, matutinus rubor coelum occupat, τῷ καὶ πῦν. Quapropter illi nunc, antequam scilicet tempus matutinum abeat, ferte oleum quo mares unguuntur. A. FABRI.

Ibid. *ἀνδραγαθῶν, ῥοπαῖον οὖον*] Sic interpungit MS. Reg. Sic habuit & vertit Politianus: quamquam in Graecis Politiani, ut apud Ascensum edita sunt, interpungitur, ut in vulgatis, post *ῥοπαῖον*. Miror Dacieriam, Spanhemium, & Arnaldum Animadv. p. 76. vulgatam interpunctionem defendere. *ῥοπαῖον* sensum nullum commodum habet. Nam si ad aurorum referas, ut facit Spanhemius, articulus τὸ abesse debet, *ἀνδραγαθῶν* *ῥοπαῖον* *οὖον* *ῥοπαῖον* *οὖον* *ῥοπαῖον*, *matutinus rubor*, simpliciter pro aurora dici potest, sed *ῥοπαῖον* *οὖον*: ut *ῥόδον* *ῥοπαῖον*, *matutina rosa*, optime dicitur, reoatis & vigentis coloris, nondum a sole fracti. Pro *ῥοπαῖον* MSS. Ambr. Voss. Edd. vet. *ῥοπαῖον*, item Polit. & ante edd. *οὖον*, MS. Voss. *οὖον*. Mox pro *ῥοπαῖον* Dorismus desiderat *οὖον*.

Vf. 29. — *ἄριστον τι κομίσσεται μὴ*

ῥοπαῖον] Non video cur interpres *ἄριστον* exposuerit *καθαρόν* & *ἄμικτον*. quum manifestum sit *ἄριστον* (id est masculum) vocari quod virile est, & *mores animos* (ut loquutus est Horatius) decet: quum contra unguenta eos omnino dedeant. Verum *καθαρόν* & *ἄμικτον* quum dixit scholiastes, ad significationem vocis *ἄριστον* non respexit, sed fortasse intellexit, id quod *ἄριστον* vocatur, debere esse *καθαρόν* & *ἄμικτον*, id est, cui nihil unguenti esset admixtum. STEPH.

Vf. 31. *χαίτης*] MSS. Ambr. Voss. *χαίτης*, tanquam a praepositione *ἀπὸ* regeretur. Vitiose. Mox vf. 33. pro *ἵλα* Voss. *ἵδρα*.

Vf. 32. *σπασσάμενα*] *σπῆμα*, id est *σπῆμα*, *ῥύπλον*, *καθαίρων*, *purgo*, *expurgo*. A. FABRI.

Vf. 33. *ἵλα*] *turma*, *coetus puellarum*, Schol. unde *ἵλαδον*, *turmatim*. A. FABRI.

Ibid. *ἵλα*] *ἵλα* est proprie vocabulum militare, & significat turmam equitum sexaginta quatuor. Interdum vero accipitur pro qualibet turba. TH. GRAEV.

Vf. 36. *Ἦν ἔθ' Ἀργύων*] Sic scripti & editi. Sed vir doctus in margine Aldinae notat in libro Ger. eandem quidem lectionem, sed correctam in *Ἀργύων* fuisse: quod mihi valde arridet. Eumedes olim hunc ritum docuit Argivos. Ed. Ald. *Ἦν ἔθ' Ἀργύων*.

216 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΛΟΪΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛ.

- Εὐμήδης ἐδίδαξε, τὸν κεχαρισμένον ἱεὺς·
 "Ὅς ποτε βουλευτὸν γιγῆς ὅππῃ οἱ θάνατον
 Δᾶμον ἐτοιμάζοντα, Φύγα πτόν ἱόν ἀγαλμα
 40 "Ὡχέτ' ἔχον, Κρεῖον δ' εἰς ὅρτον ὤκιστατο
 Κρεῖον ὅρτον· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσιν ἔθηκε
 'Εν πέτραις, αἷς ἦν ἕνομα Παλλαπίδες.
 'Εξίθ' Ἀθαναία περσέπιοι, λευστοπήληξ,
 'Ιππων καὶ σακίων ἀδρομῆα πατάγῃ.
 45 Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βιάσθε· σάμερον Ἀργον
 Πιπτε' ἀπὲ κρατῶν, μὴ δ' ἀπὸ τῆς ποταμῶν,
 Σάμερον αἱ δώλαι τὰς χάλπιδας ἢ ἑ Φυσάδειαι,
 'Ἡ ἐς Ἀμυμώνην οἴσσετε τὰν Δυναῖ.
 Καὶ γὰρ δὴ λευσῶ τε καὶ ἀνθεσι ὕδατα μίξας
 50 'Ἡξί Φορβαίων Ἰναχον ἐξ ὀρέων,
 Τᾷ θάλαττα τὸ λοετρὸν ἄγων χαλόν ἀλλὰ, Πελασγῶν
 Φράζεο, μὴ σὺκ ἐθέλωι τὰν βασιλείαν ἴδης.
 'Ὅς κεν ἴδῃ γυμναῖ τὰν Παλλάδα τὰν πολυῆχον,
 Τῶςτος εὐφείτατ' ἐπὶ το πανυξάποιον.
 55 Πότνι' Ἀθαναία, σὲ μὲν ἐξίθι· μέσφα δ' ἐγὼ π
 Ταῖς δ' ἐξέω. μῦθος δ' σὺκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.
 Παῦ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

- 37 Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὶ τὴν Ἡρακλειδῶν ἰλθόντων κατὰ τὴν Ὀρεσιαν,
 Εὐμήδης ἱεὺς τῆς Ἀθηνᾶς ὑποσέθη ὑπὸ τῆς Ἀργείας ὡς βυλόμενον
 προδῶναι τὸ παλλάδιον ταῖς Ἡρακλειδαῖς. Φορβίους δὲ οἱ Εὐμήδης
 ἔλαβε τὸ παλλάδιον, καὶ παρῆνεντο εἰς ὅρτον τὸ καλύμνον Ἴφρον.
 41 Κρεῖον δ' εἰς ὅρτον] Ὅρτον Ἀργεὺς.
 'Απορρώγεσιν] Ἐν πέτραις ἱερῶν γυμνασίαις.
 42 Οὐτομα Παλλαπίδες] Οὐτὰ γὰρ καλεῖται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.
 47 Ἡ ἑ Φυσάδειαι] Φυσάδαια καὶ Ἀμυμώνη, θρησκείαις Διαιτῶν. ἢ
 τὴν ὀνομασίαν ἔσχει αἱ κρήναι.

Vf. 37. κεχαρισμένον] Non video
 quid in mentem venerit Politiano,
 qui vertit *meditanti sibi grata*. cum
 vertendum sit *sibi gratissimas*, ἡμῶν κα-

χαρισμῆς θυμῷ centies apud Home-
 rum. A. FABRI.

Vf. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὅρτον] Κρεῖον
 Argiae mons : & error est apud
 Scho-

Quem Eumedes instituit, gratus tibi sacerdos:
 Qui olim decretam sibi cum cognosset mortem
 Populum parare, fuga sacrum tuum simulacrum
 Abiit ferens, inque Creum montem commigravit, 40
 Creum montem: teque, Diva, abruptis collocavit
 In faxis, queis nunc nomen est Pallatidum.
 Exi Minerva, urbium vastatrix, auro galeata,
 Equorum & scutorum gaudens strepitu.
 Hodie aquariae ne haurite flumine: hodie Argos 45
 Bibit e fontibus, non e fluminibus.
 Hodie, servae, urnas aut in Physadeam
 Aut in Amymonem ferte Danaï filiam.
 Etenim auro & floribus miscens aquas
 Veniet pascuis Inachus a montibus, 50
 Minervaeque pulcrum vehet lavacrum. Sed, Pelasge,
 Vide, ne vel nolens reginam adspicias.
 Quicumque viderit nudam Pallada, arcis praesidem,
 Argos videbit hacce die postremum.
 Diva Minerva, tu quidem exi; interea ego aliquid 55
 Hisce dicam. Nec meus hic sermo est, sed aliorum.

Vir-

Schollastem, ut opinor, ubi legitur, παρρησιο εἰς ἑρμ. τὸ καλλέμενον ἱμνον. Repone Κριον. A. FABRI.

Vf. 41. Κριον ἑρμ.] Postea Παλλα-
 τίδε πύργαι dici coeperunt, nimirum
 ἀπὸ τῆς Παλλὰδος. Meminit etiam
 Euripides in Hippolyto. TH. GRAEV.

Vf. 45. μὴ βάνηται] Intellige κά-
 νιδας εἰς Ἰσάχον.

Vf. 47. Φυσάδην] Nullam hujus
 mentionem fieri, ait Spanhemius,
 inter Danaï filias. Sed nec Calli-
 machi verba innuunt nomen hujus
 fontis ductum de filia Danaï. Ipsum
 nomen Φυσάδης in fragmento Eu-
 phorionis, apud Steph. Byz. in Ἀσ-
 κωρ, deprehendit acumen Cel.
 Ruhnkenii, in quo est καλὰ νύστα
 φυσάδην, pro quo haud dubie le-
 gendum Φυσάδην. Polit. ic pro u.

Vf. 49. χιωνῶ] Quia forte st pem
 ea die in fluvium projiciebant Argi-
 vi. A. FAB. Vix verosimile hoc est,

sed potius credendum arenam ha-
 buisse Amymonem, cui non nihil au-
 ri fuerit admixtum, qualis balux in
 plerisque omnibus invenitur fluviis,
 in aliis majore copia, ut olim in Pa-
 ctolo, Tago, hodie in Africae regio-
 nibus, praecipue in illa, quae Gul-
 nea dicitur, & ora aurifera, in aliis
 minore. TH. GRAEV.

Vf. 50. ποσειδωνόβην] e montibus pabu-
 lo laetis, pascuis abundantibus. A. FABRI.

Vf. 52. μ' αὖ θύλαον] Arnaldus ma-
 vult scribi μὴ αὖ, & per synizesin in
 unam syllabam contrahi, ut apud
 Homerum ἔλχ, & alia, ne longa vo-
 calis elidatur. Sed elisionis ejus excem-
 pla jam supra vidimus.

Vf. 53. τὸν πάλαιον] v. dicta ad
 H. in Jov. 82.

Vf. 54. ἰσάχῃ τῇ παρ' ἑταίρῳ] πο-
 στρεμῳ videbit. Ge. ent. in Andria,
 Nunc postremum me videt.

A. FABRI.

Πῶδες, Ἀθαναῖα νύμφαι μίαν ἔν ποχα Θέβαις.

Πηλύ π ἢ πέει δὴ Φίλατο τᾶν ἑταῖραν,
Ματέρει Τειρεσίαο, ἢ ἔποχα χαεῖς ἔγντο.
60 Ἀλλὰ ἢ δὲ χαίρων εὐτ' ὅπῃ Θεοσπίων,

ἢ ἢ πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλῖαροι ἐλαύνει
Ἰππῶς, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἢ ἢ πὶ Κορωνείας, ἢ ἢ οἱ πεθυωμένοι ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῶ κῆντ' ὅπῃ Κυραλῶ.
65 Πολλάκις ἂ δαίμων μιν ἐὼ ἐπεδάσατο δίφρῳ.

Οὐδ' ὄαροι νυμφῶν, ἔδὲ χοροσασίῃ
Ἀδύχαι τελέθεισκι, ὅθ' ἔχ' ἀγῆτο Χαρικλά.
Ἀλλ' ἐπ' ἢ τήναι δάκρυα πόλλ' ἔμνε,
Καί τ' Ἀθαναῖα χαταθύμιοι εὔσαι ἑταίρειαι.

70 Δὴ ποτε γ' πέπλων λυσαμένα τῶνάς,
Ἰππῶ ὅπῃ κρήνη Ἐλικωνίδι χαλὰ ρεοῖσα
Λῶγτο· μεταμβεινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἄσυχια.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α. Ἀμ-

57 Νύμφαι μίαν] Τὴν Χαρικλῆν, μητέρα τῆ Τειρεσίης.

60 Ἐπὶ Θεοσπίων] Θεοσπεία, Κορωνία, Ἀλῖαροι, πόλις Βοιωτίας,

71 Ἰππῶ ἐπὶ κρήνῃ] Οὕτω καλεῖται Ἰππῶ κρήνη ἐν Ἐλικῶν.

Vf. 57. ἐν ποχα Θέβαις] Cel. Valkenarius ad Eurip. Phocniſt. p. 111. rectissime corrigit ἐν ποχα Θεβαῖς, vel, quod malim, Θεβας. i.e. a Politiano editum ait, sed in mēo (Asceſiano) exemplo est i.e.

Vf. 58. τῶν ἑταῖρῶν] Sic Polit. q MS. edidit: quod vulgato ἑταῖρῶν merito praetuli, placetque sic etiam eidem Cel. Valkenario l. c. ἑταῖρῶν peperit clausula vf. 56. Adde Spanhemium. MS. Voss. ἑταῖρῶν.

Vf. 60. ὅτ'] Fruſtra tentat III, Spanhemius συμ' pro ἰακόντο. Necesseſario requiritur particula, quae significet quando, cum, quoties.

Vf. 61 ſqq. Haec duo disticha permutata puto. Repetitiō ἢ πὶ Κορωνείας: in ordine recepto est ineptia: sed si postterlus distichon praepositur, post parenthesis ἔτι — Κυραλῶ. apta est.

Vf. 62. Ἰππῶν] Sic rescripti cor-

tra libros, quia semper ita in hoc hymno Callimachus accusativos format, neq. euphoniae causa potuit vulgarem terminationem servasse. Est enim ter τὸ α concurre: tamen id offendere poetam non potuit, quem non offenderant quinque α in duobus verbis vf. 69. Ceterum hic versus ab Vaticanis abest.

Vf. 63. πεθυωμένοι ἄλσος] Simile Theocrit. Id. xvii. 123. Σωδὸς κός. De verbo v. Barnes. ad Homer. H. in Apoll. 184.

Vf. 66. χοροσασίῃ] Proprie; nam ἰσάναι, εὐσασθαι χορὸς dicitur. Theocrit. in Helenae Epithalamio:

Παρθενκαὶ θαλλόντῃ δόρυς ἰάνθον ἰχθυοῖ

Πρὸς ποταμὸν θαλάμῳ χορὸν ἰσάαντο. A. FABRI.

Vf. 67. τιλίθσκον] Nota, hic παλὴ sine sumitur. τίλει, τιλίθκ, τιλίθκ. ex. A. FABRI.

Ibid

Virgines, Minerva nympham unam olim Thebis
Vehementer & praeter ceteras amavit,
Matrem Tiresiae, nec unquam sine illa fuit.

Sed et, cum priscos ad Thespienses,
Aut ad Coroneam, aut ad Haliartum ageret
Equos, Boeotorum peragrans culta,
Aut ad Coroneam, ubi illi odorifer lucus,
Et arae ad flumen sitae Curalium,

Saepe Dea ipsam suo sustulit curru:
Nec conventus nympharum, aut choreae
Suaves erant, ubi non prima esset Chariclo.

Enimvero & hanc multae manebant lacrimae,
Quamvis Minervae gratam sodalem.

Etenim aliquando, peplorum solutis fibulis,
In Heliconia Hippocrene, pulcre fluente,
Lavabantur, & meridiana montem tenebat quies:

Am-

Ibid. ἡ δὲ] Sic MS. Ambr. 2. Edd.
Vet. Polit. quod restitui pro ἡ δὲ.

Vf. 68. ἁπλῶς] Sic explica, sed
sic tamen multas illam expoliabant la-
crymas. A. FABRI.

Vf. 69. ἡ δὲ] Ambr. 1. ἡ δὲ.
Ambr. 2. & Voss. ἡ δὲ.

Vf. 70. λυσαμένα πρὸς] Nisi λυ-
σαμένα esset in duali, scribendum
in ἡ δὲ λυσαμένα. STEPHAN. Politiani
sane codex λυσαμένας habet, quae
lectio non displicet. TH. GRAEV.
v. ad vf. 10. λυσαμένα in duali
numero accipiendum. In Ascensiano
exemplo Politiani non est λυσαμέ-
ναι.

Vf. 71. ἴσταν ἐνὶ κρήνῃ] Ut hic
ἴσταν κρήνῃ Callimachus, ita fontem
caballinum dixit Persius,

Nec fonte labra proini caballino.

Credebant autem veteres, qui ex
fonte hoc bibissent, eos statim poë-
tas fieri. MEURS.

Vf. 72. ἁπλῶς] Legendum est ἁ-
πλῶς, nam in superiori versu est λυσα-
μένα πρὸς, nisi λυσαμένα sit in duali;
nam tunc ἁπλῶς retinendum, quod
pro ἁπλῶς, ἁπλῶς, ἁπλῶς. A. FABRI.

Ibid. μωσαμένη δ' αἴχ' ὄρουσιν] Ὁ-
ρουσιν & tranquillitatem & solitu-
dinem significat, quod nimirum soli-

tudinem comitetur tranquillitas. Po-
litianus eleganter utrumque com-
plexus est: *Urgo die vacuus mons ta-
cet in medio.* Nam *vacuus* idem est
quod ἴσταν. Pind. ἴσταν δ' αἰθέρῃ.
quod Latini, *vacuum per inane* VUL-
CAN.

Ibid. μωσαμένη δ' αἴχ' ὄρουσιν] De silentio meridiei. Theocrit.
Idyll. 1.

Ὀὐ θέμις, ὃ ποιμὴν, τὸ μωσα-
μένην, ἢ θέμις ἀμύνει
Συρίδον, τὸν Πάνα δόδεκαμυς, ὃ
γὰρ ἀπ' ἄγρης
Τῶν τε καὶ κακῶς ἀμπαύεται.

& Horat. Od. 29. lib. 3.

Ipse pastor umbras cum grege lan-
guido

Rivumque fissus quaerit, & bor-
ridi

Dumeta Sylvani: caretque

Ripa vagis tacturna venis.

Ita Plinius alicubi meridiem omni-
no conticescere dicit. A. FABRI.

Ibid. μωσαμένη δ' αἴχ' ὄρουσιν] Attribuerunt veteres meridiei
quiescentem, quia somnum tum cape-
re deus arbitrabantur. Unde pastor
ille apud Theocritum negat sibi li-
cere fistula canere, quia meridiem
esset, & Pan deus suus dormiret.

- Ἀμφότεραι λώνοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὥραι.
 Πολλὰ δ' αὖσυχία τῇσι κατεῖχεν ὄρος.
 75 Τυρρυσίας δ' ἐπὶ μῶτος ἄμμι κυσὶν, ἄρτι γένεια
 Περχάζων, ἱερὸν χώρον ἀνεπρέφετο.
 Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κρέτας,
 Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ δέμνδης.
 Τὸν δὲ χλωσαμίνα παρ', ὅμως προσέφασιν Ἀθῖνα,
 80 Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ὀπιοσύμβρον,
 ὦ Εὐρηΐδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἄγαν δαίμων;
 Ἄ μ' ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματά νῦν ἔβαλεν.
 Ἐστάθη δ' ἀφθογῆος· ἐκόλλασαί γ' ἀνία
 Γάτατα, ἢ Φωνὰν ἔχει ἀμηχανία.

Α

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 76 Περχάζων] Μελαπιδόμων· ὑπὸ τ' φύσεως τ' τριχῶν.
 81 ὦ Εὐρηΐδα] Εὐρύς υἱὸς ὁ Τυρρυσίας.

Ea ipsa de causâ meridie templum intrare nefas credebant, ne somnum deorum tunc perturbarent. Imo propterea Pythagorici & sapientes apud Aegyptios, ne quis januam aut portam templorum praeteriens loqueretur, verabant. Tum enim silentio colendum esse Deum, qui principii rerum omnium auctor est. Qua de re elegans est locus apud Porphyrium in libro de nympharum antro. Hinc & intelligendus Elias lib. iii. Regum cap. 18. Cum esset jam meridiem, illudebat illis Elias dicens, Clamato voce majora: Deus enim est & forsitan loquitur, aut in diversario est, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur. Forte respiciunt ad hanc superstitionem interpretes Graeci & Latini, qui in hymno Davidis xci. 6. ajunt hominem pium, qui spem suam in Deum collocat, sibi non metuere ἀπὸ δαιμονίου μεσημεριῶν, a daemone meridiano. ΤΗ. GRAEV.

Vf. 73. Ἀμφότεραι λώνοντο] Vide quam differant hominum sensus. P. Cunaeus ad Nonnum p. 115. διλογίαν docens in exili genere occurrere sacre &

laudari, subjicit: Quia Callimachi quoque singulare quoddam artificium apparuit in ista sententia ἴαται &c. Nihil felicius est, nihil quod magis admiremur. Et tamen hoc ipsum in alia quodam charactere cuprandum esset, nec defendi a quoquam posset. At contra Ruhnkenius V. C. Ep. Crit. ii. p. 36. alterum pro manifeste spurio rejicit, auctorem hujus sententiae laudans etiam Cel. Hemsterhusium. Utrate, lector, crisius magis delectat? Ego posteriori praetulerim: praesertim cum id tanto frigate, & sapiat juvenem scholasticum, versus explentem inanibus verbis. Nec correctiones R. Bentleji τινάδ' ἔχον & Fabri incommode medentur. Itaque nec illud credo, ex alio posita adscriptum hoc distichon in textum venisse, sed ad similitudinem Callimachi factum adscripsisse quoniam putato. Ceterum ed. Flor. habet ἀμφότεραι λώνοντο, unde Ald. ἀμφ. λώνοντα. Hinc factum post λώνοντο in ed. Benenati. Pro ἔχ' edit. Ald. vitiolo, ἔχ'.

Vf. 74. τῇσι κατεῖχεν ὄρος.] Αἰωνο-
 ὀντι.

Ambae lavabantur, meridianaeque erant horae,
Altumque montem illum obtinebat silentium:
Tiresias autem solus adhuc cum canibus, jam
genis

Nigrescens, sacro vagabatur in loco,
Cum autem praeter modum sitiret, ad rivum fon-
tis venit,

Miser, invitusque vidit, quae nefas erat vide-
re.

Hunc vero, quamvis irata, tamen allocuta est Mi-
nerva:

Quis te, non ablaturum hinc lumina,
O! Euerida, infelicem duxit viam Deus?

Illam quidem dixit, pueri autem lumina nox ope-
ruit,

Constititque mutus: devinxerat enim pavor
Genua, & vocem incluserat consilii inopia.

Nym-

quissimo patri meo inclinabat animus
ut legeret τῆς αἰνῆς ὅτι; quid
enim τῆς, cum de illo non alibi
loquutus sit? Scio fore qui dicant
non esse cur recepta lectio tentetur,
cum praecipue nulla in τῆς sint
vestigia quibus ad τῆς pervenia-
tur. Ego vero certa sum τῆς in
τῆς κατ' facilitate depravari potuisse,
& levissima immutatione. A. FABRI.

Vf. 75. μῦθον.] Correxī μῦθον.
Mox πῶς MSS. Ambr.

Vf. 76. Περαιζέων.] Proprie de uva
quae maturitate nigrescit, hic me-
taphorice de barba. A. FABRI.

Vf. 78. ἰδὼν τὰ μὴ δέμια.] Sic edd.
omnes. At MSS. Ambr. Reg. Voss.
δέμια, quod esse a correctoris ma-
nu puto. A Vatic. tota vox abest.
Quae vidit, non fuere ἀδύμια, sed
ἀδύμια erat τὸ ἰδὼν. Formula fre-
quens est, ἰδὼν τὰ μὴ δέμια, scil.
ἰδὼν, quam illustrat Cl. Pierfon. Ve-
rissim. p. 35. Tentavi aliquando: τὰ
μὴ δέμια ἴν, ex Hesiod. Scut. Herc.
22. ὃ οἱ δέμια ἴν. cf. vf. 447. unde
patet esse, quae fata prohibeant.
Sed si vulgata illa formula τὰ μὴ δέ-

μια proprie intelligitur sic, quae fa-
tum s. fas non concedit, & hinc for-
mula ducta est: nihil impedit, quo-
minus dicatur etiam τὰ μὴ δέμια,
quae fata, jura divina violare negant,
prohibent, etiam id insolentius est. Cat-
limachus voluit more suo verbum
claudere verbo trisyllabo. Pluralis
est apud Pindarum Ol. X. 29. ἀγῶνα
δύσας δέμιας ἀρσας Διὸς, Themidas jus-
sere, impulere. Virgilius Georg. I. 263.
fas & jura sinunt.

Vf. 81. χαλαρῶν.] Sic rescripti pro
χαλαρῶν.

Vf. 82. καὶ ἔκαλον] Paullo durius
est ἔκαλον καὶ, unde maluerit Vir-
docti ἔκαλον, quod nec mihi displicet.
Sed tamen & illud ferri potest.
Stanlejus comparat illud Aeschylus
Sept. c. Theb. 409. καὶ ἴν' ὀβελμὸν
πῶν. Sonus dicitur καὶ ἴν' ὀβελμὸν &
καὶ ἴν' ὀβελμὸν ἴν.

Vf. 83. 84. ἐλάλασαι γὰρ αἶψα Γα-
νῆτα.] Schol. Voss. ad Homer. II. xxii.
452. habet ἐλάλασαι — γῆντα, ubi
vide Cl. Valkenarium, qui hanc
Rhapsodiam e Cod. Voss. ad calcem
Virgili cum Graecis collata edidit.
Simj-

- 85 Ἄ νύμφα δ' ἐβόασε, τί μοι τ' κῆρον ἔρεξας
 Πότνια; ποιαῦτα δαίμονες ἐπὶ Φίλῳ;
 Ὅμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστ,
 Εἶδες Ἀθαναίας γῆθεα ἔχ' λαγύνας·
 Ἄλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψασθαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 90 ὦ ὄρος, ὦ Ἐλικῶν οὐκ ἔπι μοι παριτέ.
 Ἡ μεγαλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξας· δόρυκας ὀλέσας
 Καὶ πρύκας ἔ' πολλὰς, Φάεα παιδὸς ἔχεις.
 Ἄ μ' ἐπ' ἀμφοτέρωσι Φίλον πρὸς παῖδα λαβοῖσα
 Μάτῃς μ' ἡρώων οἶτον ἀηδοῖδων

Ἄγε

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α

87 Ἄλαστ] Ἦτοι ἀνιπύλητα ὑπομνήσας.

Similiter locutus est Lycophron
 vs. 1202. Ἐν γυναικάλλας σπαργάνους
 εἰληγμένον.

Vf. 85. ἰδούσας] Sic ex ed. Politia-
 ni rescripti. MSS. & editiones ceterae
 ἰδούσας. Pro τῷ vs. 87. scripsi τῷ.
 At τῷ non ausim mutare in τῷ
 sine libris.

Vf. 87. τίκων ἄλαστ] Apud scho-
 lastem in praeced. edit. legitur ἄλα-
 στ, quod ad τῷ referendum esset.
 sed ipsum legisse ἄλαστ, ostendit
 ejus expositio: nec certe video quo-
 modo τῷ uici ἄλαστ possent. At
 τίκων ἄλαστ ita dicitur ut φίλα τίκων
 ab Homero, respiciendo ad signifi-
 cationem vocabuli, non ad genus.
 Rectius autem τῷ scriberetur, &
 quidem ita scribendum esset, si ubi-
 que hic Dorica scriptura poneretur:
 quod in multis vocibus fieri non
 videmus. STEPH.

Ibid. τίκων ἄλαστ] Est enallage ge-
 neris. ἄλαστ pro ἄλαστον. ἄλαστ
 autem idem est quod ἄλαστον. inob-
 liviscibilis, cuius memoria deleri
 non potest. Sic ἄλαστ κακά, mala
 non obliuiscenda, & per conse-
 quens gravissima. Accipitur etiam
 pro οὐχίτλ, τῷ, τῷ, nifer, ae-
 rumnifer. & ita hoc loco accipi de-
 bet. TH. GRAEV.

Ibid. ἄλαστ] Huc respicere Sul-
 dam in ἄλαστον· τίκων ἰμὸν ἄλαστ,
 & ἰμὸν idelendum, vidit Cl. Ruhn-

kenius Ep. Crit. I. p. 54. ubi bene
 idem verbum restituit Hesychio pro
 λαστ, quod interpretatur ἀχθισ.

Vf. 91. Ἡ μεγαλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπρά-
 ξας] Magna pro parvis exegisti. Id
 est, Magnam mercedem pro re par-
 va tibi persolveri voluisti. Politianus
 non satis expressisse videtur festum,
 ita hos versus reddens,

Magna nimis parvis mutas, quas
 lumina nati

Pro cervis paucis dorcadibusque be-
 beat. (perperam autem qui in
 edit. Basil. legitur pro quas)

Ego malim ita,

Magna vel parvas merces, quas
 lumina nati

Pro cervis paucis dorcadibusque
 capis.

Malo autem in praeced. edit. scri-
 ptum est ὀλέσας, pro ὀλέσας. alio-
 qui enim non masculino sed foemini-
 no participio utendum fuerat, sed hoc
 versum ingredi non potuisset. STEPH.

Ibid. Ἡ μεγαλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξας]
 Politianus vertit, Magna nimis parvis
 mutas: quod mihi magis arridet,
 quam quod Hen. Stephanus dicit se
 malle, Magna rei parvae merces,
 quod contentione utriusque verbi
 nis inter se planum faciam. Nam
 cum Politianus vertit Magna nimis,
 exprimit illud & Callimachi, quod
 magnam emphasim, magnamque di-
 versitatem in contrarietate signifi-
 ca-

Nympha autem exclamat: Quid mihi puerum facis, 85
Diva? tales Deae estis amicae?

Lumina mihi abstulisti pueri. Miser nate,

Vidisti Minervae pectus & ilia:

Sed solem non videbis amplius. O! me miseram!

O! mons, o! Helicon, non amplius adeunde mihi. 90

Magna certe pro parvis exegisti: damis amissis.

Et capreis non multis, lumina filii habes.

Et ipsa quidem utrisque carum filium amplexa bra-
chiis

Mater, flebilium luctum lusciniarum

Egit

cationem habet. Deinde, ἀντ' ὀλί-
γων, quis non malit, ut numerus
numero respondeat, paucis, quam
parvas rei vertere? praeterea multas
melius respondet τῷ ἐπιζῆλον, utpo-
te verbo verbum, & quidem merc-
cium commutationem figurate signi-
ficans, quam merces, quam absurd-
um fuerit deam ab homine capere.
adhaec in pentametro, cur malis ra-
piis, quam habeas? an quia tuis au-
riculis dissyllabo melius clauditur
pentametrum, quam trissyllabo?
Praeterea anne honestius de dea, &
convenientius verbo ἔχου dicitur quod
habeas oculos alterius, quam quod
rapias. cum ipsamet Pallas infra vers.
100. declararet alienum hoc a se ἔμ-
ματτα πάλαν ἀρπάξιν. & nihil certe
habet commune merces cum rapina.
Imo vero potius, ut Callimachi ver-
bis utar, τίς ποτε ἴσον δια κλήϊον ἔχου-
σιν.

Ergo tuum frustra est, nisi vox
sit Cimbrica, Malle.

Malle etenim, sapere est, hac ra-
tione male.

Atque haec quidem tuendi Angeli
causa a me dicta, boni consule.
VULCAN.

Ibid. Ἡ μυχάλ'] Male hic Vulca-
nius, qui a cum μυχάλ' jungit: male
etiam Posidjanus in versione sua, ubi
magna nimis parois multas: quam ta-
men Vulcanius versioni Stephani
praefert, qui vertit magna rei parvae
merces: at quanto melius! quid hoc,
magna nimis? Etiamnum dico τὸ ἄ

nullo modo ad μυχάλ' referri potest.
A. FABRI.

Ibid. ὀλίσσαι] Sic MSS. & edd.
quod frustra mutavit Stephanus in
ὀλίσσαι, secuti sunt alii, quod
putabant referri ad Minervam, cum
pertineat ad Heliconam, qui perdi-
dit paucas per Tiresiam feras, ut
bene monet Th. Bentlejus.

Vf. 92. φάλα] Φάλα pro oculis po-
nunt poëtae, ut lumina Latini. Sic
apud Poëtam.

Olli supremo clauduntur lumina
somno.

MEURSIUS.

Vf. 94. — γοῶν οἶτον ἀνδονίδων]
Affertur & alia lectio, οἶκτον, quam
malim. Jungo autem α', quod est in
proxime praecedente versu, cum
μάτηρ, hoc modo, α' μὲν μάτηρ πο-
λαῦσα τὸν παῖδα ἀμφοτέραις χερσὶ, ἔ-
χεν οἶκτον ἀνδονίδων γοῶν. pro οἶός ἔ-
στιν ὁ τῶν ἀνδονίδων. ut hic sit totius
loci sensus, Mater ambabus manibus
charum filium complexa, in tali lu-
ctu qualis est aëdonidum, versaba-
tur. Sed quum particula μὲν duobus
in locis ponatur, fortassis in altero
pro alia irrepsit. STEPH.

Ibid. γοῶν οἶτον ἀνδονίδων] h. e. lu-
gubri conquectione filium deplorans
ad instar luscinae. Cantus enim lu-
scinae apud veteres proverbio lo-
cum dedit, quo utuntur de maxime
tristibus. TH. GRAEV.

Ibid. Clarissimus Ruhnkentius Ep.
Crit. II. p. 36. φλοι corrigi σφ-
φλοι, & in versu altero μάτηρ αἰο-
φλοι:

95 Ἄγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ' ἐλέσσι ἐταίρην,
 Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἐλεξει ἔπος,
 Δῖα γύναι, μὲ πάντα βαλεῦ πάλιν ὄνα δι' ὄργαν
 Εἶπας· ἐγὼ δ' ἔγγοι τέκνον ἔδην ἄλαόν.

Οὐ γὰρ Ἀθαναία γλυκερὸν πύλῃ ὄμματά παίδων
 100 Ἀεπαΐειν· Κρόνιοι δ' ὦδε λέγουσι νόμοι.
 Ὅς κέ πιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλη),
 Ἀθήνη, μαθῶ τῦτον ἰδεῖν μεγάλην.
 Δῖα γύναι, τὸ μὲ ὕπαλινάγρετον αὔθι γένοιτο
 Ἐρζοι· ἐπεὶ μοιρᾷ ὦδ' ἐπένευσε λίνα,

Α.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

97 Μετὰ πάντα βαλεῖν] Τὸ ἐξῆς, μεταβαλεῖν.

ζών: acute utrumque. Ego in φι-
 λον non haeserim, quod epitheton
 cum saepe abundet, & Scholiastae
 interpretentur *sum*, hic etiam cum
 emphasi dicitur. Sed *μάτηρ μὴν γο-
 ρῶν* vitiosum esse, planum est. Nam
μὴν prorsus locum habere non pot-
 est. Cl. Th. Bentlejus tentat *ἄς*, quod
 nescio an cui se probaturum sit.
 Ego dudum tentavi *τῶν γορῶν*. Post
 in margine editionis Aldinae reperi
 notatum, in margine libri Ger. sic
 esse, nec dubito amplius, hanc esse
 se veram Callimachi manum. Ste-
 phanus etiam non concoquebat *οἶτον*,
 malebatque *οἶκτον*, quod & Palme-
 rius adscripserat. Cujus rei causam
 putat Th. Bentlejus, quod *αἶγ*
 retulerit ad *οἶτον*, cum referendum
 sit ad filium. Enimvero ducendi vis
 hic locum non habet. Res omnis
 eodem loco acta est. Poëta videtur
 ante oculos habuisse loca poetarum,
 in primis haec: Sophocl. Aiac. 633.
*μάτηρ — οἰκτρᾶς ζών ὄρνιθ' ἀνδρὸς
 ἔσσι* &c. Homer. II. I. 559. *Μήτηρ,
 ἀλκυόν' πολυπηνθί' οἶτον ἰχθυῶσα*,
Κλαῖ' &c. mater luctuosas alcyonis fa-
ctam habens, flebat: quo loco jam u-
 tus est Ruhenkenius l. c. ad resellen-

dum Bentlejum; quamquam paullo
 aliter est apud nostrum: nam *οἶτον*
ἔστιν aliud est, quam *ἔστιν*, & con-
 structio quoque aliter se habet. Ex
 quo mihi venit in mentem, Calli-
 machum sic scripsisse: *Μήτηρ τῶν γο-
 ρῶν οἶτον ἀνδρὸς ἔσσι βαρὺ κλαίοισα*.
 Edd. Flor. Ald. Vasc. Froben. non
 habent in versu primo *ἔσ*, sed ha-
 bet Politianus, qui & videtur legisse
ὄμιν: vertit enim, *carmen aïdenidum*
litterat. Primus in Callimachi textu e-
 didit Benenatus. MS. porro Ambr. 2.
γορῶν. Pro *κλαίοντα* rescripsi *κλαίοντα*.

Vf. 97. Δῖα γύναι] Has leges in-
 nuens eleganter, & docte, ut solet
 Ovidius, in 2. Trist. sic queritur:

*Cur aliquid vidi? cur noxia lumi-
 na feci?*

*Cur imprudenti cognita culpa mi-
 bi?*

*Inscius Aëæon vidit sine veste Dia-
 nam:*

*Præda fuit canibus non minus il-
 le suis.*

*Scilicet in superis etiam fortuna
 luenda est;*

*Nec veniam læsæ numine casus
 habet.*

& alibi:

Egit valde plorans: Dea autem miserta est amicae,

Ipsamque sic Minerva allocuta est:
Praestantissima femina, omnia rursus retracta, quae-
cunque per iram

Dixisti. Ego quidem filium tibi non feci coe-
cum:

Non enim Minervae dulce est lumina puerorum

Rapere: sed Saturniae fanciunt leges:

Quicumque aliquem immortalium, invito numine ipso,

Viderit, eum magna mercede videre.

Eximia femina, haec quidem non revocabilis est

Res. Nam Parcarum huc movebantur fila,

Cum

*Insta quod crimen viderunt lumi-
na plector,*

*Pecatumque oculos est habuisse
meum.*

tanquam vidisset quae non cernere
fas homini. Scribit etiam Placidus
in 2. Thebaid. ad illud

*Tunc si fas oculos non unquam lon-
ga tuendo,*

*Mortalibus concessum non esse videre con-
suetas,* ut est quoque apud Plutarch.
in parallelis. ad quod respexisse Vir-
gilium placet Servio, cum sub per-
sona Sileni dixit eclog. 6.

Satis est potuisse videri.

B. REALINUS.

Vf. 100. *ὧς λέγοντι τί μοι*] MS. Voss. *πλέοντι*, quod placet Cl. Ruhn-
kenio l. c. p. 23. Sed mihi id or-
tum videtur e versu praecedente,
ubi est *πλέον*, nec voluisse poeta
idem verbum in eodem disticho bis
ponere: nec constructio sequentium
versuum pati videtur. Infinitivus
ιδῆν melius convenit *τῷ λέγοντι*,
quam *πλέοντι*.

Vf. 101. *Ὅς εἰ τῇ ᾄδῃ.*] MS. Voss.
Ὅς ἰδὼν ᾄδῃ.

Vf. 102. *μοσθὲν τῶτον ἰδῆν μεγάλην*]
sic de hac ipsa re Propertius lib. IV.
eleg. x.

*Magno Tiresias aspexit Pallada
vates,*

*Fortia dum posita Gergone mem-
bra lavas.*

Dicit magno quod Callimacho *μοσθὲν
μεγάλην*. TH. GRAEV.

Vf. 104. *μοῦραν αὖ' ἱπίνουσι λίνα*]
Rich. Bentlejus corrigit *ἱπίνουσι λίνα* ex
Homero II. T. 128. Ω. 210. quod &
imitatur Lucianus Jov. Conf. c. 1.
Idque probat, post III. Spanhemium,
Th. Bentlejus, fallus tamen constru-
ctionem esse hic insolentiolem: quod
admonere debebat potius virum do-
ctissimum, *ἱπίνουσι* hic locum non
habere: debebat enim esse, *ἱπὶ μοῖρας
αὖ' ἱπίνουσι λίνας*. Non fila nent, sed
Parcae. *ἱπίνουσι* est verum. Sed non
duxerim ab *ἱπίνουσι*, *nuntio*, *jubere*,
velle, quamquam id non absurdum;
sed ab *ἰόν*, *νύκτω*, quod de motu
dicitur. v. Hemsterh. ὁ πᾶν ad Lu-
ciani T. I. p. 306. Sensus est: *Par-
carum hac vergebant fila, Parcarum
ita (huc) veluta sunt fila*, ut Politia-
nus bene. In filis Parcarum non
modo attributa spectantur, ut *de-
ra*, *candida* &c. dicantur, sed etiam
motus. Lucian. Jov. Conf. c. 11. §
"Ἀτροπὴ καὶ αὖ ἀνδροχίτο, εἰ τι ἐς τῶ-
ναττιον τρέψαν τὸν ἀτρακτον. (forte ἐπὶ-
λιν) Proclus H. in Solem 16. de Parcis:
"Ἀλλ' ἂν μεταστροφῶσιν ἀντροχίλους λίνας αἰσῶσι,
Εἴ τις θύλας. Virg. Aen. x. 632. (quan-
quam de Jove) *in mellis tua orsa re-
flebas*.

- 105 Ἀνίκα τοφρῶτον νιν ἐγείπας· νῦν δὲ κομίζω,
 ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμην.
 Πέσσα μὲν ἅ Καδμηΐς ἐσίτερον ἔμπυρα καυσῆ,
 Πέσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 Παῖδα τ' ἀβάταν Ἀκλαῖονα τυφλὸν ἐξέσθ.
 110 Καὶ τῆνος μεγάλας σίνδρυμος Ἀβέμεδος
 Ἔωσι· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος, αἶ τ' ἐδ' ἔωσι
 ῥυστῶν) ξυπαὶ τᾶμες ἐκαβολία,
 Ὀπώοταν, οὐκ ἐθέλων φρ, ἴδη χαρίεντα λόειρα
 Δαίμονος· ἀλλ' αὐτὰ τὸν φρὶν ἀναχθεύεις
 115 Τητάκι δειπνησῶν. τὰ δ' ὑέες ὅττα μάτηρ
 Δεξιῖται, δρυμῶς πάντας ἐφρχόμενα·
 Ὀλβίαν ἐρέε σὲ καὶ θ' αἰῶνα γενέσθ,
 Ἐξ ὀρέων ἀλαδὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.
 ὦ ἐτάρα, τῷ μή τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα
 120 Τεῦ χάρις ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μνησῶν γέρεα.
 Μάντι ἐπεὶ θησῶ νιν ἀσίδμοι εἰσομνέουσιν,
 Ἡ μίγα τ' ἄλλων δὴ τι φεισώτερον.

Γιν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α .

108 Πέσσα δὲ Ἀριστῶν] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτοχτοῦ καὶ Ἀρισταίου. ἔσθ·
 ὑπὸ τῷ ἰδίῳ κυνῶν ἐσπαράχθη, ἀφ' οὗ τὸ τίμ' Ἀρτομνιδῶν λεγομένη.

109 Τὸν ἀβάταν] Τὸν ὑφ' ἡτλῶν.

115 Τητάκι] Τηρικῶτα.

festas. MS. Ambr. 1. λίαν. Ambr. 2.
 & Voss. λίαν. Versu sequente lidem
 MSS. ἡλίαν & κομίζω. v. 107. 108.
 semel pro πέσσα est πάσα, semel
 πολλὰ in MSS. Ambr.

V. 106. τίλθ[·] χρίσ[·], Hesych.
 Sed non hic, opinor: puto esse fa-
 sum. A. FABRI.

Ibid. ὀφειλόμην] Explico futurum,
 in ista significatione legitur apud Me-
 necratem Comicum de Senectute,

— ἐγὼ δ' αὖ κρίσσοι ὀφειλόμην.
 A. FABRI

V. 107. ἔμπυρα] dicebantur vi-
 ctimae, quae non immolabantur tan-

tum, sed & igne comburebantur.
 Unde ἔμπυρα dicebatur iusjurandum
 ad victimam igne crematam fieri so-
 litum. Apud Boeotos quoque vaticini-
 ii genus erat, quod ἔμπυρα dice-
 batur. TH. GRAEV.

V. 109. Ἀκταῖον] Ed. Polit. Ἀκ-
 ταῖον: quam scripturam Diodoro
 e codicibus restituit Cl. Wesfelin-
 gius IV. p. 324. Sed hic versus vul-
 gatum tuetur. v. sequ. MS. Voss.
 τήμ[·].

V. 112. ἐκαβολία] MSS. Ambr.
 Voss. Ed. Polit. ἐκαβολία.

V. 114. τὸν φρὶ ἀναχθεύεις] De do-
 mino

Cum primum eum peperisses. Nunc ergo fer, 105
 O! Euerida, quod tibi debetur.
 Quot postea Cadmeis victimas adolebit,
 Quot vero Aristaeus, unum orantes
 Filium puberem Aëtaeona ut coecum videant.
 Atqui ille magnae comes venanti Dianae 110
 Erit: & tamen ipsum neque cursus, neque in montibus
 Servabunt tum communes venationes,
 Cum quamvis invitus viderit grata lavacra
 Deae; sed ipsae dominum ante suum canes
 Tum comedent: filiique ossa mater 115
 Recipiet, saltus omnes pererrans.
 Fortunatissimam te dicet, beatamque fuisse,
 Quae coecum e montibus filium receperis.
 O! sodalis, propterea noli queri. Hunc enim alii
 Tua gratia ex me manent honores. 120
 Etenim vatem reddam ipsum clarum post futuris,
 Longe profecto supra ceteros.

Intel-

mino quolibet dici id verbum, dudum notatum est. Sic & Pseudo-Orpheus in proemio carminis de Lapidibus vs. 42. Mox pro *δυναμῶντι* malim *δυνασμένῳ*.

Vs. 116. *Δεξιῶν*] Apud Politianum est *δεξιῶν*: agnosciturque in sua interpretatione hanc lectionem,

— sed enim memora omnia in-

frans
 Dum genitrix nasi colliget ossa
 sui.

Ipse quoque hanc lectionem in locum alterius reponendam esse putō. Dicunt autem Latini & *legere ossa* ejus qui mortuus sit. STEPH

Ibid. *Δεξιῶν*] MSS. Ambr. Reg. Voss. margo cod. Ger. ed. Polit. *δεξιῶν*, idque placebat Sigonio Emend. II. 56. Stephano au h. l. Palmerio in margine, Heinsio ad Ovid. Heroid. x. 150. & aliis. Sed vulgatum ceteri libri servant, & habuit in codice Draco Stratonicensis: idque melius h. l. puto propter vs. 118. *Tu filium recipis, quamquam coecum, tamen vivum: at illa diu quasi-*
 Tom. I

to filio nil ex montibus nisi ossa recipi. Atque *δεξιῶν* est proprium in ea re verbum. Homerus II. 237. *Τόν γ' ἔσθ' ἰππὸν μὲν ἰππῶντος* — *Ἐς πτόλιν, ἢ δ' αὖτις ἰδὲ κατὰ νοστήματα*. Ed. Ald. *δρυμῶν*.

Vs. 119. 120. *τῶνδε* — *μυῖντι γέμα*] In Ger. sic fuisse, sed emendatum *τόνδε*, notat vir doctus in margine Aldinae. Sed non erat opus ista emendatione. Nam & hujus formae exempla apud Graecos & imitatores eorum Latinos reperiuntur. Theocr. Id. xvii. 118. *τῶνδε καὶ Ἀττάλῃς μύνη*. v. Sancti Minerva II. 4. & non in Clave Ciceron. Pro *γέμα* MS. Voss. *δέμα*, quae est glossa, quae pro vera lectione *γέμα* in textum irrepsit.

Vs. 121. *δωῶν*] Sic MSS. & Ed. non ut III. Spanhemius habet *δωῶν*. Apud Pindarum semper est *δωῶν*, nisi quod Isthm. I. 9. est in Ald. *δωῶν*. Sed Calliergus *δωῶν*. Male porro interpretatur hoc verbum, quod non refertur ad divinationem, sed est *reddam eum, officiam*.

Vs. 122. *Ἡ μύη*] v. ad H. in D. ant. vs. 32.

- Γνωσῆ] δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσι, οἷ τε πέτοι]
 "Ἡλιθα, ἡ ποίωι ὄν ἀγαθαὶ πέρυγες.
 125 Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοφόρα, πολλὰ δὲ Κάδμω
 Χρησαῖ, ἡ μεγάλοις ὑπερβ. Λαβδακίδαῖς.
 Δωσὼ ἡ μέγα βίαχοι, ὅ οἱ πόδας ἐς δόν ἀξῆ,
 Δωσὼ ἡ βίοτω τίγμα πολυχρόνοι.
 Καὶ μόν, εὔτε θάμ, πεπνυμέν, ὅ πεύουσι
 130 Φοιτασῆ, μεγάλῳ τίμῳ Ἀγαίῳ.
 Ὡς φαμένα χετένωσι· τὸ δ' ὀπίλεις, ὃ χ' ὀπινεύει
 Παλλάς. ἐπεὶ μώνῃ Ζεὺς τόγῃ θυγατέρων

Δάκω

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

120 Μενῦντι] Μενῦσι.

124 Ἡλιθα] Μάττω.

vf. 82. Δὲ eleganter adhaeret adiecti-
 vis magnitudinis. v. dicta ad Xe-
 noph. Memor. Socratis.

Vf. 123. Γνωσῆται] Dictis a Spau-
 hemio adde Stanley. ad Aeschyl. Sept.
 ad Theb. 25. & Pseudo-Orpheu de
 Lapid. praef. 43. seqq.

ibid. ὄρνιθας] Dorismus desiderat
 ὄρνιθας, pro quo apud Theocritum
 MS. Lips. Sen. solet dare ὄρνιθας.

Ibid. ὄρνιθας, ὅς αἴσι] ἐνδύχῃ.
 ita hym. in Jovem, vf. 69. αἶτ' ἐμοῖσι
 φίλοις ἐνδύχῃ φαίνουσ. αἰσῶς enim op-
 ponit diris avibus, quae infausti ali-
 quid portendunt, hoc est ἀπαισῶς
 ἔροι ἀπαισῶς. quas, circumlocutione
 utens, vocat ποίωι ἡ ἀγαθαὶ πέρυγες.
 accipiens πέρυγες pro πῆλως, alas.
 in instrumentum volatus, pro ipso
 volatu. Tertium vero, & medium
 quoddam avium genus facit, οἷ τε
 πέτοιται ἡλιθα. i. μάττω, αἰκῇ. quarum
 in auspiciis non habetur ratio, quip-
 pe quae neque fausta neque infaus-
 ta portendunt. Tamen enim aus-
 picatissimae sunt aves albae; unde
 Cicero, Quasi albam avem videntur
 bene sentientem civem videre. inauspi-
 catissimae contra nigrae, ut Ovidius,

Omina non albas concinnastis aves: plus
 tamen in veteri illa οἰστροσκία a my-
 sterii latuisse credibile est. VULCAN.

Vf. 124. Ἡλιθα] Hic significat ir-
 rito & frustra: & bene Schol. μάττω,
 vana. Ita Virgil.

Ni frustra augurium vani docuere
 pennae. A. FABRI.

Ibid. πέρυγες] Doufa filius hic ex-
 plicat πέρυγες augurium: Sic & Pro-
 pertius eleg. 9. lib. 3.

Tuque o cava mibi, fellebus edita
 pennis;

Surge, & puscenles fassa precare
 deos.

Ita ut ἀγαθαὶ πέρυγες respondeant
 Propertii fellebus pennis. TH. GRÆV.

Ibid. ἀγαθαὶ πέρυγες] Felleb. volu-
 tus, adeoque felix augurium. Imita-
 tus est Propertius iu. 8. u. felleb-
 bus edita pennis. Doufa ad illum lo-
 cum πέρυγες a Callimaeo, & pen-
 nas a Propertio dictas ponit pro au-
 gurio. Melius Bronkhussius volu-
 tum interpretatur. Alio quidem sic
 dictae passim Latinis. v. Brookh.
 l. c. Volatum interpretatur etiam Po-
 litianus.

Vf. 125. Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θυ-
 γατέρων

**Intelligetque aves, quae fauste, quaeque volent
Temere, quarumque non faustae alae.**

Multaque Boeotii vaticinia, multaue Cadmo
Edet, & magnis postea Labdacidis. 125

**Dabo etiam magnum baculum, qui ipsi pedes regat,
Dabo etiam vitae terminum longinquum,
Solutusque, cum mortuus fuerit, prudens inter mor-
tuos**

Verfabitur, magno carus populorum ductori. 130
His dictis annuit: Ratum autem est, cui annuerit
Pallas. Etenim soli Jupiter hoc filiarum

Dedit

spira] *Spira* proprie est, deum
decens. quali ē rē *Spī* *spiratur*. saepe
etiam accipitur pro divinus, va-
tes. vel *Spīritus* dicitur quoque,
qui ad consulendum oraculum mi-
titur: unde *Spīritaria* & *Spīritator*,
oraculum, vaticinium, idem quod
Mevra. MEURS.

Vf. 126. ἱερα] MS. Voff. ἱερα.
Mox vf. 128. idem MS. ἀντα δι βίβ-
λου. Scripsi βίβλου. vid. ad vf. 62.

cf. 127. *καίτοι, ὃ οἱ πόδας ἐξ
ἴσου αἴψ'* *οὐκ ἔστιν* intelligit, ut Cal-
limum. infra Epigrammate a. *οὐκ ἔστιν*,
καὶ οὐκ ἔστιν ὅτι αἴψα. VULCAN

Vf. 128. καὶ βότρε τίρμα πολυχρό-
νως] Promittit quoque Tirciae Mi-
nerva longam vitam; & fabulantur
eum vixisse usque ad septem aeta-
tes, ut est videre apud Phlegontem
Trallianum libro de longaevia, &
Hyginum in Mythologico fabul. 75.
Agamarchides vero in excerptis de
mari rubro lib. 5. quinque tantum
aetates memorat: & Lucianus in
longaevia sex ei tribuit. Tzet-
zes autem in Lycophr. ait, ὅσθι α
quibus dictum eum novem vixisse aeta-
tes. Hinc Grandaeus a Lucilio di-
citur.

*Ante fores autem, & triclini. li-
mina quidam*

*Perditus Tiresias hisce grandævus
remebat.*

Statio longaevas. Theb. lib. 2.

*Tuas senior quas iussus agit, non
falsa videri*

Notis imago quæst, longarum va-
lis opaco

*Tirefias vultus, vocemque & velle-
ra nota*

Inductur. TH. GRAFV.

Vñ. 129. Καὶ μὲν ἦτις θάψῃ πε-
 πτυμένῃ ἐν καίσσοι· Hom. 'Οδυσσ. κ.
 Τῷ καὶ τοῖσδε νόοι πέρι Πρωσι-

Οἶρ παπύσθαι· τὰ δὲ, σκαί αἰ-
σασσι.

VULCAN.

Ibid. *παρρησία*] Martinus Var.
Lect. III. 23. putat imitatum esse Sa-
phonis hoc: Ἀπαρτὶς ἐν Ἀἴθρᾳ δόμων πο-
ταίσικ (θεοταίσις.)

Vf. 130. τιμὴν Ἀχαιοῖα] Ἀχαιο-
λα. ἐπώνυμον τοῦ αἵματος, ut habet Ety-
mol. παρὰ τὸ ἄχαιος τὸς λαός. ubi &
fragmentum Callimachi adfert φο-
τῶσι μεγάλο Ἀχαιοῖα. VULCAN.

Ibid. *μαγάλο τιμὴ* *Ἀγροῖα*] Eadem significatione qua *Ἀγροῖα*, dicitur etiam *Ἀγροῖας*: quae terminatio magis convenit linguae Doricae. STEPHAN.

Ibid. *μυδάς τιμῆς* [Ἀγνοῶ] Mirror Vulcanium qui affert fragmen-
tum, quod in Etymol. se reperisset;
οὐτως *μυδάς* Ἀγνοῶ, nec
vidit ille esse hunc ipsum locum
quem prae manibus habemus, quod
palam est. A. FABRI.

Ibid. 'Αγρίδα] Hoc nomen acutè
vidit & restituit R. Bentlejus epi-
grammati Graeco apud Gruterum.
in quo tamen potius legendum, 'Αγ-
ρίδα

Δῶκεν Ἀθασαία, πατρώϊα πάντα φέροντα.

Λωτροχόιοι, μάτης δ' ὕπτις ἔτιχ' ἑταίρῳ.

135 Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἔκπνυψεν
Ψεύδα ἃ θυγάτηρ.

Ἔρχετ' Ἀθασαία νῦν ἀπεικίς· ἀλλὰ δέχεσθαι

Τὰν θεόν, ὦ κῆρα, τῶν ὅσους μέλει,

Σύν τ' ὁλοφύει, σὺν τ' ὀλοφύει, σὺν τ' ὀλοφύει.

140 Χαῖρε θεά, χέδω δ' Ἀργεῖ· Ἰαχίω.

Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάοις

Ἰπῶν, καὶ Δαναῶν κλῆρον ἀπαντα σάω.

οἷας Περιόδοις τι κῆρα, rectissime placet Hemsterhuiso V. Cel.

Vf. 133. πατρώϊα πάντα φέροντα] Ut communia omnia habeat cum patre Jove. v. Barnes. ad Homer. II. E. 786.

Vf. 134. μάτηρ δ' ἔτις ἑταίρῳ] Unde & αἰνέται dicta est. Eurip. Phoc. III. Διὸς αἰνέται· Παλλὰς δ' ὀφθαλμοῖς, quae & ὀφθαλμοῖς. ut Κλῆρι μὲν ὀφθαλμοῖς Τριτωνίης ὀφθαλμοῖς. Latine patrius. ut Vulcanus carens patre patrius sive ἀπάτωρ dicitur. ut annotavit V. Cl. Joseph. Scaliger in illud Catulli,

Quare habes tibi quidquid hoc libelli

Qualiscunque, quod o Patrius Virgo

Plus nos maneat potens seculo.

VULCAN.

Vf. 135. ἐκ ἑταίρῳ Πεύδα . . .] Sic restitimus hunc locum cum lacuna, ut est in libris antiquis, MSS. Ambr. duobus Vatic. Reg. Voss. Edd. vet. Sed cum varietate tamen quadam. Ἀλλ' αὐτὰ παρ. Voss. solus. ἐκ ἑταίρῳ habent omnes praeter Politianum, qui edidit ἐκ ἑταίρῳ. Porro ψεύδα MSS. IIII praeter Vaticanum alterum n. 36. a quo totus versus abest. Denique ἃ θυγάτηρ solus Ambr. 2. Voss. & Vaticanus n. 1379. editiones

omnes, sed sine articulo. Quod a Benenato primum, quoad scio & indagare potui, deinde a Stephano editum est, sine dubio est recentioris auctoris: In quo adeo corrigendo viri docti frustra laborant. Habeo exemplum editionis Aldinae, in quo lacuna aliter expleta est: Οὐδὲ Διὸς κορυφῆς οἷς ἄλλοι θυγάτηρ. Sed adscripsit eadem manus: Sic est in Latina hic restitutum. Clarum est, illum ipsum virum doctum, qui haec scripsit, hunc versum fecisse e Latina versione. Sed qua? Non profecto e versione Politiani, quae longe aliter habet, nec ex ea, quae in editis Callimachi exemplis est, quae ad Benenati supplementum accommodata est. Suspicio est e versione Mediolanensi, de qua in praefatione dictum. Aliud supplementum adscripserat Rittershusius: Τὸν τίλ· ἐκ ἑταίρῳ Διὸς θυγάτηρ. Adde dicta in praefatione.

Vf. 136. ὦ κῆρα ἃ θυγάτηρ] Ma-llm, ὦ κῆρα ἃ θυγάτηρ, ἀπὸ τῆς κατὰ ἀσπιδὸς ἑταίρῳ, pro ἃ αὐτὴ θυγάτηρ, quod tamen fateor non esse valde usitatum. STEPHAN.

Ibid. ὦ κῆρα ἃ θυγάτηρ] Hent. Steph. mavult legere ἃ. Ego, si conjectura uti licet, non male legi posse

Dedit Minervae, ut omnia patria ferat.

Lotrices, mater nulla edidit Deam,
Sed Jovis caput. Caput Jovis non annuit

Falsa filia.

Venit Minerva nunc haud dubie. At vos excipite

Deam, puellae, quibus Argos cordi est,

Cum bonis omnibus, cumque votis, cumque can- 140
tibus.

Salve Dea, cura Argos Inachium.

Salve & egrediens, & cum retro rursus agis

Equos, & Danaorum agrum omnem serva.

consuerim, ἢ νῦν αὖ θυγάτηρ. facilis enim lapsus est a τῶν in τῷ. & αὖ θυγάτηρ majorem habet emphasim, quam αὖ θυγάτηρ. VULCAN.

Ibid. αὖ αὖ θυγάτηρ] Non est quod quidquam hic mutetur, ut Stephanus & Vulcanio placet: centies apud Homerum ejusmodi dativos pro genitivis reperias, & revera est longe majoris ἑμφάσεως: ita saepe Pin- darus. A. FABRI.

Vf. 139. Σὺν τ' ὠκυγῆϊ] ὠκυγῆϊ. σὺν τ' ὠκυγῆϊ. i. ὠκυγῆϊ. σὺν τ' ὠκυγῆϊ, hoc est, lamentabili voce qua mulieres in precando utebantur. ut Hymni in Delum vers. 258. VULCAN.

Ibid. ὠκυγῆϊ] Cave hic fidem Vulcanio adhibeas, qui pro lamentabili voce accipit, nam nihil aliud est quam vociferatio. A. FABRI. Vide quae notavimus ad hymn. in Delum vf. 258. TH. GRAEV.

Ibid. ὠκυγῆϊ] MSS. Ambr. ὠκυγῆϊ. Post editio Aldina Ἰνᾶχϊοι. Dedi Ἰνᾶχϊοι. Mox MSS. Ambr. Voss. Ger. Edd. Flor. Ald. Vascof. Froben. Politi. & πᾶσι, & quo Stephanus fecit ἐς πᾶσι, quod secuti sunt editores omnes. Sic conjecerat ante vir doctus in margine ed. Vascof. Rich. Bentlejus recte defendit veterem lectionem, quam & nos restitimus. Th. Bentlejo tamen non placet ἱεράριον καὶ ἰουδαίους, pu-

ratque esse debuisset ἰουδαίους. Itaque mavult: καὶ ἐς πᾶσι νῦν ἰουδαίους, quod nimium a vulgato recedit. Poëta omnibus prosequitur festis exeuntem Minervam, sed rogat ut redeat & servet urbem. Richardus Bentlejus etiam ἱεραῖοι legi vult: quod alias dixisset poëta ἱεραῖοι. Hoc argumentum leve est: nam ἱεραῖοι potest esse a librariis pro ἱεραῖοι. Sed tamen elegantius foret ἱεραῖοι, & ὦ & ὦ permutantur, ut ante vidimus. Itaque ἱεραῖοι non mutavimus e lege nostra, (de qua vide praef.) cum incertum sit, utrum ἱεραῖοι an ἱεραῖοι scripserit poëta.

Vf. 141. -καὶ ἐς πᾶσι] Non videtur posse de hac lectione dubitari, quin sit germana. Legitur tamen & in Flor. edit. & in Aldina, ἐς πᾶσι. Videndum autem an dici posset ἐς πᾶσι eo modo quo dicitur ἐς αὐτοῖς, vel conjuncte ἰουδαῖοι. STEPHAN.

Vf. 142. εἶω] Gregorius Nyssenus in testimoniis de trinitate unus Dei ἀλλὰ εἶω μὲν, εἶω μὲν, φῶς τριπλῆς. h. e. At tu conserva me, conserva me, o dilecta trinitas. Callimachus in Cicerem vf. 135.

χαῖρε θεᾷ, καὶ πάντεσσι εἶω πᾶσι. b. est.

Salvo dea, & hanc serva civitatem.

TH. GRAEV. Locum Nysseni summi e margine ed. Vascof.

Δ Η Μ Η Τ Ρ Α

Υ Μ Ν Ο Σ.

ΤΩ χαλάθω χαπὸνιⓈ ὅπιφθέγγασθε γυναικες
Δάμαπες μέγα χάϊρε, πολύτεροφει, πελυμένε.
Διμενε.

Τὸν χάλαθον χαπὸντα (χαμψὶ θασεῦσθε βίβαλοι)
Μηδ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α

Τὸ χαλάθω χαπὸνιⓈ] Ὁ ΦιλάδελφⓈ ΠιστοκρατⓈ, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηναίων, ἔβη τινα ἰδρύσει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν αἷς καὶ τῶν τῶ χαλάθω πρόσθεν. ἸδⓈ ἥδ' ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ἀριστοτέλει ἡμέρᾳ, ἐπὶ ἐχρήματⓈ φέρειν χαλάθους εἰς τὴν τῶν Ἀθήναων.

Scholiastes putat hoc Poëma scriptum fuisse Alexandriae: ego vero crediderim Argis ob dialectum, ut jam de superiori dixi.

Thesmophoriorum solemnitas diebus quinque constabat. Aristophanes, Ἐπεὶ τρίτη ἐστὶ, Thesmophορίων ἡ μίση.

A. FABRI.

Vf. 1. Τὸ χαλάθω χαπὸνιⓈ] Calathos, inquit Festus, Graeci, nos dicimus Quasillos. Et Glossarium vetus, χαλάθω, Fissella, Qualus. Χαλάθων interpretatur Etymol. εἰς ἐν τῷ καλάθῳ, hoc est τῷ βεβαιωμένῳ ἔργῳ ἀποτίθεται. Rectius Eustathius deducit Χαλάθων ἀπὸ τῶν κάλων, ὃ ἐστὶν ἔλκειν, καλωιδᾶς θύονταν. Idem alibi vult Χαλάθους proprie dici τὰ εἰς τὴν τῶν Δημητριακῶν καρπῶν συγχρομένην ἡμετέριον σιμῶν. Admonet item sole-ge ὀφείλεισθαι ποτὶ χαλάθους κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς καλωνῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐν Δημητριακῇ τριῖς ἑορταῖ. Ex quo colligi potest non in Cereis tantum, sed

& Dianae, adde etiam Minervae festis, calathos a virginibus gestari solitos, alioque vocabulo κατὰ, vel κανίστρας, Latine canistros vel cistae dici. Ovidius:

Pura coronatis portabant sacra canistris.

Tib.

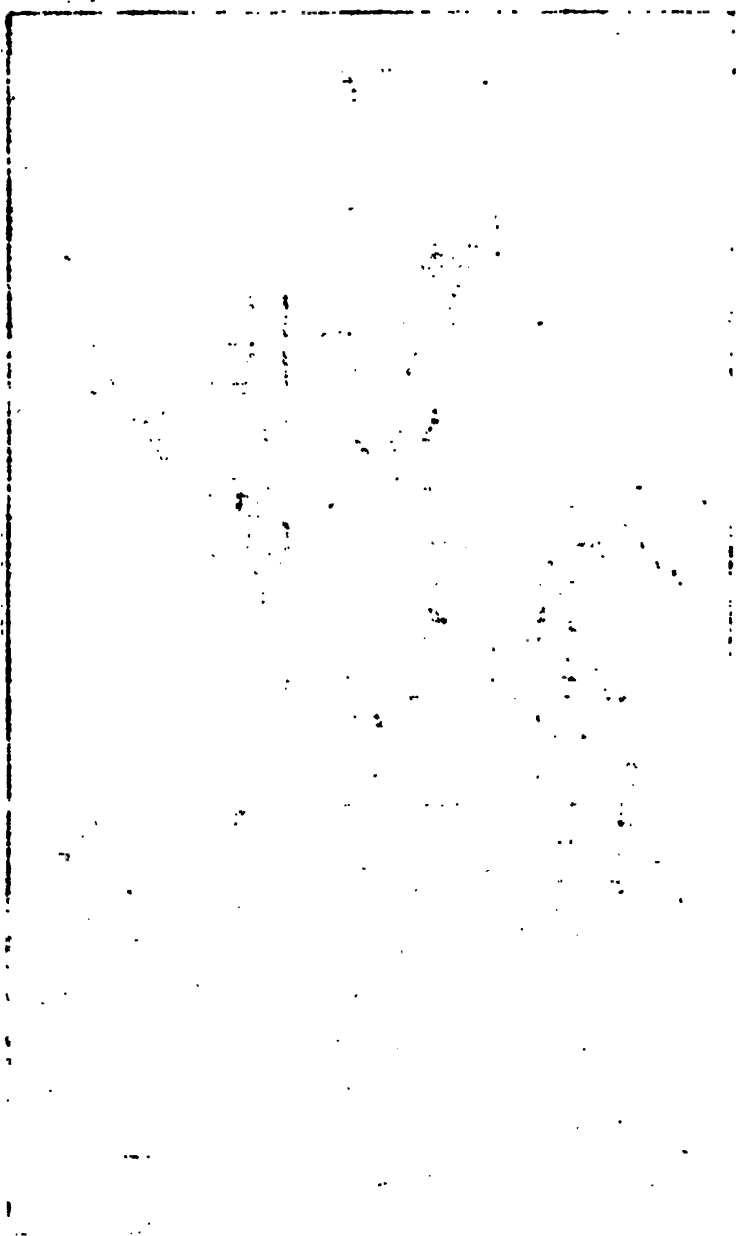
Et laevis oculis conscia cibus sacris.
De calathis Minervae Virgil. lib. 7, Aeneid.

— non illa coelo calceisibus ἄλ-
πεσσας

Foemineas assueta manus, —
De virginibus Canephoris Palladi sacris, multa Pausanias in Atticis. κανίστρος vero infra vers. 127, λιπαροῦς vocat. Idem enim sunt λίπα quod τὰ καλά. Hoc tantum addam, κατὰ proprie esse canistros, in quibus cultri ad sacrificandum accommodati conduntur. vid. Helychium in voce λοχύτας. ubi pro τὰ καλά lege κατὰ. VULCAN.

Ibid. Τὸ χαλάθω] Calathum sere-

H Y M N U S

IN

C E R E R E M.

CALATHO descendente, acclamate mulieres: I
 Ceres multum salve, alma, frugifera.
 Calathum descendentem (humī spectate profani)
Neve

bant equi, ut patet ex vers. 121.

Ὡς αἱ τὸν καλῶν λευτέρησι
 ἔσαν ἄνθρωποι.

Ferebant etiam canistra Virgines, ut patet ex versu 127.

Ὡς αἱ λευτέρησι χρυσῷ πλέει λίνα
 φέρονται.

Sed, opinor, in calathō quem ferebant equi vel currus, erant mystēria; non vero in canistris, quae a virginibus ferebantur, in quibus alia erant quae tamen ad illa mystēria pertinebant. Hor. Sat. 8. lib. 2.

— velus Attica virgo

Cum sacris Cereris, procedis fufcus
 Hydaspas.

Curru non tantum calathus, sed & feminae ferebantur, ut ait Schol. Aristophanis in illud Pluti,

Μοῖρῆς δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχυροί-
 τινι

Ἐπὶ τῆς ἀμύξης —

ubi αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες, inquit ille, ἐπὶ ἀμύξῃ ὀχυροίταις ὡς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνα ἀπέρχοντο. Non solum in Cereris sacris calathus adhibebatur, sed & in Bacchi, ut patet ex Aristophane in εἰρήνῃ

Τὸ κατὸν πάντες, ὅλως ἔχον, καὶ
 σῖμματα, καὶ μάχαιρας.

In illo canistro condebantur culter, ἀλοχταί, καὶ σῖμματα, & ab ingenuis nobilibusque virginibus ferebantur. A. FABRI.

Ibid. Τὸ καλῶν] Perperam confundunt viri docti καυτέρησι & λευτέρησι.

μῆς. In calathis sive canistris portabantur flores & spicae a nobilibus virginibus, in cistis vero a mulieribus sacra mystica. Vhebantur virgines canephorae curru, quarto Eleusinarum die, qui incedebat valde tarde, trahentibus bobus: habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, sed tympana, axi cohaerentia & cantho ferro juncta. Post hunc foeminae incedebant cistas mysticas bajulantes; erantque illae fasciis purpureis redimitae; dum humi spectare debebant profani, non e tectis, aliisve locis editis; nec spicandum tum fuit: & circa vesperam id factum, ut pluribus docet Meursius in Eleusinis sacris cap. 25. quem vide. TH. GRAEV.

¶ VI. 3. χαμαιθροσίου βίβλας] Non videtur posse admitti haec vox θροσίου, quum neque *sedate*, neque *spectare* possit significare. affinis est alloqui & ei quae *blam*, & ei quae hanc significationem habet, ac velut in medio posita Sed etiam pro *sedate* posset intelligi, ne reciperetur, obstant accusativi praecedentes, τὸν καλῶν κατέβητα. aliqui enim accusativum absolutum esse oportere pro genitivo, κατέβητα pro κατέβητο. ut modo dixerat τὸ καλῶν κατέβητο. Hunc tamen accusativi usum aliquando Graecos scriptores sibi permittere fateor. sed praeterquam quod durior hic quam aliis in

Μηδ' ἄπο τῷ πέγῃ, μηδ' ὑπόθεν αὐγάρησθε,
 5 Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὴ, μηδ' ἄκατεχούατο χαίται,
 Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων φρέσιν πίναμες ἄπαντοι.
 Ἔσπερ' ἐκ κφίαν ἐσχέφατο παλὶχα νῦται.
 Ἔσπερ' ὅτι πῦν Δαμάτρεα μῶν' ἐπεισε,
 Ἀρπαγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέπειχεν ἶχνα κώρας.
 10 Πότνια, πῶς σι δύισατο πόδες φέροι' ἐς τ' ὅπ'ι δαμάς,
 Ἔς τ' ὅπ'ι πῶς μέλανας, ὅπ'α παῖ χεῖρ' ἔχουσα μᾶλα;

Qu

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α

II Ἔς τ' ἐπὶ τὴς μύλωνας] Τὴς Αἰθίνας.

in locis esset, non verisimile fuerit, proctam, quum usus esset genitivo, fuisse mox usum accusativo loco genitivi eadem in re. Ac ne illud quidem placet quod olim ad defendendam seu excusandam lectionem illam θαρσύνθη excogitaveram, de verborum ordine mutato: perinde ac si dictum esset, χαμαι θαρσύνθη βέβαλοι, μηδ' αὐγάρησθε ἀπὸ τῷ τῷ, μηδ' ὑπόθεν τὸν καλαθὸν κατήντα. Quid igitur hoc de loco dicendum est? ex θαρσύνθη faciendum esse θαῦνθη, aut etiam θάρνηθ, pro spectetis. ut apud Theocritum θαῦναι legitur pro specto. STEPHAN.

Ibid. θαρσύνθη] Sic edi curavimus e MSS. Ambr. & Voss. Sic vir doctus notat in libro Ger. fuisse. Ex quo solita libidine librariorum in duplicanda hac litera factum est θαρσύνθη. Esse a θάρμαι, specto, ut Theocriteum θαῦναι, specto, iam Spanhemius & Th. Bentlejus monuere, item Id. II. 72. τὰν πομπὴν θάρνηθαι. xv. 23. θαρσύνουσι τὸν Ἀδων. Atque ita non erit, ut opinor, necessarium, in τὸν καλαθὸν κατήντα agnoscere cum Cl. Reiskio in Misc. Lips. VI. p. 512. accusativos pro genitivis absolutis, quod tamen non absurdum, venique etiam Stephano in mentem. Commodissimum autem est, quod placet Hemsterhuisio τῷ πανν, verba χαμαι θαρσύνθη βέβαλοι in parenthesi accipi.

VI. 4. μηδ' ὑπόθεν αὐγάρησθε] Post

verbum αὐγάρησθε ponenda non est τριπλή στήλη, quum ad ipsum referantur ea quae sequuntur. STEPH.

Ibid. ὑπόθεν] Ἐκ παραλλήλων respondet τῷ χαμαι. A. FABRI.

VI. 4. μηδ' ἄκατεχούατο χαίται] Non puto κατεχούατο χαίται esse quae perfudit capillos, sed potius quae effudit capillos, seu diffudit, ut dixit Mare,

— dederatque comam diffundens ventis.

Hoc autem dicit Callimachus de puellis quae passis capillis, seu spatis (ut etiam loquuntur interdum Latini) calathum sequebantur. STEPH.

Ibid. μηδ' ἄκατεχούατο χαίται] Verbi comam sparsa fluentem, quae jam se pectit, per quod intelligo, ne thalamo sive cubiculo superiore quis spectet: quo etiam pertinet versus sequens. Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων φρέσιν πίναμες ἄπαντοι. Accipio vero ὅκ', pro ὅτι, ut infra vers. 30. ut sit sentius, ab impexis, & sicco ore, hoc est illatis, e cubiculo prospiciendum non esse. Ejus vero rei causam reddit paulo post, vers. 17. & 18. ne videlicet Cereris dolorem sastricent. VULCAN.

Ibid. μηδ' ἄκατεχούατο χαίται] Pessimè Vulcanius, qui vertit, quae jam se pectis: per quod intelligit, ne e thalamo sive cubiculo superiore quis spectet; nam dum pectuntur, in cubiculo sunt. Scio quidem Homeri tempore puellas in superiore parte

Neve e tecto, neve desuper adspicite,
Nec puer, nec femina, nec quae effudit comam, 5
Nec cum a siccis faucibus expuimus jejuni.
Hesperus e nubibus prospexit, cum procedit:
Hesperus, qui solus Cereri persuasit, ut biberet,
Raptae cum irreperta persequeretur vestigia filiae.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, usque ad ro
occasum,
Et usque ad nigros, & ubi aurea poma?

Non

parte domus habitasse; unde sit ut tam saepe apud illum ὑπῆλθεν repe-
riatur. Sed hic de ea re non agi-
tur; dicit Poëta, nec puer nec mu-
lier, μηδ' αὖ κατηχῶντο χαίρειν, hoc
est quae comam summissit, & temere
zephyris agitandam reliquit, id est
puella; mulieres enim capillos non
summittebant. A. FABRI.

Ibid. ἀκατηχῶντο χαίρειν] Th. Bent-
lejus V. Cl. quaerit, utrum de vir-
gine an meretrice sit intelligendum?
Ego quidem de meretrice intellexe-
rim cum Heinio Arist. Sacr. p. 920.
Scholiastes Cod. Reg. adscribit: μηδ'
ἔτι ἀγαμέμνη. Ed. Ald. κατηχῶντο.

Vf. 6. Μηδ' ἔκ' ἀρ' αὐαλίαν (vel
ἀπ' αὐαλίαν) συμῖτων πῆλομαι ἀπα-
τοι] Videndum annon legendum sit
Μὴ τὴν ἀρ' αὐαλίαν. Alioqui sequen-
do hanc lectionem ἔκ', esse videtur
subaudiendum αὐχρυσώμεθα cum με-
σι, ex praecedente αὐχρυσώμεθα. At
si legamus ἔκ', ut sint duae voces,
jungendum erit μηδὲ cum πῆλομαι
(id est non solumus) & tum decri-
verbam quod cum ἔκ' aptemus. At
scribendo Μὴ τὴν ἀρ' αὐαλίαν, &c.
omnia huiusmodi incommoda vita-
bimus. STEPH.

Ibid. Μηδ' ἔκ' ἀρ' αὐαλίαν] Mirre sal-
litur hic Frischlinus, qui vertit, nec
quod ab arido ore expuimus, id est sa-
liva: neque enim ἔκ' duo verba sunt
ἔκ': sed unicum tantum ἔκ': id est
ἔκ', quod Dorice pro ἐκ' dicitur.
Verte igitur, neque unquam ab arido
ore expuimus jejuni. A. FABRI.

Ibid. αὐαλίαν] δι-αλίαν, ut H. in
Jov. 27. Similiter Gregorius Nazianz.
ἐπιγρ. 3. (in Murat. Anecd. Gr.)

Τάττω δὲ ἴσθι ἐν ὕδασι αὐός. Mox pro
ῥῆται MS. Voss. ῥῆται. Ceterum
frustra hinc difficultatem necit. Vir
doctus (Jac. Martinus) in Explica-
tione Variorum Monum. ant. p. 353.
ex eo, quod festo Thesmophorio-
rum die jejunium severum fuerit,
hic autem nemo jejunus jubeatur
adspicere calathum. Non hic de
Thesmophoriis sermo est.

Vf. 7. Ἐσπερος ἐκ πύλων] Hoc sa-
crum ad vespeream incipiebatur, quia
scilicet erat pervigilium Veneri, ut
Palladi, & aliis qua Diis, qua Dea-
bus. A. FABRI.

Vf. 9. ἄπυστα] αἰκυστα, πρὶ Ἰο
μηδὺς πίπυσται. VULCAN.

Ibid. ἔχνη κίρας] MS. Voss. ἔχνη
κίρας.

Vf. 10. Ἰς τ' ἐπὶ διθυμῶν] θυμῶν,
δύσσι. cui statim periphrastice op-
ponit τὴν ἀνατολήν. Nam per μύδα-
τας (quos Dionysius κελαινὲς vocat)
intelligit Aethiopes, τὴν ἀνατολικήν
τίμην scilicet, Arabiam versus. Duo
enim genera Aethiopum facit etiam
Hom. Ὀδυσσ. α. inquit ns,

Οἱ μὲν δυσσεμνέειν Ταιρῶν, αἱ δ'
αἰθύνειν.

VULCAN.

Ibid. Ἰς τ' ἐπὶ θυμῶν] Id est,
neque ad occasum, pro θυμῶν.
STEPH.

Ibid. θυμῶν] MS. Voss. θυμῶν. He-
sychius: Δύσσι, δύσσι. Recte jen-
sius ex hoc loco corrigat διθυμῶν.
Sic supra H. in L. P. 139. ἐκλογὴ
in MSS. Ambr. Add. Valkenar. V. C.
praefatio ad Virgilium cum Graecia
collatum p. 46. In versu proximo.
τὰ omittitur in MS. Ambr. 1.

- Οὐ πίες, ἔτ' ἄρ' ἔδες τῶνόν χρόνον, ἐδ' ἐλοίσω.
 Τεῖς μὲ δὲ δέξῃς Ἀχλαΐων δρυροδίταν,
 Τροσάκι δ' ἀνείων ποταμῶν ἐπύρασας ἔκαπον,
 15 [Τεῖς δ' ἔπι καλλιῆς ἵψου δράμες ὀμφαλον ἔβαι
 Τεῖς δ' ἔπι καλλιχῶς χαμάδις ἐκαθίσταο φρενί]
 Αὐγαλέα, ἀποτός τε καὶ ἐφάγες, ἐδ' ἐλοίσω.
 Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἀ δάκρυον ἄγαγε Διοί.
 Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἐαδύτα τῆμα δῶκε.
 20 Κάλλιον, ὡς χαλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα φάλα
 Ἀσυχῶν ἀπύκωψε, καὶ εἰ βίας ἦκε πατήσας,
 Ἀνίχα Τειπέλεμ αἰγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχνην.

Κάλ-

Vf. 12. Οὐ πίες &c.] Hunc versum pro spurio ejicit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 37. Nec sane desideraretur, si abesset, sufficiente versu 17. Quod si τὸ ἄρ' interpretamur *tamen*: & tamen neque bibisti neque edisti &c. ferri posse, & eadem res majoris emphaseos & admirationis causa bis dicta videtur.

Vf. 14. ἐπὶ αὐγῇ] MS. Reg. ἐπὶ αὐγῇ. Voss. ἐπὶ αὐγῇ.

Vf. 15. Τεῖς δ' ἐπὶ &c.] Hunc versum primum reperi in edit. Jo. Benenati, deinde Stephani. Nec constat, unde ductus sit. Mihi plane spurius videtur. Fuerunt, qui illam lacunam Τεῖς δ' ἐπὶ καλλι -- --, quae erat in veteribus libris, expleri vellent. Et cum alius aliter expleret, primum singula supplementa, hoc in ed. Benenati, alterum in ed. Froben. (v. not. seq.) recepta sunt, post per facilitatem parum acutam Stephani utrumque in contextum venit. Callimachus errorum Cereris duas partes facit, primum errantem inducit per totam terram, deinde per omnes fluvios. Sic & Ovid. Met. V. 439. *Omnibus est terris, omni quaevis profundo*. Igitur a posteriori parte alienus est umbilicus Siciliae Enna. Nodius indicium est etiam in eo, quod versus totus est Ionicus, ter Dorismus

neglectus in καλλιῆς ἵψου. Igitur hunc versum, ut haud dubie spurium, uncis inclusimus.

Vf. 16. Τεῖς δ' ἐπὶ &c.] In Edd. Flor. Ald. est tantum Τεῖς δ' ἐπὶ καλλι . . . in MS. Reg. Τεῖς δ' ἐπὶ καλλιχῶν . . . MS. Voss. Τεῖς δ' ἐπὶ καλλιχῶν χαμάδις ἐκαθίσταο φρενί. & sic prima explevit editio Froben. quod repetiit Vascos. unde adscriptum est hoc supplementum meo Aldinae exemplo cum notula: *Sic impressum est in Germania*. Stephanus primus & post eum Frischlinus repetiit, sed ita correctum: Καλλιχῶν χαμάδις ἐκαθίσταο φρενί. Debebat potius esse Καλλιχῶν sine jota. Mihi & hoc supplementum a recentiori manu videtur, quod & ipsa sententia indicat. Non ubi confederit, sed quo cucurterit Ceres, dicere vult poeta. Igitur frustra in hoc versu corrigendo laboratur. Qui volebat expleri, querebat nomen fluvii aut fontis, quod inciperet a Καλλι. Incidit in *Callieborum*, satis aptum illum, quod auctore Pausania I. p. 93. ibi primus chorus Eleusiniorum a mulieribus celebratus, & Dea culta esset. Ac non pejus Callirhoë Epiri usi essent interpolatores, propter Acheloum, qui & ipse in Epiro. Si tamen hic versus sic ab Callimacho scriptus est, quod non cre-

Non bibisti, nec edisti tamdiu, nec lavisti.
 Ter quidem transisti Acheloum argenteo vortice
 amnem,
 Totidemque perennium fluminum trajecisti quem-
 que,
 [Terque ad pulcherrimae insulae cucurristi umbili- 15
 cum Ennam]
 Terque ad Calli[chorum humi consedisti fontem]
 Sicca & nihil bibens, & nec edisti, nec lavisti.
 Ne ne dicamus, quae lacrimas moverunt Cereri.
 Melius, ut civitatibus gratas leges dedit:
 Melius, ut spicam & sacros manipulos prima
 Aristarum messuit, & boves immisit trituratum, 20
 Cum Triptolemus bonam didicit artem.

Me-

credo, rectius praeponeatur alteri
 Τροσφῆ. De Callicho addde Span-
 hemium ad h. l.

Ibid. Καλλιχῶρ] Callichorus pu-
 teus in Aiuca, cujus meminit Pau-
 sanias & Apollodorus. A. FABRI.

Vf. 17. Αἰσάλια] Hoc frequens
 Apollonio Rhodio, ut docuit Vir
 doctus Obs Misc. iv. p. 146.

Vf. 18. ἔργα] Correxī ἔργα ex
 H. in L. P. vi. 81. & sic semper
 Pindarus. Μὰ μὲ elegantis repetitio,
 in qua tamen saepe librarii offen-
 derant, ut Vossianus, qui dedit μὰ δὲ.
 v. Dorville. ad Charit. p. 200.

Vf. 19. πάλαιθεν ἰδόντα τίθμια] MS.
 Voss. πάλαιθεν ἰδόντα, quod melius
 puto. Ed. Ald. non habet, quā τίθμια
 fuit, sed manu scripta sunt in ex-
 emplo meo, adscriptumque est in
 margine: impressum est in Ger. Nemp-
 prius Frobenius sic explevit. In
 MSS. quoque Vat. hic est lacuna.
 Onomacritus H. in Cer. 19. vocat
 αἰώνιαν ἱστορίαν.

Ibid. τίθμια] τίμνος, Hesychius.
 Λεγόμενος Cereri, Virgilius. Maxime
 notandum est Hesiodum, cum vult
 designare diros & immanes, dice-
 re ipsos non victitare frumento.

— ἰδὲ τι εἶπεν

Ἥρην, ἀλλ' αἰδύμενός τ' ἔχει κρα-
 τιστάτην θυγατέρα

Ἀπλάστοι, μεγάλη δὲ βίη, καὶ χαλ-
 ρος δάσπετος.

Hyginus vero, Ceres, inquit, Tripto-
 lemu iussit, omnium nationum agros
 circumueuntem, semina partiri, quo fa-
 cilius ipsi posteaque eorum a fruce victu
 segregarentur. A. FABRI.

Vf. 20. ἔργματα πάντα] Correxī
 πάντα, ut R. Bentleius voluit, & La-
 tinus interpretes vertit. Postulat &
 locus parallelus H. in Del. vf. 283.
 Οἱ μὲν τοὶ καλλάμην τε καὶ ἱπὲρ ἔργμα-
 τα πάντα Ἀσυχίον φέρουσιν. Simili-
 ter infra vf. 40. vinctose editum πάντα.

Vf. 21. καὶ ἐν βόας ἴνα πατῶσαι]
 Triuram intelligit, quae bobus &
 jumentis peragitur. VULCAN. Vide
 Homerum Iliad K. & Xenophontem
 in Oeconomico. Hic triturandi mos
 non solum apud Graecos olim in
 usu fuit, sed etiam apud Hebraeos,
 Syros, Arabes, & Aegyptios. Lex
 Mosi Deuteron. xxv. 4. Trituranti
 bovi os non obligabis. ut nos docet
 Cl. Vir Bochartus in libris suis nun-
 quam satis laudatis de animalibus
 Sacrae Scripturae l. II, c. 31. & 32.
 TH. GRAEV.

Vf. 22. Ἀἴκα] MS. Vat. ἰνῆκα, a
 quo & absunt ultima δάσπετος τήχων.

Ibid. Ἀἴκα Τροσφῆμ' &c.] Tri-
 ptolemo passim a Graecis poetis
 ἀῖς ἀραυδὶ ferendique (quam hic
 πῆ-

- Κάλλιον, ὥς (ἵνα καὶ πε ὑπερβασίας ἀλέη))
 [Θήκετο βυβείνα Τριόπων γόνον οἰκτρὸν] ἰδέσθ.
 25 Οὕτω τὰν Κνιδίαν, ἐπὶ Δώπον ἰσὸν ἔναιον,
 Τὴν δ' αὐτὰ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
 Δένδρεσσιν ἀμφιλαφεῖς· ἀλ' αὖ κεν μόλις ἦνθεν οἰσός.
 'Εἰ πίτυς, σὲ μεγάλας πτελέας ἔσαν, σὲ δὲ καὶ ὄχνη,
 'Εἰ δὲ παλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ', ὥτ' ἀλέκτρινοι, ὕδατος
 30 'Εξ ἀμαρῶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χῶρος
 'Οσοσι 'Ελευσῖνι, Τριόπων θ' ὅσον, ὀκκόσων 'Επαι.
 'ΑΛΛ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

25 Οὕτω τὰν Κνιδίαν] Χώρα Θισσαλίας.

29 'Αλιετρυμὸν ὕδωρ] Διανυγίς. παρὰ τὸ ἡλεκτρὸν.

30 'Εξ ἀμαρῶν] 'Ομηρ. ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. αἰεὶ δὲ αἱ ὕδρες
 ῥέουσι.

31 'Οσοσι 'Ελευσῖνι] 'Ελευσὶν αὖ 'Επαι, δῆμοι 'Αττικῆς.

ποιησάμενος ἀγαθὴν τήχην ὕκασι)
 tribuitur. ut Epigram. lib. 2.

'Αλλοσι μὲν τῶν Τριόπων γί-
 ρα.

'Ηχη βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἰσοδοῦς,
 καὶ ἰχθύες,

καὶ ἑσυχός.

Tibullus Ovidi hoc tribuit,

Primus aratra manu solerti facit
 Ofiris,

Et tenetum ferro sollicitavit bu-
 num.

VULCAN.

Vf. 23. Κάλλιον] Versus hic totus
 est, ut editur, in MS. Vat. n. 1379.
 At ab altero n. 36. abest σίας ἀλί-
 νται. Ab edit. Flor. Ald. abest so-
 lum ἀλίνας.

Vf. 24. Θήκετο &c.] Totus hic
 versus abest a MSS. Ambr. Vat. 36.
 Reg. & Voss. In MS. Vat. 1379. est
 lacuna usque ad ἰδέσθαι, quod ta-
 men alio atramento scriptum est.
 Edd. Flor. Ald. Frob. Vascos. ha-
 bent solum verbum ultimum ἰδέσθαι.
 Supplementum & ipsum, quod in ed.
 Benen. primum reperi, arbitror esse
 novitum, nec est admodum ven-
 nustum. In exemplo edit. Vascos.
 quod Francii fuit, alter lacuna ex-
 plecta est manu viri docti: Τίνα δὲ

Τριόπων ἴδιστο πᾶσι ἰδέσθαι. E sen-
 su & contextu utcumque explere
 tentatum viri docti. Auratus tolli
 volebat ἰδέσθαι, nec quidquam de-
 esse.

Ibid. βυβείνα] Operae pretium
 erit legere quae dicit Scholiastes
 Aristophanis in voce βυβείνα, id est,
 inquit, πᾶν λιμώτῃ καὶ πινυά λείαν,
 ἀπὸ τῆς βυβείνας, ὅπου ἐπιτά-
 σις ἐστὶ δολωτικὴ, ἀπὸ τῆς λείας,
 ὅπου καὶ ἐν τῷ βύβεινα, μεγάλη πῦρ.
 A. FABRI.

Ibid. Τριόπων] Quod Callimachus
 & Ovidius de Erychthone, veteres
 Graeci & Hyginus de Triopa ipsi
 dixere: cum Callimacho tamen sa-
 cit Lycophron, qui loquens de Ery-
 chthonis filia dicit,

— βύβειναν ἀδελφίσκου ἀκμαῖον
 πατρός.

A. FABRI.

Vf. 25. τὰν Κνιδίαν] Scholiastes Κν-
 ιδίαν hic explicat χώραν Θισσαλίας.
 Verum Cl. Salmasius in notis ad in-
 scription. Herodis Attici. p. 28. do-
 cet errare Scholiasten, & ipsum
 quoque Stephanum, & τὰν Κνιδίαν
 Callimacho pro τὰν Κνίδον poni, ut
 apud Ptolemaeum τὰν Κνίδον pro Co-
 insula, & apud Varronem Μελίαν in The-
 saliam

Melius, quomodo (ut etiam quis delicta vitet)
[Fecit fame Triopae filium miserabilem] videri.
Nondum Cnidum, sed sacrum adhuc Dotium habi- 25
tabant,

Ibi vero tibi pulcrum nemus sacrauerant Pelasgi,
Densum arboribus, vix utique sagittae penetrabile.
Hic pinus, hic magnae ulmi erant, hic vero & piri,
Et pulchra glycymala: electroque similis aqua
E scatebris prorumpibat. Dea autem deperibat lo- 30
cum,

Quantum Eleusina, quantum Triopum, quantum En-
nam.

Sed

saliam, verum Thessalos relicta ur-
be Dotio, in insulam Cnidum pro-
fectos, duce Triopa, ibique condi-
disse urbem Triopion. Vide & Dio-
dori Siculi locum & lib. v. Biblioth.
p. 28. TH. GRAEV.

Ibid. Οὐρανὸν τὴν Κνιδίαν] MS. Vae.
1379. αὐτο. In nobili fragmento Ste-
phani, quod a Tennulio primum e
MS. Coisl. vitiose editum, post ac-
curatius a Montefalconio in Catal.
MSS. Biblioth. Coisl. (p. 289.) ver-
sus Callimachi sic scribitur, vitiose
tamen: Οὐρανὸν τὴν Κνιδίαν, ἵππιν Δαίτην
ἵππιν Ἰνχίον. MS. Voss. ἵππιν pro Ἰνχίον.
De Κνιδίᾳ Salmasio assentitur Hollen-
sius ad Stephanum p. 106. D.

Ibid. Δαίτην] Urbs Thessaliae: ἵππιν
vocat, propter lucum Cereri ibi ab
antiquis collocatum, ut ait Hyginus,
noster a Pelasgis, & uterque consen-
tiant; Pelasgi enim gens antiqua,
& per universam Graeciam diffusa.
A. FABRI.

Vf. 26. Τὴν δ' αὐτῇ] Alienum vi-
detur τὴν. Nam in toto loco de Ce-
rere in tertia persona loquitur.

Ibid. ἄλλοι ἐκινύσαντο] Lucum sa-
crarunt. Sic accipi potest illud He-
rodoti I. 31. αἰνέας ποταμίζοντες, *fonti-
culas eorum* (Cleobis & Bitonis) *de-
dicantes*: quamquam id esse potest
faciende curantes, ut apud Xeno-
phontem Exp. Cyri v. p. 373. Ce-
terum de toto hoc loco, ejus pul-
critudine, & comparatione cum O-
vidiano vide Excursum ad li. l.

Ibid. Πυλαργί] MS. Ambr. 2. *Π-
αργί*, quae lectio quid sibi velit, non
assequor. Nam Epel (*Ἐπειν*) huc
non pertinent, qui sunt in Pelopon-
neso.

Vf. 27. ἴθην ὄρεϊ] Sic rescripti
e MS. Reg. & Ed. Ald. pro vulga-
to ἴθην, quod irrepsit in editionem
Frob. & deinde in ceteras. Illud
Doricum esse constat, & pluribus
locis restituendum Pindaro & Theo-
crito.

Vf. 30. Ἐξ ἀμαρῶν] Verti *e scate-
bris*. Hesych. ἀμαρῶν, σπέρω. VUL-
CAN.

Ibid. ἀμαρῶν] ὄρεϊ, *agros du-
bus*. Hesychius, ἀμαρῶν, αἰάλας.
A. FABRI.

Ibid. αἰάλας] *exilliebat, erumpibat*:
δύω, *erumpo*. A. FABRI.

Ibid. ἐκινύσαντο] Aristoph. in Vesp.
Νεμεύσαντες αὐτὸν ἐς τὰ πρόγμω-
τα
Οἷς ποτ' ἐκινύσαντο'.
A. FABRI.

Ibid. ἐκινύσαντο χάρι] Est ex Ho-
mero ducta loquendi ratio II. Z.
160. Τῇ δὲ γὰρ Πηλεΐδῃ ἐκινύσαντο.
Imitatus est etiam Lucianus Dial.
Mort. i. ubi v. Cel. Hemsterhusius.
MS. Voss. habet ἐκινύσαντο. Sic con-
jiciebat lil. Spanhemius ex Apollo-
nio Rhodio. Sed illud verum. Χά-
ρι de tali loco est & apud Xeno-
phont. Exped. Cyri v. p. 378. in in-
scriptione.

Vf. 31. Ὅσση Ἐλευσίν, Τρέπον δ'
ἴσση

- Ἄλ' ὅτε Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
 Τυτάκῃς ἅ χεῖρῃν Ἑρυσίχθον αἶψατο βαλά.
 Σβλάτ' ἔχον θρασυπύλας εἴκοσι, πάντας ἐὼ ἀκμᾷ,
 35 Πάντας δ' ἀνδρογυγίας (ὅλας πόλιν ἄνθρωποι ἄραι)
 Ἀμφότεροι πελέκασιν ἔξιναισιν ὀπλίστας.
 Ἐς δὲ τὸ πᾶς Δάματρος ἀναιδὲς ἔδραμον ἄλσος.
 Ἦς δὲ πρὸς αἶγυγος, μέγα δένδρεον, αἰθεὶ κῆρον.
 Ταῖς δ' ἔπι τῶν ὑμφοῖν ποτὶ τῶνδ' ἰδὼντο.
 40 Ἀπὸ πλάγῃσιν, χακὸν μέλος ἵαχεν ἄλλαις.
 Ἦδ' ὅτε Δαμάτῃς, ὅτε οἱ ξύλοι ἱερὸν ἀλγυῖ.
 Εἶπε δὲ χροσαμνῆα, τίς μοι χαλὰ δένδρεα κόπη;
 Αὐτίκα Νικήτωα (ταῖν οἱ πόλιν δ' ἔχοντες
 Δαμωσίας ἔσσαν) εἶσατο· γόνυ δὲ χαεῖ
 45 Στίμματα ἔξ μάκαρα, κατωμαδίαι δ' ἔχε κλαῖδα.

Φᾶ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 39 Ποτὶ τῶνδ'ον] Περὶ τὸ μεταμυθῆναι.
 Ἐφύπαστο] Ἐπαιζον.
 44 Ἐύσατο] Εἶσατο, ἀμειβάθη.
 45 Ἐχε κλαῖδα] Τὴν κλαῖν, ὡς ἱέρεια.

δον] Hoc versu videtur docere poetam Triopium jam tum extitisse, cum in peninsulam Cariam Pelasgi trajicerent. Sed poeticum esse *προχρησμένον* docet idem Salmasius ad inscriptionem Herodis loco laudato, praefatus, ipsum Callimachum aperte in hoc hymno indicare, tunc cum Erysichthon fame ab Cerere immissa laboraverit, nondum Thessalorum coloniam in Cariam fuisse deductam. Sed post illam *βόλιν* nati sui Triopiam in Cariam commigrasse, & Triopium urbem ibi condidisse, & de sui nomine appellasse, a quo & promontorium ipsum *Τριόπιον*, quod *Τριόπιον* Callimachus appellat, ut & Scholiastes Theocriti. Th. GRAEV.

Ibid. *Τριόπιον*] Ed. Flor. *Τριόπιον*, frustra. De re vide Spanhemium. MSS. petro Ambr. & Voss. *Τριόπιον*

& *Ἐπαι*, quae orta sunt e scripturae unciali. Vir doctus in margine edit. Vascos. etiam Aldo tribuenda hanc scripturam, falso. Mox Voss. *Τριόπιον*.

Ibid. *ἐκείνῃ* Ἐπαι.] Pater meus legebat *ἐκείνῃ*; neque enim verisimile est Callimachum tres diversas partes in eodem versu sine conjunctione protulisse. *Ἐκείνῃ, καὶ Ἐπαι, δῆμος Ἀττικῆς*, Scholiastes. Sed mire fallitur, & cum eo maximus vir Joannes Mourisius *de populo Siciliae*: Enna enim est umbilicus Siciliae. Cicero alicubi de Eumenium nemore: *Quis locus*, inquit, *quod in media est insula, umbilicus Siciliae nominatur*. Et jure dubitat Ortelius in voce *Enna*, an huic nostro Scholiasti fides sit adhibenda. A. FABR.

Vf. 33. *Τυτάκῃς* — *ἀβλάτ*] *Σβλάτ* non κατὰ προσηγορίαν dicitur, quod

non

Sed cum Triopidis sinister irascereetur Deus,
 Tum malum Erylichthonem invasit consilium.
 Ibat viginti ducens servos, omnes florentes aetati-
 bus,
 Omnes gigantibus pares (totam urbem qui possent 35
 excindere)
 Utrumque, bipennibus & securibus, armatos.
 In Cereris vero audaces properabant nemos.
 Erat autem populus, magna arbor, aethera tan-
 gens,
 Quo sub nymphae ad meridiem ludebant.
 Haec prima percussa, malum ceteris cantum info- 40
 nuit.
 Sensit Ceres, sibi factam arborem laedi,
 Dixitque irata, quis mihi pulcras arbores caedit?
 Statim Nicippae, quam ipsi civitas sacerdotem
 Publicam constituerat, assimulata, cepit manu
 Vittas, & papaver, humerisque reposuit clavem, 45
 Dixit.

non credo, articulus friget. An le-
 gendum *Tetras δὲ, ibi sum*, ut *τότι*
δὲ. Mox *ἴαν* ed. Ald. & liber Ger.
 Vt. 35. *ἀγνῶ*] MS. Voss. *ἀγνῶ*
ἀγνῶ. Ambr. etiam *ἀγνῶ*, ut refe-
 ratur ad Erylichthonem, & sic cor-
 rigit Vir doctus in ed. Vascos. Sed
 ferri potest vulgatum, intellectu
ἴαν. lidem vt. 38. *ἢ* vitiose pro *ἴε*.

Vt. 38. *Ἡ δὲ τῆς αἰγῆς*] *Ἡ* pro
ἦ, ut saepe Theocrit. Melius ali-
 quanto Ovidius, qui *quercum* posuit.

*Stabas in his ingens angusto robo-
 re quercus.*

Neque enim populus arbor est um-
 brosa, imo *ἀνδροειδής*, si fingere
 liceat. A. FABRI.

Ibid. *αἰθῆρ*] Id est, *αἰθῆρ*.
αἰθῆρ, ut explicat Scholiastes Apol-
 lonia, *in coelum penetrans*. A. FABRI.

Vt. 39. *τῷ δ' ἴω*] MSS. Ambr. Voss.
 Edd. vet. Florent. Froben. Vascos.
 Ald. Benevat. *τῷ δ' ἴω*, quod non
 mutandum erat. Correctioni locum
 fecit jota subscriptum, quod deleri
 debebat. Atque sic restitutum. Mox

Ambr. *ἰστέον*, margo Reg. *ἰστέον*.
 Pro *πῶτα* rescriptum *πῶτα*. MS.
 Ambr. 2. & Voss. *πῶτα*.

Ibid. *ταῖσιν*] *Τὸ ἴδον ταῖσιν*,
ἴδον *μασμήσαντες*. Hesychius: *ἰδόν-
 τας, μασμήσαντες*. A. FABRI.

Vt. 43. *Νικίππῃ*] Vulgo *Νικίππῃ*.
 MS. Voss. *ἢ* vitiose pro *αἰ*. Pro *ἴα-
 σον*, Cl. Th. Bentlejus mavult *ἴα-
 σον*, non quo & illud rectum sit:
 (v. H. in L. P. 45. 46.) sed ut fre-
 quentia *τῆς* a vitetur. Sed v. ad
 H. in L. P. vt. 62. Idem placebat
 Viro docto in margine edit. Vascos.
 Ceterum imitatus est Homerum Il.
 2. 300. *τὴν γὰρ Τρώεσσι ἴδοντες Ἀχαιοὶ
 ἴππων*.

Vt. 44. *γῆρῳ*] Eustathius ad Il. I.
 369. Doricum ait esse, pro *ἴατε*, ut
ἴδον pro *ἴδον*, item Etymol. M.
 quod sane durum est. Immo est ab
 antiquo verbo *γῆνομαι* vel *γῆνομαι*.
 Hesychius: *γῆν. Κύπρις, λαβῆ*.

Vt. 45. *Στίμματα καὶ μάκαρα*] Ci-
 ceto, *Dies ille quo ego Ennam cum
 venissem, praestitit mihi sacerdos Cereris*

Φᾶ δὲ ὠδὴ ψήχουσα κακὸν ἔ' ἀναΐδεια Φᾶτα,
 Τέκνον, ὅπῃς τὰ θεοῖσιν ἀναιμένα δένδρεα κόπεις,
 Τέκνον ἐλίνυσον, τέκνον πολύθετε τοχεῦσι,
 Πάυει, ἔ' θειράποντας ἀπέρπει· μή π' χαλεβθῇ
 50 Πότνια Δαμάτῃς, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
 Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπότερον ἢ κίναρον
 ὤρεον ὃν Γμαρίοισι ὑποβλέψῃ ἄνδρα λείαυα
 ὤμοτόκος, (τᾶς Φαιή πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
 Χάζου, ἔφα· μή τοι πέλεκυ μέγαν ἐν χροῖ παζῶ.
 55 Ταῦτα δ' ἐμὸν θαυῶν τεγαλὸν δόμων, ὃ' ἐν δαῦτας

Διῶ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Α.

47 Ἀνιμίνα] Ἀνακίμνιν.

48 Πολύθετε] Πολυπόητε.

vis cum insultis & sorbenis. Eusebius quoque ex Porphyrio refert eam spicis fertis redimiri solitam, circum quam aliquot papaverum plantae vissebantur, quae fertilitatis sunt symbola. VULCAN.

Ibid. Στίμματα] Allquando potest infulas significare & velleres, ut apud Aristoph. in Vesp.

— καὶ φῶτον

Κράντιδα στίμματα.

A. FABRI.

Ibid. Στίμματα] Στίμματα vertat interpres coronas floreas, sed non erant Cereris ejusque sacerdotum coronae floreae, verum spicae. De quibus vide parentem meum ad Hesiodum. TH. GRAEV.

Ibid. καταμαδῖαν] Sic Moschus Cupidini aranti tribuit πᾶν καταμαδῖαν. Add. Spanhem. De clavisbus καταμαδῖαις vide & locum Huetti e Demonstr. Euang. c. 105. in praefatione Graevii. MS. Ambr. 2. Voss. αλώδα.

Vf. 46. παραψύχουσα] Dudum videre viri docti, sic rescribendum esse pro vulgato παραψύχουσα, quod plane est alienum ab hoc loco. Itaque recipere hanc correctionem in textum non dubitavi. v. Arnaldus Anim.

p. 80. 81. in primis Pierfonum, elegantissimae doctrinae virum, id Verisim. p. 132. qui de confusione verborum ψῆχον & ψῆχον crudite agit, & aliquot loca veterum feliciter restituit. Similiter Ill. Spanhemius ad H. in L. P. 66. corrigit feliciter Apollon. Rhod. III. 1101. καταψῆχον reponens pro καταψῆχον: & sic plane est in MS. Guelferbytano. Eodem significato est etiam καταψῆν, unde καταψῆω ducitur, apud Xenophontem Apol. Socr. p. 706. καταψῆας τὸν παραλὸν, permalens corpus. Παραψῆχον ἁγανὸς ἐκίχον est apud Theocritum Id. XIII. 54.

Vf. 47. ἀνιμίνα] Sacra. Proprie est ἀντα, quod de animalibus sacrae Deo, & propterea in libertatem dimittis, dici constat. v. Graev. ad Suet. Caes. c. 81. Spencer. de Hirco Emisar. c. 4. Sed de rebus deinde sacris omnibus dicitur. Dicitis Spanhemio ad h. l. adde ejusdem notulam ad Joseph. xi. 5. Obs. Misc. III. p. 94.

Vf. 48. ἐλίνυσον] Utrum per unam an duplex r. scribendum sit, dubitari potest in tanta librorum inconsistentia. In hoc loco ἐλίνυσον habent MSS. Ambr. Ed. Vascos. Apud Aeschyl.

Dixitque permulcens improbum & impudentem hominem,

Fili, qui Diis sacratas arbores caedis,

Fili, sustine te, fili percire parentibus,

Desine, & servos amove, ne tibi irascatur

Diva Ceres, cujus sacrum excindis.

50

Hanc vero magis truculentis oblique adspexit oculis,
quam venatorem

Montibus in Tmariis solet virum leaena

Crudipara, cujus esse dicunt truculentissimum vultum,

Recede, inquit, ne tibi securim magnam in corpus librem.

Haec vero tectum reddent triclinium mihi, in quo
convivia

Aff-

schyl. Prom. Vinc. 53. omnes edidi *ἱκνύον*, item apud Theocritum, unde tamen Erymol. laudat *ἱκνύον*, item ex ipso Callimacho, quem locum inter fragmenta habet Bentlejus, n. 248. Apud Pindarum Nem. v. 2. & Isthm. II. 69. *ἱκνύον* omnes libri edidi. Ex Herodoto pariter & Arriano sic profert Suidas. Locus in epigrammate apud Suidam, quod nunc exstat in Anthologia, & sic est v. c. l. 67. extr. *μὴ ἱκνύον*, exprimitur in editione Kusteri per duplex *ν*. Sed in editione principe Suidae est simplex. Apollon. Rhod. I. 589. *ἱκνύοντες* in omnibus editis, consentitque MS. Guelferbytanus. At contra *ἱκνύον*, ib. 862. unde tamen Erymol. M. citat *ἱκνύον*. Saepo verbo usus est Hippocrates: sed ejus libri inter utramque scripturam fluctuant, ut monet Forstius in Oecon. qui de hoc verbo videndus. Apud Dionys. Halicar. I. p. 26. *ἱκνύοντες* leguntur editur, nec discrepat Vaticanus. Quibus inter se comparatis, ut alia exempla mittam, mihi scriptura, *ἱκνύον* accuratior videtur: & cum libri Ambrosiani ita habeant, sique ita in fragmento edendum, hic quoque eam scripturam secutus sum.

Th. I.

Vf. 48. *παύθεις*] *παύθεις*, Schol. Sed non video unde fluat. A. FABRI.

Ibid. *τίανον παύθεις*] Quod non bene a *Διοσκού* ducit Schol. Apoll. Rhod. negabat se scire, unde diceretur, Anna Fabri, id est a *Διοσκού*, ut bene docuit Bentlejus; utque a *Διοσκού* sit *παύθεις*, sic a *Διοσκού* *παύθεις*. v. Rich. Bentlejum ad h. l. & de verbis e *Διοσκού* notam elegantissimam Hemsterhusii ad Hesychium v. *Ἀπὸθεις*.

Vf. 51. *Τὰν δ' ἄρ' ὑποκλίνε*] *Ille vero bis auditis* &c. Haec est vis *τῆς ἄρα*. *ὑποκλίνε* est *limis* & *tratis oculis adspicere*. yid. de hoc verbo Dorvill. ad Charit. p. 306.

Vf. 54. *ταύτῃ*] Libri male *ταύτῃ*. Sic mox MSS. Ambr. *ταύτῃ* vitiose pro *ταύτῃ*.

Vf. 55. *Ταύτῃ δ' ἑμὲν Δαοῦν ἐγχαίνε δόμον*] Scribo *Δαοῦν*, quia putat esse Dorice dictum pro *Δίον*. ut *Δίον* *ἐγχαίνε* idem valeat quod *παύθεις ἐγχαίνε*. id est, *εἴξω*. Hae arbores (inquit) reddent domum meam tectam. id est, usui erunt ad regendam domum meam. At si *Δαοῦν* retineatur, non video qui possit exponi *cernes*. STEPH.

Ibid. *Δαοῦν*] Optime Stephanus, qui legit *Δαοῦν*, id est, *Διόν*, quod est

Αἶψ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄδην θυμαρίας ἀξῶ.

Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ χαχὰν ἐγρέφατο Φοῖνι.

Δαμάτης δ' ἄφατον πι κοπίασατο γέιναιτο δ' ἅ θεύς.

Ἰθμάτα μὲν χέσω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄφα' ὀλύμπω.

Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνια εἶδον,

Ἐξαπίνης σπύρυσαν, οἷ δρυσι χαλκοὶ ἀφέντες.

Ἄ δ' ἄλλως μὲν ἴασιν, (ἀκαγκαῖα γὰρ ἔποιτο

Διοποτιχὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείφα' ἀναχθεῖ,

Ναὶ γὰρ, τθήχο δῶμα, κύοι, κύοι, ᾧ ἐν δαῖτα

Ποικ-

est ποιησι συγανῶν, id est. εἴξω, teget, tectam reddet, tectam faciet; nam Dorientes accentum semper in ultimam reiciunt. A. FABRI.

Ibid. Ταῦτα δ' ἔμην θασυῖ &c.] An legendum ἔμοι? Δέμω non est deponis, quae jam tecta erat, sed triclinium, quod subiecta descriptio docet. Sic dixit Theocritus Id. xvii. 17. χρίσας δέμω ἐν Διὸς οἴκῳ Διδμυταί, aurcum cubiculum, & apud Aelian. V. H. III. 14. οἰκίας καὶ δώματα junguntur, ut totum & pars. Sic & οἶκος de coenaculo dici docet Pollux I. 8. & οἶκμα dixit Joseph. Ant. xx. 8. ult. ubi οἶκμα male vertitur aedificium, cum sit διαστα vel triclinium, ut ipse mox vocat. Erychthon igitur volebat lacunar struere in triclinio, seu coenaculum laqueatum efficere, in quo coenaculi praecipuus ornatus. Atque hoc est, ut opinor, potius ἔμοι συγανῶν δέμων θύνας, quam ἔμην δέμων συγανῶν. Sed de hac conjectura liberum cuique sit iudicium; neque enim prorsus necessaria est, modo sensus τῷ δέμω teneatur, qui est certus. Infra vs. 64. est δῶμα.

Ibid. θασυῖ] Rectissime Stephanus iudicavit legendum θασυῖ, Dorice pro θάου. Firmant MSS. Vat. & Voss. in quibus est θάου, neglecto Dorismo in prima syllaba. Pindarus Isthm. I. 3. habet θάορμας pro θάορμας. Cl. Th. Bentleji ratio, ut sit a θάορμας s. θάορμας, ut supra vs. 3. duriorum sensum efficit, ceterum in

scriptura nihil mutat. Supra quoque libris auctoribus e θασυῖθι fecimus θασυῖθι.

Vf. 57. Νέμεσις δὲ χαχὰν ἐγρέφατο φοῖνι] Verri, Nemesi mala vestis noxia, utpote filia Iustitiae, & vindex arrogantiae in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemesin una manu frenum, altera mensuram cubiti tenentem sinxerunt. quod declarat distichon apud Graecos celebre,

Ἢ Νέμεσις πρὸ λήγας τῷ πτόχει, τῷ τε χαλιπῷ,

Μὴ ἀμετροὶ τι ποιεῖν, μέτ' ἀχέλοιο λήγας.

Pausanias etiam in Atticis scribit τῇ Νέμεσι θάου μαλιστα ἀνθρώπων ὑφίσταίς ἀπαραίτητοι οἶται. VULCAN.

Ibid. Νέμεσις δὲ χαχὰν ἐγρέφατο φοῖνι] In verbo ἐγρέφατο frustra haesere Viri docti, aliis ἐπρέφατο corrigentibus, Th. Bentlejo ἐπρέφατο, i. e. imis sensibus addidit. Libri tribuuntur a Poëti Jovi, Parcisi, allisque Diis, quibus cura rerum humanarum, in utramque partem. Jovis διεθέραι notissimae sunt. Parcisi liber tribuitur apud Lucianum in Cataplo c. 5. Apud Aeschylum in Eumenid. 273. Pluto vocatur ὠβητοῦ, mortalium iudex, eique tribuitur διατρίβας φῶς, memoria eorum, quae libris scripta habet. Schol. ἐπρέφα δὲ πάντα, ἀνέγραψεν αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ διάνοι. Sed nihil insignius est fragmento Euripidis apud Stobaeum, in Florileg. Groui p. 121. quod mihi indicavit Cl. Rubenkenius:

Affidue amicis meis jucunda agitem.

Dixit juvenis: at Nemesis impiam in literas retulit vocem.

At Ceres infandam concepit iram, factaque est Dea ipsa.

Vestigia quidem in solo, caput autem fixit coelo.

Tum illi quidem semianimes, cum Deam viderent, 60

Repente retro ruerunt, relicto in quercubus ferro.

Ipsa autem ceteros quidem omisit (necessitate enim

Domini sub manu) improbumque allocuta est domi-

num:
Vero, vero, strue triclinium, canis, canis, in quo convivia

Agi-

Δουρὴν παλὴν τ' ἀδραστεαὶ τίς Διὸς
Πυρροῖς, καὶ τὰν ἐν Διὶ δόλῳ πλο-
χαίς

Γράσαντι αὐτὰ &c.

Similiter ergo Nemesis seu Adrasteae libri tribuantur. Nonnus Dionys. xxxvii. p. 942. 29. Νίμωκ δὲ τόνον ἐδιδόχετο φωνή. quae sunt manifeste ex imitatione hujus loci Callimachei, unde Cunaeus corripbat ἑρμει-
ζατο.

Vf. 58. γάλατο δ' αὖ Διὸς] Virgilius Aen. vii. 419. loco simili de Furia: *Fit Calyx*: quo plane exprimitur γάλατο δ' αὖ Διὸς.

Ibid. αὖ Διὸς] Forsan in hac voce Διὸς reprehendi posset Callimachus: etenim ut possit dici Διὸς, prius dici oportuit Διῖ; Διός, Διῖ, quod non ferri posset: ergo nec Διὸς: miror non vidisse Caninium. Sic etiam versu 130. Διὸν legitur. A. FABRI.

Vf. 59. Ἰθναται μὲν χίρῳ] Homer. Ἰθναται δ' de Contentione,

Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κοίβεται.
αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανὸν ἱερὰ καὶ ἀπὸ, καὶ ἐν χθονὶ
βαίνει.

Virgilius utrunque imitatus, Famae hoc accommodat, lib. 4. Aeneid.

Parva metu primo, mox sese at-
tollit in auras

Ingrediturque solo, & caput inter
nubila condit.

De quibus locis vid. Caes. Scalige-
rum in Critico. VULCAN.

Ibid. Ἰθναται μὲν χίρῳ] Delevi jota subscriptum, quod inscitia li-
brariorum addidit. Nam ἀφ' αὐτοῖς geniti-
vos desiderat, ut dudum videre viri docti.

Vf. 60. ἡμεινότες] Dorismus vide-
tur desiderare ἀμεινότες. Theocritus aliquoties ἀμεινότες. Sed hoc sine li-
bris corrigere non sum ausus, quia apud Pindarum in talibus verbis, quantum recorder, in editionibus est semper α, quod tamen fortasse & ipsum, ut alia talia in illo poeta, librariis deberur. At mox ἡμεινότες pro ἡμεινότες dare non dubitavi, quod sic constanter Pindarus & Theocritus habent etiam in editis.

Vf. 62. Ἄδ' ἄλλας] Si ad famulos modo & versus proxime superiores pertinet, legendum est αὐτὰς; sed potius refertur ad festum & ad βίβον ἀναξία, ut nihil tentandum vi-
deatur. Edd. vett. ἡμεινότες, quod recte correxit Stephanus, consentiuntque scripti nostri omnes. v. Clark. ad Homer. Il. Δ. 43. ubi bene reprehendit Barnesium ob duplicatum multis Homeri locis temere αὐτὰς In hac voce, producenda, ut putabat, syllabae causa, quod fecit etiam in aliis verbis, ut notat Cel. Valkenar. ad Hom. Il. xxii. 398. Sed ob ean-

- 65 Ποιοῦς· θαμναὶ γὰρ ἐς ὕπνον εἰλαπῖται τοι.
 Ἄ μὲν τὸς εἰποῖς Ἑρυσίχθον τεύχε ποτηρά.
 Αὐτίκα οἱ χαλεπὸν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
 Αἶθωνα, κρατερὸν· μεγάλα δ' ἐφθύγετο νύσθ'.
 Σχίτλι· ὅσα πάσαιτο, πόσων ἔχεν ἱμερ· αὐτίκα.
 70 Εἶκα δαῖτα πίνοντο, δυνάδεα δ' οἶνον ἄφυσον.
 Τόσα Διώνυσον γὰρ καὶ Δάματρα χαλίπῃ.
 Καὶ γὰρ τῇ Δάματρει συνωργιάθη Δίονυσος.
 Οὐτέ μιν εἰς ἐρώτως ἔτε ξυνδείπνια πέμποι
 Αἰδόμενοι γοῖες. περὶ γὰρ δ' εὐείσκειτο πᾶσα.
 75 Ἦνθον Ἰωνιάδ' μιν Ἀθασαίας ἐπ' ἄεθλα

'Ος-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

74 Προχανά] Πρόφασις.

75 Ἦνθον Ἰωνιάδ'·] Ἰτὸν, πόλις Θισσαλίας, ἵθα τιμᾷται Ἀθηνῶν.
 γὰρ δὲ ἐπίσημον αἰ Ὀρμηίδει.

dem rationem & multo magis saepe temere a librariis litera haec duplicata est. Mox edit. Ald. vitiose ἀμαλίστατο pro ἀπαμείβτατο.

Ibid. ἀναγκασαί γὰρ ἔκαστο Διοσποτικὴν ὑπὸ χάρι·] Intelligo, Necessitati parebant, quum essent sub domini sui potestate, ita ut ejus imperium detrectare nullo modo possent. STEPHAN.

Vf. 66. Ἄ μὲν τὸς·] Sic Latini, tantum effata. Virgil. A. FABRI.

Vf. 67. 68. λιμὸν, Αἶθωνα &c.] Dictis Spanhemii multa addere, necesse non est. Vid. Suidas in h. v. Interpretes ad Aelian. V. H. I. 27. Reines. Var. Lect. III. 2. p. 370. Ἐφθύγετο est verbum Homericum ex II. O. 512. (unde eleganter eodem tempore Hesychium in θαρσύνεσθαι correxere celeberrimi Viri, Taylorus & Valkenarius) Od. M. 351. ad quae loca vid. Eustathius. Sed de hoc verbo & altero, unde per syncopen natum ait Eustathius, erudite egit Cl. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 130.

Vf. 69. Σχίτλι· ὅσα πάσαιτο, πόσων ἔχεν ἱμερ· αὐτίκα·] Ex hac interpunctione, quae inde a Stephano invaluit, corrigendum foret ἱμερ·. Nam ἔχον refertur ad σχίτλι·, & sequi adeo debet accusativus. Verum editiones veteres non interpungunt post σχίτλι·: quod rectum est, idque nos secuti sumus. Est forma exquisitior, pro σχίτλιον, ὅσα πάσαιτο, casus accommodatur proxime sequenti verbo. Phrasis Callimachia est pariter apud Theocritum Id. XVI. 65. αἰνὸν δὲ πλεῖστον ἔχον ἱμερ· αὐτόν.

Ibid. πάσαιτο·] Lexicorum auctores ducunt a πάσμαι, faciuntque ejus alteram significationem; quod mihi non placet. Clarum est ex eo, quod πάσασθαι, cum possidendi significatione dicitur, semper primam longam habet, at brevem, cum edendi vi dicitur, ut veteres etiam Grammatici, v. c. Ammonius, notavere. Nam ejusdem verbi ac temporis eadem littera non potest diversam quantitatem habere, nec quantitas muta-

Agites. Crebrae enim postea epulae tibi.
Tantum illa dixit, & Erylichthoni paravit pestem. 65
Extemplo gravem ei & saevam injecit famem,
Diram, validam: magno ipse tabescere coepit morbo.

Miser quantum ederat, tantum rursus appetebat.
Viginti epulas struebant, duodecimque vinum ministrabant: 70

Eadem enim Bacchum, quae Cererem, laedunt.
Itaque & cum Cerere irascebatur Bacchus.
Non igitur nec ad eranos, nec ad convivia mittebant

Prae pudore parentes, praetextusque reperiebatur quicunque.

Venerant Itoniae Minervae ad certamina

Vo. 75

mutatur significatione. Dico igitur, *πάρατος*, *edere*, esse a *πάρατος*, verbo impuro, in quo *a* in aoristo primo per analogiam linguae breve est, cum sit in puro *πάρατος* longum. Nec analogia modo nitor, sed etiam auctoritate veterum. Hesychius: *Πάρατος*. *ιδίου*. A *πᾶ* est *πά*; unde ducitur *πάρατος*, ut Eustathius agnoscit ad II. T. p. 337. Ex origine autem & etymologia *πάρατος* & *πάρατος* idem significant, sed usus invaluit, ut illud de possessione, hoc de esu caperetur. Add. ad VI. 128.

Vf. 70. *δαῖτα πίνοντο*] A Voss. abest *δαῖτα*, & pro *πίνοντο* scribitur *καπνίζοντο*. Mox idem *ἀφύοντο*.

Vf. 71. 72. In his versibus semper offendit animus. Tentavi succurrere in altero corrigendo: *τῷ καὶ τῇ δαίματι*, quae forma admodum frequens est apud Callimachum, H. in Del. 275. Lav. P. 29. &c. Sed melius est, quod Rubnkenio V. C. placet Ep. Crit. II. p. 38. alterum esse spurium. Inest manifesta & frigida tautologia. Uter spurius sit, dubitationem habere potest. Primus sane est numerosior, unde Cl. Rubnkenius alterum. Kai

καὶ &c. rejicit. Ego nihil defini- rim. Non possum intelligere, quomodo cui in mentem venerit hunc versum addere, cujus initium non bene convenit praecedenti. Sed si priorem tollas, versus alter in parenthesis positus apte cohaeret praecedentibus. Voluit deinde in genere rem quis enunciare, quae in hoc versu esset, & ejus veluti rationem reddere versu in margine scripto: *Τόσσα δαίμονων* &c. Isque deinde in textum, atque etiam alieno loco migravit. Aptior enim foret, & posteriori loco poneretur.

Vf. 72. *ἐπιπράττει δαίμονα*.] Etenim illi sacra communia erant cum Cerere. Sophocles in Antigone:

— μέδους δὲ παγ-
καίου Ἑλευσινίας
Διὸς ἐν κόλποις.

Ubi Scholiastes, *παγκαίου*, ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια δαίμονος καὶ Διὸς. A. FABRI.

Vf. 75. *Ἦτορ Ἰτωνίδος*.] *Ἦτορ* pro *Ἰθον*, Dorice. *Ἰτωνίδος*, Minervae Itoniae templum erat in campo, ante Coroneam Boeotiae civitatem, ubi *Παμφυλῖα* celebrabantur: vocatur autem Itonia, ἀπὸ Ἰτωνίης δαίμονος. A. FABRI.

Ὀρμενίδαυ χαλείοντες· ἀπ' ὧν ἡγήσατο μάτης·
 Οὐκ ἴδδῃ. χθιζὸς γ' ὅπῃ Κρανῶνα βέβηκε,
 Τέλθῃ ἀπαυτῶσιν ἑκατὸν βόας. ἦθε Πολυξῶ,
 Μάτης Ἀκτολείων, (ἐπεὶ γάμοι ἀρτυε παῖδ')
 80 Ἀμφότεροι, Τειόπαν τε καὶ υἱέα, κυκλήσοισα.
 Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμῃ ἀμείβετο δακρυχέοισα,
 Νῦταί τοι Τειόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασι χάραξ
 Πίνδον ἀν' ὀδύγκαια, ὃ δ' ὀνεία φάεα κῦται.
 Δειλώα, Φιλότεχνε, πῖ δ' ὄγ' ἐφθύσαιο, μάτερ;
 85 Δάινυε εἰλαπίνας πῆ; εἰ ἀλλοίεοις Ἐρυσίχθον.
 Ἄγασθ' ἡς ὑμφοῖ; Ἐρυσίχθονα δίσκῃ ἐτυψεν,
 ἥ ἔπει' ἐξ ἰππων, ἢ εἰ Ὀθρυῖ ποίμν' ἀριθμῇ.
 Ἐνδύμυχῃ δ' ἥπειτα πανάμερῃ εἰλαπινασαῖς
 Ἥσθ' ἡ μεία πάντῃ· χαχὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ

Λίε

Σ Χ Ο Δ Ι Α Π Α Λ Λ Ι Δ.

- 77 Ἐπὶ Κρανῶνα] Πόλις Θεσσαλίας.
 78 ἦθε Πολυξῶ] Ἐπίσημ' αὐτή.
 80 Καὶ υἱέα] Τὸν Ἐρυσίχθονα.
 82 Νῦταί τοι Τειόπας] Ἐρχεται.
 85 Δάινυε εἰλαπίνας] Εἰ ἐσιῶν φίλος ἦν τις, ἐξήντα δ' Ἐρυσίχθον,
 ἴλασεν ἢ μῆτηρ, Ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστ.
 89 Καχὰ δ' ἐξάλλετο] Ὁξύνετο ἐπὶ τῇ ἰσθμῷ.

Vf. 76. αὐ' ὧν ἡγήσατο μάτης] Fe-
 ci ex ut, ut esset ὧν, quia sic sem-
 per Dorcas poetac. In altero ἐγ-
 γαστο nil mutavi, quia sic & hic & vf.
 107. libri constanter omnes habent.
 Ed. Vascos. vitiose ἀπ'.

Vf. 77. Οὐκ ἴδδῃ] Dorice pro ἴ-
 δον. ideoque intelligendum est re-
 sponderi, *Non est intus, Non est domi.*
 Quod si verba illa, κα ἴδδῃ, admit-
 tere possent hanc interpretationem,
Non opus esset, nullo tamen illa esset
 aptior. STEPHAN.

Ibid. Οὐκ ἴδδῃ] Οὐκ ἴδδον. ita So-
 phocles usurpat. κα ἴκτός; hoc est,
 non hinc abis? VULCAN.

Ibid. Κρανῶνα] MS. Reg. & Edd.
 vett. Κρανῶνα. Mutavit Benenatus,

quem Stephanus, alique omnes se-
 cuti sunt. Scripturam, quae simpliciter
 litera utitur, praefert alteri Dra-
 kenb. ad Liv. xxxvi. 10.

Vf. 78. Τελθῃ] MS. Voss. τίλθῃ,
 & mox Ambr. ἡλθῃ.

Vf. 82. Νῦταί] ἔρχεται, Schol.
 ibis: nam Graeci praesentis pro fu-
 turo utuntur: ita apud Homerum
 saepe εἰμι pro futuro reperies. A.
 FABRI.

Vf. 82. ἤλασι καίπερ] Verbum
 proprium in hac re esse ostendit Ho-
 meri locus Odys. T. 393. Οὐλάν,
 τὴν περὶ μιν οὐς ἤλασι λυκὰ ἰδάντε.

Vf. 83. Πίνδον ἀν' ὀδύγκαια] Repo-
 nit Πίνδα, & interpretor αὐ' ὀδύγκαια
 Πίνδα, in pulchris vallibus Pindae
 ποτα-

Vocantes Ormenidae: negabat mater venturum.
Foris est. Heri enim Cranona profectus est,
Creditum exacturus, centum boves. Venerat Polyxo,

Mater Aëtorionis (nam filio parabat nuptias)

Utrumque, Triopam & filium invitans.

80

Huic vero tristis femina respondit, lacrimis fufis:

Peregre tibi est Triopas: Eryfichthonem autem percussit aper

Pindi in convallibus; at ille nonum jam diem decumbit.

Mifera, amans filium, quid non mentita es, mater?

Parabat convivium aliquis? Peregre est Eryfichthon. 85

Ducebat aliquis nuptam? Eryfichthonem discus percussit,

Aut lapsus ex equo est, aut in Othrye greges numerat.

Domi autem abditus postea per totum diem conviator

Comedebat immensa: at improba irritabatur fames

Sem-

montis, vel in pulchro clivo, & amoenæ. STEPHAN.

Ibid. Πίνδα δ' αὐτάρχειαν] H. Steph. reponit Πίνδα. De quo τὸ παρὲν ἰπύχου. VULCAN.

Ibid. Πίνδα αὐτάρχειαν] Consentunt viri docti inde a Stephano, legendum Πίνδα: malim Dorice Πίνδα. Εὐάρχεια Pindi idem est cum illo Pindari Pyth. ix. 27. 28. Πίνδα κληται πύχαι. vñ. sequi. MS. Voss. Δυλαία τυ φιλότ.

Vñ. 87. Ἡ ἴππῳ ἐξ ἴππου] Si Eryfichthon ex equo lapsus est, Callimachus scripsisse debuit ἐξ ἴππου quem genitivum Doricum vir doctus hic etiam reponi volebat. Sed sic versus incondite hiat. Igitur ἴππῳ ἐξ ἴππου interpretor cecidis de curru. ἴππου Graecis, equi Latinis, saepissime pro curru dicuntur. Homer. Il. H. 15. Ἴππῳ δαίει δυρή—ἴππου ἰπώματι ἀνίσταται. — ὁ δ' ἐξ ἴππου χερμαίει πῖσι. quem locum recte de

curru accipit Clarkius. Aristophan. Nub. vñ. 1275. ἴππῳ γ' ἡλαυνῶν ἐξίππῳ. v. P. Burman. ad Ovid. Art. Amat. l. 214. RUHNKEN.

Ibid. ἀμείλας] Ambr. 2. & Voss. ἀμείλας. Reg. ἀμ. . . . superscripto ἀμείλας. Elegante vocat hanc lectionem, nec tamen vulgatae praefert Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 38. Recte. Nam ἀμείλας est opus servile, quod non convenit Eryfichthoni. At numerare est domini cura & opus, ut saepe apud Theocritum, apud quem etiam Augias quidam rñs venit κῆπον ἰποφόμην, cuius res pars est, numeros pecorum ἰνῆρε. Versu proximo e πατήμερ fecit πατάρμερ.

Vñ. 89. -καὶ δ' ἐξάλλετο γαστήρ] Omnino suspectum mihi est verbum ἐξάλλετο: sed quod in ejus locum possum substituere non invenio: quum nec ἐξάλλετο, nec ἐξάλλετο, proponere audeam. STEPHAN.

90 Αἰὶ μᾶλλον ἔδοξε. πὰ δ' ἐς βυθὸν οἶα θαλάσσης

Ἀλεμάτως ἀχάεσσα κατέρρεεν εἰδαῖα πάντα.

Ὡς δὲ Μίμαις χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἐν πλαγῶνι,

Καὶ τῦπον ἐπὶ μίξοι ἐτάκετο· μέσφ' ὅτῃ ἰωρεῖς

Δευλαίῳ ἦνές τε καὶ ὅτῃα μῶτον ἔλιφθεν.

95 Κλαῖε μὲν ἅ μάτῃς, βαρὺ δ' ἔγγον αἱ δὴ ἀδελφαί,

Χῶ ματὸς, τ' ἔπει, καὶ αἱ δόξα, πολλάκι, δάλα.

Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ὅτῃ χεῖρας ἔβαλε,

Τοῖα τ' ὅτῃ αἰόντα Ποσειδάωνα χαλινέων.

Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόδε τεῦ τρίτον· εἴωρ ἐγὼ μὲν

100 Σεῦ τε καὶ Αἰολίδ' ὅ Κατάκης γέν' ὅ. αὐτὰρ ἐμῷ

Τῦτο

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Δ Ι Α.

91 Ἀλεμάτως] Ματαίως.

92 Πλάγῳ] Ἡ κερύῳ σύμφη.

96 Χῶ ματὸς τ' ἔπει] Καὶ ὁ ματὸς ὃν ἔπειν. ἤγουν ἡ τροφίς.

100 Αἰολίδ' ὅ Κατάκης γέν' ὅ] Ἡ Κατάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

Ibid. ἐξάλλετο] πῶσαντο, Schol. Nescio unde, nisi ab ἀλλομαι, *subfido*, ut jejunis solet evenire. A. FABRI.

Ibid. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ] In hac lectione consentiunt libri omnes, παρ' οὗ defendit Spanhemius, sed copiosus ille alias interpretēs nihil, quo tueatur, adfert. Stephano ἐξάλλετο suspectum est, itemque Th. Bentlejo, qui varias & suas & aliorum conjecturas profert, quas commemorare non est necesse, quando vulgatum bene explicari & illustrari potest. Verbum ἐξάλλεσθαι significat *vehementem cupiditatem ventriculi imitari*. Sic enim κακὰ interpretantur Latini de fame. Hujus ipsius quidem verbi nullum mihi exemplum observatum est, nisi quis huc vocare velit illud Theophrasti in. 37. ἄλλεται ὀρθαλμοῖς, quod est omen videndae mortis, quam vehementer cupimus videre. Sed verba ejusdem significationis dici de vehementi cupiditate docere possum. Καρδία πηδῶν dici-

tur, vehementer expetens & cupiens aliquid, apud Aristophanem Nub. 1393, ut ibi bene interpretatur Kusterus; unde duxit Philostratus Vita Apollon. l. p. 46. ubi videndus Olearius, quem latebat, hanc formam ex Aristophane ductam esse, samque & alij imitati sunt. Aristae-netus Epist. II. 5. ἐκπῶν καρδίαν δι-λῃ. Idem imitatus est Juvenalis vi. 318. saltante libidine, quod profus convenit τῷ ἐξάλλεσθαι Callimachi.

Vf. 91. ἀχάρσιν κατέρρεεν] Ita infra Epig. 9. ὅσα τ' ἔδοντο Ἐνδὸν, παρ' οὗ τ' οὖς ἀχάρσιν ἔδον. Significat vero hoc loco, nullum Eryclichthoni ex cibis nutrimentum accessisse. VULCAN.

Ibid. ἀχάρσιν κατέρρεεν] Eleganti- bus verbi ἀχάρσιν usus est etiam alibi in fragm. Bentl. cvi. 4.

Vf. 92. ὡς ἀελίῳ ἐν πλαγῶνι] Pu- pam significat, aut ludicrum aliquod simulacrum e cera confectum. Re- ctitus πλαγῶνι, ut in Aldina & Basi- leensi editione. Suidas, τὰ μεμνη- μένα ἀρχαῖα παρὰ ταῖς τιβάς, τὰ μεμνη- μένα

Semper magis edenti, atque velut in fundum maris
 Frustra ingrati defluebant cibi omnes. 90
 Utque in Mimante nix, ut in sole cerea pupa,
 Atque his adeo magis, tabescebat, donec praeter
 nervos,
 Misero & fibrae & ossa sola relinquerentur.
 Plorabat quidem mater, graviterque gemebant duae
 sorores,
 Et nutrix, quae illum lactaverat, & decem, saepe, 95
 servae.
 Atque ipse insuper Triopas manus immisit canis,
 Sic non audientem Neptunum invocans:
 Falso pater, vide hancce tertiam tuam stirpem: si
 quidem ego
 Tuus & Aeoliae Canaces filius: at mihi 100

Mise-

δοσθαι καὶ λίγαν περὶ πρόνου καὶ συμμόνου,
 καὶ πλαγγόνων ἰδωμεν. VULCAN.

Ibid. πλαγγόν] Ornamentum quod-
 dam puellare ex cera, aliter δαγδέ.
 Est & imago cerea; sed legitur πλαγ-
 γόν. A. FABRI. Et sic omnino legen-
 dum. Hesych. Πλαγγόν. κηρόν τι κορ-
 πέωμεν. Cerea puppa, qua orna-
 liantur puellae. vid. & Etymol. ma-
 gnum. Th. GRAEV.

Ibid. πλαγγόν] Sic MSS. Reg. &
 Voss. Edd. Flor. Ald. Frob. Graev.
 nisi quod Flor. Ald. Frob. penulti-
 mam accunt. In editione Vascosana
 credo πλαγγόν irrepsisse vitio opera-
 rum, quod Benenatus & Stephanus
 male servarunt, secutique sunt Vulca-
 nius & alii. Locis ab Ill. Spanhemio
 allatis adde Gloss. Philox. Πρῶς,
 πλαγγόνες, & erudite ac copiose
 dicta a Dorvillio ad Charitonem p.
 157. & quos ibi laudat.

Vf. 94. τίς τε καὶ ὅσια] Theocrit.
 Idyll. 2.

Καὶ μιν χρὴς μὴ ὁμοῦ ἐλθόντο
 πολλάκι θάψω.

Ἔρπον δ' ἐκ νεοαῶν πᾶσαι τρήχε,
 αὐτὰ δὲ λίσσω.

Ὅσι ἔτ' ἴς καὶ δέριμα.

& Idyll. 4.

Τίνας μὲν δὲ τοι τὰς πέρι αὐ-
 τὰ δέλιμαίαι

ἴψῃς.

& Horat. lib. 5. Carm. Od. 17.

— & voracundus color

Reliquis ossa pelle amicta lurida,

A. FABRI.

Ibid. Tautologia est in h. l. Nam
 νύραι & ἴνε nihil admodum disce-
 runt. Itaque Cl. Valkenarius cor-
 rigit Διολογὸν ἴνε τε κ. ὁ. Et usitata
 est in tali descriptione mentio cutis,
 ut patet ex loco Theocriti, Annae
 commemorato. Sed ἴνε vix sunt a
 peccante librario. MS. Voss. habet
 μίση' ἰνὶ πλευραῖς, quod non displicet,
 si autem fiat ex ἰνι, aut πλευραῖς pro
 πλευραῖς.

Ibid. ὅσια μῶτον ἱλασθῆν] MS. Var.
 Ambr. Edd. vet. usque ad Froben.
 ἱλασθῆν, quod restitui. Sic & Apollon.
 Rh. I. 1325. editi & codex Guelfer-
 bytanus, ubi codex Laurentianus suffi-
 tatius ἱλασθῆν vidiose substituit. Ean-
 dem formam recte Manethoni resti-
 tuit Dorvillius ad Chariton. p. 325.
 ubi vide. Phraasis eadem est apud
 Theocritum, cujus loca attulit Da-
 ciera.

Vf. 96. καὶ μαστὲς τὸν ἴππον] Ut
 pueriticos apud Catullum pro mammis,
 ita hic mamma pro nutritrice. A. FABRI.

Ibid. καὶ μαστὲς τὸν ἴππον] καὶ deest
 in MS. Voss. Pro ἴππον MSS. Ambr.
 ἴππον, Voss. ἴππον. Mox πολλάκι est
 διὰ μένου, ut Grammatici Graeci lo-
 quuntur.

- Τῷτο τὸ δειλαῖον γένεο βρέφει. αἶθε γὰρ αὐτὸν
 Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλων[Ⓞ] ἐμὰ χεῖρες ἐκτερέϊξαι.
 Νῦν δὲ χαχὰ βύβρωσις οὐ ὀφθαλμοῖσι χάθη].
 *Ἡ οἱ σπόμεσον χαλεπὴν νόσον, ἥ μιν αὐτὸς
 105 Βόσκει λαβόν. ἀμὰ γὰρ ἀπειρήκασιν πρᾶπτεζα.
 Χῆρα μὲν μάνδρα, καὶ δὲ μοι αὐλίες ἦδη
 Τετραπόδων. ἦδη γὰρ ἀπηγήσαντο μάγουροι.
 *Ἀλλὰ καὶ ἑρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἀμαξᾶν,
 Καὶ τὰν βῶν ἔφαγον, τὰν Ἑσπία ἔτρεφε μάτης,
 110 Καὶ τ' αἰθλοφόρον καὶ τ' πολεμήσιον ἵππων,
 Καὶ τὰν αἰλῆρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικρά.
 Μέσφ' ὅτε μὲν Τειόπαι δόμοις ἐνὶ χεῖματι κῆτο,
 Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι χακὸν ἠπίσαντο.
 *Ἀλλ' ὅτε τ' βαθὺν οἶκον ἀνεξήρανον ὁδόντες,
 115 Καὶ τόθ' ὁ τᾶ βασιλῆ[Ⓞ] οἱ Τειόδοισι καθῆτο,
 Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἐκβολὰ λύματα δαυτός.
 Δάμαρες, μὴ τῇ[Ⓞ] ἐμὴν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθής,
 Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ χακογῆτονες ἐχθροί.

Εἴπα-

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 109 Τὰν Ἑσπία ἔτρεφε] Ἦντινα τῇ Ἑσπία ἔτρεφεν ἡ αὐτὴ μάτης.
 111 Καὶ τὰν αἰλῆρον] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κῆτον.
 Θάρια μικρά] οἱ μύες.
 114 Ἀνεξήρανον] Ἐρημὸν ἵππον.
 116 Ἀκόλως] Ἀγέως.

quantur, referturque ad ἔσπε, quod interpunctione indicavi. Sed Cl. Valkenarius hunc versum spurium iudicat. Est sane durum, μαρὸς ἔκλαπ. Sed nutricis commodum est mentio, ut videbunt omnes, qui poetas cognoverunt. Et iustatum est nutrices tali modo exprimere. Epigr. LIV. ἀγαθὸν γάλα, βοῦνα nutrix.

Vf. 101. αὐτὸς] Αὐτὸν referri oportet ad Eryfichthonem, non vero ad Ἑρῆ[Ⓞ]. TH. GRAEV.

Vf. 102. ἐκτερέϊξαι] Ed. Ald. ἐκτερέ-

σαν, vitiose. Mox βύβρωσις, & παύσαι. vf. 105. ἀπαιρηκᾶντι editiones veteres omnes.

Vf. 103. βύβρωσις] Supra vocavim χαλεπὸν, ἄρμον, αἶθρα, κρατάρην λαμῶν. vers. 66 VULCAN.

Vf. 109. Ἑσπία] Nota bovem in honorem Vestae. A. FABRI. De Vestae Graecorum vide Magni Ezsch. Spanhemii dissertationem pulcherrimam & eruditissimam quae subnectitur Seguinii numismatibus selectis. TH. GRAEV.

Vf. 110. πολεμήσιον ἵππον] Dictis

III.

Misera haec nata est proles. Utinam enim ipsum
 Percussum ab Apolline meae manus funeraissent.
 Nunc vero improba fames in oculis sedet.
 Aut depelle ab ipso gravem morbum, aut eum ipse
 Sume & devora. Nam meae defecerunt mensae: 105
 Vacua quidem stabula, vacuaeque mihi jam caulae
 Quadrupedum: jam enim etiam coqui fessi sunt.
 Enimvero etiam mulos a magnis solverunt plaustris,
 Et bovem devoravit, quam Vestae aiebat mater,
 Et curulem bellicumque equum, 110
 Et felem, quam horrent bestiae parvae.
 Et quoad quidem in Triopae aedibus res erat,
 Haecenus soli domestici thalami malum sciebant:
 Sed postquam lautam rem familiarem absumserant
 dentes,
 Ibi tum regis ille filius in triviis sedebat, 115
 Mendicans bucellas & rejiculas coenae sordes.
 Ceres, ne ille mihi sit amicus, qui tibi invisus est,
 Neque contubernalis: mihi vicini improbi sunt in-
 visi.

Dici-

III. Spanhemio adde ejusdem notam
 ad Aristoph. Nub. 28.

Vf. 111. Καὶ τὰν αἰώνων] Barne-
 sius putat Callimachum allusisse ad
 Homer. Batrachom. 51. ubi mus ait:
 Πᾶσι δὲ γὰλῳ περιδιδία. At Da-
 wesius in Miscell. Crit. p. 262. quod
 hic locus obstat invento ejus, αἰώνων
 esse verum verbum, non αἰώνων
 ῥ, hunc hymnum spurium judi-
 cat, eumque etiam materia futilem,
 & in metro & sermone vitiosum di-
 cit. Quod ad verbum attinet, non
 firmum argumentum pro forma αἰώνων
 ducitur ex etymologia, quam
 Grammatici dicunt esse ab αἰόλλω &
 φῑ. Nam nec certae sunt Gramma-
 tiorum etymologiae, & interdum
 longius verba ab etymologia rece-
 dunt. Itaque stultum foret, si quis
 hoc argumentum fretus tot loca, ubi
 αἰώνων in omnibus libris est, corri-
 gere velleret, & substituere verbum,
 quod in nullo libro reperitur.

Vf. 114. ἀνέξριαντος] Metaph. sum-
 ta ab iis qui puteos exhauriunt &
 que exsiccant. VULCAN.

Ibid. ἀνέξριαντος] Id significat quod
 vulgo nos dicimus, *mettre a sec*. Sic
 Theocrit. Idyll. 1.

τὸ παιδίον ἢ πρὶν αἰέσειν
 φῑ πρὶν ἢ ἀκρότισιν ἐπὶ ἐρῶν
 κατίζοι.

quod certe maxime notandum. A.
 FABRI.

Ibid. ἀνέξριαντος ἰδόντες] Gramma-
 tica temporum ratio desiderat ἀνέξρι-
 ανται. Est autem ἀνέξριανται *vacuatae*.
 Sic Theocrit. Id. 1. 51. ἐπὶν pro *oc-
 cuitate cibi* dixit. Add. Cel. Hem-
 sterh. ad Aristoph. Plut. p. 288. b.

Vf. 116. αἰτίζων ἀέλλας] μικρὸς φα-
 μὸς, τὸς μικροῖς, κολῖσθαι δυναμὸς
 διασπρόντα. frustra panis. VULCAN.

Ibid. αἰτίζων ἀέλλας] MS. Ambr.
 2. αἰόλλας. Verba sunt Homeri Od.
 P. 222. ad quem locum late de ver-
 bo ἀέλλας agit Eustathius, unde &
 duxit

- Εἶπατι παρθενκαί, ἣ ὀπιφθέγγασθε τεκῦσαι,
 120 Δάματας μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πυλυμέδιμνε
 Χ' ὥς αἱ τ' χάλαθον λυγρότερες ἵπποι ἀγροῖ
 Τέσσαρες· ὥς ἀμῖν μεγάληα θεὸς θυγατέρα
 Λυγρόν ἔαρ, λυγρόν δὲ θέρος, ἣ χρίμα φέροισα,
 Ἥξει, ἣ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ
 125 Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι ἣ ἀνάμπυκες ἄστυ παλῦμες,
 Ὡς πόδας, ὥς κεφαλὰς παναπηγέας ἔχομες αἰεὶ
 Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
 Ὡς ἄμμες τ' χρυσὸν ἀφειδία πασαιμένοδα.
 Μέσφα τὰ τὰς πόλιος οὐρταίηια τὰς ἀτελέως

Τὰςδε

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

123 Λυγρόν] Λευκρόν.

126 Παναπηγέας] Ἀβλαδίς.

127 Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα] Ἡ χρυσῶ [τεπληρωμένα] ἢ ὅτι φέρουσιν αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν.

129 Πρυτανία τὰς ἀτελέως] Τὰς μὲν ἀμύητες κελύων μέχρι τῆ πρυτανίης ὡς θρηγνίδος· αἵτινες δὲ αὖτις ἐξήκοιτα ἑαυτῶν, ἢ ἣ πλείονισι, ταύτας κελύων καὶ τὸ δυνατόν ἀκολουθεῖν τῇ καλῶς.

dixit Hesychius. Sed dialectus Dorica a librariis apud nostrum neglecta est. MS. Voss. *λυγροῖα*. In margine libri Ger. fuit *λυμματα*. Nisi vitium operatum est, aut in MS. librarii voluerunt dare *λυμματα*, quod ipsum a re non alienum: sed *λυμματα* indicat, verum esse *λυμματα*. Sic Nicander Ther. 918. dixit *ἀπολύματα δαυτός*.

Vf. 119. Εἶπατι] MS. Ambr. 1. & Reg. *ἑρῶν*. Amb. 2. & Voss. *ἔσατι*. vf. 122. legendum videtur *θῆς*. vf. 123. MSS. Ambr. & Voss. vitiose *φίρσα*.

Vf. 122. *ὥς ἀμῖν*] De duplicato *ὥς*, ubi primum est pro *ἔτος*, v. Cl. Valkenar. ad Euripid Phoen. p. 315.

Vf. 123. *Λυγρόν ἔαρ*] Sic & Aeschylus dicit *λυγρόν ἔαρ*, cum loquitur de die pellucida & clara, quae nullis nubibus obducta est. Martialis est

dies sine faeco. Sic & *λυγρόν* apud Athenaeum ponitur pro sermone claro, qui ab omnibus intelligitur. lib. 9. *ὅχι λυγρὰ ἱμάς*, h. e. *non satis clare loqueris*. Verum hic *λυγρόν* exponendum puto *felix*, secundum, ut apud Catullum *candidi soles* pro dies beati & felices. Nihil apud poetas frequentius. TH. GRAEV.

Vf. 125. *Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι*] Ex veteri ritu, qui ab Hebraeis ad Lacedaemonios (qui socii Hebraeorum, ut Josephus testatur, fuerunt) fluxit. Juberet vero Moses cum Deo colloquens calceamenta solvere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem sacram fieri praecipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis*, Christiani jubente Paulo calceatos pedes habent rem sacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum decretis cautum est ne quiq

Dirite virgines, & acclamate puerperae,
Ceres multum salve, alma.

120

Utque calathum candidi vehunt equi
Quatuor, sic nobis magna Dea, late regina,
Candidum ver, candidam aestatem & hiemem fe-
rens

Veniet, atque autumnum, & ejus copias in alium
annum servabit.

Utque sine calceis ac vittis in urbe incedimus,
Sic pedes, sic capita salva habebimus semper.

125

Ut canephorae auro plena canistra ferunt,
Sic nos aurum copiosum possidebimus.

Usque ad urbis prytaneum non initiatas

His

quis ἀνέστησαν. λιπυργῆ. VULCAN.

Vf. 126. παραπρίας] ἀπυρίας, & παραπρίας. VULCAN.

Ibid. παραπρίας] MS. Voss. παραπρίας. Reg. ἀπυρίας.

Vf. 128. πασαιμισθα] Libri omnes habent πασαιμισθα, sed tamen correximus πασαιμισθα. Est enim a πάσαιμι, quod in aoristo non duplicat σ. Sed librarii ignari quantitatis duplicarunt syllabae producendae causa, ut monuit dudum Casaub. ad Athen. xi. p. 465. corrigens ad eandem rationem epigramma vetus: item Cel. Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 187. 188. ubi πασαιμισθα, quod est in vulgatis Theocriti xv. 90. docet esse in Etymol. M. p. 681. πασαιμισθα, & sic ibi rescribendum. Πάσαιμι a πάσαιμι, edo, duplicat sigma, cum syllaba prima producenda est. De verbo hoc late & exquisita eruditione disputat Valkenarius l. c. Porre etiam melius sit legere πασαιμισθα, quod in ceteris membris omnibus est futurum. Sed non est prorsus necessarium.

Vf. 129. τὰς ἀντίλας] Lectio margini adscripta ἀντίλας in Ald. & Frob. edit. extat: quum tamen vel ἀντίλας Dorice, vel ἀντίλας communis lingua dicendum sit. nominativus enim singularis ἀντίλας omni-
bus notus esse potest, in utroque ge-
nere: ac vero ἀντίλας non dubito

quin omnibus sit inaudirum. STEPHAN.

Ibid. τὰς ἀντίλας] Male in Ald. & Basf. edit. ἀντίλας. quod vero sequitur τὰς δὲ, necessario legendum τὰς δὲ, i. παύτας. Secutus sum simplicem veteris Scholiastae interpreta-
tionem, tamen etiam alteri inter-
pretationi locus est. VULCAN.

Ibid. Totus hic locus impeditus erat interpunctione vitiosa, quem nos dudum in Specimine Lectionum Callimachiarum sic distinximus & correximus, ut nunc fecimus: consentientibus etiam veteribus editionibus, praeterquam post παύτας. In lectione vulgata nil mutavimus praeter τὴν δὲ. 131. In δὲ. Accepto autem superiori anno libro Francia-
no, eodem modo & interpunxisse & correxisse dudum vidimus virum doctum. Nunc de singulis partibus videbimus.

Ibid. τὰς ἀντίλας] Ed. Ald. Frob. ἀντίλας, quod natum ex ἀντίλας. ut primus edidit Vassos. consentien-
tibus MSS. nostris ceteris. Sed mal-
lem interpungi post ἀντίλας, & post
legi τὰς δὲ τελεσφορίας, ut placet Cl.
Th. Bentleio. sed ut non sit a τε-
λεσφορίας, ut ille vult, (est enim hoc
verbum contra analogiam) sed a τε-
λεσφορίας. Nam MSS. & editiones ve-
teres omnes habent τὰς δὲ. Ita ora-
tio est commodior. Nam absque
hoc si foret, nulla esset discreta men-
do

- 130 Τᾷσδε τελειοφροίας· ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρεις ὁμαρῆσ;
 Αἴψης ἐξήκοντα χαπώτερας· αἱ δὲ βαρεῖαι,
 Χ' ἄπες Ἐλευθία τεινὴ χερα, χ' ἄπες ἐν ἀλγῇ,
 Ὡς ἄλεις, ὡς αὐτὰν ἱκανοὶ γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὸ
 Δωσὶ πάντ' ὀπίμειρα, χα' ὡς ποτὶ θεὸν ἱκανῶ].
 135 Καίρε θεὰ, χα' τάνδε σάω πόλιν, ἐν θ' ὁμοιοία,
 Ἔν τ' ὀηπελία· φέρε δ' ἀγροθὶ νόστιμα πάντα.
 Φέρε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε γάχην, οἷσε θεοισμὸν·
 Φέρε

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

- 133 Ταῖσι δὲ Δηὸ] Ταῖς ἐλθέσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθέσαις ἴσον μισθὸν
 δύναι.

tio initiatarum: quae etsi non est absolute necessaria, cum e re intelligi possit, sermonem esse hoc versu & sequente de initiatis, tamen mellus est, eam diserte fieri.

Vf. 130. Τὰς δὲ τελειοφροίας] Nullo modo pari mihi videtur Graecae linguae consuetudo, ut τελειοφροίας pro adjectivo accipiamus, quod ἀτελείως apponatur: ut nimirum illud vocabulum, *initiatas*, sicut hoc *non initiatas*, significet. Non dubito igitur quin τὰςδε scribendum sit, ut sit genitivus Doricus pro τῶσδε, qui apte cum τελειοφροίας, genitivo iidem nominis substantivi, jungatur. Tunc autem expungenda fuerit interpunctio post ἀτελείως, ut dicat τὰς ἀτελείως τῶς τελειοφροίας, sicut legimus ἀτελείως τῶν ὀργάνων. Sunt porro τελειοφροίας & Apollonio Rhodio αἱ τελειοφροίαι. STEPHAN.

Ibid. Τὰς δὲ τελειοφροίας] Optime Stephanus lesit τᾷσδε in genitivo, ut τελειοφροίας sit substantivum, & referatur ad ἀτελείως, ita ut legatur sine ulla distinctione, ἀτελείως τᾷσδε τελειοφροίας: vidit & Vulcanius. A. FABRI.

Ibid. ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρες, i. e. ad ipsum Cereris templum. Sic πρὸς τὸν θεὸν περιέσθαι dixit Plato Alcibiad. 2. init. ubi non ceperunt interpre-

tes. Sic aliquoties est apud Aristophanem in Pluto, ut 653. 824. quorum prior locus est valde evidens, nam mox sequitur πρὸς τὸ σίμα, ut hoc loco pro ποτὶ τὰν θεῶν vf. 134. est ποτὶ τὸν. Add. Dorvillius ad Charit. p. 401.

Vf. 133. Ὡς ἄλεις ὡς αὐτὰν ἱκανὴ γόνυ] Nullum possum ex his verbis aptum sensum elicere, nisi pro αὐτὰν substituam αὐτῶν, genitivum Doricum, pro αὐτῶν. Sic autem scribendo, videndum annon exponi possit, Nam satis est deae Cereri eas comitari se eo usque quo genu eorum pervenire potest. Sed in proxime praecedente versu post ἀγρὸν ponenda erit plena interpunctio. STEPHANUS.

Ibid. Ὡς ἄλεις ὡς αὐτὰν ἱκανὴ γόνυ] Apud Homerum *Iliad.* 8. Agamemnon optat Nestori genua, hoc est vires animo pares, his verbis, ὡς γόνυ, ἴθ' ὡς θυμὸς ἐν εἰδούσι φλοιού, Ὡς τοι γόνυθ' ἴποιτο, εἰν δὲ τοι ἴμεν δ' εἶν. Ἀλλὰ σὺ γῆρας τούτῳ ὁμοίῃ. Legendum vero hic est αὐτῶν loco αὐτῶν. VULCAN.

Vf. 134. καὶ ὡς ποτὶ τὸν ἱεμεναι] Puto ἱαλλῶσαι hic particulam ἱεῶν, quam subaudiendum reliquerit: ut sit sensus, Ceres omnia illis cumulate dabit, & tanquam si ad ipsum usque

His mysteriis sequi oportet: usque ad templum ipsum 130
Quaecunque sexaginta annis minores: quae autem
provectiores,

Aut quae Lucinae tendit palmas, quaeque dolore
afflicta est,

Eas sic satis est sequi, ut ipsarum patiuntur genua.

His vero Ceres

Dabit omnia plena, utque post ad aedem ipsam ve-
niant.

Salve Dea, & hanc serva civitatem in concordia 135

Et felicitate: & ex agris fer matura omnia.

Pasce boves, fer poma, fer spicam, fer messem:

Ale

usque templum venerint. Id est, non
secus ac si ad templum usque se co-
mitatae essent. STEPHAN.

Ibid. καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱερῶν] Sine
dubio non intellexit hunc locum
Vulcanius, qui vertit, *sacroque fines
secudera templo*: neque etiam intel-
lexit Frischlinus, qui vertit, *ut etiam
ad templum perveniant*: nil tale apud
Callimachum, & omnino contrarium
dicit, nempe eas quae supra annum
sexagesimum sunt, sequi debere
pomam quoadusque possint, sed &
Cerem eadem eis largituras, at-
que aliis mulieribus quae aetate mi-
nus provectae ad templum perve-
nerint. Ita ratio postulat. Itaque
verba Callimachi, ut optime Step-
hanus, verti debent, *veluti si ad tem-
plum usque pervenerint*. A. FABRI.

Ibid. πρὸς τὸν] Pindari libri editi
semper habent, quod sciam, τὸν,
idque videtur & hic rescribendum.
Theocritus tamen Id. xvii. 123. νῆος.
v. sequi MS. Voss. τὸν δὲ δῖον.

V. 136 ἢ τ' ἀνέμια] Sic omnes
mei habent Vat. Ambr. Reg. Voss.
Item edit. Ald. Sic laudat hunc lo-
cum Etymol. M. quamquam vitiose
habet ἀνέμια, mirumque est Casau-
bonum & Annum non animadvertisse,
versum esse ex hymno in Ce-
rerem, & maluisse in fragmentis il-
lum versum ponere & conjecturis
sensare. v. R. Bentleji notam. Ita-

que restituere non dubitavi. Primus
mutavit Gelenius in Fioben. ed. in
notus verbum ἀνέμια, quod tamen
esse deberet, ut recte Bentlejus mo-
net, ἀνέμια, ut est apud Hippar-
chum in Fragm. Pythag. p. 670. &
Eurip. Electr. 197. De voce ἀνέμια
v. praeter Bentlejum viros doctos
ad Hesychium in h. v. Καννυλία est
apud Nicandrum in Ther. 318. &
Καννυλιῶν, 577.

V. 137. φέρω μάλα] Ita in omni-
bus editionibus. Repone φέρω, ut con-
stet versus. VULCAN.

Ibid. φέρω] Christianus apud A-
ristophanem ait φέρω esse contra ve-
tera Exemplaria, & legendum con-
tendit φέρω βόας, φέρω μάλα. Sed quid-
quid ille dicat, legi potest, φέρω
βόας, φέρω μάλα, ut prima in poste-
riori φέρω correpta sit, in priori ve-
ro producta: id quod & multis exem-
plis possit probari. A. FABRI. Cl. Isaacus
Vossius in Notis ineditis in La-
dretium testatur se in Manuscripto
reperisse φέρω μάλα. TH. GRAEV.

Ibid. φέρω μάλα] Sic editi omnes.
Nec aliter esse potest a Callimacho,
si μάλα sunt οὐοι, idque defendit
Dacieria; item Walsius de Senario
p. 182. qui statuit apocopen, qua-
lis est illa Caulliana: *inger mi ca-
llos*. Alius forte syllabam primam
corripi posse credat, quia vocalis
est brevis, cujus generis exempla
col-

Φέρετε καὶ εἰράνας, ἢ ὅς ᾄρουσι, κείνος ἀμασσί.
Ἰλαθι μοι τείλιτε μέγα κρείησα θεάων.

collegit Clarkius ad Hom. II. B. 537. Sed ea quoque non sunt huic satis similia: quod in iis duae consonae pertinent ad sequentem syllabam. Et si satis simile est unum & alterum in Comico aut Tragico Graeco vel Latino, id non valet hoc loco. Nam Comici & Tragici sunt in hoc genere liberiores. Adde Arnaldum Animadv. p. 84. Igitur μάλα cepe-

rim de fructibus arboreis, & restituerim φέρω, quod habent MSS. Ambr. Voss. (de quo intellige notam Graevii) & adscripserat Rittershus. Librarii temere repetiere verbum primum versus. In Edd. Ald. Frob. Vascos. Benenati, est etiam φέρω εἰ-
χων, e simili repetitione, quod in nullo MS. est, mutavitque recte Stephanus. Μάλα de fructibus arboreis

Ale & pacem, ut qui aravit, idem & metat.
Sis propitia mihi, veneranda, longe regina Dea-
rum.

accipit etiam Arnaldus l. c. p. 86. De hac significatione verbi v. Graevius Lect. Hesiod. c. 3. p. 16.

Vf. 138. *ἀμείβομαι*] MSS. Vat. Ambr. Voss. Edd. veti. *ἀμείβομαι*. Primus Stephanus edidit *ἀμείβομαι*. *ἀμείβομαι* verum est, ut correxit Rittersbushius in margine. *ἴνα* habet futurum, (ut *ἴνα*) in primis cum sermo est, ut hoc loco, de re futura, diciturque *ἴνα* *ἴνα*, de eventu, non consilio.

Librarii & duplicarunt, ea, qua ante diximus (ad vf. 55. 62. 128.) de causa, ut in eodem hoc verbo apud Theocritum. Qui autem nesciebant, *ἐπ' ἴνα* jungi posse futurum, *ἀμείβομαι* fecere, quod recepit Stephanus e libro non admodum bono. Versu sequente pro *ἀμείβομαι* scribendum *ἀμείβομαι*, ut est apud Pindar. Pyth. ix. 30. quamquam ibi est nomen proprium tamen est idem verbum.

E X C U R S U S

AD HYMNUM IN JOVEM vs. 87.

ἦοι νόησι.

Hujus loci lectio in varias partes traxit viros doctos. Primum fuere, qui lectionem vulgatam defenderent, cum dicerent, esse exempla in poëtis Graecis plurima, in quibus diphthongus sequente consonante litera corripereetur; quod pluribus exemplis vincere conati sunt Nansius ad Nonni Paraphr. Casaubonus, Salmasius. His respondit R. Bentlejus in nota bene longa ad h. l. in qua loca omnia examinavit, & emendare tentavit. Contra eum exortus est J. Jensus, in Lectionibus Lucianæ II. 4. concedens ille quidem, in nonnullis locum habere Bentlejanas correctiones, sed de multis contra disputans, allatis etiam novis exemplis, cujus generis jam ante collegerat, nondum observata aliis. Contra haec quoque exempla disputari potest. Nam v. c. statim in primo ex Apoll. Rhod. I. 244. αὐτῆμας ἢ δόμας, verum est, quod rescripsit Stephanus αὐτῆμας καὶ δ. idque est in MS. Guelf. & Er. Schmidii. In altero loco Hesiod. Theog. 48. λέγεται τ' αἰδῆς, non modo Gujetus de conjectura rescribi vult λέγεται, sed sic est in ed. prima Aldi, idque correctum in altera Veneta Trincavelli, sensus causa, servatum vero bene in ed. Farreana, quae & ipsa Venetiis prodit: in λέγεται αἰδῆς intell. ὑμῶσαι, variata, ut saepe apud poëtas Graecos, constructione: sententia quoque usitata est, ut ipse agnoscit, inde ab Homero: similiaque de aliis locis, quae a Jensio & ab aliis prolata sunt, moneri possunt. Sed haec disputatio exitum non habet. Nam sunt loca nimis multa, & nemo facile est in tanta librorum scriptorum & editorum copia, ut omnia rite examinare possit. Nobis quidem in hoc loco ne opus quidem est ista disputatione. Nam nullus locorum omnium, quae proferuntur, nostro similis est, h. e. nullus profertur, ubi diphthongus e contractione & cum circumflexo corripitur. Itaque Jensus ipse fatetur, in hoc loco melius esse, vel συνίζουσι agnoscere, vel νόησι rescribere.

Est sane clausula spondaica in hoc versu aptissima: non quod putem in ea semper inesse aliquam vim, sed quod poëtae, in primisque Homerus, ubi de cura, cogitatione, cognitione loquantur, libenter illa clausula utuntur, ut εὖ φρονέειν, μαρμαρίζειν &c. Sed ea clausula existit, sive νόησι legas; sive νόησι per συνίζουσι in duas syllabas cogas: cujus exempla pariter sunt apud Homerum & alios poëtas, velut Il. K. 373. ubi εὖ φρονέειν pronunciandum esse εὖ φρονέειν recte judicat Sam. Clarkius. Et τὸ νόησι saepe dissyllabum esse, ut est apud Latinos, demonstrat Heinsius ad Ovid. A. A. 565. Igitur si quis hanc rationem probet, ductus religione corrigendi, non valde repugnem. Sed quia Callimachus nullo alio loco tali συνίζουσι usus est, contra vero Ionico verbo νόησι, auctore Su-

Suida (v. fragm. n. 343.) idque etiam aequalibus usurpatum reperitur, ut Apoll. Rhod. iv. 1409. *ῥώσας*, & compositum *ἐπιῤῥώσας*: sic enim legendum, non ut in vulgatis *ἐπιῤῥώσας* (unde Scottus ridicule fecit verbum novum *ἐπιῤῥώσας*, ut multa alia) & Theocrit. Id. xxvi. 263. *ῥωάμιν*: magis nunc placet, *ῥωσ* a Callimacho scriptum esse: praesertim cum satis constet, etiam in aliis libris hanc formam & in hoc & in aliis verbis similibus esse in vulgarem mutatam. Eustathius ad Hom. Od. p. 1424. 21. ait: *Νῶσαι τὸ ῥῶσαι Ἡρόδοτος λέγει*, & in *συμλογῇ λέξων Ἰάδων*, in capite Herodoti edi solita, est: *Νῶσαι, ῥῶσαι*. Et tamen hodie in editis est *ῥῶσαι*. Idem Eustathius ad Il. p. 812. 59. tradit Herodotum pro *βαθύν* dixisse *βαθύν*. Hodie tamen multis locis est *βαθύν*. Unde & Galeus l. 62. pro *βαθύν* malebat *βαθύν*. Contra forma Ionica apud eum servata est in verbis *ἀμύνσαι*, & *βύνσαι*, *ἐπιῤῥώσας*, ut opinor, quia librarii nesciebant, verborum illorum vel sensum, vel ordinariam formam. Unde & fortasse *ῥῶσαι* mansit l. 68. 77. III. 6. Sed hoc non pro certo dixerim, cum librarii etiam in notissimis variaverint apud poetas, modo vulgarem formam exhibendo, modo dialectum aliam, ut docui in praefatione. *Ἐπιῤῥώσας* ex Anacreonte profert Ammonius in *Διαῤῥώσας*, cum Eustathii testimonio p. 1856. 11. constet, in illo loco scriptum fuisse ab Anacreonte *ἐπιῤῥώσας*, recte inde restitutum a Barnesio (v. ad Anacr. p. 248.) & Valkenario V. Cel.

Sed contra exoritur Dawesius V. C. in Miscell. Crit. p. 102. Negat sibi persuaderi posse, Herodotum, Ionicum scriptorem, *ῥῶσαι* dixisse, cum in eo ne Attici crasin adhibuerint. Ergo nec *ῥῶσαι* dixit, nec *βαθύν*, quamquam auctor Eustathius & alii: quo nihil magis temere dici potest: nec Anacreon dixit *ῥωάμιν*, auctore Etymologo, aut *ἐπιῤῥώσας*: nec ipse Homerus *ἐπιῤῥώσας*. Mirus est iste Dawesius, quamquam doctus, cum aliis nonnullis. Fingunt sibi regulas dialectorum, ut Atticismi, e paucis exemplis: & deinde omnia alia corrigere, & ad suas regulas conformare tentant: quod est vitiosissimum, & simillimum physico- rum stultitiae, qui hypotheses sibi comminiscuntur, & ad earum leges naturam ipsam revocant. Huic simile est alterum, quod negat in spondaico versu dissyllaba vocabula esse posse, & in quibus versibus ea reperiantur, eos spurios facit: Nempe multis in talibus non repererat dissyllabum: itaque scripsit novus profodiae magister legem poetis, ne dissyllabis usi sint: cum planum sit, si dactylica clausula esse potest ejusmodi, ut uni verbo dactylus totus insit, alteri spondaeus, etiam binos binis verbis spondaeos esse posse. Sed ipse nos emendatione beavit *ῥῶσαι*, eodem sensu, & levi mutatione; quod est fatendum. Ea autem dudum ante prolata erat in Miscell. Obs. Dorvillianis l. p. 129. e schedis viri docti, Augustae Taurinorum a Cel. Dorvillio inspectis. Rittershufius in libro suo etiam notaverat Joachimum Camerarium correxisse sic: *τὰ ῥῶσαι καὶ ῥῶσαι*. Sed versus sequens non patitur *ῥῶσαι* fieri ex *ῥῶσαι*.

E X C U R S U S

AD HYMNUM IN CEREREM vs. 26. seqq.

*De Lucē Cereris & Erifichthone Callimachio
& Ovidiano.*

In hymno in Cererem est nobilis locus de Erifichthonis fame, quem Scaliger Poëtices V. 8. ita cum Ovidiano ejusdem argumenti in Metamorphosis (VII. 738. f.) loco comparat, ut ab Ovidio haud paullo superatum Callimachum judicet, dissentiens, ut ait, a magistris suis, qui Callimachum excursionē quadam, *εὐδωλοποιία* videlicet Famis, non etiam nitore vinci existimant. Periculum faciemus, an Callimacho etiam hac in re aliquid opis ferre, atque efficere possimus, ne, hac quidem parte, imitatori suo primas cedere cogatur. Ea disputatio erit bipartita. Nam primo ipsi comparabimus utrumque locum sic, ut & communia & propria cujusque bona commemoremus, deinde Scaligeri judicium, subiniquum esse in Callimachum, si possimus, doceamus.

Jam primam communia uterque habet quaedam. In quibus prima est descriptio arboris, in qua religionem luci violavit Erifichthon. Eam Callimachus duobus versiculis coërcet, Ovidius per octo versus extendit. Secunda communis est impietas faevientis in tentantes avertere ab impetu caedendae arboris faerae; nisi quod apud Callimachum in sacerdotem faevit, cujus speciem induerat Ceres, apud Ovidium in servos: apud illum non ultra verba, apud hunc ad caedem usque. Tertia est descriptio inextinguibilis voracitatis, Erifichthoni Cereris vi injectae: quae est praecipua fabulae pars, in qua uterque poeta exornanda maxime, uti debuit, elaboravit. Quarta denique species hominis fame confecti & ad ultimam paupertatem redacti.

Propria porro Callimachi sunt haec: Descriptio luci: quam praetermississe Ovidius videtur, quod alio jam operis loco hac exornatione usus fuerat: Ceres, primum induta specie sacerdotis, & oratione egregie morata Erifichthonem avocans ab impio facinore, deinde, repetita vera figura, quam magnifico illo versu nihilque cedente nobili illi Homérico II. Γ. 443. expressit poeta

Ἰσμελὶς μὲν χέρω, κεφαλὰ δὲ οἱ ἄψατ' ἐλύμπων

iram poenamque brevitate apta denunciāns: Mater, filii foedam voracitatem occultare tentans, eleganter & ad naturam rei accommodate expressa: Pater, Neptunum invocans, &, ut in desperatione solent, iram miscens precibus: denique ipse Erifichthon, in triviis mendicans cum summa turpitudine: quo loco quam eleganter dixit omnia?

Ἄλ' ὅτι τ' βαθὺν οἶκον ἀνιζόμενοι ἰδοῦντες,
καὶ τόθ' ὁ τῷ βασιλῆϊ ἐν τριόδῳ καθύπερθε,
αἰτίζον ἀέκλως τε καὶ ἑκβόλα λύματα δαιτὸς.

Horum omnium nihil Ovidius. At ea aliis bonis pensare conatus est, aut, si quis malit, pensavit, qui ingenio haud dubie copiosior fuit Callimacho. Primum, quod Callimachus breviter de arbore primum violata dixit

Ἄ πρώτῃ πλῆγῃ· α κακὸν μὲλ' ἔαχεν ἄκαις

id ille arreptum, sublimius latiusque tractavit e fabulari ratione, pallore inficiens frondes, glandes & ramos, & longum sanguinem (Nymphae scilicet habitantis arborem) e trunco eliciens, adjecta etiam tauri ante aras caesi comparatione, denique Nympham ipsam loquentem & poenas Erisichthoni denunciantem inducens. Ceres deinde, intellecta e Nymphis re, annuit orantibus poenam, qui nutus, ut Jovis apud Homerum Virgiliumque coelum, sic gravidis oneratos mellibus agros concutit. Sequitur pulcherrima Famis προσηγορία, in quo genere in primis felix fuit Ovidii ingenium, cujus ministerio Ceres utitur ad ulciscendum Erisichthonem, & imago Erisichthonis, somniantis jam cibum, & per somnum edentis. Quae nisi admirer, nihil viderim. Sed an propterea Ovidius totam fabulam melius tractasse Callimacho dicendus sit cum Scaligero, de eo jam videamus.

Primum igitur, ut ab ultimo incipiam, in quo maxime Callimachus ab Ovidio superatus putatur, non puto victum dicere quem posse in eo, quod ipse non tentavit, non tentare aut voluit, aut debuit. Non videntur cogitasse, quicumque hoc loco adversus Callimachum usi sunt, quid genus scribendi ferret. Ego quidem mihi persuadeo, si ipse Ovidius eandem rem in tali hymno tractandam sumisset, non usurum fuisse sublimiori illa ratione, apta illa quidem magnificentiae Epici carminis, aut talis, quale est Metamorphoseon, omnibus poetice coloribus pictum & variegatum, opus, non hymni mediocritati: cui sufficiebant profecto ista, & ipsa vim Deae mirifice exprimentia

Αὐτίκα οἱ χαλεπὸν τε καὶ ἄγρον ἑμβάλε λυμέν,

Αἰὲν αὖ κατερόν· μεγάλη δ' ἰερύγιστο γέφυρα.

Sed cetera ex ordine Scaligerano persequamur.

Nudis rebus ornamenta addidit Ovidius. Callimachus solum κακὸν μὲλ' ἔαχεν ἄκαις in arbore: Ovidius autem pallentem fecit, sanguinem fundentem, & loquentem. Audio: sed sanguis saltem ille & sermo Nymphae ex arbore alienus ab hymnicae narrationis simplicitate. In arboris autem descriptione elegantior Ovidius: copiosior, volebat dicere. Praeclare amplitudinem hic: una notus: fateor: at ille altitudinem non minus bene: αἰὲν κῆρον. Sed & meliorem consilio robur esse fecit Ovidius, quam populum Graecus: est enim sterilis, nec quicquam ad Cereem. Idem Annae Fabri videbatur. Quid? si quis

contra dicat, quercum non decere Cererem, quae dedocerit homines vesci glandibus, &, sterilitate per iram immissa, cogat *famem solari quercu*, ut Maro ait. Sed non hoc urgemus. Unde didicit, fertilem modo arborem convenire Cereri, in cuius luco & ante dixerat poeta fuisse pinus & ulmos, quae omnes pariter luci religione sacrae putandae sunt? Sed nimis vulgari vocabuli Graeci, *μύρσις*, interpretationi adhaesit vir doctus; quod ut vulgo apud Graecos scriptores de populo dicatur, nihil impedit accipi antiquiori sensu pro arbore silvestri quacunque, praesertim grandiori, quod notatio verbi Grammaticis antiquis tradita finit, nec prohibent sequentia, (vs. 61.) ubi adspectu Divae exterritos Erisichthonis servos ait, reliquisse ferrum *ἐν δρυσι*. Negat porro, a poeta satis diligenter consitum Cereris lucum. Quomodo? *Non convectiunt arbores inter se, quae a poeta memorantur. Quis enim terrarum locus unus pirus fert cum ulmo & pinu & populo?* Hoc quidem est argutari. Ulmum, pinum & populum in eodem luco etiam alii, ut Statius, ponunt, & *διδύμια κερκεοφάρα κὶ ἄφρα*, in luco Mercurii reperit Herodotus. Eae si non sua sponte natae sunt eodem loco, consistae sunt ab hominibus. Nam *ἄλση πεφυτωμένη*, *luci manu confusi* multi, ut apud eundem Herodotum (II. 128.) & alibi. Nam quod apud Callimachum nulla *invasio atque impressio est Famis*, ut apud Ovidium, ei rei ante satisfacimus. Cum in hymno locum non haberet Famis illa *προσάποσις*, nec invasio ejus talis ei conveniebat. Ea autem pensatur alio bono, hoc est, sententia vim Deae egregie exprimente, cui nihil simile in hac fabula Ovidius habet.

*Ναὶ ναὶ τοῦχοι δῶμα κῆρ, κῆρ, ὃ δὲ δαίτης
Πομπῆς· θάμνηται δ' ἐς ὕψιστον ἰλαστικῇ τοι.*

Cui simile illud est, ut id quoque hic addamus, quod Dea apud Callimachum statim sentit, violari lucum, statim praesto est homini, ut impediat, statim punit: cum apud Ovidium rem per Nymphas comperiat, & curru juncto serpentibus, iter in nivisam Scythiam facere jubeat Nympham, ut Famem e sedibus suis evocatam mittat ad Erisichthonem, ulciscendum. Non videtur istud molestiae, primum Nymphae, in itinere faciendo, deinde Cereri, in auxilio ab invisa sibi Fame petendo, imposuisse, ut Famis personam inducere, ejusque *ιδιολογία* ingenium demonstrare posset? Accusatur etiam Callimachus in eo, *quod adfectum ipsum (famem) ut effingat, tanto laxior ac fusior sit, quanto fuerit in ceteris vel parcius, vel castigatior, orsusque ab operis ministrorum*

Viginti epulas parabant, duodecim vinum ministrabant pergas particulatim exequi minima quaeque, unde petant famis remedia, usque ad feles: quae Ovidium bono judicio negligere. Enimvero, quia in eo adfectu poena est, ejus autem commemoratio caput est totius narrationis & consilio Callimachi (vs. 23.)

Κάλλισ, ὅς (ὅτι καὶ τις ὑπερβολῆς ἀλλή)

Θηταίο βυβαία Τρίπτεω γόνον οὐρανὸν ἰδία.

huic maxime immorari, hujus descriptionem debebat effingere ejusmodi, in qua, quicquid in ultima fame foedum vel est vel fit, congestum lectores terreret. In quo rerum humanarum non imperitus lector nihil reperiet, quod non, famem subinde suafisse vel coëgisse homines, veris historiarum monumentis tradatur. Jam illa quidem Callimachi

Ἐδδμυχθ' ὁ δ' ἠπία πα· ἀμειβ' ὑλαπνας' αὖς

Ἦθος μύρια πάλια. κακὰ δ' ἰχάλλο γαστήρ

Ἀὐτὸ μᾶλλον ἰδοῖσι. τὰ δ' ἐς βυβὸν αἶα θαλάσσης

Ἀλευάτως ἀχάρισα κατήρην ἰδύα πάλια.

illa igitur Ovidium esse imitatum, & vi ingenii fecisse, ut essent sua. Bene, quod imitatore Callimachi hoc in loco agnoscere sustinet Ovidium: quod ingenio sua fecisse illa judicat, hoc est, materiam inde sumtam suo quodam modo, nec minus bene, tractasse, & ipsi agnoscimus. Sed si Ovidius hic habet eam vim sententiarum, quam nemo Graecorum affectus est, velut illa, in epulis epulas quaerit, accipiunt poscuntque simul, Cibus omnis in illo causa cibi, locus fit inanis edendo: quod genus sententiarum ita frequens est apud Ovidium in fabula Ixionis, Tantali, aliisque, ut prope satietatem adferat legentibus: etiam Callimachus habet, quae Ovidius non attigit. Castigatior Callimachus esse voluit & restrictior. Nec vero aut Ovidius expressit assiduum epulatore, apte & venuste respondentem Cereris minis, assiduae tibi erunt epulae, aut venusta illa ἀχάρισα ἰδύα, ullus Latinus imitando assequatur.

Quod si quis hoc agere velit, ut Callimachium locum Ovidiano praeferendum ostendat, profecto habeat, quae non improbabilius in eam partem dici posse videantur. Nam, ut taceat ea, quae ante commemoravimus Callimachi bona, non communia cum Ovidio: primum castigatissimum profecto jure praedicet Callimachum, quae non ultima laus est, prae Ovidii luxurie, felicissima illa quidem, sed luxurie tamen: ne Scaligeri quidem iniquitate hanc laudem ei detrahente, sed diserte concedente. Non falso deinde hoc tribuat Cyrenaeo poetae, ut magnificentius de Dea senserit atque dixerit, qui tribuat sensum rerum omnium ad se pertinentium, speciem dignam Dea, & vim in puniendo praesentissimam. In Ovidio porro si dicat, durum videri, quod e quercus ita annosae & vastae trunco tam copiose, ut e caeso tauro, sanguinem fluxisse, quod servo, modesto de religione monenti, caput securi uno ictu praecisum ab Erisichthone, hunc autem nec sanguinis, nec vocis ex arbore emissae prodigio motum finxerit, non paucos, ut opinor, ad stipulatores habeat. Sed nos hoc modo agere volumus, ut Scalligerum Callimachi de loco insigni non satis aequum iudicium tulisse, demonstraremus.

NOTAE AD SCHOLIA.

HYMN. IN JOVEM.

- 43 σκιά τὸ σῶμα] Frustra corrigit H. Steph. quem vide. Opinio fuit, divinam poenam esse, umbram non amplius jacerere. v. Pausan. VIII. p. 679.
- 26 παλυτάτην] v. not. ad text.
- 29 Λιπρία] In MS. Reg. est Λιπρία, & μοχ προκαλεσ. pro προσκ. quod ita correximus. Nam sic esse debere, sua sponte patet.
- 41 εἰς Ἀρτιμιν] MS. Reg. εἰς ἄρτων.
- 52 κατὰ κλῆρον] Hoc alieno loco positum, & ad ἐπιδαΐσιον referendum esse, in nota ad textum dixi.
- ἐπέπλιον] MS. Reg. addit ὄρχουσι, quod verum puto: nisi quis ex ὀρχήσαντο intelligi malit.
- 63 πλῆστον ἀλγέμενοι] MS. Reg. ταῦτοι ἀλγέμενοι, ὅτοι κ' διατάκασιν.
- 71 ἐμπόρους] Stephanus putat, addendum in lemmate Scholii ἡσόν. Intelligendum potius puto, de more glossarum. Sed MS. Reg. diserte habet ἐμπόρους, quae est propria significatio verbi ἐμπόριον, idque recepi.
- 80 ἄν, ἄνυσιν sine haesitatione correxi, ut voluere viri docti dudum, & res & Hesychius jubent.

HYMN. IN APOLLINEM.

- 6 Ὅμηρος] Il. E. 751. O. 395.
- 8 Οἱ δὲ νῆοι] MS. Reg. ὡς τ' νῆοι καθιερωμένοι τῷ Ἀπόλλωνι.
- 20 κύρις] Ex Hesychio totidem verbis ductum Scholion.
- 32 ἐπιπορείς] Schol. MS. Reg. ἡ περίη, ἡ λιγομένη φιλία.
- 33 νεύρα] Palmerius adscripserat κακῶς. γρ. τοξόν. Nempe proprie αἷμα est νεύρα, sed h. l. ponitur synecdochice pro toto arcu. v. interpretes ad H. in Dian. 10.
- 35 Ὅμηρος] Il. I. 404.
- 37 χυός] Ineptum est Scholion. Sed ex Hesychio temere adscriptum est, ut alia.
- 41 ἀκρία] Prima interpretatio est plane aliena: nec correctio Dacieriae locum habet: non enim conveniret sequens, ἢ μᾶλλον. Est autem duplex Scholium. Primum est glossa, pertinens ad locum aliquem Graeci scriptoris, ubi de morbo non letali ἀκρία dictum erat: quo sensu dixit Nicander in Ther. 770. ubi Schol. interpretatur ἀελαβής, & paullo post ὁ θανάσιμος opponitur apud eundem vs. 797. πελοκρία, ὅτι, gravis mortuus.

- 42 ἀμφιλαφῆ] In MS. Reg. est glossa interlin. πλάσιος.
 45 Eadem etymologia est in Etym. M. De θριῶν v. praeter Etym. M. & Suid. viros doctos ad Hesych. qui omnes locum Callimachi tetigere.
 49 ἡδίστη] Scholion petium est a Scholio Hom. II. Δ. 474. ἡδίστη Συροσίσιον, in Etym. M. unde & apparet, ut hoc obiter addam, ap. Hesych. in hac voce, verbo ἀπαρῶ addendum esse γάμου. Add. eruditissime de hoc verbo differentem Cl. Ruhnkenium ad Timaei Lex. Plat. p. 96.
 51 μεταμελησάσης] Vid. not. ad textum.
 60 Ὀμηρῶ] Od. I. 184.
 69 ἐμ. βασ.] Hemsterhusius Vir Cel. ad Polluc. p. 1028. corrigit τοῖς Πτολεμαίοις, ubi vid.
 71 Ἀλγίτη] Cel. Hemsterhusius mavult Ἰππότην, quod sic ab aliis vocatur, ut Schol. Theocrit. Id. V. 85. & Oenomaos ap. Euseb. Praep. Eu. iv. 20. διακονίζῃ Κάρου Ἰππότης ὁ Φύλακτος, ut ibi bene corrigit Vales. Emend. I. 3. quibus adde Apollodorum II. 8. p. 143. ed. Gal. & Pausan. III. 13. p. 238. Confudit Grammaticus patrem & filium. Nam Aletes est Hippotae filius, a cujus exercitu Codrus est interfectus.
 74 Ὀμηρῶ] Ordo alius est ap. Schol. Apoll. Rh. IV. 1764. item ap. Schol. Pindari (v. Spanh.) nempe ut Tisamenus Autestioni praeponatur, ut facit etiam Pausanias. Itaque hoc Scholion corrigendum puto.
 79 λαρόνι] Inepte. Est enim nomen proprium. Asbystae vicini Cyrenis sunt apud Herodotum IV. 170.
 81 ζῶσπρις] E contextu Callimachi intelligendum ἀνέρις. Nam ἀνέρις ζῶσπρις dicuntur ἀνδροειδέες pro πολυμυκεῖς, non ζῶσπρις.

HYMN. IN DIANAM.

- 4 Ὀμήρῶ] Il. E. 40.
 8 ἰα] Hoc Scholion est fere totidem verbis apud Hesychium: ubi recte pro ὁπῆρχιν in ed. Cel. Alberti correctum est ὁπῆρχον. hemistichium est ex Homer. II. Δ. 321.
 12 Ὀμηρῶ] Il. B. 448.
 16 τὸ δὲ ἰεῖν] Haec male conjunguntur vulgo cum Schol. vf. 12. pertinere huc ad vf. 16. res ipsa declarat.
 15 Ἀμυνίδα] v. ad hoc Schol. Holsten. ad Stephan. p. 31. b.
 19 Θεικρῶ] Id. I. 12.
 36 λ[ε]μνιτ[ρ].] Ε μῦ feci μ, ut Stephanus & Palmerius volebant.
 40 Ὀμηρῶ] Il. A. 527.
 44 Καφατῶ] Hinc Virgil. in Ciri: flumina Caerata: pro quibus

- bus Scaliger reponebat *Curetaea* : recte improbante Hensio ad Ovid. Met. viii. 153.
- 46 Male vulgo in Schol. editur *ὑπ' ἀκροσιν*.
- 47 Bochartus in Canaane, I. 28. p. 518. agens de nomine huius insulae, his nihil absurdius fingi posse putat, cum Li-para Graece nil minus significet, quam quod e diversis massis in unum coaluit. Huic incommodo Cel. Hemsterhusius sic occurrit, ut pro *παραθύτα* rescribi velit *λιπαθύτα*.
- 49 *παρὰ τὸ μύραλ*] Immo *παρὰ τὸ μύραλ*, ut habet MS. Reg. quod est proprie *bumescere*, h. l. *liquefcere*. Itaque sic rescripti. Hinc etiam corrigendum Etym. M. in quo totidem verbis explicatur *μυράς*.
- 53 *Ἡσιόδῳ*] Theog. 144.
- 81 *Κοδωνίῳ*] v. ad hoc Schol. Holsten. ad Steph. p. 31. Fortasse in principio adjiciendum *Κοδωνίς*, *ἵν' ὁ Κρ.*
- 90 *Ὅμηρῳ*] Respicit Il. Γ. 197. ubi Schol. tamen *πυγὴν* explicat *μυλαί*, ut ad I. 124.
- 99 *ταῖς διξέδαις*] Planius Schol. Apollon. Rh. I. 260. *ταῖς πρώταις προβάταις ἢ ὁρῶν προβαλάς λέγουσι*.
- 172 *πόλεις Μακεδ.*] Immo *Λακωνίας*, adscripsit Palmerius; de Macedonica Pitane nihil veteres tradidere; at Laconica Pitane Dianam in primis coluit, auctore Pausania p. 98. Idem mox reprehendit Scholiasten, qui Limnas fecerit Atticas. Sermonem esse poëtae de Limnis, quae essent in confinio Laconicae & Messeniae, ubi Dianae ara fuit.
- 173 *Ζανίδης*] *Λιξανίδης*. Palmerius.
- 209 *Πρόκλῳ*] Pro *Πρόκλῳ* rescripti *Πρόκριν*, re postulante. Ita adscripserat Palmerius & volebat Barnes. ad Eurip. p. 234.
- 232 *ἔββαλον*] *pepererunt*. Illustrat Munckerus ad Lactant. Fab. x. 10.
- 231 *ἀξέλιος*] Palmerius suspicabatur, epitheton esse montium, non nomen proprium.
- Ἡρακλειδὸς*] Ejus librum *τὸν καθόλου* laudat Schol. Apollon. Rh. II. 401. e quo solebant Grammatici Geographica petere. Ejus compilerator est etiam Stephanus, qui de Urbibus scripsit, ut bene notat Holsten. ad Steph. p. 29. q. extr.
- 250 *Ὅμηρῳ*] Il. I. 404.
- 259 *Ἀθηναί*] Alii portum faciunt distinctum a Piraeo: quod rectius est. Sed erat cum Piraeo conjunctus. Strabo ix. p. 395.

H Y M N. I N D E L U M.

- 19 *Τῷ*] Corrigendum *Κορὸς*: quod placet etiam J. G. Bergero in Eclogar. Conf. Diss. I. p. 26.
- 28 *πολλὰ*] v. not. in text.
- 41 *ἀπὸ τοῦ* *ἐκείνου*] Male. v. Spanhem. ad h. l.
- 66 *ἡσάων*] Vid. not. in text.

- 67 ὅφ' X/s] Male. Mimas est in continente Ióniae promontorium adversum insulae Chio. Scholiasten forte decepit versiculus Homeri Od. Γ. 172. ἢ ὑπανιθε Χίοιο, παρ' ἡνιμαντα Μίμωτα.
- 73 Ὅμηρ'] Il. B. 575. ubi v. Eustath.
- 79 ὑπ' ὅτρομ'] Thom. Bentlejus malit ἀπ' ὅτρομ' vel ὑπ' ὅτρομ'. Ego malim ὑπ' ὅτροπ', quod est verbum Homericum, Il. Z. 367. & Apollon. Rh. IV. 1164.
- 90 ὁ Δελφικός] Immo Δελφικός. Sic adscripserat etiam Palmerius.
- 101 Βοιωτικός] Palmerius corrigit Ἀχαιούς.
- 122 ἐπ' ἰγῆ] Verba Homeri Il. Z. 85.
- 175 MS. Reg. rectissime προξενῶ αὐτὸς αὐτῷ, & mox κατέκλυσεν pro κατέκλυσεν.
- 210 Ὅμηρ'] Od. Z. 163.
- 271 ἀκρατήρια] Immo λιμένες.
- 286 Ὅμηρ'] Il. Π. 231.
- 287 Τραχίῳ] v. not. in text.
- 295 ὑφ' ἡμῶν] Reprehenditur Scholiastes hujus interpretationis causa. Defendit Spanhemius, sed sine exemplis. Cl. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 34. 35. glossam hanc pertinere putat ad verbum ὑφ' ἡμῶν.
- 312 Φαίδαν] in princ.

HYMN. IN LAVACR. PALLAD.

- 28 σ' ὅδε] ροῖας. MS. Reg.
- 90 παρ' ἡ] παραβάτῃ, παραδύσμοι. MS. Reg.

HYMN. IN CEREREM.

- 6 ἀφ' αὐκλήν] Τυτίσι, μὲν τὸ δῖον· τότε γὰρ ἢ μεταλαμβάνομεν τ' σιτίαν. MS. Reg.
- 7 Ἐσπερ' ἐκ τοφίαν] Ἐσπερ' μόν' θιάσας τ' κάλαθα, ὅς τις ἔσται τῶν Δημότρων μεταλαβὼν σιτίαν, μὲν τὸ παύσασθαι ζητῶσαι τὴν κόρη. MS. Reg.
- 15 Καλὶχρον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσίνι· ἔτι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς. MS. Reg.
- 22 Τριτόλειοι λέγουσι νῦν Κιλαῖ, ἐν Δημότρῳ ἰδίδασκε σιτυργίαν. MS. Reg.
- 25 χάμα θισσαῖα.] Male, ut bene notat Spanhemius. Sec hoc Scholion forte est alieno loco assignatum, ut alia, pertinetque potius ad *Dotium* : quod magis indigebat aliqua tali notula, quam ἡ Κιλαῖα.
- 30 Ὅμηρ'] Il. Φ. 259.
- 111 κατ' ἴσιν] v. Munker. ad Anton. Liber. p. 224.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
EPIGRAMMATA.

EX

RECENSIONE ET EMENDATIONE
RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTAE VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

Κ Τ Ρ Η Ν Α Ι Ο Υ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.
Ξανθὸν Ἀπαργνίτης πῖς ἀήρτο Πιστάκον ἔπε
 Τὸν Μιτυλιναῖον, παῖδα τ' Ὑρράδιν.
 Ἄλτα γέρον, δοῖός με χαλεῖ γαῖμα. ἡ μία μὲ δὲ
 Νύμφη ἢ πλέτω ἢ γυνὴ καὶ ἐμέ.
 5 Ἡ δ' ἐτέρη παρθέβηκε. π' λώϊον; εἰ δ' ἄγε σὶν μοι
 Βέλωσον, ποτέρην εἰς ὑμῶναιον ἄγω.

Εἶ-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Αἰχλὸν ἐν Προμηθεῖ. Ἡ σοφὴς, ἡ σοφὴς ἦν, ὡς πρῶτον οὐ γινώσκων
 τὸν ἰδῆσθαι, καὶ γλώσση διαμυθολογήσει, ὡς τὸ ἐκδύσαι κατ' ἑαυ-
 τὸν ἀριστοὶ μακρῶ, καὶ μήτε τ' πλέτω ἀθροισμοῦν, μήτε τ'
 γῆπε μεγαλομύμων ὅσα χερσὶναι ἰρατῶσαι γάρων.

B E N T L E I I.

I N E P I G R. I.

VI. I. [Ξανθὸν Ἀπαργνίτης &c.] Ex-
 tat hoc epigramma apud
 Diogenem Laërtium vita
 Pittaci, & in Antholog. lib. iii. cap. 33.
 Nam monendus est lector, nusquam
 in uno aliquo codice MSto extare
 haec Epigrammata; sed hinc inde col-
 lecta esse a viris doctis; uti & bre-
 viora illa ἀποσπασμάτια, quae FRA-
 GMENTA inscribuntur.

Ibid. Πιστάκον ἔπε] Rectius in An-
 thol. ἔπε; nempe ante consonantem.

V A R I O R U M.

Hujus Epigrammatis sententia est
 apud Aeschylum in Prometheus
 vincto:

Ἡ σοφὴς, ἡ σοφὴς ἦν
 Ὃς πρῶτον ἐν γινώσκων ἔκαστον,
 Καὶ γλώσσα διαμυθολογήσει,
 Ὃς τὸ ἐκδύσαι κατ' ἑαυτὸν
 Ἀριστοὶ μακρῶ, καὶ μήτε τὸν πλέτω
 Διαθροισμοῦν, μήτε τὸν
 Γῆπε μεγαλομύμων ὅσα χερσὶναι
 ἰρατῶσαι γάρων.

Ubi Schohaſtes plane hunc locum ob-
 oculos habebat: ait enim ἡ σοφὴς τὸν
 Πιστάκον λίην ἐν ποτὶ τῆς βιζέμεν
 ἐπὶ γυναικῶν, τῆς μὲν μίως ἔως πα-
 ρίας, τῆς δὲ ἰστίρας πιστίρας, καὶ τὴν γλ-
 ῶσσαν αὐτῆς ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ ἀπορῶσιν αὐτῆς ἐκδύσαι
 αὐτὴν, ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς γυναικῶν γινώσκων; τὴν
 δὲ ἐπὶ τὸν, μήτε τὸν πλέτω τῆς παιδὸς τῆς
 παρῶν ἡμῶν τοῖς βιζέμεν παίζοντες (ὃ
 ἐστὶ τῆς ἐρμῆας) καὶ αὐτὴν αὐτῶν μαθη-
 σιν ποιεῖν ἀν' ἑαυτῶν γινώσκων. ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν τὸν παῖδα λογιόντων
 ἢ πρὸς

CALLIMACHI

CYRENAEI

EPIGRAMMATA.

I.

Hospes Atarnaeus quaerebat Pittacon olim,
 Quem Mitylena satum protulit Hyrradio:
 Sancte senex, me bina petunt connubia. virgo
 Una mihi par est & genere atque opibus:
 Altera vincit utroque. quid hic consultius? ede, 5
 Quae potius nostro sit socianda toro.

Di-

πρὸς τὴν αἰσίδα ἐρέμεν, τὴν κατὰ συν-
 τὴν ἰλαυν, καὶ μὴν αἰσθόμεν. τὴν λέγει
 τὴν παῖδον, τὴν μὲν πλεονεκτήσαν ἀρῆαν,
 τὴν δὲ πνεύσαν ὑπερβαίνει γυναικί, τὴν καὶ
 τὴν γένος αὐτὴ ὀφείλει. Qui locus appri-
 me notandus. A. FABRI.

Vf. 1. *Ξαῖν*. Ἀταρνίτης. Haec Cal-
 limachi metra in Laërtii Pittaco of-
 fences, & in Chiliadibus Erasmi ibi,
aequalem uxorem quaere. Est & Biantis
 de re uxoria Syllogismus apud Gel-
 lium lib. v. cap. 11. Ἀταρνίτης, Atar-
 nae Aeolidis est civitas. BRODARIUS.

Ibid. *Ξαῖν*.] Salmasius ad hoc epi-
 gramma ita: Hoc nobilissimum epi-
 gramma vulgo Callimacho tribuitur;
 at non ita in MS. Vetus Criticus, qui
 illius ἰδιώτην curavit, quam habemus,
 εἶπε, inquit, Διογένης ὁ Λαέρτιος λέγει
 ἢ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίος αἰς ἰδίον. πλὴν
 παντὶ Διογένης αἰσὶν τὴν τῶν φιλοσόφων
 βίον ἀναγράψαμεν. Sed & paullo in-
 fra idem dicit: Τὴν Ἀλκαῖδον ἰδιώτην
 εἰς Πίττακον τὸν Μιτυληναῖον. Πίττακος
 δὲ αἰσῶνται. ἢ στρατιώτης, διὸ καὶ πρὸς
 τὴν Ἀθηναίων ἱστορίαν. Haec Sal-
 masius. Neumpe in Anthologia nul-
 lus auctor adscribitur, Callimacho-
 que tribuitur iudicio Diogenis. Κα-
 λίμαχος ἢ τοῦ ἐπὶ γράμματος: cui quia

credatur, non video, quid impe-
 diat. Laudat passim hoc epigramma
 Suides in Ἀῖτα, Βίμλεξ, Χρήματα,
 sed sine auctoris nomine.

Ibid. αἰσῶνται. Anthol. αἰσῶνται, quod
 & ipsum rectum est.

Ibid. ἔτα. Sic Antholog. scr. &
 edd. Idque vulgato in exemplis Cal-
 limachi ἔταε praeferebat Bentlejus.
 ἔταε est ex edd. Diogenis. At MS. cu-
 jus excerpta manu Rittershusii ha-
 beo, pariter habebat ἔτα. Itaque
 sic edere non dubitavi.

Vf. 3. Ἀῖτα γένος. Ἀῖτα προσφώνου
 φιλοσοφῶντιν αἰς πρῶτον καὶ τρεῖς.
 BROD. Sic Achilles Phoenicem al-
 loquens.

Θῶνιξ ἄττα γυνή.
 & Telemachus iubilum,
 ἔσσεται ἔταε ἄττα.

A. FABRI.

Vf. 5. προσέτα. MS. Rittersh. προ-
 σέτα τε λαῖον. σὺν μοι. Sic Diogenis
 libri scr. & edd. Anthol. MS. Palae.
 at edd. μοι σὺ.

Ibid. εἰ δ' ἄρα ἔτα μοι βίβανον.]
 Rectius ita apud Diogenem Laërtium
 legitur, quem in Epigram. Graecis l.
 3. μοι σὺ βέβανον, ut sit per tmesim
 συμπάντων. VULCAN.

Vf. 8.

Εἶπεν. ὃ δὲ σπίννα, γερουπκὸν ὄπλον, αἶρας,
Ἥϊδε, κῆνοι σὺ πᾶν ἱρέουσιν ἔπῃ.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇ θεᾶς βέμβικας ἔχουσιν
10 Ἐσπερον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριβῶ.

Κεῖνον ἔρχο, Φησί, μεῖ' ἴχνια. Χά μ' ἐπέτη
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγεν· Τῇ χτ' σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' αἶων ὁ ξυνῇ, ἐφίλοστο μείζον οἶκον
Δραξάσθαι, παίδων κληδόνι συνθεμένος.

15 Τίω δ' ὀλίγῳ, ὥς κῆνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο ῥύμφῳ.
Οὔτω ἢ σὺ γ' ἰὼι τῷ χτ' σαυτὸν ἔλα.

β.

Εἴπί πς, Ἡράκλειτε, πόν μόρον· ἐς δὲ με δάκρυ
Ἦγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσάκις ἀμφοτέροι

Ἥλιον

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίω· τῷ Χρυσοτόμῳ ἐν Διογῇ ἀσυγχωρῶ, ἴφθ, ὃ Διόγην. ἀπὲς
καταδύεις τ' ἥλιον πρὸ πάσης ἡμέρας· καὶ πότιρον, ἴφθ, ἀμύνει ἀέ-
σαίτα ὡς χρέμματα, δύσαι τ' ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάλιστα.

Vf. 3. ἐπῃ] Hoc exemplo Cl. Pa-
lairetus defendit bene Graece pro
πρῶμα dici ῥῆμα, non Hebraice,
Luc. i. 37. inepte, ut pleraque. Ab
his audies, quod tibi a me dici vis.

Vf. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβικες idem
quod βέμβη. Aristoph. interpres vul-
gariter ἐρῦμειν dictam ait. Tzetzes
ἐρῦμειν & ἐρῦμειν, βομβυλίων explicat.
ἔχοντες vero, αὐτὸ τῷ ἔχῳ τὸ ἰλαύν.
VULCAN. βέμβικας ligneos aut cor-
neos turbulentes. Id significare βέμβη-
ας, ex hoc versu probat Aristophan-
is interpres. βέμβη, ὃ κεῖται ἐρῦμ-
ει, ἢ τις καὶ βέμβη (non βέμβη) Pin-
dari Scholia. Tzetzes. καὶ ὃ βέμβη, ὃ
ἐρῦμειν βομβυλίων καὶ βέμβη καλεῖται.
BROD. Cl. Salmaſius in vetustissimo
exemplari epigrammatum ait legi
βέμβηρας, quam lectionem probat,
sc & ait βέμβη, & πρῶμα pro βέμβη
& βέμβη scribi. TH. GRAEV.

Ibid. βέμβικας] Suidas, βέμβηρας.

v. Menag. ad Laert. I. 80. MS. Rit-
tersh. μίμβικας, folio errore.

Vf. 11. ἐπῃ] Sic edidi, ut place-
bat Bentlejo, ūne dubitatione. Nam
& Anthol. & Diogenis libri sic ha-
bent, non ἐπῃ, quod perperam ir-
rorpfit in exempla Callimachi per vi-
tium ed. Stephani, in cuius Antholo-
gia tamen est ἐπῃ.

Vf. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc re-
spicit Plutarchus πρὸ παίδων ἀργῆς.
τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα (sic enim
lego non ἔλα) ἐρῖν. BROD.

Vf. 14. κληδόν] Id est, φέρη, omi-
ni: & pessime Vulcanius, qui vertit
consilium. A. FABRI.

Ibid. κληδόνι συνθεμένος] Ap. Diog.
Laert. in ed. Casaub. Sed MS. Rit-
tersh. habebat recte κληδόν, ut Mi-
bomius edidit. De omnibus e puero-
rum vocibus fortuitis v. Cel. Hem-
sterhus. ad Xenoph. Ephes. T. vi. Obf.
Misc. p. 342.

Dixit: at hic baculum, tunc arma senilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.

(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verberare forte trochos)

Horum (inquit) sectare viam. Quos ille sequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.

Utque haec audivit, majoribus abstinet hospes
Aedibus, & puerum iussa jocosa facit.

Ergo ut Atarnaeus tenuem sibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion. 15

I I.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum subito lacrymis immauere genae.

Nam

Vf. 15. *οἶκον ἐπὶ ἡγήτο*] Diog. Laërt. *ἐς οἶκον ἤγατο*. Scribendum *ἐπὶ ἡγήτο*, ut recte judicat Cel. Hemsterhullius.

Vf. 16. *Οὕτω καὶ σὺ, Δίων*] Illustrissimus Huëtius in notis ad anthologiam epigrammatum Graecorum cum patre communicatis, censet legendum esse *σὺ δ' ἰὼν*, non ut apud Laërtium, *καὶ σὺ Δίων*. TII. GRAEV.

Ibid. Expresit hunc versum Ovidius Heroid. ix. 32. *Si qua vobis apte habere, nabe pari*. Vis quae in verbo *ἰὼν* est alias, de qua vid. Misc. Obs. l. p. 125. huic loco non convenit. De dicto *τὴν κατὰ σ. ἴλα* v. Menag. l. c.

BENTLEY I.

Vf. 11. *Χαί μὲν ὑπὲρ Πανόλον*] Scribe, ut exstat in Anthol. *ὑπὲρ Πανόλον*. *proprie auscultans*.

Vf. 15. *τὴν δ' ὄλην, ὅς κεν*, *ἐς οἶκον ἤγατο* *νύμφην*.

Οὕτω καὶ σὺ, Δίων, τὴν κατὰ σ. ἴλα.] Scribe haec, & distingue, sicut habentur in Anthol.

τὴν δ' ὄλην ὅς κεν ἐς οἶκον ἤγατο *νύμφην*,

Οὕτω καὶ σὺ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σ. ἴλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata posuit post *ὄλην* & *κέν*; & interpretatus est, *parvam, sicut ipse*. Quasi vero *ὡς κέν*.

Tom. I.

significaret *καθ' ἑαυτὸν*. Longe autem venustius est *ἐς οἶκον ἤγατο*, quam *ἐς οἶκον ἤγατο*. & *σὺ δ' ἰὼν* vel *σὺ γ' ἰὼν*; quam *σὺ, Δίων*. Ut ille *Atarnensis* suae conditionis uxorem duxit, *ita tu abt, quisquis es, & quaere tibi aptam & commodam*.

IN EPIGR. II.

Vf. 1. *Εἰπὶ τις, Ἡράκλειτε &c.*] Exstat apud D. Laërtium vita Heraclid. & Anthol. 111. cap. 33.

Vf. 3. *Ἥλιον ἐν λίσχῃ κατιδύσασιν*] In Anthologia edit. Florentinae & Aldinae sic habetur, *Ἥλιον ἐν λίσχῃ*. Lego igitur; *Ἥλιον λίσχῃ κατιδύσασιν*. *λίσχῃ* enim hic est ipsa contabulatio, non locus ubi contabulabantur. Virgilius:

— *saepe ego longos*

*Cantando puerum memini me com-
dere solas.*

VARIORUM.

IN EPIGR. II.

Vf. 1. *Εἰπὶ τις, Ἡράκλειτε, τὴν μέ-
ρον*] In Heraclitum poetam elegio-
graphum, *ἐν γυμνασίῳ* & familiarem Callimachi. VINCENT. OBSOPOEUS.

Ibid. *Ἡράκλειτε*] Fuit elegorum scriptor ad quem refert Diogenes. Is fuit amicus Callimachi, auctore Strabonē l. xiv. ubi inter doctos Halicarnassenses commemoratur.

R

VF. 3.

Ἥλιον εἰ λέγῃ χατεδύσαιμεν. ἀλλὰ σὺ μὲρ πε
 Ζεῖν Ἀλιχαρηναεὺ τελεάπαλαι σποδῇ;
 5 Αἰ δὲ τεὰ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πάντων
 Ἀρπακτῆς αἰδῆς ὄρε' ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέα· ἀλλὰ παρέλθε,
 Οἰμᾶζεν εἶπας πολλά, παρέλθε μόνον.

δ.

Τίμων (ὃ γ' ἔτ' ἐστί) τί τοι, Φάει ἡ σκότος, ἔχθρος;
 Τὸ σκότος. ὑμέων γ' πλείονες εἰν αἰδῆ.

ε.

Vf. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis est quae nescio qua temporis & usus communis injuria in vitium abierunt. λέσχη enim proprie sunt loca aprica in quae commentandi causa convenire solent philosophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synoprus ἐν τῇ ἁλῃ κατακείμενος. Nam hunc Arrianus τῶν σοφῶν sive Sapientum apud Iudaeos morem fuisse ait, in apricis hortis convenire. ἄν, inquit, λέσχῃν εἰσι εἰς κατακείμενους ὡς Ἀλεξάνδρου ὑπαίτιος ἐν λυμῇ, ἢ παρ' αὐτοῖς διατρεῖναι ἔσαν, &c. Hinc Hierocles primo Philosophicorum libro, Lefchas olim vocatas fuisse ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia disputationes habebantur, & λέσχαιον Hesychius ἐχρηστῇ interpretatur. Hinc etiam ἀδελεία, quod nomen tamen plerique pro loquacitate & φλυαρία accipiunt, ego in perversto Glossario quod apud me extat invenio Ἀδελείας, exercitationes dici solitas. VULCAN.

Ibid. λέσχῃ] Hesiod. vf. 112.

Παρ' ὁἷ χαλκίον θάλασ καὶ ἰσὶ
 αἰρία λέσχῃ

Ὡρῃ χιμάρῃ.

Λέσχη loca erant in quae Veteres conveniebant, ut Romae in constrictas. Sic apud Graecos erant acriae officinae, in quas tenuioris sortis homines solebant per hyemem convenire. Hesiod. vocat χαλκίον θάλασ. A. FABRI.

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctissimus Joan-

nes Meursius in commentario suo in Lycophron. Alexandram tradit has lefchas Apollini consecratas esse. Harpocration. Κλειῖς ἐν τῇ περὶ Διῶν, ἀποσημαίνει τὰ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησιν, ἐξ ὧν δι' ὁμοίας γίνεσθαι αὐτὰς, καὶ παρ' ἰσίοις τὸν Διῶν λέσχῃν ὅροι ἐπικαλεῖσθαι. scribe λέσχῃν ἐπικαλεῖσθαι. Plutarchus de natura deorum. καὶ λέσχῃν δὲ αὐτὸν (Ἀπέλλων) προσεγόμηναι, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας τὰς λέσχας καὶ τὸ ἰμμεῖν ἀλλήλους συνήθισθαι τὰς αἰθέρους, τὰς τύχας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀνταλίσσασθαι, h. e. pugantem & congerentem eam (Apollinem) nutupant, quod interdum homines inter se confabulentur & colloquantur; nocturnam silentem & conquiescant. Ejusmodi λέσχη sive exhedrae in palaestris Graeca consuetudine describuntur a Vitruvio l. v. c. 11. Exhedrae spatiosas habentes sedes, in quibus Philosophi, Rhetores, reliquique qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Quales vero in Graecia λέσχη, tales Romae tabernae, quae ad pilas sitae. Catullus,

Salax taberna, vosque contubernales

A pileatis vena fratribus pila.

Horat.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos. TH. GRAEV.

Ibid. κατεδύσμεν] Sic Latini dicunt condire diem, & apud Virgil. condere soles. A. FABRI.

Ibid. κατεδύσμεν] Imitatus est Accian.

Nam memini quoties sub aprico sole jocatī
 Simus: at in cineres nunc abiere joci.
 Sed philomela tamen vivit tua Musa, nec illi
 Mors rerum domitrix injicit atra manus.

III.

Hic hominum Timon cubat ofor: abito precatus
 Antea Timoni dira, viator abi.

IV.

Mortuus an, Timon, lucem odisti, anne tenebras?
 Odi has, quod vestrum major in his numerus.

Con.

lian. V. H. vi. 57. ut notat Petavius
 ad Synes. p. 18. Simile est illud Lu-
 ciani Ver. Hist. ii. 38. ἀνταρῆχμον
 αἰτῆς, de navigantibus: *navigantibus
 donec ipsi e conspectu essent. Frustra mu-
 tate tentat Solanus. Anthol. Ald. ha-
 be ἀλλον. vitiose.*

VI. 4. τῆς ἀτάλας] Aristophanes
 facere in Equitibus:

AA. Ὡς δὲ μ' ἰγὼ μὴ τοι παροικου-
 σμίνῃ

Τρίτλαι κἀθμαι, βελομένῃ σ'
 ὠρεζομένη.

AA. Ἐγὼ δὲ δικάπλαι γέ, καὶ δαδι-
 κίπλαι.

Καὶ χιλιόπλαι, καὶ πρόπλαι,
 πάλαι πάλαι.

A. FABRI.

VI. 5. Αἱ δὲ τὰς ζώουσιν αἰδώς] Mu-
 sas, hoc est, scripta ejus intelligit.
 Apud Pamphylios αἰδῶν etiam dici-
 tur Ἀδωῆ, ut annotavit Hesychius.
 VULCAN.

BENTLEY I.

VI. 6. Ἀρκαλὺς αἰδώς] Sic legitur
 in Anthologia: verum non placebat
 auribus nostris sonus ille repetitus
 κ κ. Quamobrem reponebam Ἀρ-
 καλὺς αἰδώς: ut apud Homerum:
 Il. Ω.

Ἀργὼν ἰδ' ἐφ' ὅταν ἐπιδήμιος ἀρπα-
 κῆρας.

Observaram etiam hujus formae no-
 mina libenter usurpare Callimachum:
 ut H. in Dianam;

Ὅ μιν ἰππικῶτος Καλυδωνίᾳ ἀγρυ-
 πῆρας,

& ibidem;

Διτὰ θρηνητῆρος δὲ καὶ κῆρ —

Postea inspectis Diogenis Laërtii edi-
 tionibus verustis; plane ut emenda-
 ram, ibi reperi ἀρκαλὺς. Quod per-
 peram in recentioribus mutatum
 est.

IN EPIGR. III.

VI. 1. Τίμων μισάνθρωπος &c.] Ex-
 tat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

VI. 1. Τίμων (ὃ γὰρ ἴσ' ἴσσι) &c.]
 Extat in Antholog. lib. III. cap. 7.

Post epigramma IV. in prioribus Cal-
 limachi editionibus sequebantur haec:

Ὅτι μὴ πυρὶ ἴσσι ἔχει μίση,
 ὡς ἀνὴρ ἀνδρῶς

Ἐλθῇ. κυμαίνῃ δ' ὅλα Ἀλκυονίδας
 Βέρρεος ἢ νύκτι, τὰ δὲ τοι κικρυμ-
 μένα φαίνοι

Βυσσίδων' ἢ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἔστι
 γὰρ ἴσσι.

Quae Athenaeus habet lib. 2. cap. 2.
 eorum auctorem memorans τὸν Κυ-
 ρηναῖον ποιητήν. Atqui poeta iste Cy-
 renensis non Callimachus est, ut opi-
 nabatur Frischlinus, qui primus haec
 epigrammata in unum librum colle-
 git; sed Eratosthenes. Nam Hesy-
 chius, v. Ναρθικοπλήρωτος, hemisti-
 chium illud αἰδώς τοι πυρὶ ἴσσι ἔχει
 μίση Eratostheni attribuit: & Sto-
 bacus Tit. xviii. hos quatuor versu-
 culos proferens, diserte auctorem
 laudat Eratosthenem. Tres priores
 etiam apud Clementem Alexandri-
 num occurrunt in Paedag. lib. 2. sed
 tacito scriptoris nomine. Neque ve-
 ro inter Epigrammata censendum e-
 rat, etsi Callimachum parentem ag-
 nosceret; quippe quod Fragmentum est
 ex Elegia quadam.

Κόγχῳ ἐγὼ, Ζεφυρεῖπ, παλαίπερ· ἀλλὰ σὺ
νῦν με,

Κύπρι, Σελιευαῖος ἄνθεμα ὀρώτων, ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὴ αἴται,
Τείνας οἰκείων λαῖφῳ ὑπὸ πωρότων·

5 Εἰ δὲ γαλλιευαῖη, λιπαρὴ θεὸς, ἔλθῃ ἐρέσων
Προσὶν, ἣν ὥσπερ καὶ τὸ ἵομα συμφέρεϊ.)

Ἐς τ' ἔπουν ὦδ' αἰθῆρας Ἰουλίδῳ, ὅφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ πείσειν παίγνιον, Ἀρσινόη.

Μηδὲ

V A R I O R U M.

Vf. 6. Ἀρκαλῆς] Et ideo illum a-
varum vocat Virgil.

strepitumque Acherontis avari.

A. FABRI.

IN EPIGR. III.

Agnoscit hoc Epigramma Plutarch.
in vita Antonii, & ibi multa de Ti-
mone. A. FABRI.

IN EPIGR. IV.

Vf. 2. ὁμίον γὰρ πλείους εἰν αἰδῶ] Unde & πλείους dicuntur ei τελευ-
τηκότες, ut & Latinis plures. Plau-
tius Trinummus, *quin prius Me ad plu-
res penetravi.* VULCAN.

Ibid. ὁμίον γὰρ πλείους] Eo tan-
tum nomine apud inferos dolet Ti-
mon, quod plures numero mortales
vita defunctus, quam unquam vi-
vens circumspiciat hominum oror.
Hunc Athenis lapidatum fuisse refert
Aufonius. Ego lapidatum non saxis
glebisve appetitum insectatumve sed
probrio maledictisque confusum ac-
cipio, Plutarchi ac Suidae testimonio
fidem habens, quem consule in vo-
cibus ἀπορίων & Τίμων. Cnemonem
quoque ex Ammonio & Aeliano μι-
σάνθρωπον fuisse agnoscimus. BROD.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. V.

Vf. 1. Κόγχῳ ἐγὼ, Ζεφυρεῖπ, παλαί-
περ] Lege, παλαιότερον, i. e. olim,
prius. Olim etiam coucaba, sed nunc &c.

Callimachus alibi:

Ἐν Διῇ τὸ γὰρ ἴσκι παλαίτερον
ἵομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρεῖπ] Steph. Byzantinus
v. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄλμα τῆς Λιγυρίας.
ἀπ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρεῖται,
ὡς Καλλιμάχῳ. In animo habuit hoc
ipsam epigramma.

V A R I O R U M.

Argumentum hujus Epigrammatis
sic se habet. Piscis in Insula Co ca-
pius fuerat, & a Selene Cliniae filia
ad Arsinoen Berenices matrem mis-
sus, quae & Chloris, Cypris, & Ze-
phyritis dicebatur. A. FABRI.

Citatur hoc Epigramma ab Athe-
naeo lib. Dipnos. VII. p. 318. De-
scribit vero Callimachus elegantissi-
me hoc Epigrammate Nautilum pi-
scem, sive Naucicum, quem alii o-
vum Polyphi vocant, cujus certe spe-
cies est. De quo ita Plinius lib. 9.
*Supinus hic in summa aequorum perve-
nit, ita se paulatim subrigens, ut emissā
omni per fissulam aqua, velut exonerat-
us sentina, facile naviget: postea duo
prima brachia reterquens, membranam
inter illa mirae tenuitatis extendit, quae
velliscante in aurās. ceteris subremigant
brachiis, media cauda & gubernaculo
se regit, ita vadit alto. Liburnicarum
gaudens imagine. si quid favoris in-
terveniat. Nausta se mergens aqua.*
VULCAN.

Vf. 1 Ζεφυρεῖπ] Hanc versu secun-
do Κύπρι, & οὐδ' ἄν' Ἀρσινόη vocat
quae

V.

Concha ego sum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunae

Sacra fui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Austris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Aequore sed placido pede crispus utroque natavi, 5
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infestae tandem ripam incidi Julidis, essem
Spectanti ludus gravior Arfinoae:

Ne

quae & Chloris dicitur. Stephanns de Urbibus, καὶ Ζευρυτιὴν αἶρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀρσινόη καὶ Ἀρσινόη Ζευρυτίς, αἶς Καλλιμαχῶ. Arfinoe porro pro Venerē Zephyritide culta fuit apud Aegyptios. VULCAN.

Ibid. παλαιότερῳ.] Olim talis eram. A. FABRI.

Vf. 2. Σεληνάινος αἰθέρα.] Ἀνδθρῆμα non Lunae, sed Seleneae Smyrnenfis, quam vers. 11. Cliniae filiam periphrastice vocat. VULCAN.

Vf. 3. εἰ μὴ αὐτὰι.] Subaudi πένυσι. VULCAN.

Vf. 4. προτείαν.] Funes quibus majus ad proram, vel puppim protenditur. A. FABRI.

Vf. 5. γαλατάς.] Sic & Oppian. Hal. l. 460. ubi vid. Rittersh. Mox Th. Bentlejus corrigebat τοῖς ποσὶν ὡσπερ.

Ibid. λιπαρὴ δῖος.] Puto Callimachum sic vocare τὴν γαλήνην: sin minus, erit vocativus ad Arfinoen, quam compellat; sed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

Αἰὶα δ' ἀπὸ λῆγ' οὐτ' ἀνέμοι, λιπαρὴ δὲ γαλήνη.
Ἀμπίλας.

A. FABRI.

Vf. 6. Πισσὴν, ἦ.] Videndus Athenaeus l. 7. ubi haec aliter se habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris sim destituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis pater meus scripserat, ποσὶν αὖ, ὡς ποσὶν ναυϊγάντων ποσὶν: quod si ita sit, delendum τὸ καὶ. A. FABRI.

Ibid. καὶ τῶν τοῦ συμφορέτου.] Hinc

etiam (a remigio brachiorum fortasse) πόμεριον dictum fuisse Nautilum Plinius scribit. VULCAN.

Vf. 7. παρὰ δῖας Ἰαλίδας.] Julio-polim sunt qui Aegypti urbem faciunt, distantem ab Alexandria duobus passuum millibus. VULCAN. Pessime Vulcanius, qui Julio-polim intelligit: Julis enim Ciae insulae oppidum est. A. FABRI.

Vf. 8. Ἀρσινόης.] Pater legebat Ἀρσινόη: haec enim eadem est Cyprus & Zephyritis, ut supra, nisi tamen insigni aliqua licentia usus sit Callimachus qua & Veteres usos observavi. Sic Plaut. in Menaech. Act. 5. Sc. 2. vf. 118.

Imperium tuum demutat atque dicitur, Apollinis.

ubi τὸ Ἀπολλίνης non est in vocandi casu, ut quidam putarunt, neque in recto, sed in genitivo, ut apud Ciceronem, suum gravissimi viri iudicium, ut recte Vossius. Et ut hic noster exemplo Graeco defendi possit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, vf. 381.

Ἐνθάδ' οὖν δὴ καὶ ἡμῶν καὶ ἰσσοῦται, ὅδ' οὖν εἰς.

A. FABRI.

Doctissimus Sladus quoque praefert Ἀρσινόη. TH. GRAEV.

Ibid. Ἀρσινόη laudat etiam Etymol. v. Πισσινάριον. ubi hic versus profertur sine Callimachi nomine, ut me monuit Ruhenkenius V. C. Malim etiam π. Nam articulus frigit.

Μηδὲ μοι εἰ θαλάμῃσιν ἔσθ', ὥς πάρ' αὖ, (εἰμὶ γὰρ ἄπνυς)
 10 Τίχλ' τ' αἰνότερης ὧσον ἀλκυόνης.

Κλεινὴν ἀλλὰ θυγατρὲν δίδου χάριν. οἶδ' ἔσθλ' αὖ
 ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἅπ' Αἰολίδ'.

Τῷ Σαμίν πόν' εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θυῶν Ὀμηροῦ
 Δεξαμένη. κλαίω δ' Εὐρυτον, ὅσ' ἔπαθεν,
 Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὀμήρειον δὲ χαλεῦμα
 Γράμμα· Κρεαφύλα, Ζεῦ φίλε, τὸ το μέγα.

Στήλῳ μητρυῆς, μικρὰν λίθον, ἔτεφε κῦρ',
 Ὡς βίον, ἡλλάχθαι καὶ τρέπον, οἰόμεν'.

Ἡ

BENTLEY.

VL 9. Μηδὲ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔσθ' ὥς
 πάρ' αὖ (εἰμὶ γὰρ ἄπνυς)

Τίχλ' τ' αἰνότερης ὧσον ἀλ-
 κυόνης.] Haec connecten-

ta sunt cum praecedentibus: ut *esset*
tibi nobile iudicium, o Arfinoe: neque
mibi in cubilibus, ut antea, ova pare-
rent alciones; mortua enim sum: i. e.
neque amplius visitarem ovis al-
cyonum. Lego autem:

Τίχλ' τ' αἰνότερης ὧσον ἀλκυόνης.

Notandum, autem, utpote ἐν γοῦναι τὸ
 πῶς διαγνώσκω. At αἰνότερης, hoc est,
 gravioris, horribilioris, quid rei cum
 alcione habeat, sane nescio. Huic
 Epigrammati illa subiunguntur in
 prioribus editionibus:

Οἱ μὲν ἴσ' Ἰαλυσὶ πόρῳ σκάσαν-
 τες ἐρ' ἡμᾶς &c.

Sed in hac nostra locum habeat re-
 ctius inter Fragmenta.

VARIORUM.

VL 10. Τίχλ' τ' αἰνότερης.] Ita in e-
 ditione H. Stephani, perperam meo
 cuiusdem iudicio legitur (εἰμὶ γὰρ ἄπνυς,
 Τίχλ' τ' αἰνότερης ὧσον ἀλκυόνης) ne-
 quis enim, si ita legatur, sensus ali-
 quis constar, ut neque in versione
 (mortua nam sum: Aliqua ovum tristi-
 bus parit alciones.) Claudendam ita-

que parenthesin dixerim post ἄπνυς,
 & reliqua dependere a Μηδὲ μοι, &
 legendum esse τίχλ' non τίχλ'ι. ut sit
 sensus, Nautilum non optare sibi
 deinceps Halcyonista, hoc est, tran-
 quillum mare, sed Seleneae, quip-
 pe cuius & pietati & patriae Venus
 hoc debeat. VULCAN.

Ibid. Τίχλ' τ'] Certe sensus pe-
 tit ut legatur τίχλ'ι pro τίχλ'ι. Ἀλ-
 κυόνης & αἰνότερης debet esse in secun-
 do casu. μοι est ut Latini dicunt mi-
 hi, id est in meam gratiam. Et sic
 locum explica: Neque mibi adhuc in
 cubili, ut antea, ovum gravis alcionae
 pariat; neque enim amplius vita fruor;
 sed hanc gratiam des filiae Cliniae, quae
 Seleneae dicebatur. A. FABRI.

Ibid. Probarem Bentleyi emen-
 dationem, si verbum τίχλ' penderet
 ex ὅρῳ. Sed indicativus desideratur.
 Itaque legerim Τίχλ'ιται αἰν. ἀλκ. non
 mibi jam paritur ovum alciones, s. al-
 cyone non mibi jam parit ova, quibus
 vescar. Sin activum placet τίχλ'ι,
 haud dubie corrigendum ἀλκυόνης, &
 casus in αἰν. mutandus. Αἰνότερης non
 puto esse a Callimacho: quid ei sub-
 stituam, nondum statuo, sed multa
 non absurde conjici possunt, ut αλ-
 γούμης, αἰνός, &c.

Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam sum:
Atque ovum tristis nunc parit alcyones)
Post mihi, sed natae fer grates Cliniae, honesti
Nam cultrix Smyrna prodiit Aeolide.

VI.

Sum Samii labor, hospitio qui fovit Homerum:
Euryte sed casus lugeo moeste tuos,
Formosamque Iolen. nunc scriptum dicor Homeri:
Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave est?

VII.

Serta puer cippo dabat officiosa novercae,
Mutasse ut vitam, sic ratus ingenium.

Ille

BENTLEY I.

IN EPIGR. VI.

Vf. 1. Τὴ Σαρμίν πόνθ' ἰμί &c.]
Extat apud Strabonem lib. xiv. p. 638. & Sextum Empiricum c. Math.
1. 2. Apud Sextum legitur:

Κρεοφύλῃ πόνθ' ἰμί, δόμῳ ποτὶ
Σείῳν ἀσείδῳ.

quod magis placet.

Vf. 3. Ὀμήρῳ τὴν δὲ καλῶμαι] Stra-
bonis editiones posteriores: Ὀμήρῳ
δὲ καλῶμαι. Sed Aldina: Ὀμήρῳ δὲ
καλῶμαι. adde ἰὼν ex Sexto: quan-
quam apud Eustathium legitur, Ὀμή-
ρῳ.

Vf. 4. Κρεοφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τὴτο μύ-
χα:] Interpres perperam:

Nonne Creophylo, Juppiter, hocce
grave est?

Nam delenda est interrogationis no-
ta; & locus ita vertendus: *Hoc ma-
gnam est Creophylo: i. e. hoc magno
honori & laudi est Creophylo; poë-
ma suum non indignum visum esse,
quod Homero adscriberetur. Hanc
esse Epigrammatis hujus sententiam
confirmat Eustathius ad B. Iliad. p.
250. Ἐπὶ ῥησὶν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίας,
ὡς ἂν δεκτὴ γράφει καὶ Ὀμηρῷ, ὡς δι-
δοῖσι οἱ ἰσορῶντες, ὅτι Κρεοφύλῳ ὁ Σάμιος
ἔτινα ποτὶ διέξαμεν τὸν Ὀμηρῶν, ἔλαβον
δῶρον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιγραφῆς τὴν παίμα-
τον ὁ καλῶν Οἰχαλίας ἀλῶσιν τῆτις τῇ
ἔσχιν ἐξ ἀντίδοσιν ἐξ Ὀμήρου τὴν ἐπι-
γραφήν τὸ βέλλον αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν φίλῳ
Κρεοφύλῳ, οἷος ὅτι Κρεοφύλῳ Σάμιος Οἰ-*

χαλίας ἀλῶσιν. Τῆτις δὲ ἀνὰ πάλιν φασί,
Κρεοφύλῳ μὴ γράφει, Ὀμήρῳ δὲ ἐπι-
γράφει το βέλλον διὰ τὴν ἐξίαν. Διὸ
καὶ Καλλίμαχος ὑπέδεικται ὅτι Κρεοφύ-
λῳ Ὀμήρῳ ἐπιγράμματα τὸ ποίημα, ἢ
τὸν Ὀμηρῶν ἀλλ' αὐτοὺς ἰσομήνους, ὡς
δίδωσι Ὀμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμ-
ματι 270.

Τὴ Σαρμίν πόνθ' ἰμί δόμῳ ποτὶ
Σείῳν Ὀμηρῶν.

Διέξαμεν — Ὀμήρῳ δὲ καλῶ-
μαι.

Γράμμῳ. Κρεοφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τὴτο
μύχα.

Clemens Alexandrinus Poëma illud
non solum Homero & Creophylo,
sed & Panyssidi etiam a quibusdam
adsignatum esse memorat; Stromat.
lib. vi. Αὐτοτελεῖς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑπελό-
μενοι ὡς ἰδίᾳ ἐκτελέσαν, καθάπερ ὁ ὕμ-
νων ὁ Κυμαῖος ἐκ Μασσαίων τὸ περὶ Θι-
σπρωτῶν βίβλιν ἀλόκληρον, καὶ Πύσαν-
δου. Καμινὸς Πισίου τὴν Ἀνδρῶν Ἡρά-
κλειαν Πανυσσίδης τὴν Ἀλικαρνασσέως πα-
ρὰ Κρεοφύλῳ τὴν Σαρμίν τὴν Οἰχαλίας ἀ-
λῶσιν. Quae in prioribus editioni-
bus ex Stobaeo huc adducta sunt,
καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ἔσσα κατὰ τὴν τῆς
ἰδοῦσα &c. & Κυροτίως τότε φάτα
διαβλέψαν ἀνίστα &c. ea, ubi poni me-
rentur, Inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

Vf. 1. Στάλῃ ματρὸς &c.] Ex Au-
thologia lib. i. c. 50.

Ibid. μικρὰν λίθον] Si cippus adeo
parvus; quo pacto puerum potuit
occidere? Lego itaque *μικρὰν λίθον*.

Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκλειε πᾶντα πισυῖσα.
Φθύγετε μητρειῆς ἔξ τάφου οἱ πύργιοι.

Ἦλθε θεαίτη^η καθαρήν ὁδόν· εἰ δ' ὕπ' κλισίῳ
Τὸν πόντον ἔχ' αὐτῇ, Βάκχε, κέλευθον ἄγχι.

"ΑΛ-

*scelsum lapidem, mairōton, caede
contaminatum.*

VARIORUM.

IN EPIGR. VI.

Vf. 1. Τὴ Σαμίῳ πόντῳ] Citatur hoc Epigramma a Strabone lib. 14. ubi a Callimacho dissentit. Σαμίῳ, in-
quiens, ἢν καὶ Κράφουλλῳ ὡς φασὶ διζά-
μην ξενία ποτὶ Ὀμηρον, λαβὼν δ' αὖρον
τὴν ἐπιγραφήν τῷ ποίματι, ὃ καλῶσι
Οἰχαλίας ἀλωσιν. Καλλίμαχῳ δὲ τῇ-
ταινιῶν ἱματίῳ δι' ἐπιγράμματος τιθεῖ,
ὡς ἱκίνα μὴ ποιεῖσαν, λιγυρίαν δὲ
Ὀμῆρι διὰ τὴν λιγυρίαν ξενίαν. Ubi
corrupte apud Strabonem legitur τῷ-
σο μίσα pro μέγα. VULCAN.

Ibid. Hoc epigramma praeter Stra-
bonem, Sextum & Eustathium etiam
habet Scholiastes ineditus Dionysii
Thracis, ut initium pariter sit Τὴ Σ.
π. ii. ut docet Fabricius ad Sextum
adv. Gramm. l. 2. p. 225. qui ad hoc
epigramma videndus. Nec adsentiar
Bentlejo, id initium e Sexto mu-
tanti.

Ibid. Ὀμηρον] Et ipse praetulerim
αἰσδὸν e Sexto & Scholiis Dionysii.
Mox pro κλαῖω Casaubonus in mar-
gine adscripserat κλαῖω. Illud effica-
cius.

Vf. 2. Εὐρύτων] Urbs eadem quae
Oechalia in Messenia, aliis Arcadiae
tribuitur, aliis Euboeae. A. FABRI.

Vf. 3. Ὀμῆρι δὲ] Haec est vera
lectio, in qua consentiant Eustathius,
MSS. Sexti, unde sic edidit Fabri-
cius; Scholia Thracis, Etyim. M. in
Ἰλιάδα. v. Valken. Anim. ad Am-
mon. p. 55.

IN EPIGR. VII.

Vf. 1. μικρὸν λίθον] In feminino
est positum marmor, lapidis positus. A.
FABRI.

Ibid. μικρὸν] Bentlejus corrigit
μικρὰν, probatque Cel. Hemsterhu-
sius ad Lucian. Timon. T. 1. p. 169.
ubi idem verbum pro μικρὸν restituit
Luciano. Sed ratio Bentleii arguta
magis quam vera. Μικρὰ λίθ. h. l. au-
get, & additamenti genus est ejus-
modi, ut magis rei conveniat μικρὸς
quam μικρὸς lapis quamvis parvus
oppressit puerum. Est porro hoc e-
pitheton cippis non alienum, occur-
ritque v. c. in epigrammatis Grego-
rii Naz. ap. Muratorium in Anecd.
Gr. n. 4. 3. λ. 8. ὀλίγῳ est etiam
ap. Apoll. Rhod. l. 955.

Ibid. ἱστῆς] Non modo floribus,
sed & unguentis, ornabant stelas.
Anacreon Od. 4.

Τί σι δὲ λίθον μνηστῆριν;

Τί δὲ γὰρ χρίσι μαύραι;

Idque faciebant non tantum in mor-
tuos, sed & in amatos viventes. Theo-
crit. Idyll. 18.

Πρῶται δ' ἀγρυπίας ἐξ ὀπιδῶν ἔγρη-
ν ἀλκιφρῶ

Λαζύμεναι φαζύμεναι ὑπὸ σπαρά-
ν πλατάρισον.

A. FABRI.

Apio fortassis. nam olim monumenta
defunctorum hac herba coronaban-
tur. Hinc τῇ σιλίνῳ δίδται, prover-
bio dictum ab antiquis quodvis mor-
bum capitale innuebant, & vitae
periculum imminere. Lucianus, τὸ
δὲ ἰ ἐπὶ τῷ τάφῳ λίθῳ ἱστῶνται μὲν.
Petale, τριάντ' μοι καὶ ῥέδα ὄσπερ αὐ-
ρῶν τάφῳ πικρῶ. Plinius, & jam tunc
coronas deorum bonos erant & lartum
publicorum privatorumque, ac sepul-
chrorum & manium. addo & mortuo-
rum ob vitae exantlata certamina.
Plutarchus in Pericle, ἐκπύρην δὲ τῷ
καρπῷ σπέρων. Cadaver quoque cum
ramis oleaginis efferebatur pterum-
que. Cipporum vero excitandorum
ori-

Ille cadens miserum oppressit labendò. novercae
Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

VIII.

Pura Theaetetus vitae vestigia strinxit:
Non hederas idem strinxit Jacche tuas.

Tem-

originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut sub montibus aut in montibus sepeliabantur: unde natum est, ut supra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnas. & alibi. columnas mortuis nobilibus superponuntur ad ostendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum sepulchra. BRON.

Vf. 3. *τάφῳ κληθῖσα*] Sensus non stat; nam quomodo fit, ut cum puer stelam coronet, illa cadens puerum possit occidere. Certe nullo modo posset, & haec causa est cur Pater legerit *κάτω κληθῖσα*. Neque enim puer a tumultu, sed a solo, stelam coronabat. A. FABRI.

Vf. 4. *οἱ πρόγονοι*] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati sunt, hoc est quorum pater & mater secundas nuptias adierunt, ut *ἐπίγονοι* ex secundis nuptiis nati. sic Latine privignus dictus, ut notat Festus, quod ante quam mater secundo nuberet esset progenitus. VULCAN.

Ibid. *πρίγονου*] De privignis dictum verbum illustrat Cel. Weßeling. ad Diodor. IV. p. 287.

BENTLEY I.

IN EPIGR. VIII.

Vf. 1. *Ἡδὴ Θεαίτητος &c.*] Ex Anthologia lib. 1. c. 69.

Ibid. *ἢ δ' ἐπὶ κισσῶν*] Lege ut extat in Anthol.

ἢ δ' ἐπὶ κισσῶν

Τὸν τὶδὸν ἔχ' αὐτὴν, ἑκάχετ', ἀλευ-

βουμένη,

Ἄλλαν μὲν &c.

Theaetetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine Poëtarum; sed prava iudicium sententia victus est. Quem solatur epigrammate Callimachus; *instatur eum veram viam ad victoriam*

instituisse: quod si propter iudices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non ducat: at tamen a sera posteritate laudem consequetur Theaetetus; cum eorum, qui vilissimè suffragili coronam adepti sunt, bonae & memoria brevi intercident.

IN EPIGR. IX.

Vf. 1. *Μικρὴ τις, Διόνυσος &c.*] Anthol. 1. c. 69.

VARIORUM.

IN EPIGR. VIII.

Vf. 1. *Ἡδὴ Θεαίτητος &c.*] *Θεαίτητος* μαθητὴς Πλάτωνος ἔγραψεν ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίᾳ καθαρώς. Scholiastes. Huius Theaeteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poëta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philosophum Plato quoque introducit cum Socrate disputantem in dialogo *Θεαίτητος* ἢ *περί ἰπιστήμης*. & mox in Sophista, atque aliis nonnullis. ONSOR.

Ibid. *ἢ δ' ἐπὶ κισσῶν*] *Hederas doctarum praemia frontium.* Horat. A. FABRI. Si (vel *ἢ δ' ἐπὶ*) ad poëticum nomen promerendum non eadem est via. Nam eorum qui in certaminibus poëticis aut gymniciis victores a praeconibus denunciantur gloria pleniorque e vestigio deperit: doctorum vera hominum Phoebo digna locutorum, quorum in numero est Theaetetus, laudis & doctrinae monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. BRON.

Vf. 2. *ἔχ' αὐτὴν*] Non sola; nam & Alexandriae Dionysia fiebant, ut in Graecia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διονύσιος τις αὐτῇ ἱερὴ κατ' ὄργανον

Ἰκν' ἐπιστάμενος, λυγρὰν ἀναμεί-

ψαι δόξαν,

ὧς ἐδωτὶν αὐτᾷ ξίον ὕψους τέχνης.

A. FABRI.

R 5

Vf.

Ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν ἔνομα καὶ ἐρὸν
Φθέγγοντο, καί τε δ' Ἑλλὰς αἰεὶ σοφίας.

θ'.

Μικρὴ τις, Διότυσε, χαλὰ πρήσσοντι πειντῇ
ῥῆσις. ὁ μὲν, πικῶ, Φησὶ τὸ μικρότατον.

Ὡτ' δὲ σὺ μὴ πτόλῃς ὠδέξει, ἢν τις ἔξητο.

Πῶς ἔβαλες; Φησὶ, σκληρὰ τὰ γινόμενα.

5 Τῷ μετμηείξαι τὰ μῆνιδιχα, τὸ το γίνοιτο
Τῷπος, ἐμοὶ δ' ὦ νᾶξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀχάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θήσκειν μὴ λέγει τὸς ἀγαθούς.

ια'.

Vf. 9. Ἄλλων μὲν] τῶν κομικῶν ποιη-
τῶν. Cl. Meurhus mavult legere ἄ-
θλων μὲν. quia apud veteres certami-
num victores per praeconem renun-
ciar. moris erat. Virg. v. Aeneid.

Tum satus Anchisa cunctis ex more
vocatis,

Victorem magna praeconis voce
Clauitibus

Declarat.

Inde est quod ait Eumenius Rhetor.
Fortissimi viri in sacris certaminibus
summo labore atque etiam vitae periculo
solum vocem praeconis & coronae testimo-
nium petunt. TII. GRAEV.

Ibid. ἄλλων] Meurhus & Casaubo-
nus malebant ἄθλων. Sed illud me-
lius. Clara enim est oppositio in ἄλ-
λων & αἴτῃ, quae perire non de-
bet.

IN EPIGR. IX.

Titulus hujus Epigrammatis qui est
in editione H. Stephani, οἷς τὰς βρα-
χυλίγες, nulla ratione acumen Epi-
grammatis repraesentat, ut nec ver-
sio ipsa, praecipue vers. 3. ἢν τις
ἔξηται, Πῶς ἔβαλες; φησὶ. σκληρὰ τὰ γι-
νόμενα. Illa rogatus, Quomodo pre-
staveris, facta stupenda canet. Neque
enim, meo quidem iudicio, hoc vult
Callimachus; sed victorem interro-
gatum de suo certamine, respondere
uaito verbo, Vici. Victum vero,

de suo successu (ita enim interpre-
tor πῶς ἔβαλες; metaphora sumpta a
dubio talorum iactu) non simplici-
ter respondere VICTUS SUM, sed cir-
cuitu verborum utentem, excusare
iniquitatem suae fortunae. Optat ita-
que sibi Callimachus victoriam, quam
per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ re-
praesentat. VULCAN.

Vf. 1. Μικρὴ τις] Haec scil. πικῶ,
qua utebantur quoque praecones,
quum victorem ouempiam pronun-
ciarent. Plutarch. Μακάριος ποθὰ Τιμό-
θης, ὅτι κατὰ ἴππον, Νικᾷ Τιμόθης ὁ
Μιλῶσι. BROD. Epigrammatis hu-
jus haec est sententia. Poëta, o Bac-
che, qui pulcre officio suo fungi-
tur, verbulo uno rem absolvit: ait
enim vinco, nec prolixiori vocabulo
utiur. Cui autem non faustus aspi-
raveris is interroganti cuiquam, Quo-
modo tibi res processit? respondet,
gravia & molesta sunt quae evene-
runt. Hoc dictum ei contingat, qui
aequo longiora meditatut; molesta
ei contingant: mihi vero contingat
breviloquentia dictionis hujus Vici.
Hanc interpretationem debemus Il-
lustrissimo Huetio, qui natus unice
videtur ad optimarum artium digni-
tatem tuendam & augendam. TH.
GRAEV.

Ibid. καλὰ πρήσσοντι] καλὰ πρ' αὐτῶν
est,

Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
Ingenium semper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve est fingenti pulchra poë-
tae,

Et Vinco minimo proferet ille modo.

At cui tu dexter non faveris, ille rogatus

Quomodo prostrarit; facta stupenda canet.

Talia res turpes meditant carmina vati

Eveniunt: carmen sed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requiescit Acanthius, ortus

Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

XI.

est, opinor, καλῶς πράττειν, scilicet, feliciter agere & prospere, & contra κακῶς πράττειν infelicitur. Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra*. Caeterum Vulcanus In Notis optime hujus Epigrammatis acumen ostendit. Poëta enim, cui res bene cesserat, & qui steterat, dicebat tantum καλῶς. Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium suum excusare nitetur. A. FABRI.

Vf. 2. νικῶ] οἱ μὲν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ποιοῦται, νικῶ, μόνον λέγουσι. οἱ δὲ τῷ μεταλλῷ μακροτέρῳ τῇ φράσει. Scholiastes.

Vf. 3. Ὡς δὲ εὐ μὲν πτώσει ἰνδίκῃ] Smt enim poëtae διόπνυτοι, hoc est divino numine afflati. VULCAN.

Ibid. πτώσει] Imitatus est Tibullos II. 1. 20. *placidus leniter adflat amor*.

Ibid. ἰνδίκῃ] Parnassus biceps, vertex unus Phoebo, alter Baccho facer. A. FABRI.

Vf. 4. Πῶς ἔκαλε] Ὁμοιωδὸν τὸ το πᾶν. αὐτῷ γὰρ φησι βάλλ' ἔταε. Scholiastes. Πῶς ἔκαλε, quomodo deiecit, scil. adversarium? quomodo hic aut ille victus est, ait, dura facta scil. esse in certamine, id est, narrat magno hiatu stupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu

magnas nugas agit. ONSOP.

Ibid. Πῶς ἔκαλε] Metaphora a talorum jactu, ut ait Vulcanus: sed mallem explicare, *quomodo prostratus fuisti?* ita ut activum pro passivo sumatur. A. FABRI.

Ibid. σπληνὰ τὰ γυγνόμενα] Nullo modo Stephanus hujus versus sensum affectus est, qui vertit *facta stupenda canet*: quae versio a nemine, ut puto, intelligi potest. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petas, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo prostratus es?* Dicit ille, *Mibi res infelicitur cessit*: Gallice, *J'ai eu du malheur*, ut bene Vulcanius. A. FABRI.

Vf. 5. τὰ μὲν δίκαια] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res turpes* vertit, & alter *nefas*. Verre: *Quae iudicibus theatralibus non placent, non accepta sunt*. A. FABRI.

Ibid. τὰ μὲν δίκαια] Huetius interpretabatur *jussu langiora*: rectissime. Pungit enim Apollonium, & in βραχυλογία est dialogia: refertur enim ad νικῶ & ad ἰνδίκαια.

BENTLEY.

IN EPIGR. X.

Vf. 1. Τῷ Σάων ὁ Δικωνῷ &c.] Anthol. 3. c. 1.

ια'.

*Ἡ δίζη Τίμαρχον ὃ αἰδὸς, ὄφρα πύθῃαι
 Ἡ π' αὖ ψυχῆς, ἥ πάλι πῶς ἔστ'·
 Δίξεσθαι, Φυλῆς Πτολιμαΐδους, υἱέα πατρὸς
 Παιουσανίης. δῆεις δ' αὐτὸν ὃ θύσιβίων.

ιβ'.

Σύντομος ἦ ὁ ξεινός, ὃ ἔ' τάφος. ἔ' μακρὰ λῆξω·
 Θῆεις Ἀειταίης, Κρής, ὑπ' ἑμοί. δολιχόν.

ιγ'.

Κίζικον ἦ ἔλθης, ὀλίγός πόνος Ἰπταχὸν δίγειν
 Καὶ Διδύμῳ. ἀφαιὴς ἔ'π' γ' ἡ γαιή.

Καί

IN EPIGR. XI.

Vf. 1. Ἡ δίζη Τίμαρχον &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XII.

Vf. 1. Σύντομος ἦ &c.] Antholog. 3. c. 2.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. X.

Vf. 1. Τῆς Σάον Ἀκάθου.] Incertum est utrum hic Saon Thrax fuerit, an Aegyptius. Nam Stephanus Ἀκαύθον, urbem Thraciae & Aegypti prope Memphim esse scribit, unde gentile nomen derivatur Ἀκαύθου. ONSOP.

Ibid. ἱερὸν] Vulcanius explicat ἱερὸν longum, perpetuum: ego vero somnum ἱερὸν Callimachum appellasse contendo, quia in ὠκυμένη χάρῳ διήτρχει ἀποθανόν. A. FABRI.

Ibid. ἱερὸν ὄπνον] Sancti sunt manes priorum: inde sanctus somnus. v. Bronkh. ad Tib. II. 7. 13. & doctiss. Heynium ad eundem p. 92. qui interpretes epigrammatis in viam reducere non neglexit.

Ibid. ὕπνον] Somnus est mors, Horat.

*No longus tibi somnus undo
 Non times detur.* & Virgil.

*oculos huic ferreus urget
 Somnus, in aeternam clauduntur
 lumina mortem.* Horat.

Ergo Quintilium perpetuus sopor urget?

& apud Plautum in *soporem collocare* est occidere, in Amphitru. A. FABRI. Usitatum veteribus, maxime Hebraeis, καὶ ἐφημερισμαὶ mortem somni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in paraphrasi.

*Ἦπνον ἀναγκαῖον καὶ ἀμφοτέρω Ἀλάζου εἶδεν.

Sic Aeschilo Εἰμῆσις mortui ὠδοντες dicuntur & Lycophron sepulcrum ὠνασίηρον vocat. Id inde profectum quia dormientes mortuis sunt similes, unde & mortis fratrem somnum nuncuparunt. Vide Cl. Meursii commentarium in Lycophronis Callandram. TH. GRAEV.

Vf. 2. Κοιμάται] Ita & κοιμῶμεθα dicimus communia sepulcra: ita & Hebraei dormire dicunt, pro mortuum esse. A. FABRI.

Ibid. Κοιμάται] Enripides contra Hippol. 1375 διανέζω *sepire* posuit pro vitam adimere, ut Latini, v. c. Silius *sepire* pro interficere.

Ibid. Στίσιον μὴ λέγα τὸς ἀγαθὸς] Ita Julianus Aegyptius,

ἀρεταὶ κτίσεις οἱ στίσιον. ἱερὸν vero ὄπνον vocat magnum, perpetuum. VULCAN.

Ibid. Στίσιον] MS. Pal. Στάσιον.

IN EPIGR. XI.

Vf. 1. Ἡ δίζη Τίμαρχον] De Timarcho

che

XI.

Si tibi Timarchum quaeris, sciteris ut illum
 Aut de anima, aut mentes quomodo rursus erunt:
 In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
 Pausaniae: inque piis coetibus invenies.

XII.

Hospes erat brevis, urna brevis: brevis ipse ero versu.
 Theris Aristaei, Cres, latet hoc tumulo.

XIII:

Cyzicon ingresso, facili est reperire labore
 Hippace & Didymen: nobile quippe genus.

His

cho quodam Atheniensi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animae: Quem apud inferos in piorum hominum coetu dicit esse quaerendum. OSON.

Vf. 2. *Ἰμῶς*] Forfan tangit aliquem Pythagoricum de Palingenesia: nam Callimachus animos non credebant immortales. A. FABRI.

Ibid. *ὃ πάλι πᾶσι ἰστανται*] *πάλι* hoc est *ἡ τῶντων*, post obitum scilicet. VULCAN.

Vf. 3. *φυλῆς Πτολεμαίδος*] Pausanias *ἔστιν δὲ καὶ τῶνδε, φυλῆς ἔχουσιν αἱ Ἀθηναῖαι, Ἀττικῆς τὴν Μῆσιν, καὶ Πτολεμαίου τὴν Αἰγυπτίαν, καὶ καὶ ἡμῶν ἡ βασιλικὴς Ἀδριατῆς*. Stephanus in dictione *Βερνικίδαι*. Fuit & Alexandriae tribus Ptolemaeae nuncupata. Grammatici, *Ἀπολλωνίου ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποικίλος, τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, φυλῆς Πτολεμαίδος*. BRON. Meminit huius tribus Scholiastes Aristophanis ad *οἰκίας*, & illum Christianus suspectum vitii videtur habuisse, quia videlicet huius loci immemor scribebat. A. FABRI.

IN EPIGR. XII.

Vf. 1. *Σύντομος ἢ ὅ ἔστιν*, *ὃ καὶ τῶν*] De homine brevi in exiguo quoque sepulcro condito, de quo se quoque pauca & brevia dicturum dicit. Theris est Aristaei filius, Cretensis, qui vicit stadio. OSON.

Vf. 2. *δολιχός*] Victor dolichodromus. erant enim diaulodromi,

& stadiodromi cursores. BRON. Subaudiendum *νικῶντας, δρόμον* videlicet, hoc est victor dolichodromus. Dolichus vero, ut auctor est Suidas, xxiv. stadia continēbat, vel, ut Sophoclis interpres, xx. Hermolaus & Budaeus ex Herone xii. stadiorum esse putant. Parmenion lib. Epigr. i. eos qui in Epigrammate brevitatem non sectantur, iis comparat qui in stadio dolichum quaerunt; inquires:

*Θημι πολυστήλην ἐπιγράμματι· ὃ καὶ Μῆσας
 Εἶπαι. μὴ ζῆται· ἐν σταδίῳ δολιχόν.*

VULCAN.

Ibid. *ὅπ' ἡμῶν δολιχόν*] Ambigue: qui vicit stadio, sub me jaceret: & sub me vitae curriculum absolvit. Haec Illustrissimus Huetius annotavit ad anthologiam Graecorum epigrammatum. TH. GRAEV.

Ibid. *δολιχόν*] Non assensum sunt interpretes sensum & acumen. Quem faciliorem reddidi interpunctione post *ὅπ' ἡμῶν*. Theris Aristaei, Cres, sub me. Hoc quoque long. m. sc. pro brevitate hominis & sepulcr. Simile est illud epigr. 36. *ποῖος ὁ Κρέας δόχομαι*.

BENTLEY.

IN EPIGR. XIII.

Vf. 1. *Κύζικον ἢ Ἰλίου, &c.*] Anthol. 3. cap. 6.

IN

Καί σφιν ἀνηστὸν μῦθ' ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λείξον
Τῷθ', ὅπ' ἔ' κεύων υἱὸν ἔχω Κερίπαι.

ιδ'.

Ἡ ῥ' ὑπὸ σοι Χαρίδας ἀναπαύει; εἰ τ' Ἀείμνα
Τῷ Κυβισαίῳ παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.

Ω Χαρίδα, π' τα' ἐνέβη; πολὺ σκότος. αἰ δ' ἄνοδος τίς;
Ψεῦδος. ὁ δὲ Πλέπτος; μῦθος. ἀπαλόμεθα.

Οὗτος ἐμὸς λόγος ὕμνῳ ἀληθινός. εἰ δὲ τ' ἡδὺν
Βύλῃ, Πελλαίῳ βῆς μέγας εἰς αἶδην.

ιε'.

Δαίμονα πῆς δ' εὖ οἶδε τ' αὖτις; ἡνίκα καὶ σε
Χάρμ' ἔ' ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροισι,
Τῇ ἐτέρῃ κλαύσαντις ἐθάπτομαι. ἔδ' ἐν ἑκείνῃ
Εἶδε πατρὸς Διοφῶν χεῖρ' ἀνησώτερον.

ις'.

Τιμοτόη, πῆς δ' ἐασί; μα' δαίμονας, ἔ' σ' ἀν' ἐπέγνων,
Εἰ μὴ Τιμοθίῳ πατρὸς ἐπὶν ὄνομα

ΣΤΗ-

IN EPIGR. XIV.

Vf. 1. Ἡ ῥ' ὑπὸ σοι Χαρίδας &c.] Anthol. 3. c. 6.

IN EPIGR. XV.

Vf. 1. Δαίμονα πῆς δ' εὖ οἶδε &c.] Antholog. lib. 3. c. 6.

VARIORUM.

Vf. 1. Κύζικον ἢ ἑλθης] Tumulus loquitur. Κύζικος, civitas est Propontidis. OBSOP.

IN EPIGR. XIV.

In hoc Epigrammate Callimachus videtur imitatus Simonidem, qui dicit alicubi,

ἡ κρυφαῖς δὲ

Ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ θανάτῳ τὸν ἀπαύτα χρόνον.

A. FABRI.

Vf. 3. αἰ δ' ἄνοδος] Per ἄνοδον accipio ego παληγγασίαν. A. FABRI.

Vf. 4. εἰ δὲ Πλέπτος; β' μῦθος] Juven.

*Stygio nigras in gurgite rivas
Nec pueri credunt.*

VULCAN.

Ibid. ἀπαλόμεθα] Omnino perimus, ἢ καὶ τὸ σῶμα μοιὸν ἀλλὰ καὶ καὶ τὴν ψυχὴν. A. FABRI.

Vf. 5. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν] Sic Gallice verterem: *Mais le bon est, que le gros bœuf de Pelleus y est aussi-bien avec son immortalité, que les autres.* Nam Pellacus, ut puto, non ἰθαὺς, sed proprium hominis qui animos immortales esse credebatur. Aliiter tamen Interpr. qui Πελλαίῳ βῆς μέγας, *Alexandri Bucephalus* interpretatur. A. FABRI.

Vf. 6. Πελλαίῳ βῆς μέγας εἰς αἶδην] Quod verbi, *Venit Alexandri sub Styga Bucephalus*, mihi non admodum probatur. Malim itaque simpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellaei sub Styga bos abitis.* Nam Jo. Brodacus, per Πελλαίῳ,

Phi

His tu moesta quidem referes jam nuntia, natum
Dic tamen illorum quod teneo Critiam.

XIV.

* Anne cubat sub te Charidas? * Si dicis Arimnae
Progeniem, nostro secubat ille rogo.
* O Charida, quidnam est infra? * Tenebrae. * Redi-
tus quid?

* Nugae. * Quid Plato? * Fabula: concidimus.
Verus hic est vobis sermo: sin quaeris amoenum, 5
Ivit Alexandri sub Styga Bucephalus.

XV.

Quis scit an adjiciant hodiernis craftina divi?
Quando heri te, Charmi, vidimus hisce oculis,
Nunc flentes hodie terris abscondimus atris.
Haud patri clades tristior ulla fuit.

XVI.

Quae tu Timonoe es? prohi Juppiter, haud ego nossem
Te, nisi vidissem nomen inesse patris

Ti-

Philippum Pellaeum intelligi vult.
ut sit *ἐξ ἐμῶν ἀντι τῷ, ὁ υἱὸς μίγας*,
Alexander videlicet, qua de re suum
cuique judicium relinquo. VULCAN.
Cl. Salmasius in notis ad Tertull.
de pallio p. 334. putat hunc Pel-
laeum fuisse *αἰζόμενον*, hominem in-
flatum, gloriosum, quia Graecis di-
citur homo vaniloquus & nimis
magnifice de se sentiens & praedi-
cans βίβλ. Inde proverbium *ἐξ ἐμῶν Κό-
πρῳ*, *ἐπὶ τῶν σικαλῶν καὶ καρχηδόνων*,
in vanos qui multa de se jactabant.
TH. GRAEV.

IN EPIGR. XV.

Vf. 1. *Δαίμονα τις δ' αὖ αἶδρ τῶν
αἴρων*] Jo. Brodaeus hoc ad Simoni-
den reiert, qui *αἴρων δαίμονα* finxit.
VULCAN.

Ibid. *αἴρων*] τὸ δ' αἴρων τις αἶδρ.
Anacreon Od. 15. & Theocrit.

Oi θνατοὶ παλάμια, τὸ δ' αἴρων
ἐκ ἰσότητος.

A. FABRI.

Ibid. *ἀντα*] Cod. Pal. in hoc ver-
bo & ceteris *Δαίμων, αἶμα, ἀντι-
ποις, τῷ ἰσότη.*

Vf. 3. *τῷ ἰσότη*] Ex hoc loco fa-
cile est reicellere quod ait Scaliger
alicubi, nempe Graecos nunquam
dativos pro genitivis posuisse: nam
hic *τῷ ἰσότη* est procul dubio pro
τῷ ἰσότη. A. FABRI.

BENTLEY.

IN EPIGR. XVI.

Vf. 1. *Τιμονὴν τις δ' ἰσοι &c.*] An-
tholog. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVII.

Vf. 1. *Καθίδα τὴν πολέμωτον &c.*] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVIII.

Vf. 1. *Ὡρεῖ μιν ἰγάντο &c.*] Anthol. l. 3. c. 22.

IN EPIGR. XIX.

Vf. 1. *Ναξί &c. ἐκ ἰσότη &c.*] An-
tholog. lib. 3. c. 22.

VARIORUM.

IN EPIGR. XVI.

Vf. 2. *Τιμονόν*] MS. Pal. *Τιμονή.*
Ibid. *εἰ μὴ Τιμόν πατὴρ ἦν ὄνο-
μα*] Non solum innotuorum nome-
re.

Στήλη, ἢ Μήθυμα τῇ πόλις. ἢ μέγα, Φημί,
Χῆρον ἀναΐσθαι σὺν πόσῳ Εὐθυμένη.

ιζ'.

Κρηθίδα τίω πολύμυθον, ὅπισταμένῳ χαλὰ πάζεις,
Δίξοι Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἐδίσταν σινέειλον, αἰεὶ λάλον· ἢ δ' ἀποβείξῃ
Ἐνθάδε τ' πάσαις ὑπὸν ὀρειλόμφοι.

ιη'.

Ὡφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. εἴ γ' ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδῃ Σώπολιν ἐτένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰς ἀλί πῃ φέρεται νέκυς, ἀπὲρ δ' ἐκείῃς
Οὐνομα ἢ κενοὶ σῆμα παρεσχόμεθα.

ιβ'.

Νάξιος οὐκ ὅπῃ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πάντῃ
Ναῦν ἅμα ἢ ψυχὴν εἶδεν ἀπολυμένῳ,
Ἐμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χῶ μὲν ἐν ὕψῃ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβος ἔχων,
5 Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάτῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

κ'.

Δαδεδέκτη τ' παῖδα πατρὸς ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τίω πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλλῳ.

κα'.

sepulcris inscribebant Veteres, sed etiam unde & a quibus parentibus essent oriundi. A. FABRI.

Vf. 3. Μήθυμα] Civitas est Lesbii per & enunciantur. Hinc Methymnaeum vinum, οἶνον ἐνθάδε καὶ γλυκύς Galeno. invenies & Μήθυμα καὶ Μυθῶν. BROD.

IN EPIGR. XVII.

Vf. 1. πολύμυθον] Verbe disertam, vel potius passively celebrem, claram. A. FABRI.

Vf. 3. ἢ δ' ἀποβείξῃ] Ἐρίων veteres Graeci vocarunt τὸ καθεύδον. ut annotat Athenaeus lib. Dipnosoph. viii. & βρίζω est dea j vaticiniorum,

in somnis praeses, cui apud Delum sacra faciebant. & βριζομέντις quae ex somniis divinat. VULCAN.

IN EPIGR. XVIII.

Vf. 1. Ὡφελε μὴδ' ἐγένοντο] Observatione dignum ὥφελε μὴδ' ἐγένοντο: nam alibi, ut puto, non reperies. A. FABRI. Citat sed sine auctore Schol. Aristoph. ad Nubes vf. 41. & alii Grammatici, cum illud ὥφελε illustrant.

Vf. 4. κενοὶ] κοινοτάριον intelligit, & id hodieque fit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. A. FABRI.

Ibid. σῆμα] Sic correxi vulgatum σῆμα, qui Dorismus ab h. I. alienus.

Timothei cippo, Methymnaeque urbis. at illa
Quam sunt Euthymeni funera acerba tuo?

XVII.

Crethida festivamque jocis & lusibus aptam
In veteri quaerit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitae sociam, dulcemque; sed ipsa
Omnibus hic somni munera danda capit.

XVIII.

O si nulla mari data carbasia. sic neque flerent
Nostra Dioclides Sopolin ora satum.
Nunc vero exanimem volvunt circa aequora fluctus,
Proque illo tumultus nomen inanis habet.

XIX.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
Cum vita laceram perdidit ille ratem,
Institor Aegina solvens. nunc littora circum
Volvitur: at vacuus nomina cippus habet,
Vosque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hoedis,
Navita commotum disce timere fretum.

XX.

Hac sibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
Solamen posuit dulce Philippus humo.

XXI.

aus, nec ferri tam diu debuit.

IN EPIGR. XIX.

Vf. 1. Νάξιος ἐπὶ γῆς] In Naxium
Lycum mercatorem, qui Aegina na-
vigans, navi fracta submersus est.
Νάξιος est ex Naxo, quae una est ex
Cycladibus. OSSOP.

Vf. 2. ἀελλυμένη] Credo sui me-
morem hoc scripsisse: nam, ut jam
dixi, animorum immortalitatem im-
pugnat. A. FABRI. Argutiae hae sunt.
ψυχὴν, vitam perdidit.

Vf. 3. Διήλυσθαι] Pessime Vulca-
nius, qui vertit *Aeginam dum navi-
gat*. Imo ab Aegina redibat, &
Naxon perebat. A. FABRI.

Vf. 4. ἐγὼ δ' ἄλλως ἔτιμα τύμβῳ
ἔχων] ἄλλως, hoc est κατὰ. signifi-
cat enim κατὰ πρότερον sive κατὰ πρότερον
ei positum. VULCAN.

Vf. 6. ἱππὸν δουρίων] Cum Hoe-
di occidunt. ita Nieaenetus lib. 3.

Tem. 1.

Epigram. ἱππὸν ἄλλως παρδυσία. Scho-
liastes Arati, Hoedos mane occi-
dentes, magis tempestuosos esse scri-
bit. ἢ γὰρ ἴσα, inquit, δύνει τῶν
ἱππῶν χειμῶνα φέροι. Sed & orienti-
bus Hoedis, auctore Ptolemaeo,
validae sunt tempestates. Manilius,

*Tum subeunt Hoedi claudentes se-
dere pontum.* VULC.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occide-
ris fidus boederum*: male; verten-
dum fuit, *cum occidunt*: nam postea
nil periculi. A. FABRI. Regula no-
tanda navigantibus, quam etiam ap-
probat Hesiodus libro posteriore:
Ἑλκων δουρίων, hoedis occidentibus,
Id est, in Capricorno. OSSOP.

BENTLEYI.

IN EPIGR. XX.

Vf. 1. Δουρίων τ. τ. παιδα &c.] Au-
thol. 3. c. 23.

IN

κα'.

Ἦῳοι Μελάμπωον ἐθάπτομεν, ἡλίῳ δὲ
 Δυιομένεσσι Βασιλῶ χεῖρσιν παρθενικῇ
 Ἀντοχεῖ. Ζῶειν γὰρ, ἀδελφεοὶ ἐν πυρὶ θῆσαι,
 Οὐκ ἔτλη, δίδυμον δ' οἶκ' ἐσέειδε χαλόν
 5 Πατὴρ Ἀελίπποιο. χετρήφησεν δὲ Κυρήνη
 Πᾶσα, τ' ἐν τέκνων χῆροι ἰδῶσα δόμον.

κβ'.

Ὅστις ἐμὸν ὄψα' σῆμα φέρεῖς πόδα, Καλλιμάχῳ με
 Ἰᾷσι Κυρίαισιν παῖδα τε καὶ γένετ' αὖ.
 Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε πατεῖδ' ὄπλων
 Ἦρξεν, ὁ δ' ἦεν κρείσσονα βασιανίης.
 5 Οὐ μέμνηται. Μῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
 Ἀχρεὶ βίῳ πολλοὺς οὐκ ἀπείθετο φίλους.

κγ'.

Ἀσακίδῳ τ' Κρήτῃ, τ' αἰπόλον, ἤρπασε νύμφη
 Ἐξ ὄρε' αὖ. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀσακίδης
 Οἰκῇ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσίν. Οὐκ ἐπὶ Δάφνῳ
 Ποιμνῆς, Ἀσακίδῳ δ' αἰεὶ αἰετούμεθα.

κδ'.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὁ μ' ἐραχιδότης
 Ἦλατ' ἀφ' ὑψηλῷ τείχε' εἰς αἶδ' αὖ.

Ἀξιού

IN EPIGR. XXI.

Vf. 1. Ἦῳοι Μελάμπωον &c.] Antholog. 3. c. 23.

IN EPIGR. XXII.

Vf. 1. Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα &c.] Anthol. 3. c. 25.

Vf. 6. Ἀχρεὶ βίῳ πολλοὺς] Longe elegantior, mea quidem sententia, habetur lectio apud Scholiastem Hesiodi, Injicio seu Theogoniae ad hos versus:

Ὅττινα τιμήσουσι Διὸς κῆρυ γαλάλοισι

Γινόμενόν τ' ἰσίδωσι διωτρίαν βασιλῆων.

Ποιμνῆς καὶ Καλλιμάχου ἱερῶν,

— Μῦσαι γὰρ τοὺς βλέμματα ἰδόναι παῖδας

Μὴ λοξῶς, πολλοὺς ἐκ ἀπείθετο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim scriptum fuisse:

— Μῦσαι γὰρ τοὺς ἰδόναι ἱερῶν παῖδας

Μὴ λοξῶς, πολλοὺς ἐκ ἀπείθετο φίλους. Oculis non obliquo, venuste dictum: At illud ἄχρε βίῳ quam otiosum! quam languidum!

VARIORUM.

IN EPIGR. XXI.

Vf. 6. τὸν ἐν τείχεσιν χῆροι ἰδῶσα δόμον]

XXI.

Mane tegebamus Melanippi membra sepulcro,
 Vespere sed Basilo virgo perempta fuit,
 Caede sua. ablato quia noluit esse superstes
 Fratre. domus geminum sic capit una malum;
 Patris Aristippi: tristataque cuncta Cyrene est,
 Tecta videns natis taliter orba piis.

XXII.

Quisquis adis tumulum, me noveris esse viator
 Callimachi natum, Callimachique patrem.
 Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
 Dux patriae, invidia dulcius hic cecinit.
 Nec mirum. nam quos blandae aspexere puellas
 Musae oculis, illos & coluere senes.

XXIII.

Pastorem Astaciden rapuit de montibus istis
 Nympha procax: & nunc est facer Astacides,
 Dictaeisque habitat sub quercubus ipse. nec ultra
 Pastores Daphnin, sed canite Astaciden.

XXIV.

Phoebe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
 Ambraciota, Stygis vivus adivit aquas.

Fu-

ρον] Vir summus Daniel Huetius le-
 git *ἔταρον*, quod & ait adnotatum
 se repperisse ab ignota manu in co-
 dice Scaligeri. TH. GRAEV.

IN EPIGR. XXII.

Vf. 1. *Ὀστρίδων π. ο.*] Imitatur
 Gregor. Naz. ep. 151. in Murat.
 Anecd. Gr.

Ibid. *ῥίπος πίδα*] Ita & Latini di-
 cunt *ferro pedem*, Plant. Terent. *su-
 tultis pedem*, Catul. de Coma Berenit-
 ces, *si reditum tetulisset* &c. Theocrit.
τιθίνας πίδα, & nos in nostro idio-
 mate retinimus: dicimus enim, *Je
 ne mettrai de ma vie le pied en ce lieu*.
 A. FABRI.

Vf. 5. *Μῦσαι γὰρ ὄντες ἴδον ἑρμῆτι
 παῖδας*] Hesiod. Theogonia:

"Ὅττινα τιμῶσιν Διὸς αἶψαι μὲν
 γέλωσιν

Ἱερομῖνες τ' ἰσίδωσι διατρεφῶν βα-
 σίλειαν.

*τῶ μὲν ἥτις γλαυσοῦ γλαυρὸν χεῖρσιν
 αἰσῶν,*
τῷ δ' ἐπὶ ἐν σέματι &c. *ῥίψι καλῶ-
 χα.*

ubi Hesiodus *τὴν παῖδας γενομένην* vo-
 cat. Horat. *Quem tu Melpomene semel
 Nascentem placido lumine videris*, &c.
 VULCAN.

Vf. 6. *Ἀχρὶ βίη*] Assentior Bentleja
 e Schol. Hesiodi corrigendum esse *δ
 λυξῶ*. *Ἀχρὶ βίη*, quoad vivunt, est in-
 terpretamentum sequentium *σολῶν
 ἐν αἶθρῃ*.

BENTLEII.

IN EPIGR. XXIII.

Vf. 1. *Ἀστιάδην τὸν Κρ. τα &c.*] Ex
 Antholog. lib. 3. c. 27.

IN EPIGR. XXIV.

Vf. 1. *Εἶπας*, "Ἦλθον χαῖρ &c." An-
 thol. lib. 3. c. 33. Sext. Empiric. lib.
 1: c. 2. Ammonius in Porphyrii *Isa-*

Ἄξιον ἔδ' ἐν ἰδὼν θανάτῳ χακόν, ἀλλὰ Πλάτων
 Ἐν τῷ πρὸ ψυχῆς γραμμῇ ἀναλεξάμεν.

κέ.

Ἦρως Ἡετίων ὅπ' ἐσθλὸν Ἀμφιπολίτῳ

Ἰδρυμα, μικρῇ μικρὸς ὅπ' ἐσθλὸς.

Λοξοὶ ὄφιν ἔχουσιν ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἰππῶ
 Θυμωθεὶς, περὶ καὶ μετὰ παρ' αὐτῷ.

κτ'.

Ὡμοσε Καλλιγίωτ' Ἰωνίδι, μή ποτ' ἐκείνης

Ἐξεῖ μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλιν.

Ὡμο-

rogen p. 3. Κλεόμωτος τις ὀνόματι, ἔκλυας τῷ Πλάτῳ. Φαίδανι (lege ἔκλυας) καὶ ὅτι μὴ δαὶ τὸν φιλέσθαι θάνατον μιλῶν γνῆς, ὅτ' αὖ δὲ τὸν δαὶ μὴ γνῆς, ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν οὐκ αὐτῶν κατὰ κρήμινισι. τὰτα μαρτύριον ὅτι αὐτὸ τὸ Ἀμβρακίωτον μικρὸν ἐκθύνει ἰππῶ γράμμα ποικίλης, φασὶ γὰρ, Εἶπας ἦλος χαῖρ' &c.

Vf. 3. Ἄξιον ἔδ' ἐν ἰδὼν θανάτῳ χακόν] In Sexto est θανάτῳ τίλ' &c., sed illud alterum, quod Anthol. & Ammonius praeferunt, verior est lectio. Cicero Tuscul. 1. Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait cum nihil sibi accidisset ADVERSI, e muro se in mare abjisse, lecto Platonis &c.

IN EPIGR. XXV.

Vf. 1. Ἦρως Ἡετίων &c.] Anthol. lib. 4. c. 8.

Vf. 3. ἀνδρὶ δὲ ἰππῶ θυμωθεὶς] Μαλίτῳ ἀνδρὶ δ' ἰππῶ.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIV.

Vf. 1. Εἶπας, Ἦλος χαῖρ'] Hoc est, valedicens luci. Apud Sophoclem Ajax sibi manus illaturus, tenebras orci suam lucem vocat. ἰὼ σκότος, inquit, ἐμὲν φάος. Ἰρμὸς ὡς φανὸν αἰς ἐμοί, ἔλεος ἔλεος οἰκώτα ἔλεος κα. Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Carone stultae philosophiae martyrem vocat. VULCAN. Huic rei testimonio est etiam Cicero Tusculan. quae lib. 1. his verbis. Cal-

limachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est; quem ait, quum nihil ei accidisset adversi, e muro se in mare abjisse, lecto Platonis libro. Ex quibus verbis satis constat pro ut aīd' &c., legendum esse eis ἀλας, in mare. OBSOP.

Ibid. Εἶπας] Schol. ineditus Dionysii Thracis habet ἡμυχίρ' φανὸν, vitiose pro ἦλος χαῖρ' φ. quod praefert Cel. Valkenar. Anim. ad Ammon. p. 58. Sed ὡς αἶψα vix abesse potest per sensum. item Ἀμβρακίωτος, quod etiam est in libris Sexti Emp. & Porphyrii, nisi quod in his rectius Ἀμβρακίωτος. Cod. Pal. Anthol. habet Dorice Ἀμβρακίωτας & mox αἶδ' αἶψα.

Ibid. Κλεόμωτος] Divus Augustinus: Ille potius Cleombrotus in hac animi magnitudine reperitur, quem servavit lecto Platonis libro ubi de immortalitate animi disputavit, se praecipitem dedidit de muro. BROD.

Vf. 2. ἔδ' ἰππῶ πύχ'] Buhierius ad Cic. Tuscul. 1. 34. docet e Scylace, murum intelligi non urbis Ambraciae, quae 80 stadiis a mari distabat, sed portus.

Ibid. αἰς αἶδ'] Ammonius de diff. verb. αἰς αἶδ' , quod non displicet. Buhierius bene comparat Ovid. Ib. 495. Vol de praecipiti venis in Tartara saxo. quod ex hoc Callimachi epigrammate ductum notavit & Salvagnius: unde satis refellitur conjectura viri docti ut ἀλας, e Ciceronis verbis ducta, qui sensum expressit:

ὦμοισιν ἀλλὰ λήγῃσι ἀληθεία, τὸς εἰ ἔρωι

Ὅρκους μὴ δύνειν ἕατ' ἐς ἀθανάτων

Νῦν δ' ὁ μ' ἄλλης δὴ θέρει πλεῖ, τ' δὲ παλαιῆς

5 Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, ἐ λόγῳ, ἔτ' ἀειθμῶς.

κζ'.

Καλλίστη παρπάροισθε, τὸ δ' ὕπερσι ἔτομα Θήγη,

Μήτηρ εὐπῶς παλεῖδ' ἡμετέρης.

κη'.

Εἶχοι ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγοι βίον, ἔτε πειθεὶν

ῥέζων, ἔτ' ἀδικῶν ἐδένα, γαῖα Φίλη

Μίκυλ'· εἴ π' ποτηρὸν ἐπήθησα, μήτε σὺ κέφῃ

Γίγνη, μήτ' ἄλλοι δαίμονες οἳ μ' ἔχουσιν.

κθ'.

Ἡσιόδου τὸδ' αἶσιμα καὶ ὁ πέοπ' ἐπὶ τ' αἰοιδῶν

Ἔρχατον, ἀλλ' ὁ καισάμηντα μελιχρότατον

Τωι

Σ Χ Θ Λ Ι Α.

Εἰς Ἀριστοκράτην τ' ἐπὶ Λακιδαιμονίῳ δόροις τὰ Μισσηίων τ' συμμάχων προδόντα, καὶ ὡς ἐφωράθη, καταλιθυνέντα ὑπ' Ἀρκάδων. Πάντως ὁ χρόνος οὐκ ἐκάλυψε βασιλῆϊ, Εὐρε δὲ Μισσηίης σὺν Διὶ τ' προδόντι Ῥήιδῳ, χαλεπὸν δὲ λαβὼν θῖον ἄνδρ' ἐπίσκοποι· Χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάα Ἀρκάδιον.

Vf. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν] Haec lectio ex Stobaeo petita est, Serm. 28.

ὦμοισιν, ἀλλὰ λήγῃσι ἀλλὰ θήσας τὸς ἐν ἔρωτι

Ὅρκους μὴ δύνειν ἕατ' ἐς ἀθανάτων.

In Anthologia est βαινῶν, quae deterior est scriptura.

IN EPIGR. XXVIII.

Vf. 1. Εἶχοι ἀπὸ σμικρῶν &c.] Ex Anthol. lib. 3. c. 29.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXVI.

Vf. 1. Ἰωνίδι] Latini dicerent *Violentillam*, nomine a violis flexo, bellum nomen: ἰωνίς, ἰωνία, *violationem*. A. FABRI.

Vf. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν, &c.] Significat τὸς ἀπρὸς τοῖς ὅρκους ἢ ἐμπροσθέντων εἶναι. Adeo ut ait Plato in Convivio, καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι πάντων ἐξουσίαν παρποιέουσιν τῶν ἰσχυρῶν. & in Phaedro citante Athenaeo lib. 12. ὡς δὲ λέγει, καὶ ἐν ταῖς ἰσχυραῖς ταῖς πρὸς ἀπρὸς τοῖς αὐτοῖς δυνάμει εἶναι, καὶ τὰ ἐμπροσθέντων συζητῶμεν οὐκ ἐπὶ τοῖς θεοῖς, καθάπερ παίδων, τῶν ἐδωκέντων ἐπὶ τῶν λογισμῶν κατεκρίναντο. Tibull.

— *perjuria ridet amantum Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.*

quod Ovidius, in *fracta ferre dixit.* VULCAN.

Ibid. δύνειν] Sic etiam Cod. Pal. Anthol. βαινῶν. Illud elegantius.

Vf.

Juravit: sed vulgo ajunt, perjuria amantum,
Aures coelicolum non penetrare sacras.
Nunc alio cor amore terit, miseraeque puellae,
Ceum Megarae, ratio est nulla, nec ullus honor.

XXVII.

Antea Calliste, sed postea nomine Thera,
Dicta fuit, patriae mater aprica meae.

XXVIII.

Terra parens, parvo vixi breve tempus, & egi
Nil atrox, prudens non alicui nocui.
Si pravam laudavi aliquid, neque tu mihi terra
Esto levis, nec dii quorum ago in arbitrio.

XXIX.

Hesiodi haec oratio ac stylus est: non poetarum
Postremum; sed dubito annon mellitissimum

Car-

Vf. 5. ἀλλὰ δὲ] Cod. Pal. ἀρσενικῶ.
Vulgatum videtur esse ab interpolā-
tione Planudis.

Vf. 6. ὡς Μεγαρίαν] Insignem lo-
cum apud Theocritum notavi, qui
unice ad rem faciet. Est Idyll. XIV. 48.

Ἄρμος δ' ἐστὶ λόγος τινὲς ἀξίος, ὅτ'
ἀρσενικῶι,

Διότιον Μεγαρίης, ἀτιμωτάτῃ ἡ
μῶν.

& hoc facit ut credam in prover-
bium abiisse, ut, *Olim fortis orans*
Milessi, apud Aristophanem. A. FA-
BRI. Adde Suid. in Ὑμνῶις ὁ M. & ibi
Kuster.

IN EPIGR. XXVII.

Fragmentum est, non Epigramma.
TH. GRAEV. Itaque in fr. Epigr. erat
hoc ponendum. Sed hic reliqui-
mus, ne numeros epigrammatum mu-
tari necesse esset.

Vf. 2. πατρίδ'] Cyrenes scilicet,
unde ortus Callimachus. A. FA-
BRI.

IN EPIGR. XXVIII.

Loquitur Micylus, aliquis Poëta.
A. FABRI.

Vf. 2. ῥίξων] Lege ῥίξων. A. FA-
BRI. Recte. Itaque correxi.

Vf. 3. κέρω] Quippe idem in Grae-
cia votum quod apud Latinos, *Kérew*
ἢ τῶν ἐν ταύτῃ καλῶντι. Latini, *se*

tibi terra levis. A. FABRI.

BENTLEY.

IN EPIGR. XXIX.

Vf. 1. Ἡσίοδ' τὸ δ' αἶσμα &c.] Sen-
tentia est: Hesiodum, non postre-
mum quidem sed potius suavissimum
poëtarum, imitatus est Aratus Solen-
sis. Graeca sic repone:

Ἡσίοδ' τὸ δ' αἶσμα καὶ ὁ τρέπ'.

ἢ τὸν αἰδῶν

Ἐσχάτον, ἀλλ' ἐνὶ μέν τὸ μέλι-
χρότατον

Τὸν ἰππικὸν ὁ Σολῶς ἀπομάχεται. χαί-
ρειτε λαοί.

Ῥίστις, Ἀρίστ' εὐντοῖς ἀργυρίῃς.

Extat sed corruptissimum in vita A-
rati. Isaacus Vossius Notis ad Melam,
& Salmaſius ad Solinum magis magis-
que corruerunt. In vita Arati scri-
bitur σὺργον ἀργυρίῃς: sed veram
lectionem εὐντοῖς ἀργυρίῃς ex MSto
Codice profert Holſtenius notis ad
Stephanum. Certe Arati carmina
non σὺργον dici possunt vigiliarum
Arati, sed εὐντοῖς. An itaque scriben-
dum εὐντοῖς ἀργυρίῃς. Sed tum vastus
esset hiatus inter Ἀρίστ' & εὐντοῖς,
quem videret Callimachus, incert' &
εὐφρανίας studioſissimus: dixisset potius:

χαίρειτε ῥίστις

Δαίτις, Ἀρτίως ἐχθρὸν ἀργυρίῃς.

Τῶν ἐπείων ὁ Σολῶς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταί
ῤήσεις, Ῥήτης σύγχοι ἀγρυπνίης.

λ'.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, ἔδῃ κελεύθῳ
Χαίρω πὺς πολλὰς ὦδε ἢ ὦδε Φέρψ.

Μισῶ ἢ ἀείφαιτοι ἐρώμενοι, ἔτ' ἄπὸ κρήνης

Πίνω. σικχάνω πάντα τὰ δημόσια

5 Αυσανίη, σὺ δὲ ναίει χαλὸς χαλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν

Τοδὲ σαφῶς, ἢ ᾧ Φησί τις, ἄλλῃ ἔχψ.

λα'.

Ἐγχεψ, ἢ πάλιν εἰπὲ, Διαχλέος, ἔδ' Ἀχελῷ

Καίει τῷ ἱερῶν αἰσθάνει] κυάθει.

IN EPIGR. XXX.

Vf. 1. Ἐχθαίρω τὸ ποίημα &c.] Quae deinceps sequuntur Epigrammata, petita sunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita

Ibid. ἔδῃ κελεύθῳ Χαίρω, τίς πολλὰς ἔδῃ καὶ ὦδε φέρψ.] Titius ponitur pro articulo β. Quod valde inusitatum: tamen & alibi sic locutus est Callimachus; si fides habenda Sophoclis Scholiastae, Oedip. Colon. vers. 3,

ἢ τίτων ἀνδρῶν πόλιν

Τίς πλατήνη Οἰδίτην καθ' ἡμέραν

Τὴν οὖν σπανίστως δέχεται δαρήμασι;
σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοὺς ἀνὸν συναρτῆσαι, τῷ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς καίμινε, ἀλλ' ἀντὶ τῷ ἔρῳ, ὥστ' τὰ πόλιν συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν ἕτως, Τίνας χάρις ἀρῆματα, ἢ τίτων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τὸν πλατήνην Οἰδίτην δέχεται; ἔτι δὲ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρῳ χρώται, Καλλιμαχίς φησὶν ἕτως. Ὑπερ ἄλλῃ μὴ ἐνάσθῃ Ἀλαθῶς τις ἀσπύς. (lege ἀπύς.) Quin & Nollis in Epigrammate inedito τίνα posuit loco τῷ ἢν, nisi verisimilius est locum mendosum esse, & pro τίνα reponendum esse, τὰ.

Νοσοῖς εἰς ἔρωτα.

Ἄδισι ἔδῃ ἱερῷ· ἂ δ' ἔλθῃ δύναιτα πάντα

Ἐστὶν ἀπὸ σώματός· ἰσχυρὰ καὶ τὸ μῆλ.

Τέτο λίγη Νοσοίς. τίνα δ' ἂν Κύπρις

ὅκα εἰλάσεν,

ὅκα εἰλάσεν, τῷ πρὶν ποιεῖν ῥόδα.

Vf. 3. περίφοιτοι ἐρώμενοι] Maie

interpretantur, inconstanter amicum. verte, corpus vulgare amicum. Περίφοιτος est meretrix, puer meretricis, ut in Epigram. xxxix. Συλάει περίφοιτος, vulgare Venere iuens, ut loquitur Lucretius. Περὶ δρῶμα Theognis:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄδρα τι μάργον,

Ὅς τὴν ἄλλετριν βλάπτει ἄρῳ ἀνῶν.

Vf. 6. ἄλλῃ ἔχψ] Poetae dicenti ναλὶ χαλός, Echo respondit ἔχψ ἄλλῃ. Unde apparet, quod ei & e jam a tempore Callimachi eodem fere sono efferebantur: quod notandum. Lege autem ἠδὲ σαφῶς, non τῶς.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXIX.

Hoc Epigramma (Epigramma enim integrum est, in Arati vita quae A-culli Statio adiecta est) legitur in eum Poëtam scriptum. Sed quia corruptissimum est illud, prout emendavit Casaubonus, adscribam:

Ἡσιόδη τὸ δ' αἰμα, καὶ ὁ τρέψας

ἔτ' ἄσπυς

Ἐσχε τὸν, ἄλλ' ἔκινε μὴ τὸ μολιχρότατον

Τῶν ἐπείων ὁ Σολῶς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταί

ῤήσεις Ἀρῆτης σύγχοι ἀγρυπνίης.

Et nunc planum est. Carmen autem Hesiodi de Syderibus laudant veteres Gram.

Carminum Solensis imitatus est. Salvete tenuia
Poëmata, Arati laboriosa lucubratio,

XXX.

Odi Poëma cyclicum, neque via

Laetor quae multos huc & illuc fert;

Odi & inconstantem amicum, neque a fonte

Bibo: odi omnia popularia

Lufania, nae tu καλὸς καλὸς, sed priusquam dixerim 5

Istud plane, Echo dicit quaedam, ἀλλ' habet.

XXXI.

Funde, & iterum dic, in nomen Dioclis, neque
Achelous

Illius sacros sentit cyathos

Pul-

Grammatici. Theon in Aratum ἀ-
σπαιν βίβλον vocat: ὁ Σολῶς *Aratus*
quippe Solensis erat: huius Librum
Astronomicum vocat Callimachus ῥή-
σις *Λωλίας*, ut Strabo τὰ κατὰ *Λωλίων*
lib. x. *Δολοὶ δὲ τὰς ἀπείρας αὐτῶν καὶ*
*Ἀρατος ἐν ταῖς κατὰ *Λωλίων*.* Et Ptole-
maeus Rex Epigrammate quod in ea-
dem illa vita legitur,

Ἄλλα τὸ *Λωλολόγῳ* σκῆπτρον Ἀρη-
τῷ ἔχῃ. A. FABRI.

Nos hoc Epigramma sic constitui-
mus:

Ἡϊόδε τόδ' ἄσμα καὶ ὁ τρόπος.

Οὐ τὸν αἰδῶν

Ἔσχατον, ἀλλ' ἔχ' ἄριστον, καὶ τὸ
μειχρότατον

Τῶν ἱππῶν ὁ Σολῶς ἀπειμάζετο. Χα-
μῆτο *Λωλίας*

Ῥέσπε, Ἀρίστῳ ἱεροιστῇ ἀγρυπνίῃ.

Singula confirmata & illustrata, omni-
noque epigrammatis velut historiam
vid. in Excurfu.

IN EPIGR. XXX.

Vf. 1. *ποίημα τὸ κυκλικόν*] *ποίημα*
κυκλικόν est quod ultra quam Poëtam
deceat vel minimas res persequitur,
ut nihil omnino omitrat. Dicitur quo-
que *κυκλικόν* ἔπος. Inde κύκλος *διδά-*
σκων, nihil in docendo praeterire,
omittere. Illud autem Poëtae fugien-
dum monet Horat. in Arte Poëtica:

Nec circa vitem patulumque mora-
beris orbem.

ubi ille per orbem κύκλον interpreta-
tur. A. FABRI. Vide Salm. Pinianas
exercitationes cap. XL. p. 594. ubi

accurate differit de poëmate cyclico.
Th. GRAEV. Adde Casaub. ad Athen.
VII. 3.

Vf. 2. *τίς*] pro *ἥτις*. quod notan-
dum. A. FABRI.

Vf. 3. *σικχαῖνος πάντα τὰ δημόσια*] *Horat.*

Odi profanum vulgus & arceo.

σικχαῖνος, μισῶ, ἐχθάρω. A. FABRI.
v. Soping. ad Hesych. in *Σικχαζόμενος*,
& quos ibi laudat.

Vf. 5. *Λυσανία*] Suspisor legendum
Λυσανία. A. FABRI.

Vf. 6. *Τόδε*] Malim legi *τῦτο.* A.
FABRI.

Ibid. Τόδε] Sic & MS. Lipsf. Bent-
leji correctionem probō. Nam τῦ-
το, quod in Apographis quatuor re-
perit & praefert Clericus (v. Phi-
largyrii Em. in Men. & Pbil. p.
168.) in suo etiam Cl. Rulhkenius,
e correctione est.

Ibid. ἔχω φησὶ τις] Mihi hic aliquid
videre videor, si legas,

ἀλλὰ πρὶν εἰπῶν

Τόδε σαφές, ἔχω φησὶ τις, ἀλλ' ἔχῃ.

Antequam, inquit, omnino & aperte
haec dixerim, nempe *ναίχι καλὸς, κα-*
λὸς, mihi Echo quaedam dicit *ἀλλ' ἔχῃ*,
dum scilicet ultimas syllabas τῶν
ναίχι καλὸς καλὸς ingeminat. A. FABRI.

BENTLEYI.

IN EPIGR. XXXI.

Vf. 1. *Διακλίς*] Ita recte habetur
S 5 apud

Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίλυ χαλὸς. εἰ δὲ πρὸς ἔχῃ
Φησὶν· ὅστις αὖ μιν ἐγὼ τὰ χαλά.

λβ΄.

Θεσσαλικὴ Κλειόνηκε τάλας, τάλας, εἰ, μὰ τὸ ὄξυν
Ἥλιον, ὅς κ' ἔγνω, χέτλιε, πῶ γέγονας.
Ὅπτα σοι καὶ μῦθοι ἐπὶ τείχεσσι. ἢ ῥά σε δαίμων
Οὐ μὸς ἔχῃ, χαλεπὴ δ' ἦντο θυμοεῖη;
5 Ἐγνω, Εὐξέβιος σε σιωπῆσασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλὸν, ὃ μύχθης, ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

λγ΄.

apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male scriptum est Διοκλῆος. In nomen Amicae vel Amasii cya-
thos hauriebant, Διοκλῆος, Ἡλιοδώρας
&c. Meleager in Epigramm. inedi-
tis:

Μελεάγρῃ εἰς Ἡλιοδώρας ἱερμίστην.
Ἐγχε, καὶ πάλιν αὖτις, πάλιν, πάλ-
ιν, Ἡλιοδώρας.
Εἰπὶ αὖτ' ἀνέστη τὸ γλυκὺ μίσγ'
ὄνομα.

Καὶ μοι τὸν βροχθίντα μύθος καὶ
χθιδὴν ἰόντα
Μητιμύσουσι καὶ τὰς ἀμφοτέρω ἐβ-
φατον.

Δακρύον φίλτρας αὖτ' ἰδὲ πόδον, ἔπαυ
καὶ ταν
Ἄλλω καὶ πόλποισι ἀμφοτέρω ἐβ-
φατον.

Εἰς τὴν αὐτὴν τῇ αὐτῇ.
Ἐγχε τὰς Πειθῆς, καὶ Κύπριδος
Ἡλιοδώρας,
Καὶ πάλιν τὰς αὐτὰς ἀνδράγους χέ-
ρηντες.

Αὐτὰ γὰρ μὲν ἰμοὶ γράφεται διδῆς,
ἀς τὸ ποδιστὴν
Οὐτὶς ἐν ἀνέστη συγκομῆσαι
πίομαι.

lege in epigr. posteriore, ἀνδράγους
χέρηντες. Heliodora omnium dearum
loco est, Suadae, Veneris, Gra-
tiae.

Ibid. ἰδ' Ἀχελῶε.] Achelous hic est
aqua quaelibet. Hesych. Ἀχελῶος,
πᾶν ὕδωρ ἔτσι λέγεται. Sententia est:
Nulla aqua vino illo miscenda est,
quod Diocles gratia ebibitur. Sic in

epigr. Meleagri, ἡ ἀνέστη, σὺν ἀνέ-
στη. Postea, cum Ἀχελῶος dicitur, tan-
quam deum & personam alloquitur.

Vf. 3. ἰδὲ τ. ε. ἔχῃ φασὶν] Scribe &
ex Cod. MSto, quo ego usus sum,
& ex edita Anthologia, in cuius po-
strema pagina hoc distichon habetur,
εἰ δὲ τις ἔχῃ. Si quis negat Dioclem esse
polebrum; abstinens; & ego solus cum
habeam sine rivali.

IN EPIGR. XXXII.

Vf. 1. Θεσσαλικὴ Κλειόνηκε] Sic distin-
gue & lege,

εἰ μὰ τὸν ὄξυν

Ἥλιον, ὅς κ' ἔγνω σχέτλιο, πῶ γέ-
γονας;

Non novi equidem, ita prae macie
mutatus es. Ubi fuisti, miser? Omnino
aliud agebat ingeniosissima F. cum
reponeret, τί γέγονας. τι enim nun-
quam in versu producit.

Vf. 3. Recte ἡ μὲν δαίμων, meum fa-
tum te exerceat. Poeta amator ad al-
terum amatorem loquitur.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXXI.

Vf. 1. Ἐγχε, καὶ πάλιν] Prius disti-
chon laudat Schol. Theocriti, & aman-
tium morem notat. Εἰώθεον αἱ ἰσότητες
ὕπερ τῶν ἀγαπομένων πλείονας ἀνὰ θεῶν
ισχυρίζεσθαι. Καλλιμάχῳ, Ἐγχε, καὶ πάλ-
ιν, &c. Sed hos verius sic ex mem-
bris scribendos docuit doctissimus
Casaub.

ἰδ.

Pulcher puer, Acheloe, nimis pulcher, & nemo non
Dicit, *Utinam* nossem solus ego *quae sunt* pulchra.

XXXII.

Theſſalice Cleonice miſer, miſer, non per acutum
Solem non novi, miſer, quid factus es:
Oſſa tibi & tantum adhuc *reſtant* capilli: num te
Daemon

Meus tenet, & moleſto occurrifti fato?

Novi: Euxitheus te rapuit; etenim tu veniens 5

Pulchrum illum, o miſer, vidifti ambobus *tuis*
oculis,

XXXIII.

IN EPIGR. XXXII.

Vf. 1. Κλεόνικα] MS. Voſſ. & Scalig. Κλεόνικα. vitioſe.

Vf. 2. καὶ ἔργων] Placet interpunctio Bentlejana. Sed in ea deſideratur *σα*, quod vix omitti poteſt. Igitur vide an verum ſit, καὶ ὁ ἔργων. σχήματα, π. γήγνας.

Ibid. πῦ γήγνας] Ridiculum, quoniam infra dicat *ὅσα σοι καὶ μύθοι ἔντι τρήχας*. Lege igitur, *τί γήγνας*. A. FABRI. v. Bentl.

Vf. 3. Ὅσα σοι] Sic in Hymn. Cereris:

μίσθ' ἔπι νουράς
Δαίμων ἥς τε καὶ ὅσα μύθων ἔλασ-
σθον. A. FABRI.

Vf. 4. Οὐ μὲν ἔχει] ὁ ἑμὲς, ὁ ἑμὲς, forſan legendum *αἰμὲς*, *crudelis*, *ſa-
vus*. niſi ſe etiam ab Euxitheo captum fuiſſe velit ſignificare. A. FABRI.

Ibid. Οὐ μὲν] Nulla ratio eſt quare Callimachus ſe admiſceat, ſequē amatorem proſteatur. Itaque placeat Annæ correſtione, cui & ſequētia bene conveniunt, χαλκῶ δ' ἔ. θ.

Ibid. θωμωρία] An fato? Certe neſcio: θωμωρία enim pars eſt quam Sacerdotes poſt immolationem capiunt. A. FABRI.

Vf. 5. συνέργας] Similiter Epigr. XLVII. 3.

Ibid. καὶ σὺ γὰρ ἔλθων] Nullum com-
modum ſenſum habet hoc *ἔλθων*, ut bene vidit doctiſſimus Pierſonus, qui in Verofimil. p. 245. rectiſſime cor-
rexit καὶ σὺ παραλθών.

BENT-

ἔργου, καὶ πάλιν ἐπὶ Διουλίῳ,
ἔ. θ. Ἀχελῷῳ.

Κύνη τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται καὶ
δαν.

ἔργου Διουλίῳ, quia amatores quos
cyathos alicujus gratia educebant, de
eius nomine ſolebant appellare. A.
FABRI.

Ibid. Διουλίῳ] Secutus ſum aucto-
ritatem Schol. Theocr. & Hri Ca-
ſauboniani, & reſpoſui Διουλίῳ.
Praecedens *ἐπὶ* induxit librarios, ut
vocativo opus eſſe putarent. Cere-
rum Caſaub. exemplo ſuo ſic ad-
ſcripſerat. ſe de conjectura legere:
ἔργου καὶ τ' ὄνομα ἐπὶ Διουλίῳ. ἔ. θ. Τῶν
ἱερῶν τῶν αἰ. κ. Salmaſius autem ſic
intelligebat: Achelous non ſentit ſa-
cros latices Diocli dicatos: i. e. ad
nomen pueri formoſiſſimi aures non
arrigit.

Vf. 2. Κύνη τῶν ἱερῶν] Κύνη non ad
κυνίδιον, ſed ad ἱερῶν refer, *Illius ſa-
ceros*: nam Latinis etiam *ſacer* ſecun-
dum caſum adſciſcit. A. FABRI.

Vf. 3. καὶ δὲ] Sic Bentlejus c MS.
corrigebat. Sic habet etiam MS. Lip-
ſienſ. & Apogr. Cl. Ruſnken.

Vf. 4. ἐπιτελείμεν] Poëta optat, ut
ſibi ſoliplaceat, ſecurusque frui pue-
ro poſſit. Imitatus eſt Tibullus IV.
13. 5.

*Atque utinam poſſis uni mihi bella
videri!*

Diſpliceas aliis! Sic ego tutus ero.

ubi h. I. Callimachi bene comparat
Cl. Vulpium.

λγ'.

Ὠχρεωτής, Ἐπικυδὲς, ὃς ἔρεισι πάντα λαγῶν
 Διφᾶ, καὶ πάσης ἵχνια δοδεκαλίδου,
 Στίβη καὶ νιοτεῖ καχρημένου. ἦν δὲ τις εἶπεν·
 Τῇ τόδε βέβλη' Ἰηλείον· ὅσα ἔλαβον.
 5X' ἑμὸς ἔρως τοῖόςδε· τὰ μὲν Φόβροντα δῶκεν
 Οἶδ', ταῖδ' ὃς μέσσω κείμινρα παρτίτα'.

λδ'.

Οἶδ' ὅτε μοι πλῆγες κεκαί χεῖρες, ἀλλὰ, Μένιπῶε,
 Μὴ λέγε, πρὸς χαλῖπων, τ' ἐμὸν ὄνειροι ἐμοί,
 Ἄλγῳ τ' ἄλγ' παντός ἐπ' ὅδε πικρὸν ἀκύν.
 Ναί, φίλε, τῷ τῷ σε τὴν τὴν ἀνερατότατον.

λε'.

Ἄρτιμι, πὴν τόδ' ἀγαλμα Φιληραπὲς εἶσατο τῇδε·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι πότνια, τῇδε σά'.

λς'.

Τίν με λειοτάγῃνε, σοοκτόνε, Φήγιον ὄζον
 Θῆκε. τίς; Ἀρχῖν; ποῖ; ὁ Κρής. δόχομαι.

λς'.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XXXIII.

Vf. 3. Στίβη καὶ νιοτεῖ καχρημένου.]
 Lege καχρημένου, laetus, delectatus.
 Horat. Carin. I. 1.

*Multos castra JUVANT, & limbo
 subae*

*Permissus sonitus, bellaque matri-
 bus*

*Desolata. manet sub Jove FRIGI-
 DO*

Venator, tenerae conjugis immemor.

IN EPIGR. XXXIV.

Vf. 3. Ἄλγῳ τὴν διὰ πάντος.] Lege
 & interpretare.

Ἄλγῳ τὴν, διὰ πάντος ἐπ' ὅδε
 πικρὸν ἀκύν.

Ναί, φίλε, τὴν παρὰ σὺ τὴν
 ἀνερατότατον.

*Doleo capus perpetuo dictum hoc
 amarum audis,*

*Hoc quidem dictum. charissime,
 tuorum inamabilissimum.*

Ἄλγῳ τὴν, subintellige κισσὸν. Sic
 καὶ τὴν, ἢ καὶ τὴν, i. e. τὴν διὰ. He-
 sych. Οὐ μάλιν, ἐκ ἀληθῶς. Μινάδρ' ἔ-
 ἐν ὄρῃ. leg. Ὁδὸ καὶ τὴν.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXXIII.

Hoc Epigramma ad verbum vertit
 Horat. Sat. I. 2. 105. monuit doctissi-
 mus Heinsius, & ante eum Scalliger. Vide quae ad Epigramma xvi.
 dicta sunt. A. FABRI.

Hoc epigramma etiam in mente
 habuit Aristaeus Epist. II. 16. i-
 demque versibus Latinis expressit,
 cum Horatii loco comparavit & il-
 lustravit Vavassor in Antibarb. p.
 504. f.

Vf. 3. Στίβη.] Sic amantissimus Pa-
 ter meus in Epistolis I. 68. male in
 MS.

XXXIII.

Venator, o Epicudes, in montibus omnem leporem
 Quaerit, & omnis vestigia cervae
 Pruina & nive usus. si vero quis dicat
 Cape, istum jacet *animal*. non capiat.
 Et meus amor talis est, fugientia quidem sequi
 Novit, & in medio posita transvolat.

XXXIV.

Novi quod mihi divitiarum vacuae sunt manus; sed,
 o Menippe,
 Ne mihi per gratias meum somnium dic.
 Doleo quidem ab quovis verbum illud amarum au-
 diens:

Certe, o amice, & a te illud molestissimum est.

XXXV.

O Diana, tibi istam statuam Phileratis statuit hic;
 Sed tu accipe, veneranda, & illam serva.

XXXVI.

Tibi me, o Leonicida, Apricida, phaginam clavam
 Posuit. Quis? Archinus. Qualis? Cretensis. Ac-
 cipio.

XXXVII.

MS. Codice legebatur *εὐχῇ*. A. FA-
 BRI. Sic & MS. Lipf.

Ibid. *καχρημένῳ*] Lege *καχρημένῳ*.
 A. FABRI. v. ad H. in Dian. 69.

Vf. 4. Τῇ] Cape a τῶν scilicet,
 eo Homerus plus semel usus est. A.
 FABRI.

Vf. 6. *παρεπύματα*] MS. Lipf. male
προπύματα.

IN EPIGR. XXXIV.

Vf. 2. *τίμῳ ὄνειρον*] Proverbium
 olet, *No mihi meum somnium*, hoc est,
ne mihi rem notissimam dicas. A. FABRI.

Vf. 3. *Ἀλγίω τὴν διὰ παντός*] Quid
 haec? Lege *Ἀλγίω μὴν διὰ παντός*. A.
 FABRI.

Ibid. *Ἀλγίω τὴν*] Placet Annae
 conjectura. Τὴν dici intellectu *κατα-
 λὴν*, credo, sed in formula juran-
 di; non cum verbo quoque. Com-
 ma post *παντός* deleui, ut Bent-

lejus volebat. Nec erat in MS. Lipf.
 Interpuncti vero etiam post *ἀντων*.
 Non enim cohaerere hic versus cum
 sequente potest. *τίδ' ἔτι καὶ τὸτο
 αἶμα*. non possunt ad eundem referri.

Vf. 4. *καὶ φίλος τῶν παρὰ σοῦ*] Mihi
 sensus commodior videretur, si le-
 geres, *καὶ φίλος καὶ παρὰ σοῦ*, &c. Ta-
 men recepta lectio poterit stare. A.
 FABRI.

IN EPIGR. XXXV.

Vf. 2. *τίδ' ἔτι σοῦ*] Legerem *οἶον*
 Dorice, pro *οἶωνον*. Sic in fine La-
 vacri Pallad.

καὶ Δαναῶν κλέων ἅπαντα οἶον.
 A. FABRI.

IN EPIGR. XXXVI.

Vf. 1. *μὲν*] Fagina clava Herculem
 alloquitur. A. FABRI.

Ibid. *λεοντάρχων*] Bene *λεοντά-
 ρχων*, Leonem enim Nemasum ne-
 que

λζ'.

Βασιλιάδα ὡς αὖ σῆμα φέρεις πόδας, εὖ μ' αἰοδῆς
Εἰδότη, εὖ δ' οἶνω καίεμα συγχελάσσει.

λη'.

Εἰς Ἐρασίξωον τ' πότην.

Τὸν βαθὺν οἶνοπότην Ἐρασίξωον, ἡ δὲ ἐφεξῆς
Ἀκρήτης ὡς ποθεῖς ὥχρε' ἔχουπα κύλιξ.
λθ'.

Ὁ Λύκιος Μειοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπεκπῶ
ἔθηκε τῇ κερατοῖ, δίδωμι ἔφ' ἀρίστῳ,

Σά-

que ferro neque sagittis confodit
Hercules : sed circumposita collo
mano, eo usque astrictum tenuit,
donec eum praefocavit. Apollod.
lib. 2. οὗ δὲ τὴν Νημίαν ἀρκεῖται καὶ
αὐτὸν λίοντα μεσείσας, ἐτίξωσι πρῶτον,
οὗ δὲ ἰμαθὶν ἄτρωτον ὄντα, ἀκαταμάμ-
ντο τὸ ῥέπαλον ἐδίωκε, συμφορῶντι δὲ
οὗ δὲ ἀμφίστασι σπύλαιον, αὐτὸ τὴν ἱστῆρας
ἀπομαρτυροῦσιν εἰσοδόν, διὰ δὲ τὰς ἱστῆρας
ἐπισπᾶσθαι τῷ θυμῷ, καὶ πυρρῶς τὴν χί-
μα τῷ τριχάλει κατέσχευ ἀγχοῦ ἔως
ἐπὶ τοῦ. A. FABRI.

Ibid. αὐτομάχων] Monstrum ver-
bi est. Profus accedo Cel. Valke-
nario, qui mihi scripsit, sibi corri-
gendum videri αὐτομάχ' ὀφεί.

Ibid. οὐκ ἔστι] Erymanthium a-
prum intellige. A. FABRI.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XXXVII.

Vf. 1. Βασιλιάδα παρὰ σῆμα &c.] In
MSto codice hic titulus est hujus epi-
grammatis.

Καλλιμάχου δὲ τὴν Βάττιν οὐδὲ
Βασιλιάδην πύλαιον.

Unde vero nobis pugilem illum Cal-
limachum? lege πύλαιον. ἢ pro α-
passim occurrit in libris Graecorum. Sed
inscripta est inscriptio. Nam Epigram-

ma est in ipsum Callimachum, au-
tore incerto.

IN EPIGR. XXXIX.

Vf. 1. Ὁ Λύκιος Μειοίτας] Graeca
verbi, prout restituenda sunt;

Ὁ Λύκιος Μειοίτας τὰ τόξα ταῦτ',
ἐπεκπῶ

ἔθηκε. Τῷ, κίρας τοῦ δίδωμι καὶ
φαρῆται,

Σάρατι, τὸς δ' αὖτε ἔχουσιν ἔσπε-
ρίται.

Inscriptio erat in Cod. MSto. Καλλι-
μάχου τετραμέτρον: nimirum ex duobus
Dimetris catalecticis constat. Non
itaque distinguendus est versus in
duos Hemijambos vel Anacreonticos.
Idem enim metrum infra habes Epig.
xli. Δίμετρον τῇ Πυλαίῃ τῇ τέτρων' ἑξ
Πε-
λαγον. de quo vide Hephaest. p. 57.
Est & Sapphus metrum apud eun-
dem p. 34. una duntaxat syllaba ab
hoc differens. Γλαυκὰ μῦται ἔτι δ' ἄνα-
μαι πύλαιον τὸν ἱστῆον. Arcus & Phae-
tra, donum Sarapidi dicatum a sagit-
tario Menoeta: non potuit sagit-
tas dicare; quippe eas omnes con-
sumferat in Hesperitashostes. Hesper-
itae autem qui sunt, docet Step-
hanus: Ἐσπερίαι, πύλαιον Λύκιος ἢ τὸν Βερε-
νίαν. ὁ πολέτης, Ἐσπερίται. Καλλιμά-
χος ἢ τὸς Ἐπιγράμματος. Hoc ipsum
epigramma voluit Stephanus. Ptole-
maeus in descriptione Cyrenicae
τε-

XXXVII.

Battiadae ad tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, & bene in convivio tempeſtiva ridere.

XXXVIII.

In Eraſixenum potorem.

Profundum vini potorem Eraſixenum bis porro
Vini epotus abſtulit calix.

*Epigrammata ſequentia vertit Richardus Bentlejus
ſecundum emendationes ſuas.*

XXXIX.

Lyctius Menoetas hos arcus dedicavit:
Cape, inquires, o Sarapi; arcum & pharetram

Tibi

regionis, Βαρυίας, ἡ καὶ Ἑσπερίδου.
Eadem fere habes apud Strabonem
& Plinium.

Ibid. Diſticha, quae ſequebantur,
Ἐχεται πολλὰ μὲν &c. & Ἀ τὰς ἀπο-
μυῖν &c. inter Fragmenta rejecimus.
Sic enim inſcribuntur in Cod. MSto.
Καλλιμάχου τετραμέτρον Βαρυιάν, ἔστι δ'
ἡ τίλμοι ἐπὶ γράμμα. Et, Τὴ αὐτὴ τε-
τράμετρον ἑκαδικαὺς ἀλλὰ βιάν, ἔστι τῶ-
τε τίλμοι.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXXVII.

De inſcriptione epigrammatis re-
cte iudicat Bentlejus. Παντὴν exhiben-
plane Apogr. Scallgeri & Ruhnck.
Sed Scaliger in margine titulum &
ipſe ineptum iudicat.

Vf. 1. οὐ μὴν ἀνιδὴν] Sic in ſupe-
rioribus Epigrammatis num. xxvi.

— ὁ δ' ἔστιν κρείσσοι βασιλεύς.

A. FABRI.

IN EPIGR. XXXVIII.

Hoc epigramma pro inedito dat
Jenſus. Sed, quod me monuit do-
ctiſſimus Ruhnkenius, extat etiam
apud Athenaeum X. p. 436. ſed ſine
auctoris nomine, cum varietate qua-
dam.

Vf. 1. Τὸ β.] Athen. Οὐ β. ex quo

Cafaubonus hunc ſenſum eruebat:
Eraſixenus, qui non erat ſtrenuus
potor &c. Sed hoc repugnat testi-
monio Athenaei, qui exemplum vino-
ſi hominis in eo eſſe vult. Tὸς corri-
gebat Dalechampius.

Vf. 2. Ἀκρίτα] Sic ed. Jenſ. & Athe-
naeus. Temere editum erat ἀκρίτα.
Pro προποδίων Athenaei libri habent
φανερών: in quo videtur eſſe vitium
operarum pro φανερών.

Ibid. ἔχον ἔχουα κύλας] Lege ἔχον
ἔχουα κύλας. A. FABRI.

IN EPIGR. XXXIX.

Vf. 1. Ὁ Δάκτιος Μενότας] Huius
Epigrammati in MS. appoſitum erat
παρμυδὸν τετραμέτρον, quod ridiculum;
verſus enim ſunt Hemijambi: eos
itaque ſic diſtingue:

Ὁ Δάκτιος Μενότας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἱππικῶν
Ἔδουα τῇ Κραεῶν,
Δίδουα καὶ φαρτρῶν
Σάρατι, τὸς οἷός τ'
Ἐχουα Ἑσπερίδας.

A. FABRI.

Ibid. ἱππικῶν] Lege ἀρπυγῶν, Gal-
lice diceres *renonçant*, & *las du mes-
tier*. Monuit illuſtris Huetius. A. FA-
BRI. Non bene. Vulgatum rectum.

Vf. 2. Ἔδουα] Legendum omnino
ἰδουα, probat τὸ ἰδουα verſ. 4. id-
que

Σάραπι, τὺς οἷτ' ἔχουσιν Ἑσπείται.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Συλήνῃ ᾠείφοιτο
... εἰκόν' ... αὐτῆς
Ἔθηκε, τῇ πε μίτῃ,
Ἡμᾶς τὺς ἐφίλησε.

μα'.

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τῦτοι ἔκ Πελασγῶν
Ἀκείσι τὸν νηὸν ἐδείματο παῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κατὰ θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἶπατο τῷ κερδίων δεκατέματ' αἰ γὰρ εὐξαθ' ἕως.

Εἰς

que etiam in mentem venit eidem
Inuetio. A. FABRI.

Ibid. τῇ κερσού]. Quid sit κερσού
neminem puto posse conijcere: for-
san legendum τῇ κερσού, hoc est *Isidi*.
Isis enim βούκρας. Herodot. in Eu-
terpe: Τὺς μὲν γὰρ καθαῖς ἱστίας τῶν
βοῶν, καὶ τὺς μόσχους οἱ πάντες Αἰγύ-
πτου θύουσιν. τὰς δὲ θυλίας ἡ σφι ἔχει
θύων, ἀλλὰ ἱερεῖσι τῆς Ἰσι. τὸ γὰρ
τῆς Ἰσι ἀγάλμα ἰὸν γυπαίου. βού-
κρας ἰσὶ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν τὴν γρά-
φουσι. A. FABRI. Rectissime correxit
Bentlejus: τῇ, κίρας τῷ δίδωμι. MS.
Lipf. in marg. τοὶ γίρας. τοὶ, quod
correctionem Bentleji firmat

Vf. 3. Ἑσπείται] Qui sunt Ἑσπεί-
ται nescio, an qui πρὸς ἑσπέραν de-
gunt? Caeterum quod hic legitur ὁ-
εῖς, id satis superque ostendit τὸ τέξα
versu primo de arca debere accipi:
nunc itaque modo tibi de iis omni-
bus quae hic dicta sunt, satis constet,
integrum Epigr. per nos soluta ora-
tione reddendum accipe: *Ego Lycius*
Menestes hunc arcum militias lassus ar-
pendo cornigeras Isidi, tibi parettram,
o Sarapi, sagittas quidem Ἑσπείτας te-
uenti. A. FABRI.

BENTLEI.

IN EPIGR. XL.

Vf. 1. Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ &c.]
In Codice MSto sic habetur,

τὸν τι Πάνα,

Καὶ τὺς αὐτὰς ὁρὰ τέλεινα θάρους.
Sine dubio legendum θύρους. In cae-
teris non mihi satisfacio. Deest, ut vi-
detur, unus versiculus post Πάνα. In
eodem MSto erat, Συ σπρίφ-
το. Unde supplevi Συλήν, non
inrequens, mulieris nomen.

IN EPIGR. XLI.

Vf. 1. Δέμητρι τῇ πυλαίῃ] Graeca
sic legenda sunt:

Δέμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τῦτοι ὦν
Πελασγῶν

Ἀκείσι τὸν νηὸν ἐδείματο, παῦθ'
ὁ Ναυκρατίτης

Καὶ τῇ κατὰ θυγατρὶ τὰ δῶρα Τι-
μόδημο

Εἶπατο, τῶν κερδίων δεκατέμα-
τα. καὶ γὰρ εὐξαθ' ἕως.

Priores duos habes apud Hephaestio-
nem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἱαμειῶν
ἐφθνημῶν δεκατάλειον. Καλλιμα-
χο,

Δέμητρι τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Aegypti; unde Nau-
cratites, ut supra ab Ἑσπείρας, Ἑσπεί-
ριτας.

Tibi do : sagittas vero habent Hesperitae.

XL.

Dona Veneri

Silena vagabunda imaginem suam

Dedicavit, & mitram

Quae mammas vinciebat.

XLI.

Cereri Pylaeae, cui hoc templum ex Pelasgis oriundus

Acrisius condidit, & filiae apud inferos Proserpinae

Haec dona Timodemus Naucraticus

Dicavit, quaeustum decimas: ita enim voverat.

XLII.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XL.

Epigramma hoc in Apogr. Scal. Voss. Ruhnk. & MS. Lipsf. habet hunc titulum: Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῇ τῷ προσφύγοντι τετραμέτρῳ ἰσχύει διπλοῖα ἰσοκατάλλαξιν.

Vf. 1. τῇ Ἀφροδίτῃ] Corrigo: τῇ Ἀφροδίτῃ, quod versus desiderat.

Vf. 2. Σιλήνῃ] Hoc est a Bentlejo, cuius notulam vide. MSS. aut αὐτὴ μόνη, ut Scal. & Voss. aut σοὶ μόνη, ut Lipsf. ut corrigebat Scaliger, qui περιφροῖτο volebat esse nomen proprium, aut Σιμάνῃ, ut Ruhnk. Mihi Bentleji ratio placet.

Ibid. περιφροῖτο] Sic supra Epigr. 30. περιφροῖτο ἱεράμιον. A. FABRI.

Ibid. εἰκόν' αὐτῆς] Lego αὐτῆς. Suam enim Veneri statuam posuerat Simona, id sequentia satis probant. A. FABRI.

Ibid. εἰκόν' αὐτῆς] Est versus mutilatus: Articulum praeponendum esse patet, ut initium versus sit τὴν εἰκόν': sed excidit verbum ante αὐτῆς,

τὴν εἰκόν' . . . αὐτῆς.

Αὐτῆς, quod placebat Annae, exhibet Apogr. Ruhnk. Mox correxi ἰθάκη pro ἰθύνῃ e MS. Lipsf. Denique rectissime Anna ἢ μαστὴς ἱφύλασσειν. Additamentum, quod erat in libro Bentleji, est etiam in Apographis Scal. Voss. Ruhnk. & MS. Lipsf.

Vf. 4. Ἡμᾶς τὴν ἱφύλασσει] Lego ἢ μαστὴς ἱφύλασσει, mammas custodiebat. Notum est antiquitus puellas fasciis pasci, I.

pillas vincire fuisse solitas. Anacreon in aureolo illo Poëmatio num. xx.

Μύρον, γύμναι, γονομένη,
Ὅπως ἰγὼ σ' ἀλείψω,
Καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν,
Καὶ μαζχαροὶ τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλοι γαστρίμην,
Μόνον ποσὶν παταύει με.

& Terent.

Haud similis virgo est virginum nostratum, quas matres student

Dimissis humeris esse, vinculo rectore ut graciles fiant. A. FABRI.

Ibid. τὸν τε Πάνα] Nihil hic video. Multa desunt. A. FABRI.

IN EPIGR. XLI.

Hoc epigramma in MS. Lipsf. & Apogr. Ruhnk. habet hunc titulum: Καλλιμάχῳ ἐπὶ διπλασιασθείσῃ τῇ διπλοῖα ἰσχύει διμετρῷ πλειονίζοντι μίᾳ συλλαβῇ τῷ ἑξαμέτρῳ. Epigramma ipsum bene correctum a Bentlejo arbitror: primi versus correctionem auctore Hephaestione, & iubente metro recepti.

Vf. 1. Δάμνην τῇ Πυλαίᾳ] Cererem Πυλαίαν vocat, quod notandum. Sic supra in illius Hymn. illi clavem dat. κατωμαδίας δ' ἔχει κλέδα.

A. FABRI.

Ibid. Πυλασγῶν] Lege ob versum ὃ ἐκ Πυλασγῶν. A. FABRI.

Vf. 2. Ναυκρατίδης] Quid hoc Ἀκρίσι? Ναυκρατίδης? Legendum puto, ναυκράτης, navium visor. A. FABRI.

Vf. 3. τῇ κάτω Συγατρί] Προσεστῆσαι. A. FABRI.

T

IN

μβ'.

Εἰς ἱεραίᾳ πᾶ Δῆμπε ☉ γραῦν αἰσίως πλεω-
τήσασαι, ὅπῃ πῖρα μέτῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

Ἰερὴν Δῆμπε ☉ ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,

Ὡν, καὶ μετέπειτα Δινδυμήτης

Ἡ χεῖρς γινόμειν, ἡ ἰὺν κένις ἦτο * * * *

Πολλῶν περσασίῃ νεῶν γυμνακῶν.

5 Καὶ μοι τέκν' ἐγένοντο δὴ ἄρσυνα, καὶ πέμυσ' ἐκείνῳ

Εὐγέρως οὐκ ἔχουσιν. ἔρπει χαίρῳ.

μγ'.

Ἡμοὶ μεν ψυχῆς ἐπὶ τὸ πῖον, ἥμισυ δ' οὐκ' οἶδ'

Εἴτ' Ἐρ ☉, εἴτ' Ἀΐδης ἤρπασε· πλὴν ἀφαιέσ.

Ἡ

IN EPIGR. XLII.

In inscriptione Apogr. Ruhnck. habet: ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἰσοσταλάζον.

Vf. 1. Καβείρων] Καβείρας dicebatur *Divi Petri*. Eosdem Samothracas esse existimant. Vide quae apud Florentinum dicimus. A. FABRI.

Vf. 2. Ὡν] Mihi hoc suspectum est. A. FABRI.

Ibid. Δινδυμήτης] *Dindymene*, Cybele est a Didymo Phrygiae monte, qui illi sacer est. Catull.

Dea, magna Dea, Cybele, *Dindymēti magna Dominus*. A. FABRI.

Vf. 3. γινόμειν] Haec corrupta sunt. A. FABRI.

Vf. 4. περσασίῃ] Quae sequuntur ita corrupta sunt & deperdita, ut nihil mihi ad explicanda tentandam judicem. A. FABRI.

BENTLEY I. 12

IN EPIGR. XLII.

Vf. 1. Καὶ μοι τέκν' ἐγένοντο δὴ ἄρσυνα

καὶ πέμυσ' ἐκείνῳ

Εὐγέρως οὐκ ἔχουσιν

παρ.

Εὐγέρως, verbum Aristotelis, *Εὐγέρως* est ad hoc usque usurpatum & notans de

provestam & beatam senectutem. *Κηρύμνος*, i. e. καὶ ἀπύμνος vel καὶ ἐπύμνος. Illud. vero ἦτο.... notat ἡγαμῶτα eam fuisse ἐν χοροστασίᾳ καὶ ἡρωμνίᾳ, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυμνακῶν. Plutarch. de Iside & Osiride pag. 649. edit. Steph. Ἡ σὺ γινόμειν, ὡς Κλέα, προσκῆπτον ἔστιν, ἀρχιλαμίνουσιν ἐν δαλφοῖς τῶν Θυιάδων. lege ἀρχηγὸν μὲν εἶναι, ut supra in κεφαλαίῳ καταγρ. p. 523. ἢ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγὸς ἔσται.

IN EPIGR. XLIII.

Vf. 4. τὴν δρῆσιν μὲν ἐπὶ τῷ πῖον] Pro ἐπὶ τῷ πῖον, quod huic sententiae plane incongruum est, malim ἐπὶ τῷ πῖον, ab ἐπὶ τῷ πῖον, recipio, admissio.

Vf. 5. Non displicet emendatio Scaligeri: sed magis arridet altera, Οὐκ εἰς ἐκ τῶν ἐρῶν; ἐκείνῳ γὰρ ὡς ἀδελφῷ.

Philostrophus in vita Apollonii lib. 1. 6. proverbium esse docet, Πᾶσι τῷ πῖον ἐπὶ τῷ πῖον;

A R I O R U M.

IN EPIGR. XLIII.

Vf. 1. Ἡμοὶ μεν ψυχῆς ἐπὶ τὸ πῖον] Praefatio quaedam poem. p. 135. super his Epigrammatis, iudicium meum habet: sed tunc nondum divini Scali.

li.

XLII.

Sacerdos Cereris eram olim, & postea Cabiroom,

O viator, & deinde Dindymenes

Anus ego; quae nunc sum pulvis; *quin etiam & functa sum*

Multarum praefectura juniorum mulierum:

Et mihi erant duo liberi sexus virilis: & oculos clausi

Felici senectute in eorum manibus: abi jam laetus.

XLIII.

Dimidium quidem animae adhuc spirat: dimidium vero nescio

An Amor an Orcus rapuit: sed certe evanuit.

Pro-

Igeri Epistolae videre contigerat; quae abhinc fere quindecim diebus in manus meas devenere. Illas ego dum studiose propero, in eam tandem studiose propero, in eam tandem Epigrammatis conjecturam suam significavit. Atque ibi non sine gaudio suspitionem meam tanti viri auctoritate firmatam deprehendi. En tibi ejus verba: *Equas gratias tibi habeo, qui quod vix sperare audebam, id mihi ultro obtulisti? Epigrammata, inquam, illa Graeca, quae ideo despectaveram, non quod ab optimo & eruditissimo viro Crutero nostro me quidvis impetratarum diffiderem: sed quia neque fas videbatur esse Codicem ex Bibliotheca educti, ut huc mitteretur, neque putabam esse istum, qui molestam illam provinciam Graecae describendi suscipere vellet. Itaque & voto meo satisfecisti, & dissidentias ante expectationem succurristi, &c. Callimachi Battidae multa agnoscere, quae illius esse Dorici character satis probat. Reliqua Callimachi nomina, ut stylo, ita dialecto differant: quae ut Battidae illius esse non negem, ita temere non affirmaverim. Sane magna discrepantia, sed omnibus de hoc libere judicare per me licet: quandoquidem ipsa conjecturae meae diffida. In quibusdam furtivorum summorum Poetarum Latinarum deprehendi. Nam istud "Hæro" non solum in v. 1. sed etiam in v. 2. expressit Q. Calpurnius Poeta: Ausugit mi animus,*

credo, ut solet, ad Theotimum. *Tantum nomen pueri mutavit, qui in Graeco est Κηροίος: ex sic Κηροίος: ita enim legimus. Si Callius, qui opponit elegantiam Latinorum Graecis Poëtis, illud Epigramma ad verbum ex Graeco imitatum scivisset, profecto nunquam illi in mentem venisset, ut, quam Iugenia Latina extollere vellet, & Graecorum lepore opponere, Poëmatium in medium produceret, quod non Latini, sed Graeci argumenti esset. Alterum furtum est Horatii Sermo II. lib. 1. Leporem venator ut alta in nive festatur, &c. Habes totidem sermo verbi, "Ουρανός, Έρινος, in Apogr. Haetenus Scalliger. Nunc Quinti Catuli versus integros lubet referre: nam forsitan aliquid juvabunt ad veram Epigrammatis scripturam indagandam, quod male in MS. Codice scriptum est.*

Ausugit mi animus, credo, ut solet, ad Theotimum

Devenit. Sic est: Per fugium illud habet.

Quid si non interdixem ne illum fugitivum

Mitteret ad se intro: sed magis ostenderet?

Ultimū quaesitum. Foras ne ipsi te nequam

Formido. Quid ago? De Venus consilium.

A. FABRI.

Ibid. μω] MS. Lipf. μω. non male.

Vf. 2. [E] MS. Lipf. ipi. Sic &

T 2

Apogr.

310. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜ.

Ἡ ρά πιν' ἐς παίδων πάλιν ὤχετο. καὶ μὲν ἀπῆλπε
Πολλάκι. τὴν δρῆσιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι.
5 Οὐκ ἴσον ἔφη σοι, ἐκείσε γὰρ ἡ λιθόλυτος
Κεῖται καὶ δυσίεως, οἷδ' ὅτι περ φρέφεϊ).
μδ'.

Εἰ μὲν ἔκωσ' ἄρχεν ἐπικλώμασα, μυρία μέμφω.
Εἰ δ' ἄκων ἦκω, τὴν προπέττειαι ὄρα.
Ἀκρηΐ) καὶ ἔσως με ἀνάγκασιν, ὣν ἡ μὲν αὐτῶν
Εἴλκεν, ὅδ' οὐκ εἶα σώφρονα θυμὸν ἔχεν.

Ἐλ.

Apogr. Scal. & Voss. Interpunctio
versus est in MS. ut expressi.

Vf. 3. πάλιν ὤχετο] Interrogandi
notam post ὤχετο poni debere arbi-
tror. A. FABRI.

Ibid. ὤχετο] In Lipsf. est nota in-
terrogandi: quod placet. Post cor-
recti ἀπῆλπον, ut voluit Anna. Nam
sic MS. Lipsf. Apogr. Scal. Voss.
Ruhnk.

Ibid. ἀπῆλπον] Legendum omni-
no καὶ μὴν ἀπῆλπον, & tamen interdixit
fugere, &c. A. FABRI.

Vf. 4. δρῆσιν] fugitivam. Subaudi
ψυχῇ. Δρῆσαι, δραπέτεις, Hefych. A.
FABRI.

Ibid. ὑπέχεσθε] MS. Lipsf. ὑπόχεσθε.
In Apogr. Ruhnk. adscriptum erat:
Forte ἐπῆχεσθε, i. καλῶς ἀνελθὼν, re-
tineat. Bentlejanum melius est.

Vf. 5. Οὐκ ἴσον ἔφη σοι] Lege ut su-
pra ex Scaligero.

Οὐκ εἰς Κρησσοῖς;

Annon ad Cepheum aufugit?

A. FABRI.

Ibid. οὐκ] MS. Lipsf. & Apogr. Scal.
& Voss. ἐκ συνήκειν. In margine
Lipsf. libri est correctio Scaligeri:
quam probō.

Ibid. ὁ λιθός.] Lipsf. & Apogr. Scal.
Voss. & Ruhnk. ἡ, quod recepi, id-
que requirit praecedens ἡ δρῆσις.

Vf. 6. Κεῖται καὶ δυσίεως] Lege &
distingue.

ἐκείσε γὰρ ὁ λιθόλυτος)
Κεῖται καὶ δυσίεως, οἷδ' ὅτι περ φρέ-
φεται.

A. FABRI.

Ibid. ὅτι περ] MS. Lipsf. πρ. recte.
Apogr. Ruhnk. σίεται. Sed Cel.
Valkenarius eleganter hic legendum
censet οἷδ', ὅτ' ἐπισφραγίσται, e loco Lu-
ciani T. I. p. 637. ἐπισφραγίσται γὰρ
εἰς τὰ πύθια, ὥστε οἱ δυσίεως.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XLIV.

Vf. 1. Εἰ μὴ ἦκω &c.] Graeca sic
restitue:

Εἰ μὴ ἦκω, Ἀκρηΐ, ἐπικλώμασα,
μυρία μέμφω,

Εἰ δ' ἄκων ἦκω, τὴν προπέττειαι
ὄρα.

Ἀκρηΐ) καὶ ἔσως με ἀνάγκασιν ὣν
ὁ μὲν αὐτῶν

Εἴλκεν, ὅδ' οὐκ εἶα σώφρονα θυμὸν
ἔχεν.

Ἐλθὼν δ' ἐκ ἐνόσσα, τίς ἡ τήν)
ἀλλ' ἰρίσσα

Ἐν θυμῷ οἱ τὴν ἐς ἀδίκω,
ἀδίκω.

Codex MSus quo usus sum habet,
προπέττειαι ὄρα; ἡ μὲν ἔχων, ut Editio
A. Fabrae. τὴν προπέττειαι ὄρα. Vide
temeritas quid facit. Excusatione te-
meritatis purgat se ab injuria atro-
ciore. Ἀκρηΐ), nomen adolescentis
ingenui, quem poeta comesstabun-
dus petulantiter est osculatus. Recte
autem ὁ μὲν αὐτῶν; & frustra sunt,
qui supponunt αὐτὸν. Epigramma in
Antholog. lib.

Καίτε Νεκκλίδεα δίδυμοι γίνεσθαι, ὡς
ὁ μὲν μῶν

Πατρίδα δουλοσύνης ῥύσασθαι, ὁ δ'
ἀπορρύσας.

Pra

Profecto ad puerorum quempiam rursus abiit: & quidem interdixi

Saepe; fugitivam ne recipite, adolescentes.

Non vadis ad Ephebum? illuc enim lapidatam illam. 5

Et perditio amore captam scio aliqua reverti.

XLIV.

Si sciens prudensque, Archine, comestatus ad te sum, quantumvis me incusa:

Sin inscius veni, temeritatem vide.

Vinum & amor me perpulerunt: quorum hic quidem

Trahebat: illud vero non sinebat sanam mentem habere;

Ve-

Pro τὴν ἑαρὴν vero substitui, *δερὴν*. Theognis:

Ἔθθα μίσην περὶ παῖδα λαβὼν ἄγκω' ἐβίλησα
Δερὴν δ' ἐπὶ τέρην φέβγ' ἀπὸ σώματος.

IN EPIGR. XLIV.

Vf. 1. Ἐλκ' ἔχων &c.] Graeca sic legenda:

Ἐλκ' ἔχων ὁ ζυῖος ἰλασθαι αἰε κινῆσθαι

Πιῦμα διὰ σπύων, εἶδες, ἀν- γάζετο;

Τὸ τρίτον ἔδν ἔπιν. τὰ δὲ πόδα φυλλοκοιῦντα

Τῶνδ' ἀπὸ σωματίων πάντ' ἰ- γίνοντο χαμαί.

Ἵσθῆται μίγα δὴ τι, μὰ δαίμονας ἔκ ἀπὸ βυστῆς

Εἰκάτω, φαρὲς δ' ἔχνη φάρ' ἱμα- θον.

Versu tertio pro ὁ ζυῖος ἔπιν, MStus quem ego vidi, ἔχνη πιν. Forte igitur legendum: Τὸ τρίτον ἔχνη πιν, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit. Sed prius illud malo. Pro σωματίων apud Athenaeum legitur σπύων lib. xv. p. 669. Τὸτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Κυλλινάχῃ ἀνα- γινώσκων ἐπιγράμματα, ὡς ἐστὶ καὶ τῶ- το, ἐκίζετο μανθίν, ὑπὸντος τὴ Κυ- λινάχῃ,

τὰ δὲ πόδα φυλλοκοιῦντα

Τῶνδ' ἀπὸ σπύων πάντ' ἰγίνοντο χαμαί.

Recte autem, nisi fallor, emenda-

tum, ὼσθῆται μίγα δὴ τι. *Assuas, sagras, amor.* ut Callimachus alibi: ὡσθῆται κικαυμίν & ἰσθῆται; & in epigram. Νὺν ὁ μὲν ἄλλος δὴ θύεται πυρὶ. Theocritus eadem plane meta- phora: Idyll. vii. Αἶαν τὸν Λυκίδαυ ὡσθῆμεν ἐξ Ἀσπιδίτης. & Idyll. xxii. Καὶ τὸ φιλασθῆς, Ἀνίκα τὴν κροδίαυ ὡσθῆμεν &c., ἀλμυρὰ κλαῖσθαι. Illud vero τὸ μίγα δὴ τι, in deliciis erat poetæ huic, ut H. in Delum; Σπερ- χομένη μίγα δὴ τι καὶ ἑφατόν. & ibi- dem vf. 189. Αἰνέσθης μίγα δὴ τι. & Hymn. in Lav. Palladis vf. 122. Ἡ μίγα τὰν αἰώνων δὴ τι περισσώτερον. Pu- strema illa φαρὲς δ' ἔχνη φάρ' ἱμαθον, proverbii locum habent: Ego ama- tor amantis mores & signa probe cal- leo. Ἐχνη δὲ φάρ' τι φάρ', καὶ λύκον.

VARIORUM.

IN EPIGR. XLIV.

Vf. 1. Εἰ μὲν ἔκων] Omnino cor- ruptum est prius duthichon, atque immedicabile, nisi meliores Codices nanciscamur. A. FABRI.

Ibid. ἔχνη] Margo Lips. ἔχνη.

Vf. 2. ποσπένται ἔχων] MSS. Bendl. & Lips. ἔρα: quod recepi.

Vf. 3. Ἀκρητος καὶ ἔρας με διάρχασιν] ad verbum pene Terent. Adelpsi. Act. iii. Sc. iv.

Persuasit nox, amor, vinum, a- dulescentia A. FABRI.

Ibid. με ἀνάχνη.] Lips. μ' ἀνάχνη.

5' Ἐλθὼν δ' ὄσ' ἐβόησα· τίς ἢ πίνῃ; ἀλλ' ἐφίλησά
τῇ ἰατρῇ. οἱ τῷτ' ἐτ' ἀδίκημα ἀδικῶ.

με'.

Ἐλκῇ ἔχον ὁ ξύνῃ ἐλάνθανεν· ὡς ἀνηγόν

Πνεῦμα λῆσ' σπείων, εἶδες, ἀνηγάγαςτο.

Τὸ τρίτον ἢ γ' ἔπει, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολουῖται

Τῶνδρος ὑπὸ τομαίων πάντ' ἐγείοντο χαμαί.

5" Ὡπήμεν μεγάλως π, μὰ δαίμονας· ὄσ' ὑπὸ ῥυσμῶ
Εἰσέζω, Φωρὸς δ' ἔχρια Φῶς ἔμαθαι.

μτ'.

Ἔσι π, καὶ τ' Πᾶνα, κεκρυμμένοι, ἔτι π ταύτη,

Ναὶ μὰ Διόνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδῇ.

Οὐ θαρσύνω μὴ δὴ με περὶ πλεκα. πολλάκι λήθη

Τοῖχον ὑποπράσσει ἡσυχίᾳ ποταμός.

Τῷ ἢ ἡ δειδύχα, Μενέξενε, μὴ με παρεσδύς

Οὗτ' ὁ σ', εἰ γ' ἀρῆς, εἰς τ' ἔρωτα βάλῃ.

μζ'.

Ibid. ἂν ὁ μὲν αὐτῶν] Legendum pu-
to:

ἂν ὁ μὲν αὐτῶν

Ἐλκῇ, ὁ δ' ἄκ. A. FABRI.

Vf. 3. ἰκέσθαι] Cl. Pierfonus Ve-
rosim. p. 86. eleganter corrigit ἐβό-
σα, quod idem est qua sensum cum
Bentleiano ἰκέσθαι. de quo verbo vid.
Bentl. ad Fr. Lili. & viros doctos
ad Hesychium. Distichon hoc sine
auctoris nomine habet Plutarchus de
cohib. ira T. II. p. 455. B. usque ad
τὴν ἰατρῇ. Sed ille habet φίλῃ. In
eo, ut opinor, latet Bentleji δι-
ρίν.

IN EPIGR. XLV.

Vf. 1. Ἐλκῇ] Hoc epigramma ex
mea sententia sic legendum est:

Ἐλκῇ ἔχον ὁ ξύνῃ ἐλάνθανεν· ὡς

ἀνηγόν

Πνεῦμα διὰ σπείων, εἶδες, ἀνη-
γάγαςτο.

Τὸ τρίτον ἀνδ' ἔπει· τὰ δὲ ῥόδα
φυλλοβολουῖται

Τῶνδρος ἀπὸ τομαίων πάντ' ἐ-
γείοντο χαμαί.

Ἐλκῇ, ὁ δ' ἄκ. A. FABRI.

ἂν ὁ μὲν αὐτῶν

Ἐλκῇ, ὁ δ' ἄκ. A. FABRI.

Ibid. ὡς ἀνηγόν] Leg. ὡς ἀδελ-
φόν. DORV. ad Charit. p. 328.
Ipsa vir doctus in Apogr. Rubnk.
mox ἰδὼν pro ἰδὲς; ante tertium au-
tem versum ei nonnulla deesse vide-
bantur.

Vf. 2. διὰ σπείων εἶδες] Mihi τὸ εἶ-
δες suspectum est, neque video quo-
modo recte possit intelligi. Legerem

Πνεῦμα διὰ σπείων ἐκτὸς ἀνηγόντα.

A. FABRI.

Vf. 3. Τὸ τρίτον ἢ γ' ἔπει] Haec e-
go non intelligo, & videtur aliquid
deesse. Postremum etiam distichon,
meo quidem iudicio, alio pertinet.

A. FABRI.

Ibid. ἢ γ' ἔπει] MS. Lipf. ἀνὰ. quae
est correctio Scalig. Apogr. Scal.
ἢ γ' ἔπει. Voss. ἢ γ' ἔπει.

Ibid. ἢ γ' ἔπει vel ἢ γ' ἔπει] In li-
bris manu exaratis post ferri prior
lectio, ut ad κατὰ τὴν ἀνὰ respicere-
tur, quo licet ab amanuibus in pel-
vix

Veniens autem non animadverti quis aut cujus esses; 5
sed osculatus sum

Cervicem: si ista est injuria, injurius sum.

XLV.

Vulnus habet hospes, nobis inscientibus: vidisti,

Quam moestum suspirium per pectus ducebat?

Jam tertium bibebat: rosae vero, foliis cadentibus,

Ab hominis corollis humi jacuerunt.

Torretur vehementer per deos: non de tramite ab- 5
erro

Conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi.

XLVI.

Est aliquis occultus, per Pana; est per Bacchum,

Ignis aliquis sub hoc cinere.

Non audeo; noli me amplecti; saepe latenter

Murum subrodit quietus amnis.

Quamobrem & nunc metuo, Menexene, ne mihi 5
subrepens

Hic tacitus insinuator in amorem me conjiciat.

XLVII.

vim saepe, at & in terram vinum
cum sonitu allidebatur sive elideba-
tur. Dionysius ὁ Χαλκῆς cognomine
ap. Athenaeum L. XV. 11. 668.

Κόπτασθαι ἐνθάδε σὺ τρίτον ἰσχύσαι οἱ
δυσίρωτες.

v. modo Scalig. ad Manil. V. p. 412.
& If. Casaub. ad Athen. XV. 1. & 2.
ne alios excitem. Ipse Callimachus
Fr. CII.

Πολλοὶ καὶ φιλότιτοι Ἀνόρτιον, ἔκαστον
ἑκάστη

Ὀνόμασιν Σαυλῶς ἐκ κυλλῶν λα-
τάρων.

ubi Illud ἑκάστη negligitur in versione.
Utrumque indicat habitum amato-
rum, qui πολυπότοι. Vid. ad L. II.
IV. 27. 23. DORV. I. c.

Ibid. καὶ δὲ ῥέδω] τὰ ῥέδω serva-
rim. vid. Vann. Crit. c. IX. p. 335.
vf. 4. alii στεῖνον, ut Athenaeus XV.
9. 674. C. alii σωμαίων & ἰσχύοντο.
Vides quid de cerim. σωμαίων certe vi-
tiosum, vf. 5. in chartis erat μεγαλῶς
τι μὰ δαίμονα. DORV. I. c.

Vf. 5. Ὁσίωναι &c.] MS. Lips.
ὁσίωνται. Rectissime correxit Bent-
lejus. Interim rescripti, quod in
libris reperit Dorvillius; nam vul-
gatum sensum non habet. Vir doctus
in Apogr. Ruhken. tentabat ὁσίων-
σαι μεγαλῶς, & mox recte δαίμονας.

B E N T L E I I.

IN EPIGR. XLVI.

Vf. 5. Τῷ καὶ νῦν δίδωκα &c.] Hoc
distichon sic legendum:

Τῷ καὶ νῦν δίδωκα, Μισέην, μὲν
μὲν παρυσίδος

Οὐτὸς ὁ στήριπς εἰς τὸν ἑρῶτα
βάλῃ.

Στήριπς apud Hesychium, λαβροδέν-
της, serpens vel canis clam subre-
pens & morsum inferens: Idem: Λα-
βροδέντης κύων, κρύφα δάκνοντες. & alibi:
Λαβροδέντης κύων, ὁ προσσείων μὲν, λά-
βρα δὲ δάκνον. Queritur Poëta Me-
nexeno, se a puero quodam am-
plexi-

μζ'.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχέστρατον, ὃ μὰ τ' Ἑρμῶν,
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαι, ὃ γ' ἄγαν ἐδόκη.

Εἶπα, ὃ Νέμεσις με σινάρπασε, κ' εὐθὺς ἐκέϊμαι
Ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκαυνοβόλη.

5 Τὸν παῦδ' ἱλασόμεσθ', ἀ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεῶ μοι
Ἔστιν ὃ πᾶις χρεῖσται. χαίρετω ἃ Νέμεσις.

μη'.

Ληφθήσῃ, περὶ φωγῇ Μενέκρατις, εἶπα Πανήμῃ
Εἰκάδι· ὃ Λῶν τῇ πι; τῇ δεκάτῃ

ἮΛ-

plexibus subdole labefactari & in amorem illici.

IN EPIGR. XLVII.

Vf. 1. Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχέστρατον, & ἃ Νέμεσις & Ζεὺς, & ἱλασόμεσθ' ἃ τὰν θεόν. Hoc epigr. XLVII. non Callimacho adscribitur, in eo MSto quo usus sum: sed inscribitur Ἀδελφόν.

IN EPIGR. XLVIII.

Vf. 1. Ληφθήσῃ, περὶ φωγῇ &c.] Graece sic scribe:

Ληφθήσῃ, περὶ φωγῇ Μενέκρατις, εἶπα Πανήμῃ

Εἰκάδι· καὶ Λῶν τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ

Ἦλθον ὃ βῆς ἐν' ἀπὸ τῶν ἐκείνων.

ὃ γ' ἐμὸς Ἑρμῆς,

Εἰς ἐμὸς. ὃ παρὰ ταῖς εἰσοῖς μεμνημένα.

Epigramma est irrationabile; neque quicquam ad usuras vel debitores attrahet. De περὶ φωγῇ diximus supra ad Epigram. XXIX. Βῆς ἐκείνων ἐν' ἀπὸ τῶν, pro verbum; de rebus prosperis evenientibus, non nostra industria; sed sponte sua, & ut fert natura. Inter εἰκάδι Πανήμῃ & δεκάδι Λῶν viginti dies intersunt. Poeta Menecratis amore captus, xx Julii constituerat occasiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelli-geret: Cum ecce x Augusti sponte se puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori; neque de m. ra viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ ταῖς

εἰσοῖς, propter viginti. Id παρὰ cum accusativo saepe significat.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XLVI.

Hic omnia plana: suspicari tamen non abs re possit aliquis post secundum verbum aliquid deesse, & per dialogismum hoc Epigramma scriptum fuisse. Sed sic etiam potest intelligi. En tibi illud Latine soluta oratione: Est aliquis per Pana, suppositus est aliquis hic, per Bacchum, ignis sub hoc cinere. Nulla mihi est fiducia, neque tu me amplecteris, saepe lutes purum subrodam: tacitus fluvius, quare nunc maxime veror: mane hospes ne qui me invasit, idem te, siquidem negos, in amorem praecipies. A. FABRI.

Vf. 4. ὑποτρῶζων] Lips. ἀποτρῶζων.

Vf. 5. δουδ. Μωξ.] Correxī ut volebat Bentlejus. Nam sic est in MS. Lips. Scal. itemque post θέλω pro βάλω, ut habet Apogr. Scal. & Graecae linguae ratio requirit.

Vf. 6. ὃ γ' ἀπὸ τῶν] Lips. & Scal. σινάρπασε Voll. ἐν' ἐμὸν ὃ γ' ἔπεσε. Nihil adhuc melius vel vidi, vel reperi ipse Bentlejano σινάρπασε.

IN EPIGR. XLVII.

Hoc epigramma pro inedito & ἀδύνα auctoris dat Dorvillius ad Charitonem p. 332. item Cel. Albertus ad Hesych. T. I. p. 839. A. ubi particulam ejus aliquam commemorat: qui tamen Callimachi esse suspicatur.

XLVII.

Ut pulchrum vidi Archestratum, non per Mercurium

Non pulchrum eum dixi: neque mihi multum esse visus est.

Dixi, cum me Nemesis corripuit; & ego statim jacere

In igne, totusque in me Jupiter ciere fulmina.

Puerum ne placabimus, an Deam? sed Dea mihi 5

Puer est potior: valeat igitur Nemesis.

XLVIII.

Capieris, o vagabunde Menecrates: ajebam Panemi (Fulii)

Vicesimo. Et Loi (Augusti) die quo? die decimo Ve-

mur. Cl. Pierfonus Verosim. p. 84. suspicatur esse Philippi, cuius & aliud in Archestratum est epigramma in Anthologia inedita, quod ibi V.D. protulit.

Vf. 3. α Νίμωσι] Vide notata ad versum 71. Catull. p. 217.

Pace tua sari liceat, Rhamnusia virgo. A. FABRI.

Ibid. συνάπασσι] Dorvillius edidit συνήπασσι. male, ut post h pro α. Contra bene τὰν θῶν pro edito τὴν, idque secuti sumus. Hoc quoque exemplum est in Dorismo fluctuantium librorum. Itaque & post vf. 5. legerim θῶν pro θῶν.

Vf. 4. πᾶς δ' ἐν ἱμοῖ] Elegantissima est conjectura Cl. Pierfoni l. c. Παῖς δ' ἐν ἱμ' (ἱμὸς) ὡς Ζεὺς ἱερικυνοβόλος.

Vf. 5. Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' α] Omnino scribendum.

Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' α τὸν θῶν; Nil certius. Id vero ex totius Epigrammatis contextu satis patebit. A. FABRI.

Ibid. ἱλασόμεσθ'] Ut Anna volebat, ita e Dorvilliano exemplo edidi, idque vel sic lege pedia postulante recipiendum erat. Consentit Apogr. Ruhnken.

IN EPIGR. XLVIII.

Vf. 1. Αρθέου] Apogr. Voss. ἀρθέου.

[Ibid. πέρφωγ] Hoc verbum vitio-

sum haud dubie est per analogiam linguae. If. Vossius corrigebat ἀρθέου πέρφωγ M. quod magis aridet Bentlejana conjectura.

Ibid. εἶπα Πατήμι] Lege, & distingue: εἶπα, Πατήμι. & Πάνημι. Atheniensibus erat mensis qui nobis est Julius. A. FABRI.

Vf. 2. Εἰσὶ δὲ] Vigesima: In debitorem autem hoc Epigramma scriptum est, quem ideo vigesima, hoc est ultima fere mensis parte captum iri dicit, quia tunc procedebant usurae, quas in fine mensis solvi mos erat. Inde Strepsiades apud Aristoph. in πφ.

ἰγὰρ δ' ἀπέλλυμαι

Ὅρῶν ἀγνοῶν τὴν σελάνην εἰκάδας.

Οἱ γὰρ τόκος χωρῶν.

Ibid. Λῶν &c.] Sic rescripsi, ut volebat Bentley, de consensu librorum, qui modo in interpunctione discrepant. Salmasius corrigebat: Καὶ Λῶν τῇ ἡμεραιδικῇ.

Ibid. Τῇ τῇ τῇ δεκάδῃ] Lege τῇ τῇ τῇ δεκάδῃ: intelligit autem τριακάδα, ἡμερῶν, qua potius eum captum iri dicit, quia τότε, ut Scholiastae Aristophanis verbis utar, τὸς μὲν ταχίως ἀποδιδόντας τὰς τόκους, ἡ δὲ δάνεια, ἀπύονται ὡς ἐπὶ πόρε. Ideoque eam se maxime abominari ait Strepsiades apud Aristoph.

316 ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜ.

Ἦλθεν ὁ βῦς ὑπ' ἄροτρον ἐκύσι. εὐγ' ἰμός Ἑρμῆς,
Εὐγ' ἰμός. ὃ ὦρα τὰς εἰκοσι μιμφομένα.

μβ'.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφραμ ἀνύρατο τὰν ἱπαιδαί, τῶρρα μένον αἰγῶν ὃ καθήμεν ὁ Κύκλωψ.

Αἱ Μοισαί τ' ἔρωτα καθοχαινοῦν, Φίλιπποι.

Ἡ πανακὲς πάντων φάρμακον ἂ σοφία.

5 Τῆτο, δοκῶ, χ' ἂ λιμός ἐχέ μόνον ἐς τὰ ποτηρὰ
τῶραθον· ἐκκόπη τὰν φιλόπαιδα νόσον.

Ἐδ' ἄμιν χ' ἂ κατὰς ἀφροδία πρὸς τ' ἔρωτα.

Τῆτῃ, παῖ, κύρη τὰ πικρὰ παιδάειον.

Οὐδ'

Εἶθ' ὅτι ἰγὼ μάλιστα παστὴν ἡμῶν
Δίδουκα καὶ πύρρα καὶ βδελύττομαι
Εἰδὲς μετὰ ταύτην ἰσθ' ἵμ τι καὶ
νία.

ubi *εὐμνήσιαν* ἔστι καὶ νίαν vocat, quia
ἐν αὐτῇ συμβαίνει καταλήγει τὴν σελήνην
καὶ γένεσθαι. A. FABRI.

Vf. 3. Ἑρμῆς] Dorismus hic est
alienus: itaque, ut voluit Bentleyus,
restitui legitimum Ἑρμῆς. Post pro
ταῖς scripsi τὰς, ut est in MS.

Vf. 4. ὃ παρὰ τὰς] Scribendum
τὰς Dorice pro τῆς, quod pro ταῖς.
A. FABRI.

BENTLEY.

IN EPIGR. XLIX.

In editione A. Fabrae primum dun-
taxat habetur Epigrammatis hujus
distichon: nos reliqua addidimus ex
Cod. MSto.

Vf. 1. Ὡς ἀγαθὴν] Theocritus in
Cyclope Id. xi.

Οὐδὲν πλὴν τὸν ἔρωτα παρὰ φάρμα-
κον ἄλλο.

Νύκτα, ἔρ' ἔρχεσθαι (ἰμὴν δοκῶ)
ἔρ' ἰππασθαι

Ἡ ταὶ Παρίδες &c.

Ubi haec adnotat Scholiastes, ex hoc
loco emendandus: Φιλῶν ποτὶ τὸν
Κύκλωπα παραμυθούμενον ἐαυτὸν ἐπὶ τῷ
τῆς Γαλατίας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον
τοῖς διελείσιν, ὅπως ἀγγείλῃσιν αὐτῇ, ὡς
ταῖς μύσαις τὸν ἔρωτα κείσται. καὶ Καλ-
λίμαχ' Ὡς ἀγαθὴς Πολύφραμ ἀνύ-
ρατο τὴν αἰσῆν, αἱ μῦσαι τὸν ἔρωτα κατ-

ίσχοντο. Notandum ὅτι πατρίσχατοι.
Erunt enim fortasse, quibus haec
lectio melior videbitur illa altera,
quam ex MSto exhibuimus. Tum ve-
ro legendum fuerit:

Αἱ μῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχοντο. ἰ-
ππῇ, Φίλιπποι,

Ἡ πανακὲς &c.

ἰππῇ Doricum pro ἰππῇ. Et priora illa
Ὡς ἀγαθὴν, ita vertenda fuerint: Ut
bonum invenit, vel finit ac bonum.

Vf. 4. Ἡ πανακὲς] Laudat hunc lo-
cum Clemens Alex. Stromat. lib. v.
Ἡ πανακὲς πάντων φαρμάκων σοφία,
Καλλίμαχ' ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γρά-
φει. Reponenda est apud Clemen-
tem vera lectio, quam ex MSto edi-
dimus.

Vf. 5. Τῷ δοκῶ] Scribe, Τῆτο, δο-
κῶ, χ' ἂ λιμός.

Vf. 7. Ἐδ' ἄμιν χ' ἂ κατὰς ἀφροδία
πρὸς τὸν ἔρωτα] An legerimus *πασαίς*?
Est nobis & thalamus ἢve uxor, re-
medium ad vagam libidinem. In hac
summa festinatione nihil excogitare
queo, quod vel mihi ipsi ardeat:
ut neque in versu secundo.

VARIORUM.

IN EPIGR. XLIX.

Vf. 1. Πολύφραμ] MS. Lipf. Πο-
λύφραμ. recte.

Vf. 2. Τῶρρα μένον αἰγῶν] Legen-
dum

Τῷ ἢ μένον αἰγῶν ὃ καθ' ἑμας ὃ
Κύκλωψ.

Venit bos ad aratrum ultro. Recte meus Mercurius,
Recte sane: de viginti illis diebus non querimur.

XLIX.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum!

Musae amorem attenuant, o Philippe,

Profecto omnibus morbis medetur Sapientia.

Quamobrem etiam & Fames hoc solum inter mala
habet

Boni: Exscindit morbum amatorium!

Est & haec nobis medicatrix ad prodigum amorem,

Hoc, puer, tibi alas detondet. puerule,

Ne

Ut dulcem Polyphemus commentus est
cantilenam, uno in loco persans, non
amplius gregis curam gessit. Et ita
haec videntur integra. Sed ne dubi-
tes, audi delicias Theocriti, ubi de
Cyclope:

Πολύδημ' αὖτις ποτὶ τ' αὔλει αὐ-
ταὶ ἀπῆλθον

Χλωρὰς ἐν βοτάναις. ἰ δὲ τὰς Γαλά-
ταιας αἰδῶν.

Αὐτὰρ ἰὼν αἰὶν' ἀποκτείναντο φυ-
κίσσας

Ἐξ αἰετῶν ἔχοντες ὑποκάρδιον ἰλ-
κόν

Κύπριν' ἐν μεγάλας, τὴν εἰ ἔπατι
πρὸς βίβλιν.

Ἄλλα τὸ φάρμακον ὤρῃ καθιζόμε-
νον δ' ἐπὶ στήθεσιν

Τ' ἑλκὸς ἐκ πόντου ὄρεσ' αὐτὴν τμ-
αῖντα.

Hoc me monuit eruditissimus ado-
lescens Andreas Dacertius, quem ob
eximium ejus ingenium Pater meus
paterno plane amore diligebat. A.
FABRI. D. Heinsius hoc epigramma
ita legit;

Ὡς ἀγαθὴ Πελοπάρκ' ἀνέστη τῆς
Γαλατίας,

Αἱ μῦσαι τὸν ἱππὸν κατέστανον.

TH. GRAEV. Immo ea fere sunt e
Schol. Theocriti l. c. Sed Scholiastes
ista laudavit memoriter, & neglecto
Dorismo: unde nil certi colligi
potest.

Ibid. γ' καθάρης Voss. ἰ καδ' ἱμῶς.
Apogr. Ruhnk. Τόσσα — καθ' ἱμῶς.
Hunc versum sic sibi legendum videri

Bentlejus scripsit ad J. G. Graevium:
Τόσσα μὲντοι αὐτὸν ἰ καθάρης ὁ Κύνων,
quod parum discedit ab Annae ratio-
ne. Mihi autem non placet valde καθ-
άρης pro *dimittere*, & quidem de a-
nimalibus, nec credo sic dici.

Vf. 4. Ἡ παλαιὴ] Versum correxi
de Bentleji mente e vestigiis libro-
rum. Nam praeterquam quod ap.
Clementem est παλαιή, quod male
librarii ad σφ'αν referentes fecerunt
e παλαιή, Apogr. Voss. habet ἡ παλαιή,
Ruhnk. ὁ πᾶν ἰς, quod e παλαιή
factum, nemo non videt. Idem li-
bri habent ἡ σφ'αν, Lipf. contra ὁ
σφ'αν.

Vf. 5. Τὸ δούλιον] Rectissime Bent-
lejus τὸ το, δούλιον. τὸ δούλιον etiam sensum
non habet alienum, tamen frigidius
est in epigrammate. Apogr. Voss. se-
quentia sic habet: γ' ὁ χαλκὸς ὄρεα.
Etiam MS. Lipf. αἰ. Mox idem ἐκ-
κρίσας, ut Scaliger volebat. Sed vi-
detur id esse e correctione Scaligeri.

Vf. 7. ἡ καδ' ἱμῶς] Bentleji correctio
facilis, & sensum efficit per se com-
modum. Sed sequentia docent, pos-
tam illas duas modo medicinas, li-
teras & pauperiem, commemorasse.
Apogr. Ruhnk. habet: Ἐσθ' ἀμὴν γ'
αἰνὰ γ' αἰ. unde Salmasius conicie-
bat legendum: Ἐσθ' ἀμὴν τὰς ἱμῶς
γ' αἰ. Quod non displicet. Mihi vi-
sum est sic: Ἐσθ' ἀμὴν τ' αἰ. αὐτὸ,
pro αἰ. τὸ αὐτὸ.

Vf. 8. Τὸ τ' αἰ. Apogr. Ruhnk.
αἰ, unde Salmasius sic corrigebat:
Ὡς

Οὐδ' ὅσον ἀτρίαρχόν σε δειδίκαμες· αἱ γὰρ ἐπαρδαί
Οἶκῳ τῷ χαλιπῷ τραχύμαλος ἀμφοτέρω.

γ.

Πολλάκι δὲ Φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν ὦτρα
Ἀνωλέλυξαι κισσοφόροις ὅππῃ διδυραμένοισι
Αἱ Διοτυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀάτοις
Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν εἵθεραν,
5 Οἱ τόνδε τείποδά σφισι μάστρεα βακχίων ἀέθλων
Θήσαντο· κείνους δ' Ἀιγλήης ἐδίδαξεν ἄνδρας.

Εὐ

Τετὶ σέ ναι κ. τὰ π. π. Sed mibi illud
καὶ hic frigere videtur.

Vf. 9, ἀλλ' ἄρα γόν] Non dubitavi
recipere certissimam Bentleyi cor-
rectionem, ἀττάρων, quam vocem
ingeniosissime restituit Callimacho
vere iudicat Cel. Hemsterhusius ad
Lucian. T. I. p. 416. Apogr. Voss.
habet ἀττάρων, adscripseratque Vos-
sius in margine eundem Etymologi
locum. Apogr. autem Rubnk. plane
ἀττάρων.

Vf. 10. Οἶκῳ] Intelligi potest ἰς; sed
tamen etiam ad visitanda ὁμοτιλῶντα
malim εἶναι.

BENTLEYI.

Vf. 9. Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄρα γόν σε δει-
κάμες] Sine dubio corrigendum est
Οὐδ' ὅσον ἀτρίαρχόν σε δειδίκαμες, vel
δειδίκαμες a Dorico δειδίκα. Ἀττάρ-
ω est mica panis, sive res quaevis
minutissima. Vide Hesychium & al-
ios. Etymolog. Ἀττάρω, παρὰ τὸ
ἀττάρως τις εἶται. Καλλιμαχῶ. Οὐδὲ
τόν ἀτρίαρχόν τι δειδίκα. Respicit
hunc ipsum Callimachi locum; & ex
eo est restituendus.

IN EPIGR. L.

Versu sexto θέατο reposui ver-
sus gratia: nam in MSto est ἰθὺκα.
Distichon postremum, quod abest
ab editione Fabrae, ex MSto addi-
dimus. Sed in versiculo posteriori
paulum quid immutavimus: MStus
sic exhibet:

Θῆσαν ἰοιστῶν θεῶν ἐκείνῃ μοισῶν.
Sententia Epigrammatis clara est &
perspicua. In Dionysidis, quo tem-
pore Athenis fabulas docuerunt poe-
tae Tragicæ & Comici, tribu aliqua
chorum & vestem & reliquum orna-
tum singulis suppeditante, victrix
erat tribus Acamantis, fabulam e-
dente Antigene, tibiis canente Ari-
stone, chorum ducente Hipponico.
Caeterum non est Callimachi Epi-
gramma, sed Bacchylidis vel Simo-
nides: sic enim in Cod. MSto inferi-
ptum est,

Καλλιμαχῶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέ-
τρῳ ἰνδικασάλασι,

Βακχυλίδῃ ἢ Σιμωνίδῃ ἐπὶ τῷ αὐτῷ
τετραμέτρῳ τετραμέτροι,

ὁμοιον τῷ, Εἰ μοι γίνοντο παρθένῳ κα-
λῇ·τι καὶ τῆρα καὶ μία δὲ μένον συλλαβῇ
πλευράζον, ἐπὶ τῷ τετραπόδῳ ἐκ ἰχ-
ταμῶν ἀλλὰ ἀνάπαυτον. Vides Calli-
machi Epigramma post versus tetra-
metrum habuisse hendecasyllabon.
Deest itaque hic loci: sed alibi ex-
tat num. xli.

Ἰσὺν δέ μιντῳ ἰγὼ ποτε, καὶ πάλιν
καὶ ῥοῖ,

ὦτρ, καὶ μιντῳτα διδυμή-
ν. &c.

Extat etiam aliud ejusdem Simon-
idis Epigramma, geminum huic & per-
manum, apud Scholiastem Hermo-
genis πρὶ ἰδιῶν pag. 410; quod quia
huic loco & occasione apprime con-
venit, hic describemus:

Ἦρχε μιν Ἀδριαντῳ Ἀθηναίης,
ὅτ' ἰσὺκα

Ἀν.

Ne hilum quidem te formidamus. Incantamenta
enim ambo
Domi sunt nobis acerbi vulneris.

L.

Saepe quidem in Tribus Acamantidos choris
Clamorem sustulerunt ob hederigeros dithyram-
bos

Horae Dionysiades; coronisque & rosarum floribus
Sapientum poetarum inumbrarunt unguentatam
comam:

Qui hunc tripodem sibi testem Bacchicarum victo-
riarum

Dicaverunt. Illos autem Antigènes docuit vi-
ros:

Bene

Ἀττικῆς φυλῇ δαιδάλοισι τρι-
πόδα
Ξυπερίου δὲ τις υἱὸς Ἀρσενίδης ἔχο-
μεν
Ποττίωντι ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι
χορῶ.
Ἄμφι διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἱ-
στῶντι κῆρ.
Ὁρῶντοταῖσι παιδὶ Λωπρε-
πίῳ.

hoc est, Archonte Athenis Adiman-
to, Dionysiis victi Tribus Antiochis,
chorago Aristide, poeta Simonide.

VARIORUM.

IN EPIGR. L.

In Libro Lipsf. & Ap. Ruhnck. eadem
est inscriptio, quae in Benteiano.
Epigramma hoc Callimacho etiam ab-
judicat & Simonidi tribuit Cel. Hem-
sterhusius ad Aristoph. Plut. p. 334. &
in Addendis ad Lucianum T. I. p. 82.
laudans etiam idoneum auctorem
Stephanum in Ἀκαμαντίων. Nec res
habet jam dubitationis aliquid. Ce-
terum in Dialecto inconstantia est.
Videtur enim, ut cetera Simonidis,
totum Doricum esse debere: cum
tantum in ultimis verbis seruetur
Dorica dialectus.

Vf. 1. Διυλῆς Ἀκαμαντίῳ] Certe
quid sit Διυλῆς me nescire fateor: &
verum puto quod conjicit idem An-
dreas Dacerius: legit enim,

Πολλὰ δὲ φυλῆς Ἀκαμαντίῳ.
nam φυλὴ Ἀκαμαντίς in Attica ab A-
camante Thesei filio sic dicta. Vide
Harpocrat. A. FABRI.

Vf. 2. Ἀνωλόδῳ] MS. Palat. ἀνω-
λόδῳ, auctore Dorvillio ad Charit.
p. 278. Sed vulgatum verum ipse
agnoscit.

Ibid. προσεφόροις ἐπὶ δῖθ.] Nemo
non videt legendum προσεφόροις ἐπὶ δι-
θυράμους. A. FABRI.

Vf. 3. Διονυσιάδης] Διονυσιάδης ἐν
Σπάρτῃ παρθένος αἰ ἐν τοῖς Διονυσίοις θύε-
μον ἀρτυροῦμαι. Hesych. A. FABRI.

Ibid. μίτρασι τα] Liber Lipsf. ha-
bet δὲ. quod quis sensus requirit,
etiam sine libro erat reponendum.

Vf. 4. λαπαρὰν ἰθυρὰν] unguentis de-
libutam. Res nota est. A. FABRI.

Vf. 5. Οἱ τοῖσι τριπόδα] Haec hi-
storia mihi ignota est. A. FABRI.

Ibid. Οἱ τοῖσι τρ.] Non video quid
hic in historia haeserit Anna. Epi-
gramma est in tripoda, quem Cho-
rus victor dedicavit.

Vf. 6. κείνῃ] MS. Lipsf. κείνῃ &
μοχ ἰδίδουσαν. Pro κείνῃ Vir doctus
in Apogr. Ruhnck. οἷο δ.

Vf.

Εὐ δ' ἐπιθλιῦτο γλυκερὰν ὅπα Δαίλοισ' Ἀείσαν
 ἈργεῖⓈ ἠδὲ πνεῦμα χίον καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
 Τῶν ἐχορήγησιν κύκλον μελίγηριον ἸπποδόνιⓈ
 10 ΣτρώσανⓈ υἱός, ἄρμασιν ὧ Χαερίτων Φορηθείς.
 Αἱ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαὰν τε νίκη
 ὦκεν, θεῶν ἰοσιφάνων ἔχεν Μοισαῖν.

κα'.

Τῇ ἀλίῳ Εὐδῆμος, ἐφ' ἧς ἄλλα λιπὸν ἐπέσθων
 Χειμῶνας μεγάλως ἐξέφυγεν δανέων,
 ὦκε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅκ' τήνδε καὶ εὐχῇ,
 ὦ λαοί, σθεεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔειπε.

ιβ'.

Εὐμαθίῳ ἦτεῖτο, διδὺς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκων
 Ταῖς Μύσαις· αἳ δὲ, ΓλαῦκⓈ ὅκως, ἔδδοσαν

'ΑΥΤ'

Vf. 7. Εὐ δ' ἐπιθλιῦτο] Nemo hoc, opinor, intelliget. Integrum versum sic legerem,

Εὐ δ' ἐπιθλιῦτο γλυκερὰν ὅπα Δαίλων
 ἀείσαν,
 hoc est, Bene autem formabat, singulas dactylas vacuas Dorum optimis Argi-
 pos illa dulcem infundens tibiis spiritum.
 A. FABRI.

Ibid. ἐπιθλιῦτο] Eleganter hoc verbum dicitur de qualibet cura in re aliqua colenda. Joseph. A. J. IX. 10. 3. de terrae cultu dixit, ubi vid. Spanhemius In medio autem pariter dixit Xenoph. Cyrop. VIII. p. 631. pro colere; quem locum male Lexica sub activo proferunt.

Vf. 9. κύκλον] Lēge κύκλον, prout καὶ μελίγηριον. A. FABRI.

Vf. 10. ἄρμασιν ἐν Χαερίτων] Notabis currus etiam gratis tribui. A. FABRI. v. Hemsterhus. V. Cel. ad Lucian. T. I. p. 28.

Vf. 12. κλυτὸν] Apogr. Voss. κ' αὐτῶν.

BENTLEY.

IN EPIGR. LI.

In Cod. MSto ἄλλα λιπὸν. Sed si ad ἄλλα referretur, dicendum foret ἄλλα λιπὸν. Autis est pauper: Hymno in

Apollinem vf. 10.

Ὅς μηδ' ἴδ', μίγας ἔπει. ἔπει ἴδε, λυτὸς ἰκύνθ'.

Ποῖον ex conjectura substitulimus pro δανέων. In Codice MSto, quo ego usus sum, est δαίλων.

IN EPIGR. LII.

Bacchi simulacrum Muffs donavit Simus Micci F. qui in ludo Grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto est γλαῦκος ἰκνός: Sed sine dubio legendum, Γλαῦκος; ut edidimus. Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit.

Χρῆσις χαλκίῳν, ἰατρόμωι ἰννακοῖον.

Διτλός ἐν Σαμῷ est litera Samii Pythagorae T; sic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. Norum illud:

Litera Pythagorae discrimine secta bicorni.

& illud:

Es tibi quas Samius dedaxit litera ramos,

Surgentem dextro monstravit limi-
 se callem.

Bacchus iste stus erat e regione literae Y, quae prope ludum literarium posita bivium virtutum & viciorum pueris indicabat. Porro pueri isti vota faciebant Baccho, & ea gra-

Bene vero formavit dulcem vocem Ariston

Argivus, suavem spiritum fundens in simplicibus
tibiis Doricis:

Quorum chori dulcisoni dux erat Hipponicus

Struthonis filius, in Gratiarum curribus vectatus: 10

Quae illi apud homines nomen inclytum & claram
victoriam

Dederunt; ita volentibus Musis violaceas coronas
gestantibus.

LI.

Naviculam Eudemus, in qua tenue sal comedens

Procellas magnas effugit aeris alieni,

Donavit Diis Samothracibus; dicens quod hanc ex
voto,

O populi, servatus ex mari hic posuit.

LII.

Docilitatem petiit Simus Micci filius, donans me

Musis. Illae autem, Glauci instar, dederunt

Pro

gratia comam illi sacram nutre-
bant: qui mos comam deo cuiquam
consecrandi, Baccho praecipue,
etiam pueris notissimus. Euripides
Bacchis:

Πρώτον μὲν αἶψα βόσφυον τιμᾶ
οἶδιν.

Ἰπὸς ὁ πλόκαμος. τῷ Διὶ δ' αὐτὸν
τρίψα.

Cum vero & ipse Bacchus crinem
intonsum nutriverit, unde & αἶψο-
κίμης dictus & πλοκαίμης &c. ideo
hanc puerorum religionem nihili ac-
stimans, illos ait perinde facere,
ac si somnium suum sibi narrent;
quod ipse longe melius intelligat.

VARIORUM.

IN EPIGR. LI.

Hoc epigramma edidit & Kuster-
us ad Suid. T. I. p. 795. pro inedito.
Primi duo versus (sed omisso δα-
νιον) cum dimidio tertio sunt ap.
Suidam in Ἐπίοδον, unde patet, epi-
gramma sic in primo versu corri-
gendum esse, ut pro δαλα λινθὲ ἐπι-
λᾶν legatur, ut edidimus: & sic lau-

dat haec verba illustraturus τὸ ἐπι-
οδῶν, vel ἐπίοδον Cel. Hemsterhus. ad
Aristophanis Plut. p. 359. Bentlejus
hic aberravit in corrigendo & expli-
cando: sed correxit errorem in
praefatione ad Diff. de Phalaridis E-
pist. Ceterum versionem correxi:
quae tamen fieri sic non potest, ut
lusus, qui est in Graeco δαλε, ser-
vetur. MS. Lips. pro δαλῶν in marg.
αἶψα μὲν. Frustra.

Vf. 1. Τὴν ἀλῆν] Ἄλῆα genus na-
vigii. A. FABRI.

Ibid. δαλα λινθὲ ἐπιλᾶν] Notari pot-
est δαλα λινθὲ hic dici tranquillum ma-
re. A. FABRI.

Vf. 3. Διὶ Σαμῶθρακι] De Diis Sa-
mothracibus qui *Cabeiri* dicebantur,
vide quae notavimus Epigr. xv. A.
FABRI.

Ibid. τινθὲ] Refer ad ἀλῆν, non
vero ad ὠχύν. A. FABRI.

IN EPIGR. LII.

Vf. 1. ἐμὲ Σιμῶς] MS. Lips. Ἐμμοῖος.
Sed haec est Scaligeri correctio, qui
mox etiam corrigebat τὰς Μῦσας.

Vf. 2. Γλαυκὸν ἴππον] Recte Ben-
tlejus

Ἄντ' ὀλίγω μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε καρχήνῳ
 Κεῖμαι τῷ Σαμίν διπλόον, ὁ τραχὺς
 5 Παιδαεῖαν Διόνυσον ἐπήκοον. οἱ δὲ λέγουσι,
 Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τὸ μὲν οἶμαρ ἐμοί.

γγ'.

Τῆς Ἀγροῦνακλῖος με λέγε, ξένη, κομικὸν οἶπας
 Ἀγκυῶν νίκης μαίετρε ὅς ῥοδίῃ
 Πάμφιλον, ὅς κ' ὅς ἔρωι δαδαιμένον. ἡμῖν δ' ὦ πῶτα
 Ἰχθαδί καὶ λύχιοις ἴσιδον εἰδόμενον.

ιδ'.

Εἰς Αἴαχρον πῶτα γυναῖκα ἔπειτα καλυμβήνῳ,
 καὶ Μίχκῳ προσφόν.

Τὴν Φρυγίῳ Αἴαχρον, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ὅς ἐσθλοῖς
 Μίχκῳ καὶ ζωῇ ἔσαν ἐγροκόμῳ,
 Καὶ Φθιμένῳ ἀνέθηκεν, ἐπασομένοισιν ὄρασθαι,
 Ἡ γῆνὺς μαοῶν ὡς ἀπέχῃ χεῖρας.

νε'.

Iejus ἐγλυῖον fecit Γλαῦκον. Sed
 in Lips. est etiam ὅσος.

Vf. 3. ἀνὰ τήνδε] Quid? αἰμαθίν.
 An legendum ἀνὰ τὰς δὲ. Nihil in se-
 quentibus video. A. FABRI.

Vf. 5. αἱ δὲ λέγουσι] Legendum αἱ
 δὲ λέγουσιν. A. FABRI.

Vf. 6. Ἱερὸς ὁ πλόκαμος] Quid hoc
 sit me nescire fateor. A. FABRI. at
 v. Bentlejum.

Ibid. τὸ μὲν οἶμαρ ἐμοί] Vide supra
 Epigr. v. A. FABRI.

Ibid. τὸ μὲν οἶμαρ.] Apogr. Scalig.
 & Lips. τὸ μόνον οἶμαρ.

blo consule Pseudoepiographos. Δι-
 δαιμένον restitimus, pro edicto δι-
 δαγμένον. Hesychius: Δαδαιμένον, πε-
 ρισπλεγμένον. α δαίωμα. Εἰδόμενον ve-
 ro pro εἰδομένον (ut a Fabra editum)
 & Cod. MSus habet.

IN EPIGR. LIV.

Aeschrae, ancillae Phrygiae, nu-
 trici suae gratiam rependit Miccus
 alumnus. Eleganter autem *lac bonum*,
 id est, nutriticem bonam. Pro *πᾶσιν*
ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus, *πᾶσιν ἐσθλά*
πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene
 lauta, & omnium bonorum bona
 copia. Aristophanes Pluto:

Πρότερον γὰρ εἶχον μὴν παρὰ ταῖς
 καπηλίσαι

Πίστ' ἀγαθὰ.

Idem Acharnensibus:

Καὶ ταῦτα μίνται, καὶ Δί, ὡς περ
 μ' ἐτρώμεται

Ἐν πᾶσι βολίτοις.

Scholiales: Δίον ἐτρώει, Ἐν πᾶσι ἀγα-
 θοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ἐπὶ πᾶσι παιζέον.
 Theopompus apud Hephaestionem:

Πᾶσι

BENTLEY.

IN EPIGR. LIV.

Pamphili, personae in Comoedia,
 statua, rugosa illa quidem & fuligi-
 nosa, ab Agoranacte poeta Comi-
 co dedicata est, ut testimonio esset
 victorise, quam ludis Dionysiis est
 consecutus. Facete autem dictum,
ισθὲν νεοῦ Comicum: de quo prover-

Pro parvo magnum donum. Ego vero sto inhians
Adversus hanc Samii duplicem *literam*, tragicus
Bacchus, puerorum auditor. illi autem dicunt,
Sacer tibi est capillus: meum mihi *narrantes* so-
mnium.

LIII.

Dic me, o hospes, positum esse victoriae Agora-
naëtis
Rhodii testem vere comicum
Pamphilum, non in amore ambustum: dimidium ve-
ro conspicitur
Caricae & lucernis Iſidis simile.

LIV.

In Aeschram mulierem ita dictam, nutricem Micci.

Aeschram Phrygiam, lac bonum, Miccus
Et, dum viveret, in re opima aluit,
Et mortuae statuam posuit: quo posterī viderent,
Ut anus mammarum mercedem ceperit.

LV.

Παῖς ἀγαθὸς δὲ γάρον ἀνδράσιν
ἰμῶς διὰ στυπίας.

IN EPIGR. LV.

Exstat in eandem fere sententiam
Epigramma Antholog. lib. 1. c. 41.

Αἱ χάρις τρεῖς εἰσι. οὐ δὲ μία ταῖς
τρεῖς αἰνῶς

Γυνῆς, ἣν ἔχουσ' αἱ χάριτες χάριτα.

VARIORUM.

IN EPIGR. LIII.

Nil omnino conicere possum in
hoc Epigrammate, ut nec in se-
quenti, quod mihi possit placere:
itaque satius est ea aliis illibata re-
linquere. A. FARRI.

Vf. 1. τῆς] Liber Lipsf. τῆς.

Vf. 3. διδάσκουσιν] MS. Lipsf. & A-
pogr. Scal. & Voff. διδάσκουσιν. Ruhn-
k. διδάσκουσιν, quod Salm. explicat δι-
δάσκουσιν. Hesych. διδάσκουσιν, διδά-
σκουσιν. Ταρσίνιος. ἡ ἱερὰ διδάσκουσιν,
pro ἱερὰ διδάσκουσιν. τὸ ἐν πλεονάζει.

IN EPIGR. LIV.

Hoc epigramma pro inedito de-
Ter. I.

dit Jensus n. 89. censetque ab in-
itio aliquid deesse: nescio quare,
cum plena sit sententia. Editum
etiam est in Anthologia Reiskii, n. 740.

Vf. 1. ἀγαθὸς γάλα, πᾶσιν] Cl. Reis-
kii e conjectura edidit ἀγαθὸς γά-
λατασιν ἐν ἰσθλοῖς, nulla ratione red-
dita. Enimvero ita parit causſa, pro-
pter quam benefecit Aeschrae Mic-
cus. Nec est, quare quem offen-
dat ἀγαθὸς γάλα, de bona nutrice:
cum etiam qui eadem nutrice usi
sunt ἰμογάλακτι dicantur &c. aut ἐν
πᾶσιν ἰσθλοῖς, de copia: cum ἐν ἀγα-
θοῖς hoc sensu passim occurrat. Sal-
masius vulgatum πᾶσιν ἐν ἰσθλοῖς pro
παῖς ἰσθλοῖς dictum, frustraſque no-
tam mendi additam putabat in mem-
branis. Gujetus autem corrigebat
τὸν παῖς ἰσθλοῖς, in quo friget τὸ πᾶν.
Simile epigramma in tumultum nu-
triciſ est inter epigrammata Theo-
criti p. 180. ed. Heinf. quod com-
parabat Gujetus.

Vf. 3. ἀδύνας] Cl. Reiskii re-
scrib.

π'.

Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερνίκην.

Τέσσαρες αἱ Χάριες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ χεῖρας
 Ἄρτι ποτ' ἐπλάσθη, καὶ πῶς μύροισι ποτὶ,
 Εὐώων ἐν πασὶν ἀρχήλῳ Βερνίκῃ,
 Ἄς ἄπες ἔδ' αὐτὰι τὰς Χάριες Χάριες.

ντ'.

Τὸν τὸ καλὸν μελαεῦντα Θείκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθῃ,
 Τετραχὺ μισοῖς· εἰ δὲ Φιλῆ, Φιλείοις·
 Ναυχὶ πρὸς εὐχάπτῳ Γανυμήδεϊ, ἔρανε Ζεῦ,
 Καὶ σὺ ποτ' ἠγάσθη. Ὅσα ἐπ' μακρὰ λέγω.

ιζ'.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαονίδῳ ἔλθε καλῶσπς,
 Εὐλοχῳ ὠδῖαν ὠδὲ σὺν εὐτοκίῃ,
 Ὡς τοι νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ· ἀνὰ δὲ παιδὸς
 Ὑπερον βῶδης ἄλλο π' νηὸς ἔχει.

νθ'.

Τὸ χρεῖς ὥς ἀπέχεις, Ἀσκληπίε, τὸ πρὸς γυναικὸς
 Δημοδίκης Ἀλέσων ὠφελεῖ, ἀρξάμεν.

Γνω-

scripsit συνίθης, composuit, sepeliōt, quod ἀνατίθηναι dicatur de statuis, non hominibus. Primum scripsit non patitur satis illud. Nam posteri non vident, qui sepeliverint, nisi monumentum ponatur cum titulo. Alterum falsum esse, multis exemplis doceri potest. Ἐπισκομῆσιον autem conjuncte pro ἐπ' ἰσοσμ. quae scriptura saepe est in libris, & hoc sensu laudatur in lexicis. At ἰπισκόμηναι sunt potius *superstites*, qui *superfuerunt*, ἐπ' ἰσομῆσιον autem est *apud futuros*. Vid. Cl. Heringa in exquisitae doctrinae Observ. p. 15.

Vl. 4. μισθῶν] MS. Scal. & Lips. μισθῶν. & sic corrigit Jensus. μισθῶν magis in compositis scribitur.

IN EPIGR. LV.

Vl. 2. κατὰ μύροισι ποτὶ] De mo-

ros: infantes enim statim atque in lucem erant editi, vel aqua, vel unguentis veteres abluebant. Nota autem hoc verbum ποτὶ, *humidus sum*, *persuo*; nam rarum est. Caetera in venustissimo hoc Epigrammate plana sunt. A. FABRI.

IN EPIGR. LVI.

Hoc & sequentia Epigrammata Callimachum autorem prae se ferentia nunc primum ex Codice MSO exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum & celeberrimum virum Eduardum Bernardum. Is codex sine dubio transcriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi, qui nunc Romae servatur in Bibliotheca Vaticana. In MSO primis versiculis sic se habet:

Τῇ

LV.

In uxorem Ptolemaei Beronicon.

Quatuor sunt Gratiae. praeter enim tres illas
 Alia nuper formata est, & adhuc unguentis madet;
 Beata in omnibus invidenda Berenice,
 Sine qua ne ipsae quidem Gratiae sunt Gratiae.

LVI.

Dulce nigramentem Theocritum, si quidem me odit,
 Quadruplo magis oderis: sin autem amat, ames:
 Ita per bene comatum Ganymedem, o summe Ju-
 piter,
 Et tu olim amasti: non loquor plura.

LVII.

Quin iterum veni, Lucina, vocante Lycanide,
 Sic propitia cum partus facilitate:
 Ut nunc quidem, regina, pro puella; postea autem
 pro puero
 Aliud quid habeat templum tuum odoratum.

LVIII.

Sic habes debitum, Aesculapi, quod pro uxore
 Demodice Acefon debuit, cum inciperet

Co-

Τὸν τὸ καλὸν μελαπύττα Θεόκριτον
 εἰ μὴν ἐμὸν ἔσθαι.
 Reposuiimus μελαπύττα. Sic in Epi-
 grammate quodam in Anthol. μελα-
 πύττα. Τὸ καλὸν autem apud Theo-
 critum Idyl. III.

Τίτῳ ἔμειν τὸ καλὸν περιλαμψίμ.
 & ibidem non longe inferius:

ἢ τὸ καλὸν ποδοπαῖον. BENTL.

Vf. 1. ἐμὸν ἔσθαι] Sic & alla Apogr.
 Anthol.

Vf. 3. ὠχάτωσαν γὰρ.] Etiam Lucianus
 Deor. Dial. 5. καλὸν κομίσαν vocat.

Vf. 4. Καὶ σὺ πρὸς ἡρώδης] Vid. Cl.
 Valkensar. praef. ad Virgil. cum Graecis
 coll. p. LXXI.

IN EPIGR. LVII.

In MS. Lipsf. haec inscriptio est:
 Ἀνάθημα παρὰ Λυκανίδος: sc. epi-
 grammata est donarii, quod consecra-
 tum est pro partu felici, quo
 puella edita erat, cum promissione

majoris, & puer nascatur. In Apogr.
 Rubnk. additur Ἀυσημάχῃ pro quo Κα-
 λυμάχῃ rescribendum notat Salmas.
 Vf. 2. Ἐλλοχῇ] Apogr. Rubnk. Ἐλ-
 λήχῃ.

IN EPIGR. LVIII.

Acefon quidam uxoris suae De-
 modices imaginem pictam in Aescu-
 lapii fano posuerat ex voto. Quam
 imaginem, sive adeo ipsam mulie-
 rem, laudat poeta, cum ob formam
 quae vel Deum capere posset, tum
 ob pudicitiam. In Codice MS to erat
 παρὶς ἑσθαι. Παρὶς ἑσθαι παρθένην, prae-
 stare virginitatem: sic Hymno in Dia-
 nam: Δὲς μὴ παρθένην αἰσίνην, ἀσπασ-
 φυλάσσειν. Καὶ μὴ μὴ ἀπαγγεῖν: ἀπασ-
 τὴν χρίσθαι, exigere debitum. BENTL.

MS. Lipsf. Ἀνάθημα τῇ αὐτῇ. Edi-
 dit hoc epigramma etiam Kuster, ad
 Suid. T. I. p. 259.

Vf. 2. ἀρξάμενος] In Apogr. Rubnk.

Γνώσκω. ἢ δ' ἄρα λάβη, ἢ μή μιν ἀπαιλῆς,
Φησὶ παρέξιας παρθενίῳ ὁ πῖναξ.

ιβ'.

Τὰς με Κανωπίτα Καλλίστοι εἴκοσι μύζαις
Πλῦσιον ἢ Κεῖπες λύχιον ἔθηκε θεᾶ,
Εὐξαμένα παῖ παιδὸς Ἀπελλίδος. ἐς δ' ἐμὰ Φέγηται
Ἀθρήσας φήσεις· Ἔσπριε, πῶς ἔπιπες;

ο'.

Φησὶν ὁ με γήσας Εὐαίνετος (ὃ γὰρ ἔρωγε
Γνώσκω) νίκης ἀντί μετ' ἰδίας
Ἀγκυῖας χαλκείον ἀλέκτορα Τυωδαεΐδῃσι
Πιστῶ Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδει.

οα.

Ἰναχίης ἔστησεν ὧ Ἰσοδοῦ ἢ Θάλευ παῖς
Δίχουλις, Εἰρήνης μῆλός τ' ἀποχεσίνη.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ταυηγῆ; Λεόνυχος ὠθάδε νεκρὸν
Εὐρεῖν ἐπ' αἰγυαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ὅτ' ἄλλοι ἐὼν βίον· ἔδὲ γὰρ αὐτὸς
Ἦσυλον, αἰθυίης δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

adscriptum est αἰγυαλός, ex vasa. Mox: an γυαλός.

Vf. 3. Γυαλός] v. Interpretes ad Math. I. 25.

Ibid. ἐν δ' ἄρα] Prima in ἄρα, ut versus constet, debet produci, duplicanda in pronuntiatione littera capitalis. Mox μὴ abest ab Apogr. Ruhnck.

Vf. 4. παρέξιας] Etiam Lips. παραξιας.

Ibid. παρθενίῳ] Apogr. Ruhnck.

μαρτυρίαν, quod non displicet.

IN EPIGR. LIX.

In hoc quoque epigrammate dialectus modo Dorica est, modo Ionica, ut nescias, utram sequere. Citatur a Suida in Μῆτι. Μύζαις in lucerna illustrat sensus Lect. Luc. p. 44. non praeterito hoc epigrammate.

Vf. 2. Codex MStus habet Κρητή. BENTL. Sic & Lips.

Cognoscere. quod si lateat, neque se exigas,
Ait Tabula, se servaturam esse virginitatem.

LIX.

Callistium Critiae filia me lucernam viginti
Ellychniis divitem dedicavit Deo Canopitae,
Voti rea pro filio Apellide. mea vero lumina
Aspiciens dices; Hespere, ut cecidisti?

LX.

Dicit qui me statuit Euaenetus (ego enim
Nescio) me ob victoriam suam
Consecratum esse aeneum gallum Tyndaridis.
Fidem ei habeo Phaedri filio Philoxenidis nepoti.

LXI.

In Isidis Inachiae templo posuit Thalys filia
Aeschylis, Irenae matris promisso.

LXII.

Quinam es hospes, o naufrage? Leontichus hic mor-
tuum
Offendit in littore, & hoc sepulchro condidit,
Deflens vitam suam periculosam: neque enim ipse
Quietam degit; sed mergorum ritu in mari versa-
tur.

IN EPIGR. LX.

In Cod. MSto est ἡκίσθαι; sed
vera lectio est ἀγκίσθαι, hoc est,
ἀνακίσθαι, ut supra Epigr. LII.

Ἀγκίσθαι τίς μετέτραπεν τῷ Ῥοδίου.
Idem mendum occurrit in eodem Co-
dice, in Epigrammate hoc Antipatri
Sidonii nondum edito:

Ἄ παῖρ αἵματινὸν πολέμῳ μίν
ἰσθαι σάλπιγγι,
καὶ γλυκὺν αἶματος ἐκπρόχυσσιν νό-
μον,

Ἀγκυμαι, θορύβῳ, τοῖς Τριτανίδι
κίβη
Δορον, ἐφελύχων πανσαρμένα κα-
λίδων.

Et in illo Anacreontis, etiam ine-
dito:

Οὐτὸ θεοδότα ἰσπτοῦ ἀσ' αἰνυχέ-
ροιο Κορίνθῳ
Ἀγκισται Κρονίδῃ, μετὰ μα ποδῶν
ἀρετας.

In MSto ἡγκυμαι & ἡγκυται. BENTL.

AUCTARIUM EPIGRAMMATUM.

Ex Anthologia inedita.

L X I I I.

Εὐδαίμων, ὅτι τὰλλα μανεῖς, ὡρχαῖος Ὀρέσας
 Λθυχάρεται ματῶν σὸν ἐμάτη ματῶν.
 Οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῷ Φωκέῳ, ἅπτε ἐλέγχῃ
 Τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν δρασμ' ἐδίδαξε μόνον.
 Ἦ πάχα καὶ τ' ἐταῦρον ἀπώλισε τῷτο πῶσας.
 Καὶ γὰρ τὸς πολλὰς ἐκέτ' ἔχε Πυλάδας.

Beatus, quod in ceteris furiosus, antiquus Orestes
 Amore insanientium non insaniit insaniam.
 Nec periculum fecit Phocensis (Pyladae), quo arguitur
 Amicus, sed unum modo drama docuit.
 Certe enim etiam amicum perdidisset id faciendo:
 Et ego multos jam non habeo Pyladas.

In MS. erat *τάλλα ματῶν*, quod sic corrigendum esse, ut feci, planum est. In altero versu initium est corruptum, nec certi quid habeo. Video latere hic verbum aliquod, quod ad rem amatoriam pertineat. Cogitavi *ἔρωτοματῶν*. Et fortasse in eo non falsus sum: sed initio quomodo succurrere non habeo. *Λιθυχάρεται* si est verbum bonum, significat pulcrum, cuius virtus est in candore. Sed si hoc servemus, quid fiet *ματῶν*? Nam *ματῶν ματῶν* certe dicere non possumus. Itaque huius particulae correctionem felicioribus relinquam. E *μανῆν* porro feci *μανῶν*, & in tertio versu, quem cum quarto dedit e correctione Salmasii ad Solin. p. 858. τῷ reliqui, qui Dorica dialecto scriptum esse epigramma patet ex ὡρχαῖος Ὀρέσας, & ἅπτε. E *πῶσας* si quis facere velit *ποιήσας*, nihil impediet. Nam & Theocritus *ποιήσας*, *ποιήσας* &c. dixit prima brevi, sed tamen & sic memini me reperire.

L X I V.

Οἵπινες Ἀλίοιο παρέχεται σῆμα Κίμωνος,
 Ἴστ' ἢ Ἰωπαίης παῖδα παρεχόμενοι

Qui-

Quicumque Elei transitis sepulcrum Cimonis,
Scitote vos Hippaei filium transire.

Edidit Jensus inter Epigr. inedita n. 97. sed pro Ἀλίου Viri doctissimi, Heringa in Observ. p. 282. & Dorvill. ad Char. p. 253. censent legendum esse Ἀλίου, Dorice pro Ἠλίου: quod etiam Salmatio placebat, qui comparabat Δία Ἀλίων, ab Elide dictum: inde porro Heringa etiam σάρκα corrigit: ex qua ratione denique etiam esse debebat Ἰωνταίος. Nec repugnem, qui sciam, quid Doricae dialecto acciderit. Sed si legamus Ἠλίου, non istis opus est.

L X V.

Αἴνε' εἰ σὺ γὰρ ὦδ' Μειέκρατες ἐπὶ πυλὺς
Ἦδ' ἂν πὶ σε ξέων ὥς χετυράσαιο.
Ἦετο εἰ Κύνταυροι, ὃ μοι πεπρωμέν' ὑπὸ
Ἦλθεν, ὃ δὲ τλήμων οὐκ ἔχ' ἐρέφασιν.

Hoc epigramma valde vitiosum edidit Jensus n. 122. in quo corrigendū ingenium experti sunt Viri doctissimi, Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 78. & Reiskius in Anthol. p. 252. Ille distichon primum sic constituit:

Αἴνε' καὶ σὺ γὰρ ὦδ' Μειέκρατες ὥς τε πυλὺς
Ἦετο.

capiens Αἴνε' de patria Menecratis Aeno Thraciae. Sed iteris ad me post significavit, in primo versu e MS. Voss. legendum εἰντι πυλὺς, quam scripturam etiam exhibet Apogr. Ruhn. In altero autem corrigit: τίς ἐρέφας ὥς σε κατ. probabili sane conjectura. Cl. Reiskius sic constituit verius:

Αἴνε' καὶ σὺ γὰρ ὦδ' Μ. Ἀστυλακῶ.

Οἶσθα τίς, ὃ ξέων, ἢ, ὅς σε κατρυ.

In quo primum vix feratur Doricum αἴνε': deinde in Ἀστυ. est nimis incerta conjectura, sine ullo vel librorum, vel historiarum fundamento: denique τίς ὃ ξέων ἢ δε nimis languet, & prosam sapit languidam. Ego etiam non audeo, in tanta scripturae corruptione, certi quid polliceri, tamen & mihi licebit conjecturam meam proferre. Primum igitur epigrammatis veluti fundus est in Homeri Odyssea 6. & quidem in oratiunculis Antinoti & Penelopes, inprimisque vs. 295. Οἶν' καὶ Κύνταυροι — δασον. & 354. Οἶν' ὃ ξέων, μέλα μὲν μύγας ἢ ὑπὸ γῆς. Ex hoc igitur versu ductus est primus epigrammatis, ex illo tertius. Jam non offendor admodum in Ἀστυ., quod commodè sic accipi potest, ut vult Cel. Ruhnkenius. Thracēs enim fuere vinolenti. Sed tamen non absurdum fuerit corrigere αἴνε', & cetera sic constituere:

Αἴνε' καὶ σὺ γὰρ ὦδ' Μ. εἰντι πυλὺς

Ἦετο. τίς ἐρέφας, τίς σε κατρυράσαιο;

Ἦετο καὶ Κύνταυροι, ὃ μοι πεπρωμέν' ὑπὸ

Ἦλθεν, ὃ &c.

Ex Anthologia edita.

L X V I.

Anthol. I. I. p. 2.

Τὰν ἦβαι ἐς ἀθλα πάλας ἤττησι κραταῖας
Ἦ πὶ Ποσειδωνὶ εἰ Διὸς ἂ γινεά.

Κῦταί δ' ὄσπιν ἀγών ἐ' χαλκίῃ ἀπὶ λίσσῃ,
 Ἄλλ' ὅστις ζῶαν οἴσι' ἢ θάνατον.
 Ἄνταίς τὸ πῶμα. πρέπῃ δὲ Ἡρακλῆα νικᾷ
 Τὸν Διός· Ἀργείῳ ἅ πάλα, ἐ' Λιβύῃ.

Vf. 2. Ἄδ sic (non ἀπ) in Palat. & tribus Codd. aliis. ἀμφὶ in Palat. praeterea ὡςται, quod defendi potest. ὡδίναι φηγὲν est φεύγειν in epigr. a Kustero edito ad Suid. in Ἄρπ. Scholiasta autem unus dubitat, utrum sit Διοτίμῃ ἢ Καλλιμάχῃ. DORVILLE. ad Charit. p. 514.

L X V I I.

Anthol. I. 27. p. 52.

Αὐτὸ τὸ πῦρ χάσσειν διζήμεν' ἔστος, ὁ νύκλιος
 Τὸν χαλὸν ἰμεύσει λύχνοι ἀναφλογίσαι,
 Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψοι σέλας. εἰδοθὶ γὰρ με
 Καϊόμβροι, πολλὰν ἐξοίησι φλόγα.

Volunt nonnulli, hoc epigramma esse Callimachi: quibus carminis festi-
 vitas suffragari videtur. Plane enim antiquitatem redolet. OSSOR.

L X V I I I.

Anthol. III. 5. p. 296.

Θηρῶν μὲν χέριςτος ἐγὼ, θηαλῶν δ' ὄν ἐγὼ νῦν
 Φρυγῶ, τὰδ' ἐπ' αἴφῃ λαίνα ἐμβεβαώς.

Ἄδελον.

Ἄλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε Λέων ἐμὸν, ὥς ὄνομ' εἶχει,
 Οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

Epigrammatis mentem aperit lemma in Cod. Pal. his verbis conceptum:
 Εἰς Λέοντα τινα, ὃν ἰσχυρὸν λίαν μαρμαρίνῃ. Illud mihi non possum aliter per-
 suadere, quam junctim legenda esse epigrammata haec, quae tamen di-
 vulsa sunt, hoc modo: (sic ut exprimi curavimus) Praeterea auctori suo
 asserendum est. Non est enim Simonidae, sed Callimachi. Disjunctim
 etiam legebantur in MS. & aliquot epigrammata intercedebant: & prior
 pars Simonidae, altera Callimacho inscripta legebatur. SALMAS. Conjun-
 genda esse haec epigrammata in unum, etiam Huëlius vidit in notis ad An-
 thol. p. 21.

L X I X.

L X I X.

Anthol. III. 9. p. 321.

Τὸν τεύει παίζοντα φέει Φρέαρ Ἀτυάνακτα,
 Εἶδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπισπάσατο.
 Ἐκ δ' ὕδαλι τὴν παῖδα λείβετο χορὸν ἤσπασε μάτης,
 Σκεπτομένα ζῶας εἴ τινα μοῖραν ἔχῃ.
 Νύμφας δ' ὅσῃ ἐμίμνῃ ὁ ἰήπιος, ἀλλ' ὅπῃ γένων
 Ματρὸς κοιμηθεῖς, τὴν βαθὺν ὕπνον ἔχῃ.

Alio loco in MS. Callimacho auctore legitur paucis mutatis. Immo in altero Ἀρχαία. Corrige igitur Ἀρχαία, & mox ἀρπάζει & κοιμηθεῖς. SALMAS.

L X X.

Anthol. III. 10. p. 323.

Γῆραϊ καὶ πνίγι πετρυμένῃ, ἐδ' ὀρέγων
 Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρατον,
 Τοῖς προμεροῖς κάλοισιν ὑπήλυθοι ἡρέμα τῶμον.
 Εὖρον οἰζυρὴν τέγμα μόλις βιότῃ.
 Ἡλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ περὶ νόμον· ἐγὼ γὰρ ἐβήσομαι
 Πρῶτον, ἔπειτα ἐτάφιον· ἀλλὰ ταφεῖς, ἔθανον.

In Cod. Pal. dubium est, utrum sit Σμυρδὴν ἢ Καλλιμάχου. SALMAS.

L X X I.

Anthol. III. 10. p. 323.

Ἡ γῆρας Νικῶ Μελίτης τάφον ἐπιφάνωσι
 Παρθενικῆς. Ἀἶδῃ, τῇθ' ὁσίως κέχειρας;

Vulgo male Leonidae. Est enim Simonidis, aut, quod potius puto, Callimachi. Nam quod proxime praecedit: Γῆραϊ καὶ πνίγι, &c. in dubio erat, Simonidis an Callimachi esset. Sequitur τῇθ' αὐτῇ. Puto igitur esse Callimachi. SALMAS.

L X X I I.

Anthol. IV. 12. p. 480.

Τίπτε μῶθον ἀτλήῃ Ἐνυαλίῳ λέλογχας
 Κύπει; τίς ὁ ψεύσας συγὰ κατὰ ψῆμα;

Ἔντεά σοι γ' ἔρωτες ἐφήμεροι, αἳ τε χαλ' εὐνὰν
 Τίς ψεις, ἢ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄδοι·
 Δύρατα δ' αἰμαλίνοντα μέθης Τειπονίδι δία
 Ταῦτα· σὲ δ' ἀχάϊται εἰς ὑμέναιον ἴθι.

Salmastus notat, hoc epigramma in Cod. Pal. Andmacho tribui. Sed cum ejus nullum epigramma sit in Anthol. edita & inedita, credit Cel. Ruboenius, oscitantem librarium Andmachum pro Callimacho dedisse, ut alibi passim: dignum certe esse ejus elegantia.

L X X I I I.

Anthol. VI. 15. p. 569.

Κυνθίδες θαρσύνε. τὰ γ' ὅ Κρητὸς Ἐχέμμα
 Κεῦται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
 Οἷς ὑμεῖσι ἐκένωσιν ὄρεα μέγα. ἦν δὲ πέπαι),
 Αἴγες, ἐπεὶ σποιδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) estote bono animo: nam Creten-
 sis Echemmae

Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,

Quibus solebat desolare magnum montem. Nunc ve-
 ro quiescit,

Caprae, postquam Dea fecit inducias.

Hoc epigramma in Anthologia quidem Ἀδελφῶν inscribitur. Sed Sylburgius notavit, in Codice Palatino inscribi Καλλιμάχου: idque Callimacho dignum judicabat J. G. Graevius in praef. Salmastus autem Callimachi esse non dubitabat: sed corrigebat in principio Κυνθίδες h. e. quarum copia esset in Cyntho monte. Quam correctionem firmat Suidas. Itaque sic correxi. Prius distichon citat Suidas in Κυνθιάδης.

VI. 1. Ἐχέμμα] Pro Ἐχέμμα est in Palatino Ἐχέμμου. Videtur hanc scripturam asserere Etymologici magni auctor: βίλεμμου, βίλα. ἵσι δὲ καὶ. ἦμα παρὰ τὸ βίλε, βίλεμμου, αἰ ἔχω Ἐχέμμου, Τύλεμμου, πλοισαμῶν τε ἢ βίλεμμου. Vulgata tamen damnari non potest, si casus primus est Ἐχέμμος, aut Ἐχέμμος, cujus secundus est Ἐχέμμα, & Ἐχέμμεν, ut Πανσανίης, Πανσανίς & Πανσανία, Ἀρχύτης, Ἀρχύτης & Ἀρχύτης, quae trita sunt. J. G. GRAEV.

VI. 3. ἦν δὲ πέπαι] Sic MS. & ita legendum: tamen ἢ supra ἢ scriptum, ut esset πέπαιτας. SALMAS.

E X C U R S U S

ad Epigr. XXIX.

Nobile est Epigramma Callimachi in Arati Phaenomena, neque magis sua causa, & quod Callimachum auctorem habet, Arateique carminis laudem venuste exprimit, quam, quod tam multi praeclari viri in eo vel emendando vel explicando laborarunt. Ejus adeo veluti historiam proponemus, & nostram de virorum eruditissimorum vel emendationibus vel interpretationibus sententiam proferemus.

Primum in notitiam eruditorum hominum venit per Petrum Victorium, edita inter Graecos Astronomos Vita Arati, Florentiae, 1567. Neque enim ibi latere diu poterat literatores, qui inde a restitutis bonis literis, mathematicas disciplinas, imprimisque Astronomiam a veteribus traditam, diligenter tractarant, & veteres mathematicos vel ediderant vel praelectionibus illustrarant, ut in nostris terris, Caspar Bornerus, Phil. Melancthon & Joach. Camerarius: quamquam Victorius in praefatione istius operis queritur, studium illud inter eruditos homines jam refrigerare. Eodem anno Fulvii Ursini Virgilius cum Graecis collatus prodiit, in quo libro p. 14. e MSto Achillis Statii Romano, quem etiam Victorius commemorat, pro inedito prolatum est idem epigramma. Sed his nihil praeter editionem debebat. Mox Is. Casaubonus in Lestion. Theocrit. c. 4. corrigere depravatam epigramma tentavit, & post hunc Claud. Salmasius in Exercit. Plin. p. 525. (ed. sec.) qui etiam sensum ejus declarare conatus est. Ita quater edito epigrammate, exortus est Lucas Holstenius, qui id eruditus pro inedito daret, in eruditissimis ad Stephanum Geographum notis, p. 301. adjuncto unius distichi auctario, e Barberiniano, ut videtur, Anthologiae Codice, e quo multa alia inedita epigrammata in iisdem ad Stephanum notis protulit. Sed Holstenius, uti repererat, ita edidit, nulla in eo corrigendo crisi usurpata. Salmasiana autem crisi non contentus Is. Vossius, aliter constituere epigrammatis lectionem tentavit in Comment. ad Melam, I. 13. ceterum in sensu ejus fere cum illo consentiens. Exhibetur etiam, cum aliqua lectionis diversitate, in capite Arati, a Jo. Fello editi. Repetiit totum illud Victorianum Astronomorum corpus Petavius in Uranologio: atque ita etiam epigramma, additis paucis in margine conjecturis. Tandem, in Graeviana Callimachi editione, Epigrammatis Callimachiis, loco undetricesimo, cum Bentleji correctione, insertum est. Voluit etiam de eo bene mereri Jo. Clericus in Silvis Philol. c. 6.

Est autem Epigramma e MS. Florentino a Victorio sic editum :

Ἡσιόδῳ δ' αἶσμα κῆ ὁ τρίτῳ ἢ τ' αἰοῖδῳ

"Εσχατοὶ ἀλλ' ἀπεισώμετο μελιχρότατοι

Τῶν ἐπὶ τῷ ὁ Σολῆς ἀπειμάξατο. χαίρειτε λιπαταί

Ῥήσις Ἀρίτῃ σύγγουῳ ἀγρυπνίῃ.

E MS. Romano Urfinus edidit eodem modo, nisi quod in principio recte *τίδ' αἶσμα*, & in ultimo *ῤήσις - - σύγγουοι ἀγο.* dedidit. Holstenius autem e suo Codice in primo versu *αὐτὸν αἰοῖδῃ*: in altero *ἀλλ' ἀπείω*, *μηὶ τὸ μελιχρότατον*: in ultimo : *ῤήσις Ἀρίτῃ σῶτῳ ἀγρυπνίῃ*: addito denique hoc disticho:

Ἄλλῃ σὺ μηκέτ' Ἀρτεὶ ἐπίβλεπῃ. διστὰ γὰρ ἀμφῶν

Μέτρα τιαν ἄβρη πάϊα τὰ φαινόμενα.

Ex quo etiam corrigi voluit Antipatri epigramma in Anthol. I. 46.

Ἄλλῃ σὺ μηκέτ' ἐς ἄρκιον ἐπίβλεπῃ.

reponendum censens *μηκέτ' Ἀρτεὶ*. In quo bis peccavit ; ut hoc statim moneamus : primum, cum non vidit, id distichon male huic Callimachio addutum ex Antipatri epigrammate in Theogenis Mathematici duo hemisphaeria coelestia, neque sensum habere eum, ut ullo modo cohaerere cum reliquo Callimachi epigrammate possit: deinde, quod vitium in *μηκέτ' Ἀρτεὶ* non advertit. Nam prima in *Ἀρτεὶ* syllaba longa est, de quo post : estque clarum *μηκέτ' Ἀρτεὶ* factum e *μηκέτ' ἐς ἄρκιον*, posteaquam distichon illud temere adhaeserat alteri in Aratum. Sed id esse a Callimachio alienum, vidit Bentlejus, eamque ob causam omisit, ne verbo quidem admonitis lectoribus. Neque erat necesse, in tanta rei evidentia, maleque propterea carpitur a Clerico, (l. c. p. 242.) qui id distichon asserere Callimacho frustra, & nullo idoneo argumento, conatur.

Sed viri docti, qui hoc epigramma semendare instituerunt, primum in sensu ejus universo non consentiunt: aliis in laudem Arati accipientibus, aliis ad reprehensionem & contemptum operis Aratei trahentibus. In posteriori genere sunt Salmasius, & Vossius, sequente Fabricio Bibl. Graec. II. 8. p. 279. extr. & Clerico, quo diximus, loco, existimantes, rideri Aratum, ut male imitatum Hesiodi Astrologicum carmen, quod olim circumferebatur sub nomine *Βίολε ἀστρικής*, sed *γνωσιότητα* ejus doctissimis quibusdam in dubium vocantibus : quippe non modo Hesiodum compilasse, sed etiam difficilia & parum amoena, ab Hesiodo consulto omissa, operi inseruisse. Itaque ultima epigrammatis huic interpretationi sic accommodant, ut, Callimachum dicant, jubere valere tetricas illas & injucundas tricas & nugas. Ea sententia haud dubie longe a vero aberrat. Primum universae eruditae antiquitatis judicio refragatur : quae Arati carmen ita admirata est, ut eo nihil praestantius in illo erudito & subtili genere scribendi putaret. Ne epigrammata commemorem Ptolemaei, in eadem Arati Vita apud Victorium, &

Antipatri Anthol. I. 46. Ciceronem, quis nescit, ejus versus in primo de Oratore pro optimis & ornatissimis laudare, quos ipse etiam Latinos fecit. Deinde, auctore illo ipso Vitae Arateae scriptore, Callimachus Aratum in Epigrammatum libro, & in iis, quae ad Praxiphanem scripserat, valde laudarat, ut *παλομαθῆς* & *παιστὴν ἄριστον*: tantum abest, ut hoc epigrammate perstringere voluerit: fuitque Aratus propter elegantiam carminum, imprimisque Phaenomenorum gratissimus etiam regibus, qui illam eruditam elegantiam gustare possent. Auctor autem Vitae Arati, quae Phaenomenis praepositur in vulgatis libris, eum, ait, a Callimacho hoc epigrammate (neque enim de alio loquitur) honoratum esse: *παρὰ τῷ Κυρηνάϊῳ καὶ ἐπηγράμματι ἡξιόδωτον*. Nam quod ejus carmen *λεπτὰς ῥήσεις* appellat, id nullo modo in contentum accipi debet: cum *λεπτὰ* etiam in optimam partem dicantur, non modo de oratione, sed etiam aliis rebus. Antipater quidem & Ptolemaeus, haud ambigui laudatores Arati, ita eum laudant, ut ille *λεπτὴν φροντίδα*, quam etiam in contumeliam dici apud Aristophanem in Nubibus, non ignoramus, ei tribuat in isto opere scribendo, *αὐθεν*, *subtilitatem*, alter autem *λεπτολόγος* vocet, *Ἀλλὰ γε λεπτολόγος* (sic Victorius: Ursinus autem *Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγος*) *εὐκρίτους Ἀρητος ἔχῃ*: sed *subtilis principatum Aratus habet*. Itaque *χαίρετε λεπτὰί ῥήσεις* non est, *valete jejuna carmina*, sed *salvete arguta carmina*. Illud autem quam abhorrens est, quod Salmasius *συγγόνους ἀργυρινίας* intelligit, *cognata vigiliis, & somnum adimere nata*? Neque enim *ἀργυρινία* scriptoribus aliter, quam in bonam partem tribuitur: estque evidens, Callimachum respexisse ad locum Homeri Odyss. E. 271. de Ulyssae navigante; quem in eum confert etiam Achilles Statius apud Victorium in fragmentis p. 112. (Uranalog. p. 94. ed. sec.) *καλὸν*, inquit, *κατὰ τὸ Κυρηνάϊον, ἀρμύψαλξ τῆς λόγος τὸ Ἀράτου παλαιόν, ὃν ἐποίησεν*

Ἡρόδοτος, ἃς οἱ ὕπνους ἐπὶ βλεφάρουσιν ἔπειν

Πλειάδας ἰσχυρῶντι, &c.

Quae cum ita sint, sequamur potius eos, qui, ad laudem Arati pertinere Callimachi epigramma, verissime judicant. Laudatur Aratus, ut imitator felix Hesiodi, qui primus de rebus tenuibus atque subtilibus, quales sunt rusticae, mathematicae, philosophicae, probabiliter scripserat; unde unus ex antiquioribus aetatem tulit. Neque aliud Hesiodi opus intelligere necesse est, quam *ἔργων καὶ ἡμερῶν*: ad cujus imitationem olim omnes studium suum contulerunt, qui in subtili carminis genere aliquid efficere vellent. Vocat enim *μελιχρότατον ἔπος*, *dulcissimum carmen*: quod plane in *opera & dies* convenit, dulcedinis & lenitatis nomine a veteribus celebrata.

Sed utinam, ut sensum epigrammatis adsequi & vindicare, ita lectionem veram, sive certam, indagare, facile esset. Ac primo quidem in versu haud difficilis res est. Nam utrum edi-

tum ferves δαῖδ' ἔχεται, an malit quis αἰδῶν, ut ἔχῃτο αἰδῶν, *ῥαυραίων, ταιμιότατο πταλῶν*, & similia, non admodum refert. Nec opus est, duram Casauboni conjecturam refellere, καὶ ἔτ' ὁ τρόπος αἰδῶν ἔχει τόν. aut Clerici alteram εἰς αἰδῶν (scil. Hesiodi) ἔχεται, quae & supervacua & parum suavis est. Sed magna difficultas est in secundo. Nemo facile probabit Pantagathi conjecturam, corrigentis δὲ Ζεῦ, ἄσμα μελιχρ. apud Urfinum l. c. ἄσμα ἰπῶν, nescio quomodo, durius est: aut Salmafii, Vossilque, qui, ablati falsae interpretationis opinione, corripere, ille, ἀλλ' ἐνείη μὴ τὸ μελιχρότατον &c. hic ἀλλ' ὅχα σοι μὴ τὸ μελιχρ. qua ratione magis corruptum versum, bene iudicat Bentlejus: praefertim, cum etiam priorem versum huic sententiae accommodare corrigendo tentarint. Tutissimum sane est, manere in eo, quod post Casaubonum Bentlejus probavit: ἀλλ' ἐνείη, μὴ τὸ μελιχρ. sed baud scio, an dulcissimum carminum expresserit imitando. Nam & in Florentino Achillis Statii libro, in principio Vitae Arati, hic versus sic exhibetur, ut sit ἀλλ' ἐνείη, verbis ceteris foede corruptis, & Holstenius sic e MSto, ut videtur, edidit. Sed non negem, mihi duram videri ἐνείη, μὴ ἀπαιμάξατο, baud scio an, (quod vim affirmandi apud Latinos habet) expresserit: nec quisquam exemplis ad eam rationem firmandam usus est, aut mihi exempla, quod meminerim, occurrerunt inter legendum. Itaque aliquando venit in mentem, sic hos versus e vestigiis corruptae scripturae (ὀκασισμῶν) constituisse:

Ἡσιόδῳ τέλει· αἰσμμα καὶ ὁ τρόπος. Οὐ γὰρ αἰδῶν

ἔχεται, ἀλλ' ὅχ' ἄκρον, καὶ τὸ μελιχρότατον, &c.

Non ultimum poetarum imitatus est. Accurata ratio scribendi videtur postulare, ut post ἀλλὰ sequatur contrarium superioris, τὸ ἔχεται αἰδῶν. Quod sensit Hemsterhusius ὁ πᾶν, voluitque expressum a Callimacho in hunc modum: ἀλλ' ἔτ' τὸ σῶμα μ, ἢ ἰπῶν ὁ Σολῶς ἀπειρο. ad Pollucem p. 1117. b. Hoc plane est, ἀλλ' ὅχ' ἄκρον, sed longe principem: ὅχ' ἄριστος Homerus dixerit. Prima in ἄκρο positione producitur, natura sua brevis est, & correpta reperitur apud Poetas, non modo scenicos, ut Euripidem Cycl. 455. Phoeniss. 433. sed etiam alios, ut Theocrit. Id. xiv. 66. Epigramm. Anthol. III. p. 145. ed. Flor. Pseudo-Orphea Argon. 458. 1165. Sed praestantissimi poetae etiam dulcissimum carmen expressit: Καὶ τὸ μελιχρότατον ἢ ἰπῶν ἀπαιμάξατο. In libris scriptis quam saepe μὴ & ἢ pro καὶ irreperit per similitudinem compendiorum, vix nescire potest non expers harum literarum, estque saepe a Criticis notatum.

Sequitur illud: Καίρετε λευγαὶ ῥήσις: *Salvete arguta carmina.* In quo sane Ionica forma restituenda est ῥήσις: quod & sua sponte quis viderit, & suadent libri veteres. Nam sic e suo edidit Urfinus, & eo ducunt vestigia Holstenianae scripturae ῥήσις (in qua forte est operarum vitium) & versus fit suavior. Pro ἄρτε porro

porro Salmasius dat Ἀφίκα, duplicata litera secunda, ad producendam syllabam primam, quam sua sponte longam esse, veterrimis & optimis auctoribus discimus. Posteriores demum etiam corripuerunt, quos imitati sunt Latini. Itaque bene etiam Vossius hanc correctionem repudiat, allato exemplo Leonidae. Eodem tamen modo corrigit Petavius in margine Vitae Arati; sed ut adjectivum, vehementius illud quam pro re, faciat, veratque *inexplicabilis germana vigiliae*.

Restat difficilis nodus in ultimis verbis; in quibus triplex librorum lectio prodita est: prima Florentini, *εύγας ἀγρυπνίας*, quae etiam est in Vita Arati inedita, quam e MSto Bodlejano descriptam mecum benigne communicavit Dav. Rubnkenius, Vir Graece doctissimus, merito suo nuper ad literas Graecas in Academia Leidensi publice docendas provectus; altera Romani, apud Ursinum, *εύγας ἀγρυπνίας* tertia Holsteniani, *εύτας ἀγρ.* Primam nemini probatam vidi. Alteram, qui ut probam sequuntur, explicant *cognata*, aut *germana vigiliae*, ut vidimus ante. Sed inde commodus sensus non efficitur, & quidem in neutram partem. Ἀγρυπνίας de eruditis hominibus eorumque operibus non dici in malam partem, supra monui: ut nec *vigilata opera* sic Latinis, aut *vigiliae* dicuntur. Nec *opera cognata vigiliis*, si in deteriore partem explicare velis, aliud significant, quam, in quibus intelligendis multum vigilandum sit: quem tamen modum loquendi nec Latina nec Graeca lingua fert. Tertiā probavit Bentlejus. Nec incommodus ex ea sensus exiit. *εύτας ἀγρυπνία* est *acris, non remissa vigilia*. Nilus ep. 34. p. 57. ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ὥσπερ λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφάλιον, καὶ ἀγρυπνίας συντόνῃ. Enimvero fuit pronus librariis lapsus a *εύτας* ad *εύγας*, sed non minus ab hoc ad illud. Itaque, et si *εύτας* haud dubie melius est, quam *εύγας* tamen consensus reliquorum librorum facit, ut *εύτας* correctori potius deberi, quam a Callimacho esse videatur: malueruntque viri docti aliud e *εύγας* eruere, quam Holstenii *εύτας* probare.

Jam si quis terminationem vulgatae scripturae teneat, nihil propius est, quam, ut corrigat *εύγας*, quod placebat Hemsterhusio, Viro summo, ad Pollucem p. 1117. b. venitque etiam in mentem Bentlejo: qui tamen hiatum Ἀρίτε *εύγας* non concoquebat. Est ille quidem modus loquendi Callimachus. In hymno in Lavacr. Pallad. 26. habemus, Χρίματα τὰς ἰδίας *εύγας φυταλιᾶς*. Critias vero ap. Athen. I. 22. vas fictile appellat καμίντε *εύγας*. Quo modo autem haec verborum permutatio nasci potuerit, non est difficile ad intelligendum, si quis modos permutandorum in libris priscis verborum non ignoret. Saepissime permutantur verba, quae in capite habent praepositiones *ἐν*, *ἐν*, *ἐν*. In nota illa v. c. definitione artis, *εύγας ἐν καταλήψει*, libri semper variant & veluti vacillant inter *εύγας* *εύγας*,

μέαν, αἰγούργον. & συγγ. (vid. ad Lucian. Parasit. c. 4.) Itaque facilis transitus fuit ab αἰγούργῳ vel ἰγούργῳ ad σύγγῳ. Nam αἰγούργῳ & ἰγούργῳ adeo frequenter permutantur, ut idem significare, & promiscue dici videantur. Apud Josephum Ant. XX. 10. aliquoties ea permutatio facta: & quoties ibi est in editis αἰγούργῳ, Codex Vossianus, qui nunc Leidenfis est, habet ἰγούργῳ. add. Albertum, Virum summum, ad Hesychium in ἰγούργῳ. Sed plane eadem confusio est verborum αἰγούργῳ vel ἰγούργῳ & σύγγῳ apud Dionysium Halic. L. I. p. 55. ubi Dardanum, ait, Palladium & alias sacras imagines in Asiam secum transtulisse & intulisse urbi a se conditae: inde autem translata esse Ilium πρὸς τὴν συγγάνην αὐτῆς, a nepotibus, a posteris. Ita libri, quod sciam, omnes: sed recte Sylburgius corrigendum judicat ἰγούργῳ vel αἰγούργῳ; idque dudum in versione Lapis expresserat. Hiatus autem, qui in hac emendatione apud Callimachum offendeat Bontlejum, etsi libenter vitant elegographi, inprimisque Callimachus: tamen ea res non tantam habet necessitatem, ut propterea haec correctio repudietur: & potest illius hiatus insolentia induxisse correctorem, ut ex ἰγ. faceret σύγγῳ. Quod si quis tamen hiatus ferre nequeat, tenaxque sit primae in vulgata lectione syllabae, ob consensum librorum, ei forte probeatur magis elegantissima conjectura Davidis Ruhnkenii, V. C. qui mihi scripsit, sibi legendum videri σύμβολον ἀγρυπνίας, *nocturnum vigiliatum*, e simillimo loco epigrammatis, Anthol. V. 28. p. 509.

Στῆσι τρόπαιον, ἢ σύμβολον ἀγρυπνίας.
comparatque etiam Leonidae versum, ibid. VI. 12. p. 563.

λάμβανε βύβλον,
καὶ σαρ, ἰσχυρὸν σύμβολον εὐεπίας.

CALLIMACHI
FRAGMENTA.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

I.

Αἰὶ γ' οἱ μικροῖς μικρὰ διδῶσι θεοί.

I I.

Apud Apollonii Scholiasten.

Ἐωρέπέ τοι, πορεύεσθαι χέρης εὐρεῖα χαλύπῃη,
Ποιμνικὸν πύλημα, καὶ ἐν χεὶ χαῖον ἔχουσα.

I I I.

Apud eundem.

Δέσποινα Λιβύης ἡρώιδες, αἱ Νασαμώνων
Αὐλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ὀπιλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλετε.

I V.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὥς ἡμελλε χαλὰ χερσὶν ἐκτελέεσθαι.

V.

Apud eundem.

Ἐν Δίῃ. τὸ γ' ἔσχε παλαιότερον ὄνομα Νάξω.

V I.

ANNA FABRI.

IN FRAGM. I.

Αἰὶ γὰρ οἱ μικροῖς] Hoc idem est ac proverbium quod olim in Syria jactabatur, ut ex D. JESU CHRISTI verbis patet, *Habenti dabitur.*

IN FRAGM. II.

Vf. 1. προίχουσα] *Prominens a capite, prependens.*

Vf. 2. χαῖον] *Podum, aut venabulum.*

IN FRAGM. III.

Vf. 25 θῖνας] *Loca arenosa, sabulosa.*

Ibid. ἐπιτέλλου] *Videtur. hoc est ferentis, curatis. Sic videre domi, videre auspiciis, dixit Cicero.*

Vf. ἐφίλλου] *Vous me devez rendre ma mere. Sic Latini verbo debere usi sunt. Horat.*

*Navis, quas tibi creditum
Dedit Virgilium, sinibus Atticis
Reddas incolumem, precor.*

IN FRAGM. IV.

Vf. 1. ἐκτελέεσθαι] *Mellius in Codice Stephani legitur ἐκτελέεσθαι.*

IN FRAGM. V.

Vf. 1. Νάξω] *Insula Maris Aegæi. Hanc etiam Strongylen, Diam, Dio-*

ay-

V I.

Apud eundem.

Θηρὸς αἰετᾶζον δέρμα κατωμάδιον.

V I I.

Apud eundem.

— Χαλύβαν ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντίλοντα χακὸν φυτὸν οἱ μιν ἔφωαν.

V I I I.

Apud Schol. Arati.

Ἡδὲ Κόρων μ' ἔβλεψαν ἐν ἡέρι, τ' Βερονίκης
Βόσρυχον, ὃν καίτη πᾶσιν ἔθηκε θεῖς.

I X.

Apud Athenaeum lib. 7.

*Ἡ μάλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
*Ἡ πέριχας. ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπελος ἄλμης.
X.

nyssam, Callipolin & Siciliam minorem vocatam fuisse testatur Plinius.

IN FRAGM. VI.

αἰετᾶζον δέρμα κατωμάδιον] For-
san de Hercule intelligendum est hoc
Fragmentum: nil tamen affirmo. cum
omnes principes illi Heroes ferinis pel-
libus solerent regi, quod vel ex Vir-
gil. notum est. Pelles autem eae no-
do sub mentum religatae ex hume-
ris dependebant. Virgil.

Sordidus ex humeris nodo dependet
amictus.

Vf. 1. Χαλύβαν ὡς ἀπόλοιτο] Fra-
gmentum est e carmine quod vertit
Catullus de Coma Beronices, ut &
sequens. Vide ibi notata vf. 48.

Jupiter ut Chalybeum omnis genus
percat.

IN FRAGM. VII.

Vf. 1. Ἡδὲ Κόρων μ' ἔβλεψαν] Catul-
lus de Coma Beronices vers. 3.

Idem mo ille Conon caelesti lumine
vidit

E Beronice vertice caesarem,
Fulgentem clare, quam multis illa
Deorum

Non sine taurino sanguine polli-
cita est.

Vide notata ibidem.

Ibid. Βερονίκης] Illa Berenice & Be-
ronice dicebatur. Apud Hyginum
saepse.

IN FRAGM. IX.

Vf. 1. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν]

Hunc Callimachi locum ex ejus Ga-
lataea adducit Athenaeus: Καλλιμά-
χος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὸν Χρυσόρυτον ἢ

μάλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν.

Ibidem etiam alium ejusdem Calli-
machi locum laudat ex Epigramma-
tis, ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς

παντὸς φασὶν, ἱερὸς δὲ τις ἱερὸς ἰχθύς.

Hic autem princeps Latinis aurata, vel
ornata dicitur.

X.

Apud Athenaeum lib. 15.

Πολλοὶ ἔφιλέοντες ἀκύνιον ἦσαν ἐραζέ
Οἰνοπίται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

X I.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος ὕπερβορείου οἶον ἔπιτέλλετο ἱροῖς.

X I I.

Apud eundem & Scholiasten Pindari.

Τέρπεςσι λιπαράν Φοῖβον ὀνοσφαγία.

X I I I.

IN FRAGM. X.

Vf. 1. ἀκύνιον] Intellige humorem ejaculatum. Celeberrimus in Antiquorum convivis lusus fuit, qui Κόττατος dicebatur, in quo amator, exhausto poculo, humoris reliquum in majora pocula ab alto infundebant, ut in lancem aliam mitterent, sicque sonum ederent, qui si major ederetur, se ab amantibus diligere augurabantur. Sed en tibi totam ejus ludicri descriptionem Latinam quidem, ut facilius intelligatur. Talis apud Athenienses ludus erat. Virga quaedam longa erat in terram defixa, ac super eam altera deligata, huc & illuc natans, ut fieri solent in lancium jugo. Haec lances duas habebat aptensus, sub iis lancibus crateres erant duo aquae pleni, & sub aqua statua aenea deaurata, Māius dicta. Jam vero ludentibus omnibus, surgebat aliquis phialam bibens vini plenam, & quam longe abisset, quod vini ex opota illa superaret, id in lancem unam mittere conabatur, ut repleta gravis fieret, inclinataque statuas quae sub aqua erat, corpus allideret, atque ita sonum ederet; quique ita jecerat, ut ne gutta quidem una in terram cecidisset, hic victor erat, sequo ab amicis redamari gloriabatur. Vide Aristoph. Scholiasten in Euph. pag. 717. Edit. Genev. qui hunc Callimachi locum laudat. Vide & Joannem Tzetzen Chyl. cap. LXXV.

Vf. 2. Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας]

Legendum Σικελᾶς, ut & apud Scholiasten Aristophanis legitur loco supra citato. Est autem, Λατάγας τὸ ὑπερπόμενον ἐκ τῆ ἐκποδῆτος ποταμοῦ ὕδατος, ὃ συνεπαυμένον τῇ χειρὶ ἀναθίσκειν οἱ παζοῖς ἢ τὸ Κόττατος. Porro Σικελᾶς dicit noster, quia, ut ait idem Interpretes Aristoph. Σικελᾶς καὶ τίς ἐστι παιδιά, πρῶτον ὑπὸ τῶν Σικελῶν. Unde Anacreon, Σικελᾶς καὶ τῶν ἀγυῶν δαΐζων. & Cruias in Elegiis,

Κόττατος ἐκ Σικελᾶς ἐστὶ χθονὸς αὐ-
πρωτίστου.

IN FRAGM. XII.

ἐπιτίλλεται] Pater meus amantissimus putabat legendum ἐπιτίρπεται, in Fragmento proxime sequenti, τέρπεςσι λιπαράν Φοῖβον ὀνοσφαγία. Vel fortasse ἐπιτίλλεται significat adeo propitius & favens. De Asinorum sacrificiis vide Fragmentum sequens.

IN FRAGM. XII.

Φοῖβον ὀνοσφαγία] De Hyperboreis qui Apollini asinos sacrificabant, sic Pindar. Pyth. Od. x.

Παρ' οἷς ποτὶ Περσέως
Ἑδάματο λαγύρας δάματ' ἵστα-
θων.

Κλαυτὸς ὄντω ἐκατέρωθεν

Ἐπιτόσαισι θύω

Ῥίζοντας. ὡς θαλαίαι ἐμπύον]

Εὐφραμίαις τε μέλιτος Ἀσώλων

Χαίρων, γὰρ δ' ὅραν ἔστι.

Ὅρβιας κρηδύλων.

K I I I.

Apud Strabonem. lib. i.

Αἰγλήτιω, Ἀνάφῳ πὶ Λακωνίδι γείτονα Θῆρα
Λεῖπειν δ' ἐρχέμεν.

X I V.

Ibidem.

— ὡς ἦραres ἀπ' Αἰήταο κυταῖν
Λυθὶς ἐς δ' ἐρχαίαι ἔπλεον Ἀρμονίῳ.

X V.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλια γ' τῆσσι αἰὲ μελιηδέας ὠπὰς
Λήτειραι καίεν ἔλλαχον Ἑουχίδαι.

X V I.

IN FRAGM. XIV.

Vf. 1. *κυταῖς*] Scribe per majusculam litteram *Cytaeis*. De Argonautis loquitur, Cyraea est Colchica urbs, unde Medea *Κυταῖς*, & Aeetes pater ejus *Κυταῖς*: quod autem ait Scaliger in Propert. in illam deportatas fuisse decem tribus a Salmanasar Assyrio, unde Samaritani haecenus a Judaeis *Κυταῖς* dicti, *Cusaei*; id vero omnino fallum est, ut in suis in Originem Notis monuit illustris Huënius.

Vf. 2. *Ἀρμονίῳ*] In *Illyricum*, ubi Cadmi Haemoniaeque monumentum conspicitur.

IN FRAGM. XV.

Vf. 2. *Λήτειραι*] *Sacerdotes*. Hesychius, *Λήτειραι*, ἱερεῖς τῶν σεμνῶν Διῶν, ubi Guet. legit *Λήτειραι*. *Λήτῃ*.

Ibid. *Ἑουχίδαι*] *Ἑουχίδαι* Athenis erant indigenarum genus. Hesych. *Ἑουχίδαι*, γένος Ἀθηνησίων.

Ibid. *μελιηδέας ὠπὰς Λήτειραι καίεν*] Lege, ut optime apud Schol. Sophocli.

Νηφάλια καὶ τῆσσι αἰὲ μελιηδέας
ὄμματα

Λήτειραι καίεν ἔλλαχον Ἑουχίδαι.
Τῆσιν, hoc est Εὐμνίσιοι, ἑμπερ, δύματα πύρι καὶ μέλετι διδωμένα. Hesych. Possit etiam legi ὄμματα; ὄμματα enim fruges melle maceratae. Ἑουχίδαι, Sacerdotes Eumenidum, audi eundem Schol. Sophocli ad illud Oedip. Col. Ἀπίσα φωνῶν] ἀπίσα. αἰετὶ τὸ ὄμμα καὶ συντόμως. τὴν ἀπὸ τῆς δρῆμης θυσίας ταῖς Εὐμνίσιοι φασί. μετὰ γὰρ πούχλας τὰ ἱερὰ δρῶσι. καὶ διὰ τὸ τα εἰ ἀπὸ Ἑούχου καταγόμενοι θυσιῶν αἰσῶν, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς πύρι Ἐρατοσθένη φησὶ, ἔτω, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος ἔμπερ τ. ε. θυσίας ταύτης. οἷα ἔξω, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἑουχίδαι. οὐ δὲ γένος ἱερί παρὰ τὰς σεμνὰς Διὰ, καὶ τὴν ἑρμηνείαν. καὶ προδίδονται ἀπὸ τῆς θυσίας ταύτης πρὶν Ἑούχου ἱερὸν ἔργον, τῶν ἔτω καλῶντις διὰ τὴν εὐφροσύνην. ἔτὲ ἱερὸν ἱερί παρὰ τὸ Κυδωνίον, ἐκὼς τῶν ἰνδία πυλῶν. καὶ ἅπα ἁλόωμεν. δε ἐν τῇ πύρι θιανίσαν ἀκαίδεον πύρι τῇ τῶν Ἑουχιδῶν γένος καὶ τῆς ἱερᾶς φ. σι. καὶ Καλλιμάχῳ, Νηφάλια καὶ τῆσιν, δκ.

X V I.

Ex Callimachi Dactylicis.

Ἄ παῖς ἁ κατέκλυτος
 Τὰν οἱ Φασὶ πεκόηες
 Εὐναίης ὀαρισμὸς
 Ἔχθην ἴσων ὀλέθρου.

X V I I.

Ex Agellio lib. iv. cap. xi.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχων ἀνιῶντον ἔδιδε
 Κάτω Πυθάργρας ὡς ἐκέλευε λόγος.

X V I I I.

Ex Macrobio lib. v. cap. xxi.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκὴν μὲν ἀπήγατο χαιρὸν ἄμυσιν
 Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἤδετο κίονος.

Τῷ

IN FRAGM. XVI.

Vf. 1. ἁ κατέκλυτος] Κατέκλυτος puellam dicit, quia hic mos erat in Graecia, ut puellas in thalamis custodirent; neque eas prodire sinerent, dum eae adhuc essent innuptae. Phocylid.

Περσικὴν δὲ φύλασεν πολυκλήτους
 Σαλδάμοισι

Μυθὶ μιν ἄχρη γάμων πρὸ δέμου
 ὀρθήναι ἴδοντες.

A. FABRI.

Κατέκλυτος Graeci vocarunt, quidquid ita pretiosum est, ut servari diligenter, & clausum teneri mereatur. Poëta postea puellas virgines, quas tenellis asservandas diligentius vult scribere, vocat κατέκλυτους. Hinc & κατέκλυτοι meretrices quaedam dictae, quae carius se venditarent, nec omnibus paterent. *deorum scorum* Horatio, quod scilicet non omnibus obvium est. κατέκλυτος ἔχων τὰ βιβλία, apud Strabonem de Apelliconitis hereditibus, qui libros Aristotelis sub clave habebant, nec exire in publicum sinebant. Atque inde κατέκλυτος de re pretiosa; quae non

pro derelicto haberi, sed studiose conservari, ac tuto loco concludi digna est. Cf. SALMASIUS ad Tertull., de Pallio p. 177.

Vf. 3. Εὐναίης ὀαρισμὸς] Gallice diceres *Disconrs de Mariage*.

Vf. 4. ἴσων ὀλέθρου] Legendum puro ὀλίγῳ: imo & ita apud Scaligerum in Catull. legitur.

IN FRAGM. XVII.

Vf. 1. Καὶ κυάμων] Legebat Pater meus,

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχων ἀνιῶντον ἔδιδε.

IN FRAGM. XVIII.

Vf. 1. Θρηϊκὴν] Sic Horat. Amythida Threicjam vocat.

Non nulli Damalis meri

Bassum Threicia videtur amythido.

Ibid. ἀπὸ χεῖρας] Legendum scilicet ἀπὸ χεῖρας, recusavit. Id sequentia suadent, ὀλίγῳ δ' ἴδετο κίονος.

Vf. 2. κίονος] Neoptolemus Parisianus libr. 3. περὶ Διαλέκτων est κίονος fuisse poculum ex hedera confectum. Addit Philemon fuisse μισοτόν. Neoptolemo additulantur multi, Theocritus, Didymus, cujus ea ver-

Τὰ μὲν ἐγὼ πόδ' ἔλεξα φειγέχνης ἀλείου
Τὸ τείτοι.

X I X.

Ex Luciano lib. cui tit. Ἐρωτες.

Αἴθε γὰρ ὃ κέροις ἐπ' ὄμματ' ἀλίχνα φέροντες
Ἐρχοῖτο ὡς ὑμῖν ὤσει παδοφιλεῖν
Ὡς δὲ νέων ἐρχοίτε, πόλιν κ' ὕανδρον ἔχετε.

X X.

Ex Plutarchi Sympotiacis.

Καί μιν Ἀληπίδα πῦλ' ἀγαυότερον
Τῷδε, παρ' Αἰγαίῳ θεῷ πελίοις ἀγῶνα,
Θήσας νίκης σῖμβολον Ἰσθμιάδῃ.
Ζήλω τ' Νεμέθῃ, πίτυν δ' Ἀποπμήσσειν,
Ἦν πρὶν ἀγῶνας ἔσπευε τῷς Ἐφύρῃ.

X X I.

verba ad Odyss. ix. Κισσῶν σπυγμῶν
ποτόριον ἐκ κισσῶν ἐλὼν κατασκευασ-
μένον. ὃ ὄσμα κῖνον ποτήριον, ἢ, (lego
δ) ἔχον κισσὴν ἐξωθεν. Clitarchus re-
fert (cyphum κισσῶν appellatum ab
Aeolibus. Ab antiquissimis tamen
Graecis pocula quaecvis κισσῶν ap-
pellabantur. Nicander Αἰτωλικῶν lib.
1. ἐν τῇ ἡραπολὶ τὰ Διδυμεῖα Διὸς κισ-
σῶ σποδρὰ κινεῖται πετάλοισι ὅθι τὰ
ἀρχαῖα ἐκπόμενα κισσῶν φαίνεται.
Homerus,

Κισσῶν μὲν χερσὶν ἔχων μίλατον
οἶνον.

Asclepiades vetus interpres Homerī
tradit solos rusticos eo poculi gene-
re usos. Meursius ad Theocriti spli-
cilegium p. 5. Vide Heinsii lectio-
nes Theocr. lib. 1. cap. 2. qui ait
Callimachum a veteribus criticis ap-
ud Athenaeum vapulare, quod con-
fuderit voces αἰσῶν & κισσῶν, cum
longe diversa essent. TH. GRAEV.

IN FRAGM. XIX.

Vf. 2. Ἐρχοῖτο.] In al. legitur Ἐρ-
χοῖτο. Au ab Ἐρχοῖτο, quae est Tribus
Atticae? Certe hic aliquid latet.

IN FRAGM. XX.

Vf. 1. Ἀληπίδα.] Nescio quid sit;
forsan ab ἀλπίς, ἰσότης Ἀλφειοῦ. ut
ait Hesychius: sed dubito; forsitan ab
Ἀλῶ, quo modo vocabamur δῖο δῆ-
μοι τῆς Αἰτίας.

Ibid. γεραιότερον.] Pater meus puta-
bat legendum ἀγριώτερον.

Vf. 2. Αἰγαίῳ.] Quem Dii Briar-
enem, illum Αἰγαίον vocabant homi-
nes. Homer.

Ὅτι Βριάρεων καλεῖται Διὶ, αἰδώς
δὲ τοῦ πάντος

Αἰγαίον

Sed hoc Fragmentum de Briareo non
potest intelligi. Hic igitur Αἰγαίον
erit Neptuno; Αἰγαίον enim voca-
tum fuisse Neptunum certum est.
Hesych. Αἰγαίον ἐπιταμίον ἡαλίου.
Sic, ὅτι δὲ ὁ Βριάρεων καὶ ὁ Ποσει-
δῶν.

Vf. 3. σῖμβολον.] Symbolum. Agones,
Olympia, Nemeta, Isthmia, Pythia.
In Olymp. ἀγῶνας, in Nem. πρῶτος,
in Isthm. ἀγῶνας. In Pyth. πόσις. in
Epigr. Ἀθλα δὲ τῶν ἀγῶνων, μῦθος,
εἶμα, πίτυς.

X X I.

Ex Scholiaste Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπων ὅπι'τακτα μὴ ἔξακι δια',
Ἐξ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ χαμῶν.

X X I I.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τ' ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τ' ὄλεθρον
Εὔρε, τ' ἐν χαλκῷ ἔνυ πρὶν γιγνόμενον.

X X I I I.

Ex eodem.

Τὰ μὲν δεῖσχύδης εἴης ἀνῆκε Διὸς

"Αγ-

IN FRAGM. XXI.

De Hercule Fragmentum istud debet intelligi, qui labores dandecim, jubente Euristheo, reliquos suo prope motu exantlavit. Unde Pind. Nem. Od. III.

— — — ἰδ' αὖτε ἱμῶνα-
σι ταναγίαν ῥοάς, ἵπα πόμπημον
Κατίβαιν ἰόντι τίλῳ,
Καὶ γὰρ φρέσασσι.

Vf. 1. βαρυσκίμπων] Propter cla-

ssam.
Vf. 2. Ἐξ δ' αὐτ' ἀγρεσίης] H. Val-
Iscius in notis ad N. Damasceni excer-
pta versum posteriorem sic emen-
dat:

Ἐξ δ' αἰθαιρισίης πολλὰκι πολλὰ
χαμῶν.

IN FRAGM. XXII.

Vf. 1. οἱ τὸν ὄλ.] Οἱ, hoc est αὐτῷ
fili. Et male in Schol. Pind. legitur
ἀ. De Peril'o autem hic sermo est,
qui Phalaridi Agrigentinorum Tyran-
no taurum aeneum, januam a latere
habentem dedit, ut in eo homines
igne supposito combureret, eos ve-
rum bovis mugitus edituros affir-
mans. At eum Phalaris primum opus
suum iussit imbuere. Ovid. Trist. lib.
III.

Pro quibus inventis, ut manus mu-
nere pensas,

Da, precor, ingenio praemia
digna meo.

Dixerat. At Phalaris, Poenas mi-
randa repertor,
Ipse tum praesens imbuo, dixit,
opus.

IN FRAGM. XXIII.

Vf. 1. Τὰ μὲν ἀριστιάδης] Mendo-
sissimum est hoc Fragmentum. Et
cum in eo tota essem, ut inde ali-
quid elicerem, supervenit doctissi-
mus Andreas Daceries, quem supra
nominavi, isque dum illud sedulo
legit, antequam e Museo nostro
egrederetur, stans, ut ita dicam,
pede in uno sic illud ingeniosissime
restituit.

Τὰ μὲν ἀριστιάδης εἴης ἀνῆκε
Διὸς

"Αγρ. ἔχων ἰδὲν περ ἰὸν λαχ.,
ἀλλὰ γαῖθλην

Ζυγὸς ὅπως σκετὶν τραχὺς αἰθλῶ-
δον.

atque illi de Heraclidis Poeta vide-
tur loqui. Quos Juno Argos ita
passa est accedere, ut illis cum Pe-
loponnesibus & Tegeatis aliquot
praeliis esset decernendum, quod ex
Apoilod. & Diodor. notum est. He-
raclidas autem Jovis γαῖθλην σκετὶν
vocat, quia Hercules ex Jove & Alc-
mena natus est. Haec ille, donec
quis meliora in medium proferat.
Addit idem, fieri posse ut quis histo-
riam comminiscatur quae ad Frag-
mentum illud referri posse videbitur:

scd

Ἄργος εἶναι, ἰδὸν περ εἰς λάγῳ. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηλὸς, ὅπως σκοπὴ τῆχ' ἄεθλ' εἴοι.

X X I V.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Ἀθλιωαίοις γ' ὅπ'ι τέγῳ ἱερὸς ἦται
Κάλπιδες, ὃ κόσμῳ σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

X X V.

Ex Scholiaste Aristophanis.

Ἄλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσα φέροιτε
Γεγύμναζα, Κυδίπτωλυ ὡς ἐρέεσι καλήν.

X X V I.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αὐτὸν μὲν Φιλέωσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι,
Ἐσπέριον Φιλέωσιν, ἀποσυγέωσιν ἑῶν.

X X V I I.

sed sic etiam non minus de Fragmenti totius emendatione constabit.

Vf. 2. ἰδὸν περ εἰς λάγῳ.] Nam Junoni sacrum erat Ἀργος. Pind.

Ἄργῳ. Ἡρᾶς δῶμα Διοκρίτης — & Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Artem dicis equis Argos, disesque
Mycenas.

IN FRAGM. XXIV.

Vf. 1. ἐπὶ τέγῳ ἱερὸς] Bene apud Pind. legitur ἱερὸν: sed legendum ob versum ἐπὶ στήθ' ἱερὸν.

Vf. 2. Κάλπιδες] Hydrias ol'eo plenas intellige, quae Athenis iis dabantur qui Panathenaea vicerant. Pind. Nem. Od. x.

— γὰρ δὲ καὶ
βαῖσα πυρὶ καπνὸς ἱλαῖας
ἔμολον Ἥρας τὸν ὑπὸ
κερα λαδὸν ἐν ἀγγίον
ἔκωσιν καμπυκίλους.

IN FRAGM. XXV.

Vf. 1. κεκομμένα] Κεχαρχμένα.

Vf. 2. Κυδίπτωλυ ὡς] Bene alibi le-

gitur ἔωσ'. Sic Propert.

Scribitur & vestris Cynthia coru-
cibus.

& Theocrit. in Epithalam. Helenae:

Γράμματα δ' ἐν φλοιᾷ γηράψεται
(ὡς παρὼν τις

Ἀργεῖον) Δωρυί, σίβη μ' Ἐλένας
φωτὴν σιμῖ.

Et non solum in arboribus, sed & in parietibus semper scribendi mos fuit. Aristoph. in Ἀχαεῖ. Τῶν δ' ἱερῶν καὶ ἀλλῶν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῖχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοί. Ubi Schol. Ἰδίων ἱερῶν ἐν τὰ τῶν ἱερῶν ἐν ὁμόματ' ἔγραφον ἐν τοῖς τοῖχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις. Ex hocce Callimachi Fragmentum adducit.

IN FRAGM. XXVI.

Vf. 1. Αὐτὸν μὲν φιλέωσ'] Contra Virgil. in Ciri, qui hos versus imitatus est.

Quem pavidus alternis fugiens op-
tante puella

Esperitum fugiens, cupiens ad-
desce solem.

XXVII.

Ex Stobaeo.

Γηγάσκι δ' ὁ γέρον κῆρ ἐλαφρότερον,
Κῆροι τὸν Φιλένσι. νέοι δέ μιν οἶα τοκῆα
Χερὸς ἐπ' οἰκείῳ ἄχεις ἄγυσι θύρῳ.

XXVIII.

Ex eodem.

Ἄγες τοι Φίλε κῆρ ὁμήλικες, ἄγες ἐπαῖροι
Ἔσπον ἱερῆμοι; δαύλια κ' βοταῖνα.

IN FRAGM. XXVII.

Vf. 2. τὸν] Id est δν.

IN FRAGM. XXVIII.

Vf. 2. ἱερῆμοι] Legendum ἀνιερῆμοι.

Ibid. δαύλια] Δαυλία est *ficoides*;
sed δαύλιον quid sit, nescio: fortan
legendum γαύλια *maldralla*.

CALLIMACHI FRAGMENTA

EX

ETYMOLOGICO GRAECO

A

VULCANIO COLLECTA.

In voce Αἶρα.

— Λάβρη δὲ παρ' Ἡφαίστιο καμήσοις
'Εστροφον αἰετῶν ἔργα διδασκόμενοι. Ubi Αἶρα
idem est quod σφαῖρα.

In voce ἄλλες.

'Ες τὸ πρὸς τείχους ἱερὸν ἄλλες δεῦτε. Ἀλλές
positum pro αἰολλές, τῆτέτι ὁμῶ.

In voce Ἀλίαςτος.

Φοιτίζων ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.
Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. ut
ostendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ, quemadmodum
Φοιτίζω a Φοιτῶ.

In voce ἄλλιξ.

Ἄλλικα χερυσειῶσιν ἱερηομένῳ ἐνέτησι.
'Ἀλλιξ Thessalica lingua significat τῶν χλαμύ-
δα. Significat & τὸ ἐμπέπηγμα.

In

ANNA FABRI.

In voce ἄρα.

Αἰρέων] Ἄρα, σφαῖρα, hic sumitur
pro malleo.

In voce ἄλλ.

ἄλλες] Hujus loci meminit Plu-

tarch. in Morallibus: eum etiam lau-
dat Schol. Theocriti, & ex Callima-
chi Choriambis sumptus est.

In voce ἄλλῃ.

'Επίτην] scribendam ὁρίσας, id
est περίας.

In

In voce ἄλῳα.

Δινομένη πρὸ βυσσίν' ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλῳα,
πρὸ ἄλῳα καὶ ἐπέκτασεν.

In voce Ἀμπερύν.

Ἄνδρ' ἐλαοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπερύνους.
Proprie usus est Callimachus verbo Ἀμπερύνον ὅτι
ἔλκεν. Nam Ἀμπερύν proprie est, τὸ χοινοῦ
τὸ ἔλκον τὴν βόαν.

In voce Ἄρδης.

— ἀλλ' ὑπὸ τόξῳ
Αὐτὸς ὁ τοξοβλήτης ἄρδην ἔχων ἔτερεν.
Significat vero ἄρδης, cupidem teli.

In voce Ἀσινῆς.

Ἐν μὲν γὰρ Τροίῳ ἦν ἡ σὺν δαπνίδει, hoc est τοῖς
ὑποδήμασι.

In voce Ἀσινῆς.

Δειλαίοις Ἀσινῶσιν ὅτι τειπήρης * δαπαῖσας.
Sunt vero Ἀσινῆς, Δρύοπες οἱ τιν' Ἀσινῶν χατοι-
κῶντες.

In

In voce ἀμπερύν.

Λειόθεν] Hoc Fragmentum sic resti-
tuit Casaub.

Ἄνδρες δειλαοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμ-
περύνους.

Loquebatur Callimachus de ubertate
messis, & συγκριθεὶς frugum. ἐκ λειόθεν
valet ἐκ τῆς λείης ex arvo, ubi seges.
Qui λειόθεν retinent, & ἀμπερύνους ex-
plicat vitam trahere, reselluntur fa-
tis ab ipso Authore, qui ait κυρίως
hic verbum illud accipi. ἀμπερύνους, ὁ
μὲν Καλλίμαχος ἀμπερύνους ἐπὶ τῷ ἔλκετι
ἔλατο τὴν λέξιν.

Ἀμπερύνους] Aristophanes usus est
composito.

Χ' ἄλλος ποτ' ἐξαμπερύνουμαι

Τὴν ἄνθρωπον καὶ τὴν.

ubi Schol. ἐξαμπερύνουμαι, ἀπὸ τῶ ἔλ-
κετος. ἀμπερύν, τὸ σκαπὸν τὸ ἔλκετι τὴν
βόαν] Lege τὴν ἔλκετι τὴν βόαν.

In voce ἄρδης.

Ἄρδην] Meminit Theocritus. alicu-
bi, seu quicumque Aram scripuit,

Ἰὺς τ' ἀνδρομέτης,

Ἰλιόπιδας ἀρδῆος ἦρ.

Ἐς Τρωαίῳ ἀγαγὼ τριπόρθεον.

In voce ἀσινῆς.

Ἐν μὲν γὰρ] Legebat Pater meus.

Ἡ μὲν Τροίῳ ἦν ἡ σὺν δαπνίδει.
Intelligit enim μάχημα, quam Ae-
geus cum calcamentis ibi relinque-
rat. Vide Plutarch. in Theseo, &
Hygin. & Apollodorus. lib. 3.

In

In voce Ἀσκάντης.

Καὶ τ' μὲν ἐπ' ἀσκάντα χάθισεν. Significat vero Ἀσκάντης, κλινίδιοι εὐτελής. Atticis σκίμπες.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ὑπὸ Ἀσσυρίαν ἡμεδαπὴ γράτη.

Et

Ἡμῖσι μὲν Πέρσαι, ἡμῖσι δ' Ἀσσύριοι. τῷ τε Βαβυλώνιοι.

In voce Ἀστρά.

— Δέχα δ' ἄστρας αἶνυτο λάθροι.
ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλ.

In voce Ἀσυρον.

Ἡ μὲν ἀεργάζουσα μέγα πύφ' ὑψίζωρε
Ἀσυροι εἰς ἀνέβαινε. hoc est εἰς ἄστυ ὑποκοριστικῶς.

* In voce Ἀττάραγος.

Οὔτε τ' ἀττάραγόν τι δέδιδικεν. ὦρα τὸ Ἀττάραγόν ἡ.

In voce Ἀφαιρός.

Ἡ ἄφαροι φαιρώσι. hoc est τίς ἀγέωργητον γῆν.

In

In voce ἀσκάτης.

Haec voce usus est Aristoph. in nō.

Πᾶ Στρυμιάδης; ἔξω τὸν ἀσκάτην λαβών.

ubi Schol. ἀσκάτης, σάλπιγξ, δόρυ τε ἰδ., ἢ τὸν κραβαν.

In voce Ἀσσυρία.

Ἡ ἐπὶ Ἀσσυρίαν] Ex Poëmatō de Coma Berenices:

Vastatum finis iuvat Assyrios.

Nam eo Fragmentum istud referendum puto. A. FABRI. Ἀσσύριοι, h. e. Βαβυλώνιοι, inquit Etymol. sic & in sacris litteris Babylonis non semel Assyriorum nomen datum fuisse reperies. TH. GRAEV.

In voce ἄστρας.

Λάθροι] Notabis λάθρον pro λάθρα.

In voce ἄστυρον.

Ἐψίζωρε] Haec vox mihi suspecta. An legendum ἐψὶ ζωρῇ. Sed non video quomodo dici possit τῷ φ' ζωρῇ forsan legendum ἐψίζωρε.

In voce ἀττάραγος.

Τὸν ἀττάραγόν τι] Lege ut restituat Casaub.

Οἶδ' ὅτι τὸν ἀττάραγόν τιν ἴδωκε.

Ita exulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus, ἔδ' ἄλα δόικε. Nam ἀττάραγος est τ' ἄλαχιστος, ut apud Latinos ciccus, pilus, basia, paucus.

In voce ἀφαιρός.

Ἡ ἄφαροι φαιρώσι] Ἀφαρον, ἀνέροτα, φαῖν, ἀροτρίαν, φαιρώσαι, ἀρώσαι, πώσαι, Helych. Vide pag. 251. Nam ibi

Θ. In voce Βούδος.

Ἐν δὲ Πάρῳ κελεύει καὶ αἰόλα βούδος ἔχουσαι. hoc est τὰ ποικίλα ἢ πέφυκα ἱμάτια.

In voce Βλαμός.

Ὅσον βλαμὺ πῖον ἡγάσασατο. hoc est ψωμῶ.

In voce Βύχεται.

Ἐξ ἀλὸς εἰς δίκην ἀνέρα βύχεται ἔλκει. Est vero βυχεπον ἔθνηκόν α Βύχεται neutro plurali, urbe Epiri.

In voce Βονίτης.

Οἷος βονίτης οἱ κρύπτει γυναικας. Significat τὸν βυκόλον.

In voce Γαιωδῆται.

Γαιωδῆται καὶ σπάρτα διμεκῆς ὥτε βάλλον. Significat vero Γαιωδῆται, εἰ δὲ χιτέλιος.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένιν οὐκ οἶδα. Γένη foemininum.

In voce Γλαρίς.

Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθισμένη τε μολιβδίδες. Est vero γλαρίς, λιθοξοικὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρας ἀδαίς. hoc est Ἑλλήνες.

In

Ibi idem-Fragmentum repetitur.

In voce βούδος.

Βούδος ἔχουσαι] Quod apud Hesych. est βούδος, apud Pollucem est βούδος, ἱμάτιον γυναικῶν.

In voce βύχεται.

Ἐξ ἀλὸς δίκην] An ἐξ ἀλὸς εἰς δίκην, &c.

In voce βονίτης.

Βονίτης] Βονίτας, τὸς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βυκόλος ἢ ἀγροίκος, Hesych. Quae sequuntur, scilicet ἐν ἀγροίκοις, multi suspecta sunt.

In voce γαιωδῆται.

Γαιωδῆται] Οἱ ἀρχιτέλιος, Geom-

trac: forte legendum esset γαιωδῆται, id est disiores terras, menses, finiores, ut dicit Plaut. in Poenulo.

In voce γλαρίς.

Καθισμένη τε μολιβδίδες] Hunc locum sic emendavit Pater meus καθισμένη τε μολιβδίδες. σταφύλη est amussis, μολιβδίδες est plumbum quod deorsum demittitur.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ δὲ γῆς] Lege Γραικοὶ δὲ τῆς γῆς. Revera Graeci rerum Aegyptiarum erant imperitii, adeoque totius reconditae vetustatis: illustrem locum dabit Plato in Timaeo, ubi sic So-

In voce Γράμμα.

Γράμματ' ὃν ἔλιπον ἀπόκρυφα, hoc est ποιήματα.

In voce Γράσιν.

Ὅς αἰζῶν ἔγρασεν κειμένον. Significat vero γραῖ-
σαι τινα χλαφὸν κειμένη. ἀπὸ τ' ἔγρασεν, τὸ ἐαδίω.

In voce Δάκνω.

Ξεῖν' ἐχιδναῖον νέσθαι ἄγων δάκετον. hoc est θη-
ρίον. καὶ τὸ δάκνω.

In voce Δανάκης.

Τῦνεκα καὶ τέκνεις πορθμήιον ἔπι φέρον
Μῆνη ὅπι' πολλῶν ὅτε θυμιοησέμεν *
Ἄλλ' ἐσπένεις ἐκ σμαρτίας νειὸς Ἀχερυσίας ὅππ'
βάθρον δανάκης. Est vero Δανάκης numisma, obolo
majus, quod Veteres mortuorum ori impone-
bant.

In voce Δεκαφύια.

Τῶν ἐπ' σοι δεκαφύια φάτο ζωάγεια πίσειν. hoc est
δεκαπλάσια.

In

80' onem affatur senex Aegyptius:
ὦ Ἴσλασι, Σίσιον, Ἑλλης αἰεὶ παῖδες ἴσθι,
Ζεφὼν δὲ Ἑλλης ἐκ ἴσθι.

In voce Γράσιν.

ἔγρασεν] Manducabas, absumebas.
Vox Cypria. Hesych. γρα, φάγω, Κύ-
πριοι.

In voce δάκνω.

Fragmentum istud de Hercule Cer-
berum ex inferis adducente debet
intelligi.

In voce δανάκη.

Sic hos versus restituit Casaubo-
nus,

Τῦνεκα καὶ τέκνεις πορθμήιον ἔπι φέ-
ρονται

Μῆνη ἰπὶ πολλῶν, ἔπε τιθέμεν οἱσι-
μεν ἄλλως

Ἐν σμαρτίας, νειὸς Ἀχερυσίας
ἰπὶ βάθρον.

Ibi autem loquitur Callimachus de
Hermione, ubi fuit altissimus terrae
hiatus, quo mortuorum animas recta
ad inferos pervenire putabant: &
ideo nauli gratia δανάκη, numisma-
tis genus ori suorum mortuorum non
inferebant. Sirabo, παρ' Ἑρμοῖος
δὲ τεθρόλκεται τὴν ἡς Ἀδὲ κατὰ σπιν
σποντομον οἶται. διόπερ ἐκ ἐπιθίανσι ἐν-
ταῖθα τὸ ταῖμα.

In voce Διάκτορες.

Ἄλλα' θεῆς ἢ τίς με ἀγέκτορον ἔλλαχε Παλλὰς.
hoc est ἀγέκτορον ἢ ἀγέκτορα τῷ ψυχόν.

In voce Διάσμμα.

— Διάσμματα φάριⓈ δαχύν. Significat vero
διασμμα τῶν πρώτων ἔματις ἐργασίαι.

In voce Διερές.

— Διερέν δ' ἀπενείσατο λαίρην. hoc est
ὕγρην.

In voce Δίκρον.

— Δίκρον Φίλτρον αἰραμένη. hoc est δίκρανον
ξύλοι.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμὺ διφᾶτε μέγα ψοφένσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τετίετι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὺν ῥόον ἈσπρίανⓈ.

In voce Δύπηγς.

Δύπηγ τ' ἐξ ἀλὸς ἐρχόμενοι ἐῖδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαι εἶαρ ἔδαπεν. hoc est τὸ αἶμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίῳ ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίμοσιν ἰδῦσαι. Est vero

εἶ-

In voce Διάσμμα.

In LXX. Interpr. vertitur *Heiwm*.

In voce Δίκρον.

Δίκρον φίλτρον] Lege, ut emenda-
vit Casaub. δίκρον φίλτρον αἰραμένην.
Furcam intelligit.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμὺ διφᾶτε] Hic διφᾶτε,
sine dubio significat *exprobrare*: sic Gal-
lice verterem: *N' attendez pas de moy*
une chanson bruyante.

In voce Δόναξ.

ἈσπρίανⓈ] Ἀσπρίαν fluvius Argiae,

cujus meminit Pausanias. Papin. etiam
iv. Thebaid.

— *Erassmus, & aquas*

Fluvibus Asperion. —

In voce Δύπηγς.

Δύπηγ] *Mergi vos.*

ἰῆδιοι] *Μισσημένοι*, id est *meridie*
gaudentes, Virgil. *apricos* vocat.

Apricis stas gratissima mergis.

καύηκες] Sunt lari. Helych. Καύηξ,
λάρⓈ.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίῳ] Lucinam a monte Cre-
tae

Εἶνα πῆ epithetum Lucinae. Εἶνατ' mons Cretae,
ubi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπήλης.

Μέμβλετο δ' εἰσπήλαις, ὅσῳ πότε κῆρ' ἴοι. Est
νερο εἰσπήλης, ὁ ἐρώμδ' , ἦτοι ὑπὸ τ' ἐρωί
εἰσπνέομδ'.

In voce Ἐμπελάτειρα.

Τὴς αὐτῆς σκοτίης ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. hoc
est εἰταίρη.

In voce Ζαγρέυς.

Υἱέα Διόνυσον Ζαγρέα γυνομδμή. hoc est ζα,
id est τὸν παῖν ἀγξδύντα.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνή Ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc est τὸ
δρέπανον.

In voce Ἠλιτόμνη.

Τὸν ὄχ' ἔπλησε Φέρουσα μήτηρ ἕς ὠδωε μῆνας.

In voce Θάλλης.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλληα ὠλίσθη.

In voce Κέλευθ.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud
ge-

tae qui Εἶνατ'. Hesych. non mon-
tem, sed simpliciter τόπον vocat,
Εἶνατον, τόπος Δυκίας καὶ Κρήτης.

In voce Εἰσπήλης.

Εἰσπήλεις] Est *apsans*: est ἱράμειν
est *apsans*, meminit Theocrit. Idyl. 12.

Διὰ δὲ τῆς ταύτης μετ' ἀμφοτέρωσι
γαλίσθην

Θαδ'. ὁ μὲν ἐν εἰσπήλεις, φρίν χ'
ᾧ μυκλίσθων

Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς καὶ ὁ Θέο-
σολ' εἶποι, αἶταν.

Ex quo loco apparet vocem esse La-
conicam: nam Ἀμύκλαι Laconicae
urbs; ea usus est Callimachus ut
sua; nam alicubi vocat πατρίον lin-
guam Spartanam.

Tom. I.

In voce Ἐμπελάτειρα.

τίμην γυνή] Suspicor τὸ γυνή possi-
tum fuisse ad explicationem τῆς ἐμπε-
λάτειρα, atque adeo legendum,

Τῆς αὐτῆς σκοτίης ἐμπελάτειρα τίμην.

Sic pentameter versus est integer.

In voce Ζαγρέυς.

Διόνυσον Ζαγρέα] Reperitur apud
Hesychium, Ζαγρέυς, Διόνυσος: est
autem Ζαγρέας *pagani* & *epitimus* ve-
rator.

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνή] Legendum puto.

Κέκρυπται δὲ γυνή Ζάγκλον ὑπο-
χθονίη.

Ζάγκλον & Ζάγκλον Syracusia lingua
δρέπανον.

Y

In

genus. ὁ τράχηλⓈ. τὸ τράχηλον. ut ὑγρὰ κέλθῃα.

In voce Κηκᾶς. i. λοιδορία.

Κηκᾶδι σὺν γλώσση.

In voce Κέσις.

Εἰ γὰρ ὀπιθήσῃ πᾶντα ἐμὴ κέσις. hoc est ἡ κίβητος
ἢ πύρα.

In voce ΚοάλεμⓈ.

Ἦδ' ἐκόησιν, εἵνεκα γένⓈ ἔσκεν. ἀπὸ τῆς κῶ τῇ
ροῶ. Inde κοάλεμⓈ, ὁ μωρός.

In voce ΚῶⓈ.

Τὰς ἱκελοι τὸ γράμμα τὸ Κῶιον, pro Κῶον.

In voce Λάκτις.

Αὔθις ἀπαιτίζουσι ἔκταν θύεργα λάκην. hoc est
στυτάλλιν, τορύλιν.

In voce Λογχάδες.

— ὅστις ἀλιτρεῖς

Αὐγάζειν καθαράς εἰ δύναιτο λογχίσιν.

Λογχάδες sunt, τὰ ὅππῃ τῇ ὀφθαλμῷ λευκά.

In

In voce Κηκᾶς, id est λοιδορία.

Κηκᾶδι σὺν γλώσση] Hoc est κακο-
ποιᾶ, κακολόγη, *malédica*: neque e-
nim, quod supra, κηκᾶς est λοιδορία,
sed *convitiatrix*, *calumniatrix*, &c.

In voce Κέσις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσῃ] Legerem,
Εἰ γὰρ ἐπισχῇσιν πάντα ἐμὴ κέσις.
ἐπισχῇσιν, *conspicietis*, *capietis*. Κέσις
Cypria vox.

In voce ΚοάλεμⓈ.

ἐκόησιν] *cogitavit*, a κοῦν & ἄλιν
est κοάλεμⓈ, utitur Aristophanes in
Equit. κοάλεμον αἵματοπότῃ, ubi Schol.
Κοάλεμον τὸν Ἀγοράκροτον ὥτως εἶπεν,
ἐγνωται δὲ τὴν λέξιν τὴν, τὴν ἄλιν καὶ τὸ
κοῦν ὅ ἐστι τοῦ, τὸν δὲ αὐτῆς καὶ μάτην
πᾶντα κοάλεμον εἶπεν.

In voce Λάκτις.

Αὔθις ἀπαιτίζουσι ἔκταν] Hoc *Fragn.*
sic emendavit Casaub.

Αὔθις ἀπαιτίζουσι ἐκταν αὐτῆς λά-
κην.

Nam ἔκταν nihil est: ἔκταν αὐτῆς non
satis convenit. Haec ille, sed le-
gendum potius

Αὔθις ἀπαιτίζουσι ἐκταν αὐτῆς
λάκην.

ἐκταν *cognosci*, *vidi*: λάκτις autem est
ignota. Sic apud Nicandrum:

— λαζίο τὸν

Εὐεργὸν λάκην. —

In voce Λογχάδες.

Λογχίσι] Sic edendum curavi, cum
male in al. esset λογχίσι: versus e-
nim pentameter est; neque minus
bene dicitur λογχίσι quam λογχάσι:
λογχάδες, τὰς ἐπιλήκτας, αἱ δὲ τὰς ὀφθαλ-
μοὺς καὶ φέρουσιν λογχάδες.

In

In voce Δύχνα.

Δύχνα Φαιήη, per metaplasmm generis a
 Λύχνη.

In voce Μίκε. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικχ' διδῶσι θεοί.

In voce Μύκλ.

Ἔτι μοι μάγνης ἐνεία μύκλ' ὄν. Est autem
 μύκλ' ἢ ὡς τῷ τραχίλῳ τ' ὄναι ὑποδίπλωσις.

In voce Ὀλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαυοῦ βραχίον' ἐμπλεον ὀλπι.
 hoc est ἢ λήκων.

In voce Πόα.

Αἶγυπ' ἀπαρροίθει ἐπ' ἐνεία χάρφετο ποία.
 hoc est ἐναυτής. ἀφ' τὸ ἀπαξ ἢ μόνον ἐν τῷ ἐναυ-
 τῷ τ' βοτάνῳ φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον Φαρόωσι, μέλ' δέ σφισιν ὄμπιον ἔργον.
 hoc est ὄροτρωσι.

In

In voce Μίκε.

Idem est ac illud quod supra vidi-
 mus, αἱ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδῶσι
 θεοί, nec opus erat hic repeti.

In voce Μύκλ.

ἐνεία' μύκλ'] Legi debet unica
 voce ἐνείαμυκλ', μύκλαι αἱ ἐπὶ τῶν
 ὄντων γραμμαὶ μίλαται τοῖς τραχίλοις
 καὶ ποσὶν ἐγγράμμαι Hefych.

In voce Ὀλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαυοῦ] Simile quid
 apud Horat.

Ibant oſionis referentes idibus aera,
 Laoco ſuſpenſiſ locules ſabulamque
 laceris.

In voce Πόα.

ποία] Hoc est ἐναυτής. Sic Vir-
 gil. dixit ἀρίβας:

Post aliquot, mea regna videris mi-
 rabor, aristas.

Post aliquot aristas, hoc est post ali-
 quos annos.

In voce Φαρῶ.

Ἄφαρον Φαρόωσι] Vide notata p.
 351. Nam ibi idem Fragmentum re-
 peritur, ἢ ἄφαρον Φαρόωσι. Itaque mi-
 hi suspicio est hic legi debere, ut
 versus stet:

Ἢ ἄφαρον Φαρόωσι, μέλ' δέ σφισιν ὄμ-
 πιον ἔργον.

ὄμπιον] Ὀμπιὴ, τροπὴ: Hic ὄμ-
 πιον ἔργον est opus Cercæ: ὄμπις
 enim Ceres. Hefych. ὄμπις, λυ-
 μὸν ὁ τῶν πυρῶν καὶ ἄμυρ, ἰων κατ-
 ῶν, ἰπὶ ὄμπις ἢ ἀμύρτης.

In voce Φαρίς.

Φαρή τῇμ' ἀνέχεν ἕως. α φά fit φαερὸς;
inde Φιαρός.

In voce Φαρίς.

Φαρή εἰς] Α φαί, φαερὸς, unde
φαρίς: ideoque optime Hesych. Φια-
ρὸν exponit λαμπρόν. A. FABRI. Φια-
ρὸν, est splendens, nitens, ut inter-
pretantur veteres Grammatici. Theo-
crit. Idyl. 11. vs. 29.

Λαμπρὴ παλῶς περικύβη, ἀπαλω-
τὴν δ' ἀγρὸς,
Μόσχῳ γαυροτέρῳ, Φιαροτέρῳ ὀμ-
φαί αἰμαί.

Qua voce commendat Cyclops in
Galatea suae cutis bene curatae ni-
telam & gratiam. Vid. Casaub. ad
istum locum. TH. GRAEV.

CALLIMACHI FRAGMENTA

ALIQUOT

IN

SUPERIORIBUS EDITIONIBUS

OMISSA.

LECTORI

ANNA FABRI.

Ut integrum, quantum in me est, divinum
bunc Poëtam habeas, LECTOR, buc
adjeci Frågmenta quaedam quae inter legendum
occurrere: poteram & alia, in vetustis & re-
centioribus Scriptoribus a me observata: sed,
ut jam dixi, libri mei me in Urbem haud co-
mitati sunt. Hanc igitur non aspernandam sym-
bolam fac lubens accipias, vel quod melius, me-
liorem des. Vale.

* I.

Ex Plutarch. in lib. de Exilio p. 602.

Μὴ μετρεῖν χάριν Περσίδι τῷ σοφίῃ.

I I.

Ex Schol. Pindari.

Οἷ τιν' ἢ Ἀπόλλωνα παναρχέῃ ἡλίοιοι
 Χωρεῖον ἀφ' ἡμέγεσσι, ἢ ὠποδα δεικνύντω
 Ἀρτέμιδι.

I I I.

Ex eodem.

Ἐργῖν Κλυμένει ἔροχ' ἐν σαδία.

I V.

Ex eodem.

Ζηγί τε ἢ Νεμέῃ τ' χάρισιν ἔδνοι ὀφείλω.

V.

Ex eodem.

Ἦλιν ἀνάσσειν Διὸς οἰκίῳ ἔλλιπε Φυλεῖ.

V I.

ANNA FABRI.

IN FRAGM. II.

Vf. 1. Οἷ τιν' καὶ Ἀπόλλωνα] Fugit
 me quid sit Ἀπόλλωνα χω-
 ρίσιν. Forfan legendum Ἀπολλωνέ.
 Caeterum, hoc Fragmentum ex He-
 cacle Callimachi adducit Schol. Pind.
 Nem. Od. 1. initio.

Vf. 2. καὶ ὠποδα δεικνύντω] Hoc etiam
 mihi suspectum est.

IN FRAGM. III.

Ἐργῖν Κλυμένει] Hanc Ergini
 victoriam cantat Pind. Olymp. in fine
 Od. iv.

— δεικνύντω
 βροτῶν ἡγεχέ,
 Ἀπὸ Κλυμένειο παῖδα
 Λαμναδῶν γυναικῶν
 Ἐλυσσιν ἔξ ἀνιμάς
 Χαλαρῶν δ' ἐν ἔργοις καὶ οὐ

Δρόμων, ἵσταν' Ἱφίφυλεια,
 Μετὰ σέφειν ἰόν.

Οὗτ' ἰγὼ: ταχυτάτῃ
 Χίρως δὲ καὶ ἴστω ἴστω.
 Φύονται δὲ καὶ τίος
 Ἐν ἀνδράσι πολὺ καὶ
 Θάμνι, καὶ παρὰ τῆς ἀλγίας
 Ἐκείνους χάριν.

ubi vide sis Schol. qui fuse historiam
 narrat.

IN FRAGM. IV.

Ζηγί τε καὶ Νεμέῃ] Hocce Callima-
 chi Fragmentum adduxit Schol. Pin-
 darsi, ut probet Nemeam etiam Joni
 sacram fuisse. Inde est quod in Ne-
 meis legitimus, Νεμεαίῃ ἐν πολυμήνῃ
 Διὸς ἄλσιν.

IN FRAGM. V.

Ἦλιν ἀνάσσειν Διὸς οἰκίῳ] Καλλι-
 μαχέ τὴν Ἦλιν ἀπὸ τῆς Πίσαν Διὸς οἰ-
 κίῳ ἵσταν. καὶ τὴν ἐν Πίσαν Διὸς οἰ-
 κίῳ Καλλιμάχου, Ἀλλοῖο δὲ Ζω. Haec
 Schol.

V I.

Ex eodem.

Πτέρη θ' ἰσπῶ ἐλαυνόμεν.

V I I.

Ex eodem.

Οὐ πάντες, ἀλλ' ὅς ἔχει ἔτερ δαίμων.

V I I I.

Ex eodem.

Αὐτῶρης ὅτε τοῖσιν ἰπέφραδε.

I X.

Ex eodem.

Ἦπ' ἐς αὐγαλίοι Χαρίτων λόφοι.

X.

Schol. Pind. qui praeterea id evenisse dicit, Ὅτι αἱ Ἥλειοι ὑπ' αὐτῆς ποικιλάμην τὰς Πισμάτας Ἥλιον τὴν Πίσταν μετασώμασαν.

Φυλῆ] Phyleus Augeae Elidis Regis filius fuit.

IN FRAGM. VI.

Πτέρη θ' ἰσπῶ] Apud Schol. Pindar. legitur Πτέρη θ' ἰσπῶ ἐλαυνόμεν. Legendum, ut eruditissime monuit Andreas Vacerius, πτέρη θ' ἰσπῶν ἐλαυνόμεν: hic enim περί τροχῶ κεραμικῆς sermo est qui utrinque a pedis calcaneo impellitur. Praeivit ad hanc emendationem quod apud eundem Schol. legitur, Ἀδρυμῶ δὲ φασί, μήτε τὰς ἰσπικὰς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἀρματων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλκὸν διὰ τούτων δαλεῖσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμικὸν τροχόν, ἢ μεταφορὰς δαχτύλου μεταπηγμένους. τὸτο μὲν, ὅτι ἰσπικὸς αἰκνῶ ὁ τροχός. τὸτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαίνεται ὑπὸ ποδὶς πῆλιν. Καλλιμάχῳ, &c. quae omnem dubitandi locum tollunt.

IN FRAGM. VII.

Ἰτιῶ δαίμων] [hoc est, ὁ κακοποιός comparatē ad ἀγαθοποιόν. Sic Pind. Pyth. Od. III.

Δαίμων δ' ἔτερ.

Ἐς κακὴν τριψαλὶδαμν.

σκατόν. —

IN FRAGM. VIII.

Αὐτῶρης] Ὁ τρίπους. ὅτι αὐτομάτη κελεύει, ut ait Pind. hoc est αὐτοαλλύει, ἢ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμοδωμένων τὰς χρησμὸς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπεισὶν ἢ τῶ μὴ ἐκ συντάξεως φερόμενον. Ad Battum autem videtur hoc Fragmentum pertinere, cui roganti quae ratione balutientis linguae nodos solveret, ultro respondit tripus, in satis esse ut Cyrenes esset conditor.

IN FRAGM. IX.

Ἦπ' ἐς αὐγαλίων] Lege ut in quibusdam Pindari exemplaribus legitur.

Ἦ ὑπὲρ αἰγαλίων Χαρίτων λόφοι.

Hunc autem Gratiarum collem in Africa sic describit Herodotus lib. 4. Οὔτω μὲν δὲ (Γαράμαντις) καθ' ἑπὶ τοὺς αἰκνίσους Νασαμάων. τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχοντα τὸ πῆδος Ἑσπέρης Μήλαι, οἱ λόφοι αἰκνίσονται. τὸ μὲν μίσην τῶν τροχῶν αἰκνίσαι αἰσθῆσαι, τὰ δὲ ἰδὴν καὶ ἰθὺν αἰκνίσαι ἐν χειρὶ. ἢ δὲ τὸν πόλεμον ἐρεθίσαι κατασκευάζειν πόλεως φοβησὶν προβλήματα. διὰ δὲ αὐτῶν Κινυφ τοταυτὸς ἵσταν ἐκ λόγῳ καλεμένη Χαρίτων ἐς θάλασσαν ἐκδιδῶν. ὁ δὲ λόφος ἔτ' ὁ Χαρίτων δακτύλος ἰδρὸς ἐστίν, εἰς οὗς τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθῆς ἀδίκης ψιλῆς ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἐς αὐτὸν εὐδὸς διηκόμενοι εἰσι.

Y 4

I 27

X.

Ex eodem.

Καὶ τ' ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
ῥηκὲς αἰδῶ δεδεγμένον. —

X I.

Ex eodem.

Ἀρσινόης, ὦ ξυῖτε, γάμον χατὰβάλλομ' αἰδεύειν.

X I I.

Ex eodem.

Ἐλλᾶτε νῦν ἐλέγχοι δ' ἐπιψήσαδε λιπύσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πηλὸν μένυσιν ἔτος.

X I I I.

Ex eodem.

Μυκάνῳ μακάρῳ ἔδραν.

X I V.

Ex Schol. Aristophanis, e Νεφέλ.

Ἀκρόαθ' Ἰαπώνακλος. εἰ γὰρ ἄλλ' ἦκα.

X V.

IN FRAGM. X.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ] Prior versuspentameter, alter erat hexameter. Per τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον, Homeri vel aliorum Poëtarum versus intellige, quos ῥαψοδοὶ lauream virgam tenentes populo recitabant, ideoque ῥαψόχοι dicti. Schol. Pind. τὰς ῥαψοδίας, αἱ μὲν ῥαψοδικαὶ ἐτυμολογῶσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδῳ διαλύεσθαι τὰ ὅμματα ἐπὶ δακτύλῳ.

IN FRAGM. XI.

κατὰβάλλομ' αἰδεύειν] Καταβάλλομαι, incipio. aggredior. Ὅτι κατὰβόλῃς ἰσχυροῦ τὰς ἀρχὰς ἐπινοοῦσιν. Schol. Pind. ad illud Nem. Od. 2. κατὰβόλῃ ἱερῶν ἀγώνων. &c.

IN FRAGM. XII.

Ἐλλᾶτε] Puto significare *desinite*. Hoc Fragmentum adduxit Schol. Pind. ut probet quaecumque a Poëtis commendantur, ea nunquam peritura. Sed quo pertineat, conijcere non possum.

ἐπιψήσαδε] Quid an, dicite? A verbo ἰνίσσω, ἰνίσσω, unde ἰνίσσω, ἰσσω. An vero, *instigite*, a verbo ἰνίσσω, ἰνίσσω, unde ἰνίσσω, ἰσσω. simplici ἰνίσσω?

IN FRAGM. XIII.

Μυκάνῳ μακάρῳ ἔδραν] Per Μυκάνῳ Sicyona designari potest Schol. Pind. in fine Nem. Od. x. Sed omnino legendum est Μακάρῳ: Mecone enim Sicyon dicta fuit, non Μεκων: μακάρῳ autem ἔδραν vocat, ὅτι ἰσ' αὐτῆς οἱ Δεῖοι διδασκοντο τὰς τιμὰς Hesiod.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο Δεῖοι Σπυρί τ' ἀνδράσιν

Μυκάνῳ

quem Hesiodi versum laudat idem Schol. & ibidem male etiam legitur Μυκάνῳ.

IN FRAGM. XIV.

εἰ γὰρ ἄλλ' ἦκα] Hoc est καὶ γὰρ ἦκα Attice. Sic apud Aristoph. in Νεφέλ. — εἰ γὰρ

X V.

Ejusdem.

— ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
'Αρχαδίην, ἡμῶν δὲ χακὸς παρενάσαστο γέεται.

X V I.

Ejusdem ex βατράχ. in voce λίμναις.

— Λιμναίῳ δὲ χοροστιάδας ἦγον ἐορπαίς.

X V I I.

Ejusdem ex βατράχ.

— Λεύδῃ ἔ πύ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

X V I I I.

Ejusdem ex ἱππ.

— σκίρβωλα μυθήσαντο.

X I X.

Ejusdem ex Ἀχαρν.

— πῶν δὲ ἐ πάντες ὀδῶνται
Ἡ ῥα φιλοξενίης ἔχει τέρως ἀκλήϊστον.

X X.

— ἢ γὰρ ἀλλ' ἢ γὰρ βίᾳ
ἔλκεν πρὸς αὐτοὺς τὴν ἱμαδα τῆς
φορητῆς.

& in Βατραχ. ἢ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς,
ubi Schol. ἢ γὰρ ἀλλ', ἀπὸ τῆς καὶ γὰρ,
ἀλλὰ παρὰ τὴν Ἀττικὴν.

IN FRAGM. XV.

ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρχαδίην] De Cer-
cyone loquebatur Callimachus, qui
cum fratre Trophonio fugiens, ipse
quidem Athenas, frater vero Leba-
diam Boeotiae petiit. Sed vide, si
tanti est, Scholiasten Aristoph. unde
haec adducta sunt. Locus est p.
155. Edit. Geneva in fol.

IN FRAGM. XVI.

Λιμναίῳ] Hoc est Dionysus. Λιμναίης
enim in Ἀθῶναις τότε ἀπικνύμενος Διο-
νύσιον ἔπε τὰς Ἀθήνας ἦλθε. Hefych. In-
de apud Aristoph. legimus in βατράχ.

Διόνυσος in Λιμναίῳ ἰαχίσσαμεν.

IN FRAGM. XVII.

ὑδατηγός. ἱμαῖον] ἱμαῖον eorum

quod qui aquam hauriunt. Hefych.
ἱμοποτόριον μύλον vocat Aristoph. in
βατράχ. ubi Schol. αἱ οἰκὸς αἰδρα ὑδατος
ἀμύμονον αἰδρῶν. ἱμαῖον γὰρ καλεῖται, τὸ
τὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σχοιρίον, ἥτις οἱ ἐπιτι-
πλῶντες ἐν τοῖς φράσισι ἀπαιροῦνται. καὶ τὸ
ἄσμα δ' αἰδρῶν οἱ ἀντισταῖ ἱμαῖον.

IN FRAGM. XVIII.

Σκίρβωλα] A verbo σκίρβωλον, παρ-
τομῶ, λειδοῦν. Utitur Aristoph. μὲν
σκίρβωλα πομπῇ. σκίρβωλον, pro ἑ
κίρβωλον Eustath.

IN FRAGM. XIX.

ἴσχει σίγῃ ἀκλήϊστον] Idem quod
apud Aristoph.

Τὴν δὲ ζήνουν, ἰδίοισι γ' ἴσχει ἢ
δύρα.

ad quem locum Schol. παροιμία ἐστὶ
τῶν πολλῶν ζήνουν ἀποδιδρασκόντων ἰδίᾳ
ἴσχει ἢ δύρα. μίμνεται καὶ Εὐπολὶς ἐν
φίλοις. ἰδὲ τὸν Περικλῆ, ἰδίοισι ἴσχει ἢ
δύρα. καὶ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐκλέῳ —
τίαν δὲ ἰ, &c. καὶ Πλάτῳ: ἐν δ' αὖτε
ἐπὶ τῇ ζήνουν ἴσχει τὴν δύρα.

XX.

Ejusdem ex σφκ.

Εὐτ' ἂν λύχνῳ δαυόμενῳ ἄδδῃ ἐγίνοντο μύκητες.

XXI.

Ejusdem ex σφκ.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυῖόν τε καὶ ἵππια λύματ' αἶρειν.

XXII.

Ejusdem ex σφκ.

Ἦν καῖνος ἐν αὐτὸς ᾧ ποτὲ πῖλον
 Καὶ τ' εἴθ' θαλάσῃ, καὶ τὸ τετράπην ἔπειθ'
 Ἐφθίγθεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθεος.

* XXIII.

Ejusdem ex ἐρνθ.

Ἐλεα μικρὸν φανῇ ἀγαθόν.

XXIV.

Ejusdem ex ἐρνθ.

Τυρσίωσιν τέχισμα πελαγικόν.

XXV.

IN FRAGM. XX.

μύκητες] Scintillae quae circum
 ignem lucernarum exillentes, in-
 gruentem pluviam nuntiant: unde
 Aristoph. in Σφκ.

Ἐπεισε γὰρ τοῖσι λύχνος ἔπειθ' μύ-
 κητες.

Θυλὴ δ' ὅταν ἦ τετὶ, πωλὴν ἰστέον
 μάστιγας.

& Aratus in Στοιχειώσεως.

Ἦ δὲ ὁ γὰρ μύκητες ἀγρίονται περὶ
 μύξαν.

Fungos vocat Virgil. lib. I. Georg.

Nec poedurna quidem corpeunt pu-
 sa puellas

Nescioere hyemem, testa cum or-
 dentis videntis

Scintillare oleum, & putres con-
 crescere fungos.

IN FRAGM. XXI.

ἵππια λύματα] Τὸν κόπρον τῶν ἵππων.
 Et de Hercule stabulum Augeae pur-

gante Fragmentum istud debet intel-
 ligi.

IN FRAGM. XXII.

Ἦν καῖνος ἐν αὐτὸς ᾧ ποτὲ] Pro ἡ
 ποτὲ. sic enim semper fabulas ordie-
 bantur: ita apud Aristoph. περὶ ἡ
 μύξαι καὶ γὰρ. Latini dicunt *olim*, vel
ante oculos; Galli *aus fois*. Porro apud
 Clementem in Stromatis, Callima-
 chi in Mimiambis extat haec fabula
 tribus constans Choriambiis.

IN FRAGM. XXIII.

Ἐλεα] Ἐλεα δὲ ἵμας αὐτῆς.

IN FRAGM. XXIV.

τέχισμα πελαγικόν] Ὅτι Ἀθήναι
 τὸ πελαγικὸν τέχισμα ἐν τῇ ἀκρόπολει.
 Inde Aristoph.

Τίς δ' ἂν καθίξῃ τῆς πόλεως τὸ πε-
 λαγικόν;

ubi Schol. Διδνόμενος φησι τὸ πελαγικὸν
 τέχισμα ἐπὶ ποταμῷ καλεῖσθαι.

X X V.

Ejusdem ex ὄρνιθ.

Τὴν Ἀγαμέμνον, ὡς ὁ μῦθος εἶσατο τῇ, ἢ Λείπυρα
ἢ Μοῖωπα θυεῖ.

X X V I.

Ejusdem ex Εἰρήν.

Μὴ σὶ γὰρ Θυάγνης κόψαις χέρα Καλλιφῶλος.

X X V I I.

Ex Schol. Sophocl. in Antigon.

Ἀγροδίτω πάσῃσι ὅττι περὶ χερσὶν ἰφοίτα.

X X V I I I.

Ex eod. in Antigon.

Φωκαίων μίχρεις καὶ μένι μέγας εἰς ἀλλὶ μῦθος.

X X I X.

IN FRAGM. XXV.

Τὴν Ἀγαμέμνον] Hoc Fragmentum mihi corruptum est. De Agamemnone loquebatur Callimachus, qui Dianae in καὶ πλοῖον ἴδουσι: unde ipsa Κολαπὶς dicta est. Aristoph. in ὄρνιθ.

Οὐκ ἔστι Κολαπὶς, ἀλλ' ἀπαλαγὴς Ἀργεῖαι.

IN FRAGM. XXVI.

Καλλιφόντῃ] Hunc non Calliphontes, sed Cillicontes, nominant Aristophanes, Eustathius, Hesychius. Cum Callimacho Suidas Calliphontes vocat. Sed quoquomodo dici debeat; neque enim nostrum est tantas componere lites; ejus historia haec est: Priamoni filius, vel ut Hesych. Regis ducibus Milesium Insulam prodidit Calliphontes. Paulo post hanc Insulam traditionem Theagenes quidam divorit Samum, ibique carnes coepit vendere: ab eo emptas Calliphontes, cum indicaret qua parte scindi sibi vellet, manum extendit, quam ille, sublata cultro, abstulit, addiditque: Nunquam tu manu ista aliam Urbem trades. Hinc vulgo proditores Calliphontes vocabant.

IN FRAGM. XXVII.

Ἀγροδίτω] Quid hoc? An legen-

dum agnoscitur?

προχάριτι] Hoc est προφάντι, καὶ γὰρ προφάντι προχάριτι ἰκαίον. Schol. Sophocl. qui ex tertio αἰτίαν hunc Callimachi locum adduxit.

IN FRAGM. XXVIII.

Φωκαίων] De Phocaeensibus, qui Urbem suam reliquere, cum ea ab Harpalo Regis Cyri Praefecto oppugnaretur, loquebatur Callimachus. Meminit Horat. Od. xvi. lib. v.

Phocaeorum

Volus profugis execrata civitas.

μέγας ὡς ἀλλ' μῦθος.] Εἰδῶσι δὲ ὁμολογῶντες ταῦτα ποιεῖν, μῦθος γὰρ ἀγορεύει ἱπποκράτης μῖνι τὰ ὅρκα ὡς αὐτοὶ φαίνοι, καὶ ἰσχυροὶ αὐτοὺς εἰς δόλυσαν ἔκαστος ἐν αἰσῶνι τὰ βέβαια ὑπάρχει. Schol. Sophocl. sicque hanc Phocaeorum execrationem factam fuisse narrat Herodot. lib. i. πρὸς δὲ ταῦτοι, καὶ μῦθοι εὐδὲμον κατεπέντωσαν καὶ ὁμοῖον μὴ πρὶν ἐς Φωκαίαν ἔξεν, πρὶν δὲ τὸν μῦθον τῶν ἐπὶ ἀπαφάντων.

Ad illud juramentum alludit Horat. loco supra laudato.

Sed juremurs in haec: simul imlo saeva renovius

Vadis levata, ne redire sis m-

fui.

I N

XXIX.

Ejusdem in Oid. ἐπὶ Κολ.

Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίην
Μεμβλωκὸς πύλημά π' ἔπειθε ἄλκαρ ἔκειτο.

* XXX.

Ex Schol. Theocrit.

ὡς ὅτ' ἐκείνου τρωάδας ἔραζε πεισύναις.
— τρωάκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδας ἔδωκε.

XXXI.

Ex eodem.

Ἐς τὸ τῶς τείχους ἱερὸν ἀλέης δεῦτε.

XXXII.

Ex Hesychio in A.

Ἄ πάντα συνάγειρας.

XXXIII.

Ex eodem, & Suida in voce Νικαίδεσσιν.

Ἡδομένη νεχάδεσσιν ὀπίσχυρῶν πολέμοιο.

XXXIV.

IN FRAGM. XXIX.

Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ] Post τὸ εἶδος, sic distinctio ponenda est; nam ad versum qui praecesserant, pertinebat. Hic autem de Thessalicis sermo est, qui πλαταῖς erant. Unde ἀλωστραῖς vocat Sophocles.

— κρατὶ δ' ἀλωστράς

Κυτὴ πρόσπα Θεσσαλίας ἐν ἀμπελῶνι.

Ubi ἀλωστραῖς idem est quod apud Callim. πύτρη ἄλκαρ. Nam πύτρη Solem vocabant Graeci. Lycophr. σκιά καλῶν πύτρη.

IN FRAGM. XXX.

πρώτας ἔραζε πεισύναις] Sic Fragmentum istud emendavi Casaubonus.

Quod male in editis Theocriti Scholiis legitur. Πρώτας autem κυγέας ἔρασα, ἀπὸ τῆς πρώτης πύττης.

πρώτους] Πρώτους εἶδας, dapes inemptas, vel cibum pauperum, vel misceratum, inquit Casaubonus. Sed non video quomodo recte πρώτας cicadarum dapes inemptas vocare possit Callim. Legendum igitur, ut ex verbis Scholiastae manifestum est, πρώτους εἶδας. τῶν πύτρη. Alludit enim Callim. ad etymon τῆς πρώτης, quod supra posuimus.

IN FRAGM. XXXII.

Ἄ πάντα συνάγειρας] Lege, ut ex Suida pater meus apud Hesych. monuit, ἅ πάντας ἐν γῆρας.

X X X I V.

Ex Stobaeo de perjurio, Serm. xxviii.

Ὡμοσεν ἀλλὰ λέγῃσι * ἀλλὰ θιάσαι τῆς οὐ ἔρω
Ὅρκος μὴ δύνει ἕατ' ἐς ἀθανάτων.

X X X V.

Ex eodem pro Artibus, Serm. lviii.

Εἴθ' αἰέμωνι μεγάλων κῆμα διωλύγον.

X X X V I.

Ex eodem.

Τεισμάκαρ ἢ παύρων ὀλβίος ὅστι μέγα
Ναυπήλησιν * ἢ ἔχεις βίον. ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μάλλον ἐσωκίσατο.

* X X X V I I.

Ex eodem.

Ὡς ἴδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὄραϊν.

X X X V I I I.

Ex Etymolog. in voce Ἀγρόθι.

Εὐτ' ἐναυπηλία, Φέρε τ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.

X X X I X.

IN FRAGM. XXXIV.

ἀλλὰ λέγῃσι * ἀλλὰ θιάσαι] Miror
cur sic corrupte legatur apud Sto-
baeum Fragmentum istud, cum ex-
ter adhuc Epigramma unde illud ad-
ductum est, ubi legitur:

Ὡμοσεν. ἀλλὰ λέγῃσι αἰθυίης, τῆς
ἐν ἱκανῇ

Ὅρκος μὴ δύνει ἕατ' ἐς ἀθανά-
των.

Sed vide, si lubet, integrum Epi-
gramma p. 296.

IN FRAGM. XXXV.

αἰέμωνι μεγάλων κῆμα διωλύγον.] For-
σαι πῶμα διωλύγον.

IN FRAGM. XXXVI.

Ναυπηλήσιν * ἢ ἔχεις] Ex conje-
ctura doctiss. Andr. Dacerii, quod

hic desideratur, sic supplebis saltem,
ut sensum habeas integrum:

Τεισμάκαρ, ἢ παύρων ὀλβίος ἐστὶ
μῆλα,

Ὅστι ναυπηλήσιν μὴ ἔχουσιν —

Idem fere Terentius Hecyr. Act. iiii.
Sc. iv.

So. Non hocce verbis, Parmene, dici
potest

Tantum, quam re ipsa navigare in-
commo- dum est.

P. Ille est? So. O fortunatus, nescis
quid mali

Prætorioris, qui nunquam es in-
graffus mari.

IN FRAGM. XXXVIII.

Εἴς ἐναυπηλία] Lege, ut emendavit
summus Casaub., ἐν ἐναυπηλία.

. XXXIX.

Ex eod. in voce Ἐρωδίου.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχης πῖον ἔλεξαι ἑαρ.

X L.

Ex eod. in voce Ἰάλεμο.

Εἰδυῖας Φάλιον ταῦρον ἠλεμίσσας.

X L I.

Ex eodem.

— ἀμφὶ τε κεβλήν

Εἰρμένος ἀγλίθων ἔθλον ἔχῃ σφαιόν.

X L I I.

Ex eodem.

Δείλον αἰτίῃσσι.

* X L I I I.

Ex eodem.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

X L I V.

Ex Constantino in voce Δανά.

— Δανά ξύλα κεάσας.

X L V.

IN FRAGM. XXXIX.

Ἰαρ] Cypria vox, quae proprie sanguineum significat: hic vero Ἰαρ δεικνύει vocat Callim. ratione satis aperta.

IN FRAGM. XLII.

κεβλήν] κεφάλι, κεβλή, κεβλή.

IN FRAGM. XLII.

Δείλον αἰτίῃσσι] Hoc est, δειλὴν προσ. Interpr. Homer. ad illud Odyll. P. Σὺ δ' ἔρχου δειλίσσας, ubi integrum Callim. versum refert: Δειλίσσας, inquit ille, πρὸς τὴν δειλὴν ἄραν παραγόμενοι, ταῖς τὴν μισσημένην, ἢ τὴν ὀσπρινὴν διατρέφας. ἵνοι τὴν δειλὴν τρέφει αὐτὸν. καὶ Καλλιμαχέος φησὶ,

Δείλον αἰτίῃσσι. ἄνθρωποι δὲ χεῖρας ἐπ' ἔργα.

Τὴν πρὸς τῇ δειλῇ τρέφει αὐτῶντες ἢ δίδοντας προτρέφουσιν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τρεῖς τρεῖς ἔχοντο. Quae omnia ex

Eustath. sumpta sunt, nisi quod apud illum male, ut puto, in versu Callim. δειλὴν αἰτίῃσσι legitur pro δειλὸν αἰτίῃσσι. Illum vide sis p. 1832.

IN FRAGM. XLIII.

Ἰύζων] Ἀγροικὸν φωνὴ προσων. τι. πάλαι δὲ ἡ λῆξις παρὰ τὸ ἰὺ ἐκ' ἵμα. Homer. Iliad P.

— ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύπετ' ἀνέστη
τι νεμεῖς

Πολλά μάλ' ἰύζουσι. —

IN FRAGM. XLIV.

Δανά ξύλα κεάσας] Quae hic Δανά Callim. Homer. vocat κάρκαρα. Audi Eustath., Κάρκαρα δὲ γίνονται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ ἐκ τοῦ καυσθαι κακὸν ὄντα, ὅτοι κοπύματα. Παντανίξ δὲ Δανά τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δέδι. φησὶ γὰρ. Δανά, κείσας, ξερὰ, περὶ τὸ δαμῆσαι. δέδι δὲ, ὅτι κείσας, τὰ
δύλα-

X L V.

Ex eod. in voce Οἶτροι.

Βῆσσαι ὅς τε μύωπα βοῶν χαλέουσιν ἀμορβοί.

X L V I.

Citantur & haec apud recentiores.

Αὐτίχα τὰν σᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλῇ.

X L V I I.

Item.

— εἴ σε Προμηθεὺς

Ἐπλασε, ἢ πηλῷ, μὴ ἔτερε γέγρασε.

X L V I I I.

Item.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίῳ.

X L I X.

Item.

— ὃ γὰρ ἐργάπυ πρέφω

Τὴν Μῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑμλίχου νέπυς.

L.

εὐλασα. Κεῖσαι γὰρ ἐπὶ ξύλῳ τὸ πῆμα, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα.

IN FRAGM. XLV.

Βῆσσαι, ὅς τε μύωπα βοῶν] Fragmentum istud ad Iovem pertinere suspicor: nam Ἰὼς ἀρεξίη scripsit Callimachus.

IN FRAGM. XLVI.

τὰν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφ.] Τάλιν est nova nuptia. πῆς ἀμφιθαλῆς, puer patrimus, matrimus: nam & in Graecia pueri, patrimi, matrimi deducebant novam nuptam, ut apud Romanos. Catull.

Mitte brachialium teres,

Praetextato, puellulas.

Hunc autem Callimachi locum laudat Interpres Sophocli. in Antigone. Τάλιν πατ' Αἰολῆς ἡ ἑγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινί, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει, αὐτὰρ τὴν τάλιν, &c.

IN FRAGM. XLVIII.

Ἰμβρασε] Parthenius fluvijs in Sa-

mo Ionia, Imbrasmus postea denominatus, & ab eo Samos Ionia ipsa, Imbrasia dicta est: neque audiendus est vir summus Josephus Scaliger, qui in suis ad Varronem Conjectan. id de Samothracia tradidit, quod de Samo Ionia tantum verum esse probant & Stephanus, & Strab. lib. xii. & xiv. tamen, quod mirere, ejusdem Stephani autoritate sententiam suam firmare conatur idem Scaliger.

IN FRAGM. XLIX.

ὁ Κεῖος] Simonidem intelligit, quod Ceus fuit: sic Κεῖος dixit Theocrit. & Horat. Ceam naeniam vocat Simonidis carmina:

Sed ne velletis Minus procaz jocis

Ceas retrahes manera naenias.

νέπυς] Idem quod apud Latinos nepoti.

IN

L.

Item.

Τὴν μὲν ὃ γε σπέρμιλιν Ἑρινύϊ Τελφυσάῃ.

L I.

Item.

Ἄρμυρα παρ' Δαναῦ γῆς ὅπῃ βυγνίαν.

L I I.

Item.

Δαῖμον, τί κόλποισιν ὅπι πύουσι γυναῖκες.

L I I I.

Item.

— αὐτὸς ὁ Μᾶμ

Ἐγγραφει ἐν τοίχοις, ὁ Κρόν' ὅστι' σοφός.

IN FRAGM. L.

Ἑρινύϊ Τελφυσάῃ] Hoc est Cereris, ut optime Scaliger in Conjectan. Δημήτηρ enim ἡ αὐτὴ τῇ Ἑρινύϊ, unde Cereris, quasi Cereritis, furore correptos dicimus. Attici Δημητριάδες. Τελφύουσι autem, vel Τελφυσαῖα Ἑρινύς ἀπὸ τῆς Τελφύουσι κ. γ. Βουστίας, ἥς, ut ait Eustath. πῶς Τυριστίας καὶ διὰ γῆρας ἐκ ὑπομνήτας τὴν ψυχρότητα τιθίμην, ὡς λέγεται ἱστορίῃ Ἀριστοτέλους.

IN FRAGM. LI.

Ἄρμυρα παρ' Δαναῦ] Haec mihi mendii suspecta sunt. Etymol. magn. in voce Ἄρμωι haber.

Ἄρμωι γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς αὖ το βυγνίαν.

quae non magis sana sunt.

βυγνίαν] Hoc est, arum, quod eae ex omnibus boum nascuntur, ut

apud Virgil. iv. Georg. & Varr. ii. de R. R. Denique ex hoc pascuado (bove) nasci dulcissimas arum, melle matres, a quo eas Graeci βυγνίαν appellunt.

IN FRAGM. LII.

τί κόλποισι ἐπιπύουσι γυναῖκες] Hanc Callimachi verum laudat Scholiastes Theocriti ad Idyll. vi.

Ὡς μὲν βασκανθῶ δὲ, τῆς ὡς ἐμὲ βασκανθῶ μέλλον.

Ταῦτα γὰρ ἡ γράμμι καὶ Κορνήτιος ἰδεῖν.

ubi ille, πῶς γὰρ καὶ μύχμ τι τὴν μαλίστα τῆς αἰ γυναικὸς τὸ κρυπτόν ἐκρηπόμεναι. Καλλιμαχῶ, δαίμων, &c.

IN FRAGM. LIII.

Ἐγγραφει ἐν τοίχοις] De hoc more vide notata ad Fragmentum xxv. p. 347.

CALLIMACHI POEMATIU M

D E

COMA BERENICES, A CATULLO

LATINIS VERSIBUS REDDITUM.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi,
 Qui stellarum ortus comperit atque obitus,
 Flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,
 Ut cedant certis sidera temporibus,
 Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
 Dulcis amor, gyro devocet aërio:
 Idem me ille Conon coelesti numine vidit
 E Bereniceo vertice caesariem
 Fulgentem clare: quam multis illa dearum,
 Levia protendens brachia, pollicita est,
 Qua rex tempestate novis auctus hymenaeis,
 Vastatum fines iverat Assyrios,
 Dulcia nocturnae portans vestigia rixae,
 Quam de virgineis gesserat exuviis.
 Estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
 Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,
 Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
 Non, ita me divi, vera gemunt, iverint.
 Id mea me multis docuit regina querelis,
 Invisente novo praelia torva viro.

Tom. I.

Z

At

At tu non orbum luxti deserta cubile,
 Sed fratris cari flebile dissidium,
 Quum penitus moestas exedit cura medullas.
 Ut tibi nunc toto pectore sollicitae
 Sensibus ereptis mens excidit. atqui ego certe
 Cognoram a parva virgine magnanimam.
 Anne bonum oblita es facinus, quo regium adeptas
 es

Conjugium, quo non fortius ausit alis?
 Sed tum moesta virum mittens, quae verba loquuta
 es?

Jupiter, ut tersti lumina saepe manu.
 Quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
 Non longe a caro corpore abesse volunt?
 Atque ibi prae cunctis, pro dulci conjuge, divis
 Non sine taurino sanguine pollicita es,
 Si reditum retulisset is haud in tempore longo, &
 Captam Asiam Aegypti finibus adjiceret.
 Quae ego pro factis coelesti reddita coetu,
 Pristina vota novo munere dissoluo.
 Invita, ô regina, tuo de vertice cessi,
 Invita: adjuro teque tuumque caput:
 Digna ferat, quod si quis inaniter adjuravit.
 Sed qui se ferro postulet esse parem?
 Ille quoque everfus mons est, quem maxima in oris
 Progenies Phthiae clara supervehitur,
 Quum Medi irrupere novum mare, quumque ju-
 ventus

Per medium classi barbara navit Atho.
 Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
 Juppiter, ut Chalybon omne genus pereat:
 Et qui principio sub terra quaerere venas
 Institit, ac ferri frangere duritiem.
 Abjunctae paulo ante comae mea fata sorores
 Lugebant, cum se, Memnonis Aethiopis

Unigena impellens nutantibus aëra pennis,
 Obtulit Arfinoes Chloridos ales equus.
 Isque per aetherias me tollens advolat auras,
 Et Veneris casto collocat in gremio.
 Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat,
 Gfata Canopæis incola littoribus:
 Scilicet in variò ne solum limite caeli
 Ex Ariadnaeis aurea temporibus
 Fixa corona foret, sed nos quoque fulgeremus
 Devotæ flavi verticis exuviae.
 Uvidulam a fletu, cedentem ad templa deum, me
 Sidus in antiquis diva novum posuit.
 Virginis & saevi contingens namque Leonis
 Lumina, Callisto juncta Lycaoniae,
 Vertor in occasum, tardum dux ante Bootem,
 Qui vix sero alto mergitur Oceano.
 Sed quanquam me nocte premunt vestigia divum,
 Luce autem canae Tethyi restitutor:
 (Pace tua fari haec liceat Rhamnusia virgo,
 Namque ego non ullo vera timore tegam,
 Non si me infestis discerpant sidera dictis,
 Condita quin vere pectoris evoluaui).
 Non his tam laetor rebus, quam me abfore, semper
 Abfore me a dominae vertice discrucior.
 Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus
 expers,
 Unguentorum una millia multa bibi.
 Nunc vos, optato quas junxit lumine taeda,
 Non prius unanimis corpora conjugibus
 Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
 Quam jucunda mihi munera libet onyx,
 Vester onyx, casto colitis quae jura cubili.
 Sed quae se impuro dedit adulterio,
 Illius mala dona levis bibat irrita pulvis.
 Namque ego ab indignis praemia nulla peto.

Sic magis, ô nuptae, semper concordia, vestras.
Semper amor sedes incolat assiduus.

Tu vero regina tuens cum sidera, divam

Placabis festis luminibus Venerem

Sanguinis expertem, non votis esse tuam me,

Sed potius largis affice muneribus.

Sidera cur retinent? Utina coma regia fiam,

Proximus Arcturos fulgeat Erigonae.

I N

CALLIMACHI

POEMATIIUM

A CATULLO

LATINIS VERSIBUS REDDITUM

NOTAE.

De Coma Berenices] Hujus Poëmatii argumentum habes apud Hyginum, lib. II. Cum Ptolemaeus Berenicen, Ptolemaei & Arsinoës filiam sororem suam, duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovit Berenice, si victor Ptolemaeus redisset, se detonsuram crinem. Quo voto damnatum crinem in Veneris, Arsinoës Confridis, [lego Chloridis] posuit Templo, isque postero die non comparuit. Quod factum cum Rex aegre ferret, Conon Mathematicus, cupiens inire gratiam Regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum, & quasdam vacuas à figura septem stellas ostendit, quas esse crinem fingeret.

Vf. 1. Mundi] Mundus hic coelum est. Hyginus saepissime sic, Graecis κόσμος apud Isocrat. Et apud Diodorum plus semel.

Vf. 4. Cedant] Occidant. δύωσι.

Vf. 5. Sub Latmia saxa] In Caria, ibi illa Endymionem sopiverat. Res nota est.

Vf. 6. Gyro] Gyros est flexus metac, ut, *interiore diem gyro rapit*: hoc est, *sinisteriore flexu*. Lunae autem bigae & quadrigae solent attribui.

Ibid. Aërio] Hoc est *coelesti*, aër enim Antiquis coelum est, ut & Graecis αἴρ. Infra Callimach.

Ἡδὲ Κόνων μὲν ἔλεψεν ἐν ἡμέρῃ, &c.

Vf. 7. Idem me ille Conon] Hos versus usque ad *qua Rex*
Z 3 *tem,*

tempestat: ex Callimachi disticho Catullus expressit, quod ex Schol. Arati supra adduximus. p. 341.

Ἠδὲ Κόων μὲ ἰδὼν ἦν ἡμεῖς, ὃ Βερονίκεος

Βέρρυχον, ὃν καὶ πᾶσι ἴδμεν ὁμοῖς.

Ibid. Conon] Mathematicus Samius.

Ibid. Coelesti numine] Lege ex Scalig. *lumine*. Lumen coeleste hic nihil aliud est quam coelum ipsum *θεοφραστικῶς*: Graecum erat *ἦν ἡμεῖς*, supra. Sic infra dixit *lumine coeli*, vf. 59.

— vario ne solum in lumine coeli

Aut Ariadneis aurea temporibus

Fixa corona foret —

Sic & Varro apud Nonium, *sereno lumine*, id est, *coelo sereno*. Ubi quod ille *sereno lumine* dixit, dixit Virg. *coelo serena*.

Non alias coelo ceciderunt plura sereno

Fulmina.

Vf. 8. E Berenice] Legebat Pater meus *Beroniceae*, *Beronice*, *Beronicea*, ut *Penelope*, *Penelopea*.

Vf. 11. Novis auctus hymenaeis] Suspicio legendum *maius*: nam τὸ *αὐχὺς* nihil aliud videtur quam glossema τῷ *maius* appositum, & postea, ut fieri amat, in textum receptum.

Vf. 12. Finis Assyrius] Finis *ἀρχαϊκῶς* pro *fines*, Varr. Salust. &c. Sic infra vf. 88. *sedis* pro *sedes*.

Vf. 15. Anne parentum] Extat similis locus ex Callimachi dactylicis:

Ἄ παῖς ἃ κατὰ λαις

Τῶν οἱ φασὶ τικόντις

Εὐναίης ὀπισσόμεν

Ἐχθρὸν ἴσον ὀλέσθαι.

Vf. 18. Iverint] Pro *juberint*, mira licentia. Nescio an ita scripserit olim Catullus.

Vf. 22. Sed fratris cari] Nam Ptolemaeus ejus & conjux & frater erat. Supra ex Hyg. & Theocrit. Hymn. in Ptolem. de Beronice,

Ἐκ θυμῷ εἰργοῖσα κασίγνητόν τι πόσιν τι.

Vf. 24. Ut tibi nunc] Lege *tunc*, ex Scaligero, τὸ *ut* hic *δευναστικὸν* est.

Vf. 26. A parva virgine magnanimam] Cur magnanimam Beronice Callimachus dixerit, duplicem causam affert Hygin. lib. 11. Astronom. *Hanc Beronice*, inquit ille, *nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam*. Alii dicunt hoc amplius, *Ptolemaeum Beronices patrem multitudinem hostium perterritum, fuga salutem petisse, filiam autem saepe consuetam insiluisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse, pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit*.

Vf. 27.

Vf. 27. Anne bonum oblita es] Ex vestigiis priscae scripturae ita Catullum scripsisse collegit Scaliger:

Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's Conjugium.

Sic apud Ciceronem *imminuta 'st, appellanda 'st, nulla 'st, &c.*

Ibid. Quo regium adepta es] Quasi vero facinore illo, quod supra ex Hygino retulimus, fratrem suum Beronice ad sui amorem illexerit. Falsum. Lege igitur ut est apud Scaligerum:

Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es Conjugium? quod non fortior aut fit alis?

ut sit sensus, *Anne oblita es bonum facinus, nempe & quod nupsisti Regi Ptolemaeo, & quod nemo te fortior fit.*

Vf. 28. Alis] Ἀλλήκως pro aliis. Sic apud Lucret. *alid pro aliud.*

Vf. 30. Tersti] Lege *tristi*, hoc est *siccasti, deterfisti, trivisti.*

Vf. 33. Atque ibi prae cunctis] Suspiciatur Muretus post hoc distichon versus aliquot desiderari, quibus Poëta vota & preces Beronices exequabatur. Quare, non video: sententia enim plana est. Lege modo ut habet Scalig.

*At quae ibi, prob, cunctis pro dulci conjugis divi
Non sine taurino sanguine pollicita es.*

Vf. 35. Haud in tempore longo] Legit Scal. ex vet. libb.

Si reditum tetulisset is, aut in tempore longo

Captam Asiam Aegypti finibus adjiceret?

quod probare non possum. Ridiculum enim Beronicem comam suam Diis vovisse, si conjux Ptolemaeus reditum ferret, & in longo tempore captam Asiam Aegypto adjiceret. Vulgatam igitur lectionem retineo: tamen ut propius ad veterem scripturam accedas, legera possis:

Si reditum tetulisset is, aut ni tempore longo.

Ni pro non antiquae. Sciunt qui Plautum norunt.

Vf. 41. Quod si quis] Τὸ quod παράλκω, ut saepe apud Plautum; vel est, *quod utinam*: sed magis placet si referatur ad τὸ caput: *adjuro tuum caput, quod caput tuum si quis inaniter adjurare ausus fuerit, meritas poenas luat.*

Vf. 43. Quem maxima in oris] Scriptum erat *quem maximus in oris*, pro *quem maximum in oris*: unde imperiti Librarii fecere *quem maxima*, &c. Lege igitur, ut bene Scalig. *quem maximum in oris*, & τὸ ἔκω est *quem maximum in oris Phthiae*, id est Thessaliae, *supervebitur clara progenies*. Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemaeum propter Alexandrum & ejus successores Ptolemaeos.

Vf. 45. Irrupere] Antiqua lectio erat *properare*, quam ex judicio Scaligeri reponas licet; sed quod ait idem Scaliger, hic τὸ *properare* esse infinitivi modi, pro *properabant*. ut apud Virg.

discessu mugire boves, & sexcenta alia; id vero probari non potest. Nam certum est *properare* esse temporis praeteriti pro *properavere*. Id autem satis superque ostendit τὸ *navit*, quod altero versu legitur. Ait etiam hic *properare* esse ut apud Horat. *properare apto coronas*. Et apud Virgil.

Et quamvis igni exiguo properata maderent.
quod alienissimum est.

Ibid. Novum mare] Novum, quia scilicet per medium Athon nuper inductum.

Vf. 46. Athon] Belonius tamen ait se nunquam ulla vestigia divisionis in illo monte animadvertisse.

Jupiter, ut Chalybon] Horat. fere ad verbum,

Jupiter, ut pereat positum rubigine telum.

Caeterum de lectione τῆ *Chalybon* dubitat Scaliger, legitque *scelicum*. Sunt autem *scelices* quas in lanceis aut venabulis αἰχμῆς Graeci vocant. Sed *Chalybon* magis placet, neque obstat quod illud pro ferro accepit Catullus, cum Callimachus pro natione ipsa acceperit; non enim ita in vertendis Graecis timidi fuere Latini. Callimachi verba sunt:

Ζεῦ πάτερ ὡς Καλύβων πᾶν δαίλοιο γένος

Τηλόθεν ἀντίδοτα κακῶν φύτον εἴ μιν ἴφηναν.

ubi μιν non ad Καλύβων, sed ad χαλκῶν refertur, quod supra praecefferat versu qui nunc non extat, quem ad hunc ferme modum fuisse conjicit Scalig.

Καὶ τί κόμαι ῥέξιναν, ἐπεὶ τὰδ' εὐκαὶ χαλκῶ.

Quid faciant crines, ferro cum talia codant.

Vf. 49. Et qui principio] Τὸ εἶ, ut bene Scaliger, videtur innuere Catullum aliter legisse verba Callimachi, ac vulgo scripta sunt, nempe

Ζεῦ πάτερ ὡς Καλύβων πᾶν δαίλοιο γένος

Τηλόθεν ἀντίδοτα κακῶν φύτον εἴ μιν ἴφηναν.

Vf. 51. Abjunctae] Melius in al. *abruptae*. Est autem *abruptae* secundū casus. τὸ ἰξῆς, Sorores paulo ante lugebant mea fata, mei scilicet *abruptae*, quae ab iis *abrupta* essem. Neque videtur τὸ *abruptae* ad sorores posse referri, cum id sensus non patiat.

V. 53. Unigena] Lege ex Scal. *Unigena impellens mutantibus aëra pennis*. Unigenas fratres & sorores vocat Catullus: sic supra Dianam Phoebi unigenam dixit. Ergo Memnonis unigena Pegasus, quia Aurorae filius. Sane Pegasus ab Aurora dono Jovi datum scribunt Graecorum Commentarii. Lycophron autem & alatum Pegasus, & eo vehi Auroram scribit.

Ἦος μ' αἶψαν ἄρει Φανίς πάγων

Κραιπνοῖς ὑπερποτατο Πηγᾶν πειροῖς.

Scalig.

Vf. 54. Arsinoës Chloridos] Arsinoë mater Beronices, nupta Philadelpho, Chloris, & Zephyritis dicta, & pro venere Zephyritide culta est.

Vf. 55.

Vf. 55. *Auras*] Melius Scal. ex vett. libb. *umbras*, quæ vera lectio est. Noctu enim rapta fuit ea coma. Itaque in Templo mane non comparuit: *umbras* vero *noctem* dixit. Et hoc plane pertinet ad historiam.

Vf. 57. *Zephyritis*] *Arfinoë*, *Chloris*, *Zephyritis*, *συμένους* sunt.

Ibid. *Famulum*] *Pegasum*. Equum quem *Arfinoë* in deliciis habebat, *Pegasum* vocat, tanquam & ipse inter astra collocatus esset.

Vf. 58. *Grata Canopæis*] Ex hac lectione nil boni elicere est, lege igitur, ut monuit Scalig.

Gnata Canopiis incola litoribus

Ludit, ubi vario ne solum in lumine coeli.

Sensus est. *Zephyritis Arfinoë*, inquit, *eo miserat famulum suum Pegasum* . . quo? nempe ubi gnata *Beronice* ludere cum aliis aequalibus solet, litoribus *Canopiis*. *Canopiis* est *Κανοπίας*, ut *Alexandria* ex *Ἀλεξάνδρεια*, *Antiochia* *Ἀντιόχεια*, &c.

Vf. 59. *In lunate coeli*] *Lege lumine*, & vide notata verfu 7.

Vf. 60. *Ex Ariadneis*] *Male*. Lege ut in al. *aut Ariadnaeis*, quæ proba & vera lectio est. Sensus est: *Zephyritis eo famulum suum Pegasum legarat, ne solum corona in lumine coeli*, hoc est *in coelo*, aut *in capite Ariadnae fixa esset*. Nam alii coronam simplicem in coelo ponunt, ut major pars *Astronomon*. Alii ipsam *Ariadnam* in coelo collocant, ut quidem *Mythologi*. *Propert*.

Te quoque enim non esse rudem testatur in astris

Lyncibus in coelum vecta Ariadna tuis. Scal.

Vf. 63. *Vividulam afflatu*] Optime restituit Scaliger, *vividulo afflatu*. His verbis autem innuit coma se vento secundo in coelum sublata esse. *Vividulum* flatum vocat quam *Graeci* dicunt *ἀνέμους πνεύμα*.

Ibid. *Cedentem*] *Pro incedentem*. Sic alicubi apud *Horat*.

Ibid. *Templa Deum*] *Templa* sunt vasta spatia. Sic apud *Ennium coeli Templa*, & *Terent*.

— *qui templa coeli summa sonitu concutit.*

& *Plaut*.

*Quae me in locis Neptuniis templisque turbulentis
Servavit.*

Vf. 64. *In antiquis*] *In antiquis sideribus, parmi les anciens astres.*

Vf. 66. *Callisto juncta Lycaoniae*] *In libro suo scriptum reperit Scalig. Callisto iuxta Lycaonia*: unde una tantum littera addita, veram lectionem repraesentavit, *Callisto iuxta Lycaonida*. Neque enim fieri potest ut *Callisto* unquam in tertio casu legatur;

tur: *iuxta* autem Veteres pronunciabant, quod nunc nos dicimus *juxta*; *mista* vero pro *mixta*, &c. Callisto Lycaonis filiam in Urfam mutatam fuisse vel pueris notum est.

Vf. 67. Tardum dux ante Booten] Tardum vocat Booten, alio nomine Arctophylaca, quia vix sero Oceano tingitur. Sic Ovid. II. Metamorph.

*Te quoque turbatum memorant fugisse Booten,
Quamvis tardus eras, & te tua plaustra tenebant.*

Vf. 70. Tethyi [Quo modo differunt *Tetbys* & *Tbetis*, vide notata ad &c.

Vf. 71. Rhamnusia virgo] Nemesis. Jovis & Necessitatis filia, perjurii & insolentiae ultrix, Rhamnusia dicta ab Rhamnunte Atticae oppido, ubi Templum habuit.

Vf. 74. Condita quin vere] Refero *quin* ad *discerpant*, non si me sidera discerpant quin, Gallice, *non pas mesme quand tous les astres me decbireroient pour m'empescher de*, &c.

Vf. 75. Non his tam laetor rebus] Junge cum superioribus,
*Sed quamquam me nocte premunt vestigia Divum,
Luce tamen canae Tetbyi restitutor.*

Non bis tam laetor rebus, &c.

Vf. 77. Omnibus expers] *Expers* antiquè pro *expersis*, ut *defrens* pro *defrensis*. *Expers* & *expersis* idem quod *expersus*. Hic autem *expers* est *expersa*: *inspersa* *ἀσπαρτήρα*. Pater meus suspicabatur Catullum scripsisse *expersa*, ita ut syllaba *sa* in versum sequentem rejiceretur, qualia multa apud Catullum, Horatium, & alios, praesertim Graecos reperias.

Vf. 78. Unguentorum] Melius al. *unguentis*, *omnibus expers unguentis*.

Vf. 79. Nunc vos, optato quas] Scaliger ex Libro suo legendum monet,

At vos optato quae junxit lumine taeda.

O vos, inquit, corpora, hoc est personae, mulieres quas taeda nuptialis optatis viris junxit, sed quibus postea vobiscum non bene convenit. Vos quae speratis quidem vestris tandem nupsistis, sed ita, ut inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifesto haec coma sibi jubet rem divinam facere matronas castas, quae male concordēs, viros sibi restitui volebant, quod mox ex sequentibus apparet.

Vf. 80. Corpora] Hoc est *personae*, apud Virgil. saepe. Sic Graeci *σώματα* passim apud Homer. & Eurip.

Ibid. Unanimis conjugibus] Notari potest hic ablativus absolutus.

Vs. 81. Tradite, nudantes] Dubitabat Pater meus num sic legendus & distinguendus esset locus integer,

*Tradite, nudantes rejecta veste papillas,
Quae jucunda mihi munera libet onyx.*

Hoc

Hoc est, o *Matronae nudantes papillas rejecta veste*, tradite *jucunda munera quae mihi vester onyx libet*. Quod si tibi Scaligeri magis arrideat, qui legit *qua jucunda*, &c. tradite *nudantes*, nil aliud erit quam *nudate*: quod notandum, & $\tau\alpha$ qua significabit ut: O *Matronae, rejecta veste, nudate papillas, ut mihi jucunda munera vester onyx libet*. Caeterum, hunc morem notabis sedulo: nescio enim an talem apud alios Autores reperiās.

Vf. 83. *Vester onyx*] Haec a superioribus pendent: *Ut mihi jucunda munera vester onyx libet: vester, inquam, onyx, o vos quae casto*, &c. *Libet* autem, hoc est *fundat*.

Dixit, & in mensa laticum libavit bonorem.

Ibid. *Casto colitis quae jura*] Legit Scaliger ex Libro non *colitis*, sed *petitis*. *Vester, inquam, onyx*, quae petitis restitui vos viris vestris, modo constet pudicitiae fama. Imo: quae vultis ut mariti jus suum pudori conservent. Virgil.

Ante pudor quam te violem, aut tua jura resolvam.

quanquam non multum displicet *colitis*, imo & illud sequens versus videtur approbare,

Sed quae se impuro dedit adulterio.

Vf. 85. *Illius mala dona*] Repone antiquam lectionem:

Illius ab mala dona levis bibat inrita polvis.

Vf. 90. *Festis luminibus*] Hoc est festis diebus. Sic Graecis $\phi\acute{\alpha}\nu\epsilon$. Callim. Hymn. in Dian. vf. 182.

— $\tau\alpha \delta\epsilon \phi\acute{\alpha}\nu\epsilon \mu\epsilon\nu\acute{\iota}\nu\epsilon\iota$).

Vf. 91. *Sanguinis expertem*] Cave eos audias qui hic nescio quam Venerem sanguinis expertem somniarunt, sicque potius interpretare: O *Beronice, cum Hecatombam facies Arfinoae Veneri, ne me immunem ejus sacrificii facias, ne postremam me illo epulo memoraveris*.

Ibid. *Non votis esse tuam me*] Vetus lectio, *veris*, aut *vestris* praefert. *Si veris*, deest prima syllaba *si*. Sin, quod verius est, *vestris*, profecto inversum est pro *siveris*. Ita igitur lege, & distingue:

Tu vero, Regina, tuens cum sidera, Divam

Placabis festis luminibus Venerem,

Sanguinis expertem non siveris esse tuam me;

Sed potius largis adfice muneribus. Scalig.

Vf. 92. *Effic*] Lege *adfice*, ut supra Scaliger ex vett. Libb.

Vf. 93. *Sidera cur retinent*] Scaliger praefert *iterent*: quod sic explicabis: *Pourquoy faut-il que les astres soient doubles?* &c.

Vf. 94. *Arcturos fulgeat Erigonae*] Omnes vetustissimae Editiones & scripta membrana habent,

Proximus hydrochoo fulgeret Oarion,

nimirum haec est bona lectio. Neque enim de Thesi illius Astri sermo est. Simplicissimus ergo hujus loci sensus: *cum coma velit repetere caput Reginae, mandat Orioni, Astro fulgentissimo, ut pro*

se lu ere velit. Quid opus est, inquit, ut Astra duplicia sint, cum aliud vicariam operam possit praestare? Fulgeret igitur Oarion pro me, Orion qui Hydrochoo proximus est. Fulgeret autem antique a fulgerare, quomodo pauperare, aeternare, Horat. & similia. Oarion pro Orion. Sic Callimach. Hymno in Dian.

——— ἔδῃ γ' ὦτ' ,

Οὐδὲ μ' Ὀαρίων ἀγχιθὲν γάμοι ἱμῆς ὄσσει.

& Pind. Isthm. Od. iv.

Οὐ γὰρ φύσει Ὀάριον.

ἵκεται ἔλαχον.

**CALLIMACHI
FRAGMENTA**

A B

EZECHIELE SPANHEMIO

COLLECTA.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

E X

Etymologico M. a B. VULCANIO collecta.

In voce Ἀλεις.

Ἐς τὸ πρὸς τεύχους &c.] Adducitur idem Callimachi locus in Schol. Theocrit. Idyll. Z. v. 34.

In voce Ἀρπίς.

Ἐξ ἡμῶν γὰρ Τρωζῆτι &c.] Adducitur & plenius in Schol. Lycophronis p. 86. καὶ Καλλιμάχῳ λέγουσι.

Ἔργα δὲ μιν Τροίῃτι καλυραῖη ὑπὸ πίτερη
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν.

Iterum in iisdem Scholiis p. 194.

*In voce Δανάκης.*Τῆνικα &c.] Emendavit eosdem versus valde corruptos Casaubonus Lect. ad Theocrit. c. iv. p. 250. edit. in 4. Dan. Hein-
sii, & post eum Cl. Salmasius de Usuris cap. xv. p. 427. nempeΤῆνικα καὶ νέκυες πορθμῆϊοι ἔτι φέρονται
Μῦθε ἐνὶ Πηλῶνι, ὅτι τέθνηκεν οἰσέμεν ἄλλοις
Ἀνδράσιν ἐν τομαῖσι πῶς Ἀχιμεσίδῃ ἐστὶν
Ἐμπαθροὶ Δανάκης.Eosdem vero versus, ut ex Callimachi Hecale & pleniores, ne-
que paullo aliter quam apud Etymologum, adduxit etiam Natta-
lis Comes Mythol. l. iii. c. iv. nempeΤῆνικα καὶ νέκυες πορθμῆϊοι ἔτι φέρονται
Μῦθοι ἐνὶ Πηλῶνι, ὅτι μὴ θυμιαστορὶ αὐτοῖς
Ἀλλὰ κινεῖς τομαῖσι πῶς Ἀχιμεσίας ἴσαν
Βάθροι, καὶ Δανάκης ἐπιδύεται ἐν τῇ ἄτιν.*In voce Δύπης.*Δύπης τ' ἐξ ἁλὸς &c.] Adducitur idem versus sed duobus
postremis verbis omisiss, in Scholiis Apollonii Rh. l. i. v. 1008. — ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Δύπης δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

*In voce Κηαίς.*Κηαῖδ' ἐν γλώσσῃ.] Adducitur idem Callimachi locus in Scho-
liis Nicandri ab initio pag. 59.*In voce Μύλα.*Ἔστι μοι Μάγνης &c.] Adducitur etiam hic versus & emendatio
in Schol. Lycophronis p. 123. ὡς καὶ Καλλιμάχῳ.

Ἔστι μοι Μάγνης ἱπτάμενυλ' οἶον.

* Hesychius ἱπτάμενυλ', ἰσχυρὸν ἱπάτης.

FRAGMENTA ADDITA

AB ANNA TAN. FABRI FILIA.

XX. *Ex Schol. Aristophanis in Σφην.*

Adde & apud Theonem in Aratum p. 126. edit. Oxon. in 8.

XXII.

Ἡ κίψις αἰναιτὸς &c.] Occurrunt iidem versus citati in Clemente Al. Strom. l. v. p. 597. & ubi in 3. versu α Προμηθεύς legitur.

XXXI. *E Schol. Theocriti.*

Ἐς τὸ πρὸ τριχῆς &c.] Exstat idem Callimachi versus cum duobus aliis qui eum sequuntur, apud Plutarchum lib. I. c. VII. de Placit. Philosoph. unde infra etiam adducuntur in Fragmentis huic editioni primum additis.

XXXIV. *Ex Stobaeo &c.*

Ὀμοῖον &c.] Exstat jam idem distichon inter Epigrammata Callimachi N. xxx.

XXXVI. *Ex eodem.*

Ναυτιλίῃσι &c.] In Excerpt. Grotii e Stobaeo p. 227. suppletur ita hic locus,

Ναυτιλίας ἀπάνευθ' ὅς ἔχῃ βίον.

XXXIX.

Πολλὰ δὲ &c.] Exstat ita hic versus in Scholiis Nicandri Alexiph. p. 155. ubi ἔλεξεν male pro ἔλεξαν.

XLI.

Ἀμφὶ τὴν κίβλην] Adducuntur eadem Callimachi verba in Schol. Nicandri Alex. p. 67. ubi legitur Εἰργμίνος ἀγλίθων &c.

XLIII.

Ἰούζων &c.] Exstat etiam in Scholiis ad Homer. Iliad. H. v. f. 30.

XLV.

Βῆσσαν &c.] Adducitur etiam hic versus in iisdem Schol. Odyss. X. v. f. 299. ubi melius,

Βῆσσαν ὅν τε μύσσηται &c.

XLVII.

εἰ σε Προμηθεύς &c.] Adducuntur iidem versus apud Clement. Alex. Strom. l. v. p. 597.

XLVIII.

Ἀπὸ τῆς ἐκλήθης &c.] Citatur hic Callimachi versus in Schol. Apoll. Rhod. lib. II. v. f. 868.

XLIX.

εἰ γὰρ ἰργάτω &c.] Exstant haec in Schol. Pindari Isthm. Od. IV. P. 444.

L.

Τὴν μὲν ὅγε σπέρματιν &c.] In Schol. Lycophron. pag. 182. legitur.

Σὺν μοῖν ὅγ' ἐσπέρματιν &c.

alibi autem in iisdem Schol. pag. 30. καὶ Καλλίμαχος καλεῖ τὴν Δήμητραν λεγαν, Ἐρμῆς Τελφασίην.

CALLIMACHI FRAGMENTS,

Nunc primum ab

EZECH. SPANHEMIO

COLLECTA,

& huic Editioni Addita.

E LIBRIS AITION.

I.

Schol. Didymo tributa in Homeri Iliad. A. vs.
609. Καλλίμαχος ὁ β. Αἰπῶν,
ἂ Ὡς Ζεὺς ἐξάπζε τετηκοῖας ὁναυτῆς.

II.

Sophoclis Schol. Oedip. Col. vs. 262. Φησὶ γ' ὁ
Κυρίωα ὁ ἐν τῷ τέλει ὁ δαυτέρου ἡ Αἰπῶν,
Οὐτεκεν οἰκτεῖρεν οἶδε μόνη πολίων.

III.

Stephanus Ἐθν. in Ἀσούσα, Καλλίμαχος Αἰ-
πῶν ὁ πρῶτος,
Οὐκ τε Τείπων ὁ ἐφ' ὕδασι Ἀσούσας.

* IV.

Idem in Δευπιάς, Καλλίμαχος πταγῆς, nem-
pe Αἰπῶν,
Δευπιάς ἐνθα ὁ μὲν δεδύχεται.

leg. Ὡς ὁ nempe ἦεν. vide locum. b Holst. in Not. μὲν δὲ δεδύχεται

V.

*Etymolog. Magnum in ὄσλιγες, σημαίνει δὲ τὴν
τείχας, ὡς ὡς ἔχει Καλλιμάχῳ, ἐν ὀρώτῳ, (nem-
pe Αἰπῶν,)*

^c Αἰπῶν ἔπ' ὄσλίγων αἰὲν ἄλευφα ῥέει.

Ita etiam in Schol. Apollon. Rhod. iv. vs. 1297.

V I.

*Idem in voce Βυκέρας, ἔπειθ' ὁρίων ἐν τοῖς ὑπο-
μνήμασι τ' α' Αἰπῶν Καλλιμάχῳ.*

V I I.

*Idem in voce βρέφ' ὅ, Καλλιμάχῳ ἐν τεύτῳ τ'
Αἰπῶν τ' ὅτι σκύμβη πύθῃσι*

V I I I.

*Priscianus lib. 1. p. 547. 551. 572. Cal-
limachus III. Αἰτιῶν,*

Τὸς μὲν ὁ Μησαέχου ἔφη ξέν' ὅ, ὡς σιωπῶν.

*Adducitur idem versus sed mutilus apud He-
phaestion.*

^c leg. αἰπῶν ὅσ' ὄσλ.

E P O E M A T E E K A Λ Η.

I.

*Athenaeus lib. iv. p. 56. Καλλιμάχῳ δὲ ἐν τῇ
'Εσχάτῃ, γένῃ ἐλατῶν καταλέγει.*

Γεγραμμένον, πῖπτον π —

I I.

Apollonii Rhod. Scholia lib. 1. vs. 1116. τ'

Καλλιμάχῳ ἐν 'Εσχάτῃ,

Νηπιέης ἢ τ' Ἀργ' αὐτίδ' Ἀδελφάτω.

I I I.

Huc refer Pindar. Schol. Nem. Od. 1. p. 332,

Καλλιμάχῳ ἐν Ἀίσχλῃ.

I V.

^d leg. Ἐσάτω.

Tom. 1.

A a

Οἷον ἔ' Ἀπύλλων &c. *qui versus jam exstant inter Fragmenta ult. edit. Parisin. p. 162.*

I V.

Item Aristophanis Schol. Acharn. p. 377. Καλλιμαχ ἐν Ἐχάλῃ.

Τῶν δὲ ἐ πάντες ὁδοῖται &c. *in ead. edit. p. 163.* ὅτι γὰρ αὐτός ἐστι καὶ Ἐῶ καὶ Ἑσπία, δαλοῖ καὶ Καλλιμαχ λέγων ἐν Ἀιχάλλῃ πίνετα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ αὐτοὶ μὲν &c. *qui exstant versus in ead. edit. p. 155.*

V.

Item Etymolog. M. in voce Δανάη, cujus versus ibi valde corruptos & inter Callimachi Fragmenta inde a Vulcanio relatos, ut ex Ἐχάλλῃ ejusdem Poëtae, citat Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. de quibus supra.

V I.

Idem Etymol. M. in Ἐχάλλῃ, Ἐχάλλῃ Ἡρώϊς, εἰς ἣν καὶ ποῖνμα ἔγραψε Καλλιμαχ ἢ πρὸς ἐαυτὴν πάντας χαλῶσα πάντῃ Ἐχάλλῃ ἔλθοι οἱ παλαῖοι ὑποκριζόμενοι. ἔθουσι δὲ αὐτῇ ἀφ' τοῦ ξειζέω θησία.

V I I.

Homeri Scholia in Iliad. B. Boeot. vs. 54. ἰστέον Καλλιμαχ ἐν Ἰχάλλῃ; In Schol. MSS. olim If, Vossii ad hunc locum, ἐν Ἐχάλλῃ.

V I I I.

Nicandri Schol. Ther. p. 41. Τῷ δὲ ἐμπύλλου μέμνη καὶ Καλλιμαχ ἐν τῇ Ἐχάλλῃ, ἢ Ἐχάλλῃ.

M I S C E L L A F R A G M E N T A C A L L I M A C H I .

I.

Strabo lib. ix. p. 397. Οἷον ἐν τῇ Συναγωγῇ τῷ
ποταμῶν ὁ Καλλιμάχῳ ᾠλᾶν Φησὶν εἰ ἕς
δαρρῦν γεῖφεν τὰς τῷ Ἀθλωαίῳ παρθένους,
— ἀφύσσασθ' καθαρὸν γάνθ' Ἡριδάϊοιο.

*Hic ἔσθ' praecedens Strabonis locus exstat in-
ter testimonia de Callimacho praefixa edit. Pa-
risin. sed quae melius huic debent referri.*

I I.

*Plutarchus lib. i. c. vii. de Placitis Philoso-
phorum,* τῷ δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλιμάχῳ Κυριωαῖος
αἰνίττει ἐν τοῖς Ἰάμβοις, γεῖφον,
Εἰς τὸ πρὸς τείχεος ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὐ τῷ παλαιῷ χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα
Γέρων ἀλαζῶν ἄδιχα βιβλία ψύχῃ.

I I I.

Ibidem, ἀτηρήσθω γὰρ (Φησὶν) ὁ ποιητικὸς λῆ-
ρῳ σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

Ita bos versus digessi. Vid. locum.

— — — εἰ θεὸν οἶδα

Ἴοδ' ὅη καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

* I V.

*Idem de virtute Morali pag. 445. edit. Graec.
Latin. distichon refert indicto Auctore, quod
Dion. Lambinus Callimacho tribuit comm. in
Lucret. l. i. v. 24.*

Τίς δὲ χάρις, τί δὲ περὶ τὸν ἄνδρα χρυσοῦς Ἀφροδίτης;
Τιθαίλω, ὅτε μοι μνηστὴρ παῦτα μέλει.

Exstant similes versus apud Stob. Serm. LXI.

p. 387. Τίς δὲ βίος, τί δὲ περὶ τὸν &c.

* V.

Galenus ad lib. vi. Epidem. Comment. I. ὁ δὲ
Καλλίμαχος ὦδε,

Μὴ δὲ γὰρ πεμφίγων ἐκάλυψον ἔα.

* V I.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. l. III. §. LI.

ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ἔφη.

Πρὸ μῆος ὥρας θηρίον ἐφύεται.

V I I.

Athenaeus lib. vii. p. 284. Adductus idem locus inter testimonia Callimacho praefixa in edit. Parisin. Καλλίμαχος δὲ ἐν Γαλατείᾳ ἔχρυσοφρυ.

Ἡ μᾶλλον χρυσοίον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν,

Ἡ πέριχας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπελος ἄλμης.

V I I I.

Ibidem, ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγραμμάσιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς
(Καλλίμαχος) φησὶν

—— ἱερὸς δὲ τίς ἱερὸς ἰχθύς.

* I X.

Ibidem lib. xv. p. 669. λέξω τὴν καὶ αὐτὸς ἔκ
Ἐλεγείων, nempe Callimachi.

Τὴν δὲ περιποιημένην ἔκ τ' ἐμῷ ὄρωπον.

Τὴν δὲ ἐμὴν ποιήσιν ἔγω γ' ὀπιδέξια πέμπω,

Σοὶ πρότῳ χαρίτων ἐγκρασίας χάριτας.

Καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον, αἰοδαὶς ἀνιπρόπῃθι,

Συμπόσιον κοσμοῖ καὶ τὸ σὺν ἐὼ θείμηνος.

X.

X.

Achilles Statius Isagoge iu Arati Phaenomena p. 82. ὁ γὺν Καλλιμάχος Φησὶν,

Ἐπλῶσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ^a ὅς τ' ἄλλα δεξιὸς γνώμη,
Καὶ τῆς ἀμάξης ^b λέγει σαθμήσασθαι
Τὸς ἀτερίσκας ἢ πλείοσι Φοίνικας.

X I.

Erotianus Lexic. Hippocrat. ὡς ἔ Καλλιμάχος
Φησὶν,

Ἀεθμὸν δ' ἀμφοτέροις ἔ Φιλίαν ἔταμον.

X I I.

Tzetzes in Schol. Lycophr. p. 73. ἔ Καλλιμά-
χος ^c μέμνη, λέγων ἐπὶ τοῖς,

Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἔχουσιν Ἀραύθας.

X I I I.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. c. XIII. p. 62.
Καθάρσιν ἔ τὸ ὑπὸ τῷ Καλλιμάχῳ εἰς Διόδωρον τὸ
Κρόνον συγχεφέν,

Ἡνὶ δὲ καὶ κόραες πύγων ὅτι καὶ κοῖτα συνήπια
^c Κεῶζοι ἔ καὶ αὐτοὶ γνησόμεθα.

X I V.

Clemens Alexandrinus Strom. l. v. p. 580.
edit. Parisin.

Ἡ πανακὴς πάντων Φαρμάκων ^c σοφία

Καλλιμάχος ^c ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει.

X V.

Idem Stromat. l. v. p. 600. *Ac inde Euse-*
bius,

^a ὅς τ' αὐτὸς.
^a ὅς τ' αὐτὸς οὐκ αὐτὸς.

^b ἐκ τῆς *Cassanb. ad Strabon.* p. 3.
^c *leg.* φάρμακον ἢ σοφία. *Salm.*

^c *leg.* Κραῖζουσι.

bios Praeparat. Evangel. l. x. p. 677. ed. Graec. Lat. Paris. ἡ μὲν ἡ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γεγράφει,

Ἐβδόματη δ' ἡοὶ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.

καὶ πάλιν,

Ἐβδόμη εἰν ἀγάθοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέσθαι.

καὶ

Ἐβδόμη οἱ πρώτοις, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ πελείη.

καὶ

Ἐπὶ δὲ πάντα τέτυκτο οἱ ἔρανος ἀσπερόν τε
Ἐν κύκλοις Φαένῃ' ὅπιτιλλομήοις ἐν αὐτοῖς.

* X V I.

Cyrillus adv. Julianum l. 1. p. 191. Καλλίμαχος δὲ

Καὶ ἦσαν ὅπιτινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

X V I I.

Pollux lib. ix. c. vi. p. 434. Καλλίμαχος γὰρ ἔφη πρὸς τὸν οἰκόν λέγων,

Ἐκ τῶν οἴκων βῆν κόλλυιον πιπράσκουσιν.

X V I I I.

Idem lib. x. c. xxiv. p. 494. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη,

Εἰπὸν τε ἀνάκτῃσι, μάλ' εἰδὸτα μακρόν· ἄλλεα δ'.

X X I X.

Homeri Scholia Odysf. B. vs. 132. ἄλλος τὸ κατὰ Καλλίμαχον,

— χαλεπὴ μῆνις ὅπιχθενίαν.

X X.

Ead. Schol. Odysf. P. vs. 599. Καλλίμαχος φησὶ,

Ἦ Δείλον αἰτίζουσιν, ἄγασθαι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

X X I.

† In MSS. If. Vossii τῶν ἐκείνων καλλύου. g In MSS. If. Vossii μάλλον ἀνέσθαι.
h Duo priora verba adducuntur testium ab Etymol. M. in Quinquag. videlicet hoc est
ἐργασίαν. Fabri Filia in Notis.

XXI.

Eustathius in Homeri Iliad. A. p. 6. edit. Roman. οἱ παλαιοὶ ἀκολουθεῖντες Καλλιμάχῳ εἰπὺν,

— τ' ὅτι ῥά εἶδον μῦθον ὑφ' αὐτοῦ.

XXII.

Idem in Iliad. I. pag. 756. 37. ὃ Καλλιμάχος
δηλοῖ ὡς τὸ

Ἑλλήε βασιλείης ὀλοὸν γένεσθαι.

XXIII.

Idem in Odyss. A. p. 1404. 31. ὡς δηλοῖ ὡς
Καλλιμάχος, τὸ

— κρήνη λυγρὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

XXIV.

Idem in Odyss. Γ. p. 1457. 50. τὸ δὲ ἀνάλογον
ὡς Καλλιμάχος ὡς τὸ

ῥῆμα ἐμὲν ἦεν ῥῆμα ἴσμεν.

XXV.

Idem in Odyss. Δ. p. 1478. 36. ὅθεν ὡς Καλλιμάχος, τὸ

ἴππους καυτεύοντας ἀπ' Εὐρώπης ἑκομίσσας.

XXVI.

Idem in Odyss. Η. p. 1571. 57. ἐξ ἧς καυτεύοντες ἢ καυτωπιδες γυναικες, ὡς Καλλιμάχος, ἀπὸ τῆς ὑφάντεως. ἢ ἐκ Καλλιμάχου ὡς τὸ,

— ὑδάτινος καύσματος ὑμῖν ὅμοιοι.

XXVII.

Idem in Odyss. Ζ. p. 1761. 44. τὸ ἐφορκῶν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγορῶν. ὡς Καλλιμάχος,

— ἔχοιμι δὲ παιδὲς ἐφορκῶν.

Vid. etiam in Iliad. Γ. p. 580.

XXVIII.

1 leg. Ἑλλήε.

2 leg. καυτεύοντες.

X X V I I I.

Idem in Odyss. ζ. p. 1769. 2. συπελῦ Καλλιμάχῃ, τὸ

Ἄλκε δὴ τ' αἶνον ἔκοπε μάλῳ, ἢ δάλῳ
(Τυτίσι Δήλῳ τῇ ἰήσῳ) δάφνη ἐλαίῃ, ἔξῃς.

X X I X.

Idem in Odyss. Ω p. 1959. 6. κῆται δὲ αὐτὸ
ἐ πῶδ' Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ
Γεάμματα δ' ὄσ' ἐλίσσει σπέρκρυφα.

* X X X.

Pindari Scholia Pyth. Od. v. 272. μαρτυρεῖ
ὅ Καλλιμάχος λέγων,

Δωδεκάχαις πρὶ δίφρον ἐσθήσαν. ὄμματα δίφρον.

X X X I.

Ead. Schol. Od. v. p. 370.

Ἐκλυε τ' μηδὲν ἐμὲς δι' ὀδόντας ἐλίσθη.

X X X I I.

Aeschyli Scholia Choërb. vs. 436. Καλλιμάχῃ,
Τεθναίῃ, ὅτ' ἐκείνον σποπνύσαντα πυθοίμην.

X X X I I I.

Ead. Schol. Eumen. vs. 21. Καλλιμάχος

— Δελφοί νι ὅθ' ἰδρύοντο πρηναίῃ.

X X X I V.

Ead. Schol. Eumen. vs. 30. Καλλιμάχος

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδδον.

X X X V.

Sophoclis Scholia Ajax. vs. 26. Καλλιμάχος
ὅτι τ' λεοντείαις δαράς,

— τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ χαλύπρη

Γιγνόμενον νιφετῷ ἐ βελίαν ἔγυμα.

XXXVI.

X X X V I.

Ead. Schol. Oedip. Tyr. vs. 939. ἔ Καλλίμαχος.

— ἐγὼ δ' ἦντησι Λυκαίῳ

Καλὸν αὖ λιπόωντα χεῖ' δρόμον Ἀπόλλωνος.

X X X V I I.

Ead. Schol. Trachin. vs. 7. Καλλίμαχος

— κεεὸν πῖνον ὀτλήσας.

X X X V I I I.

Scholia Euripidis Hecub. vs. 934. ἔ Καλλίμαχος

— ἴσχει ἔτ' ἄζωτος χαίτηγόπορος.

X X X I X.

Ead. Schol. Phoeniss. vs. 136. Καλλίμαχος

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄγνα.

X L.

Aristophanis Scholia Avib. p. 570. Καλλίμαχος

Κυωρόθει Σιδωνίος με κατήγαγε ἐνθαδὲ γαῦλος.

X L I.

Ead. Schol. Avib. p. 553. Οἱ δὲ κυρμίδας,
ὡς Καλλίμαχος,

— κάετ' ἀγαθὴ κυρμὶς.

X L I I.

Apollonii Rhodii Scholia l. 1. vs. 669. ρικνοῖσι

δὲ ἔ λέξις ὡς Καλλιμάχῳ,

— ἔ μὰ τὸ ρικνοὶ σὺφαι ἐμὸν.

X L I I I.

Ead. Schol. lib. vs. 1069. καὶ Καλλίμαχος

Ψευδόμενοι δὲ ἱερὸν Φημίζομεν.

X L I V.

Ead. Schol. lib. 1. vs. 1162. ὅπως καὶ Καλλίμαχος

Ἐπὶ τῷ ἡγήθεις ταῦτε Φησὶν

Ὁ δ' εἶπετο ἰωθρὸς ὀδίτης.

X L V.

1 leg. ἰωθρῶ.

X L V:

Ead. Schol. lib. 1. vs. 1309.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε. Καλλιμάχῳ ὁ εἶχος.

X L V I

Ead. Schol. lib. 1. vs. 1323. Ἐ l. II. vs. 375.

Καλλιμάχος

— χαλίζειν ὡς ἀπύλοιο γένος

X L V I I.

Ead. Schol. lib. 1. vs. 1353. ματὸς ἡ ζήτησις,

Καλλιμάχος,

Ματὸς ἀλλότ' ἔχουσι ἀλητυῖ.

X L V I I I.

Ead. Schol. lib. III. vs. 1149. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγει ἡ ὁδός. Καλλιμάχος -

Ἐρχεῖ καὶ πὶν ἔχοντα πείπλουσι.

X L I X.

Ead. Schol. l. III. vs. 1225. τινὲς δὲ γάδιον τ' ὠπαγῇ. ὅτι καὶ ὁ Καλλιμάχος λέγει,

— γάδιον δ' ὑφίστο χεῖρα.

L.

Ead. Schol. l. III. vs. 1322. ἀκασίη, πείη ἢ Καλλιμάχος φησὶ,

Ἀμφότεροι κέντρων τε βοῶν καὶ μέτρων ἀεζέσης.

L I.

Nicandri Scholia Ther. p. 7. Καλλιμάχος,

— Θίμβρης Κυπρίδος ἀρμολίην.

L I I.

Ead. Schol. Ther. p. 55. ὡς καὶ Καλλιμάχος,

Καὶ τελευτῇ πειρασῶς ἐπταύμιος, ἢς ὀρόδαμον
Διγυπία κατέπηξεν.

L I I I.

L I I I.

Ead. Schol. Alex. p. 58. Καλλίμαχος
— ὅς δὲ θούϊς φλογὶ καίετο δρυάσιν.

L I V.

Ead. Schol. Alex. p. 74. Καλλίμαχος
Ἐξέπετ' ἄνδ' αἰπεύφα' λοφίλιν.

L V.

Ead. Schol. pag. 101. ὃς Καλλίμαχος
Καὶ χεῖμον κυκῶν' ἀποτάζοντος ἔραζε.

L V I.

Ead. Schol. p. 6. ὡς Καλλίμαχος,
Ἄψ' ὅπ' ὀρεμώδοντος ὀδύσσει.

L V I I.

Ead. Schol. pag. 117. μέμνη' ἔφ' αὐτὸν ὃς Καλ-
λίμαχος λέγων.
Τίω' ἑκείνῳ φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσσατο.

L V I I I.

Ead. Schol. p. 119. ὡς φησὶ Καλλίμαχος,
Ῥήγοι ἄστυ λιπύν' ἀοχάσθαι Αἰολίδαο.

* L I X.

Ead. Schol. pag. 129. ὡς Καλλίμαχος,
— μασάεσσι ὑποδύς.

L X.

Ead. Schol. pag. 153. ὡς φησὶ ὃς Καλλίμαχος,
Τόφρα δὲ ἀνίχουσι βοσὸς λόφοι ἔρρετο Τιτῶ.

L X I.

Ead. Schol. pag. 163. ὃς Καλλίμαχος
— Αἰνῆας ἀλιβδύσει.

L X I I.

L X I I.

Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. I.
pag. 60. ὃ καὶ Καλλιμάχῳ,

— τ̃ Κροτοπιάδῳ.

L X I I I.

Idem lib. III. pag. 219. ὃ ἐπὶ καὶ Καλλιμάχῳ,
— ὃ ἐμαὶ ὃ ἀπὸντος ἀγκυραῖ.

L X I V.

Stobaeus Serm. xciv. p. 517. Callimachi,
Λιὺ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδῶσι θεοί.

L X V.

*Hephaestio pag. 28. ἔσθ' in Schol. ad eundem
plenius p. 29.* Ἀρχεῖν λειον, ὃ καὶ Καλλιμάχος
ἐχρήσατο &c.

Ἀγίπε θεός. ὃ γὰρ ἔχω δίχα τ̃ δὲ αἰδέειν
Φιλωτέρῃ· ἄσπ' γὰρ ἡ Σικελὴ Ἴωνά.

L X V I.

Idem pag. 30. Καλλιμάχος ὅλοι ποιήμα τ̃ Βά-
αχρ' συνέθηκε.

• Δαίμονες ἐνυμνῶνται, Φοῖβε τε καὶ Ζεῦ Διδύμῳ
Γειάσχα.

L X V I I.

Idem pag. 50. πολὺ τὸ μέτρον ἐπὶν (Ἀρχιλόχειον)
ὥσθ' ὃ καὶ Καλλιμάχῳ,

Τὸν μὲ παλαιτέρων ὁμόσαι θεὸν ἐπὶ ἄκρ' ἀφίησεν.

L X V I I I.

Idem pag. 55. οἷα τὸ Καλλιμάχῳ.

Ἰερα' σὺν δὲ Διοσκυρίδῃ ὃ γυναιά.

L X I X.

Stephani Ἑθνικὰ in Ἀλυσκος, Καλλιμάχος.

Εἰς Ἀσίην, Ἀλυσκί τε, καὶ ἄμπολιν Ἐρμηνίαν.

L X X.

ο Ἐπὶ αὐτῇ σφιδ Ἐρμολ. Μ. Διδύμῳ, sed non ita plene.

L X X.

Idem in Ἀβασίης, Καλλίμαχος δὲ Ἀματινῶν ὡς
Λειοντίνῳ αὐτῷ ἔφη.

ἢ Ἀματινῶν ὠκίσαν Ὠεικίην.

L X X I.

Idem in Ἀπίσας, Καλλίμαχος δὲ ὡς τοῖς Ἰάμοις.
Τὸ ἐθνικὸν Ἀπίσας φησὶ.

— κ' ἔχ' ὠδαρείων τὰ Ἀπίσαντι

Παρ' Διὸς ἐθύσει Ἀρχαδάς ἱππῶες. *

L X X I I.

Idem in Βάλδος, ἀφ' ἑωρᾶς Καλλιμάχου,

— Μυωδόπτεροι νεπύδων.

L X X I I I.

Hesychius in λειυέντα, τὸ δὲ λίγος ὁ δηλοῖ τ'
ἀναιδῶν ἄρα ἔστι Καλλιμάχου,

ἢ Λίγος ἐγὼ τίδες, ὅταν δὲ ἀπύθηται φύλοι.

L X X I V.

Etymologicum Magn. in voce Ἀκμων, Καλλιμάχου

— τὰς ὡεὶ διήκων.

— Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

L X X V.

Idem in voce Ἀκυστός, Καλλιμάχου,

ἢ Ἀλλ' ἐπακυστός οὐκ ἔχει.

L X X V I.

Idem in voce Ἀλίβας, σημαίνει δὲ ἢ ὄξος, ὡς
ἑωρᾶς Καλλιμάχου,

ἢ Ἐβηξας οἶνον ἀλίβαςτα πίνοντες.

LXXVII.

* Versus corruptissim. vid. Heibsen. Not. p Salmaf. em. Ἀφ' ἑωρᾶς Τυνδάρη
δ' ἐπύθηται φύλοι.

L X X V I I.

Idem in "Ασφοι, Καλλίμαχος.

Πολλάκι ἔχεν ἡλασα ἄνοι ἄπο.

L X X V I I I.

Idem in voce Γάλασσα, ὡς τὸ γράω, ὃ σημαίνει ἰαθίω, Καλλίμαχος,

— αἰζήτων ἔγχεσσι κηδόμενος,

Ἄσπ' ἔχεν ἡλθια.

L X X I X.

Idem in voce Δῆεις, γίνεσθαι ὅμοια δαίσι βαρύτοισι, Καλλίμαχος.

Ἐς δαῖν ἐρχομένη.

L X X X.

Idem in voce Ἑλινύει, ἔχεν Καλλίμαχος,

— ἔδδ' βοὴν κήρυκε ἑλίνουσι.

L X X X I.

Idem in voce Ἐρώη, ὡς Καλλίμαχος,

Ἐρώησας θηρὸς ὁλοὺν κέρως.

L X X X I I.

Idem in voce Ἐχῖν, ἔχεν δὲ ἔχ' ὁ γαστήρ, ὡς Φησὶ Καλλίμαχος,

— ὅντι μάλιστα βοῶνι πόθισιν ἐχῖνον.

L X X X I I I.

Idem in voce Ἠλώς, Καλλίμαχος,

— ὅδ' ἀλώς ἔτ' ὅπ' σίτῃ

βλέψας.

L X X X I V.

Idem in voce Ἠεῖα, ἔχεν Καλλίμαχος,

— τίς ἡεῖον ἴσταται τέτο.

L X X V.

L X X X V.

Idem in voce Θάνατος, Καλλίμαχος,

— ἢ ἀρῆια γυναικῶν

Τὴν ὁδὸν ἢ ἀνία θυμοφθόραν ἔ πορεύσθ.

L X X X V I.

Idem in voce Θηλάμων, εἶρε ἢ θηλυκῶς κάρη,

ὡς ᾤδα' Καλλιμάχῳ,

— ἢ τε κάρην ἄμωσα σὸν τε βίον.

L X X X V I I.

Idem in voce Κόχλος, ἢ κός, ῥίαξ, ὡς ᾤδα'
Καλλιμάχῳ,

Καὶ τῶν πίκων εὐθὺς οἱ τομάταται.

L X X X V I I I.

Idem in voce Τεμπισός, Καλλίμαχος,

Σκύλλα γυνήχρακαάσα, ἢ ἔ ψύθος ἐνομ' ἔχουσα.

L X X X I X.

Priscianus l. i. p. 544. Callimachus,

Καλλιχόρου χθονὸς ἑταίρ, θυγάτης.

* X C.

Tzetzes Cbiliad. viii. 228.

Οὕτω λέγων, ὑπάγγρεα πᾶσαν γεαφῇ ἐπαίψ

Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλιμάχός τε λέγῃ.

X C I.

*Casaubonus ad Strabon. p. 3. hos Callimachi
versus adducit.*

Καὶ τ' ἀμάξης ἐλέγγο σαθμύσα

Τὺς ἀπεισικυς, ἢ πλέωσι Φοίνικες.

CALLIMACHI TESTIMONIO

COMPROBATA.

I.

Strabo l. viii. p. 354. de Signo Jovis Olympii in Elide. Ἀνέγραψαν δὲ πῆς τὰ μέτρα ἔξοαις ἔκ Καλλίμαχος ὁ Ἰάμβω πρὶ ἐξείπῃ.

I I.

Aelianus de Anim. l. ix. c. xxvii. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ὁ τῇ γῇ τῇ Τραχυνία ἄδῃ, δένδρον τὶ Φύλαξ ἢ καλεῖσθαι σμίλον, ὃ τὰ ἐρπετὰ γετνιασάντα ἢ παραφαύσαντα δέχῃ, εἴτα σποδίζει.

I I I.

Idem de Animal. l. xv. c. xxviii. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη Σκωπῶν &c.

I V.

Athenaeus lib. iii. p. 72. Καλλίμαχος ὁ Γραμμαπικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσσι ἔλεγει εἶναι τῷ μεγάλῳ πρῶτῳ.

V.

Idem lib. vii. p. 285. Καλλίμαχος δὲ ὁ Ἐθιπῆς ὀνομασίαις γράφει ἕως &c.

Ἐκκράσιχολος, εἰπίμος, Χαλκηδῶνιοι. Idem apud Eustath. in Odyss. Ψ. p. 1396. 16.

V I.

Idem lib. ix. p. 394. Καλλίμαχος ἐν τῇ περὶ Ὀργίων ὡς ἀφ' ὧν ἐκτίθηται, Φάσσαι, πυγᾶλλίδα, περὶ τῶν, περὶ τῶν.

V I I.

V I I.

Eod. lib. p. 395. Μημονβίδ' δὲ αὐτῶν καὶ Καλλιμάχου, οἱ τὰς αὖτε Ὀργίων, nempe ἡρωῶν, καλοῖαν &c.

V I I I.

Idem lib. XIII. p. 585. ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν Καλλιμάχου οἱ τὰς τεύτῃ πίνακι τῆς Νόμων, καὶ ὁμοίαν αὐτῇ τήνδε παρέθετο· ὁ δὲ νόμος ἴσος ἐγείρηται καὶ ὁμοίος ἵσων τετακτοῖαν εἰκοσιτελῶν &c.

I X.

Clemens Alexandrinus Strom. l. v. p. 570. Μήμητος ἡ ἰσοπέδια καὶ Καλλιμάχου οἱ Ἰάμβους, nempe Branch. Vatis Milesios a fame exphantis.

X.

Harpocration in "Αχη, "Αχη πόλις αὕτη οἱ Φοινίκη &c. ἡ Νιχαίως ὁ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλιμάχου οἱ τοῖς ὑπομνήμασι, ἢ τῷ Πτολεμαῖδῃ καλεσμένῳ Φησὶν εἶναι.

X I.

Idem in "Αχλια, "Αχλια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δὴλοι ποιεῖ Καλλιμάχου οἱ τὰς αὖτε Ἀγώνων.

X I I.

Idem in Ἐπιτομήματα, Δημοσθένους αὖτε Κεῖρας αὖτε τῶν ἐπιτομήματων, ὅτι Καλλιμάχου ἢ ἀναγράφει ὡς ἂν γήσιον.

X I I I.

Idem in Ἰων, ἔγραψε δὲ &c. καὶ φιλόσοφοι, πρὸς ἑαυτὰ καὶ Τετακτοῖαν ὁπτασθέντων, ὅτι Καλλιμάχος ἀντιλέγοιτο Φησὶν, ὡς Ἐπιγίνους.

X I V.

a Unde liquet Callimachum inter alios recensuisse etiam Demosthenis Orat.

X I V.

Idem in Μαρσίτης, ἀφ' ἧς εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος Μαρσίτιν, ὅτ' ποίημα Καλλιμάχου θανμάζειν ἔοικεν.

X V.

Pollux lib. v. c. xvi. p. 249. ὃς πυλεῖσας ὦδ' Καλλιμάχου.

X V I.

Proclus in Platonis Timaeum l. i. p. 28. μάττω ἐν Φληναφῶσι Καλλιμάχου καὶ Δῦεις, ὡς Πλάτωνος ἐκ τῆς ἰχθυῖς κείνου πηκτὰς δεξ.

X V I I.

Scholia in Hom. Iliad. B. Boeot. vs. 136. ἡ ἱστορία κῆται ὦδ' Καλλιμάχου, nempe de Phylide testimonium pro Hercule, post purgata ab eo stabula, contra patrem Augeam ferente.

X V I I I.

Ead. Schol. Iliad. A. p. 697. ἡ ἱστορία ὦδ' Καλλιμάχου, de instituto ab Hercule Agone Olympico.

X X I X.

Ead. Schol. Iliad. P. vs. 53. ἡ ἱστορία ὦδ' Καλλιμάχου, de Attica nempe a Cecrope adjudicata Minervae de ea cum Neptuno litiganti.

X X.

Ead. Schol. Iliad. Σ. vs. 487. ἡ ἱστορία ὦδ' Καλλιμάχου, Callistus a Jove compressae, dein inter stellas relatae.

* X X I.

Schol. MSS. olim Is. Vossii Iliad. H. vs. 231. εἶναι καὶ Καλλιμάχου τῆς τοῖαι ἀν' ἑχέου.

X X I I.

XXII.

Eustatbius Iliad. A. pag. ζ' ἀκτὺ ἀκταίῳ
ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς αὐτῷ Καλλιμάχῳ. *Id. Iliad.* Δ.
p. 475.

XXIII.

Idem Iliad. B. 354. ε' in Schol. MSS. ad
eundem locum. Καλλιμάχος δὲ παρεφράσας, ἐλι-
κώτατον ὕδωρ Λισίπυ Φησὶν.

* XXIV.

Idem Iliad. Γ. p. 380. Γυωυμαῖν &c. ζ' Καλ-
λίμαχος γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμανομένη.

XXV.

Idem in Iliad. A. p. 870. ε' πῶ δὲ πάντας ζ' θῆρ
εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ὅν' ἐκ τ' αὐτῆς λέξεως.

XXVI.

Idem in Iliad. Γ. p. 1204. Καλλιμάχῳ δὲ
ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷον ἐκείνος ὕδατος ἰθύνει
λέγει μεταποιήσας τ' ἁλοσίθινον.

* XXVII.

Idem in Odyss. Δ. p. 1483. 60. Δημητειακῷ κατ-
εῖ συγκομιτῆς ὁ χάλαθ' ὅν', ὡς ζ' παρὰ Καλλιμάχῳ.

XXVIII.

Idem in Odyss. Θ. p. 1592. 58. ε' πῶ δὲ ζ' Καλ-
λίμαχος ὑπὸ τειχεῖ τ' ἀνέβον ἔφη.

XXIX.

Idem in Odyss. Μ. p. 1714. 42. ζ' Καλλιμάχος
ἐν ἐν ὑπομνήμασι τ' Ἀγριμῶν ἐπιξηρῆσαι Φησὶν ἐν
Ἐφέσῳ ὑπὸ Καύστρου. &c.

XXX.

Pindari Scholia Olymp. Od. 11. p. 19. ε' Καλ-
λίμαχος μέμνηται, nempe Gelae Siciliae flavii.

X X X I.

Ead. Schol. Olymp. Od. iv. p. 38. ὁ δὲ Καλλιμάχος τῷ Ἐγκελάδῳ, cui nempe suprapositus sit Mons Aetna.

X X X I I.

Ead. Schol. Olymp. Od. vii. p. 70 ἔτι δὲ καὶ Ἀμφοτερίτης ἀγῶν ἔστι Καλλιμάχῳ μέμητι ἐν τοῖς ἱάμοις.

X X X I I I.

Ead. Schol. Olymp. Od. x. p. 100. Ἡλείου (Δία) εἶπε Καλλιμάχος.

X X X I V.

Ead. Schol. Pyth. Od. ii. p. 201. Καλλιμάχος δὲ Νεμεακῶν, nempe ἀγῶνα.

X X X V.

Aeschyli Schol. Prom. vs. 367. ἔθεν Καλλιμάχος πυρίδαιπον Φησὶν, nempe Aetnam.

* X X X V I.

Euripidis Schol. Hippolyt. vs. 11. παρὰ αὐτὰ δὲ (Pithei filia) Φησὶν ὁ Θησέδης ἐπαίδεωτο καὶ Καλλιμάχος μαρτυρεῖ.

X X X V I I.

Ead. Schol. Hippol. vs. 379. Σκευρανίδης δὲ πέτραν καλεῖται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὅς τ' ἐχέτω ἔστι φωνή, ἢ μέμητι Καλλιμάχῳ.

* X X X V I I I.

Aristophanis Scholia Plut. p. 42. de voce ἀπαρτί, ἔστι ὅτι καὶ ἁρσικὸν ὁπίσθημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ.

X X X I X.

Ead. Schol. Plut. p. 72. ὁ δὲ Καλλιμάχῳ, Φθοῖας ἀντὶ τοῦ πλακεῖναι. πύμμα.

X L.

Ead. Schol. Lib. p. 158. Ἐραποθέτης δὲ Φησι
Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅπ φέρε-
σιν ὕπερον πρίτω ἔτῃ τῇ Μαειχῇ τῇ Νεφελῶν, σαφῶς
ἐνταῦθα εἰρημνίης, ὅπ πρῶτον καθεῖται.

X L I.

Ead. Schol. Avib. p. 553. μήποτε Ἐλδίας ἐστὶν
ἐν τοῖς Καλλιμάχῃ ἀναγεγομνῶις.

X L I I.

Ibidem. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχῃ γὰρ ἀναγέγραπται
κέλευθ.

X L I I I.

Ead. Schol. Avib. p. 574. de Prodicō, ὅδε
θεῖος δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ῥήτοσι καταλέγει.

X L I V.

Ead. Schol. p. 597. Τὴν κύμινδιν ὅδε ἀνέγραψεν
ὁ Καλλίμαχος, μήποτε κύμινδιν γεγραπτόν.

X L V.

Ead. Schol. Avib. p. 599. ὁ μὲ Καλλίμαχος
γράφει ὅπως, Δικυμνίαις βολαῖς Φησι, ταύτης τῇ
διδασκαλίαις ὁ μέμνηται.

X L V I.

Ead. Schol. de Pace pag. 702. de Nicandro
εἰς Arato Poëtis, ὅδε τῇ Διοσημείων ἀφελγέ-
ωροι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

X L V I I.

Theocriti Scholia Idyll. I. vs. 136. σκῶπις &c.
Καλλίμαχος δὲ Φησι, φθέγγει, ὡς τῷ ὅπισκά πιν
τῇ Φωγῇ, ὅθεν καὶ ὅπως καλεῖται.

XLVIII.

Ead. Schol. Idyll. II. vs. 17. ἢ τ' Ἰνυχα, ὡς
Φησὶ Καλλίμαχος ἡχῆς θυγατέρα.

XLIX.

Ead. Schol. Idyll. XIII. vs. 25. αἱ Πελευάδες
Φησὶ Καλλίμαχος, τ' βασιλίσσης τῆς Ἀμαζόνων ἦσαν
θυγατέρες, αἱ ελευάδες ὠροσηγερεύθησαν.

L.

Ead. Schol. vs. 56. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς
Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς ὦδ' ἑπὶ Σκύθε
Τευτέρῃ, ὡς ἰστέρι Ἡρόδοτ' ἐ Καλλίμαχος.

LI.

Apollonii Rhodii Schol. lib. I. vs. 117. ὡς
Καλλίμαχος ἰστέρι, de Asopo a Jove fulmine
ambusto ob vim illatam filiae ejus Aeginae.

* LII.

Ead. Schol. l. I. vs. 187. ἐ Καλλίμαχος μέμνη
de Sami filio Parthenio.

LIII.

Ead. Schol. l. I. vs. 761. εἶπε γὰρ Καλλίμαχος
τὰ δευὰ τ' θηρείων γῆς εἶναι Φησί.

* LIV.

Ead. Schol. lib. I. vs. 957. Ἀστακία κρήνη ὦδ'
Κύζικον, ἥς ἐ Ἀλκαῖ μέμνη ἐ Καλλίμαχος,
ὅτι τ' Δολιοσίας ἐστίν.

* LV.

Ead. Schol. lib. I. vs. 1049. ἔτι δὲ ἰστέρι γίνα
ἔξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὦδ' Ὀρεῖων.

* LVI.

Ead. Schol. lib. I. vs. 1207. de Hyla. πε-
θαιώτερον δὲ ἢ ἀμφοτέρω ἐπ' αὐτῇ, ὡς Καλλίμαχος.

LVII.

L V I I.

Ead. Schol. lib. 1. vs. 1213. de Dryoribus,
τέτων δὲ ἔ ὁ Καλλίμαχος μέμνη.

L V I I I.

Ead. Schol. l. 11. vs. 2. δεικνύων δὲ αὐτῶν
Φησὶν εἶναι θηλυκῶς χειροδύλω Διελφύνω αὐτὸς ὁ
Καλλίμαχος.

L I X.

Ead. Schol. l. 14. vs. 982. Ἀμφιλαφῆς δεσ.
Καλλίμαχος δὲ ἀμφιδύμον εἶπε τ' ἀμφιλαφῆ λιμνία.

L X.

Ead. Schol. l. 14. vs. 1614. Καλλίμαχος δὲ
κακῶς ὅτι τῷ μῦθῳ τίθειται ἀλκαίας ἀφύστα.

* L X I.

Nicandri Scholia Theriac. p. 55. ἔ Καλλί-
μαχος ἐλάϊας τὸ αἷμα τὸ δαῦνον εἶπε.

L X I I.

Herbaestionis Scholia; p. 20. δὲ ἔ Καλλίμα-
χος μῦσαι ληκυθίας τ' Τραγυδίας λέγει.

L X I I I.

Hesychius in voce ^b Ἀοξοί, ἀκόλυθοι, Καλλίμαχος.

L X I V.

Idem in voce Θύα, ἔνοι τὰ ^c δρώματα, Καλλί-
μαχος.

L X V.

Idem in voce Ἰώψ, ἰχθὺς ποιὸς ^d ὠψα' Καλλι-
μάχου.

L X V I.

Idem in voce Κάπια, πνὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. ὅτε
ὦ γ' ἔ ^e ὠψα' Καλλιμάχῳ γράφει ^d κόμπα τὸ ἀνε-
πραμμένον ὡς ὁ μυκητισμός.

LXVII.

^b *log.* Ἀοξοί.

^c *log.* δρώματα.

^d *for.* κόμπα *Spring.*

L X V I I.

Idem in voce Καταειρή, ὀρθὴν δειρή. ὡς
Καλλιμάχῳ ἢ χάλιαζα.

L X V I I I.

Idem in voce Σιλλευδείς, ποῖος ὄντι παρὰ Καλ-
λιμάχῳ.

L X I X.

Idem in voce Χρεμέδα, ἢ ἡ ὡς Καλλίμαχῳ.

L X X.

Etymologicum Magnum in voce Ἄλυσ, ἴτω
δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχῳ.

L X X I.

Idem in voce Ἀλυπέρχης, Ἡδύλῳ δὲ εἰς ἢ
ἑπιγραφὴν Καλλιμάχῳ &c.

L X X I I.

Idem in voce Ἀπόλλων, σπομείω) τὸ Βαβυλῶν
ἢ Μιμαλῶν, θηλυχά· ὃ σημαίνει ἢ Μονοδία. ἕως
Καλλίμαχῳ.

L X X I I I.

Idem in voce Αὐτὰρ, οἱ μὲ ὀξύτονος ἀνέγνωσαι,
ὡς Καλλίμαχος.

* L X X I V.

Idem in voce Ἀφειῳ, ἔστι ἐνὸς ἑαυτοῦ, Καλ-
λίμαχῳ.

L X X V.

Idem in voce Βυκέραι, ἔπω Θίωι ὡς τοῖς ἑσπε-
ρήμασι ἔα Αἰπῶν Καλλιμάχῳ.

L X X V I.

Idem in voce Βρέφῳ, Καλλίμαχῳ ὡς τέτρω
ἢ Αἰπῶν ἢ ἐπὶ σκύμνῳ πίθησι.

LXXVII.

ε Χρηστά ἔχῃ ὡς Καλλίμαχῳ. Σάφει.

L X X V I I.

Idem in voce Γράδιον, ἐπὶ γραιῖς, γραιῖδι παρὰ Καλλιμάχῳ.

* L X X V I I I.

Idem in voce Δίοσκορος, δεῦ σημειώσατο τὸ Δυόστυ παρὰ Καλλιμάχῳ.

L X X I X.

Idem in voce Ἐπιτάξ, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ ῥήμα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω μέλλοντα.

L X X X.

Idem in voce Εὐκολίη, ἡ Ἑκάτη λέγειτο παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ ἀντιφράσιν μὴ εἶσα εὐκολῷ.

L X X X I.

Idem in voce ἴσος, εὐρεῖται δὲ ἐν συνισταμένῳ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

. L X X X I I.

Idem in voce Κεραϊτῆς, τόπος Μιλήτης, ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κέρατα ἔχοντος ἀρρεῖται τράγῳ ἀμελῶς ὑπὸ αὐτῷ πηξάει ἐκεῖ, ὡς Καλλιμάχος.

L X X X I I I.

Idem in voce Μιμαλῶνες, ἥτοι ἀπὸ Μακεδονικῆν ἰσολεῖται, ἥτις καὶ ταῖς τοῖς Καλλιμάχῳ.

L X X X I V.

Idem in voce Ὀργάδα, Καλλιμάχῳ δὲ Φησίαν Ὀργάδα λέγεσθαι τὸ μελάχθειν ἐν ἐνυδρον γῆν.

L X X X V.

Idem in voce Πέλευα, εἰς δὲ γῆν ἱεράκων ὀκλίᾳ, ὡς φησι Καλλιμάχῳ ἐν τοῖς περὶ Ὀργείων.

L X X X V I.

Idem in voce Πίναξ, ὃ ἐν Καλλιμάχῳ ὁ Γραμματικός ἐποίησεν πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ τῶν δὲ δαχτύλων, οἷς τυχόν ὁ Γραμματικός, ἐπιήσασατο τὰς ἀποδείξεις τῶν δραμάτων.

L X X X V I I.

Idem in voce Πλειότερον, τὸ ἐν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειότερον, ἔστι παρὰ τὸ πλεονεκτείνω.

L X X X V I I I.

Idem in voce Τειρεσίαν, θυγατέρα Καλλιμάχου μὲν ἐκ κλειῦς καὶ παύρου καὶ χάραος.

L X X X I X.

Tertullianus de Corona cap. vii. Junoni vitem Callimachus induxit.

* X C.

Ibidem, Habes Tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat interfecto Delphico dracone, lauream induisse: Liberum eundem apud Aegyptios Osirim, Harpocraton, industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare.

X C I.

Aelius Fortunatianus in Arte p. 268. Apud Euripidem & Callimachum invenio tale genus versus Saturnini.

Turdis edacibus dolos comparas amice.

**CALLIMACHI
FRAGMENTA**

A

RICHARDO BENTLEIO

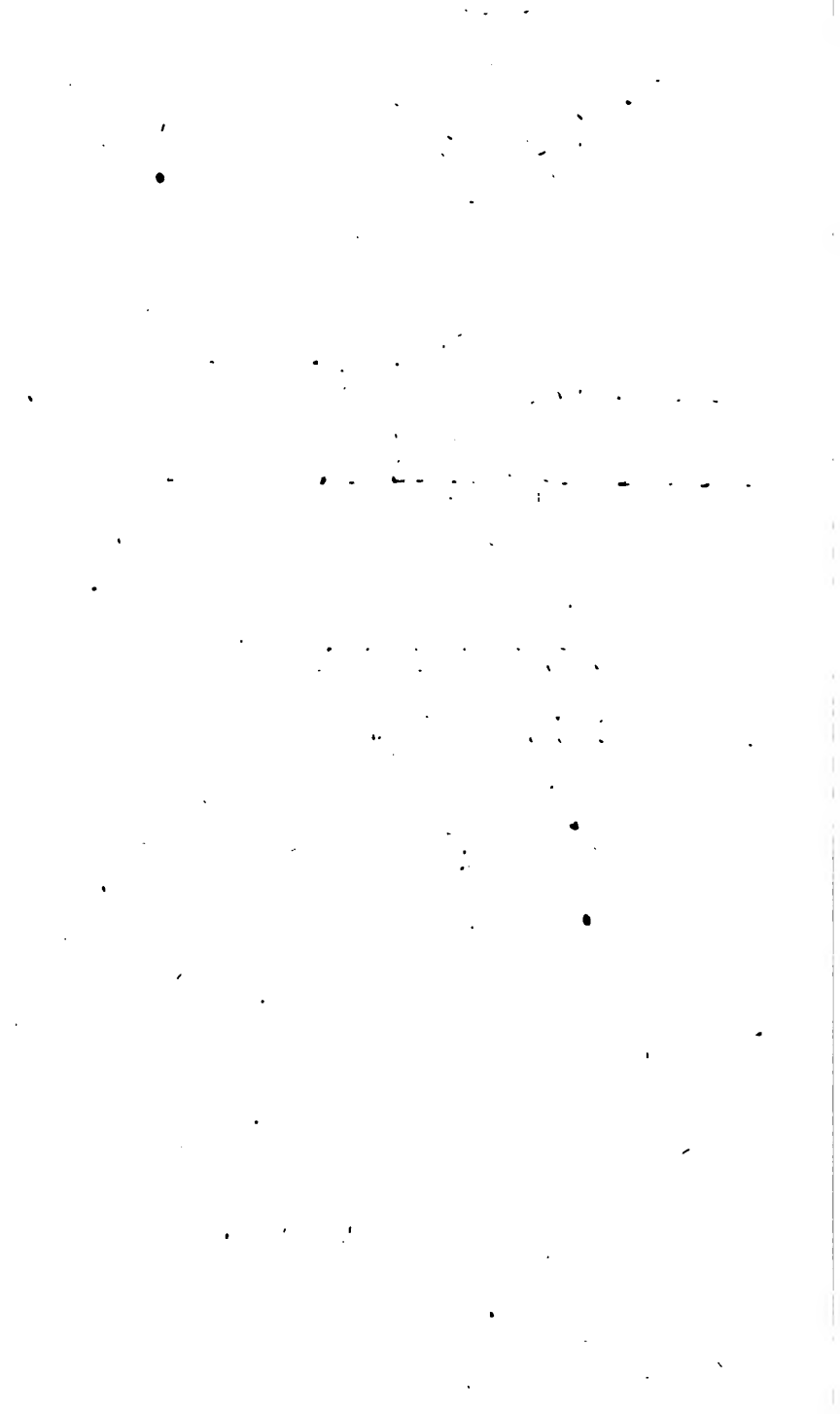
COLLECTA

IO. AUGUSTUS ERNESTI

ADSPERSIT NOTULAS SUAS

ET

AUCTARIUM ADIECIT.

CATALOGUS SCRIPTORUM CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Ἀγρίων.
2. Αἴτια.
3. Ἀργυροὶ αἰσχυροί.
4. Ἀρεαδία.
5. Περὶ Ἀνίμων.
6. Βράχυν.
7. Γαλάττας.
8. Γλαῦκ.
9. Ἐθνικαὶ ὁνομασίαι.
10. Ἐκάλη.
11. Ἐλέγεια.
12. Ἐλπιδίς.
13. Ἐπινίκιον εἰς Σαντοῖον.
14. Ἐπιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάται τ' εἰς ἄκρας τινὲς γῆν καὶ τέρας ὄντων σωτηριάν. Περὶ τ' ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμάσιαι καὶ ἀπαρτίζονται.
16. Ἰαμβοί.
17. Ἰοίς.
18. Ἰὺς ἀφίξις.
19. Ἰχθύων μετανομασίαι.
20. Κίσις Νησιῶν καὶ Πόλεων, καὶ μετανομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Καμφοῖαι.
23. Μίλη.
24. Μυῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις.
25. Νόμισμα Βασιλικόν.
26. Περὶ Ὀρίων.
27. Πίνακες τ' ἐν πάσῃ παιδίᾳ ἀβλαβέστατον, καὶ ὅτι σωτηριάν. Sive Πίναξ παντοδύναμος συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τ' κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γινώσκοντες Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τ' Ἐφημερίων.
30. Πίνακες τ' Νόμων.
31. Πίναξ τ' Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ σωτηριάν.
31. Περὶ τ' ἐν τῇ Οἰκιστρίᾳ Ποταμῶν.
33. Περὶ τ' ἐν Εὐρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικά Δράματα.
37. Σμύλη.
38. Τραγῳδαί.
39. Ὑμνοί.
40. Ὑπομήματα.
41. Χωλαμβοί.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

Ad hunc librum spectant loca Schol. Hom. II. B. 136. A. 697. P. 53. quibus in omnibus sunt haec verba: ἡ ἱστορία καὶ τοῦ Καλλιμάχου. Primam intelligit de Phylide, testimonium pro Hercule dicente, post purgata ab eo stabula, compta patrem Augeam: alteram de instituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervae, de ea cum Neptuno litiganti. Haec loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. & Bentlejus n. 383. ERNEST.

I.

ΑΚΤΙΑ. ACTIA.

Harpocration: Ἀκτία, ἀγὼν παλαιός ἦν. ὡς δὴ λέγει τοῦ Καλλιμάχου ἡ τῆς αἰῶνος Ἀγωνί. Suidas: Ἀκτία, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλιμάχου ἡ τῆς αἰῶνος Ἀγωνί. δὴ λέγει τοῦ Καλλιμάχου.

I I.

ΑΙΤΙΑ. CAUSAE.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλιμάχου τὸ κάβαγμα, τὸ παίγνιον, ὃ ζώλον ἔχει.

Αἰτίαι ὁ γράψας Αἰτία Καλλιμάχου.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.

Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ὁ μίγα Βασιλεὺς σοφὸν περίπυτον ὄμιον,

ἢ ῥ' ἐτιόν κινέων, ἢ δ' ἐλεφαντίνου ἴφους.

Τῶν ῥ' ἄμμοις ἴφους, ἢ τ' ἢ παρὰ ἀνέρες ἴσθμους,

Ἀμφὶ τὰς ἀνέρες, ἀμφὶ τὰς κινέους.

Εὐτέ μιν ἐν Λιβύῃς ἀναίρας εἰς Ἑλικῶνα

ἤγαγεν ἐν Μύσῃς Περὶ δὲσι φέρων.

Αἱ δὲ αἱ ἐφορῆς ἀμφὶ ὠκυγίον Ἡρώων

Αἰτία τῇ μακάρεσσιν εἶπον ἀμειβόμενοι.

Primum hujus Epigrammatis distichon habetur quoque apud Suidam. Ὅμι ε, οἰμοί.

Ἄ μιννα Βελτιάδης σοφῶ περίπυτος ὄμιος,
Ἥ εἴ τιν' κριάν' ὑδ' ἐλίσσας ἴης· ἀντὶ τῷ ἀλφῆς.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

Qui legis Oedipodem caligantemque Thyestem,
Colchidas & Scyllas: quid nisi monstra legis?
Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiasque
Invenies: hominem pagina nostra sapit.
Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire: legas Aitia Callimachi.

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίαν ᾗ ὁ ποιη-
τής, καὶ τὰ Καλπίμαχου Αἰτία καὶ Ἰβίς, καὶ ἡ Λυκόφρων· Ἀλέξανδρος, καὶ
ταῖς ὁμοπλάσιαι, γυμνάσιον εἰς ἐκγύγιον γραμματικῶν ἔκει· ἄτασιν.
BENTL.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lipf. ad Il. Θ. 48.
sed in genit. pl. Αἰτίων, quae forma & alibi reperitur, ut in Ste-
phano contracto de urbibus. In Chronico Paschali p. 11. D.
de auctore certaminum equestrium, auctor laudatur Καλπίμαχος
ὁ σοφώτατος ἐν ταῖς Αἰτησίαις αὐτῷ· ubi corrigendum Αἰτίαις, nisi er-
ravit auctor ille in libri nomine, & voluit librum αὐτοῦ Ἀγώνων
commemorare.

Libri singuli solent in singulari appellari, ut Αἴτιον α', Αἴτιον β'.
&c. velut in Stephani Fr. de Dodone: Ἐπαφροδίτου ὑπομονηματοῖζον
τὸ Αἴτιον β'. in Commentario in L. I. Αἰτίων, de quo vid. J. Gronov.
ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, & ejus argumento Salvagn.
Bœssium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Verfibus scriptum fuisse elegiacis non dubitabat Salmasius ad
Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non finit credi Frag-
mentum XIX. e libro secundo. Fragmenta operis elegiaca pos-
sunt esse ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Ma-
crobii Sat. III. 8. Statius Tullianus de vocalibus rerum L. I. ait,
dixisse Callimachum, Tuscos Camillum appellare Mercurium. ER-
NEST.

Scriptor Chron. Alexandr. sive Pasch. p. 11. Τὸν δὲ ἱσχυρὸν
ἀγῶνα ὁ Ἐπύλλιος ἄρμασι δὴ ποδῶς ἐφῆρε· καθὼς συνηγράψατο Καλ-
πίμαχος ὁ σοφώτατος ἐν ταῖς Αἰτησίαις αὐτῷ. Ita Raderus & Du
Cangius. Hic primum scribi debet ἄρμασι διπλώτοις· quemad-
modum ἄρματα τρίπυλα, τετράπυλα, διπλάπυλα alibi memoran-
tur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui
pro Αἰτησίαις praebet Ἐτησίαις· nemo dubitet, quin reponendum
sit Αἰτίαις· labes, quae primum ipsi latuerat, a Du Cansio an-
timadversa in Omissis Indici Verborum subjunctis. De hoc au-
tem opere Callimachi adeundi sunt Jos. Scaliger ad Propert. II.
El.

El. XXXIV. 32. Jo. Wouwer. Polym. c. X. p. 78. Meminit etiam Probus ad Virgil. Georg. II. v. 19. *Sed Molorcbi mentio est apud Callimachum in Aetion libris.* HEMSTERH.

Ex Αἰτίῳ libris etiam sumta videtur historia de fumo in diversa diffilente, in sacris Eteoclis & Polynicis, quam memorat Ovid. Trist. L. V. El. V. v. 33. seqq.

— commune sacrum cum fiat in ara
Fratribus, alterna qui periere manu,
Ipsa sibi discors, tanquam mandetur ab illis,
Scinditur in partes atra favilla duas.
Hoc (memini) quondam fieri non posse loquebar:
Et me Battiaes iudice falsus erat.

* Vid. Jos. Scaliger ad Severi Aetnam p. 149. Plura, quae Bentlejus inter Fragmenta incerti loci posuit, certis indicibus ad Αἰτίῳ referri possunt. RUHNKEN.

I I I.

Ἀρτεμις Ἀπαρχομένη. Diana Ἀπαρχομένη.

Ἀρτεμις δὲ Ἀρκαδίας Ἀπαρχομένη καλεῖται πρῶτη (ἡ πρώτη), ὡς φησὶ Κλεμένης ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico. BENTL. E Pausan. VIII. 420. explicat hoc cognomen Jac. Gronovius De senf. Diu. de Nece Judae, p. 62. ERNEST.

I V.

Τριπόδιον. Tripodiscus.

Τριπόδιον, κέρως τὸ Μυγαρίδον. Καδίμαχον δὲ ἐν Αἰτίῳ . . . πόλον αὐτῷ εἶναι φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰχάριον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τὸ Ἰκαρίον πέλαγος, κεκλημένον ἕως τῶν Ἰκαρίων τῶν Δαιδάλου πατρὸς εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένων ἕως. Μιτὰ τὴν Πασίφαιαν πρὸς τὸ ταυρὸν μίξεν Δαίδαλον εὐλαβούμενον τὴν Μίνωος ὄργην πλεονεξίας σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ ἐκ Κρήτης ἐφίετο. καταπνέοντι δὲ τῷ παιδί, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετανομάσθη. ὁ μὲν Δαίδαλος ἀλγίστως εἰς Κάραιον τὸ Σικελίας, καὶ τὸ υἱὸν αὐτοῦ ἐκδιχόμενον ἔρποντο ὑπὸ ταῖς Κασκάδων Σιγατρῶν. ὃν ὡς ὁ Μίνως ἤκουσεν ἐπ' ἀναζήτησιν τῶν Δαιδάλου ἀποκτείνεσθαι. κατὰ χυθὼν αὐτῷ ζιζεῖ ὑδάτι. Ἰσορι Φιλοσόφου καὶ Καδίμαχον ἐν Αἰτίοις. Scholiafles Homeri Iliad. β'.

V I

Αἶας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἶας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀπῆτος, πατὴρ δὲ Οἰλίας. ἔτος μὲν τὴν Ἰλίου πόλιν αἰτίῳ τοῖς Ἑλλήσιν ἀπαλείψας ἐγένετο. Κατὰ δὲ τὴν Πριάμην, ἰκίον ὄσαν Ἀθωνᾶς, ἐν τῇ τῇ θύῃς σηκὸν κατήγων, ὅτε τὴν θύαν τὰς ὀφθαλμοὺς τῷ ἑοῦς ἐκ τῆς ὀροφῆς τρίψαι. τοῖς δὲ Ἑλλήσιν ὑπερέβητο, καὶ κατὰ τὴν Εὐβοίαν γενομένοις χειμῶσιν διέφυγε μεγάλης, ὅτε πολλὰς αὐτῶν ἀγέφθαρται. Διατρεφόμενος δὲ Αἶας ὡς τὰς Γοράδας καλεσμένος πέτρας, ἔλεγε χάρις θεῶν γνῶναι ἀγέφθαρται. Ποσειδῶν δὲ ἀγωνισάμενος δέχσθαι τὴν πέτραν καὶ τὴν Αἶαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκρίβντα δὲ αὐτὸν κατὰ δόλον (lege κατὰ δόλον) νεκρὸν Θέτις ἰλησάσα θάπτει· Ἀθηνᾶ δὲ ἐδὲ ἕτος τὸ ἐργὸν ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τὰς Λοκρὰς ἀνέβλεπεν ἐπὶ χίλις ἰτη ὡς Ἴλιον ἐκ κλύου παρθένης πέμπων. Ἡ ἱστορία τῆς Καλλιμάχου ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. v.

V I I.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercae
Occiderit, patriasque explet sanguine poenas
Turbatus distractus equis, ad sidera rursus
Actberia & superas coeli venisse sub auras,
Paeoniis revocatum verbis & amore Dianae.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitae,
Ipse repertorem medicinae talis & artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detruxit in undas.
At Trivia Hippolytum secretis alma recondit
Sedibus; & nymphae Egeriae nemorique relegat:
Solum ubi in silvis Italis ignobilis aevum
Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.
Unde etiam templo Triviae lucisque sacris
Cornipedes arcentur equi, quod litore currum
Et juvenem monstros pavidum effudere marinis.

Virgil. Aeneid. vii. ubi Servius haec notat: Exponit τὸ αἰτίον· nam Callimachus scripsit Αἶαντα, in quibus hoc commemorat.

V I I I.

Unde mos dexteras jungendi.

Cur dextrae jungere dextram non datur? Virgil. Aeneid. i. ubi Servius: Majorum haec fuerat salutatio. Cujus rei τὸ αἰτίον Varro Callimachum secutus exponit, afferens omnem eorum honorem dextrarum constituisse virtute, ob quam rem hac se venerabantur corporis parte.

I X.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delis Anius fuit : ad quem cum venisset per noctem Ibasus , a canibus igniatus est : Unde nullus canis Delon accedit , auctore Callimacho. Scholiaſtes ab Ibin Ovidii. Refer ad Añius.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur guſtatio. Callimachus inteſia: Jentaculum proferre Jovi. Fulgentius, de ſermone antiquo. Viri eruditi emendant, in Etis, ſive Añius. BENTL. Quos videt J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Graeco Callimachi ducta eſſe, quem probari non poſſe, Latinam linguam cognitam habuiſſe, aut in iſtis libris de verbis tradidiſſe. ERNEST.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκη δ' ὁ γέρον κῆϛ ἐλαφρότερον,
Κῆροι τ' Φιλέουσιν, ἐὼν δέ μιν οἶα τοκῆα
Χερὸς ἐπ' οἰκείῳ ἄλγος ἄγνοσι θυρεῶν.
Senex autem ille levius conſenſcit;

Quem pueri amant, & ſuum tanquam parentem
Manu ducunt uſque ad propriam januam.

Stobaeus Serm. cxiv. Γηράσκη δ' ὁ γέρον &c. Καλλιμαχῶς ἡ πρώτη ἐκείνη. Legendum αἰτίων, & pro αἰ paſſim occurrit in libris Graccis. π autem pro τῖ mox iterum habebis; αἰκῶν pro αἰτίων. BENTL. At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλάγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, iudicat Cel. Valkeſnatus. Nam Αἰτία non carmine elegiaco ſcripta fuisse. In altero verſu Cel. Ruſhkenius Ep. Crit. II. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dyſc. Exc. p. 433. Φιλέουσιν, ἐὼν δέ μιν. Ceterum verſiculos ultimos expreſſit Tibullus I. 4. 80. *Deducat juvenem ſeducta turba ſenem.* ERNEST. Horum verſuum pars eſt apud Lu-

clanum Amor. T. II: p. 451. ἄλκιον γὰρ ὡς ἀλκίως κατὰ τὴν ἡ
 σοφίαν δέσφασιν.

ἢ παιδὲς τε νῖοι, καὶ μόνυχες ἵπποι,
 Γράσσει δ' ὁ γέρον κύνων ἐλαφρότατα κύρσι
 Τῶν φίλωνσι.

Tacent interpretes novissimi. Enimvero indigebat ille locus me-
 delae & notae. Nam primus versus ἢ παιδὲς τε νῖοι non est Cal-
 limachi, sed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius testimo-
 nii indicio, distinguendus. Plato Lyside p. 109. H. ἄλλα ψύν-
 δι' ὁ ποιητής, ὡς ἔστι,

* Ὀλβιον ἢ παιδὲς τε φίλοι, καὶ μόνυχες ἵπποι,
 Καὶ κύρσι ἀγρόνται, καὶ ξύν ἄλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum versuum auctorem nominant.
 Sed illos e Solonis elegis ductos esse, patet ex Hermiae Philo-
 sophi Commentario MS. in Platonis Phaedrum, e quo plusculā
 verba eo libentius adscribam, quod simul lex Solonis plenius,
 quam ab Aeschine c. Timarch. p. 60. commemoratur: 'Ὁ δὲ Σόλων
 ἐν ταῖς νόμοις, καὶ πρὸς πύχης ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τὴν ἱστορίαν τῇ ἱστορίᾳ
 διδάσκων, καὶ τοῖς ἐλλοθέοις τὸ ἱπποδρόμου τακτικόν, δέλοι ποιήσας
 ἱππῶν, ἐφαλοφῶν δὲ, (leg. τε) καὶ τὸ ἀγρόνται, καὶ τὸ λιτότα τὴν τά-
 ξιν, καὶ τὸ μὴ θρέψαντα τὰς γυνῆς, μηδὲ θάψαντα, καὶ τὸ φρεῖον δι-
 δυκέτω. (leg. προδιδυκέτω) καὶ ἐν ταῖς ποιήμασιν ὡς καλῶς τὸ ἱππῶν μνη-
 μοσύνη λέγων.

* Ὀλβιον, ἢ παιδὲς τε φίλοι, καὶ μόνυχες ἵπποι,
 Καὶ κύρσι ἀγρόνται, καὶ ξύν ἄλλοδαπός.

καὶ ἔτι

* Ἔργα δὲ Κυρηνῶν ἐστὶν μοι φίλα, καὶ Διοπόου,
 Καὶ Μυσίων, ἃ τίθασ' ἀνδράσι εὐφροσύνας. RUHNKEN.

X I I.

* Ἀπ' ὀσλίγῃων αἰὲν ἄλειφα ρέει.

De capillis semper unguentum fluit.

Etymologicon: * Ὀσλίγις, αἱ τρίχες, ὡς ὁ Ἰσίδωρος Καλλιμάχῳ ἐν τῷ
 πρώτῳ Αἰτίῳ, ὡς ὀσλίγῃων αἰὲν ἄλειφα ρέει. Recte Sylburgius; in
 τῷ πρώτῳ Αἰτίῳ. & ita plane editum in 'Εκλογαῖς Varini Camer-
 itis v. * Ὀσλίγις. BENTL. Idem versus sine auctoris nomine est in
 Schol. Apollon. Rh. I. 1297. ad verbum ὀσλίγις, quo ibi usus
 est Apollonius. Tantum ante αἰὲν inseritur conjunctio δέ. Cete-
 rum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum pu-
 tat, corrigitque: * Ὑγρὸν ἐστὶν ὀσλίγῃων αἰὲν ἄλειφας ἴοι. ERNEST.
 * Ἀλειφα recte dicitur pro ἄλειφας vel ἄλειφας. Vid. Cel. Albertus
 ad Hesych. v. Ἀλειφατε. Sic πῆμας, πῆμας & πῆμα. Hesych.
 Πῆμα. πῆμας. Literarum ordo postulat. Πῆμα. ρέει defenditur ex
 Callim. H. in Apoll. v. 38. Αἱ δὲ κόρυμβι θυόοντα πῆμα λιέουσιν
 ἴλαται.

Ἰλαίη· Οὐ λίπ'· Ἀπέλλαν· λήσας· ἴσμεν· Ἰλαίη. Propert. III. 15.
31. *Laevius odorato cervix manabit olivo.* RUHNKEN. Si Pōn ad-
dideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit
ex similitudine praecedentis syllabae πῶν vel τίαν, apertum est:
πῶν ἴσμεν in Fragm. CCL. HEMSTERH.

X I I I.

Οἷη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι· Ἀσβύστια.
Solaque in fluctibus Tritonis Asbystensis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστια, πέλις Λιδύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης.
Οἷη τε &c. Καλλίμαχος· Αἰτίων πρώτη. lege Αἰτίων πρώτη. BENTL.
Bene Bentlejus οἷη adjective caput, quod etiam Cel. Wesselingio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelligunt, ut J. Gronov. ad Stephan. & alii, Callimachum erroris gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abest Oea. πρώτη fer-
vari potest, intell. βίβλη. ERNEST.

X I V.

Ἀραχναῖον. Arachnaeum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὅρ· Ἀργυρ. Καλλίμαχος· Αἰτίων πρώτη.
lege πρώτη.

X V.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλός, πέλις Κιλικίας. Καλλίμαχος· Αἰτίων πρώτη.
lege Αἰτίων.

X V I.

Ποσειδῶν Μεσσηνίος. Neptunus Μεσσηνίος.

Stephanus: Μεσσηνίος· Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. ἔτι γὰρ ἐν Ἐρέσιος
τιμῶν, πέλις τ' Ἀσβύ. Καλλίμαχος· Αἰτίων πρώτη. lege Αἰτίων.

X V I I.

Βυκεραῖς. Bucerais.

Etymologicon: Βυκεραῖς, κρήνη ἐν Πλατινῶν, ὡς Θάλη ἐν τοῖς ὑπε-
ρημέσιν· ἔα Αἰτίος Καλλίμαχος.

X V I I I.

X V I I I.

Τρινακρίος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων πρώτη
Τρινακρίαν πόντον φησί. lege Αἰτίαν πρώτη.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

X I X.

Ἡ μὲν ἀεργαζύουσα μέγα πρῦφος, ὑψίζωνος

Ἄγυροι εἰσανέβαινε —

Illa quidem attollens magnum frustum, alte cincta
In urbem ascendit.

Etymologicon: Ἄγυροι, τὸ ἄγυ. Καλλίμαχος. Ἡ μὲν ἀεργαζύουσα
μέγα πρῦφος ὑψίζωνος Ἄγυροι εἰσανέβαινε. Εἴρη δὲ ὡς τὸ ἄγυ ὑπο-
κοριστικῶς ἄγυροι, ὅτε θίγει ἐν ὑπομνηματι τὴν β' Αἰτίαν. Pro ὑψίζωνος
τεπόφει ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus: Ex alte
cinctis unus atriensis. Legere etiam poteris ὑψι ἐκ' ἁμυν. sed
melius illud. BENTL. Εἰσανέβαινε pentametrum ingredi non pot-
est, nisi statuas: elidi cujuscumque vocabuli sequentis prima
vocali: potius ergo εἰσανέβαινε quemadmodum ipse Bentlejus pro-
tulit ad Fr. CIV. Satis autem constat Αἰτία fuisse versibus ele-
giacis conscripta: quare si vera est Kusteri conjectura ad Suid,
in v. Ποιη, productos a Plutarcho T. II. p. 557. D. tres versus
esse Callimachi, (sunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίαις qui-
dem peti non potuerunt, in quo tamen poemate historiae Lo-
crensium virginum mentionem fecerat, ut ostendit Schol. par-
vus ad II. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc sum-
tos credideris versus binos; quos poetae celato nomine profert
Etymol. p. 372. v. 4.

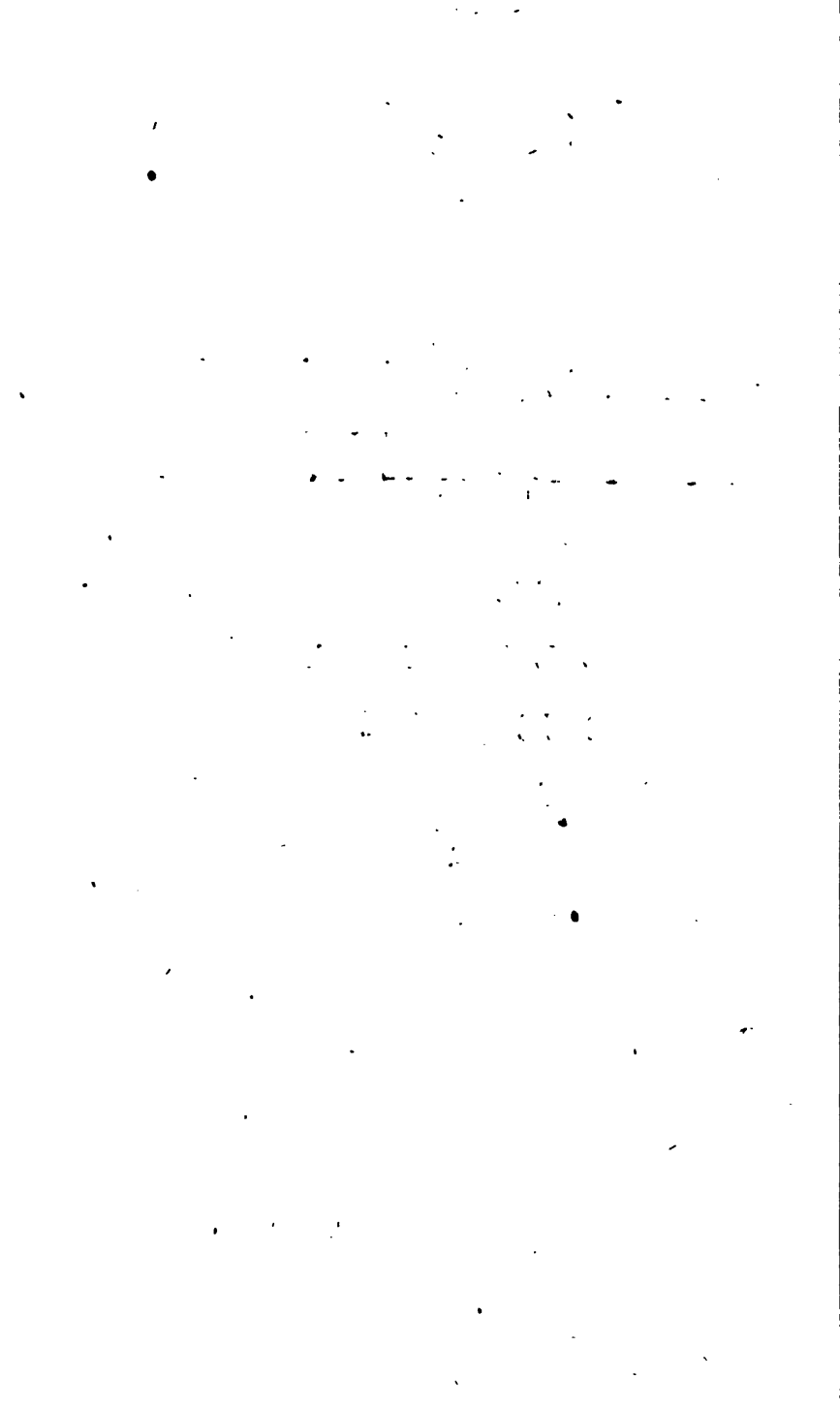
Καὶ δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέχ' Ἐρίφην,
Χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπανόμου Εἰραφιδότην. HEMSTERII.

X X.

Ὡς Ζεὺς ἐγάπησε τριηκοσίους ἑαυτῆς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiasies Homeri Iliad. α. Τῶν φασιν ἐπὶ τ' Κρόνῳ δυναστίας
ἡράδνησαν. τ' δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιχυτῆς τριακοσίαις, ὥς φησι Καλ-
λίμαχος ἐν β' Αἰτίαις (lege Αἰτίαν) Ὡς Ζεὺς ἐγάπησε τριηκοσίους
ἐνιχυτῆς.

CATALOGUS SCRIPTORUM CALLIMACHI,

quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Ἀγώνων.
2. Αἵτια.
3. Ἀργυροποιήματα.
4. Ἀρκάδια.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράχιοι.
7. Γαλάττα.
8. Γλαυκοί.
9. Ἑθνικαὶ ὀνομαστικαί.
10. Ἑκάλη.
11. Ἑλέγεια.
12. Ἑλπίδες.
13. Ἑπινίκιοι εἰς Σωτῆρας.
14. Ἑπιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάσιον ἔκκλετο ὡς ἀπασιν πλὴν τῶν τόπων ὄντων συνάγωγη. Περὶ τῶν Παλοπονήσων καὶ Ἰταλίας θαυμάσιον καὶ ὁδοδείκον.
16. Ἰαμβοί.
17. Ἰοί.
18. Ἰὺς ἀφίξις.
19. Ἰχθύων μετανομαστικαί.
20. Κλίσεις Νησιῶν καὶ Πόλεων, καὶ μετανομαστικαί.
21. Κυδίσπη.
22. Κομωδία.
23. Μάχη.
24. Μητὸν προσηγορίαι κατὰ ἴδιον καὶ πόλιν.
25. Νόμισμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὀρίων.
27. Πίνakis ἢ ἐν πάσῃ παιδικῇ ἀμυλῇ, καὶ ἐν συνήθειαι. Sive Πίναξ παιδικῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ ἢ κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γνησίων διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ ἢ ῥητορικῶν.
30. Πίνakis ἢ Νόμισμα.
31. Πίναξ ἢ Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
31. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκεμένη Πότι.
33. Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικά Δράματα.
37. Σιμύλη.
38. Τραγωδία.
39. Ὑμνοί.
40. Ὑπομνήματα.
41. Χωλίσματα.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS..

Ad hunc librum spectant loca Schol. Hom. II. B. 136. A. 697. P. 53. quibus in omnibus sunt haec verba: ἡ ἱστορία καὶ τὰς Καλλιμάχῳ. Primam intelligit de Phylide, testimonium pro Hercule dicente, post purgata ab eo stabula, contra patrem Augeam: alteram de instituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervae, de ea cum Neptuno litiganti. Haec loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. & Bentlejus n. 383. ERNEST.

I.

AKTIA. ACTIA.

Harpocration: Ἀκτία, ἄγων παλαιὸς ἦν, ὡς δὴ λέγει ποιητὴς Καλλιμάχῳ ἐν τῷ ᾠδῇ Ἀγώνων. Suidas: Ἀκτία, ἄγων παλαιός. ὡς Καλλιμάχῳ ἐν τῷ ᾠδῇ Ἀγώνων δὴ λέγει ποιητὴς.

II.

AITIA. CAUSAE.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλιμάχῳ τὸ κάβαριμα, τὸ παίγνιον, ὃ ἐξέλειπεν.

Αἰτίῳ ὁ γράψας Αἰτία Καλλιμάχῳ.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχῳ.

Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ὡ μίγα Βαλτιάδης σοφὴ περίπυτος ὄμμας,

Ἥ ῥ' ἔτιδ' ἐκράαν, ἔδ' ἐλέφαλλον ἔφους.

Τοῖα ῥ' ἄμροι ἔφηναι, ἅτ' ἔπαρ' ἀνέρες ἐσθλῶν,

Ἀμφὶ τε ἀβ' ἡμέρας, ἀμφὶ τε ἡμερίδας.

Εὐτὶ μιν ἐπ' Αἰδῶς ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα

Ἦγαγεν ἐν Μύσσαις Πυρίθεος Φέρων.

Αἱ δὲ οἱ ἐφορῶν ἀμφ' αἰγυγίαν Ἡρώων

Αἰτία τῇ μακάρων εἶποι ἀμειψόμεναι.

Primum hujus Epigrammatis distichon habetur quoque apud Suidam. *Ὅτι εἰ, οἶμον.*

*Ἄ μιν γὰρ Βαλτιάδα σοφῷ περίπτωτον ὄντι κε,
ἦ εἴ τιτὸν κινάων εἰδ' ἐλπίσιν ἔης· ἀντὶ τῷ ἀληθῆς.*

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

*Qui legis Oedipodem caligantemque Thyestem,
Colchidas & Scyllas: quid nisi monstra legis?*

Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiasque

Invenies: hominem pagina nostra sapit.

Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,

Nec te scire: legas Aitia Callimachi.

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. *Εὐφορίαν γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἰτία καὶ Ἰβίς, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρος, καὶ οὗτοις ὁμοειδέσιν, γυμνάσιον εἰς ἐκγύσιν γραμματικῶν ἔχει) ἄτασιν.*

BENTL.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lips. ad Il. Θ. 48. sed in genit. pl. *Αἰτίων*, quae forma & alibi reperitur, ut in Stephano contracto de urbibus. In Chronico Paschali p. 11. D. de auctore certaminum equestrium, auctor laudatur *Καλλιμάχου ὁ σοφώτατος* in τοῖς Αἰτησίαις αὐτοῦ ubi corrigendum *Αἰτίαις*, nisi erravit auctor ille in libri nomine, & voluit librum αὐτοῦ Ἀγώνων commemorare.

Libri singuli solent in singulari appellari, ut *Αἴτιον α'*, *Αἴτιον β'*. &c. velut in Stephani Fr. de Dodone: *Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ Αἴτιον β'* in Commentario in L. I. *Αἴτιων*, de quo vid. J. Gronov. ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, & ejus argumento Salvagn. Böessium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Versibus scriptum fuisse elegiacis non dubitabat Salmasius ad Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non fuit credi Fragmentum XIX. e libro secundo. Fragmenta operis elegiaca posunt esse ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Macrobiani Sat. III. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum L. I. ait, dixisse Callimachum, Tuscos Camillum appellare Mercurium.* ERNEST.

Scriptor Chron. Alexandr. sive Pasch. p. 11. *Τὸν δὲ Ἰωάννην ἀγῶνα ὁ Ἐυάλοῦ ἀρμασι δὴ ποταμοῖς ἐφ' ἑαυτῶν καθὼς συνειργάσαντο Καλλιμάχου ὁ σοφώτατος* cō τοῖς Αἰτησίαις αὐτοῦ. Ita Raderus & Du Cangius. Hic primum scribi debet *ἀρμασι διπλώτοις* quemadmodum *ἀρματα τριπῶλα, τετραπῶλα, δικάπῶλα* alibi memorantur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui pro *Αἰτησίαις* praebet *Ἐτησίαις* nemo dubitet, quin reponendum sit *Αἰτίαις* labes, quae primum ipsi latuerat, a Du Cangio anmadversa in Omisissis Indici Verborum subjunctis. De hoc autem opere Callimachi adeundi sunt Jos. Scaliger ad Propert. II. El.

El. XXXIV. 32. Jo. Wouwer. Polym. c. X. p. 78. Meminit etiam Probus ad Virgil. Georg. II. v. 19. *Sed Molorebi mentio est apud Callimachum in Action libris.* HEMSTERH.

Ex *Αἰτίω*. libris etiam sumta videtur historia de fumo in diversa diffiliente, in sacris Eteoclis & Polynicis, quam memorat Ovid. Trist. L. V. El. V. v. 33. seqq.

— commune sacrum cum fiat in ara

Fratribus, aeterna qui periere manu,

Ipse sibi discors, tanquam mandetur ab illis,

Scinditur in partes atra favilla duas.

Hoc (memini) quondam fieri non posse loquebar:

Et me Battiaes iudice falsus erat.

* Vid. Jos. Scaliger ad Severi Aetnam p. 149. Plura, quae Bentlejus inter Fragmenta incerti loci posuit, certis indicibus ad *Αἰτίω* referri possunt. RUHNKEN.

III.

Ἀρτεμις Ἀπαρχομένη. Diana Ἀπαρχομένη.

Ἀρτεμιν δὲ Ἀρκαδίας Ἀπαρχομένην καλεμένην προτρέπει), ὥς φησι Κικλήμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico. BENTLEY Pausan. VIII. 420. explicat hoc cognomen Jac. Gronovius Desenf. Diss. de Nece Judae, p. 62. ERNEST.

IV.

Τριπίδισκος. Tripodiscus.

Τριπίδισκος, κέρμη τ' Μεγαρίδης. Κακλήμαχος δὲ ἐν Αἰτίοις . . . πάλιν αὐτῷ εὐκρί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰχάριον πέλαγος. Icarium mare.

Τὸ Ἰκαρίον πέλαγος, κικλημένον ἕως δὲ Ἰκάρου τῷ Δαίδαλῳ παιδὶ προσήκοντος ὡς αὐτὸ καὶ ἀπολομένη ἕως. Μετὰ τὴν Πασιφάει πρὸς τὴν ταύτην μίξιν Δαίδαλος ἐκλεβόμενος τὴν Μίνωος ὄργην πλεονεξίας οὐκ ἴκαρον τῷ υἱῷ ἐν Κρήτῃ ἐφίετο. καταπροσήκοντος δὲ τῷ παιδὶ, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάρου μετανομούμενος. ὁ μάλιστα Δαίδαλος ἀλγέρας εἰς Κάρμινος τὴν Σικελίαν, καὶ τὴν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδιχόμενος ἔμνησεν ὅτι ταῖς Κανάλιν Σοφιστράτου, ὅφ' ὧν ὁ Μίνως ἦεν ἐπ' ἀναζήτησιν τῷ Δαίδαλῳ ἀποθνήσκει, κατὰ χυθὸν αὐτῷ ζῆσθ' ὕδατος. Ἰσοκρί Φιλοσόφου καὶ Κακλήμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. β'.

V I.

Αἶας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἶας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀλλὰ πόλειος Ὀπύτης, πατὴρ δὲ Οἰλίας. ἔτος μὲν τὴν ἱλίου πόλιν αἰτίᾳ τοῖς Ἑλλήσιν ὑπάλκιον ἐγένετο. Κατὰ δὲ τὴν Πριάμην, ἰκέτιν ἔσαν Ἀθωνᾶς, ἐν τῷ τῷ Διὶ σὺν κατὰ χερσίν, ὥς τὴν Διὶ τὴν ὀφθαλμὸς τὴν ἑορτὴν ἐκ τὴν ὀφθαλμὸν τρέψαι. τοῖς δὲ Ἑλλήσιν ὑπογράφει, καὶ κατὰ τὴν Εὐβοίαν γενόμενος χειμῶντος διαγερὲς μεγάλως, ὥς πολλὰς αὐτῶν ἀφ' ὀφθαλμοῦ. Διαιτῶν δὲ Αἶας αἰς τὰς Γυράδας καλυμμένας πέτρας, ἵλεως χωρὶς Διὶν γινώσκων ἀφ' ὀφθαλμοῦ. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτίσας δάχρυς τὴν πέτραν καὶ τὴν Αἶαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκρίψαντα δὲ αὐτὸν καταδύλον (lege κατὰ δῦλον) νεκρὸν Θέτις ἔλησεν ἑαυτῇ. Ἀθηνᾶ δὲ ἐδὲ ἕως τῷ ὀργῇ ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν Λοκρὸν ἐνέσκαψεν ἐπὶ χίλιον ἔτη αἰς Ἴλιον ἐκ κλύδωνι παρῶντος πέτρας. Ἡ ἱστορία τῷ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίαις. Scholiastes Homeri Iliad. v.

V I I.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte nocueras
Occiderit, patriasque explevit sanguine poenas
Turbatis distractus equis, ad sidera rursus
Aetheris & superas coeli venisse sub auras,
Paeoniis revocatum verbis & amore Dianae.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina surgere vitae,
Ipse repertorem medicinae talis & artis
Fulmine Phoebigenam Stygias detrusit in undas.
At Trivia Hippolytum secretis alma recondit
Sedibus; & nymphae Egeriae nemorique telegat:
Solus ubi in silvis Italis ignobilis aevum
Exigeret, versoque ubi nomine Virbitus esset.
Unde etiam templo Triviae lucisque sacratis
Cornipedes arcenur equi, quod litore currum
Et juvenem monstros pavidam effudere marinis.

Virgil. Aeneid. vii. ubi Servius haec notat: Exponit τὸ αἰτίον, nam Callimachus scripsit Αἰτία, in quibus hoc commemorat.

V I I I.

Unde mos dextras jungendi.

Cur dextrae jungere dextram non datur? Virgil. Aeneid. i. ubi Servius: Majorum haec fuerat salutatio. Cujus rei τὸ αἰτίον Varro Callimachum secutus exponit, afferens omnem eorum bonorem dextrarum constituisse virtute, ob quam rem hac se venerabantur corporis parte.

I X.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit : ad quem cum venisset per noctem Thasius, a canibus laniatus est : Unde nullus canis Delon accedit, auctore Callimacho. Scholiastes ab Ibin Ovidii. Refer ad Aitium.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur gustatio. Callimachus intestia: Jentaculum proferre Jovi. Fulgentius, de sermone antiquo. Viri eruditi emendant, in Ectis, sive Aitius. BENTL. Quos ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Graeco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse. ERNEST.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κῆϛ ἐλαφρότερον,
Κῆροι τ' Φιλέουσιν, ἐὼν δ' ἐμιν οἶα ταχῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκίῳ ἄλγος ἄγνοσι θυρεῶν.

Senex autem ille levius confenescit,
Quem pueri amant, & suum tanquam parentem
Manu ducunt usque ad propriam januam.

Stobaeus Serm. cxiv. Γηράσκει δ' ὁ γέρον &c. Καλλιμαχ. ἢ πρώτη ἐπὶ. Legendum αἰτίων, & pro αἰ passim occurrit in libris Graccis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰτίων pro αἰτίων. BENTL. At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλάγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, judicat Cel. Valkenarius. Nam Αἴτιον non carmine elegiaco scripta fuisse. In altero versu Cel. Rubakenius Ep. Crit. II. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dysc. Exc. p. 433. Φιλέουσιν, ἐὼν δ' ἐμιν. Ceterum versiculos ultimos expressit Tibullus I. 4. 80. *Deducat juvenum seducta turba senem.* ERNEST. Horum versuum pars est apud Lu-

clanum Amor. T. II: p. 451. ὁλοῖτο ᾧ ὡς ἀλλοῦς κατὰ τὴν ἡ
σοφῶν δόξαντι,

ἢ παιδὸς τε νῆι, καὶ μάντις ἵπποι,
Γράσει δ' ὅ γ' ἔστι καὶ ἑλαφρότατα κῆρυ
Τὸν φιλέει.

Tacent interpretes novissimi. Enimvero indigebat ille locus me-
delae & notae. Nam primus versus ὅ παιδὸς τε νῆι non est Cal-
limachi, sed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius testimo-
nii indicio, distinguendus. Plato Lyfide p. 109. Η. ἀλλὰ ψῆ-
διδ' ὁ ποιητής, ὡς ἴσθι,

ὁλοῖτο ἢ παιδὸς τε φίλοι, καὶ μάντις ἵπποι,
Καὶ κούης ἀγρόται, καὶ ξυῖτο ἀλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum versuum auctorem nominant.
Sed illos e Solonis elegis ductos esse, patet ex Hermiae Philo-
sophi Commentario MS. in Platonis Phaedrum, e quo plusculā
verba eo libentius adscribam, quod simul lex Solonis plenius,
quam ab Aeschine c. Timarch. p. 60. commemoratur: Ὁ δὲ Σόλων
ἐν τοῖς νόμοις, καὶ πρὸς πᾶσι ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τῇ ἐραστῇ τῇ ἐρωμένῃ
διδύλακε, καὶ τοῖς ἐλδομένοις τὸ ἡπιότατον ταπεινὸν, δῶλον παλίντας
ἐρεῖ, ἐφαλοφῶν δὲ, (leg. τε) καὶ τὸ ἀσπράττον, καὶ τὸ λιπὸντα τῶν τά-
ξιν, καὶ τὸ μὴ δρέψαντα τὰς γυνᾶς, μηδὲ δάψαντα, καὶ τὸ φρυγῶν δι-
δυκέα. (leg. προδεδυκέα) καὶ ἐν τοῖς ποιήμασι ὡς καλῶ τὸ ἐρεῖν μνη-
μοσύνην λέγειν.

ὁλοῖτο, ἢ παιδὸς τε φίλοι, καὶ μάντις ἵπποι,
Καὶ κούης ἀγρόται, καὶ ξυῖτο ἀλλοδαπός.

καὶ ἴτι

Ἔργα δὲ Κυπρινοῦς εἰν μοι φίλα, καὶ Διοῖσιν,
Καὶ Μυσίοις, ἃ τίθασ' ἀνδράσι εὐφροσύνας. RUTHKEN.

X I I.

Ἄπ' ὀτλίγῃσι αἰὲν ἄλειφα ρεῖ.

De capillis semper unguentum fluit.

Etymologicon: Ὀτλίγῃσι, αἱ τρίχες, ὡς τῇ Καλλιμάχῳ ἐ τῷ
πρῶτῳ Αἰτίῳ, Ἄπ' ὀτλίγῃσι αἰὲν ἄλειφα ρεῖ. Recte Sylburgius; ἐ
τῷ πρῶτῳ Αἰτίῳ. & ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camer-
tis v. Ὀτλίγῃσι. BENTL. Idem versus sine auctoris nomine est in
Schol. Apollon. Rh. I. 1297. ad verbum ὀτλίγῃσι, quo ibi usus
est Apollonius. Tantum ante αἰὲν inferitur conjunctio δ'. Cete-
rum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum pu-
tat, corrigitque: Ὑγρὸν ἐπ' ὀτλίγῃσι αἰὲν ἄλειφας ἴοι. ERNEST.
Ἄλειφα recte dicitur pro ἄλειφας vel ἄλειφας. Vid. Cel. Albertus
ad Hesych. v. Ἀλειφατε. Sic πῆρας, πῆρας & πῆρα. Hesych.
Πῆρα. πῆρας. Literarum ordo postulat. Πῆρα. ρεῖ defenditur ex
Callim. H. in Apoll. vf. 38. Αἱ δὲ κόμῃσι θυόεντα πέδῳ λείβουσι
C c 2 ἔλαια

Ἰλαία· Οὐ λίπ'· Ἀπέλλαν· ἀπαράζοντα ἴσθαι. Propert. III. 15.
31. *Lævis odorato cervicis manabit olivo.* RUHNKEN. Si πῶν ad-
dideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit
ex similitudine præcedentis syllabae πῶν vel τίαν, apertum est:
πῶν ἱερ in Fragm. CCL. HEMSTERH.

X I I I.

Οἷη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι Ἀσβύστιο.

Solaque in fluctibus Tritonis Asbystenfis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστιο, πόλις Λιδοῦς, καὶ ὁ πολῖτης Ἀσβύστις.
Οἷη τε &c. Καλλίμαχος· Αἰτίαν πρώτη. lege Αἰτίαν πρώτη. BENTL.
Bene Bentlejus οἷη adjective capit, quod etiam Cel. Wesselin-
gio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelli-
gunt, ut J. Gronov. ad Stephan. & alii, Callimachum erroris
gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abest Oea. πρώτη fer-
vari potest, intell. βόλαρ. ERNEST.

X I V.

Ἀραχναῖον. Arachnaeum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὅρ'· Ἀργεῖς. Καλλίμαχος· Αἰτίαν πρώτη.
lege πρώτη.

X V.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλός, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος· Αἰτίαν πρώτη.
lege Αἰτίαν.

X V I.

Ποσειδῶν Μισοπόρπιος. Neptunus Misoπόρπιος.

Stephanus: Μισοπόρπιος· Ποσειδῶν, ὁ Ἐρίσιος. ὅταν γὰρ ἐν Ἐρίσιος
τιμῇ, πόλις ᾖ Λεσβοῦ. Καλλίμαχος· Αἰτίαν πρώτη. lege Αἰτίαν.

X V I I.

Βουκεραῖς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκεραῖς, κρήνη ἐν Πλατιναῖς, ὡς Θάσι ἐν τοῖς ὑπε-
ρυψίμασι· ἔα Αἰτίαν Καλλίμαχος.

X V I I I.

X V I I I.

Τρινακρίος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δὲ Αἰτίων πρώτη
Τρινακρίαν πόντον φησὶ. lege Αἰτίων πρώτη.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

X I X.

Ἡ μὲν ἀετράζουσα μέγα πρύφος, ὑψίζωνος

Ἄγυροι εἰσανέδδαν —

Illa quidem attollens magnum frustum, alte cincta
In urbem ascendit.

Etymologicon: Ἄγυροι, τὸ ἄγυ. Καλλίμαχος Ἡ μὲν ἀετράζουσα
μέγα πρύφος ὑψίζωνος ἄγυροι εἰσανέδδαν. Εἴρη δὲ ὡς τὸ ἄγυ ὑπο-
κριτικῶς ἄγυροι. ἔτα θίωι ἐν ὑπομνηματι τῷ β' Αἰτίω. Pro ὑψίζωνος
περόσφι ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus: Ex alte
cinctis unus atriensisbus. Legere etiam poteris ὑψι ἐπ' ἄγυ, sed
melius illud. BENTL. Εἰσανέδδαν pentametrum ingredi non pot-
est, nisi statuas ἑλιδι cujuscumque vocabuli sequentis prima
vocali: potius ergo εἰσανέδδαν quemadmodum ipse Bentleyus pro-
tulit ad Fr. CIV. Satis autem constat Αἰτία fuisse versibus ele-
giacis conscripta: quare si vera est Kusteri conjectura ad Suid.
in v. Πουή, productos a Plutarcho T. II. p. 557. D. tres versus
esse Callimachi, (sunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίως qui-
dem peti non potuerunt, in quo tamen poemate historiae Lo-
crensium virginum mentionem fecerat, ut ostendit Schol. par-
vus ad Il. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc sum-
tos credideris versus binos, quos poetæ celato nomine profert
Etymol. p. 372. v. 4.

Καὶ δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπὶ τ' Ἐρίφῃ,
Χωρὶς ἀπ' ἀνδράπων καὶ ἐπατόμας Εἰραφιώτῃ. HEMSTERII.

X X.

Ὡς Ζεὺς ἐράτῃς τετηκοσίης ἑαυτῆς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiasies Homeri Iliad. α. Τέτων φασὶν ἐπὶ τ' Κρόνῃ δουρατίας
ἡράδῃσιν. τ' δὲ Δία καὶ Ἡραν ἐπὶ ἑκαυτῆς τριακοσίης, ὥς φησι Καλ-
λίμαχος ἐν β' Αἰτίῳ (lege Αἰτίῳ) Ὡς Ζεὺς ἐράτῃς τριακοσίης
ἑαυτῆς.

X X I.

Οὔτεκεν οἰκτεῖρεν οἶδε μόνη πολίων.

Quia misereri scit sola urbium.

Scholjastes Sophoclis Oed. Colon. p. 280. Ὡς πάντων τ' αἰεὶ τ' Ἀθηναίων κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοκρίμενοι τις αἰὶν ἐν τῇ ἐκταδίᾳ, τὴν λέγει, φασί, καὶ ὁ Κυρηνάιος ἐν τῇ τῇ δόξῃ τ' Αἰτίῳ, Οὔτεκεν οἰκτεῖρεν οἶδε μόνη πολίων. BENTL. Hoc fragmentum est ex Elagis, si Αἰτίῳ hexametris scripta fuere, ut ante diximus. ERNEST.

X X I I.

Ζάγχιλον. Falx.

Ifac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. τὸ δὲ ὄντα παρὰ Σελαιῶς (ἀέκλον καλῶ). μίμνη δὲ Καλλίμαχος ἐν δόξῃ Αἰτίῳ. lego Αἰτίῳ. BENTL. Hoc fragmentum plenius est infra n. CLXXII.

Κίρκη γούνη ἀέκλον ὑποχθονίη. RUHNKEN.

X X I I I.

Κυνέτεια. Cynetea.

Steph. Byz. Κυνέτεια, πόλις Ἀργεῶς. Καλλίμαχος δόξῃ. intel-
lige Αἰτίῳ.

X X I V.

Δωδώνη. Dodona.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη. Ὡς ὁνομασθαι δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑποσηματίζει τὸ β' Αἰτίῳ, ὅτι Δωδώνης μίμνη τ' Ὀκταίδαν νυμφῶν. Pro Θρασύβουλον fortasse legendum Θρασύλλου. Cum autem Αἰτίῳ dicit; intellige Callimachi Αἰτία. Scholjastes Aeschyl. Eumen. vers. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑποσηματῇ Καλλίμαχος Αἰτίῳ β' φησὶ, Μελαίνης τ' Δόρυκαλίων καὶ Κροφιστῆ τῷ πεταμῷ γίνετο Μίλαινα τέτομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδάων Δελφός, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί. BENTL. Thrafsybulum tuentur Schol. Homer. ad II. Π. 233. & Etymol. in Δωδοναϊῶν ὁ Ζεύς. HEMSTERH.

X X V.

Phalaris & Perillus.

Plutarchus φησὶ ὡς ὁ Φαλλῶν Ἑλληνιστὴν καὶ Ῥωμαϊκῶν. Φάλαρις Ἀπρωγαντίων τύραννος ἀπτόμενος τὴν παρόντας ξύας ἐπέβλεπε καὶ ἐνόλαζε Περίλλου δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργός, δάμναλιν κατασκευάσας χαλκῶν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς αἰ τὴν ξύας κατακαύει ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόρον τότε γινόμενον δέχεται, αὐτὸν ἐνόλασεν· ἰδὼν δὲ μυκηθμὸν ἀναδεδῆσαι τὴν δάμναλιν ὡς ἐν δόξῃ Αἰτίῳ, lego Αἰτίῳ; & de Callimacho accipe.

TO TPITON TΩN AITION.

LIBER TERTIUS CAUSARUM.

XXVI.

Ἀγροδίτῳ πάσῃσι ὅπῃ προχάησιν ἰφοίτα.

In agris aliquo quovis praetextu ibat.

Scholiasfes Sophoclis, Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάησιν ἰφοίτα, καὶ Καλλιμάχῳ, Ἀγροδίτῳ πάσῃσι ἐπὶ προχάησιν ἰφοίτα, ἐν τῷ τρίτῳ τῷ Αἰτίῳ. Pro ἀγροδίτῳ, quod depravatam est, quid si legamus, Ἀγροδί ποι. Ita quidem Latine verti, potius quam ut lacunam relinquerem. BENTL. Recte. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 43. qui confert locum Aristaeoni L. I. ep. 10. e Callimachi hoc versu expressum: εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσῃ τὴν πατέρα φύγων ἰφοίτα. Possis tamen & legere Ἀγροδί ποι, quod propius accedit vulgatae scripturae. Ceterum bene monet Cl. Pierseus Verosimil. p. 99. e Cydippe potius ductum hunc versum, quem in hac epistola Aristaeoni expressum notavit Cl. Ruhnkenius l. c. ERNEST.

XXVII.

Τὸς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὦδὲ συναιῶ.

Sic quidem fatus est Mnesearchus hospes; sic & ego sentio.

Priscianus, lib. 2. Callimachus tertio Αἰτίῳ, Τὸς μὲν καὶ ὁ Mnesearchus ἔφη ξένος. Parecholae ex Herodiano, p. 194. Παλλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ μέτρῳ εὐρισκόμεναι τὸ μὲν ἀποτελεῖν κοινὴν συλλαβήν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος εἶπεν. Emenda, ut supra ex Prisciano edidimus.

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφῳ, τὸ νεογνὸν παιδίον, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπῳ. Καλλιμάχῳ δ' ἐν τῷ γ' Αἰτίῳ καὶ ἐπὶ σκύμῳ τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας. Apesas.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὅρῳ τῇ Νεμίας, ὡς Πίνδαρῳ, καὶ Καλλιμάχῳ ἐν τρίτῳ, lege τρίτῳ, l. c. γ' Αἰτίῳ.

X X X.

Δηλίτης χορός. Chorus Delites.

Stephanus Byz. verbo Δῆλ^{ος}. ὅτι Δηλίτης ὁ οὗς Δῆλος ἐρχόμε^{νος} χορός, Καλλίμαχ^{ος} τρίτ^{ος}.

X X X I.

Λυκώρεια. Lycoria.

Stephanus: Λυκώρεια, κόμη ἐν Διλοῦς. Καλλίμαχ^{ος} τρίτ^{ος}.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER QUARTUS CAUSARUM.

X X X I I.

Δειπνίας ἔθην μὲν διδίχα^ς.

Hinc Dipnias eum accipit.

Stephanus Byz. Δειπνίας, κόμη Θισσαλίας ὅθι Λάριον, ἐκ
 φασί τ' Ἀπόλλωνα διπνῆσαι πρῶτοι, ὅτι οὐ τ' Τίμκειον καθαρίως ὑπὲρ
 σπινθ. καὶ τὸ παιδί τῷ Ἀλκίμοι^{τι} τ' δάφνης ἴδι^{ος} καὶ τῇ παρὰ γυναι
 κὴν διπνῆ. Καλλίμαχ^{ος} τιτάρτ^{ος}, Δειπνίας ἔθην μὲν διδίχα^ς.
 Scribe τιτάρτ^{ος}, nempe τ' Αἰτίων. Cod. MSS. Holstenii habent
 διδίχα^ς; ipse sic legit, Δειπνίας ἔθην μὲν διδίχα^ς. Sed sine
 dubio legendum, διδίχα^ς; & versus est elegiacus. Hesychius
 διδίχα^ς, ἡσπασαί, ἀσπασαί.

X X X I I I.

Μυτανίδα Λέσβου. Lesbium Mytanida.

Stephanus: Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτων^{ος} τ^{ης}
 προσιδού^{σης} καὶ Μυτιλήνης. ὅθι Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχ^{ος}.
 καὶ τῷ τιτάρτ^{ος}.

ΑΡΓΟΥΣ ΟΙΚΙΣΜΟΙ.

Laudatur hic liber a Suida. ERNEST.

Α Ρ Κ Α Δ Ι Α.

Ad hunc librum forte respexit Schol. Homer. II. Σ. 487. ubi
 historiam de Callisto a Jove compressa & deinde in stellas rela
 ta esse ait apud Callimachum. ERNEST.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ. DE VENTIS.

X X X I V.

Suidas v. Καλλίμαχ^{ος}, τ' αὐτὸ βιβλίον ἐστὶ καὶ - ὅθι Ἀνέμων.

XX XV.

X X X V.

Ἄνεμοι Ἐκνεφία, ἀπόγειοι, ῥινδείαι, κολπία,
ορεία, ὀρεσία.

Venti e nubibus, e terra, e fluviiis, e sinubus
maritimis, e montibus.

Achilles Tattius, Isagoge in Aratum : Καὶ τὰς μὲν ἐκ νεφῶν λέγου-
σιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλεῖσθαι Ἐκνεφίας· τὰς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογέμους.
τὰς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ῥινδείας· τὰς δὲ ἀπὸ κάλπων, Κολπίας· ἀπὸ
δὲ ὄρων, Ὀρίας ἢ Ὀρεσίας. καὶ ᾧ παρὰ Ἀριστοτέλει οὐ τῷ αὐτῷ Ἀέμων,
καὶ παρὰ Καλλιμάχου ἔστι ὀνομάζον. Ubi nullus dubito, quin &
Callimachi liber αὐτῷ ἀέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ. BRANCHUS.

X X X V I.

Δαίμονες εὐμνύοντατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμους
γενάεσχα.

Dii facile hymno celebrandi, Phoebe & Jupiter,
Didymorum auctores.

Hephaestion p. 30. de Choriambico metro : Καὶ τῷ πιπταμέντῳ
δὲ Καλλιμάχῳ ὅλον ποίημα τὸ Βράχον συνήθηκε· Δαίμονες εὐμνύοντα-
τοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμους γενάεσχα. Vulgatae quidem editio-
nes Βάκχον habent; sed tres quibus olim usus sum Codd. MSti
clare exhibent Βράχον. Quae lectio verissima est; ut constabit
ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambico:

Nec non & memini, pedibus quater bis repetitis,

Hymnum Battiadem Phoebo cantasse Jovisque

Pastorem Branchum: quem captus amore pudico

Fatidicas sortes docuit depromere Paeon.

Ubi reposuimus quem captus: nam libri editi praeferunt quom.
Pastorem Branchum, delicias Apollinis, nemo nescit. Porro in
Hephaestione pro διδυμων, scribendum Διδύμων. Didymus Mileti
erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδύμαϊ· Ἀπόλ-
λων καὶ Διδυμίδος ἀπὸ τῆς ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλιμάχῳ· Φοῖβέ τε
καὶ Ζεῦ Διδύμους γενάεσχα. Notandum γενάεσχα numero singulari, ut
ad solum Jovem referatur: sed melior est Hephaestionis lectio,
γενάεσχα. Didyma enim & Jovi & Apollini sacra erant: vide
Stephanum. BENTL. Pro edito a Bentlejo & Spanhemio εὐμνύον-
τατοι edidit αἰνῶν. quod exhibet editio Parisiensis Hephaestionis,
unde hoc fragmentum sumsit uterque. Est igitur vitium opera-
rum, male a Graevio etiam Indici illatum. Vitium hoc anim-
advertit etiam Fabric. B. G. III. p. 483. ERNEST.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. GALATEA.

X X X V I I.

*Η μᾶλλον χεύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν,
 *Η πέγκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπελος ἄλμης.
 Aut potius aureis superciliis factum piscem,
 Aut percas, & quotquot alia fert vastum profun-
 dum maris.

Athenaeus lib. viii. p. 284. Καλλιμαχῶ ἐν Γαλατείας τ' χρύσειον. *Η μᾶλλον χεύσειον &c. Et ex eo Eustathius ad Iliad. ii. p. 1088. Ἐπεὶ δὲ τ' χρύσειον ἱερὸν φασὶν ἰχθῦν ὡς καὶ Καλλιμαχῶ ἐν Γαλατείας ὑπὸν, χεύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ
 DE NOMINIBUS NATIONI ALCUI
 PECULIARIBUS.

X X X V I I I.

*Εἰρασιχολῶ, ἱτίμοι, Σαλχηδόνιοι. Τριχῖδα, χαλκίαι,
 ἰκίαι, ἀθηναίαι.

*Οζανα, ὁσμύλιον, Θύριοι. *Ιωπίαι, ἱτίμοι, *Αθηναῖαι.

Athenaeus lib. vii. p. 329. Καλλιμαχῶ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει ὕτως· *Εἰρασιχολῶ &c. ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγει ἰχθύων ὀνομασίας, φασὶν· *Οζανα &c. Inde Eustathius ad Odyss. t. p. 799. Τὸ δὲ ὡς Καλλιμαχῶ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὡς φασὶν *Αθηναῖαι, αἶα, *Εἰρασιχολοί, τριχῖδα, χαλκίαι, ἰκίαι, ἀθηναίαι, ἵομα μὲν ἰχθύος ἐξ ἐρῶν ὀνομασίαις. Nota apud Athenaeum ἰωπίαι. Huc igitur referendus Hesychii locus; *Ιωψ, ἰχθύος τοῖος ὡς Καλλιμαχῶ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγει ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, εἶναι μετανομασθῆναι ἰχθύων, partem fuisse huius operis, quod ἰθνηκαὶ ὀνομασίαις infcribitur. Dubito, an huc pertineant loci sequentes ex Strabone. BENTL. Fabric. B. G. III. p. 483. probat hanc conjecturam, sed vult addi μνηῶν προσηγορίας καὶ ἰθνη καὶ πόλει, quas pariter esse putat partem ὀνομαστικῶν ἰθνηκαίων, v. Fr. CII. ERNEST.

X X X I X.

Γαῦδος, Καλυψὺς νῆσος. Κόρυρα, Σχηρία.
 Gaudus, Calypsus Insula. Corcyra, Scheria.

*Απολλόδορος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμαχῶν, ὅτι καί τις γραμματικὸς ἀν-
 ὡς τῶν Ὀμηρικῶν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν ἐκκαλισμὸν τὴν τέτοιαν εἶναι ὡς τῶν
 πλά-

ἐκάλει φρέζ). Γαῖδον κὶ Κόρυραν ὀνομάζει. Strabo lib. i. p. 44. & lib. vii. p. 299. (Ἀπολλόδωρος φησι) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγράμει εἶναι, Καλλιμαχῶν δὲ μὴ πάνυ, μεταποιεῖν γὰρ γραμματικῶς, ὅς τιν' ἑαυτῷ, Καλῶς ἡσὼν φησι, τίν' δὲ Κόρυραν, Σχῆριαν.

ΕΚΑΛΗ. HECALE.

X L.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras : quod extat Anthol. lib. i. cap. de Poëtis :

Καλλιμάχῃ τὸ τερστὸν ἔπος τόδῃ. δι' ἣ' ἰπ' αὐτῷ
Ὡς τὴν μουσίαν πάντας ἴσουςι κάλως.
Ἄισθ' ὃ' Ἑκάλης τε φιλοξείνῳ καλῶν,
καὶ Θησὶ Μαραθὼν τὴν ἐπὶ θύκῃ πόνης.
Τὴ σοὶ κὶ παρῶν χειρῶν δῖνος εἴη ἀρέσθ',
Μάρκελλε, κλεινὴ τ' αἶσα ἴσος βίετι.

Nota Hecalen dici τερστὸν ἔπος, *tornatum carmen* : Ita Aristophanes alicubi : Τέρπει πάσαν ῥῆδαν. Propertius :

Incipe jam angusto versus includere torno.

Horatii locus in Arte Poëtica cuiusvis est in promptu :

Et male tornatos incudi reddere versus.

Jam diu est, cum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diversas, *Tornum* & *Incudem*, una conjunxerit. Recte illi quidem & vere. Ego vero Horatium subtili siquis alius, & castigato judicio poetam extra culpam esse dico ; codices autem esse depravatos. Videamus totum locum :

Quintillio si quid recitares ; corrige sodes
Hoc , agebat . Et hoc . melius te posse negares ,
Bis terque expertum frustra . delere jubebat ,
Et male tornatos incudi reddere versus .

Lego :

Et male ter natos incudi reddere versus :

Sententia clara & perspicua : Quereris te bis, *TER* frustra conatum esse versus istos lambendo & fingendo meliores reddere. Ergo, ait Quintilius, versus, qui *TER* male exierunt, profusus abjice ; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos, sed *incudem* ad novos formandos. Versus ter *MALE NATOS*. Sic ipse Horatius, Epistolarum lib. ii. Ep. i.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille
Cboerilus, incultis qui versibus Et MALE NATIS
Retulit acceptos regale numisma Pblippus.

Etymologicon : Ἑκάλη, κῆλις, αἷς ἢ κ' ποιήμα ἔγραψε Καλλίμαχος ἢ πρὸς αὐτὴν πάντας καλῶσα. ταύτῃ Ἑκάλῃ ἔλεγον αἱ παλαιαὶ ἐποποιεῖσθαι ἴδον δὲ αὐτῇ λῆξ' τὸ ἐπὶ εἶναι Θησίαν.

Qualis in Aethaea quondam fuit hospita terra
Digna sacris Hecale, quam musa loquentibus annis
Batiadae veteris mirando tradidit aevo. BENTL.

De Hecale Callimachi v. Politiani Miscell. c. 24. Fabula de Hecale breviter traditur a Plutarch. in Theseo p. 6. B. ERNEST. In Etymologi loco, quem Bentlejus affert, Cod. Leid. pro 'Εκάλην habet 'Εκαλήην, ut Jo. Meursius Theseo cap. X. correxit e Plutarch. Thef. p. 6. B. ἴθου γδ 'Εκαλήσιον οἱ πίμπζ δῆμοι συνόντες 'Εκαλήσι Διί, κὴ τὴν 'Εκάλην ἐτίμων, 'Εκαλήην ὑποκορίζομεναι. Nec tamen mihi 'Εκαλήην legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco scripserim 'Εκαλήσιον. 'Εκαλή, 'Εκαλήσινα, ut Κόνη, Κορίννα, Φίλη, Φίλιππα, &c. Forte huc pertinent Callimachi versus ex Hecale apud Suidam v. Κομήται.

—— Τὺτε γδ αὐτὴν
Κομήται κάλειον περιγίγεις — RUHNKEN.

X L I.

Τῶν δὲ ἐ πάντες ὀδῖται

Ἥρα Φιλοξενίης· ἔχε γδ τέρας ἀκλήϊστον.

Honorabant autem eam omnes viatores

Ob hospitalitatem: habebat enim domum nunquam clausam.

Scholiasfes Aristoph. ad Acharn. p. 266. Οὐ δὲ πόν' ἔχῃ ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῇ πολλῷ ξένους ἀποδεχομένη. (lege ὑποδ.) Καλλιμάχῳ· οἱ 'Εκάλη· τῶν δὲ ἐ πάντες ὀδῖται ἢ ῥα φιλοξενίης ἐχέειν ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἔχ' ἐς γῶν τέρῳ ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γδ τέρῳ ἀκ. Suidas: 'Εκάλη, ὄνομα πόριον, ἡ πρὸς ἡ παρα Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλῶσα. ἔχε γδ τέρῳ ἀκλήϊστον. lege τέρῳ. Φιλοξενίης; autem casu genitivo post τῶν. i. e. ἵστα φιλ. ut ἵσανῶ σε τῷ ἀρίστῳ. BENTL. In verbo ἔχων variant libri Aristophanis & Suidae. Sed ἔχε verum est. Ἥρα denique uno verbo legendum, pro χάριν, ut placet Cel. Valkenario. Hesych. Ἥρα, (sic scribendum putant recte viri docti) χάριν. Quamquam ibi non adverbialiter, sed substantive accipitur; nil tamen impedit, quominus etiam illo modo dictum sit. Kuhnii ad Aelium. V. H. XIV. 14. & Kuster. ad Suidam l. c. pro τέρῳ legunt εἴρος. ERNEST.

X L I I.

Ἀεὶδῇ καὶ πῦ τις ἀνὴρ ὕδατηγὸς Ἴμαϊον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ἴμαϊον.

Scholiasfes Aristoph. Ran. p. 180. Τὸ ᾄσμα, ὃ αἶδουσι οἱ ἀντληταί, καλεῖται Ἴμαϊον· Καλλιμάχος· Ἀεὶδῇ καὶ πῦ τις ἀνὴρ ὕδατηγὸς Ἴμαϊον. Suidas: Ἴμαϊον, ᾄσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἵμαϊν· οἱ δὲ, μυλωθρίκον. Καὶ πῦ τις ἀνὴρ ὕδατηγὸς ἵμαϊον αἶδῃ. Καλλιμάχος· Ἐκάλη. lege ὕδατηγός. Idem alibi: Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλητῶν. BENTL. Legendum potius ex Moschopulo πρὸς Σχιδῶν p. 16.

—— καὶ πῦ τις ἀνὴρ ὕδατηγὸς ἵμαϊον αἶδῃ. RUHNKEN.

XLIII.

Αἰὸν ὄφελος θανάειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

Utinam morereris, aut nunc postremum saltares.

Suidas: Αἰὸν ὄφελος θανάειν ἢ παύσασθαι ὀρχήσασθαι· ἐπεὶ δὲ τὴν γλαῦκος ἔσται λάβωσι τὰ παῖδια παύσονται· ἢ δὲ μὴ βλέψωσα δι' ἡμῶν, ὥστε ὀρχήσεται· ἢ ἔσται πληγὴ τελευτῶσα εἴςφει, ὥστε ὀρχυμένη. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει ὡς αὐτῆς. Versum ita restituendum puto, ut supra edidimus.

XLIV.

Ἀρμοῖ πε κακείνῳ ἐπέπριχε λεπὶὸς ἱυλος.

Nuper & illius genas vestiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἀρμονίως· Ἀρμοῖ πε κακείνῳ ἐπέπριχε λεπὶὸς ἱυλος. Apud Suidam est αὐτὸς ἱυλος, mollis lanugo. Ἀρμοῖ πε, ἀρτίως, νωσί. ἔτω Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Ἀρμοῖ πε κακείνῳ ἐπέπριχε αὐτὸς ἱυλος. BENTL. Apollon. Rhod. I. 972. Ἰσο πε κακείνῳ ἐπέπριχε αὐτὸς ἱυλος, ubi Schol. Ἀρμοῖ πε κακείνῳ ὑπεταχ. αὐτὶ τῷ ἀρτίως, νωσί. Callimachum imitatus videtur Apollonius. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 53. ERNEST.

XLV.

Νηπιῆς ἦτ' ἀγρὸς αἰοιδίμος Ἀδρήστεια.

Ubi Nepeae ager celeberrimus Adraestea.

Apollonius Argonaut. I. v. 1116. Ἀγυ τε καὶ πεδίον Νηπιῆς Ἀδραεστίας. Ubi Scholiastes: Πεδίον Νηπιῆς ἐστὶ ὡς Κύζικον· Μημεριον δ' αὐτῷ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Νηπιῆς ἦτ' ἀγρὸς αἰοιδίμος Ἀδρήστεια. Scribo, ἦτ' ἀγρὸς, Νηπιῆς ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

XLVI.

Βυσόον, ὅντε μύωπα βοῶν χαλίσσον ἀμορβοί.

Boum agitatore, quod oestrum vocant armenorum custodes.

Suidas: Μύωψ, μυῖα τις ἐπιβίβουσα τὰς βύς λίγεται παρὰ Καλλίμαχον ἐν Ἑκάλῃ, βύς σῶος μύωψ, ὃ τὰς βύς σοῶν καὶ δάκνει. lege βυσόος μύωψ. Scholiastes vetus ad x. Odyss. Οἶσρος ὁ λογόμενος μύωψ. ἐστὶ δὲ ζῷον ὑπόχαλκον τὴν μορφήν, ἧτις ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὄτα τῶν βοῶν, ἐξοισρεῖν ἀναγκάζει τὰς βόας. καὶ Καλλίμαχος· Βύς σοῶν ὅντε μύωπα βοῶν καλίσσον ἀμορβοί. lege βυσόοι, ὅντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ζῴων ἀπεργιᾶται· καὶ Καλλίμαχος, ὡς τῶν μύωπος βύσοοι. ἔτι μύωπα βοῶν καλίσσον ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος ὡς τῶν μύωπος. βυσόοι ὅντε.

XLVII.

Ὡς ποτε λύχνῳ

Δαιομένῳ, πυρρὸντες ἄδην ἔγινοντο μύκητες.

Ut olim lucerna

Ardente, affatim est ignitorum fungorum.

Scholiasfes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὕγρον τῷ
 ἥμενος τῷ ἱερῶντος, ἀφ' ἧς τινος σπιθῆρας· ὅπως καὶ Καλλίμαχος πα-
 ρας ἔπει· Εὐτ' αἰ λύχνῳ καιομένου ἄδην ἔγινοντο μύκητες. Scholiasfes
 Aristoph. ad Vesp. p. 320. Φασιν ὅτι κατὰ μέλλωντος γυναικῶς, αἱ αὖτε
 τῷ Θρακιδῶν τῷ λύχνῳ σπιθῆρας ἀπακιδῶσιν, ὡς μύκηται· ἢν λέγει
 καὶ Καλλίμαχος· Ἄδην ἔγινοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in
 Bibliotheca publica Oxonlii. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκητες. καὶ
 πόσα σημαίνει; δ'. Τὰ καὶ ὅσα τὰ ἱπικαίμωνα τοῖς λύχνῳ, αἱ παρὰ
 Καλλίμαχον Ἐκάλῃ· Ὡς ποτε λύχνος δαιομένης πυρρὸντες ἄδην ἔγινοντο
 μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλίμαχον Ἐκάλῃ, & reliqua, sic
 uti edidimus. BENTL. E vestigiis scripturae ap. Schol. Arati
 Cl. Valkenarius corrigit: Εὐτ' ἄρ' αἰ λύχνῳ Δαιομένῳ. Theocrit. Id.
 XLIV. 51. — λύχνῳ ἄρ' αἰ δαιομένῳ. ERNEST.

XLVIII.

Οἷον καὶ Ἀπόλλωνα παναρκίος ἡλίοιο

Χῶρι Διγτρύγῳσι, καὶ εὐποδα Δηϊώτην

Ἀρτέμιδος.

Qui etiam Apollinem ab omnia illustrante sole

Distinguunt, & pulchram Proserpinam

A Diana.

Scholiasfes Pindari Nem. 1. Ἐχοι δ' αἰνὴ φούλας δῖας Ἀρτε-
 μίδος λέγει τῶν Ὀρτυγίαν, αἷον ἰδιαιτῆμα καὶ Διγτρύγῳσι, ἰεῖαν δ' αἰ τῶ
 πᾶσαι ἦσαν τῇ Φερσιφόνῃ φασιν. ὅτι δ' αἰ αὐτῇ ἔστι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλ-
 λίμαχος. ἐν Διγτρύγῳσι (lege Ἐκάλῃ) Οἷον καὶ Ἀπόλλωνα παναρκίος ἡλίοιο
 χωρίον Διγτρύγῳσι καὶ εὐποδα Δηϊώτην Ἀρτέμιδος. Pro αἰ αὐτῇ, lege ὅτι
 δ' αἰ αὐτῇ ἔστι τῇ Ἀρτέμιδι: eadem est ac Diana. Rationem reddit
 Scholiasfes, cur Ortygia sive Sicilia Pindaro dicatur δῖος Ἀρτε-
 μίδος, cubile Dianae: Scilicet eam insulam sacram esse Proserpi-
 nae; quam eandem esse Dianam. Id vero probat autoritate
 Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, & Pro-
 serpinam a Diana alios esse voluerunt. Pro χωρίον reposuimus
 χῶρι, i. e. χωρίς. de quo vide Etymologicon & Eustathium. Δηϊώτης
 est Proserpina; utpote Δηΐ, i. e. Cereris filia. Denique huc per-
 tinent illa Suidae: Παναρκίος, τῷ μεγάλῳ, τῷ δυνατῷ. ἡλίοιο δ' αἰ
 παναρκίος. τῷ πανταχῶς λάμποντος. Respexit ad hunc ipsum ver-
 sum - παναρκίος ἡλίοιο. BENTL. Sed quomodo altera in Δηϊώτην
 PRO-

producatur, non video. Itaque malim cum Cel. Valkenariio scribi
Δαίτη, i. e. Δαίτης θυγατρὸς, ut ἡρώδη. Ε' χαίρει Δαίτην. Scaliger in
margine Pindari fecerat Χάριν ἀπότην. Valkenarius mavult, Ὀφρ
ἀπότην. ERNEST.

X L I X.

Ναὶ μὰ τὸ ῥίγκον

Σύφαρ ἑμὸν, καὶ τὺτο τὸ δένδρεον αὖτον ἰὸν περ.

Per rugosam

Pellem meam, per hanc arborem quamvis aridam.

Suidas: Ναὶ μὰ τὰ. Καὶ μὰ τὸ ῥίγκον σύφαρ ἑμὸν. ὃ ἐστὶ δερμα.
Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ. Ναὶ τὺτο δένδρον αὖτον περ ἰὸν. Idem alibi:
Σύφαρ, τὸ δερμα, ἢ ἀνθρωπῆ. Ναὶ μὰ τὸ ῥίγκον σύφαρ ἑμὸν, καὶ
τὺτο τὸ δένδρον αὖτον ἰὸν περ. Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ. Scholiastes Apo-
lonii Rhod. I. vñ. 669. ῥίγκοισι, ῥυσοῖς. ἢ δὲ λίξις παρὰ Καλλι-
μάχῳ. Ναὶ μὰ τὸ ῥίγκον σύφαρ ἑμὸν. Pro δένδρον lege δένδρεον; &
versum restitue, uti supra edidimus.

L.

Γεγήμενοι πίτυρὶν τε καὶ ἣν ἀπυθήκατο λυχνῇ

Εἰς ἀλὶ ῥήχαλ' φθινοπωρίδα.

Olivam sponte decidentem, & furfuraceam, & quam
reposituit.

Ut in sale natet albam autumnalem.

Athenaeus lib. xi. Καλλιμάχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ γῆν ἔλασεν καταλίγῃ;
Γεγήμενοι πίτυρὶν τε. Huc itaque Suidas respexit: Γεγήμενοι, τὴν
ἐν τῷ δένδρῳ πιπαινέσθαι ἑλαιῶν. πίτυρὶν τε καὶ ἣν ἀπυθήκατο λυχνῇ,
τετίσι τὴν συνθλασθῆσαν, καὶ ἀπὸς ἀπυθῆσθαι ἑλαιῶν. εἰς ἀλὶ δὲ ῥήχαλ'
φθινοπωρίδα, τὴν κολουμβάδα λέγῃ. Idem in Φθινοπωρον. - καὶ φθινοπωρίδα,
εἰς ἀλὶ ῥήχαλ'. φθινοπωρίδα, τὴν κολουμβάδα λέγῃ. Illud non praeter-
mittendum, εἰς ἀλὶ ῥήχαλ', hic notare olivam in turia innatantem.
ἀλς itaque pro ἄλμῃ, unde caedem olivae etiam ἄλμῃδης
dictae. Notandum quoque τὸ ῥήχαλ': nam ea ratione ῥηκτρίδης quo-
que & κολουμβάδης vocatae sunt.

L I.

Διομήτην ὑπὸ βυσὶν ἑμὴν ἐφύλασεν ἄλσα.

Pulsatam a bubus aream meam custodiebat.

Etymologicon: Ἄλσα, ἢ ἄλως, ἢ ἄλω καὶ ἄλως, ἐξ ὧν ἢ αἰτιατικῇ
τῇ ἄλσῃ. ὥστε Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ. Διομήτην ὑπὸ βυσὶν ἑμὴν
ἐφύλασεν ἄλσα. BENTL. Suidas sic laudat hunc versum, tacito
Callimachi nomine:

Διομήτην ὑπὸ βυσὶν ἑμὴν ἐφύλασεν ἄλσα.

Kuste-

Kufterus non videbat esse versum Callimachi, qui rectius legere-
retur apud Etymologum: in quo MS. Leid. habet etiam *δυσωρὶν*,
& *ἰφύλασσαν*. Accusativus haud dubie restituendus e MS. & Sui-
da, referendusque ad *ἄλωνα*, *aream pulsatam bubus*, & dein *ἐπὶ*
e Suida, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 43. sed *ἰφύλασσαν*
servem. Lexicon MS. Bibl. Reg. Paris. *Δυσωρὶν ἐπὶ βυσσὶ ἰφών*
ἰφύλασσαν ἄλωνα. ERNEST.

L I.

Ἄρχιος ἢ χρίσειν ἔλων Αἰδηψοῦ ἄορ.

Paratus, aut manibus capiens Aedepsum enssem.

Stephanus Byzant. Αἰδηψοῦ, πόλις Εὐβοίας - ὁ πόλις Αἰδηψοῦ.
Καλλίμαχος Ἐκάλη Ἄρχιος &c. Sententia mutila est. Αἰδηψοῦ ἄορ
est quisvis ferreus vel aeneus ensis. Nam Epitheton est commu-
ne, ut Ἀχαιῶν ὕδωρ. Quia prope Aedepsum erant aeris & ferri
metalla.

L I I.

Αὐτοὶ μὲν Φιλέουσ', αὐτοὶ δὲ τε πεφρίχασον,

Ἑσπέρειοι Φιλέουσιν, ἅταρ συγίγιστον ἔων.

Iidem amant, iidem & oderunt,

Vesperatinum amant, oderunt matutinum.

Olympiodorus in Meteora Aristotelis p. 12. Ὅθεν φησὶν ὁ Ἐξ-
ηγητὴς καὶ μόνον κατ' ἐξαιρέσειν ἔων καὶ ἰσπέρειοι λέγουσιν ὅτι ὁ Ἀφροδίτης
ἀστὴρ, καὶ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἔων καὶ ἰσπέρειοι φαίνοσιν. ὅτι καὶ ὁ
αὐτὸς ἔστι καὶ ἔω καὶ ἰσπέρειος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰκαλλῇ
(lege Ἐκάλη) ἡνίκα μὲν καὶ φαίει τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα.

Αὐτοὶ μὲν Φιλέουσ', αὐτοὶ δὲ τε πεφρίχασον,

Ἑσπέρειοι Φιλέουσιν, ἀπενυγίγιστον ἔων.

Ὁ δὲ Ἀφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἰσπέρειος ἔστι καὶ ἔω. ἰωὴς μὲν, ἰπιδιη προσηγορία
τῆς ἡμέρας ἰσπέρειος δὲ, ἰπιδιη καὶ μὲν δύνει αὐτὴ φαίνεται. Euslathius ad X.
Iliad. p. 1273. Ἑσπέρειος ὁ καὶ ἰσπέρειος κατὰ καμῶν μεταβολῶν, ὡς
καὶ Καλλίμαχος δοκεῖ, ἵνα φησὶν, Ἑσπέρειοι Φιλέουσιν, ἅταρ συγίγιστον
ἔων. Johannes Tzetzes in Epistola: Οὐδὲ κατὰ τὴν Κυρηναίων Καλ-
λίμαχοι, ἰσπέρειοι Φιλέουσιν. Et in Chiliadibus p. 158.

Ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος ἄτος ὁ Κυρηναῖος

Περὶ τινος ὡς σωζομένου τάξιν ἐν τῇ Φιλίᾳ,

Ἀλλὰ μεταβολῶν καὶ μετατροπῶν,

Ταῦτά φησι κατὰ ῥητόν, ἀπὲρ ἀκύνον μάθε.

Ἑσπέρειοι Φιλέουσιν, ἅταρ συγίγιστον ἔων. Sed errat bonus vir Tzetzes,
& cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem versiculum
esse putant, de iis qui in amicitis infideles sunt & inconstantes.

Loqui-

Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Hesperum festinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novae nuptae, si castae sunt, Hesperium metuunt, matutinum amantes Virgilius in Ciri:

*Postera lux ubi laeta diem mortalibus aluit,
Et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta;
Quum pavidae alternis fugitant optantque puellae,
Hesperium vitant, optant ardescere solem.*

Ubi vix dubito quin corrigendum sit, *Optant ardescere solem.* BENTL. In loco Olympiodori in verbis *ἡλικὰ μὲν ἡ φάβηται τοῖς ἀνθρώποις τ' αὐτὰ* latere verbum Callimachi putat Cl. Valkenarius: de quo profecto dubitare non sinit & contextus totius orationis, & res. Callimachus dixit: cum eadem hominibus eveniant, ceruntur tamen non eodem modo adfici, sed mox laetari, mox timere. Verbum ipsum sic tentat: *Ἡλικὰ δὲ ἀνθρώποις καὶ ἡμεῖς τ' αὐτὰ φάβηται*. Difficile est certi quid proferre. Idem in vf. 3. bene praefert lectionem Eustathii & Tzetzae, *ἀπὸρ ευγύνου* (male enim in priori editione laudabatur ex Eustathio *ἀπὸρ*.) De Hespero grato sponsis, ingrato nuptis, est etiam venustus locus ap. Catullum in Carm. Nuptiali LXIII. ubi v. etiam Jos. Scaliger. ERNEST. Venustior & Callimachi acumine dignior est lectio, quam Anna Fabri p. 347. & If. Vossius ad Catull. p. 153. de conjectura posuerunt: *Αὐτὸν μὲν φίλιντο*, αὐτὸν δὲ τε πικρύναντο. Cinna apud Servium ad Georg. I. 288.

*Te matutinus flentem conspexit Eous,
Et flentem paullo vidit post Hesperus idem.* RUHNKEN.

L I I I.

— Ἡ δ' Ἐκλόησι;

Τῷ καὶ οἱ γένος ἔσκα —

Illa vero sensit,

Quod sitius esset.

Ammonius de similibus & differentibus vocabulis: *Τῷ καὶ καὶ Ὀδῷκα ἀλφῶφι*. τὸ μὲν ἡ τῷ καὶ, ἔστι τῷ καὶ ἔσκα. τὸ δὲ Ὀδῷκα, ἀπὸ τῷ ὄτι. Ἀμαρτυρία δὲ Καλλιμαχῶ. ὡς Ἀσκάλη (lege Ἐκάλῃ) κατὰ τοῦ τρέφει, λέγον, τῷ καὶ Αἰγυῖος ἔστι. ὅτι τι δὲν ἡπύει, ἔσκα, τῷ καὶ οἷσι, καὶ ὅτι αὐτὸ τῷ ἔσκα, τῷ καὶ ἔσκα. Sed in Etymologico magno scriptum est, non τῷ καὶ, sed Ὀδῷκα. v. Καλέμα. v. Κοῶ, τὸ καὶ αὖτε, Ἡ δ' Ἐκλόησι Οὐδῷκα γένος ἔσκα. Καλλιμαχῶ. Sine dubio idem locus est, qui ab Ammonio laudatur. Helladius in Chrestomathia: *Μακκῶν, ἀρχαῖα, τὸ μὲν καὶ, ὅτι τὸ καὶ ἔσκα. Καλλιμαχῶ δ' ὡς Ἐκάλῃ, καὶ ὅτι φησὶ ἀπὸ τῷ ἔσκα. Suidas: Ἐκλόησι, ἔσκα, καὶ κατὰ Καλλιμαχῶ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta sententia)*

Ἡ δ' Ἐκλόησι,

Τῷ καὶ Αἰγυῖος ἔσκα.

Tom. I.

D d

Sen-

Sensit, quod Aegeus haberet. Aegeus, pater Theseus. Theseus vero hospitio accepit Hecale.

L I V.

Ἰαπίς. Japis.

Stephanus Byzant. Ἰαπίς, χωράδιον Ἀττικὸν ἐν Μάγαρα ἐπαύρα, ἐν Καλλιμαχῷ Ἐκάλη.

L V.

Λύρκειον. Lyrceum,

Steph. Byz. Λύρκειον, ἢ Ἄργυρι. Καλλιμαχῷ Ἐκάλη.

L V I.

Μελαιναί. Melanetae.

Stephanus Byz. Μελαιναί, δῆμον τῷ Ἀπιοχρίστῳ φυλῆς. Καλλιμαχῷ δὲ Μελαιναί φησι τὸ δῆμον καλεῖσθαι. Sic editiones vulgatae: sed Codd. MSti pro καλεῖσθαι legunt ἐν Ἐκάλη, teste Luca Holstenio.

L V I I.

Τριμέμει. Trinemea.

Stephanus Byz. Τριμέμει, δῆμον τῷ Κικροπιδῷ φυλῆς. Διόδωρῳ καὶ Διδυμῷ Τριμέμει ἀναγράφεται τὸ δῆμον. Καλλιμαχῷ Ἐκάλη, Τριμέμειαν.

L V I I I.

Γηράροι. Terram comedentes.

Hesychius: Γηράροι, πύργος, ἀποροι, ὡς τὰς αἰ γῆς βοτάνας σιτίζονται, τρυφῆς ἀμφοτέρως. Καλλιμαχῷ Ἐκάλη.

L I X.

Στάδιον ὅπνιτο χιτῶνα. Talarī indutus erat tunica.

Suidas: Στάδιον χιτῶν, ὁ ποδῆς, ὁ τέλη, ὡς Καλλιμαχῷ ἐν Ἐκάλη. BENTL. Plenius hoc fragmentum profert Schol. Apollon. Rhod. III. 1225. Θάρκη στάδιον, ὅτι οὐκ ἦν ἀλοσιδωτός, ἀλλὰ σταδιδῶς, διὰ τὸ στασίως ἰσχυαίνεσθαι. τοῖς δὲ στάδιον τὸ εὐπαγῆ, ὃ καὶ ὁ Καλλιμαχῷ λέγει, στάδιον δὲ ὅπνιτο χιτῶνα. Sed ὅπνιτο bene Rutgersius Var. Lect. II. 20. p. 192. emendat ὅπνιτο. In MS. Reg. est ἀμφοτέρως. Sed id alienum a versu. ERNEST.

L X.

Ἐρπυλλον. Serpyllum.

Nicandri Scholiastes p. 61. Τῷ δὲ ἱερύλλῳ (ῥίματι) ἢ Καλλιμαίῳ, ἢ Ἐκάλῳ ἢ Ἐκάλῳ.

L X I.

Erichthonii Historia.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Ἐρεχθίδῃ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀθηνῶν, τῷ κ' Ἐριχθονίᾳ καλεσθῆναι, γεννηθῆναι ἐκ τῆς Ἥφαιστου. ἔτ' ἢ ἰδίῳ τῇ Ἀθηνῇ, ἱερὴ αὐτῇ, ἢ δὲ ἱερῶν. ὡς δὲ ἱερὸς αὐτῇ ἐγένετο ποταμὸς ἀνάγκη (ἢ γ' ἡμεῖς) ἐπιπᾶτο συναλθῆναι. ἢ δὲ ὡς σάφρα καὶ παρθένα, ὡς οὐκ ἠνέχετο, ἀπιστοτέρῳ ἐς τὸ σκέλῳ τ' εἶναι. ἢ δὲ μετὰ χροῖαν, ἢ ὡς λυσιμέλεια τ' ὄναι, ἢ ἱερῶν ἐς γῆν. ὅθεν Ἐριχθονίῳ, ὁ ἐκ τ' ὡς ἀναδεδίαι παῖς, κατὰ τινα ἱερῶν λογισμῶν, ὡς δὲ τῷ ἱερῷ καὶ τ' ἡμεῖς. Ἰερῷ Καλλιμαίῳ ἢ Ἐκάλῳ.

L X I I.

Χαῖρ' Εὐκολίη. Salve Eucolina.

Etymolog. Mag. Εὐκολίη, ἢ Ἐκάλῳ λέγειν τῷ Καλλιμαίῳ καὶ ἀντιφράσιν, ἢ μὴ ἔσθ' εὐκολῶ. BENTL. Etymol. MS. Bibl. Ultraject. Εὐκολίη, ἢ Ἐκάλῳ, καὶ ἀντιφράσιν, οἷον μὴ ἔσθ' εὐκολῶ. ἔχον δὲ τὴν χρῆσιν τῷ Καλλιμαίῳ Χαῖρ' Εὐκολίη. ἀλλ' ὅτι τῷ λόγῳ τῷ Εὐκολίη. RUHNKEN. In Etymologo scribitur Ἐκάλῳ. neque aliter Ez. Spanhem. in Fragin. n. LXXX. Hoc ego temere mutandum non puto: nam explicandi ratio κατ' ἀντιφράσιν Hecates illum esse titulum ostendit. Hecatae quidem hoc pacto convenire non potest, quippe quam laudaverat ab insigni hospitalitate Callimachus Fr. XLI. atque adeo congruente epitheto & vero dici debuisset Εὐκολίη. Sed Hecate merito κατ' ἀντιφράσιν Εὐκολίη, quemadmodum Erinnyes Ἑρμιονίδες κατ' εὐφημισμῶν, κατ' ἀντιφράσιν, quod utrumque Servius habet ad Georg. I. 278. Aen. VI. 250. vel, ut Eustath. ad Il. I. p. 763. κατ' ἀντιφράσιν εὐφημισμῶν. HEMSTERH.

L X I I I.

Σόνχῳ. Sonchus.

Plinius Hist. Nat. lib. xxii. Estur & Sonchus, ut quem Theophrastus apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus & niger.

L X I V.

Κρήθμον. Crethmum.

Plinius lib. xxvi. Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admodum laudatae. Est autem inter eas quae eduntur silvestrium barbarum : hanc certe apud Callimachum apponit rustica illa Hecale.

L X V.

Scholiasies Callimachi, ad H. Apoll. vi. 106. Ἐκάλει ἄλ' ἐταῖροι (Καλλίμαχος) τὴν σκαπύοντα αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅτι ἡσκάοντα ποιῆσαι τὴν Ἐκάλην.

L X V I.

Ἐν γὰρ μιν Τροίζῃσι κολυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀεπιδόσι.

Ipsū enim (gladium) Troezenē sub rupe cava
Posuit cum calceis.

Maacus Tzetzes ad Lycoph. p. 79. Ἐκόν δ' ἡ Αἰθρας γυνώσκεις ὁ Αἰγύς ὑπὸ καίλῃ πέτρῃ ἴθιτο ἕρπον καὶ ὑποδήματα, ὡς φησι Πλούταρχος (in vita Thesei) καὶ Καλλίμαχος λέγει,

Ἔργα δ' ἐμιν Τροίζῃσι κολυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀεπιδόσι.

Θιγόντας τὴν ἕρπον καὶ τὴν ὑποδημάτων τὴν ὑπὸ τῇ κολυραίῃ στήθας πέτρῃ ἀφ' ἧς λαμβάνει. κολυραίῃ δ' αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ. Ἔργα δ' ἐμιν Τροίζῃσι κολυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀεπιδόσι. Pro ἔργα δ' ἐμιν videtur legendum esse, Ἐν γὰρ μιν. Etymolog. Magn. Ἀεπὶς, ἀεπιδός, τὰ ὑποδήματα, ἀ δὲ καὶ ἑξαπιδός καλεῖται. Καλλίμαχος. Ἐν γὰρ μιν Τροίζῃσι Θῆκε σὺν ἀεπιδόσι. Ubi peccant, & qui Hexametrum, & qui Pentametrum ex illis formant : nam ex Isaaco supplenda sunt. Suidas : Κολυραία πέτρα, καίλη, κικαμμένη, ἡ σκαπύουσα ὡς καὶ Καλλίμαχος. Sine dubio hoc fragmentum ad Hecalen pertinet. Cujus Argumentum erat Theseus ab Hecale hospitio exceptus. BENTL. Appositissimum videtur, si scribas : Λορε μὲ Τρ. . . σὺν ἀεπιδόσι. Considera modo Plutarchi & Tzetzae ἕρπον καὶ πέδῃλα vel ὑποδήματα. HEMSTERH.

Jo. Meursius in Spicil. ad Theocr. Eid. XV. p. 74. adferens Etymologi locum in Δαρμάειν p. 293. 46. ἐν ὑποδηματί. Ἐκάλει, lego, inquit, Ἐκάλει fallitur : significat enim vel Etymologus vel Orus, ex Commentariis ad Euripidis Hecubam ista se depromisse : idque verum est : vide Schol. ad v. 934. Majorē, ut opi-

opinor, jure ad hoc poëma versum referas a Suida nomen auctoris reticente prolatum in Ὀρχή.

γάντο δ' ἱρίκας
Σαπφάνιον, ὃ δὲ πάλαι γινώσκοντες ἔκχρη.

ubi Homericum illud γάντο, ut Hesych. exponit, ἱλάσθαι, ἀνέλασθαι, a Callimacho itidem usurpatum H. in Cer. vs. 44. Haec autem de ipsa Hecale dici puta ad Theseum inviventem prodquente. HEMSTERH.

ΕΛΕΓΕΙΑ. ELEGI.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc et Elegiam vacabit in manus sumere; cujus princeps habetur Callimachus: secundas confessione plurimorum Pbiletas occupavit.*

Proclus in Chrestomathia: Ἀγχι δὲ Πρόκλῳ ἀριστῆσαι τῷ μέρει Ἑλεγκίῳ Καλλίωνι τε τῷ Ἐφύσιῳ καὶ Μίμνερμῳ καὶ Κολοφώνῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ Τηλεφῷ Φιλιτῶν καὶ Κῶνι, καὶ Καλλίμαχῳ καὶ Βάτι. Κυρήνῳ δὲ ἔτι ἄν.

Scriptor incertus, qui Censorino adjunctus est: Cum enim finis antiquissimi poetarum Homerus, Hesiodus, Pisander; et hos secuti Elegiarum Callimachus, Mimnermus, Eubemerus. In Cod. MSto Carionis; Gallinus, Minerve, Eubelus. Lego itaque, Callinus, Mimnermus, Eubelus. [Eodem modo hunc locum correxit H. Valesius Emend. IV. 14. ubi de his poetis erudite differit P. Burmannus Secundus V. C. Orion Thebanus et itymologion MS. in Bibl. Regia: Ἑλεγκίῳ, ὃ δὲ ἔστιν, ἄλλὰ τὸ δὲ αὐτῷ τῷ ἔργῳ αὐτὸ λέγει τὸς κατωχόμενος. αὐτῶν δὲ τῷ ἑλεγκίῳ (adde φασίν) οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ Μίμνερμῳ, οἱ δὲ Καλλίῳ παλαιότεροι. ὅταν καὶ πανταμίῳ τῷ ἱερῷ συνάγῃ, ἔχοντες ὁμοδοκίμῳ τῇ τῷ προτέρῳ δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεικνύοντα, καὶ συνεικνύοντα ταῖς τῷ τελευτῇ τῷ τύχῃ. οἱ δὲ ἕτεροι πρὸς ἅπαντα ἀδιαφόρως. ἔτι δὲ Διόδωρῳ ἐν τῷ φεῖ ποιητῶν. Callinum Ephesium vocat παλαιότερον, ut illum distinguat a recentiore, cujus esse putem bina Epigrammata in Anthologia edita. Nam si Ephesius Epigrammata scripsisset, ut viri docti credunt, Meleager, puto, tam antiqui poetæ floribus Coronam suam ornasset. Sed hæc obiter. Etymol. MS. Bibl. Regia: Ἑλεγκίῳ, ὃ δὲ ἔστιν — αὐτῶν δὲ τῷ ἑλεγκίῳ φασίν, οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ Καλλίμαχῳ. Corrige, ut supra. Grammaticus Bibl. Coisl. p. 597. Proclum haud dubie secutus: Ἑλεγκίῳ καὶ δὲ Καλλίῳ, Μίμνερμῳ, Φιλιτῶν, Καλλίμαχῳ. Callini nomen Salmasius Exerc. Plin. p. 598. alique viri docti certatim restituunt Pausaniae L. IX. cap. 9. Videamus locum: ἐποίησεν δὲ ἐς τὸ πόλιμον τῶν καὶ ἐν Θηβαίῃς. (Θεβαῖς verissime commendat Hemsterhusius meus) τὰ δὲ ἐν ταῦτα Καλλίῳ ἀφικόμενοι αὐτῶν ἐς μνήμην ἵστανται Ὅμηρον καὶ ποιητὰς ἑτέροις. Καλλίῳ δὲ πολλοὶ τὸ καὶ ἔξω λόγῳ κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Quam alienum est ab elegorum scriptore, quod ex illo affert Pausanias! Critici est Callimachi, non Elegiographi Callini, incerta opera auctori-

bus suis assignare. Scribe igitur, τὰ δ' ἔπη ταῦτά Καλλίμαχος &c. Callimachus Cyclicam Thebaidem Homero tribuit, sive forte suis in libris in hujus poematis mentionem incidens; quod verba ἀφαιρέσει αὐτῶν ἐς μνήμην indicare videntur; sive publicam cum aliorum scriptorum, tum poetarum censuram agens in Πίναξ παντοδαπῶν ἐν-γραμμάτων in quo amplissimo opere Thebaidem praeterire non potuit, luculentum praefertim poema & Homeri ingento dignum. Nec alio loco Callimachus Margiten, Homero & ipsum tribui solitum, recensuerat. Harpocration: Μαργίτης. — ἐκάλει δὲ τοὺς ἀντίκας ἔτι Ζη-τὴν αἰς Ὀμήρου ἀναφορὰν Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θανατόζειεν ποιεῖ. Bentlejus hoc fragmentum in incertis posuit n. CCCLXXXIX. Sed recte ad Πίνακα retulit Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 487. RUHNKEN.]

Horatius Epistolarum lib. II. Ep. II.

*Carmina compono, hic Elegos. mirabile visus,
Caelatumque novem Musis opus, aspice primum,
Quanto cum fastu, quanto molimine circum
Speitemus, vacuam Romanis vatibus aedem.
Mox etiam, si forte vacas, sequere, & procul audi,
Quid ferat, & quare sibi nectat uterque coronam.
Caedimur, & totidem plagis consumimus hostem,
Leno Samnites ad lumina prima duello.
Discedo Alaeus puncto illius; ille meo quis?
Quis, nisi Callimachus? si plus adposcere visus,
Fit Mimnermus, & optivo cognomine crescit.*

Carmina, non Heroica; ut male interpretes, sed Lyrica. Pun-ctum autem posui post verbum *Elegos*; Non enim vult *Elegos*, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores; sed Bi-bliothecam in templo Apollinis Palatini *opus esse mirabile*, ne-que *musis caelatum*.

L X V I I.

Κυφότερος τὸτε Φῶτα λελθλίβουσιν ἀνία,

Ἐξ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφῆλε μίαν;

Ἡ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμποροι ἔρχητ', ἢ ὅτε κυφαῖς

Ἄλγιστα μαχαύραις ἔχαστοι ἐξερέη.

Tunc levius affligunt hominem curae;

Et ex triginta partem abstulit unam,

**** aut cum ad itineris socium; aut cum ad furdas

Denique procellas dolores narret.

Extat apud Stobaeum Tit. cxii. & Callimacho adscribitur. Priores editiones perperam exhibent inter Epigrammata; cum Fragmentum sit ex Elegiaco. Etymolog. M. in v. Δόντι. Καλ-λίμαχος ἐὶ τοῖς Ἑλεγεῖσις,

Ἐξ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφῆλε μίαν.

ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς τρίτης. Versiculus tertius mutilus est. Quidam ita supplent.

Ἡ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνήμπορον ἔρχητο, ἢ ὅτε κωφῆς.
Grotius in hunc modum.

Ἐξ δ' ἡ τριηκότων μουσῶν ἀφίλοι μουσῶν
Κῆδ' ὅτ' ἐς ἄνδρα συνήμπορον;

Legete etiam poteris:

Ἡ ὅτ' ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνήμπορον.

Porro pro μᾶψ αὔραις, edidimus μᾶψ αὔραις. Hesiodus: Αἱ δ' ἄλλαι μᾶψ αὔραις ἐπαπνέουσι θαλάσσης. Hesychius: Μᾶψ αὔραις αἱ μᾶται αἱ αἰρέσεις ἢ κῆραι πνοαί. lege οἱ μᾶται αἱ αἰρέσεις ἢ κωφῆς πνοαί. Vel αἱ μᾶται αἱ αἰλλαι. Certe non μᾶψ frustra narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro ἔκρητο, quod apud Stobaeum est, & ferri quidem potest, nempe *promat*, *exbau-riat*; edidimus ἔκρητο; Grotium secuti. BENTL. Pro ἀφίλοι MS. Leid. Etymol. M. habet ἀφίλοι. Versum tertium aliter constituit Cl. Valkenarius: Ἡ ὅτ' ἐξ εἰς ἄνδρα συνήμπορον, ἢ ὅτε κωφῆς συνήμπορον, eadem expertum. Καὶ ἡ ἔκρητο est apud Aeschylum Pers. 600. ut me monuit idem Vir Cl. Κωφῆς αὔραις, Doufa bene comparat *ignotas auras* Catulli LXV. 164. ERNEST. Mirum, si hoc fragmentum expresserit Aristaenetus, Callimachiarum elegantiarum diligentissimus, Lib. II. Ep. 16. Ἀπας γὰρ δὲ ὅτις ἐκχέ-ρῃ τὴν ψυχὴν, τὸ λοιπὸν ἐλαλῶν, ἐκχυφίσει τῇ λαοῖσι τὸ βῆμα. ubi nemo dubitet, quin legendum sit, τὴν ἀδμημονίαν τὸ βῆμα. RUHNKEN.

ΕΛΠΙΔΕΣ. SPES.

LXVIII.

Suidas v. Καλλιμαχῶ. τὸ αὐτὸ βιβλίον ἐστὶ τὰς. Ἰὺς ἄφες, Ἐλ-πίδις.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ
ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

CARMEN ELEGIAICUM OB PAR-
TAM VICTORIAM AD
SOSIBIUM.

Hoc catmen epinicum retulerim ad Elegos. Ipsa Cydippe fuit pars Elegorum. ERNEST.

LXIX.

Athenaeus lib. 4. p. 144. Θιόφραστος εἰς τὸ πρὸς Κασσιόδωρον πρὸς Βασιλικῆς, αὐτὸς γινώσκων τὸ συγγραμμενόν. Πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασιν εἶναι Σωσιβίου, αἷς οἱ Καλλιμαχῶς ὁ ποιητὴς Ἐπινίκιον ἐλεγιακὸν ἐποίησεν.

Ed 4

ΕΠΙ.

L X X I.

Eis Σιμωνίδα.

— Οὐδὲ τὸ γράμμα

Ἡδύσθη τὸ λέγον, μῦθα Λεωπροπίου

Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *

Οὐδ' ὑμέας, Πολυδευκίς, ὑπέτρεισιν, οἱ με μελάρου

Μέλλοντος πίπλων ἐκλὸς ἔθειδ' ἔποτε

Δαιτυμόνι ἀπο μῦθον, ὅτι Κρανώνιος, αἶ αἶ,

Ἰδλιόθαι μεγάλους οἶκος ὅπι Σκοπαίδας.

— Neque inscriptionem

Reveritus est narrantem, me filium Leoprepis

Situm esse Ceium virum. * * *

Neque vos, o Pollux, expavit, qui me extra tectum

Mox casurum foras eduxistis,

Solum ex convivis; cum Cranonia, heu! heu!

Corruit domus super magnos Scopae nepotes.

Scriptor incertus apud Suldam v. Σιμωνίδης. Ἀκριβοῦς γρα-
φὴς ἢ, ἵσται Φοῖβε. Συμμετοχὴς δι' ἐπολέμην ἔτοι. ἔκιν' ὅδε ὁ Φοῖβε
Ἀφελὴ τ' τάφον τῷ Σιμωνίδῃ μάλα ἀκρόασις τῆς καὶ ἀνοήτως, καὶ ἐκ τῆς
λίθου τῆς αἰσθητοῦ πύργου, καὶ κατὰ τῆς ἐκείνου ἰαλῆς ἢ πόλιν. Ἐοικε δὲ καὶ Καλ-
λίμαχῳ τῆς αἰσθητοῦ ἐπολέμην. οἰκίῳ γὰρ τὸ ἀδισμαῖ ἔργον, καὶ λίαν τῆς
γὰρ αὐτῶν ὁ Κρανώνιος πεποιθὴς τῇ γλῶσσῃ ποιητῇ. Οὐδὲ τὸ γράμμα
ἠδύσθη τὸ λεγόμενον ὅτι Λεωπροπίου καὶ Κήϊον ἄνδρα καὶ οἶκον αἶσθη
ἐπιλήψι. Οὐδ' ἡμῶς, Πολυδευκίς, ὑπέτρεισιν, οἱ με μελάρου μελάρου
πίπλων αὐτὸς ἔισθαι ποτε δαιτυμόνι ἀπὸ μῦθον, ὅτι Κρανώνιος αἶσθη
ἰδλιόθαι μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπαίδας. Quae antea corruptissima feli-
citer nunc restituimus. Recte emendatum μεγάλας Σκοπαίδας:
τῇ prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epitheton Callimachus:
ut Hymno in Palladis Lavacrā,

Παρθενικαὶ μεγάλοι παῖδες Ἀντιοχίδης.

Et,

— καὶ μεγάλας ἔργα Λαβδακίδης.

In nobilissimo hoc Epigrammate poeta loquentem inducit ipsum
Simonidem. Huc refer illa Quintiliani lib. xi. c. 2. Est autem
magna inter auctores dissensio, Glaucōne Corystio, an Leocrati, an
Agatharcho, an Scopae scriptum sit id (Simonidis) carmen: &
Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simon-
ides videtur, atque Apollodorus, & Eratosthenes, & Euphorion, &
Latissimus Euryphus tradiderunt; an Cranone, ut Apollas Callima-
chus,

abus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Thessalum perisse in eo convivio constat, adjicitur sororis filius; putant & ortos plerisque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit. Quis vero iste Apollas Callimachus: Cyrenensem enim nostrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipso hoc Epigrammate plane constat. Forte legendum *Apollas & Callimachus*: vel ulcus aliquod latet, non sine mellorum Codicum ope sanabile. Locus vero Ciceronis, quem laudat Quintilianus, extat in libro II. de Oratore. Vide & Valerium Max. I. c. 8.

L X X I I.

— Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς Ὑκας.

— Deus autem illi est facer Hycas.

Athenaeus lib. VII. p. 327. Τὸν ὕκην (Cod. MStus in Biblioth. Regia ὕκην) Καλλιμάχῳ ἢ Ἐπιγράμματι ἱερὸν ἔχον καλεῖται. τὸν δὲ Θεὸς οἱ ἱερὸς ὕκας. Idem eodem libro p. 284. Ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμματι οἱ αὐτοὶ ποιητῆς (ὁ Καλλιμάχος) φησιν, ἱερὸς δὲ τις ἱερὸς ἔχον. Cod. MS. ἱερὸς δὲ τις ἱερὸς ὕκας. Est idem locus cum superiore.

L X X I I I.

Εἰς Δύμῳ ἀπὸντα ἢ Ἀχαιάς.

Dynam profectum, quae in Achaea est.

Stephani Byzantii Fragmentum: Δύμα, πόλις Ἀχαιῶν ἐχούσα πρὸς δύν. ὅθεν καὶ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐπιγράμματι, Εἰς Δύμῳ ἀπὸντα τῷ Ἀχαιῶν * * * Lege, τῷ Ἀχαιῶν. Est versus Hendecasyllabus, ut alibi Epigr. Σελήνη περίφοιτος μὲν αὐτῇ. Vel erit Heroicus; si legeris: Εἰς Δύμῳ ἀπὸντας Ἀχαιῶν.

L X X I V.

Scholias Ibis Ovidii: Menander Comicus, Atheniensis, dum in Piraeo portu nataret, submersus est. De quo nobilissimae a Graecis editae traduntur Elegiae, & a Callimacho Epigramma.

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. MIRABILIA.

Sive, Θαυμάται ἢ αἱ ἀπασαι τῇ γῇ καὶ τῷ ὕδατι Συναγωγῆ. Miraculorum, quae in toto terrarum orbe sunt, Collectanea. Suidas. Hujus operis pars erat, Περὶ ἢ οὗ Πελοποννήσου καὶ Ἰταλίας θαυμάτων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneso & Italia mirabilibus. Suidas.

L X X V.

L X X V.

1. Ἐν Κράνῳ τ' Θετταλίας δύο κόρως εἶναι φασί μόνους· ὅταν δ' ἄλλαι ἐκπορεύσωντο, ἰσὺς αὐτὰς καταλιπόντες ἀπέχον). *Cranone Theffaliae*, ajunt duos tantum esse corvos: qui, cum pullos educant, pares eos relinquentes, abscedunt.

Stephanus Byzantius v. Κράνον. ἐν ταύτῃ δύο κόρως εἶναι φασί μόνους ὡς Καλλιμαχῶ ἐν θάυμασις καὶ Θείοτομα. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θίδας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληρὸν ὕδατος, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας ἢ πρὶν ταυτίδως. *Propo Thebas Aegyptias* est spelunca; quæ caeteticis quidem diebus vento repletur; trigessimis vero mensium haud spirat omnino.

Steph. Byz. ὁ. Θίδαν. Ἐστὶ καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ, ὅτε ἢ Καλλιμαχὸς φησὶ, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin hæc ad θάυμασιον opus sint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellenico Lesbio cap. cxxix.

3. Φησὶ Καλλιμαχῶ Εὐδόξῳ Ἰσoriῶ, ὅτι ἐν τῇ κατὰ Ἰσoron ἡρῶ θηλάτῃ τ' ὅρατος ἐπιτολάζῃ κατὰ τινὰς χρόνους ἀσφαλτῶ, ἢ δὲ κατὰ Χελιδόνιας, ὅτι ἐπὶ πολλὸν τόπον ἔχει γλυκύας πηγὰς. *Eudoxum ait Callimachus* narrare; in mari Thraciae apud montem qui Sacer dicitur, quibusdam temporibus bitumen in superficie ferri. Ex mare quod est ad Chelidonias insulas, multis locis fontes habere dulces.

Antigonus Histor. Mirab. cap. cxliv. Πικροῖν δ' ἔστι καὶ ὁ Κρανὶς Καλλιμαχῶ ἀκολουθῶν Παρθένῳ ἢ ἀναγράφον, ἀπὸ τοῦ ἡρώ ἰσoriῶτος εἶναι ἀκούς ἄξια. Notandum Antigonom profiteri, se ex *Callimachi opere excerpturum esse*, quæ memoratum digna judicaverit. Idem cap. cxxii. Aristotelis laudat collectanea Περὶ θάυμασιον ἀκυσμάτων; unde etiam se selecta quaedam decerpturum esse memorat. Et profecto, ut omnia, quæ deinceps habet a capite isto cxxii. usque ad caput cxxvii. sunt Aristotelis: ita quaecunque apud eum extant a cap. cxliv. ad finem usque libri, a Callimacho petita sunt: de quo opinor haud male meritis sum; qui primus tam luculentâ ἀποσπασμάτων illi restituo. Jure autem hæc a nobis Callimacho adscribi, facile deprehendet qui sanum judicium & gustum aliquem harum rerum habet. Caeterum pro Χελιδόνιας bene Meursius reponit Χελιδόνιας; quod in versione Latina expressimus: & in iis etiam quæ sequuntur Interpretationem Kylandri castigabimus ad emendationes Meursii & nostras: quod hic semel monere sufficiat.

4. Θείοφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήους ἀναξίῳ ἔχει, ἐπὶ δύο πλεῖστον τὸ μῆκος, ὡς μὴ δυνατόν εἶναι διὰ τὴν Σιτυοντίαν ἐμβάσιν καὶ ταύτῃ. *Theophrastum* autem narrare; mare circa Aeoli insulas ad duorum jugerum spatium ita fervere, ut ob aestum intrare id nemo possit.

Recte Meursius τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήους; i. e. θάλατταν; sed non vidit, & Θείοφραστος etiam scribendum esse, non Θείοφραστος.

Hoc est, Θείφραστον ἱερῶ φρεσι Καλλιμάχῳ. Sic statim, Μεγαθήνην δὲ Τίμαιον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆ κατὰ Δῆλον, ἦσαν τὴν Καρχηδονίαν, τὰς κολυμβητὰς ἀμφέριον ἐν δύο ἰσχυραῖς χαλκῶν, ἐξ ὧ καὶ τὴς ἐν Φαινῶ τὴς ὑπὸ Ἡρακλῆος ἀντιστάτης ἀνδριάδας οὐργαῖα. E mari autem, quod ad Demonesum Carthaginensium est, urinatores aes ad duas ulnas efferre; e quo aere & statuas in Pheneo ab Hercule positas, confectas esse.

Recte Meursius κατὰ Δημόκλειον & ἐν Φαινῶ, ex Aristotele & Stephano Byz.

6. Μεγαθήνην δὲ τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱερῶ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ θύοντα φύαζ. Megasthenem, rerum Indicarum scriptorem, referre; arbores in mari Indico nasci.

Pro ἱερῶ lege ἱερῶν. Et supra Εὐδήξον ἱερῶν. & infra, ἱερῶν δὲ ταῦτα Θείοκωμοιο, ἱερῶν Λύκου.

7. Περὶ δὲ τῶ ποταμῶν καὶ κρημῶν, Λύκου μόν φρεσι λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καμίσιον θαλάττης ρεύσας μῦ, ὁ δὲ Κάπαιον καὶ Κριμισίον, ὅτι ταῦ μὲν ἐπισφῶν ἐξ ὕδατος αἰὲς ψυχροί, τὰ δὲ κατὰ θέρμηναι. τὸ δὲ ἱμερῶν ἐκ μίαντος πηγῆς χιζορροῖον, τὸ μὲν αἰλικὸν τῶ ραῖθρον ἔχον, τὸ δὲ ποταμῶν. De Fluminibus autem & Fontibus; Lycum ait perhibere, Camicum fluente mari fluere: Anapum vero & Crimisum in superficie frigidus, infra calidos esse: Himeram autem ex uno fonte in duos scindi alveos; alterumque fluvium salsum, alterum potabilem esse.

Lege Κάριον, & ὁ δὲ Ἀναπὸν καὶ Κριμισίον. corrigente Meursio. Poteris etiam pro Κάπαιον legere Καυόπαιον.

8. Τίμαιον δὲ, τῶ ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱερῶν Κράθιν ξανθίζον τὰς τρίχας. Timaeum narrare, Crathin unum de omnibus Italiae crines flavos facere.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγραπέναι, τῶ μὲν ἐν Σόλοις ἐ ψωδῶς ἀνομασίᾳ Λίπαριν· ἀλλ' ἕως ἀπολιπαίνω, ὥστε μὴ προσδιδῶν ἀλιμμοματῶν· τὸ δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μυάβιν ἀπολιθῆναι, ἵαν τις ἐμβάληται τοῦτον ἢ λίθον. Polykritum scripsisse, fluvium, qui est apud Solos, non injuria Liparin, i. e. pinguem appellari, quippe ita pinguedinem corporibus illinere, ut unctioe nihil sit opus. Muabin autem in Pamphylia injectam stoebam vel viticem in lapidem vertere.

Pro ἢ λίθον Meursius reponit ἢ λόγον. Poteris etiam legere σοῦτον ἢ φλαῖον. Theophrastus Hist. Plant. 6. 1. καὶ ὁ φλαῖος, ὁ δὲ τις καλῶς τοῖσιν. Et ex eo Plinius. Stoebe, quam aliqui Phlecon vocant.

10. Περὶ δὲ τῶν τῶ Ἀγρίας Θρακῶν χώραν, φρεσι ποταμῶν προσγεγραμμένοι Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις· τοῦτον δὲ καλεῖται μὲν, πᾶσι δὲ τῶν ἄνθρωπων πάχυν τοῖς ἐν τῶ ἔχον ἀνθρακωμοῖς, ὑπὸ μὲν τῶ τῶ ριπίδων πνευματιζομένων σφύσσας· τῶ δὲ ὑδατι ραννοῦντας βέλτερον καίνας· τὴν δ' ὁσμὴν αὐτῶν ἐδὲ ὑπερμενῶς ἱερῶν. In regione Thracum, qui Agriae appellantur, fluvium ait esse nomine Pontum, qui lapides carbonum similes alveo deferat, & hos uri quidem, sed pla-

ne contrario modo atque carbonēs ligneos : quippe extingui, si flabris ventilentur; aqua conspersos, facilius ardere: odorem autem horum, nullum reptile tolerare.

11. Τὴν δ' ἐν Λύταις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακκηνοῖς, ἔχουσιν ἰαστὴν μὲν ὁμοίαν τοῖς κατοικησίοις, ἱερὰν δὲ ταῦτα Θεόπομπων. Fontem, qui Lufis est, itidem ut eum qui Lampfaci, mures in se habere domesticorum similes. haec Theopompum narrare.

12. Εὐδόξου δὲ, τὴν ἐν Ἀλφ' Ὀφίωσαι ἢ ἄλφει παύειν. Eudoxum porro tradere Ophiufam, quae est in Halo, impetiginem abolerē.

13. Λύκειον δὲ τὸ ῥηγῖνον λέγουσιν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανίᾳ χώρα φέρουσιν ἔξω, ἅπασιν ἐπὶ τῷ ἰδωμένῳ χρόνῳ. τὴν δὲ ἐν Κυτίστρῳ, οἷον ἰλαίῃ φῶν. τὸτο δ' ἐν τε τοῖς λύχνῳις καὶ αὐτῷ, καὶ δυνάμει φύρεται καὶ ψάραν ἰσχυρὰ, προσπαρουμένῳ Κυτίστρῳ. πλεονεξίᾳ δὲ εἶναι, τὴν δὲ μὲν Ἀρκτῦρος μίχῃ Πλειάδων ἀναβάλλουσιν ὕδωρ χεῖρον τ' ἄλλαν ὕδατι, λὰ δὲ Πλειάδων μίχῃ πρὸς Ἀρκτῦρα, τὸ μὲν ἡμέρας κατὰν ἀναφύουσιν, καὶ πίνουσιν θυρεὼν. ἐν δὲ τῇ περὶ φλογὸς πληρωμένην. Lycam Rheginum dicere, fontem in Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis utantur: fontem autem in Mytistrato tanquam oleo fluere, quod & in lucernis uratur & ad tubercula scabiemque sanandam faciat, appellereturque Mytistratium. In propinquo fontem esse, qui ab Arcturo usque ad Pleiades non secus quam alii fontes aquam suppeditet; sed a Pleiade usque ad Arcturum interdium fumum efferre & calidum spirare, noctu autem flamma impleri.

Recte Meursius ἐν Μυτίστρῳ & Μυτίστρῳ.

14. Ἀρεθῦσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὡς περὶ οἱ λοιποὶ φασὶ καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχουσιν ἐκ τῆς κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειᾶς. διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπιακαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ λήπηνται τῶν θυρεῶν τοὺς πολλὰς, καὶ καθάραι εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικανίᾳ κρήνην, ἅλλῃ μὲν ὄνθῃ. φασὶ δὲ καὶ φιάλῃ ποτ' αἶς τὴν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἰατρικῇ φαντασίᾳ. Arethufam, qui Syracusis est fons, ut & alii & Pindarus testantur, fontem habere ex Alpheo, qui Elidem praeterfluit. Itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluvio eluuntur, fontem in Sicilia purum non esse, sed fimo fluere. Et ait, quodam tempore pateram in Alpheum coniectam in Arethufa extitisse.

His subjungit Antigonus de suo; Τὸτο δ' ἱερὸν καὶ Τίμαιος.

15. Θεόπομπου δὲ φασὶ γράφειν τὴν μὲν Κιγχράλῳσι τοῖς Θραξὶ τὸν Διόπομπου τειλατῶν ὕδωρ. Theopompum ait scribere; fontem apud Cychropas Thracas qui gustaverit, statim mori.

Pro Κιγχράλῳσι, Meursius, Κύχροις ἢ χροῖσι. Ego malim Κιχρῶσι.

16. Ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι Κρήνην ἰσχυρὰν, καὶ μόνον ἀνθρώπων ἔλκεα, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυνάμειν. καὶ ἔλκεα δὲ χίρσαι ἢ θραύσας ἐμβάλῃ, συμφέρειν. Scotusae autem fontem esse parvum, qui non hominum modo, sed & pecudum vulnera valeat sanare: lignumque etiam solum aut contractum si injicias coalescere.

Quam-

Quamobrem vero hanc κρήνη nominat ἄλλοι? annon & alii fontes, quos in hoc opere memorat, sunt aequae peculiaritatis? lege sine dubio, 'Εν Σκευόσῃ δ' ἔχει κρήνην, ἢ μόνον - διωάρῃον. Aristoteles de eodem fonte: 'Εν δ' Σκευόσῃ δ' ὁσιπάλιας φασὶν ἔχει κρήνην τι μικρὸν, &c. & Sotion: Περὶ Σκευόσῃ δ' ὁσιπάλιας κρήνην ἔστι μικρὸν &c.

17. 'Εκ δ' τ' αὖτις Χαρίβη, ὅτ' αὐτὸς ὠφειλῆν τὸ ὕδωρ, ἄλλας γίνεσθαι. Fontem in Chaonia esse, ex cuius aqua elixata fiat sal.

18. Τῶν δ' ἐν Αἰγύπτῳ κρήναι, λέγουσιν Ἀριστοτέλης, τὴν μὲν Ἡλίου γὰρ καυσιζομένων μιστῶν μὲν νυκτῶν καὶ μισσημέρας γίνεσθαι θερμὴν, ἔσθαι δὲ καὶ ἄλλας καταπαρεῖ κρύσταλλοι. ἢ δ' ἄλλη διότι, καταβαίνοντες μὲν ἑλίου, πηγῆς, ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰσθῶν, ἴσθαι. De fontibus apud Ammonem, Aristotelem narrare, cum qui Solis esse perhibetur, media nocte & media die calefcere: mane & vesperti instar esse glaciei, alterum autem, ascendente sole, scaturire; vergente vero ad occasum, stare.

Vulgata lectio, καταβαίνοντες μὲν ἑλίου, πηγῆς, nullo modo ferri potest: idem enim est καταβαίνοντες, ac ἐπὶ δυσμαῖς ἰσθῶν; neque πηγῆς est concrescere, congelari; sed πηγῆς. Lege ἀναβαίνοντες μὲν ἑλίου, πηγῆς. [Propius accedit καταβαίνοντες. HEMSTERII.]

19. Κρήνη δ' ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἱερὸν, ὅταν δὲ κινῶσιν. Τῆς δ' ἀπ' αὐτῆς ποταμός, ὡς ὁμοφρονος γίνεσθαι. Ctesias scribere, in Aethiopia fontem aquam habere instar cinnabaris rubentem, quae pota vecordes reddat.

Addit Antigonos de suo: Τέτα δ' ἰσθῶν καὶ Φίλων, ἢ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγράμματα.

20. Τῶν δ' ἐν τοῖς Ἰνδοῖς κρήναι ἵλαν ἀδρυγαίαν τε τέταν βλαβήτας αἰὲν ἐκτρέφουσιν, ἢ καὶ πάντα καθύλακον. Fontem autem in India Sidam neque levissima quaeque injecta sinere innatare; sed absorbere omnia.

Meursius rescribit, κρήνην Σιδάμιν ἢ γὰρ καυσιζομένην τῇ βλαβήτῃ αἰὲν ἐκτρέφουσιν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. Ctesias tradit, Sidam vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatat, omnia mergantur. Recte; nisi quod pro αἰὲν ἐκτρέφουσιν, quod ne Graecum quidem est, legendum ἔστιν ἰσθῶν. Ex αἰαν, ἰσθῶν. nam αἰ & ἰ eodem sonō efferebantur. Subjungit Antigonos: Καὶ ταῦτα δ' ἅλεις κρέσσιν, καὶ ἐπὶ πλείονι ὁδῶν. [Possis etiam legere ἐκτρέφουσιν. Excerpta Varia in Cod. MS. Regio: Ὅτι ποταμός ἐστι ἐν τῇ Ἰνδῇ ὁ καλεῖται Σίλα (sic) καὶ τὸ δῶν κρήνη, ὁμοφρονος ῥέειν, ἐν ᾗ ἔστι τὸ ἰσοβαρμεῖν ἐκτρέφουσιν, πάντα δ' ὡς τὸ βυθὸν καταδύνει παραδόντες. RUHNKEN.]

21. Εὐδοξον δ' ἰσθῶν, τὴν μὲν ἐν Κερκεῶνι Κροκοδείλου ἐν αὐτῇ ποταμῶς, ὁμοίως τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Eudoxum narrare, Carthagine fontem parvos in se habere Crocodilos Aegyptiorum similes.

Pro ἐν αὐτῇ ποταμῶς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν ποταμῶς. Sic supra, II. ἔχειν ἐν αὐτῇ μόνον.

22. Περὶ δ' τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν ὕδαρ Νυμφῶν, ἐν ᾗ τὸν κρήνην τὸ

ἢ ἴσως ἔχον ἔφατον δι' ψυχρὸν ἢ ἂν ἀνιερθεῖ αὐτῇ θέρμανιν· ἵαν δὲ
τις φούγας ἢ ἄλλο τι ἢ τοῖοντι προστίσῃ, μὴ φλογὸς καταῖ. In
Athamania fanum esse Nympharum, in quo fons sit, cujus
aquae frigus sit ineffabile : quicquid autem superponatur, id
calefcere : & si quis farmenta aut aliquid tale admoveat, id in-
flammari.

23. Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέα, Ἀμομετὺν φησι γρά-
φειν ὅτι προσκατάβηται τὸ ἐν Μίμφωις ἀνάπλεον, εἰς τὴν καλεωμένην Ἰσι-
δοῦ κρήνην ἢ τις οὖν ἐπιχέῃ κατὰ τὴν, διότι γήγη) τὸ ποτὶν εὐκρατον.
In urbe Arabiae Leucothea, Amometum, qui Navigationem ex
Memphi descripsit, narrare ait ; si quis in fontem Isidis vini co-
tylaram infundat, potum fieri probe temperatum.

24. Περὶ δὲ λίμνης. Κησιῶν μὲν Ἰσορῶν λέγει), ἢ ἐν Ἰνδοῖς λίμνης
τῷ μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφίεθρα καταδύχων, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Μή-
δοις, πλὴν χρυσὸν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν. καὶ ἂν τι ἐμπόσῃ πλάγιον, ὀρθὸν
ἀβάλλει. Ἰσὺ δὲ τὴν καλεωμένην λυκὴν. τῇ ἰσὺ κατὰ τὰς ἰθαζύσας
ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἵλαρον. De Lacubus ; Ctesiam ait narrare, esse
in Injecta lacus; unum, qui Injecta omnia sustineat (sic ut qui
in Sicilia, & Media est) dempto auro, aere, & ferro ; & si
quid obliquum incidat, rectum ejicere : mederi autem vitilligini
albae : a ium autem, in quo statis diebus oleum supernatet.

Pro λέγει) scribe λέγει; nempe Callimachus. Sic infra, 28. φησι
Εὐδοκὸν Ἰσορῶν : ubi τῷ φησὶν deest casus nominativus, nisi hic
emendes, λέγει pro λέγει).

25. Ζηνοφίλων δὲ, ἐν μὲν τῇ πλεονεῖ ἰσὺ τῆς ἢ μόνον ἐκδέχων αὐτὸν
ἀέριον· ἀλλὰ καὶ ὡς τῷ τρίτον ἰσὺ φέρεται ὄγκον ἀσφαλτον. ὅταν δὲ γί-
γη) τότε, ὡς τοῖς αὐτοῖς τριάντα καθὼν οἰκῶν μινύων χαλκάρμα-
τα. Zenophilum autem, in regione prope Joppam lacum non
modo quodvis pondus sustinere ; sed etiam tertio quoque anno
ferre liquidum bitumen. quod cum fit, apud eos, qui intra
xxx. stadium habitant, aeramenta rubigine infici.

Meursius, qui ἐκδέχων interpretatur, recipere, demittere, cor-
rigit ἐκδέχων. Sed ἐκδέχων, vertendum est, sustinere : ut com-
mate superiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφίεθρα καταδύχων, sustinere quae in
eam injiciuntur. Quanquam eo in loco Xylander & Meursius κα-
ταδύχων vertant demittere. Id vero unum esset maxime, non in
τῷ θαλάσσῃ modo, sed etiam ἐν τῷ ἀέρι, si leviora quaeque
lacus absorberet ; aurum vero & argentum & ferrum sustineret,
sed, ut dixi, καταδύχων, est sustinere. Quod constat ex his
Plinii lib. xxxi. c. 2. In Apbricae lacu Apuscidamo omnia fluitant,
nihil immergitur : item in Siciliae fonte Phintia, ἔσθ' ἐν Medorum
lacu, πυρεοque Saturni. Ubi vides quos Callimachus intelligit la-
cus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις. Porro pro μινύσθαι, bene Meursius, ἰσὺ.

26. Τὴν δὲ ἐν ταῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι εἰδὼν ἢ
ἐκδοῦν ὑπ' αἰφρῇ. τὸ δὲ προσελθεῖν, ὑπὸ τῷ ὁσμῇς τελευτᾷ. ὃ δὲ καὶ εἰδὼν
τὴν Ἀραβίαν δοκᾷ γίγναι, καὶ κατὰ τὴν καὶ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις.
Heraclicidem scribere, lacum esse Sarmatiae, quem nulla super-
volet

λίαν, ἀπορότῃν usurpantur; vel certe, quod magis probō, ἀπαμύσειας, cui contrarium est ἐπαμύσειαν γῆν. HEMSTERH. ad Hesych. T. I. p. 955. Porro lege, Περὶ δὲ τῶν ἐν Κιτρίῳ, ut cap. 170. Περὶ τῶν ἐν Μύλαις. IDEM.]

32. Περὶ τῶν αὐτῶν ὕδατων, Θεόφραστον φασὶ τὸ καλὸν Στυγὸς ὕδωρ λίγην, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ, εἰς δὲ τὰς τεσσάρων περὶ τὴν τῆς δὲ βυλομένης αὐτῷ ὑδροῦσιν, σπέργους πρὸς ξύλοις διδωμένοις λαμβάνειν. ἀφ' ὧν δὲ πάντα τὰ ἀγρία, πλὴν τῶν κεραιῶν, τὰ δὲ ἀργαῖα τὰ τελευτῶν. De aquis vero, Theophrastum ait narrare, aquam Stygis esse in Phœneo, & destillare ex parvulo quodam saxo: eam qui petant, spongulis ligno praeifixis accipere: ea perrumpi omnia vasa, præterquam cornea: qui autem gustavit, mori.

Pro αὐτῶν αὐτῶν ὕδατων, quod interpretantur de iisdem aquis, scribe, αὐτῶν δὲ αὐτῶν τῶν ὕδατων: quod ad aquas attinet. Ita supra, Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρήνῶν. Περὶ δὲ λιμνῶν &c. Lege etiam Θεόφραστον φησὶ: scil. Callimachus: & εἰς. Recte autem Meursius pro Φοινίῳ reponit Φοινίῳ, ex Plinio & aliis. [Καλλιμάχῳ δὲ τῶν αὐτῶν Νυμφῶν συγγράμματα. Apollodor. a Porphyrio prolatus apud Stob. p. 130. v. 11. Ecl. Phys. Pars istius loci reperitur in Antigoni Παραδ. c. 174. unde liquet jure R. Bentleium Callimacho vindicasse quicquid Antigonus habet a capite 144. ad finem usque libri. Ceterum stare non potest αὐτῶν Νυμφῶν, quale Callimachi scriptum nusquam commemoratur: ostendit Antigonus esse decerpta ex illa, quam vocat, ἀλογῇ τῶν ἀποδιδόντων c. 144. cui titulus fuisse Θυμῶντα vel Θυμῶντα e Suida constat: idcirco refingendum existimo αὐτῶν Θυμῶντα, vel, Θυμῶντα. Venerat etiam in mentem posse legi, αὐτῶν Λιμνῶν, vel, αὐτῶν Ὑδατων videtur enim Antigoni indicio opus hoc in partes distribuisse Callimachus, quarum sua singulis inscriptio fuerit adjecta: αὐτῶν ποταμῶν, αὐτῶν κρήνῶν, αὐτῶν λιμνῶν, αὐτῶν ὕδατων, &c. sed prius placet. HEMSTERH.]

33. Ἐν δὲ τῇ Λεοντίῳ, ἱστέον Λόκοι τὰς ὀνομαζομένας * * ἀναζῶν μ, ὡς διεκρίνεται τῶν ἰσομένων: τὰς δὲ πυγὰς ἔχον ψυχράς. τῶν δὲ πλασίζονται αὐταῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρίων γὰρ ἀποθήσκουσιν οὖτοι: τὰς δὲ ἀνθρώπους μὲν τρίτην ἡμέραν. Apud Leontinos, Lycum referre; qui Crateres nominantur, ebullire quidem, tanquam quod fervidissime coquitur; fontes autem habere frigidos. Quod si qua avis appropinquet, statim; sin homo, tertio post die mori.

Locum mutilum ita supplet Cluverius in Sicil. Antiq. τὰς ὀνομαζομένας Κρατήρας: Meursius, τὰς ἐν Δείλλῳ. Macrobius lib. v. c. 19. de his puteis: *aquarum scaturigine semper ebullientes, quas incolae Crateras vocant, & nomine Dellos appellant.*

34. Ὅμοιος δὲ τῷ τῶν αὐτῶν τῶν Κῶν χύτρον γίνεσθαι, καὶ τῶν ἐκ τῶν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἱστέον τῶν δὲ καθυμῶντα καὶ ὑπερβαλὼν ψέχειν. Simile huic accidere apud Coorum puteum: nam & hunc vaporem exhalare; & speciem ebullientis præbere: quae vero immittantur, supra modum frigefacere.

Interpres & recentiores Geographi *Χύτριν* Coorum quandam regionem commenti sunt ex hoc loco Antigoni. Sed legendum *χύτριν*, quod idem est ac *χύτρα* olla, exponente Galeno in Lexico; ac saepe occurrit apud Hippocratem. Praeterea ratione figurae, qua ollas referunt, *χύτριν* dicuntur *cava terrae*, e quibus fontes scaturiunt: Hesychius: *Χύτριν*, τὰ καὶ τὰ γῆς, δι' αἷ πηγὰς αἰετῶν. Peculiariter vero hic Coorum fons *χύτριν* appellatus, quia speciem ferventis & fumantis ollae exhibebat.

Καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τίθειν: Haec ita vertit Xylander, silente Meursio; *vaporem exhalare venenatum*: quasi legendum esse vellet τοξικόν, quod *venenum est*, quo sagittas illinebant. Quam interpretationem neque dictio neque sententia ferre potest. Lege sine dubio: καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τῷ ζῷν: *praeberere speciem ferventis*. Similiter fere Sotion in Paradoxis de alio fonte: Κρήνη ἐν Παλιμαίς, ἥτις αἰς ὑψοῦ ἀνυρρίπτει τὸ ὕδωρ πύχυνον εἶναι, ἔμφασιν ποιῶσα μάλλων κατακλύζειν τὰς ὑπεκείμενους τόπους· καθόλου δὲ ἔχει ὑπερπύχυνον ὕδωρ.

35. Εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κόοις καὶ ἄλλο τι βόρυσμα, ὃ πάντα τὰς ὀχτύας, ὅνων ἀγάρρην, λίθους πεποιήκειν. Esse apud Coos alium quoque rivulum, qui omnes aquaeductus, per quos defluxit, in lapides mutavit.

Quibus haec addit Antigonus de suo: Τῆτο δὲ καὶ Εὐδόξου καὶ Καλλιμάχου παραλείψων, ὅτι ἐὰν τὰδ ἢ ὕδατος αἱ Κόοι λίθους λατομοῦντες ἐκκοδόμεναι τὸ δῖατρον, ὅπως ἐχούσης ἀπαιδῶν πᾶν γένος. Unde luce meridiana clarius apparet, omnia superiora, quae ex Antigono descripsimus, esse Callimachi. Nimirum hanc historiam de rivulo apud Coos ex Eudoxo sumpserat Callimachus: uti constat ex iis, quae proxime sequuntur: Λέγουσι δὲ τὸ Εὐδόξου, ΚΑΙ ὅτι τὸ Φράγμα &c.

36. Λέγουσι δὲ τὸ Εὐδόξου, καὶ ὅτι τὸ ἐν τῇ Μυθοπόλει φράγμα, ὅτι παραπλήσιον τι τῷ Νεῖλῳ εὐχρηστὶ. τὸ μὲν γὰρ δῖος ὑπὲρ τὰ χεῖρα πληρῶς. τὸ δὲ χυμῶν ὅταν σκλήπῃ, ὅταν μὴδὲ βάψαι μέδον εἶναι. Eudoxum porro de puteis, qui sunt Mythopoli, scribere; simile eos cum Nilo aliquid habere. aestate enim ultra labra impleri; hyeme ita deficere, ut tingere quoque non sit facile.

37. Καὶ ὅτι τὰ κατὰ τὴν Κρήνην ὕδατις, εἰ αἱ ὑπερκαλίζοντες, ὅταν ὑπὸς ἢ, ἀφαιλεῖται ὁ ὅρος. Ὁ δὲ δῖος δὲ τῶν Κρητῶν, ἀπ' οὗ αἰετὸς λῦσαι τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τῶν Διὸς μέγας. Item de aquila in Creta; super qua sedentes dum pluit, sicci permanent: Traditumque esse Cretensisibus, ea aqua lotam fuisse Europam, postquam cum Jove concubuit.

38. Ἐν δὲ Λυκεῖαις οἰκόμενοι φάσκουσιν τι εἶναι ὕδωρ ἐξ. τὰς δὲ ἐὰν τὰς πίοντας, ὅταν ἐπὶ τὸν αἰετὸν ἀποκίβῃ. Apud Lyncestas, Theopompo autore, aquam esse quandam acidam: quam qui biberint, non secus quam potio vino alterari.

Pro Λυκεῖαις recte Meursius *Λυκαεσσι*. Addit Antigonus de suo: καὶ τὸ ὕδωρ πλείονος μετατρέπεται.

39. Τὸ δὲ ἐν τῷ Πάτραις Ἀργείῳ φράγματι, Κρητῶν ἐστὶν, ὅτι σφοδρῶς

ἐξ αὐτῆς ἰχθύος μέλανος, ὅτι τὸ ἀπογαστρίδιον ταυτὶν. Ctesiam tradere, aquam ex Armeniorum petra excurrentem pisces nigros efferre; quos qui gustent, moriantur.

Bene Meursius, οὐ τὸ ἀπὸ γ. Ex Plinio. Ctesias in Armenia scribit esse fontem, ex quo nigros pisces illico mortem inferre.

40. Περὶ δὲ πυρὸς, κλησίαν φησὶν ἱσπεῖν, ὅτι αὐτὴ τῶν τῶν Φασηλιτῶν χώρα, ἐπὶ τῇ τῇ Σιμαίρας ὄρους ἐστὶ τὸ καλὸν ἀθάνατον πῦρ. τῷτο δὲ, εἰς μὲν εἰς ὕδατος ἐμβάλλης, καίτοι βέλτεον. ἰσπεῖν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν πύρ, σφίγγου. De igne; Ctesiam ait narrare, apud Phaselitas in Chimaera monte ignem esse, qui immortalis nominetur: qui ignis, in aquam coniectus melius ardeat, sed si onus aliquis injiciens strangulet, extinguitur.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laërtius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, & in Anthologia:

Καὶ σὺ ποτ', Ἐμπεδοκλεῖς, διὰ φλογὶ σῶμα καθύρας,

Πῦρ δὲ κρατερὸν ἔκπιδε ἀθάνατον.

lege ἀθάνατον. Porro pro πύρ; quod Xylander praeteriit, dissimulante etiam Meursio, legendum πύρ, strangulet, suffocet. De suo autem subjungit Antigonus: Παραπλησίον δὲ τῷτο ὁράται γινώσκων ἐπὶ αὐτοῖς. ἔδωκεν αὐτῷ ἡμῶν Σικαλὸς ξύλον τοῦτο, ὃ (lege ἐς) ὡς μὲν τῷ πυρὶ ἐτίθειτο, οὕτως δὲ τῷ ὕδατι ἔδωκετο.

41. Περὶ δὲ λίθου, τὸ αὐτὸν τῷτο λέγειν, τὸ παρὰ Βοτταίων ἐν Θράκῃ γινώσκων, ὅταν ὁ ἥλιος προσέσκη, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκδιδυμιάσθαι. ἐκείνῳ δὲ ὡς παρὰ γῆ, γινώσκων μὲν τῷ ἀνθρώπῳ χρὴν * * ἀφαιρῶν ἀφ' αὐτοῦ, καὶ σφίγγου, καὶ πάλιν ἐπιχειρῶναι τῇ αὐτῇ σφίγγου συντελεῖν. De lapidibus: eundem tradere apud Bottiaeos in Thracia lapidem nasci, qui solis appulsu ignem exhalet. Is autem ut praebeat, cognoscens carbonum colorem * * permanentes absque interitu. Et si quis extinguat, rursus conati sunt eandem efficacitatem praestare.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis asferre possumus.

Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, & otii copia: nos enim haec commentamur, in aliis rebus agendis occupati.

42. Περὶ δὲ τῷτο τὸ ἀκανθίσκος, Ἀριστοτέλης φάσκειν αὐτὴν τὴν Ἐρυθραίαν ἐκτελεῖν, ἀφαιρῶν τὴν χρίαν, ἐξ ἧς πλῆθος γίνεσθαι. Τίμον δὲ ὁ κιθαροδὸς ἔχει, καὶ ἐκδιδυμῶν ποικίλεις, φάσκειν αὐτῷ τὸ δίδασκαλον Ἀρτεκλῆν διδασκῶν. εἶναι δὲ αὐτῶν τὴν αὐτὴν ὡς τῇ χρίᾳ σκλαῖν. De plantis autem; Aristotelem narrare, spinæ genus inveniri apud Erythenam, ex quo plectra fiant. Ac Timon citharoedus unam habuit, multisque ostendit, dicens se eo a magistro suo Artocle donatum. Esse autem durum earum in usu contactum.

Et hic quoque locus a Meursio praetermissus, tanquam infamabilis. Nos aliqua, si non omnia, emendata dabimus. Προτῶν, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi, παρὰ ποταμῶν, αὐτὴν λιμνῶν, αὐτὴν πυρὸς, αὐτὴν ζῶν. Unde jam facile restitues pro τὸ ἀκανθίσκος, τὸ ἀκανθίσκος, ἢ ἀκανθίσκος.

43. Περὶ δὲ Θεοπομπῆς ἐν τῇ γῆς ἀνθρώπων ἐρόντιός, δυνάμεναι καίνα, Θεοπομπὴν φησι καταγράφειν. Theopompum ait scribere; in Thesprotia carbones et terra effodi, qui possint cremari.

44. Φανίαν δὲ κατὰ τινὰς τόπους τῆς Λέσβου καὶ παρὰ τῇ Νεανδρίῳ τὰς βόλκας πρὸς τὰς τῆς ὕδατος καθήγουσας γίνεσθαι καὶ χρησίμας· καὶ εἰς ὕδατος ἐμβληθείσας ὅτι καταδύναι ὅτι καταλίπεσθαι· ὑπὸ τούτοις τὸ γίνεσθαι πάλιν αὖ καὶ ἐπὶ τῇ πλείῳ, ἢ λογομένη ἐκπλύν. Phaniam perhibere in quibusdam Lesbi locis & apud Neandriam glebas ad oculorum exulcerationes conducere; inque aquam coniectas neque subsidere neque dissolvi. Sub hoc genus referri possint etiam latere apud Pitanam, qui dicuntur aquae innatare.

Pro καθήγουσας, repono, si ita videtur, καθιλάουσας: & lege γίνεσθαι χρησίμας, sublato καί. Recte autem Meursius, cō Πιτῶν, pro ἐπὶ τῇ.

45. Περὶ δὲ τῆς Κύνος, Λύκου μὲν ἐν τῇ Διομεδεῖ τῇ νύμφῃ φανὶ ἰσχυροῦν, τὴν ἰσχυρίαν ὑπὸ μὲν τῆς Μιδων, ὅταν παραδῶκεν τις εἰς τὴν τέρας εἰσενεῖν ψευδομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπιτομένους εἰς τὴν κόλπον ἰσχυροῦν, καὶ σῶναι φιλοφροῦναι. Λέγεσθαι δὲ τι τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσχυρίας, ὅτι τῇ Διομεδεῖ ἰσχυροῦν εἰς τὴν τῆς ὀρέας τῶν φανὶ μετασχηματιζόμεναι. De animalibus autem; Lycum narrare in Diomedea infula creditos a Graecis (si quis ad ea loca perveniat) non modo tangi se pati, sed & in gremium devolare, & blande adulari. Perhibere autem indigenas, socios Diomedis in eam avem fuisse transformatos.

Pro παρὰ τῇ Κύνος, recte Meursius, ζύνος. & pro Μιδων, idem bene Ἐμῶν; ex Aristotele, Plinio & aliis.

46. Τὴν δὲ παρὰ τῇ Ἀδριανὶ ἰσχυρίαν ἔστιν, Θεοπομπὴν φέρεται, κατὰ τὸ σῶναι καὶ τοὺς καλοῦσας ἀποτρέφειν δόξα. ταῦτα δὲ εἶναι ψαῖμα καὶ μάζας· προδόντας δὲ τὴν ταῦτα κομίζοντας ἀποτρέφειν. τῇ δὲ ὀρέῃ τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοὺς ὀρέας μόνον τῆς χώρας συνδροσισμένοι· δύο δὲ ἢ τρεῖς πρὸς πάντα καὶ καταμαχόμενους ἀφίπτεσθαι πάλιν, καθάπερ τινὰς πρὸς τοὺς ἰσχυροῦς. ἴσως μὲν ἐν τῷ πλῆθ * * * Theopompum memoriae prodidisse, Venetos qui ad Adriam incolunt, circa temporis stationis dona graculis mittere, nimirum liba & pastam; ea qui ferant, ubi proposuerant graculis discedere; avium autem multitudinem manere in finibus regionis collectam: duas autem vel tres advolare, ac explorata re rursus avolare, veluti legatos quosdam aut exploratores. Si igitur mul * * *

Recte legit Xylander; προδόντας δὲ τὴν. & δύο ἢ τρεῖς προσπίπτειν; aut constat ex ejus versione. Porro sic suppleri potest hic locus ex Aristotele de Admirandis; ἴσως μὲν ἐν τῷ πλῆθ * * * καλοῦσας γίνεσθαι τῆς δόξης, ὅτι ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ αἰδῶναι εἰς τὴν, ὅτι ἴσως ἐν τῇ γῇ· ἴσως δὲ μὴ γίνεσθαι, ὅταν πολέμῳ ἰσχυροῦ αὐτοῦ γινώσκον ὅτι προσδοκῶσι.

47. Plinius. Histor. Nat. xxxi. c. v. Idem contingit in Velino lacu potantibus, (ut a calculo liberentur.) item in Syriae fonte juxta Taurum montem: auctor est M. Varro. Et in Phrygia Gallo flumi-

flumine Callimachus. Sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat: quod in Aethiopia accidere bis, qui e fonte rubro biberint, Ctesias scribit. Haec referenda ad librum Callimachi, Περὶ Σαυμασίων.

IAMBOI. JAMBI.

&

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

I. JAMBI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Ἀποδόμῳ δὲ ὁ Κερκυραῖος τὴν εἶχυν τῆς ὑπὸ Βράγχου ἀναφανηθῆναι τῇ μάντιος λέγει, Μιλησίους καθαιρόντων δὲ τοὺς λαμῶν. Ὁ μὲν γὰρ ἐπαίρειναι τὸ πλῆθος δάφνης κλάδους, προκατέρχεται τῷ ὕμνῳ ἀπὸ πῶς· Μίλπιτε, ὦ παῖδες, Ἐκείργον καὶ Ἐκαίργον. ἐπὶ πολλῶν δ', ὡς εἰπὼν, ὁ λαὸς, Βιδὺ ζανφχῶν πλῆκτρον σφίγγε Κναζζέει χθύωνος φλεγμὸς ὄρεψ. Μίμνη) τ' ἱσθρίας καὶ Καλλίμαχον ἐν ἰάμβοις. De hoc loco Clementis vide; si operae pretium est, dissertationem nostram ad Johannem Malalam Antiochensem.

Strabō lib. viii. p. 353. Μίμνησιν δὲ τότεν ἐπαίρει τὸ τῷ Διὶ ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαερμίδου Ἀθηναῖου ἱεροφάντην - ἀνέγραψαν δὲ τῆς τῶ μίμνης τῇ ξόανου, καὶ Καλλίμαχον ἐν ἰάμβῳ τιτὶ εἰπῶν.

LXXVI.

Τὴν ὦ γαμέμνον, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο;

Τῇ καὶ λίπυρα καὶ μόνωπα θύε).

Quam Agamemnon, ut fertur, dedicavit;

Cui cauda destituta & unocula immolantur.

Schol. Aristoph. ad Aves. Εὐφρόνῳ δὲ φασὶν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνῳ καὶ Κολαινίδι (Ἀγριμνί) ἀπὸ τοῦ Ἁγαμέμνονος θύσαι αὐτῇ ἐκ τῶν κερῶν. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει, τὴν Ἀγαμέμνονος, ὡς ὁ μῦθος εἶσατο, τῇ καὶ λίπυρα καὶ μόνωπα θύε). Corrige, ut hic editum vides. Agamemnon Dianae Colaeiḯdi statuam consecravit; cui in more erat animalia mutila sacrificare; quae aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

Ἀγριμνὸν θύσας, θύσας τε Δίῳ, ἢ Ἀγαμέμνονι

Εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς. BENTL.

Correctionem Bentleji probat Kuster. ad Aves 873. ERNEST.

L X X V I I.

— ἢ γ' ἐργάτι πρέφω

Τὴν μῦσαι, ὡς ὁ ΚῦⓈ Ὑλλίχου νέπυς.

— non enim mercenariam alo

Musam, ut Ceus ille Hyllichii nepos.

Pindari Scholiastes, ad II. Isth. "Εἶθεν καὶ Καλλιμάχος φησι· Οἱ γ' ἐργάτι τριφῶ τὴν μῦσαι, ὡς ὁ ΚῦⓈ Ὑλλίχου νέπυς. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυροι ἀφύονται τ' ἄνδρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus est. Huc referendus Jo. Tzet. Chil. viii. num. 228, de Simonide loquens:

Οὕτω λέγον ὑπάργουσα πᾶσαι γραφὴν ἐποιί,

Ὡς Ἀνακρεὼν τε αὐτὸς Καλλιμάχος τε γράφει. BENTL.

Sic emendavit primus Jos. Scaliger Conject. in Varron. p. 40. cf. ad Euseb. Chron. p. 65. ubi ex memoria, ut opinor, exhibet νόμῳ pro τρέφω. Ad hunc locum Callimachi respicere Festum in Neros, idem Scaliger conjicit. ERNEST.

L X X V I I I.

Καὶ τῶν νήκων εὐδὺς οἱ τομώτατοι.

Et adolescentium statim fervidissimi.

Etymolog. Mag. ΚόχληⓈ κόχληξ, μέρμηⓈ μέρμηξ, νήⓈ νήξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχου, καὶ τῶν νήκων εὐδὺς οἱ τομώτατοι. Nisi Grammatici huius autoritas me moveret, potius verterim :

Et nuper acutorum gladiatorum statim acutissimi.

ut νήκων sit a recto νηκῆς. Hesych. Νηκῆς, νηκῆσι ἡ κοσημῶνⓈ. sic νήκῆς, ταυνηκῆς. BENTL. Add. Cl. Ruhnken. Ep. Crit. II, p. 29. 30. Sed scribendum erit νηκῶν. ERNEST.

L X X I X.

— Ἀρπαγὴ τὰ Κινάρμ.

— Rapina bona Cinnari:

Zenobius πρὸς Παραμειῶν. Ἀρπαγὴ τὰ Κινάρμ· ταύτης μέμνηται καὶ ΚαλλιμάχⓈ ἐν Ἰάμβοις. Vide ipsum Zenobium & Hesychium.

L X X X.

Ἀμφοεῖτης. Ludus Amphorites.

Scholiastes Pind. vii. Olymp. Ἔστι δὲ ἀμφοεῖτης ἀγὼν, ὃ μέμνηται ΚαλλιμάχⓈ ἐν Ἰάμβοις.

LXXXI.

L X X X L

Κέωφος. Cephphus.

Schol. Aristoph. ad Pacem. Εὐφεις ζῶνι ὁ κέωφ. ἢ μύματα) καὶ Νικανδρ. καὶ Ἀρατ., ὡς τ' Διοσημεσίαν ἀφ' ἐλεγκόμην, καὶ Καλλιμάχ. ἐν τοῖς ἱάμβοις.

L X X X I I.

Κύχ ὦδ' Ἀρίων τῷ πείσανη παρὶς Διὶ
ἔβυσεν Ἀρχαῖς ἵωπ.

Neque tali impetu ferebatur apud Jovem Apesantium

Arion equus Arcadicus.

Stephanus: Ἀπίσας, ὅρ. τ' Νιμώας, ἀφ' ἧς Ζεὺς Ἀπισάντι. Καλλιμάχ. δ' ἐν τοῖς ἱάμβοις τὸ ἰδιόθεν Ἀπίσας φησὶ. Κύχ ἀδαρίων τῷ Ἀπίσαντι παρὶς Διὶ ἵωπεν Ἀρχαῖς ἵωπ. Ita editiones vulgatae hunc locum exhibent: sed Codices MSti, ἀρχαῖς ἵωπ. testantibus qui novissime eum scriptorem interpretati sunt. Quae lectio, quanquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, sane certissima est. Pro κύχ ἀδαρίων, lege κύχ ὦδ' Ἀρίων. De quo equo, vide praeter alios Pausaniam in Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. Παρὶς Διὶ Ἀπισάντι: ut alibi, παρὶς Διγίοντι Σιῶ τελευτοῖς ἀγῶνα.

2. CHOLIAMBI.

Diog. Laërtius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) πρόχρησεν ἐπὶ πλεῖστοι, ἃ φησι Καλλιμάχ. ἐν τοῖς ἱάμβοις Εὐφροειν εὐρύ τ' Φρύγα, αἶον σκαλλῶνα τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχει διαρίαις.

Suidas v. Διθυραμβ. Καὶ Καλλιμάχ. ἐν Χολιάμβοις μύματα) αὐτῷ (τῷ Ἰων. τῷ Χίῳ) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

L X X X I I I.

Μῦσαι χαλαὶ καὶ πολλοὶ, οἷς ἐγὼ σπένδω.

O pulchrae Musae & Apollo, quibus ego sacrifico.

Eustath. A Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς ὁ Καλλιμάχ. ἐν τῷ Μῦσαι χαλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, ἔγω καὶ ἐν τῷ ἑνὶ τῷ ἀρσενίῳ γίν. ἐπιμαρτυρεῖται, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Est Choliambus. Idem Odyss. O. p. 570. Τὸ ἰὺξοις ἀνέμους ἡδὲ γυναικας ὅσην ἀπέμπε τῷ Μῦσαι χαλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.

L X X X I V.

Οὐ πρῶν μὲ ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

Non mane quidem nobis tragoedus excitavit.

Suidas : Πρὸν ὀξύνη, τὸ δὲ πρῶν ἐφισπῶται. Οὐ πρῶν μὲ ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν. Καλλιμάχῳ.

L X X X V.

Ἐκ τῆς, ὅκεν βῶν κολλύβου πιπρήσκουσιν.

Ab illis, ubi bovem collybo vendunt.

Julius Pollux lib. ix. c. 6. Εἰς δὲ ἂν καὶ κόλλυβος, λεπτήν τι νομισματίαν, Καλλιμάχῳ γὰρ ἔφη, πρῶτον ἔστιν ἂν λέγων, Ἐκ τῆς οἴκε βῶν κολλύβου πιπρήσκουσιν, ὡς ἂν εἴπαι τις τὴν προσυχομένην. Codex MStus qui fuit If. Vossii habet, τῆς οἴκεν κολλύβου πιπρήσκουσιν. Lege, ut ante emendatum vides. ὅκεν & πιπρήσκουσιν, Ionice, Festiva sane descriptio τῆς ἐν ἄλῃ; qui cum umbrae & simulacra sint, non amplius carnes solent comedere.

L X X X V I.

Εἰς τὸ πρὸς τείχεος ἱερὸν ἀλείεις δῦντι,

Οὐτ' παλαιὰ Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,

Γέρον ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψήχῃ.

Ad templum, quod ante murum est, venite conferti :

Ubi qui Jovem olim Panchaeum finxit,

Senex arrogans libros impios radit.

Etymolog. Mag. Ἄλεις, ἀλείς ἐκ τῆς ἀλλείας ὡς τῆς Καλλιμάχου ἐν Λοχιάμβοις. Εἰς τὸ πρὸς τείχεος ἀλείεις δῦντι. ἀπὸ τῆς, εἰς τὸ πρὸς τοῦ τείχεος ἱερὸν ἡμῶν δῦντι, lege χαλιάμβοις; uti recte editum est a Varino in Ἐκλογαῖς. Scholiastes Theocriti Id. vii. Ἀλίζω, τὸ συνκαθερίζω. καὶ Καλλιμάχῳ. Εἰς τὸ πρὸς τείχεος ἱερὸν ἀλείεις δῦντι. Plutarchus de Placitis Philos. i. vii. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναιῖς καὶ Εὐήμερος ὁ Τριγιάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι δυνάμεις. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλιμάχῳ ὁ Κυρηναιῖς ἀντίτις ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφει,

Εἰς τὸ πρὸς τείχεος ἱερὸν ἀλείεις δῦντι,

Οὐτ' παλαιὰ χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα,

Γέρον ἀλάζων ἄδικα βίβλια ψήχῃ.

ubi id primo notandum, vitiosam scriptura *Διαγόρας ὁ Μιλήσιος*
pro

pro ἡ Μίλῳ jam ab annis plus mille Plutarchi codices infedis-
se; & in errorem duxisse cum Eusebium, tum Theodoretum;
qui hoc loco freti Diagoram Milesium vocant, ille Praep.
Euang. lib. xiii. hic Therapeut. Graec. Sermone II. Pro ψυχῇ
autem, quod in vulgatis editionibus haecetur, legendum est ψί-
χῃ, *radit, exarat, scribit*. Deinde ex χαλκῶν (quod huic loco
minime convenit; nam Euhemerus non aeneum sed carneum
fane Jovem finxit; quem cum caetera Deorum turba meros ho-
mines fuisse tradidit) haud focordi opinor conjectura fecimus
Παρχίων; quod scribebant παρχίων. Fundus hujus emendationis
est ipse Plutarchus libro de Iside & Osiride; ubi Euhemerum ait
libros suos composuisse ex commentitiis quibusdam Inscriptioni-
bus in Panchaea insula. p. 64. Edit. Steph. Δαμπρὸν δὲ τοῖς Εὐ-
μήρῳ τῷ Μασσώνῳ φανασμῶν παρχίων διδόντας, ὅς αὐτὸς ἀντίγραφος
συνθεῖς ἀπὲς τῆ ἀνυπάρχου μυθολογίας πᾶσαι ἀθιότητα κατασκευά-
ντος τ' οἰκονόμης, τὰς νομιζομένας θεὰς πάντας ὁμοαλῶς ἀλφειογράφῃ εἰς
ὀνόματα (vulgo ἱεράματα) ἐρατηγῶν καὶ ἰαυάρχων καὶ βασιλείων, ὡς δὴ
παλαι γιγνοίταν, ἐν δὲ Πάρχοις γραμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις
(lege — μῦθος sc. ὀνόματα) οἷς ἔτι βάρβαροι ἔδει, ἔτι Ἕλληνας,
ἀλλὰ μὲν Εὐμήρῳ, ὡς ἴσκει, πλείους εἰς τὰς μυθολογίας γὰρ γι-
γνοίτας μὴδ' ὅσας Παρχίους καὶ Τριφύλλας, ἐντυχεῖν. BENTL.
Ad locum Plutarchi lege Cel. Corfinum in Diff. I. ad Plutarch.
de Plac. Ph. c. 7. qui haec Bentlejana non legerat, aut oblitus
erat. ERNEST.

L X X X V I I.

Ἦν κεῖν ἡνιαυτός, ᾧ τό, τι πῆλυνον,
Καὶ τὸν θαλάσσην, καὶ τὸ τετράπεν ἔπος
Ἐφθέγγει, ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεύς.
Erat ille annus, quo & aves
Et pisces, & quadrupedes ita
Loquebantur, ut lutum Promethei.

Clemens Alex. Strom. lib. v. Γῆθεν μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἑκάστου τὸ
σῶμα ἀναγορεύουσι — Καλὶμουχῶ δὲ ἀλφειδῶν γραφῇ. ἢ κεῖν ἡ
ἡνιαυτός, ᾧ ποτε πῆλυνον, καὶ τὸν θαλάσσην καὶ τὸ τετράπεν ἔπος Ἐφθέγγει, ὡς
ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεύς. pro ᾧ ποτε, emendavimus, ᾧ τό, τι. τὸ
πῆλυνον, τὸ ἐν θαλάσση, τὸ τετράπεν. Et Προμηθεύς ob verbum qui
est Chollambus, sive Jambus Scazon. Extat etiam apud Euseb.
Praep. Euang. lib. xiii. ex Clemente.

L X X X V I I I.

Ἔβηξαν, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tuffierunt, acetum bibentes.

Etymol. Magn. Ἀλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ἔξθ. Καλλιμάχῳ· Ἔβηξαν ἀλίβαντα πίνοντες. ubi pro εἶν reponendum esse videatur, οἶνον; idque ipsorum grammaticorum autoritate.

Tuffierunt, tanquam qui acetum bibunt.

Si enim, (ut Etymologus, Suidas, & Eustathius autores sunt) ἀλίβας est ἔξθ, οἶνον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἀλίβας communiter significat νεκρὸν, mortuum; & pace magistrorum crediderim in hoc ipso etiam loco nihil aliud notare: εἶθ' ἀλίβας, vinum mortuum; quae periphrasis est aceti. Verte igitur Ἔβηξαν εἶν ἀλίβαντα πίνοντες.

Tuffierunt vinum mortuum bibentes. BENTL.

Praeferam priorem summi viri conjecturam, quam aliquo modo confirmat Etymol. MS. Bibl. Regiae, ubi hoc fragmentum sic exhibetur: Ἔβηξαν οἱ ἀλίβας το πίνοντες. ἀλίβας simpliciter pro aceto dici, non dubium est. Orion Thebanus αὖτις ἑτυμολογῶν MS. in Bibl. Regia: Ἀλίβας, ὁ νεκρὸς, ὡς τὸ λιβάδι καὶ ὑγρότητα καὶ ἔχων. ἔτι ὡς ἱππώτα καὶ ἐπὶ τῷ ἔξθ. RUHNKEN.

L X X X I X.

Σόλων ἐκύνθ' ὡς Χίλων ἀπέτυλε.

Solon ille ad Chilonem misit.

Choeroboscus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. Χίλων, ὄνομα κύριον ἀπὸ τῶν ἐπειδὴ εὐρύ καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχου, αἶν Σόλων ἐκύνθ' δι' ὡς Χίλων ἀπέτυλε. ἔτι δι' χωλίαμο-
βον. corrige χωλίαμοβον. BENTL. Forte legendum, Σόλων ὁ κλεινὸς ὡς Χλ. Aristophan. Θεισμοφ. vf. 29. Ἐσταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς αἰκῶν τυγχάνει. Nisi malis ἐκύνθον, scilicet τριπόδα. Nam Solon, ut opinor, ad Chilonem misit sive tripodem sive phialam, illi, qui sapientia ceteris praestaret, oraculi jussu reddendam. Historiam narrat Diogen. Laërt. I. 28. ad quam etiam pertinent Fragm. XCV. & XCVI. RUHNKEN.

X C.

— εἰ μάχην αἰείδοντες

Τὴν Βυπάλειον —

— non pugnam canentes

Bupaleam —

Julianus Ep. xxx. Ἦδ' αἰς ἰδιόματι τὸ ὡς εἰς πινάκιον ἀποσταλόν. ἔχει ᾧ καὶ τὰ ἀλφειογράμματα ἢ πρόδιν βαλτίον καὶ κατεμύστας αὐτὸ, προδίδας τὰς ἱαμβύς εἰ μάχην αἰείδοντας τὴν βυπάλειον, κατὰ τὴν Κερκαῖον ποταμὸν, ἀλλ' οἷός ἐστι κατὰ Σαπφὸν βάλει τὸς ἰόμους ἀρμότιον.

X C I.

Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐς ἔχου ἄτερⓈ δαίμων.

Non omnes, sed quos habuit deus alter.

Pindarus Pyth. III.

Δαίμων δ' ἔτερⓈ

ἰς κακὸν τρέψαις ἰδαμά.

σάτοιν —

ubi Scholiastes: Δαίμων ἔτερⓈ, ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸ ἀγαθοποιόν. Καλλίμαχος δ' ὅφρην. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐς ἔχου ἔτερⓈ δαίμων. Prae ἔτερⓈ autem lege ἄτερⓈ, verfu flagitante. Quos locos imitatus est autor Epistolarum, quae Phalaridi adscribuntur; ἰδὼν ἔτερⓈ δαίμωνι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:

Ἄρμος ἔρον φύλακας, διοσὶ θεοῖς, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς,
Οἷοι ἔρον μὲν. ἔτερⓈ δ' ἄτερⓈ Ἡρακλῆας.

X C I I.

Ἀχέσαθ' ἸππώνακτιⓈ· εἰ γὰρ ἄλλ' ἦκα.

Audite Hipponactem: etenim venio.

Hephaestion p. 16. de Choliambo: τὸ δ' ἔχου εἰ δέχου τὰς παραληγουσας τριφυλλεῖας πίδαας, ἔτε δακτυλῶν, ἔτε τρίβραχων, ἔτε ἀνάπαισιν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἱαμβῶν, ὅ, τι καὶ ὑπερπῆξ ἔτε· ὡς τὸ,

Ἀχέσαθ' ἸππώνακτιⓈ. εἰ γὰρ, ἀλλ' ἦκα.

Ubi delendum illud comma post γὰρ. & εἰ γὰρ ἀλλὰ vertendum, etenim. Apud eundem p. 15. citantur haec Eupolidis in Baptis:

Ἄλλ' ἔχου διωπτόν ἔτε· εἰ γὰρ ἄλλα προ-
βύλασμα βατίζουσι τὸ πόλεως μέγα.

lege εἰ γὰρ ἄλλα, portans etenim. Aristoph. Nubibus:

—— εἰ γὰρ ἄλλ' εἰ γὰρ βία

Ἐλκεῖ πρὸς αὐτὸν τὴν ἱμαίαν τὸ φροντισθῶ.

ubi χαλ. Οὐ γὰρ ἄλλ' ἀντὶ τῷ καὶ γὰρ, Ἀτίμας. Καλλίμαχος· Ἀχέσαθ' ἸππώνακτιⓈ. εἰ γὰρ ἄλλ' ἦκα· ἀντὶ τῷ, καὶ γὰρ ἦκα. Eadem & plura vide apud Suidam in εἰ γὰρ.

X C I I I.

Ἀκουε δὴ τὴν αἴνον. Ἐν κοτε Τρωάλα

Δάφνῳ ἐλαίῳ νῦνⓈ οἱ πάλαμ Λυδοὶ

Λέγουσι θίαζ —

Audi vero fabulam: Quondam in Tmololo

Laurum cum oliva certamen veteres Lydi

Dicunt habuisse.

Ammonius de differentia vocabulorum. ΛῶⓈ λὰς φουτῶν. ὡς
ἐν Καλλίμαχῳ· Ἀκουε δὴ τὴν αἴνον, ἔν κοτε Τρωάλα Δάφνῳ ἐλαίῳ
νῦνⓈ

αἰὸς οἱ παλαιοὶ Ἀσθὶ λέγουσι Δία. Quae corrigenda sunt, uti supra. Eustath. ad Iliad. I. p. 796. Αἶϑ' λέγ' ἐστὶ μαυτικὸς ἐκφω-
 ρισμὸς ἀπὸ ἐλόγου ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων ὁρμητικῶν — ἀπὸ φυ-
 τῶν, οἷς ὁρμητικῶς καλλιμάχου, Ἀκὺς δὲ τ' αἶον· ἢ ποτε Πύλω δάφνην, καὶ
 τὰ ἐξῆς. Idem Odys. E. pag. 556. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συνταλῆ
 Καλλιμάχου, τὸ, Ἀκὺς δὲ τ' αἶον, ἢ ποτε Μάλω ἢ Δάλω τῆς αἰ-
 λῶ τῇ ἡσυχίᾳ δάφνη ἐλαίῳ καὶ ἐξῆς. Ubi notanda varietas lectionis,
 Πύλω, Μάλω, Δάλω; quae singulae depravatae sunt ex Τρωίᾳ.
 Nulla autem controversia erit, quin huc quoque referenda sint,
 quae ex Cod. MSto Oxonli Περι τρώων ποιητικῶν bona fide re-
 praesentent. Ἀσπίδ' — ὁρμητικῶς δὲ Καλλιμάχου ἀσπίδ' ἐστὶν ἐλαία
 φησὶν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τ' δύνδρην εἰμὶ. καλὴ δὲ τῆτο προεπαι-
 σκε. Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon:

Φαύλη δὲ πάντων εἰμὶ ἔγωγ' τ' δύνδρην.

Ego omnium arborum vilissima.

X C I V.

Ἐπλῶσεν εἰς Μίλητον. ἦν γὰρ ἡ νῆξ
 Θάληϑ, ὅς τ' ἦν ἄλλα δέξι' γνώμη,
 Καὶ τ' ἀμαξίης ἐλέγγο σαθμύσας
 Τὺς ἀπεισκὺς, ἢ πλέυσι Φοίνικας.

Navigat ad Miletum: erat enim victoria
 Thaletis; qui cum alias solerti ingenio praeditus,
 Tum & plaustrum dicebatur metatus esse
 Stellulas; quo navigationem dirigunt Phoenices.

Achilles Tatius ad Arati Phaen. c. I. Ὅτι δὲ ἄλλος ἄλλο οἶον,
 εἰ τῇ Θάλῃ τῶν μικρῶν ἀμαξίης ἐρηκέναι, δῆλον. Ὁ γὰρ Καλλιμά-
 χος φησὶν, Ἐπλῶσεν &c. ut supra, nisi quod ibi sit ἢ τὸν &c λέγει.
 Diogenes Laërtius vita Thaletis: Καλλιμάχου δὲ αὐτὸν (Θάλητα)
 αἰδῶν οὐκ ἐπὶ τ' ἀρετῇ τ' μικρῶς, λέγοντι ἐν ταῖς ἱστορίαις ὅτις,

Καὶ τ' ἀμαξίης ἐλέγγο σαθμύσας

Τὺς ἀπεισκὺς, ἢ πλέυσι Φοίνικας.

X C V.

Θάλης με τῷ μεδῶνι Νειλέω δήμῳ
 Δίδωσι, τῷτο δις λαβὼν ἀριττον.

Thales me regenti Nilei populum
 Donat, hoc bis accipiens sapientiae praemium.

Diogenes Laërt. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλιμάχου ἐν ταῖς
 ἱστορίαις ἄλλος ἱστορεῖ, παρὰ Διοδώρῳ λαβὼν τῷ Μιλήσι. Βαθυκλῆς
 γὰρ

γάρ τινι Ἀρκαδία Φιάλῳ καταλιπὼν, καὶ ἐπισκεῖσθαι δύναιτο ὅσοι
τῷ πρωτίστῃ. ἰδὼν δὲ Θαλῆν, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆν, ὃ δὲ τῷ
Διδομένῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν ὅτι, κατὰ τὸ Καλλιμάχου.

Θαλῆς μὲν τῷ μεθῴντι Νυλῆν δῆμα
Διδόμενι, τῷτο δὲ λαβὼν ἀριστῶν.

X C V I.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.

Rursus ad Thaletem donum rediit.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητ[⊙], ὡς παρὰ Καλλιμάχου. Πάλιν
τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔτι δὲ χορίσμεν[⊙]. τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ
ἑκτῷ ποδὶ. Ubi legendum pro πολὺν, πάλιν: Laërtius: ἰδὼν δὲ
Θαλῆν, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆν. Eadem enim est historia:
deinde lege ὡς Θάλητ' ἀνώλισθε; versus gratia, tum & sententiae;
nam ἀνωλισθῆναι est rursus ἢ retrosum ὤλισθῆναι. Postremo scribe
χωρίσμεν[⊙]: quod & res ipsa postulat, & verba Grammatici;
quia Trochaicum habet in sexto pede: quod proprium est Jambi
Sczontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

X C V I I.

ὦ μαὶ ἔ'πιόη[⊙] ἀγκύραι.

O meae abeuntis anchorae.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἐστὶ
δὲ καὶ τὰ τ' χρήσιμος, ὅτινα ὁ Νέτωρ τῆς ἰδίας παιδὸς προσφωνῇ, Παῖδες
ἡμεῖς. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχου. ὦ ἡμαὶ τῷ ἀπείντ[⊙] ἀγκύραι. Pars
est, ut mihi videtur, Jambi Sczontis.

X C V I I I.

— τὰ τέρα' χηλα γυμιάζῃ.

— colla exercet.

Etymol. Mag. v. Κέλευθ[⊙]. Ὁ τέρα' χηλ[⊙] τὸ τέρα' χηλον. ἰδὼν πλη-
θυντικῶς παρὰ Καλλιμάχου, τὰ τέρα' χηλα γυμιάζῃ. De tauro, ut
opinor, loquitur; Qui tentat sese, atque irasci in cornua discit Ar-
boris obnixus trunco.

Eustathius Iliad. B. p. 81. Κέλευθα, μεταπλασμὸν γένους φασὶ
παλαιῶν. Καὶ τὸ, γυμιάζῃ τὰ, παρὰ Καλλιμάχου. Si Etymologum
sequeris, erit membrum Choliambi; si Eustathium, Hexametri.

X C I X.

Ἄλκιϙ ὁ Ζεὺς —

Eleus Jupiter.

Pindari Scholiastes x. Olymp. 59. Καὶ τὸ εὖ Πίση δὲ Δία, Ἥλιον
 ἵκετ Καλλίμαχϙ Ἄλκιϙ ὁ Ζεὺς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ.

Mea quidem opinione.

Eustathius Od. i. p. 351. Ὅτι τὸν Δία τινος ἐξ ἐπὶ δόξης, ἀλλὰ ὁ
 Καλλίμαχϙ ἴφθι, γράψας, Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ, ἔγνω τῇ ἐμῇ δοξῇ.
 BENTL. Adde Fabric. ad Sext. Empir. p. 71. ERNEST.

IBIS. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Εὐφορίαν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ Καλ-
 λίμαχϙ Ἰβίς, καὶ τὰ Αἵτια, καὶ ἡ Ἀνέφορος Ἀλέξανδρος, καὶ τὰ τέτοις
 παραπλήσια γυνάσσειν εἰς ἐξήγησιν γραμματικαῖς ἔκκει) ἄπεισι. Ita Co-
 dex MStus Dionysii Salvagnii: In vulgatis Ἰβίς abest. [v. Sal-
 vagnium ad Ibin p. 47. ERN.]

Huc itaque vel ad Αἵτια refer illud Statii iv. Sylvarum, in
 Epicedio patris:

Tu pandere distus

Carmina Battidae.

Suidas v. Καλλίμαχϙ. Ἰβίς, ἔστι δὲ πόλις ἐπιτετυθυμένης καὶ
 ἀσάφειας καὶ λαιδερίας εἰς τινα Ἰβιν, γινώσκον ἔχον τῷ Καλλίμαχῳ, ὃν
 δὲ ἔτϙ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Ovidius in Ibide:

Nunc quo Battidae inimicum devovet Ibin,

Hoc ego devoveo teque tuosque modo.

Utque ille, bistoriis involvam carmina caecis:

Non soleam quamvis hoc genus ipse sequi.

Illius ambages imitatus in Ibide dicar,

Oblitus moris iudiciiue mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) exigua est volucris devota libello,

Corpora projecta quae sua purgat aqua.

Ubi Scholiastes vetus: Callimachi vota in Ibin avem Aegyptiam,
 quae rostro projecta aqua alvum purgare solet.

Scholiastes vetus ad Ovidii Ibin: Dareus secundus primi Darei
 filius incubuit primo in regnum; sed succedere non potuit, donec ju-
 raverit, quod cives suos veneno, sicut primus, non interficeret: post-
 quam vero fuit in regno; non veneno, sed ponens eos in area plenas
 calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra suum Ibin:

Et tu differeas, sicut periere secundus

Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: Callimachus dicit Eurydamantem & Thrasyllum inimicos fuisse: Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumulum Thrasylli raptatum fuisse. Scholiastes Homeri Iliad. x. 398. Ὁ δὲ Καλλιμαχὺς φησιν, ὅτι πατέριον ἐστὶ Θισιαλῶς τῆς τῇ φιλατάων Φονίας σύμην αὖτε τῆς τῇ Φοιβεύται τάφους. Σίμωνι γὰρ φησι Θισιαλὸν τὸ γινῆ Εὐρυδάμαντα τῇ Μαιδῇ σύμην, ἀπικεινόντα Θράσυον (lege Θράσυον) τῇ ἀδελφῇ αὐτῇ. ἀψαδῆαι τι τῷ νόμῳ πρῶτον. τῶν δὲ ἐξέψαι τῷ δ' ὄφρ' ἔτ' Φονία, καὶ αὖτε τῷ τιτιλάττικόν τῷ τάφῳ ἔλκεν. [Binos Callimachi de hac ipsa re versus conservavit Proclus in Platonis Polit. p. 391. εἴρηται μὲν ἔν καὶ πρὸ τῇ παλαιῶν (i. e. ab antiquis Homeri Interpretibus) ὡς Θισιαλικὸν τι τοῦτον ἔσθ' ἢ, καὶ ὁ Κυρκαῖος μαρτυρεῖ ποιητῆς.]

——— πάλαι δὲ ἔτι Θισιαλὸς ἀνὴρ

[ῥυσάξῃ Φθιμῶν ἀμφὶ τύμβῳ Φονίας. RUHNKEN.]

Idem: Callimachus dicit, Hypermnestram, quondam in adulterio deprehensam cum fratre mariti sui, profugisse auxilio tenebrarum; deinde servum Pavonem & Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehensa.

Idem: Thracia Bistonía a Bistone palude dicta est; & ibi, auctore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedaemoniis interfecti sunt pro templo Minervae. Ideo Minerva fertur lumina sua operuisse.

Idem: Callimachus dicit, in Creta Menedemo sacra fieri sine ferro; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultorum interiit.

Idem: Paphagus Epiroses, cum circumfunderet urbem Ambraciam, venatum extitit; & Icaenae catulum natus ab ea infecuta dilaniatus est, auctore Callimacho.

ΙΟΥΣ ΑΦΙΖΙΣ. IUS ADVENTUS.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ

ΙΧΘΥΩΝ.

DE MUTATIS PISCIIUM NOMINIBUS.

Teste Suida in v. Καλλιμαχῶ.

Huc fortasse referendum illud Hesychii: Ἰανψ, ἰχθύς ποῖος παρὰ Καλλιμαχῶ.

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ
ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

ORIGINES INSULARUM ET URBIUM
ET NOMINA MUTATA.

Suidas v. Καλλίμαχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ. CYDIPPE.

Hujus Poëmatii mentionem facit Ovidius:

Callimachi numeris non est dicendus Achilles:

Cydippe non est oris, Homere, tui. BENTL.

Ad librum Elegorum pertinuisse supra monui. ERNEST.

C I.

Ἄλλ' οἷ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τόσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσ' ἐρίεσι καλὴν.

Sed corticibus incisas tot ferte.

Literas, Cydippen quot dicent pulchram.

Schol. Aristoph. Acharn. Ἰδὼν ἐρατῶν ἢ τὰ ᾧ ἐρωδῶν ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις ἔτοις, Ὁ δὲ καλὸς, καὶ παρὰ Καλλίμαχον.

Ἄλλ' ἐν δὴ φύλλοις κεκομμένα τόσα φορεῖτε

Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρίεσι καλὴν.

Ubi notandum φύλλοις, quam lectionem tutatur ipse Scholiastes: si enim apud hunc quoque legeris, δένδροις ἢ φλοιαῖς; bis eandem rem dixeris. Idem quippe est inscribere arboribus, ac corticibus. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis restituere φλοιαῖς, (quod scribebant φλυαῖς) pro φύλλοις. Quis enim amator adeo infusus, ut amatae nomen perituris foliis inscribat?

— Foliis tantum ne nomina manda;

Ne turbata volent rapidis ludibris ventis:

Aeneae sunt preces ad Sibyllam. Contra quae corticibus inciū sunt nomina, tam diu mansura sunt, quam ipsae arbores:

Certum est in silvis, inter spelaea ferarum

Malle pati, tenerisque meos incidere amores

Arboribus: crescent illae, crescetis amores.

Lucianus in Ἐρωτι: Ἰδὼν δὲ πλείονα αὐτὰ τῶ πάθος ἐρεθίζομένων. τοῖς ἄπας ἐχαράσσειτο, καὶ πᾶς μαλακῶ δένδρε φλοιὸς Ἀφροδίτης καλὴν ἐκέρυσσεν. Glauci Epigramma Antholog. lib. I.

Ναί, ναί, Παν συμκτά, καὶ εἰς αἶγυρον ἐκείναι

Σα' τι κατὰ φλαῦν γράμμι' ἐκόλαψι λέγειν. BENTL.

Pierſonus Verosim. p. 99. verissime ex Aristaeneto I. 10. emendat φλαοῖς κεκολλημέναις, quod pro κεκομμμένα reponere non dubitavimus. Καλάπιν verbum proprium esse in hac re, ipse ostendit. ERNEST.

C I I.

Πολλοὶ καὶ, Φιλέοντες Ἀκόντιον, ἦσαν ἔραζε
Οἰνοπότῃ Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Multi quoque vini potores, amantes Acontium,
Humi jecerunt Siculas ex poculis latagas.

Scholiastes Aristoph. ad Pacem: Ἀθηναῖοι ἐν τῇ ἡ φησὶν, ὅτι κοτλιάς Σικελικὴ τις ἐστὶ παιδιὰ, πρώτων ἐρότων Σικελῶν — ὅτι δὲ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐνέκλειστον ἀφίπτες ἐκ αὐτῆς τὰς λογομύθους κοτλιάδας, δὴλον ποιεῖ Ἀχαιοὺς, καὶ Καλλιμάχου.

Πολλοὶ δὲ Φιλέοντες ἀκόντιον ἦσαν ἔραζε

Οἰνοπότῃ κυλίκας ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: sed Aldina, Οἰνοπότῃ Σικελὰς: quæ emendanda sunt ex Athenæo lib. xv. p. 668. καὶ Καλλιμάχου δὲ φησι:

Πολλοὶ καὶ Φιλέοντες ἀκόντιον ἦσαν ἔραζε

Οἰνοπότῃ Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadvertite errorem Casauboni & aliorum; qui ἀκόντιον hic jaculum sive humorem ejaculatum interpretantur. Scribendum enim Ἀκόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epistolis Ovidii vel pueris notissimum. Multi, inquit, qui ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurerentur, an unquam voti compotes futuri essent. Quare sine dubio hoc Fragmentum ad Cydippen poemata referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ. COMOEDIAE.

Auctore Suida v. Καλλιμάχου.

ΜΕΛΗ. CARMINA.

Eodem auctore.

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ
ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

MENSIIUM NOMINA APUD SINGULAS
GENTES ET URBES.

Eodem auctore. BENTL. v. supr. ad xxxviii.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ. MUSEUM.

Eodem auctore.

NOMIMA BARBARICA.
INSTITUTA BARBARICA.

Suidas : Φασηλιτῶν θυμία, ἐπὶ τῷ οὐτιλῶν καὶ ἀναίματον τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τέρχον τῷ Καλλιμάχῳ. θυμὸν φησι Καλλιμάχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ. DE AVIBUS.

Etymologicon Magn. Πάλια καὶ κίρκος, ἐστὶν αἰὲς ἱέραξ. καὶ δὲ γένη ἱέρακος οὖλον, ὡς φησι Καλλιμάχος ἐν ταῖς Περὶ Ὀρνέων. & Scholiastes Apollonii Rhodii lib. I. vf. 1049. Κίρκος οὖλος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλιμάχος ἰσορῶι ἐν τῇ Περὶ Ὀρνέων.

Athenaeus lib. ix. p. 388. Καλλιμάχος ἐν τῇ περὶ Ὀρνέων, διατάσσει φησὶ πορφυρίαια πορφυρίδες, ἰδία ἐκάτεροι καταρροήμακτος. τῷ τροφῇ τε λαμβάνειν τὴν πορφυρίαια ἐν σκότῳ, ἵνα μὴ τις αὐτὸν διαύσῃ, ἐκφαίνειν γὰρ τὴν προσιόντας αὐτῷ τῇ τροφῇ. pro ἰδία ἐκάτεροι corrige ἰδία ἐκατέρω.

Idem lib. ix. p. 389. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῷ ζῷον τὰδε ὅτι πέρδῃ ἐστὶ μὲν χερσαῖος, χιμαίνετος, ζῇ δὲ ἔτη μ. &c. Τα αὐτὰ ἰσορῶι καὶ Καλλιμάχος ἐν τῇ Περὶ Ὀρνέων.

Idem p. 394. Καλλιμάχος ἐν τῇ Περὶ Ὀρνέων, ὡς ἀλφειὸς ἐκτίθεται φάσας, παραλλήλα, περὶ τῇ, τρυγία.

Idem p. 365. Τις δὲ νητίος καὶ κολυμβάδος, ἂν ᾧ καὶ τὸ νύχισθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν εἴηται, μνημονεύει μὲν ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλιμάχος αὐτῷ Περὶ Ὀρνέων.

Hesychius : Σαλαειδής, ποῖος ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Aelianus de Animal. xv. 28. Καλλιμάχος δὲ δύο γένη φησι εἶναι σκαπῶν. καὶ τὴν μὲν φθίγγαλ, τὴν δὲ συνεκλυκῶλ σκαπῇ. καὶ τὴν μὲν αὐτῶν λογγαλ σκαπῆς, τὴν δὲ αἰσκαπῆς. Et Athenaeus ix. p. 391. Καλλιμάχος φησι δύο γένη εἶναι σκαπῶν, καὶ τὴν μὲν φθίγγαλ, τὴν δὲ ὅτι καλῶλ τὴν μὲν σκαπῆς αὐτῶν, τὴν δὲ αἰσκαπῆς. καὶ δὲ γλαί-

γλαυκαί. Et Theocriti Schol. Idyl. I. Σκῆψι, ὡς Καλλίμαχος φησι, φθείγεται ὡς περ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ ἔτι καλεῖται.

Theocriti Schol. Idyll. II. Τὴν ἑσγὰ φησι Καλλίμαχος ἔχῃς θαλαττα. Φαρμακείων δὲ τὴν Δίω, ὅπως αἰ αὐτῇ μίχθῃ· ὅθεν ἐπὶ Ἡράκλεις ὀρενθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργῶνταις φαρμακείαις. Πρὸ μεταβαλεῖν, scribe μεταβληθῆναι.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 82. Κρεῖξ, ὅρτοι θαλάσσιον ἱσίδι ἰοικός. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ὀρενθῶν φησι τοῖς γαμύσι δυσκοίνων ἔσθαι.

Aristophanis Schol. ad Aves p. 398. Εὐφρόνιος φησι τὸ πάππος ὅρτοι τι εἶναι — Καλλίμαχος, ὅσα ἀναγράφω τὸ πάππος. lege Καλλίμαχος ὅσα ἀναγράφει τὸ πάππος. Callimachus in suo Catalogo avium non recenset pappum. Patebit ex sequentibus.

Idem ibidem p. 413. Τὴν Κύμωδον ὅσα ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.

Idem p. 380. Κεόλαπτις; μήποτε ἔχ' ἐν ἑσσι, ἀλλὰ δο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἢ ἀναγέγραπται κέολη.

Ibidem: Ἡ πορφύρις ἀναγέγραπται; περχνὶς δὲ ἔ, ἀπλῆ περχνί. καὶ ἡ κολυμβῶς δὲ φαίνεται, καὶ ὁ δρόσψ, καὶ ἡ ἀροπιλὶς. lege ἡ κολυμβῶς; ex loco Athenaei modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλιῆς μήποτε ἐλιῆς ἐσιν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφείοις. φησι ἦ· Ἐλῆς μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑπαθυμὶς, καὶ ὁ νέρτος, καὶ ὁ ἐρυθρόπυς; καὶ ἡ πορφύρις, καὶ ὁ δρόσψ, καὶ ἡ ἀροπιλὶς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσπῃ καὶ καταφράσκει εἰσι παρὰ Καλλιμάχου ἀναγεγραμμένα, καὶ ἀντιἰδωλὶς ἰδωλὶος. Sed in loco Aristophanis, quem nunc exponit Scholiastes; legitur ἰρωδιῶ. Quamobrem aut in textu legendum ἰδωλὶον, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἰρωδιῶ ἰδωλὶος.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝ-
ΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ.

TABULAE EORUM QUI IN QUAVIS DISCIPLINA CLARUERUNT, EORUMQUE
QUAE SCRIPSERUNT LIBRIS CXX.
Suidas.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΓΕ-
ΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO EORUM QUI
FABULAS DOCUERUNT, AB INITIO
ET SECUNDUM SERIEM TEMPO-
RUM. Suidas.

[Pro, διδασκάλων Pearsonius corrigit διδασκαλιῶν, probante Kustero. Sed ita dudum hunc locum citaverat Jo. Wowerius Poly-math. cap. III. p. 102. qui recte, meo judicio, cap. XVI. p. 130. Πίνακα ἢ ἐν πάσῃ παιδείᾳ ἀξελαιμψάλοι, & Πίνακα ἢ Δημοκρίτου συγγραμμάτων refert ad Πίνακα παρτοδαπῶν συγγραμμάτων. Sed & Πίναξ ἢ Ῥητορικῶν & Πίναξ ἢ Ῥώμῃ hujus operis partes fuere. Vid. Fabric. Bibl. Gr. Vol. II. p. 488. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐὶ τοῖς πρὸς τὴν Καλλιμάχου Πίνακας memoratur ab Athen. IX. p. 408. F. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. VIII. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλήντοι τ' ἡμέτερος καλυμμένης Κομωδίας ἀναγινῶς δράματα ἢ οὐκ ἀκασίῳ, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, ἢ ἀφαιρῶν τὰ Ἀσπασιδασκάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλ' ὑδ' ἀναγραφῆς ἀξιούσιν εὐνοῖδα. Οὐτε γὰρ Καλλιμάχος, οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' ὑδ' οἱ τὰς ἐν Περιγύμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholias Aristoph. ad Nubes p. 91. Ἐρατοσθένης δὲ φησὶ, Καλλιμάχον ἐγκαλῶν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρεται ὕμνον τρίτον εἶναι τῷ Μαρμαρῶν τῷ Νιφιλῶν. σαφὲς ἐν ταύτῃ ἀμφότεροι, ὅτι πρότερον καθύσται. λαμβάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδασκαλίαις ὑδ' αὐτὸν ἔγραψεν, ἐν δὲ ταῖς ὕμνοις ἀφαιρῶν αὐτὸν εἰς λίγισται, ὅθεν ἄτοπον. αἱ διδασκαλῖαι δὲ δῶλον ὅτι τὰς διδασκαλίας φέρεται.

Item ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ὁ μὲν Καλλιμάχος γράφει ὅτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τ' διδασκαλίας ἢ μέμενον).

Athenaeus XI. p. 496. Δίφιλον Αἰρησιτυχῆν. τὸ δὲ ὄνομα τούτου Καλλιμάχου ἐπιγράφει Εὐνύχον. Et paullo infra: Δίφιλον ἐὶ Εὐνύχον ἢ Στρατιότη. ἐστὶ δὲ τὸ ὄνομα ἀφαιρῶν τῷ Αἰρησιτυχῆ.

Etymolog. Magn. V. Πίναξ. Ὁ Κορυδαλλῶν ἐστὶ τὸ Ἀναφάντων, λίγῃ Πίνακας ἐν αἷς αἱ ἀναγραφὰς ἦσαν ἢ δράματα. Ὁ ἐν Καλλιμάχῳ ἐπὶ Πίνακας, ἐν αἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφὰς, παρὰ τῷ Ἀρχαίῳ αἷς ἐντυχὸν ὁ γραμματικὸς ἐποίησε τὰς ὑποθέσεις ἢ δράματα.

Ptolemaeus Hephaestio lib. V. Ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλῆς ἔπειτα χλαρὰν ψαλῆκαθεν ἔχουσιν, ἀγνοεῖν Καλλιμάχον, Εὐδελος ἐστὶ τῷ Κομικῷ ἐν Διονύσει Κομωδία. legendum ἔδου. Et fortasse hoc Fragmentum alio referendum.

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

TABULA LIBRORUM OMNIS GENERIS.
Athenaeus.

Athen. lib. xiv. p. 643. Οἷα δὲ καὶ Καλλίμαχος, ἐν τῷ 7^ῳ παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράφαντα πλακυντοποικῆς συγγραμματα Λύγιμιν καὶ Ὑγησίππῃ καὶ Μητροβίῳ, ἴτι δὲ Φαίτη.

Idem lib. vi. p. 244. Τῷ Χαριφῶντι καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ 7^ῳ παντοδαπῶν πινάκῳ, γράφον ἕτας· Δεῖτνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαριφῶν, Κυρηῶν. εἰδ' ἐξῆς τὴν ἀρχὴν ἐτίθηκιν. Ἐπειδὴ μοι πολλάκις ἐπέσειλας, εἶχον τὸ ε. lege 'Εν τῷ 7^ῳ παντοδαπῶν Πίνακι. & Χαριφῶν Κυρηῶν. vide, si lubet; dissertationem nostram ad Johannem Antiochensem.

Idem lib. i. p. 4. Ἀρχίστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῶν ἐν τῇ, ὡς Ξυρίππῳ, ἐπιγραφομένη Γαστρονομίᾳ· ὡς δὲ Λυγκίῳ καὶ Καλλίμαχος, Ἡδουκαθείᾳ· ὡς δὲ Κλέρχῳ, Δειπνολογίᾳ· ὡς δὲ ἄλλοι, Ὀψοποιᾳ.

Idem lib. ii. c. 28. Ἐκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γήσιον συγγραφίῳ τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει, Νησιῶν.

Suidas: Ὡλῶν, Δυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος, ἢ Λύκιος, ἱεροποιός· μᾶλλον δὲ Λύκιος· ὡς Ἐαῖος, ὡς δηλαῶς Καλλίμαχος, καὶ ὁ Παλούτιος ἐν τοῖς Σει Λυκίᾳς. [Respicit ad H. in Del. vf. 304. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. vi. p. 252. Αἰτάλιος δὲ βασιλείῳς ἐγίνετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θιοδάριοι ἀναγράφει. Ἐρμιππῳ δὲ ἐν τοῖς Θιοφράστῃ μαθηταῖς καταλήγει.

Diogenes Laërtius in Eudoxo: Οὗτος τα μὲν γινωστικὰ Ἀρχύτης διηγεῖται, τὰ δὲ ἱατρικὰ Φιλισίῳντος ὁ Σικελιώτης, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξι φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ ἄλλ' ποιημάτων φιλοσοφῶν, καθάπερ Ἡσιόδῳ καὶ Ξενοφάνει καὶ Ἐμπεδοκλῆϊ — Καλλίμαχος δὲ φησι μὴ εἶναι αὐτῷ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἰων. Ἐγράψεν δὲ καὶ φιλοσοφῶν τι σύγγραμμα, 7^{ον} Τριαγυμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησιν, ὡς Ἐπιδόμης.

Scholiasfes Pindari, de ii. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ εἰδ' ὅλας αὐτῶν φασιν Ἐπινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θουσιαντίον· Καλλίμαχος δὲ, Νερμακόν· Ἀρμώνιον δὲ καὶ Καλλίστρατον, Ὀλυμπιακόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὢν, μαθητὴς δὲ ὁ Ζήνων, Ἐλιάται δὲ ἄμφω, καὶ εἰ τῆτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ διδασκαλίᾳ μεταλαβόντις, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐφόρησιν. [Procli Cod. Regius hoc modo: ἀλλὰ καὶ 8^{ον} Πυθαγορικῷ διδασκαλίᾳ μεταλαβόντις, καθάπερ που καὶ ὁ Νικόμαχος ἐφόρησιν. RUHNKEN.]

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO RHETORICORUM. Athenaeus.

Dionysius Halicarnassensis, de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατά Θίουριον. Ἐνδιέξιν δ' πατρὸς ὧ Ἀθηναίων. Τύτων Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους Φίλοι.

Idem Περὶ τ' Δημοσθένους δυνάμετος p. 171. Ὁ δὲ αὖτε τῇ ἐπιστολῇ καὶ τὴν πρόσθεν τὴν παρὰ Φιλίππου βλάβος λόγῳ, ἐν ἐπιγραφῇ Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἀλόνιστον.

Idem de Dinarcho p. 112. Ἄμα δὲ ὅρων ὕδιν ἀκριβὲς ὅτι Καλλίμαχος, ὅτι τὴν ἐκ Περγάμου γραμματικὴν αὖτε αὐτὴν γραψάσας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴδὲν ἐξιστάσαι αὖτε αὐτὴν τ' ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκίας, ὡς μὴ μόνον ἐψεύδα πολλὰ, ἀλλὰ καὶ λάγνους τὴν εἶναι μὴ αὐτὴν προσποιεῖται, ὡς Διναρχον, τάτω προσέβαλε, τὴν δὲ ὑπ' αὐτὴν γραφοντίας ἐτίθει αἰεὶ λόγῳ.

Idem de Isaeo p. 105. Ἐστὶ δὲ καὶ παρὰ Αὐτίαν τις λόγῳ, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δικῶν φύγοντος αὖτε κλέμε ποιεῖσθαι τῇ ἀπολογίᾳ. Τύτων ἐπιγραφῇ τ' λόγον Καλλίμαχος αὖτε Φρυγίαν ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλέμε.

Scholiasfes Aristoph. ad Aves p. 395. Μένονται δὲ καὶ Προδίκας (Aristophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥητορσι καταλήγει. σαφὲς γὰρ ἐν τέτοις φιλοσοφῶ.

Harpocratio v. Ἐπιστολήματα. Ἐστὶ δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφῇ αὐτοῦ, Δημοσθένους πρὸς Κριτίαν περὶ τῶν ἐπιστολήματων, ἐν Καλλίμαχος μὲν ἀναγραφῇ ὡς γνησίον, Διογύσι δὲ ὁ Ἀλικαρνασσέως ὡς ψευδεπιγραφον.

Athenaeus lib. xv. p. 669. Χαλκῆς δὲ προσηγορίῃ (Διονυσίου). Ὡς τὸ συμβεβηῖσθαι Ἀθηναίους χαλκῶ νομισματικῇ χρυσῶ. καὶ τ' ὅτι τὸν τῶτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τ' Ῥητορικῇ ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

TABULAE LEGUM. Athenaeus.

Athenaeus lib. xiii. p. 585. Ἐμμελὲς δὲ ἢ πᾶσι ἡ Γραμματεία, καὶ οἱ ἀναγινῶσθαι φθίγγων, ἡτις καὶ Νόμοι συστατικῇ συνήγαγε, καθ' ὃν δὴ τὴν ἱστορίαν ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα νομίσαι, κατὰ ζήλον τ' τὰ τῶν αὐτῶν συνταξάμενον φιλοσόφον. Ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τ' Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτῶν τῶνδε παρέστω, ὅτι ὁ νόμος δὲ ἐγγράφῳ καὶ ὁμοίῳ εἶχαι τραγεοσίαν εἰκοσιτμῶν.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΓΛΩΣ-
ΣΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ.

TABULA SCRIPTORUM ET VOCUM IN-
USITATARUM DEMOCRITI. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ
ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ORBIS TERRARUM FLUMINIBUS.
Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟ-
ΤΑΜΩΝ.

DE EUROPAE FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΣΙΑ ΠΟ-
ΤΑΜΩΝ.

DE ASIAE FLUMINIBUS.

Strabo lib. ix. p. 397. Οἷον ἐν Σουκγωγῇ τῷ Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελαῖν φησιν, ἢ τις θαρρῶς γραφῶν, τὰς τῷ Ἀθηναίων παρθένος Ἀφροδита καθαῖον γὰρ τῷ Ἡμετέρῳ, ἢ καὶ τὰ βουτηγὰ ἀπ' αὐτοῦ.

Scholiasfes Apollonii Rhodii I. vers. 1165 Καλλίμαχος δὲ ἰστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ (Ῥυδάκην) ἐν τῷ περὶ τῷ καὶ Ἀσίαν ποταμῶν.

Idem lib. II. v. 506. Καλλίμαχος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἰσὺς Διούσεν, περὶ Ἡράκλειον, ἢ μίμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgilii Eclogam x. Callimachus Aganippem fontem esse dicis Permessi fluminis.

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ.

AD PRAXIPHANEM.

Scriptor incertus in vita Arati: Μίμνηται γὰρ αὐτῷ (Ἀράτῳ) καὶ Καλλίμαχος ὡς προσκυτῆρ, ἢ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγραμμασι, ἀλλὰ
Ff 4

ἡ ἐν ταῖς πρὸς Πραξιφάνη, πάντ' ἐπαιῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθὴ καὶ ἄριστον ποιητὴν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

SATYRICAE FABULAE.

Teste Suida.

ΣΕΜΕΛΗ. SEMELE.

Eodem Auctore.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ. TRAGOEDIAE,

Eodem Auctore.

ΥΜΝΟΙ. HYMNI.

Quorum extant sex: I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

COMMENTARII HISTORICI.

Athenaeus lib. III. c. 15. Ὅτι δὲ ὄντως Ἀφροδίτῃ, μακροτέρῳ Καλλιμάχῳ ἢ Ζηρόδωτῳ ἐν Ἱστορικῇ Ὑπομνήμασι γράφει ὁ δὲ Ἀργυρίῳ Ἀφροδίτῃ ὡς θύσῃ, καὶ ἡ ἱερὴ καλεῖται Ἱστρία.

Harpocraton: Ἀκὴ, πόλις αὐτῇ ἐν Φαιίῃ, ἢ Νικαίῃ ὃ ὡς Μιθρομασίῳ γεγραφός, καὶ Καλλιμάχῳ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῆς οὖν Πτολεμαίδου καλεσμένη φασὶν εἶναι.

Scholiasfes Apollonii I. vñ. II 16. Ἀπολλόδωρος φησὶ Νηπίας πεδὸν ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλιμάχος φησὶ ἐν Ὑπομνήμασι Νήμισιν εἶναι τὴν τὸ πεδὸν κατέχουσαν.

Eustathius ad M. Odyss. p. 478. Καὶ Καλλιμάχῳ ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἀρτίμιον ἐπικρινεῖται φησὶν Ἐφίσω τῷ Καῦτρη· ἐκβαλλομένη δὲ ὑπὸ τῷ γυναικίῳ τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύβην, εἴτα αὐτὴς ἐλευσθαι ἀπικαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰχλωθῆσαι ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγχωλῳ. τὴν δὲ θύειν ὡσεύσαι αὐτὴν τὸ δικαῖον κόσμον, Ἐκείνην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

Vide in ΙΑΜΒΟΙ.

CALLIMACHEA FRAGMENTA LOCI INCERTI.

CIII.

Καί μιν Ἀληπάδαι, πηλὸ γυγιώτερον
 Τῷδε παρ' Αἰγείῳι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
 Θῆσοσι νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδῃ,
 Ζήλω τ' Ἰ Νεμέηθε. πίτυν δ' ἄπο τιμίσουσιν,
 "Ἡ περὶ ἀγωνιστὰς ἔσφερε τὴς Ἐφύρη.

Et ipsum (aripum) Aletiadæ, multo hoc antiquiorem
 Apud Neptunum deum celebrantes ludum,
 Ponent victoriæ symbolum Isthmiacæ,
 Aemulatione Nemeacorum: pinum autem rejicient,
 Quæ antea coronavit athletas in Ephyræ.

Plutarchus Sympos. lib. 5. c. 3. Ἡ μὲ πίτυς ἦν γέφυρα τῷ ἀγῶνι
 (τῷ Ἰσθμιακῷ) πύργος. ὡς δὲ Νεμίας κατὰ Ζήλω ὁ τῷ σιλήνῳ ξένῳ
 ὡς ἐπιστῆθε δὲ Ἡρακλῆα, καὶ κρατῆσας ἡμαυρῶσεν ἑκάστον, ὡς ἱερὸν ἐπιτή-
 διον. — Καλλιμαχῶς δὲ τῷτο ἀγασσάμενος. λόγῳ δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐ-
 τῷ φέρει τῷ σιλήνῳ.

Καί μιν Ἀλητιάδαι πηλὸ γυγιώτερον. &c.

Pro Ἀλητιάδαι, legendum Ἀλητιάδαι, hoc est, Corinthiis, ab
 Alete notissimo illo Corinthi rege & conditore. Unde Pindarus
 eos appellat *Aletæ filios*, Olymp. XIII. Ἰγμῶν δὲ, παῖδες Ἀλάτα.
 ubi Scholiastes: Παῖδες Ἀλάτα, τὴς Κορινθίας λόγῳ, ὡς αὐτῷ ἀπο-
 γόνῳ. Recte autem γυγιώτερον. Suidas: Γέφυραι βουί, αἱ ἀρχαῖαι.
 καὶ ἀρσενικῶς γέφυρα. Etymologicon magnum: Γέφυρα, ὁ ἀρχαῖος,
 παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τῶς ὁ γέφυρα ἔχει λόγῳ. καὶ, ἔχει
 γέφυρα ὡς ἀρχαῖος τε. Ubi illud non prætermittendum; ex
 Hecataeo, qui Historias scripsit oratione prosa, minime petita
 esse ista testimonia; quippe quæ Fragmenta sunt versuum. Le-
 go itaque, Γέφυρα, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμαχῳ
 (scriptum erat compendiose Καλῳ.)

"Ἡ μὲ ὅτι τὴς ὁ γέφυρα ἔχει λόγῳ. —

καὶ

— ἔχει γέφυρα

Ἀλτῆα μῆκωνός τε —

Quae conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic usurpet Callimachus; *πυλὸ γυνιόταρον*. Porro, apud Plutarchum, in versu postremo legitur *ἢ casu dativo*, & *Ἐφύρῃ* recto. sed vicissim emendandum est, *ἢ recto & Ἐφύρῃ dativo*. *Ἡ πίτος ἔσφι τὰς Ἐφύρῃ ἀγώνους*. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ἔκα τὰν Ἰδα Φρύξ ἰδίαζεν ἱόν.

ubi vide quae adnotavimus. Ephyre hic est Corinthus: Corinthii autem erant Isthmiorum *δικασταὶ & ἀθλοὶ*; ut Olympiorum Elei. BENTL. Ad h. l. respexisse Steph. Byz. in *Ἰσθμίοις*, rectat Berkellius, ubi est *ἡνὶ Ἰσθμιάς*. ERNEST.

C I V.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρῳ χάσαντες ἱετρεῖα,
 Λᾶα ὠδῶν ξανθῆς Ἀρμονίης ὄφι.
 Ἄστυρον ἐκπίσσαντο. τὸ μὲν Φυγάδων τις οἴσπευ
 Γραικὸς, ἀτὰρ κείων γλῶσσαν οἰόμεναι Πόλας.

Illi quidem in Illyrico mari demittentes remos,
 Apud lapidem in flavae Harmoniae serpentis
 Urbem condiderunt: quam exulum urbem vocaverit
 Graecus quis: sed illorum lingua nominavit Polas.

Strabo lib. i. p. 46. *Λίγην ποτὴν τεκμήριον τ' ἰάσωνος κρατίας καὶ τ' ἐπιδηζόντων Κόλχων, ἢ μίχην τ' Κρήτης καὶ Ἰταλίας καὶ τῇ Ἀδρίᾳ ὡς ἕνα καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπιστημαίνει*, — *λέγων οὕτως τ' Κόλχων*
 Οἱ μὲν &c.

Et lib. v. p. 215. *Ἡ δὲ Πόλα κτίσμενος ἰσὺ ἀρχαίων Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδων ἐκπεμφθέντων, ἀφαιρημάτων δὲ τ' πράξεως, καὶ καταχθέντων ἰσὺ τῶν Φυγῶν,*

— *τὸ μὲν Φυγάδων τις οἴσπευ Γραικὸς (ὡς Καλλίμαχος ἐμνησεν) ἀτὰρ κείων γλῶσσαν οἰόμεναι Πόλας.*

Isaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 241. *Πόλας πόλας ἰσὺ Ἡπείρου, ὡς ὁ Κόλχων κτίσθης (leg. πόλεις & κτίσθης) τ' καταδηζόντων τὴν Μήδων, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτῶν, καὶ ἀφ' οὗτος Αἰγύπτου ἐκταῦθα κατοικησάντων καὶ κτίσαντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχιδὶ φωνῇ Πόλαι καλεῖται, τοὺς δὲ Πόλαι Κολχικῶς Φυγάδας σημαίνει, ὡς φησὶ Καλλίμαχος.*

Ἄστυρον est urbs quaevis; idem quod ἄστυ: ut supra in libro ii. *Αἰτίω*. Ἄστυρον εἰσάγει. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλαι dicta, quod Graece verteris, *πολις φυγάδων*. Sed in versu secundo vix opus est ut moneam τὸ ὄφι. esse depravatum. Non sum nefcius Harmoniam & Cadmum in angues mutatos esse, ut
 in

in fabula est. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominasset; quod formae muliebri convenit: quam ineptum fuisset, *serpentem* memorare! Sine dubio legendum:

Λῶα παρα ξανθῆς Ἀρμονίης τάφον.

Apud lapidem *flavae* Harmoniae sepulchralem.

Λῶα τάφον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λῶον τάφον. Τύμβον etiam Ἀρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, & Dionysius in Περηνήσῃ. BENTL. Lectionem εὐδ. defendit Cel. Weisking. ad Itiner. Ant. p. 271. 272. ERNEST.

C V.

Οὐτὰ σκέλμων ἔργον εἰς ξόανον ἀλλ' ἐπὶ τιμβῶν

Δὴ νεόγλυφον ὠνάξ θείας ἡδ' αὖ σανίς.

Ὡδὲ γ' καθιδρύοντο θεῖς τί τε κ' γ' Ἀθήνης

Ἐν Λίνῳ Δαιαδὸς λῶον εἴηκεν εἶδ'.

Plutarchus apud Eusebium in Praeparat. Evang. lib. III. c. 8. Ἦρας δὲ κ' Σάμιοι ξυλῶον εἶχον εἶδ', (lege εἶδ') ὡς φησι Καλλιμαχ'.

Οὕτω σκέλμων &c. ut jam exhibuimus.

Apponam hic verba Isaaci Vossii ad Catullum p. 259. *Callimachus ὠνα dixit pro ἄνασσα, in versibus, quos adscribemus, prout emendandos esse existimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles esse crediderint:*

Οὕτως κλεινὸν ἔργον ἵης ξόαν', ἀλλ' ἐπὶ τιμβῶν

Δὴ νεόγλυφον, ὦ ὠνα, ἡδ' αὖ σανίς.

Ὡδὲ καθιδρύοντο θεῖς τί τε κ' γ' Ἀθήνης

Ἐν Λίνῳ Δαιαδὸς λῶον εἴηκεν εἶδ'.

Τιμβῶν idem est quod θισμῶν. Nequaquam, inquit, praeclarum opus fuisti, o statua; quippe tu, o dea, super struem ligneam antiqui εἴ simplici operis fuisti aliquando asser seu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius. Haec Vossius: sane, si vera fas est dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum esse crediderunt. Neque enim κλεινόν, praeclarum, a quoquam usurpata vox est. Solus Hesychius post κλειδίον habet κλεινόν, ἰνδοξόν. Sed locus est depravatus; & scribendum κλεινός, hoc est, κλεινός. Nam apud hunc & κ' ubique fere confunduntur. Idem alibi: Κλεινός, ἀραιόν, ἰνδοξόν, ὀνομαστός. Illud, quod sequitur, ὦ ξόαν', portentum plane est: Quis enim vel fando audivit, ὦ ξόαν' pro τῷ ξόανον. Τιμβῶν, inquit, est θισμῶν, hoc est, strues lignorum. Sane τιμβῶν est θισμῶν, cum hoc legem significat & infinitivum: non alias. Neque vero crediderim vel ipsum θισμῶν notare congeriem lignorum. Solus enim hoc prodidit Hesychius; auctor exigua fide; quique ex mendosis codicibus infinita desumpsit: ut in hoc ipso loco θισμῶν posuit pro θισμῶν. Postremo ὦ ὠνα, ο

τεπ:

rex : de Junone dici opinatur Vossius. Quod quam inficetum & prorsus inauditum sit, nihil opus est dicere. Videamus, an haec nobis melius succedant :

Οὐκὰν Σκάλμιος ἔργον ἰδέσθην, ἀλλ' ἐπὶ τῶμας

Διωαίῳ γλυφάτω ἄξομαι ὅσα σάνης.

Ὡς δ' ἰδρόντο Διὸς τέτι. καὶ δ' Ἀθήνης

Ἐν Λίδῳ Δαναὸς κίον ἵσταν ἰδῶ.

Nondum Scelmios opus bene politum, sed more

Antiquo sculpturae expers eras asser.

Sic enim tunc deos statuebant. quippe Ἐ Minervae

Lindi Danaus columnam posuit pro statua.

Sententia est, *Nondum, o Juno Samia, statua eras in humanam formam effigiata, opus Scelmis statuarii: (ut nunc es) sed rudis Ἐ indolatus asser.* Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem passim fecit. Ita apud Pausaniam de hoc vel illo simulachro passim legas, Φιδίῳ ἔργον, Ἐπιπύ ἔργον, Παλακίτῃ ἔργον &c. uti hic Σκάλμιος ἔργον. Sic apud Plinium, opus Praxitelis &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico: Τὸ δ' ἐν Σάμῃ τ' Ἡρας ξῶνον σμίλη τῇ Εὐκλείδῃ πεποιήχ, Ὀλύμπιχ' ἐν Σαμιακοῖς ἱερῶν. Sed hoc leve est; nam quoties in rebus hujusmodi diversa prodiderunt auctores. Bene vero, σάνης γλυφάτω ἄξομαι, asser scalp pro non rasus. Bene etiam, more antiquo. Clemens in Protreptico. Ἐν Ἰκάρῳ τ' Ἀετμίωδ' τὸ ἀγαλμα ξύλον ἢ σὺν ἐργασμῶν (lignum indolatum, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τ' Σαμίας Ἡρας, ὡς φησὶν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σάνης. ὕστερον δ' ἐκ Πρωκλέως ἀρχόντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aetblius memorat, ante usum disciplinamque fictorium (a recto, fictores) pluteum Samios coluisse pro Junone.* Tertullianus contra Gentes: *Ceres farrea, quae rudi palo Ἐ infirmi ligno prostat.* Sic in Oedip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Κάτι σιμῶν ἐξωλὼν Βάθρον τὸδ' ἀσκέπαρον. Schol. ἀσκέπαρον, ἀγλυφον, καὶ ἀπελικητον, καὶ ἄξυσον, σὺν ἐργασμῶν. Recte autem, ut opinor, in versu ultimo emendatum, κίον ἵσταν ἰδῶ. Priscis enim temporibus columnae pro Deorum simulachris positae sunt. Clemens ibidem: *Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἰδρόντο ἀνθρωπῶν, καὶ κίονας ἵσαν ἐν λίδων.* Idem Strom. lib. I. p. 151. Πρὶν γὰρ ἢ ἀκριβοῦναι τὰς τ' ἀγαλμάτων χρίσεις, κίονας ἱστάς οἱ παλαιοὶ ἴστέον τύττας ὡς ἀφιδρωματα τῷ θεῷ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φερωνίδῃ & Εὐρωπίας. Denique hic ipse Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi & Dianae columnas posuisse dicitur pro statuis. Pausanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Ἀετμίωδ' ξῶαντος. Potcris etiam legere, Οὐκὰν Κάλμιος ἔργον, vel Κάλμιον. Κάλμιος unus ex Idaeis Daetylīs, ferri inventor. Unde proverbium. Κάλμιος ἐν σιδέρε. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. I. p. 132. Κάλμιος τε αὐτὸς καὶ Δαμασκηνὸς οἱ τ' Ἰδαίων Δακτύλοι, πρῶτοι σίδερον εἶραν ἐν Κύπρῳ, ἐν δ' ἀλλ' ἰδαίῃ

εἴη χαλκῆ κῆρυ. Sententia erit, *Nondum eras statua ferrea, sive aerea, ex materia quam Celmis invenit. Vel, Nondum fabricata eras instrumentis ferreis statuariorum.* Atque haec quidem, ut pro certis venditare nolim, Vossianis saltem non deteriora esse ausim polliceri. BENTL. Longe melius, quam If. Vossio, res successit Bentlejo. Sed in Σκίλιδος est mera conjectura, nullo nixa fundamento. Tractavit etiam hoc argumentum Kuhnii ad Pausan. VII. 3. p. 531. & ad Polluc. I. 7. n. 45. qui Κάμιον legit. Id ipsum quoque sine historia, quae nullo modo finit huic Dactylo tribui signum Junonis, cum illius tempore adhuc rudes essent statuæ Deorum, ut bene monet Cel. Wesfelingius Probab. cap. 34. qui probat conjecturam repudiatam a Kuhnio Σμιλιδος ἔργον, vel Σμιλιδος, opus Smilidis. Euclidis filii, cujus mentio apud Pausan. VII. 4. Kuhnium sequitur Corsinus Fast. Att. Tom. I. p. 325. ERNEST.

C V I.

Καὶ γ' ἐγὼ τὰ μὲν ὅσα χαρῆαί τε τῇμ' ἔδωχα,
 Ζεῦθ' ἀνὲν εὐόδοις ἀκραλιπῇ στεφάνοις,
 Ἄπποα πάρ' ἐγένοντο ὡδὲ χρῆμ'. ὅσα δ' ἔδδοντο
 Ἐνδόν, νικαίρῳ τ' εἰς ἀχάειραν ἔδου,
 Καὶ τ' ἐδὼν ἔμεινεν εἰς αὖριον. ὅσα δ' ἀκυσῆς
 Εἰσθέμεν, ἔπ' μοι μῦθ' ἀπὸ παλαιῶν.

Etenim quaecunque ego capiti tum dedi,
 Unguenta cum suaveolentibus coronis,
 Inodora omnia statim facta sunt: quaecunque etiam
 intra

Dentes & ingratum ventrem ierunt,
 Horum quoque nihil mansit in crastinum: quae vero
 auribus

Indidi, haec sola nunc mihi adsunt.

Extat apud Stobaeum Titulo LXXXI. Versum secundum sic emendat magnus Grotius:

Ἀνθ' ἐν εὐόδοις ἀκραλιπῇ στεφάνοις.

ἀκραλιπῇ autem unguentata interpretatur, tanquam ab ἄλμφορ. ut πικραλῆς, ἡλιφῆς, & similia. Paucis, ni fallor, arridebit haec conjectura. Nihil tamen in mentem venit, quod vel mihi veri simile videatur. BENTL. Perplacet mihi Cel. Valkenarii correctio:

Ἐάνθ', ἐν εὐόδοις ἀνὰ λῆπ' στεφάνοις.

molle unguentum cum fragrantibus coronis;

Cete-

Ceterum ex Elegis hoc fragmentum esse, idem recte, meo iudicio, conjicit. ERNEST. Latinis versibus eleganter expressit M. A. Muretus Poëm. lib. I. p. 49. RUHNKEN.

C V I I.

Αἶθε γὰρ ὦ κῆρυσι καὶ ὄμματα λίχνα φέροντες,

"Ερχεσθ' ὡς ὑμῖν ὤεισι παιδοφιλεῖν,

ὦδ' ἵαν ἐργάζεσθαι, πόλιν κ' εὐαῖδροι ἔχουσι.

Utinam enim, o qui in pueros oculos patrantes conjicitis,

Ut vos Erchius amare instituit,

Sic eos amaretis: civitatem quidem haberetis viris fortibus abundantem.

Lucianus in "Ερώτας. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλίμαχον ἐκὶ τῆς τῆς λήγον ἡδὲς αὖ προδιδόναι ἅπασιν κῆρυγμα, Αἶθε γὰρ &c. BENTL. "Ερχιου Cel. Gesnerus putat esse Xenophontem, qui fuit "Ερχιου, e tribu Erchieni, & respici ad locum Memorab. Socr. I. p. 716. B. De "Ερχιου a tribu "Ερχία repetendo etiam in mentem veniat Annae Fabri p. 345. Enimvero nec Callimachus poetica licentia "Ερχιου pro "Ερχιου dixit, nec Xenophontis locum in animo habuit. Nulla enim hoc in loco puerorum amandorum norma traditur, sed simpliciter tantum narratur, qua ratione Socrates Critiam ab Euthydemī amore revocare instituerit. Quod si Callimachus aliquem ex antiquitate sapientem virum, auctoritatis gratia, laudare voluisset, non Xenophontem, sed Solonem commemorasset, quem puerorum amorem certis legibus temperasse constat. Simplicissimum igitur fuerit dicere, aliquem sive "Ερχιου sive "Ερχιου a Callimacho laudari propter pudorem in τῇ παιδοφιλίᾳ talem ac tantum, ut aliis hoc ingenio & his moribus recte amandi regulam dederit. RUHNKEN.

C V I I I.

Τοῖς μὲν ἀεισκύδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς

"Αργεῖον ἔχειν, ἰδὲν περ εἰδὲν λάχον· ἀλλὰ γὰρ ἐβλή

Ζεὺς ὅπως σκοπὴ πηχὺς ἀεθλον εἴοι.

His quidem iracunda Jovis conjux permisit Argos habere, quamvis portio sua esset: sed tamen ut soboli

Jovis nothae asperum foret certamen.

Pindari Scholiastes, x. Nem. Ἀργῶ· Ἡρας δῶμα] καὶ Καλλιμάχος
 Ταὶ μὲ ἀριστὸν εὖνις ἴθις Διὸς
 Ἀργῶ· ἴθις, ἰθὺς παρ' ἐν λαχῶ· ἀπὸ γυνήθη
 Ζηρὸς ἔπει σκοτίη τρηχὺς ἀσθλῶ· ἴθις.

Recte hic locus & emendatus & explicatus est a viro ingenioso
 Andrea Dacero.

C I X.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηκίην μὲν ἀπέσυγε χαιδὸν ἄμυσιν
 Ζωροπολῆν· ὀλίγη δ' ἦδετο κισυβοίᾳ.
 Τῷ μὲν ἐγὰρ τὸδ' ἔλεξα, περὶ τείχεσσι· ἀλείψει
 Τὸ τέλειον.

Ille etenim averfabatur Thraciam amystin

Ingurgitare: parvo autem cissybio delectabatur.

Cui equidem hoc dixi, cum poculum circumiret
 Tertio.

Athenaeus lib. xi. p. 477. Καλλιμάχῳ δ' ἴσκει ἀφμαρτάνειν ἐν
 τῇ συχρῶσιν (vel συχρῶσιν ut Casaub.) ἥ ὀνομάτῃ, λίγαν ἐπὶ τῇ οἰ-
 κείᾳ ξυν τῷ παρὰ τῷ Ἀθωνίῳ Πόλει συνιστάδοντ' αὐτῷ,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηκίην μὲ ἀπένετο χαιδὸν ἄμυσιν &c.

Ὁ γὰρ λίγαν ἄλυσεν τὸ αὐτὸ καὶ κισυβοίᾳ, τὴν ἀκμὴν θῆσιν ἥ ὀνομάτῃ
 ἢ ἀφμαρτάνειν. Castigat Callimachus Athenaeus, quod in his ver-
 sibus idem poculum κισυβοίᾳ vocaverit & statim ἀλείσειν: cum in-
 ter se plane diversa sint. Sed pace dicam Athenaei; non est
 hujus culpa affinis Callimachus. Non enim ἄλυσεν illud, quo
 in illo convivio utebantur, vocat κισυβοίᾳ: sed ait, Hospitem il-
 lum alias parvo κισυβοίᾳ bibere solitum, utpote hominem vitae
 siccae & sobriae. Imo etsi in ipso illo convivio etiam κισυβοίᾳ
 bibisse dicas, nihilo tamen minus aliud κισυβοίᾳ, aliud ἄλυσεν:
 quippe ἄλυσεν circumibat reliquis convivis commune; κισυβοίᾳ
 autem proprium erat solius hospitis.

Pro ἀπένετο apud Athenaeum, recte corrigunt ἀνήγατο. sed alibi
 apud Athenaeum habetur ἀπένετο. lib. x. p. 442. Πάντες οἱ Θρα-
 κίαι πολυπόη. διὸ καὶ Καλλιμάχῳ,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηκίην μὲ ἀπένετο χαιδὸν ἄμυσιν

Οἰνοποτῶν, ὀλίγη δ' ἦδετο κισυβοίᾳ.

Quae melior lectio est. Sic Hymno in Delum vf. 223.

Ἀλλὰ μὲν πᾶσαι μὲν ἀπένετον, ἔθ' ἰδιόχοτο.

& in Hecale:

Ἐσπέρην φιλήσιν, λῆσιν γένετον ἴθιν.

Laudat haec Callimachi etiam Macrobius Saturn. V. 21. Sed &
 Callimachus meminit hujus poculi: καὶ γὰρ ——— κισυβοίᾳ. BENTL.

In Epitom. MS. Reg. Athenaei L. X. pro καὶ ἦ est αὐτὰρ, & in altero versu αἰσχύνη: hoc certe vitiose. Quod ad ἀγίατο attinet, Callimachus verbo ἀγίατο hoc sensu usus est H. in Del. vi. 46. & nescio quomodo magis huic lectioni faveo, praefertim cum & Macrobius habeat ἀπίατο. Ad Elegos videtur pertinere. ERNEST.

C X.

Τῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ἔπ' Φέρον
Μήτηρ ἐν πτόλιον, ὅγε τέθνητον οἴσινδ' ἄλλους
Ἐν τομάτῳσι καὶ ὡς Ἀχροντείας ἐπίπαθρον,
Δανάην.

Quamobrem & mortui naulum non ferunt
In ea sola urbium: quod institutum est alios ferre
In ore, mercedem pro nave Acherontica conscendenda.

Etymol. Mag. Δανάης, νομίσματα ὄνομα βαρβαρικόν, πλῆον ὄβελος, ὃ τὰς νεκροὺς ἐν ταῖς τομάται ἐτίθισαν. Καλλιμάχῳ.

Τῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ἔπ' Φέρον.

Μήτηρ ἐν πτόλιον ὅτι θυμοσησίδωρ ἂν ἐσάναι.

Ἐν τομάτῳσι καὶ ὡς Ἀχροντείας ἐπὶ βάθρον Δανάην.

Ἀχροντεία δὲ ἐστὶ λίμνη ἐν Ἀδῷ. Quem locum sicuti edidimus, restituit Casaubonus ad Theocr. c. 4. Suidas: Πορθμήϊον, ὃ νεκροὺς τῷ ναύῳ. Καλλιμάχῳ. Τῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον ἔπ' Φέρον. Ἐν Αἰγιάτῳ ἦ καταβάσιον ἐστὶν ἄδῳ, ἐς ὃ ἀπὸ λῦσας ἢ Δημοκτερε, ἔμβασι παρὰ τῷ πειρίῳ καὶ τῷ κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφισαν τὸ πορθμήϊον. Idem: Ἀχροντεία ἐστὶ λίμνη (lege λίμνη) ἐν Ἀδῷ. ἢ ἀποπορθμήϊον οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ Δανάη καλεῖται, τῷ πορθμήϊῳ δίδοντας. Idem: Δανάη, τῷτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τὰς νεκροὺς ἐδίδουσι πάλαι συνηθύνοντες, ὡς Ἀχροντείας ἐπὶ βάθρον. Pollux lib. ix. c. 6. Καὶ μὴν καὶ τὴν Δανικὴν αἰαὶ τινὲς φασὶ νόμισμα Περσέων. Recte Cod. MStus If. Vossii: τὸ Δανάην. BENTL. Tentavit etiam hoc fragmentum post Casaubonum ad Strabon. VIII. p. 573. Salmas. de Usur. p. 427. male, ut recte judicat magnus vir, Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 422. qui in eo dissentiunt a Casaubono, quod hic locum proferri putat ritus illustrandi causa: ipse credit, propter verbum Δανάην, quo verbo Callimachus forte solus eo sensu usus sit, novare verba gaudens. Certe Grammatici in glossariis non res, sed verba amplectuntur. Non igitur verbum Δανάην erat omittendum, sed uti initium quarti versus ponendum, ut nos fecimus. Ceterum ex Hecale esse hoc fragmentum, recte judicat idem Hemsterhusius. ERNEST.

C X I.

Ἐνθ' ἀνέμων μεγάλων κύμα διωλύγειον

* * * *

Τρίσμακαρ ἢ παύρων ὄλβι' ἐστὶ μέγα,
Ναυτιλίας ὅς τιν' ἔχῃ βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυῖας μαῖλλον ἐσφκίσατο.

Ibi ventōrum magnorum fluctus vastus

* * * *

Ter beatus, aut felix est cum paucis,
Qui navigationis expertem ducit vitam: meum ve-
ro aevum

In fluctibus versatur plus mergo.

Locus hic, sed valde corruptus, extat apud Stobaeum Serm.
LVII.

Τρίσμακαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ναυτιλίῃσιν ἢ ἔχουσιν βίον.

Grotius sic legit:

Ναυτιλίας ἀπάνδ' ὅς τιν' ἔχῃ βίον.

Nos, ni fallor, & elegantiorē lectionem & vulgatæ propio-
rem exhibuimus: τιν' ναυτιλίας, ignarata, expertem maris. Diony-
sius de situ Orbis:

Νῆιδις ἀταχύν, τὴ ἀπάνδ' ἀμνητοῖα.

Et Apollonius lib. II. v. 419. de ipsa navigatione:

— πῶς αὐτὴ τόσῃ αἰὼς ἔμει κἀλδθεν,

Νῆις ἐὼν ἐτάροις ἄμα τῆσιν.

Quid vero est, μέγα παύρων ὄλβι' ? μέγα ὄλβι' recte quidem
dicitur ut μέγα εὐδαιμόνεια apud Xenophontem, & passim familia
apud Poëtas: sed de παύρων quid tum fiet? legerim, μὲν παύρων,
cum paucis: aut μὲν παύροις, inter paucos, vel fortasse, Τρίσμακαρ
ἢ ἢ παύροις ὄλβι' ἐστὶ μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam
apud Arati Scholiastem p. 40. Καὶ Κατάρμαχ' Ἄλ' ἐμὸς ἐὼν
κύμασιν αἰθυῖας ἐσφκίσατο. Quae corrigenda sunt ex ante dictis.
BENTL. Versu primo ἔθ' corrige εὐτ'. Dacieriae correctionem
κυῖμα pro κύμα non puto esse necessariam. In sequente versu
Cl. Valkenarius corrigit α', & verba accipit in parenthesis: Ter
beatus (si potest paucis contentus esse, beatus sibi videri) qui &c.
De verbo ἐσφκίσατο vid. Cel. Hemsterhus. ad Xenoph. Ephes. in
Obs. Misc. VI. p. 349. EARNST. Ut Callimacheam agnoscas,
eadem est comparatio Epigr. LXII. — εὐδ' ἢ αὐτὸς Ἡσυχ',
αἰθυῖας δ' ἢ Ἰσα Σαλασσοπικρῇ hoc enim malo, quam Ἡσυχον nec
dubitaverim hoc ipsum fragmen ad Epigrammata Callimachi

referre. Mergi poetis placuerunt, cum quibus piscatorum marinorum, nautarumque jactatam pelago vitam conferrent: praeivit Homerus, modo sint Homeri versus, quos profert Herodot. in Ejus vit. c. 19. Ποταπόροι ταῦται Πτόχασιν αἰνέησαν βίαν δυσζήλον χοίτης. Ἴκτελοι πολυμυδίσιν (nisi quis anteponat πολυμυδίσιν ex Stobaco) αἰνέηται in Arati Phaen. vf. 296. quamquam πολυμυδὶς & πολυμυδίδης apud Hesychium. Vid. Leonid. Anthol. III. 22. Ep. 20. & c. 24. Ep. 21. Halcyones eundem usum praestant: Apollon. Rh. IV. 364. quem versum aptissime cum Pacuvii comparavit magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 148. Sic λάρν βιον ζῆ in Aeliani Epist. XVIII. Adde Columell. Praef. lib. I. §. 8. Porro νῆις, vox admirabiliter a Bentlejo restituta, occurrit etiam in versu, quem ex Elegis esse Callimachi depromptum mihi persuadeo, apud Hephaest. p. 54. Νηίδης δ' Μυσηὶς σὺν ἐγόντο φίλοι· compone: φίλοι, δ' σὺν ἐγόντο νῆϊδης Μύσης· quod ut moneam, in causa est Pauwius imperite tritatus. ΗΕΜ-
STERH.

C X I I.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕτερον ἔνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίπων πατεῖδ' ἡμετέρης.

Calliste antea, post vero nomine There,
Mater patriae nostrae fortes equos alentis.

Strabo lib. xvii. p. 837. Ἐστὶ δὲ (Κυρήν) Θηραίων κλίσμα, Λακωνικῆς ἡσθ, ἢ καὶ Καλλιόων ἀπόμαζον τὸ παλαιόν, ὡς φησι καὶ Καλλιμάχ'· Καλλίστη τὸ πάροιθε &c. Idem viii. p. 347. Πλείσταυτες καὶ τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρητικῆς ἡσθ, Καλλιόων τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕτερον ἔνομα Θηρών, ὡς φησι Καλλιμάχ'·

C X I I I.

Αἰγλήτῳ Ἀνάφῳ τε Λακωνίδι γείτονα Θήρη.

ἔ,

Ἀρχόμδν', ὡς Ἡφωες ἀπ' Αἰήτησος Κυταίῳ

Αὔθις ἐς Δεχαΐαν ἔπλεον Αἰμωνίῳ.

Aegletem, Anaphenque Laconidi Therae propinquam.

δε,

Incipientes; ut Heroës ab Aeeta Cytaeo

Rursum ad antiquam Haemoniam navigarunt.

Strabo lib. i. p. 46. Αἰγλή) ποτὰ τεκμήρια τ' ἰόσω· γρατείαις, ὡς ἦσαν καὶ ὁ Καλλιμάχ' ἐπισημαίνου, τότε μὲν

Αἰγυλίῳ Ἀσάφῳ τε Λακωνίδι γάτοισι Θέφῃ,
λέγων ἀρχομένη,
Ὡς ἦρως ἀπ' Αἰήτας Κουταίη
Λύβης εἰς ἀρχαίαν ἔπλεον Ἀρμωλίην.

Loci emendationem Casaubono debes.

C X I V.

Ἄ ναῦς, ἃ τὸ μόνον Φέγγ' ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζωᾶς
Ἀρπάξας, ποτὶ τε Ζεὺς ἐκινῶμαι λιμνοσκοπέω.

Navis, quae unicam mihi lucem dulcem vitae
Rapuisti, obsecro te per Jovem portuum inspecto-
rem.

Anthologia Epigrammatum MSta: Καλλιμάχῳ τετράμετρον ἑκα-
δικασυλλαϊκόν, ὑδὲ τὺτο τίλλων.

Ἄ ναῦς ἄτομον φέγγ' ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζωᾶς
Ἀρπάξας, ποτὶ τε Ζεὺς ἐκινῶμαι λιμνοσκοπέω.

Recte, ni fallor, emendavimus. legere etiam poteris:

Ἄ ναῦς, ἄτομον φέγγ' ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζωᾶς
Ἀρπάξας, ποτὶ Ζεὺς ἐκινῶμαι λ.

ἄτομον, ut Horatius de Virgilio: *Et servas animae dimidium
meae.* sed illud verius.

C X V.

Ἐρχεῖ πολὺς μὲν Αἰγυλίῳ Διφραμῆξας ἀπ' οἰτηρῆς
Χίῃς

Ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἶανθες
ἄγων.

Multa quidem venit Aegeum tranans a vinosa
Chio

Amphora; multa quoque ferens nectar florem vi-
tis Lesbiae.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχῳ τετράμετρον βακχικόν. ἔ-
στι δὲ τάλιον ἐπίγραμμα. Ἐρχεῖ &c. Ubi pro τετράμετρον βακχι-
κόν, dixisse oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephaestion de me-
tro Trochaico p. 19. Καὶ τῷ πεντάμετρον δὲ, καὶ περὶ οὗτοι ὑπερ-
μέτρον, πολλὸς κίχρηλ' συμβέβηκεν, οἷον ἐστὶ καὶ τῷ Καλλιμάχῳ,
Ἐρχεῖ πολὺς ἔν Αἰγυλίῳ Διφραμῆξας ἀπ' οἰτηρῆς Χίῃς.

Nota Διφραμῆξας, pro quo in Anthologia Διφραμῆξας, sententia
eadem, voce magis poetica.

C X V I.

Ἔνις Ἀπόλλων τὰ χορῶ, ἃ λύρης ἀκρό·
Καὶ τῶν Ἐρώτων ἡδόμενος, ἔτι κ' Ἀφροδίτα.

In choro est Apollo; lyram enim audio:
Et Amores sentio; est etiam & Venus.

Hephaestion p. 55. ὅτι Ἀσωμαγίτην. Παρὰ δὲ Καλλιμάχου·
Ἔνις Ἀπόλλων &c.

C X V I I.

Ἐρμᾶς ὅπως Φεραῖον ἀνείθεός,
Ἐμὲ τὸ Φυγαίχμα.

Quod Mercurius deus Pheraeus laudat,
Sum viri imbellis.

Hephaestion p. 19. Οἱ δὲ μὴ ταῦτα καὶ ἐπάγωγον αὐτὸ. (τὸ Ἰθα-
φαλλικόν) Ἰαμβίῳ, ὅστις ὁ Καλλιμάχου, Ἐρμᾶς ὅπως &c.

C X V I I I.

Ἡ παῖς ἡ κατάκλις,
Τὴν οἱ Φασι τυχόντες
Εὐνάης ὁαρισμὸς
Ἐχθρὸν ἴσον ὀλέθρῳ.

Puella illa conclusa,
Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes
Pejus morte odisse.

Hephaestion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχου τῆτο ποιῶντος,
Ἡ παῖς &c. BENTL. Παῖς αἱ κατάκλις, ὡς citat Salmastius me-
moriae fidens ad Tertull. Pall. p. 177. Παῖς κατάκλις Pro-
pertio III. 12. 23. dicitur *clausa puella*. Philo Jud. T. II. p. 530.
γυναῖκα κατάκλις, μηδὲ τὴν αὐτὴν προεχόρμα, καὶ θαλαμῶν καὶ
παρεβίῳ. De virginum custodia & hoc ipso epitheto exquisita e-
ruditione disputat If. Casaubon. Exerc. adv. Baron. p. 118.
Callimachum etiam hanc in rem adducens. add. J. Gebhard.
Cre.

Crepund. III. 15. Bene Jos. Scaliger hoc fragmentum comparat cum Catulli Carm. in Com. Berenices vs. 15. 16.

Estne novis nuptis odio Venus? ane parentum

Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,

Uberrim thalami quas intra limina fundunt? RUHNKEN.

C X I X.

Πρῶτ' ἐπὶ τ' ταῦρον ἐκαΐσεν, ὅς τ' ὄλεθρον
Εὔρε τ' ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γνόμενον.

Quandoquidem primus taurum imbuit, qui necem
Excogitavit in aere atque igni.

Scholiasies Pindari i. Pyth. Τὸν δὲ Φαλαρίδ' ταῦρον ὁ Ἀκρ-
γαντίου καταπόντισαν, ὡς φησι Τίμαιος. Τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει διενό-
μηρον μὴ εἶναι τῷ Φαλαρίδ', καθάπερ ἡ πολλὴ κατὰ χεῖρα δόξα, ἀλλ' αὐτὸν
εἰς Γέλαν τῷ ποταμῷ κατασκῶσαι δὲ αὐτὴν φησι Περικλίου, καὶ
πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῖναι. καὶ ἡ ἀλλομαχία.

Πρῶτος ἐπὶ τ' ταῦρον ἐκαΐσεν, ὅς τ' ὄλεθρον

Εὔρε τ' ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γνόμενον.

Recte ἄ. Et sane aliud agebat ingeniosissima Interpres, cum re-
poneret α. BENTL. Hoc fragmentum sic conjungendum vide-
tur cum Fr. CXCV.

Τὴν καὶ Φάλαρι πρῶτον ἀπέκλῆστο.

Πρῶτ' ἐπὶ τ' ταῦρον ἐκαΐσεν, ὅς τ' ὄλεθρον

Εὔρε τ' ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γνόμενον.

Refero autem hos versus ad secundum librum Αἰτίων, indicio
Plutarchi Parallel. p. 315. C. Egrege ἐκαΐσεν, imbuit, dedi-
cavit. Vid. Interpp. Ep. ad Hebraeos IX. 18. Loquendi for-
mam expressit Ovid. Art. Am. I. vs. 654. 655.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli

Torruit. infelix imbuit auctor opus.

& Trist. III. II. 51. 52.

— at Phalaris, poenae mirande repertor,

Ipse tuum princeps imbue, dixit, opus.

Sic Nic. Heinsius ingeniose correxit pro praesens imbue, cujus
conjectura firmatur Callimachi verbis, πρῶτ' ἐκαΐσεν. Quod
P. Burmannus objicit, imbue jam notare principem esse, qui il-
lud opus dedicaret, id nullius momenti est. Nam praeter Cal-
limachum sic etiam locutus est Catullus Epith. Pel. & Thet. vs.
11. *Illam rudem cursu prima imbuit Amphitriten.* RUHNKEN.

C X X.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἑπίτακτα μὲ ἐξάκι δοιὰ,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμῶν.

Salve, o clavam gravem gerens, qui jussus quidem
duodecim,

Sponte vero multoties multos labores perfecisti.

Scholiastes Pindari III. Nem. Διερώνης τ' ἰδίου) ἀντὶ τῷ, ἀφ' ἑαυτοῦ, σὺν ἐπιτάξαντι Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρώησι. Καλλίμαχος.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲ ἐξάκι δοιὰ,

Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμῶν.

Pro αὐτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετ' est αὐθαίρετ', unde αὐταγρεσίη. Sed ἀγρεσίη nihil nisi venditio est, quae nullum hic locum habet. BENTL. Ex Hymno in Herculem petitum videtur; huc ducit χαῖρε in Hymnis, qui supersunt, frequens. Ἐκ δ' αὐθαίρεσίης emendavit Henr. Vales. ad Exc. ex Nicol. Damasc. p. 67. 122. optime, si sensum spectes; si veterem labem, multum praestat medica Bentleji manus. Καὶ αὐτάγρετοι λιπύσιν ἐλίε φάσι Simonid. in istis egregiis apud Stobaeum reliquiis p. 529. & Neoptol. p. 602. Sophocli redonandam esse vocem censeo in Oed. Tyr. v. 1240. cujus vestigium servat Schol. HEMSTERH.

C X X I.

Ἐλλίε νῦν, ἐλέγισι δ' ἐνψήσασθε λιπύσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μόνουσιν ἔτ'.

Faceffite nunc, & elegis abstergite madentes pingui
Manus; ubi multos manebunt annos.

Pindari Scholiastes IV. Nem. Ἐάν γε χωρὶς χαρίτων γράφα) ὁ λόγος, ἀπὸ λυγρῆς καὶ ἰσοδυναμίας. ἵαν δὲ μὴ χαρίται, μόνῃ πρὸς αἰῶνα ἰσοδυναμίας καὶ Καλλίμαχος. Ἐλλάτε νῦν, ἐλέγισι δ' ἐνψήσασθε λιπύσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μόνουσιν ἔτ'. Legendum arbitror; μόνῃ πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλ. Et pro Ἐλλάτε lego Ἐλλετε, hoc est, ἔρρετε, abite in palam rem: sic noster infra ex Eustathio; Ἐλλετε βασκαίνετε ὁλοὺν γένος. Ἐνψήσασθε autem compositum a ψάω ψῶμαι. Verficulum posteriorem non possum restituere. Manus abstergere Elegis; tanquam si essent Annales Volusi, cacaeta charta. Horatius:

*Cum scriptore meo capra porrectus aperta
Deferar in vicum vendentem tibus & odores,
Et piper & quicquid chartis amicitur ineptis.* BENTL.

Equidem hos versus sensu longe diverso & plane contrario bonam in partem esse capiendos existimo. Cum Pindari loco Gratiarumque mentione Scholiastae institutum si conſeras, hoc omnino colligendum videtur, Charitas Callimachum invocare, easque jubere suos in Elegos manus fragrantas abstergere, ut conciliata venustate cunctis probati perennent. Quare ἔλλετε ὦν expono, *Adeste nunc, Gratiae*; vel *Agite nunc.* ἔλλετε idem esse κατὰ γλῶσσάν τινα, quod ἴρρετε, ex Heraclide notavit Eustath. ad Il. I. p. 756. 36. adposito, qui inferius habetur Fr. CCXCII. Callimachi versu: ἔλλετε βασκαίης ὁλοὸν γενῶ —: verum est, quae deterior hic loci valet vis *abendi in malam rem*, etiam in ἴρρε & ἴρρετε maxime frequentari: sed quemadmodum in ἴρρειν vel ἴρρεῖν mollior itidem haeret & simplex *eundi, veniendi potestas*, ut vel ex Hesychio solo satis constat, sic nihil est, cur eandem ab ἔλλειν removeamus, praesertim in Callimacho, maximo illo, qualem jure vocat Bentlejus ad Fr. CXXVIII. novatore: rationem in verbo οἰχιαῶ plane similem animadvertere licet. Jam nitidum hunc orationis figuratae cultum veteribus haud displicuisse Theocritus ostendit Eid. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρου ἵχαισα Διάντας πότινα κύρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥιπιδίαις ἐπαμάξατο χεῖρας· possis ἐπαμάξατο· malo tamen ἀπαμάξατο, quod praebet Scholiastes, qui breviter & commode sententiam explanat: ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν Κόλπον ἀπαμάξατο τὰς χεῖρας, τῷ τῆς, ἡ Αφροδίτη ἰπαῖσιν αὐτήν. Huc tam prope accedit, quamvis orationis forma nonnihil variata, Crinagoras, ut Callimachum videatur imitatus Anthol. IV. 13. Ep. VII. Αὐτός σοι Φαβοιο παῖς λαδικυδα τεχνης Ἰδμοσύνη, πανάκη χεῖρα λιπηνάμω, Πρηξαγόρη, εἰς τοῖς ἐπαμάξατο. — Πανάκη pro πανάκεια, ut Ἀριστολόχη, βασίλη, Ἰόλη, Ἰφινίχη, Λαοδάμνη, Μηδὴ &c. πανάκην autem θεραπεύειαν, *medelam, salutem* Brodaeus exponit; ego *herbam panaceam, ipso nomine*, ut Plinius ait, *omnium morborum remedia promittentem*, cujus succo suam manum Aesculapius, non Praxagorae, quod volebat idem Vir Doctissimus, inunxisse dicitur, ut saluari artis suae virtute Praxagorae, nobilis ea aetate medici, pectus imbueret. Nunc in Alciphrone conjecturam periclitari lubet, cujus, si sagaciores ad curam diligentiorum excitaverit, fructum tulero. Lib. III. Ep. 44. p. 372. scribitur hunc in modum: ἀλλ' ἴσως ἐμμενέταις ὁμωσάν ἐκείον εἶδον αἱ Χάριτες, ὡς τὰς μὲν ἀπαμάττειλ' πρὸς αὐτῶ, ἡμᾶς δὲ ἀγατῶν, αἱ τὰς ἀπαμαγδαλας ὡς κοσὶ τις παραρρίψει· media Latine vertit Bergherus: *ut illis (adolescentibus) quidem manus ab ipso abstergantur*: in quibus equidem quae sit sententia, qualis cum proximis nexus, exputare non possum. Reponas, ὡς τὰς μὲν ἀπαματτειλ' χεῖρας αὐτῶ, sensus existet non perspicuus tantum, sed etiam elegans. Hoc utcumque erit existimatum, non dubito tamen.

quin vera sit, quam proposui, Callimachi mens: pentameter claudicat orbatus pede; quem adfingere licebit, si conveniens elegis epitheton advocaveris: Χῦρας, ἢ ὑψημοί, ὑψηλοί, aut potius αἰδοὶ παλὸ μύθῳ ἴσθι· aenis omnibus ut maneant, cum Ovidio dixeris. In Pindari Scholiaste pro εἰδῶ si restituas αἰδῶ, videri poterit ab ipso Callimacho illud adjectivum sumxisse. ΗΕΜ-
STERH.

C X X I I.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τῷ ἱερὸν ἦν

Καλπίδες, ἢ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλῃ.

Etenim apud Athenienses super lectum sacrum sta-
tuuntur

Hydriae, non ornatus symbolum, sed ludæ.

Scholiastes Pindari x. Nem. τίθεν' ἐν Ἀθήναις ἐν ἐκείνῳ τῷ
ἑορταίᾳ πλῆρεις ἱλαίῃς, διὰ καὶ Καλλιμαχῶ.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τῷ ἱερὸν ἦν

Καλπίδες, ἢ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλῃ. BENTL.

Vide ad hoc fragmentum Scalig. ad Euseb. pag. 92. b. ubi do-
cet, sermonem esse de oleo εὐμορίας facto, quod in certamine
Panathenaico victoribus dabatur: inde profecit Cel. Corfinus in
Fast. Att. Tom. I. p. 31. pollicitus, se de eo acturum Diss. xi.
(non xi.) sed oblitus est promissi. ERNEST.

C X X I I I.

Νηφάλιας ἔ τῆσιν αἰὲ μελιθεῖας ὄμπας

Λήτται καί τιν' ἑλλαχον Ἑσυχίδες.

Abstemiæ etiam illis semper mellitas fruges

Sacerdotes adolere fortitæ sunt Hefychides.

Scholiastes Sophoclis Oed. in Col. p. 288. Ἑσυχίδαι, αἱ δὲ
Ἑσυχæ καταγόμεναι δύνουσι ταῖς εὐδορίαις. — καὶ Ἀπολλόνιος δὲ ἐν
τῇ αἰνῇ διὰ τὴν ἐπιτακτικὰν αἰνῇ ἔ τ' Ἑσυχίδων γένος καὶ τ' ἱερῶς (lego
ἱερίας sacerdote) φησι, καὶ Καλλιμαχῶ.

Νηφάλιας καὶ τῆσιν αἰὲ μελιθεῖας ὄμπας

Λήτται καί τιν' ἑλλαχον Ἑσυχίδαι.

Pro Ἑσυχίδαι sine dubio legendum Ἑσυχίδαι; erant enim faemi-
nac sacerdotes, λήτται. Ἀπὸ δ' Ἑσυχæ patronymicon mascu-
linum Ἑσυχίδης, faem. Ἑσυχίς: ut Πρίαιος, Πριαιίδης, Πρι-
αίης, &c. BENTL. Lege Νηφάλιας, ut jungantur νηφάλιας μελι-
θεῖας

ἄλλας ὁμοίας, vel ὁμοίας Fr. CCLXVIII. Haec ἰσὶν κοινὰ omnium vetustissima proprie quidem ὑπόκεινται saepe tamen eodem nomine μελισσιόειδῃ continentur. Vid. Porphy. de A. N. p. 262. & Theophrastum apud Eundem αἰσ. 'Απ. Ἐμφ. II. §. 20. Jo. Meurf. Lect. Att. V. 32. HEMSTERH.

C X X I V.

Εἶδε. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὲς πύλημά τι πτέρυ ἄλκιρε ἔκειτο.

Formae: circum autem caput illi erat nuper ex
Haemonia

Perlatus pileus quidam, tutamen adversus lapidem.

Sophoclis Scholiastes Oedip. Colon. p. 282. Πρωτοὶ ἦσαν αἱ
Θεσσαλικοὶ πύλαι, αἷς τῇ Καλλιμάχῳ.

Εἶδε. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὲς πύλημά τι πτέρυ ἄλκιρε ἔκειτο.

Ibidem: Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν αἱ Θεσσαλικοὶ πύλαι, τῇ Καλλιμάχῳ
λέγει, Εἶδε. ἀμφὶ δὲ οἱ τῇ ἑστῇ. Πτέρυ ἄλκιρε, *marginem lapidis idem*: Thessalicus hic pileus dictus est *κοινῇ*, ut hic
apud Sophoclem; *πρωτὶ δὲ ἡλιότερις κοινῇ πρόσθεν Θεσσαλίας* *πυ ἀρ-
πύχῃ*. & apud Hesychium *κοινῇ Βοιωτίας*. Κοινῇ vero idem quod
κόρυς; utrumque enim Hesychio est *ἀντιπροσώπου*. Atqui *κόρυς*
apud Homerum est *πτέρυ ἄλκιρε*. II. γ. v. 287.

Ἐνθα καὶ Αἰσώας μὲν ἑταίρου μὲν βάλε πτέρυ,

Ἡ κόρυς, ἢ σάκος, τὸ αἰσώας *λεγομένη* ἄλκιρε.

Tamen, si huic Scholiastae fides, τὸ πτέρυ hic stare non potest.
Nam ex hoc Callimachi testimonio probat Thessalicos pileos
fuisse *latos*. Atqui si legeris *πτέρυ*; inde potius *crassos* quam *la-
tos*, *παχῆς* quam *πλατεῖς* fuisse colligas. Viderint autem, qui
hic *πτέρω* *solem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmi-
ne, quod dedita opera tenebricosum fecit auctor, tolerari potest:
sed in hoc loco *κακίζων* esset, & Lexiphane quam Callimacho
dignius. Legerim potius, ex sententia Scholiastae:

Εἶδε. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίηθεν

Μεμβλωκὲς πύλημά τι πτέρυ ἄλκιρε ἔκειτο.

Illud autem *εἶδε*, huc pertinere conjicio: ut novum pileum
iste induerit, *ἔσθ' ὡς καὶ αἰσώας*, *ἔσθ' ἀδ' ἀντιπροσώπου*. A-
pollonius Rhodius II. 1075. magistrum suum Callimachum imi-
tatus videtur:

Ὅς δὲ ὅτε τῇ κεφαλῇ κατὰ τὴν ἑστῇ ἀντιπροσώπου,

Δύματ' ἀντιπροσώπου, καὶ πτέρυ ἄλκιρε ἔκειτο.

Sicut alibi integrum versum ei suffuratus est, notante Scho-
liaste:

Καὶ τὰ μὲν αἰσώας μὲν καὶ πτέρυ ἄλκιρε ἔκειτο. BENTL. Jos. Sca-
liger

liger ad marginem Schol. Soph. corrigebat : πλάγ' ἄλλα τούτο πύρρον, vel, τίττον. Quod isti versui insertum, τι deest in Edd. vet. VALKEN. ad Eurip. Phoen. p. 291. Bentleji correctionem firmat locus Aristophanis Nub. vs. 266. ubi Strepsiades jubet exspectare nubes, dum ipse duplicet pallium, ne imbre maderet, additque : Τὸ δὲ μὴ κωπὴν οἰκοῖν ἰλθὶν ἐμὲ τ' ἀκακοδίμους ἔχου-
τα. Hoc fragmentum cum sequente ex eodem libro deceptum est. ERNEST.

C X X V.

Ἔσπετό τοι περὶ χυσα χάρις εὐρεῖα χαλύπτην,
Ποιμνικὸν πῖλημα· ὃ οὐ χεῖ χαῖον ἔχουσα.

Decebat quidem prominens e capite latum tegmen,
Pastoralis pileus : & in manu pedum habens.

Scholiasies Apollonii IV. 971. Χαῖον ἔχει κακοδίμους βασιλίσσας, ἢ οὐ ποιμνικὸς χροῖν. Ἀρσένιος δὲ φησὶν ἀπὸ τοῦ ποίμνους. Καλλιμάχου· Ἔσπετό τοι &c. BENTL. In ποιμνικὸν πῖλημα esse imitationem Theocriti adscripserat M. Casaubonus. ERNEST.

C X X V I.

Δέσποινα Λιβύης Ἡρώδες, αἱ Νασαμώνων
Αὐλῶν, ὃ δαλίχας δῖνας ὀπιλέεσσι,
Μητέρα μοι ζῶσαν ὀφείλετε.

O Heroinae, Libyae dominae, quae Nasamonum
Portum & longas ripas inspicitis,
Matri meae vitam prorogate.

Apollonii Scholiasies IV. 1322. Ἐπὶ δὲ τῷ ποίμνους μάλιστα Καλλιμάχου, ἔτα λέγειν Δέσποινα. Stephanus Byzantius : Νασαμώνες, ἰδιότῃ ἐν Ἀσίᾳ ὡς Καλλιμάχου. &c. BENTL. Cel. Wesselingius Diff. Herodot. p. 14. eruditè corrigit Νασαμώνων Αὐλίαν, quem vide. Malim Νασαμώνων Αὐλίαν, ut citat magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L. p. 106. qui centies, non admonito lectore, veterum auctorum loca emendatius scripta exhibet, quam vulgantur. Idem ὀπιλέεσσι bene capit pro curatis. RUPPKE. Postrema sunt in hunc sensum capienda : matrem mihi vitam debetis. Rogat Heribidas Libyae dominas, ut matrem, quae scilicet eas in partes fuerat profecta, tanquam illarum curae concreditam, sibi restituant incolumem. Ὀφίλλω vetustissimis Graecis & Homero
idem,

idem, quod usitatus postea frequentatum ὀφείλων. Loquenti formam expressit Horat. Carm. I. 3. vs. 6. *Navis, quae tibi creditum Debes Virgilium; finibus Atticis Reddas incolumem, procor.* HEMSTERIL.

C X X V I I.

"Άγρες τοι, Φίλε κῦρε, ὀμήλικες, ἄγρες ἐταῖροι
"Εσπον· σιήεθμοι δ' αὖλια ἔβοτῆται.

Agni tibi, chare puer, coetanei; agni comites
Erant: & aniicorum loco stabula & herbae.

Stobaeus cap. LXXVI. Παρὶ Νηπίων haec Callimacho tribuit; sed ibi vitiose editum est δαόλια. Legendum vero εἰ αὖλια: Loquitur de infante quodam ruri inter pastores enutrito. Ἐνριθμοὶ idem quod φίλοι, ἐταῖροι. Hesych. Ἐαριθμοί, φίλα, συνήθη. & α- libi: Ἀναριθμοί, ἐχθροί. Quae loca frustra sollicitant viri docti: nam ex hoc ipso Fragmento apparet, recte se ista habere. BENTL. E Cydippe ductum videtur. v. Fr. XXVI. & CLXIX. RUHNKEN.

C X X V I I I.

Καὶ κυάμων δ' ἀπὸ χεῖρας ἔχεν ὁ ἀνίωντον ἔδιδας
Καὶ γὰρ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Et a fabis manus abstinere, & inanimata edere
Ego etiam edico; ut jubebat Pythagoras.

Aulus Gellius lib. iv. c. xi. *Opinio vetus falsa occupavit & convalescit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animalibus; item abstinuisse fabulo, quem κυάμων Graeci appellant. Ex hac opinione Callimachus poeta scripsit: Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεν ἀνίωντον ἔδιδας, Καὶ γὰρ, Πυθαγόρας, ὡς ἐκέλευε, λέγω.* Versiculum priorem ita poteris emendare:

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχων, ἀβίωτά τ' ἔδιδας.

Ἄδωτα hic intelligo ἄψυχα. Sane hanc sententiam efflagitant verba Gellii, & NON esitavisse ex ANIMALIBUS. Suidas: Ἀβίωτα, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀβίωτα, non viventia, NON ANIMALIA. Rara quidem, fateor, est ea verbi significatio: sed quis nescit Callimachum fuisse maximum novatorem? BENTL. Non placet J. Gronovio conjectura Bentleji, quae Callimacho verbi ἀβίωτα insolentem significationem obtrudat. Ipse corrigit ἀπιδύσει. Alias aliorum emendationes vid. apud ipsum in notis ad Gell. I. c. ERNEST.

C X X I X.

— Λάβη δὲ παρ' Ἡφαίστιο καμίνους
Ἔσφιτον, αἰετῶν ἔργα διδασκόμενοι.

— clam autem circa Vulcani caminos
Versabantur, malleorum opera discentes.

Etymolog. Magnum : Λῆα, ἡ σφυρά. Καλλίμαχ. αἶσ. Λάβη δὲ &c. Eustathius K. Odyss. vi. 382. Αἱ σφυραὶ, ὅτι μὲν παλαιότεροι ὅτι δὲ αἶραι, ὡς καὶ ἀλλαχῇ ἰδιόθεν. ἡ χρῆσις ἐν τῷ, Λάβαν ἔργα διδασκόμενοι. BENTL. Non satis placet ἔσφιτον pro ἑσφιτόντο, quamvis sciam, alia talia verba active dici pro medio, intellecto pronomine reciproco. Etymologi Cod. Leid. habet : — λαβρὸν παρ' Ἡφαίστιο καμίνους Ἔσφιτον. Legerim : — λάβη δὲ παρ' Ἡφαίστιο καμίνους Ἔσφιτον. pro ἑσφιτόντο, educati sunt. Idaei Dactyli intelligendi videntur. v. Schol. Apollon. Rhod. I. 1129. αἰετῶν ἔργα explicat Stanleyus ad Aeschyl. Prom. Vinc. vi. 366. RUHNKEN.

C X X X.

— Ἄλλ' ὅπ'ι τόξῳ
Αὐτὸς ὁ τοξοῦτης ἄρδιν ἔχων ἐτίειν.

— Sed in arcu
Idem sagittarius aliam habens sagittam.

Etym. Mag. Ἄρδις, ἡ ἀπὸ τοῦ βέλους. Καλλίμαχ. Ἄλλ' ὅπ'ι τόξῳ &c. Affentior Sylburgio, qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἀπὸ. BENTL. Etymol. MS. Reg. sic habet : ἄλλ' ὅπ'ι τόξῳ ἀργόποδης κύνης αὐτὸς ὁ τοξοῦτης ἄρδιν ἔχων ἐτίειν. Ἀργόποδης κύνης sunt alieno loco. ERMEST.

C X X X I.

— Ἴθι, ὡρηεῖα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἥν' ἀνία θυμοφθόροι ἐπερώσι.
Πολλάκι σεῖ', ὦ μάνα, Φιλοξένοιο χαλῖης
Μησόμεθα. ξυγὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκει ἅπανσι.

— I, placidissima mulierum,
Viam, quam dolores animum discruciantes non
penetrant.
Saepe tui, mater, hospitalis nidi
Recordabimur ; nam commune hospitium omnium
fuit.

Etymol. Mag. Θάνατος ἰτυμολογῆται παρὰ τὸ ἄνδ' ἄτης τ' ὡρηεῖα ταῖς ἰναι. Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις, παρὰ τὴν ἄτης τὴν βλάβην, ἡσυχία καὶ θάνατος. ὁ ἄνδ' βλάβης μὴναι ἀποθνήσκων,

— δι:

— ἡ πρώτη γυναὶκα

Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνέει Συμφερόντες ὁ παρώντι.

Καλλιμάχου. BENTL. Ex Hecale hoc fragmentum esse patet e Suida in Ἑκαλία. unde etiam duobus versibus plenius fecimus, quam Bentlejus ex Etym. M. protulerat. Apud Suidam pro Συμφερόντες est Συμπαλγίς. Utrum verius sit, non dixerim. Apud Suidam porro versu tertio est σὺ μοῖα, pro quo σὺ ὁ μοῖα de-
dimus, de correctione Bentleji apud Kusterum. ERNEST.

C X X X I I.

— Ὅστις ἀλιτρεῖς

Αὐγάζειν καθαράς ὁ δύνει λοχίαν.

— qui peccatores

Non potest puris oculis aspicere.

Etymol. Mag. Λοχιάδης, τὰ ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῶν λολιὰ. Καλλιμά-
χος.

— ὅστις ἀλιτρεῖς

Αὐγάζειν καθαράς ὁ δύνει λοχίαν.

De Deo dictum; sententia & verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci cap. I. 13. Καθαρός ὁ ὀφθαλμός τῷ μὴ ὁρᾶν ποταμὸν, καὶ ἐπι-
βλέπει ἐπὶ ποταμὸν ὁ δυνάστης.

C X X X I I I.

— Εἴ σι Προμηθεὺς

Ἐπλασε, καὶ πηλὸν μὴ ἔτιψεν γέγονας.

— Si te Prometheus

Formavit, & non ex alio luto factus es.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλι-
μάχος.

— Εἴ σι, ἴφθι, ὁ Προμηθεὺς

Ἐπλασε, καὶ πηλὸν μὴ ἔτιψεν γέγονας.

Exstat etiam apud Euseb. Praepar. xiii. p. 673. BENTL. v. Sca-
liger ad Propert. III. 3. 29. ERNEST.

C X X X I V.

— Οὐχ ὥδ' ἐμόγησαν

Ἐλπίδες, ὥτ' ἐχθρῶν συμμαχίαι χαλίσαι.

— Non adeo conciderunt

Spes; ut hostium auxilia vocare opus sit.

Athenaeus lib. xiii. p. 571. Οὐχ ὥδ' &c. φησὶν ὁ Καλλιμάχος.

C X X X V.

C X X X V.

— ἀλλὰ θιόντων

Ὡς ἀνέμων ὑδεὺς εἶδεν ἄματροχίας.

— sed currentium

Ventorum instar, nemo vidit vestigia.

Porphyrus in Homericis Quaestionibus: Οὐ δὲ διαφραίνω, εἰ τὴν πολλὰς τῶν νῦν παιδιούντων λαϊκῶν τὰ κατ' Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸ δὲ πᾶντα εἶναι ἀκριβοῦς καὶ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Καλλίμαχος ἔλαβεν ἢ ἀποφράξας τὴν ἀματροχίαν, ἢ ἔχοντες πρὸς τὴν χάριν τῶν λεγομένων ἀματροχίας. ὅτι δὲ ἀματροχία, τὸ ἅμα τρεχῶν καὶ μὴ ἀπαισθητὸν, οἷον ἐμποδισθῆναι τις ἔσται. τροχὸς γὰρ τὴν δρόμον ἔλκεται. ἀματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἔχον. ἀνοήτως δὲ πάντα ὁ Καλλίμαχος φησιν.

— ἀλλὰ θιόντων

Ὡς ἀνέμων ὑδεὺς εἶδεν ἄματροχίας.

Πηλὸς γὰρ ὅς τις εἶπεν, ὡς ὑδεὺς εἶδεν ἔχοντες ἀπὸ τῶν ἀνέμων. Non injuria culpatur Callimachus; quod ἀματροχίας dixit pro ἀματροχίας: Quem tamen & alii secuti sunt. Vide Hefych. & Etymol. Magn.

C X X X V I.

Ἐκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῆ,

Πηλὸς —

Audiit quidem Peleus, quorum nihil per dentes meos
Excidat —

Pindari Scholiastes Nem. v. Οἶδον γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ Φόβου θάνατον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰρήνης. μηδὲν δι' καὶ τὸ παρὰ Καλλίμαχον.

Ἐκλυέ *, τῶν μηδὲν ἐμὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῆ,

Πηλὸς —

ἔστιν ἀποδοτικόν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀντιδίδουσιν αὐτῶν τὸ Φόβου θάνατον. adde τοι, & scribe ὀλισθῆ pro ὀλισθη.

C X X X V I I.

— εἰ θεὸν οἶδα,

Ἴδ', ὅπῃ καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

— si Deum nosci,

Scias etiam, quod Deus omnia facere possit.

Plutarchus de Plac. Philos. i. 7. Ἀνθρώπων γὰρ ἡ συνεισφορά ἀπὸ τοῦ Καλλίμαχου τῶν λέγοντι,

— Εἰ θεὸν οἶδα,

Ἴδ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

ἔστι γὰρ ὁ θεὸς δυνατὸν πᾶν ποιῆναι. ἐπὶ τοι γὰρ καὶ θεὸς ἔστι, ποιῶν τὰ χαίρειν μέλας αἶς.

C X X X V I I I.

C X X X V I I I.

Καὶ τ' ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφανόμενον
'Ηνεκὲς αἰδῶ διιδεγμένον

Et carmen super virgam contextum
Perpetuo canto, comiter accipiens —

Pindari Scholiastes II. Nem. Τὴν ῥαβδὸν οἱ μὲν ῥαβδῶδες ἱστῶσι·
λογῶσι, ἀλλ' τὸ μὲν ῥάβδον δηλοῦσι καὶ Ὅμηρον ἱστῶναι. Καλλιμάχου·

Καὶ τ' ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφανόμενον

'Ηνεκὲς αἰδῶ διιδεγμένον —

Scribe διιδεγμένον. Hesychius post Δαῖμα· Διδέχαστο, ἰδέεσθαι,
ἐφιλοφρονῆναι. Διδεγμένοι, διέεργον. lege Διδέχαστο, ex Homero:
& Διδεγμένοι. Eustathius principio Iliados: Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν
ῥάβδον ἢ ῥαβδῶδες ἱστῶσι, οἷοις ῥαβδῶδες τις ἔσται, φασὶ καὶ τῆτο οἱ πα-
λαιοὶ, ἀκολουθῶντες τῷ Καλλιμάχῳ ἑπόμενῳ,

Καὶ τ' ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφανόμενον.

C X X X I X.

Καὶ τριτάτῃ Περσῶν ἐπώνυμον, ἧς ἐξόδαμνος
Αἰγύπτῳ κατέπηξε —

Et tertia a Persco nomen trahens, cujus furculum
In Aegypto is plantavit —

Scholiastes Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλιμάχος ἐν Αἰγύπτῳ
φασὶ τὴν Περσίαν μεταφυτεύσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσίαν) ὃ δὲ Νικανδρὸς
ἐν Μυκάσαις. Alter Scholiastes ibidem: Τῶν ἄλλων ἰσορῶνται αὐτὴν
μεταφυτεύσαι τὴν Περσίαν ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλιμάχος.

Καὶ τριτάτῃ Περσῶν ἐπώνυμος, ἧς ἐξόδαμνος
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

C X L.

— Ἀμφὶ δὲ κεβλήν

Εἰρμένον ἀγλίθων ἕλκον ἔχει τέφανον.

— Circum autem caput

Redimitus est crispa corona ex alliorum capitibus.

Scholiastes Nicandri, ad Alex. Μήκανος κεφαλαῖον) τὸ ἐν τῇ κε-
φαλῇ τὸ γόνιον ἐκχύσας. συγγενὲς γὰρ τὸ β. τῷ φ. καὶ Καλλιμάχος· Ἀμφὶ
δὲ κεβλήν εἰργμένος ἀγλίθων ἕλκον ἔχει τέφανον. Pro εἰργμένος Scho-
liastes alter habet ἑρμῆνος. Parum refert, utro modo legas.

C X L I.

ἐγὼ δ' ἤτησα Λυκείῳ
Καλὸν αἰὲς λιπώντα χυτὶ δρόμοι Ἀπόλλωνι.

— ego autem occurri

Juxta pulchrum, semper pingue, gymnasium Apollinis Lycei.

Scholiasfes Sophoclis, Oed. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιον ἐν Ἀθήνῃς, ὅπου Ἀπόλλων τιμαῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ἐγὼ δὲ ὅπως Λυκείῳ &c.

C X L I I.

— τὸ δὲ σκύλοι ἀνδρὶ χαλύπτην,
Τιγινόμῃον, νιφετῷ καὶ βελίῳ ἔγυμα.

— exuviae autem viro tegmen

Factae, tutamen adversus nivem & tela.

Scholiasfes Sophoclis Ajac. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλγῶν ζῶον τὸ σκύλειον. Καλλίμαχος ἐπὶ τῷ λιοντιάῳ δράκτι· Τὸ δὲ σκύλειον &c. Eadem habet Suidas in Κατίκαρισμῶσι. BENTL. Videtur imitatus Antipater, cujus integrum Epigramma Kusterus edidit ad Suid. in Κανονίῳ. Hunc autem Antipatrum esse Thessalonicensem, de quo Salmas. ad Ael. Lamprid. p. 193. patet ex Etymol. p. 487. vf. 52. HEMSTERH. De verbo σκύλειον & ejus quantitate vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. vf. 514. cujus rationes probat Cel. Hemsterhusius ad locum eundem. ERNEST.

C X L I I I.

— Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρχαδίην, ἡμῖν δὲ χακὸς παρῆλθε γείτον.

— Qui quidem fugit

Arcadiam; & ad nos commigravit malus vicinus.

Scholiasfes Aristoph. ad Nubes p. 88. de Trophonio & Ceryone; Ὁ μὲν Κερκύον ἀναφύγει εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος· Ὁ δὲ ἔφυγεν μὲν Ἀρχαδίην &c.

C X L I V.

Ἡγεμόνιου θανάτῳ πάλαι χαλείοντος ἀκῦσαι,
Μὴ μεταδὴν ———

Recusabam audire mortem pridem vocantem,
Non multo post —

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, καὶ τὰ παρὰ Καλλιμάχου:

Ἡγεμόνιου θανάτῳ πάλαι χαλείοντος ἀκῦσαι

Μὴ μεταδὴν.

Τυτίσω, σὺν ἀπίσταιν πρὸ τέτυ, ὥα ἔ μεταδὴν καὶ ἐπὶ σοι θρήνησα δα-
θαιήης. lege λαθαιήντι.

C X L V.

Ἑβδομάτῃ δ' ἡοὶ καὶ οἱ πετύκοντο ἅπαντα.
Septima autem die omnia ei parata erant.

καὶ πάλιν,

Ἑβδομή ἐν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδομή ἐπὶ γενέθλι.
Septima in bonis, & septima est natalis.

καὶ,

Ἑβδομή ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδομή ἐπὶ τελείῃ.
Septima in primis, & septima est perfecta.

καὶ,

Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν ἕραν' ἀπερόβη
Ἐν κύκλοισι φανεί' ὅππελλομένοις ὀϊαυτοῖς.

Septem autem omnia facta sunt in caelo stellato
In orbitis apparentia, annis volventibus.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδομήν ἱερὰν
ὃ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος
κινεῖται ἢ ζωογονεῖται καὶ φυνεῖται ἀπώται — καὶ μὴν καὶ Καλ-
λίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει. In versu primo legitur apud Clemen-
tem τετύκοντα, pro quo Sylburgius ἐτίτυκτο: sed legendum
τετύκοντο. Hesych. Τετύκοντο, ὑτοιμάζοντο. In versu ultimo ne-
scio quid sit ἐπιτελλομένοις ὀϊαυτοῖς: nemo enim, quod sciam,
sic locutus est; sed ὀπιτελλομένοις. Equidem non invitus sic le-
gerim:

Ἐν κύκλοις φανέντα, ὀπιτελλομένοις ὀϊαυτῶν.

& ita Latine reddidi. BENTL. Iidem versus ab Aristobulo apud Euseb. Praep. Ev. XIII. 12. tribuuntur Lino; ut incertum sit, an sint a Callimacho. Si sunt e Lini libro, dixerim esse e Cosmogonia, cujus mentio est apud Diogenem Laërtium. Sed istud opus supposititium fuit, ut alia ipsius, Orphei & aliorum antiquorum poetarum. Si sunt a Callimacho, e libris *Αἰτίων* esse putem. Sed pronior sum in hanc sententiam, ut Clementem in nomine Callimachi falsum esse putem memoria, sive alio quo modo. Ceterum apud Eusebium in versu primo est, ut Sylburgius volebat, *ἰστένω*, in excerpto quidem Clementis, in altero est *παῖγα τίτυκται*. ERNEST.

C X L V I.

Ἀγέτω θεός, ἔ γ' ἔχω δίχα τῷδ' αἶδεν.

Ducat Deus: absque eo enim nequeo canere.

Νύμφα, σὺ μὲν ἀτεύϊα ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.

Nympha, tu quidem jam sub plaustro sidereo.

Φιλωτέρα ἄρτι γ' οἱ Σικελὰ μὲν Ἔνα.

Jam enim charior est illi Sicula Enna.

Hephaestion p. 28. Τὸ Ἀρχιτέλλων γίγνεται καὶ Καλλιμάχου.

Ἀγέτω θεός, ἔ γ' ἔχω δίχα τ' δ' αἶδεν.

τῷτ' ἢ ἀπ' ἀναπαύσεως· δάτι δὲ σπουδαῖον,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀτεύϊα ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.

δάτι δὲ ἰάμεθα,

Φιλωτέρα ἄρτι γ' οἱ Σικελὰ μὲν Ἔνα.

In versu primo reposui, *δίχα τῷδ'*, i. e. *τῷτ'*, nam Doricum poema fuisse constat ex sequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proserpinae cecinisse videtur. BENTL. *τῷδ'* probo. Sed ita videtur etiam scribendum *αἶδεν*. In versu tertio hiatus parum suavis est in *Φιλωτέρα ἄρτι*. An pertinet adhuc versum nota Scholiastae Aristoph. Plut. 388. de ἀπαρτί· ἰστέ· ὅτι καὶ χρειαζόμενον ἐπιβήματα θεοί, ὡς καὶ Καλλιμάχου. ubi *θεοί* post *Καλλι* ponendum. Ita suavior foret versus. ERNEST.

C X L V I I.

Τῷ φειδυνήνῃ ἀκμυνίδην ἔβαλεν.

Quo volubile coelum percussit.

Etymol. Magn. Ἀκμων σημαίνει, τὸν τε σιδήρεον, ἢ αἱ χαλεπὰ τύπῃσι, καὶ τ' ἔραι· ἢ πατέρα· ὅτε γ' αὐτὸν γενεαλογεῖ. Καλλιμάχου. Τῷ φειδυνήνῃ ἀκμυνίδην ἔβαλεν. Corrige, ut supra editum.

C X L V I I I.

C X L V I I I.

Φοιτίζεν ἀγαθοὶ πολλὰς ἡέθου.

Boni adolescentes saepe ire solebant.

Helladius in Chrestomathia ; Τὸ φοιτίζεν Καλλιμάχῳ παραλόγως ἔπει φοιτίζει, φάμεθα· φοιτίζεν ἀγαθοὶ πολλὰς ἡέθου. Etymolog. Mag. v. Ἀλίαςτος. ἄλῳ ἄλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλιμάχου· φοιτίζω ἀγαθοὶ πολλὰς θηοί. Corrigenda sunt ex Helladio.

C X L I X.

Ἄλλικα χρυσείησιν ἐεργμένῳ ὀνίτησιν.

Chlamydem aureis nexam fibulis.

Etymol. M. Ἄλλικε σημαίει κατὰ Θεοφύλακον τὴν χλαμύδα. Καλλιμάχου· Ἄλλικα χρυσείησιν ἐεργμένῳ ὀνίτησιν. BENTL. Add. Suid. in Ἄλλικα & Ὀνίτησιν. ERNEST.

C L.

Πολλάκι καὶ κενοῶν ἤλασα ὄρον ἄπο.

Saepe & ab oculis somnum excussi.

Etymol. Mag. Ὄρος καὶ ὄρος κατὰ πλειασμὸν τῷ α μηδὲν πλέον σημαίνοτος. ὄρος ᾧ ὁ ὕπνος. Καλλιμάχῳ· Πολλάκι καὶ κενοῶν ἤλασα ὄρον ἄπο. καὶ Σαπφῶ· Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χυτ' ἄνωθ'. BENTL. Maim: ἤλασ' ἄνωρον ἄπο· vel, ἤλασεν ὄρον ἄπο. HEMSTERH.

C L I.

Δειλαίοις Ἀσινεύσιν ἐπὶ τριπλήρες ἀρκάσας.

Miseris Asinenibus ———

Etymol. Magnum : Ἀσινῆς, οἱ Δρόσιες οἱ τῶν Ἀσίνων κατοικῶντες. Καλλιμάχῳ· Δειλαίοις Ἀσινεύσιν ἐπὶ τριπλήρες ἀρκάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii : Ego nihil hic praestare possum. Quod ad Historiam attinet vide Etymolog. & Apollonii Scholiastem lib. i. v. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

C L I I.

Ἡ δὲ τὸ Ἀσσυρίαν ἡμεδαπὴ Γερπή.

Ab Assyriis noster exercitus.

CLIII.

Ἕμῃσι μὲν Πέρσαι, ἡμῶσι δ' Ἀσσύριοι.

Dimidia pars Persae, & dimidia pars Assyrii.

Etymol. Mag. Ἀσσύριοι, τὸ ἴδιον. Καλλίμαχος. Ἡ ἀπ' Ἀσ. &c. κῆ, Ἕμῃσι &c.

CLIV.

Τετραέουον Δαμάσου παῖδα Νεστωρίδην.

Quadrimum filium Damasi Nestoridem.

Etymol. Magnum: Ἀφινον, ἵνα οἱ ἐπινοῇ. Καλλίμαχος. Τετραέουον Δαμάσου παῖδα Νεστωρίδην. Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητωρίδην. vel Λαῖδα Νεστορίδην. vel Θαῖδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραίτηρον, τιτραίτη, κῆ τετραίτηρον. leg. τιτραίτηρον.

CLV.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε κῆ αἰόλα βούδι ἔχουσαι.

In Paro autem pulchrae, & pulchre vestitae.

Etymol. Magn. Βούδιον. Καλλίμαχος. Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε κῆ αἰόλα βούδι ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφύρεα ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλὰ τε. hoc est, mulieres pulchrae. Sic alius, Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδαρ, καλαί τε γυναῖκες.

CLVI.

Ἐξ ἁλὸς ἐδ' ὑκίῳ ἀνέρα Βυχίτιον

Ἐλκεν.

E mari ne hycam quidem virum Buchetium Extrahere.

Etymol. Magn. Βύχεται ἢ Βυχίτιον, πόλις Ἡπείρου. μέμνηται δὲ ὁ ἴδιος Καλλίμαχος, οἷον, Ἐξ ἁλὸς ἐδὲ δίκην ἀνέρα Βυχίτιον ἔλκεν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς ἐδ' ὑκίῳ ἀνέρα Βυχίτιον Ἐλκεν. Sententia perspicua, cujus tamen ratio nunc latet. sic alibi Callimachus in Epigrammate: Θῆες δὲ αἱ ἱσὺς ὑκίης· de pisce, qui ὑκίης dicitur, vide Athenaeum. BENTL. Acute veram lectionem eruit Bentlejus sagacior Henr. Valesio in Not. Maussac. ad Harpocrat. p. 263. **HEMSTERH.**

CLVII.

Οἷες βανίτησιν αἰκρύνουσι γυναῖκες.

Quales rusticis sub cinere coquunt mulieres.

Etym. Magn. Βανίτης σημαίνει τὸ βέβηλον. Καλλίμαχος· Οἷες βανίτησιν ἐνὶ κρυπῆσιν γυναῖκες. lege αἰκρύνουσι. Quod de panibus sub cineritis accipiendum: nam id est ἀγκρύνειν. unde ἄρτοι ἀγκρύνονται passim apud scriptores, & ἀγκρύνειν, πέμματα· ἰδοῦ, apud Hesychium.

CLVIII.

Γαιοδύται τὰ σπάρτα διηνεχὲς εὐτε βάλων).

Terrarum menses cum funes perpetuo jacent.

Etymolog. Magn. Γαιοδύται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκοδόμοι. παρὰ τὸ δῖον, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν ἀμερίζοντες ταῖς ἀμεγάρφοντες εἰς οἰκημῶτα. Καλλίμαχος· Γαιοδύται τὰ σπάρτα διηνεχὲς εὐτε βάλων). Atque τὸ δῖον minime est μερίζειν, sed τὸ δαῖν. Proinde, si huic interpretationi fides habenda, legendum est, Γαιωδαίται τὰ σπ. unde Γαιωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κριωφόλυ πόσι· εἶμι - - sed & Suidas habet, Γαιοδυτης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι.

CLIX.

Καὶ γλαεῖδες, σαφύλη τε, καθιμενρή τε μολυβδῖς.

Et scalpra & regula & demissum perpendiculum:

Etymol. Magn. Γλαεῖς, λιθοξοικὸν ἰργαλίον. Καλλίμαχος· Καὶ γλαεῖδες, σαφύλη τε, καθιμενρή τε μολυβδῖς.

CLX.

Γραικοί, καὶ γαίης ἡμετέρας ἀδαεῖς.

Graeci, & nostrae terrae ignari.

Etymol. Magn. Γραιός. Καλλίμαχος· Γραικοί καὶ γαίης ἡμετέρας ἀδαεῖς.

CLXI.

Ζεῦ © ἐχιδναῖον ἱέρθει ἄγων δάκετον.

Hospes ex parte inferna viperam extrahens.

Etymol. Magn. Δάκετον, θύριον ἱερτόν. Καλλίμαχος © Ζεῦ © &c. BENTL. Ζεῦ © est Hercules, ἐχιδναῖον δάκετον est Cerberus, ut qui ex Echidna genitus a Typhoeo traditur, & ἱέρθει ex inferis. Cel. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 420. ex Αἰτίαις hoc fragmentum esse putat: cui facile adfenserim. ERNEST.

CLXII.

Τῶν ἐπὶ σοὶ δεκάφουα φάτο ζώα γεια πῖσιν.

Quorum decemplicia munera ob vitam servatam soluturum se aiebat.

Etymol. Magn. Δεκάφουα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος © Τῶν ἐπὶ © &c.

CLXIII.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαιότερον ὄνομα Νάξω.

In Dia, id enim olim nomen erat Naxo.

Etymol. Mag. Δίῃ, ἢ Νάξω. Καλλίμαχος © Ἐν Δίῃ &c. Schoellastes Apollonii iv. 426. Δίῃ, τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος © Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c. BENTL. B. Martin. V. L. II. 8. hoc modo scriptum profert: Ἐν Δίῃ, τὸ μὲν ἔσκε . . . Νάξω. HEMSTERH.

CLXIV.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥ τις με λήξ' κτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Sed Deae Palladis, quae me ministram fortita est.

Etym. Magn. Διάλορος, ἀπλῶς ἐπὶ τῷ λήξ' κτῶν τίθεται. Καλλίμαχος © Ἀλλὰ θεῆς ἥ τις μοι διάλορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκῆς τὸ ἐπίθεται.

CLXV.

Μηδ' ἀπ' ἐμῷ διφᾶτε μέγα ψοφέμεσαι αἰοιδῆν.

Neque ex me quaerite altisonum carmen.

Etymol. Magn. Διφᾶ, ψαλαφᾶ, ζιτᾶ, ἱρυσᾶ. Καλλίμαχος © Μηδ' ἀπ' &c. In hanc plane sententiam Ovidius:

Callimacchi numeris non est dicendus Achilles. BENTL.

Hunc versiculum ex Elegis esse putat Cel. Valkenarius. Sententia

tia quidem id suadet credere. Nam Ovidius quoque fabinde levibus elegis, non epico carmini scribendo se natum dicit. ERNEST. Expressit Propert. IV. 1. 58.

Hei mihi! quod nostro est parvus in ore sonus. RUHNKEN.

CLXVI.

Καὶ δόνακι πλήθει λατὰν ῥόον Ἀπελάσῃ.

Et calamo refertum fluvium linquens.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος· Καὶ &c.

CLXVII.

— Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι

Ἐνδοὶ καύηκες —

— Et lari urinatores e mari

Venientes meridie.

Etymol. Magn. Δόπλαι, αἱ αἰθραι. Καλλίμαχος· Δόπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδοι καύηκες. Δύπλης ὁ κολυμβητής. Scholiastes Apollonii lib. I. v. 1008. Δύπλαι ἐστὶ τὸ δύειν, ὡς παρὰ Καλλίμαχον Δόπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

CLXVIII.

Εἰνατίης ὁμόδελφον εἰ ὠδίνεον ἰδῶσα.

In Lucinae laboribus germanam videns.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθeton Εἰλαθυίας. Καλλίμαχος· Εἰνατίην ὁμόδελφον εἰ ὠδίνεον ἰδῶσα. Εἰνατὸς τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμαῖται ἡ Εἰλαθυία. Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης; εἰ ὠδίνεον Εἰνατίης; sic Virgilius:

Altero tum primos Lucinae experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἰνατὸς· τὸ ἰδιὸν Εἰνατίου. τινὲς ἔρ' οὗ τοιαυτὸν, ἐν ᾧ τιμαῖται τὴν Εἰλαθυίαν Εἰνατίην. lege Εἰνατίην.

CLXIX.

Μέμελετο δ' εἰσπνήλαις, ὅπποτε κῆρ' ἴοι.

Observabant autem amatores, quando puer iret.

Etymol. Magn. Εἰσπνήλεις, ὁ ἐράμειν. Καλλίμαχος·

Μέμελετο δ' εἰσπνήλαις ὅπποτε κῆρ' ἴοι.

ὁ ἐπὶ τῷ ἔργῳ εἰσπείρω &c. lege igitur εἰσπείρας, ὁ ἐπὶ vel ὁ ἐρατὴς. Theocr. Scholiastes Id. 12. Εἰσπείλῃ ὁ ἐρατὴς, αἴτης ὁ ἐράμῃ. Et ipsum Etymologicon alibi: Αἴτης ὁ ἐράμῃ - - εἰσπείρας καλῶσι τὰς ἐρατὰς παρὰ Λάκωνσι. BENTL. Kῶρ est Aconitius. Nam hunc versum ad Cydippen pertinere, ex Aristæneti Imitatione colligo, I. 10, οἱ δὲ φιλοθεάμονες τῷ κάκῳς εἰς διδασκαλίαν προίοντα πρὸς ἐπισκόπον συνωδῶντες ἀλλήλους. Aristænetum vero, quaecunque in hac epistola habet grandiora, e Callimachi Cydippe transtulisse, egregie observat Jos. Mercerus. RUHNKEN.

C L X X.

Τὲς αὐτὰρ σκοτίης ἑμπελάτμερα τέκει γυνή.

Quos ei nothos concubina peperit.

Etymol. Magn. Ἑμπελάτμερα (lege ἑμπελάτμερα) ἢ ἵταῦμα δὲ τῷ ἑμπελάζῃ πᾶσι. Καλλίμαχος: Τὲς αὐτῇ σκοτίης ἑμπελάτμερα τέκει γυνή. Aut aliquid desideratur inter τέκει & γυνή. aut legendum Εὐνή: & quidem τὸ ν ἐφελκτικόν significat vocalem sequi. BENTL. Recte Anna Fabri p. 355. eiecit voce γυνή, pentametrum fecit. Et sic citat Th. Gataker. de Stilo N. F. c. XI. p. 78. Etymol. Cod. Leid. habet: ἑμπελάτμερα ἔτ' ἔτεκεν γυνή, RUHNKEN.

C L X X I.

Υἱὰ Διόνυσον Ζαγρέα γεγαμένη.

Cum filium Bacchum Zagrea peperisset.

Etymolog. Magn. Ζαγρεὺς, ὁ Διόνυσος παρὰ ταῖς ποιηταῖς. Δικαὶ γὰρ ὁ Ζεὺς μοιγῶναι τῇ Περσιφοῇ, ἐξ ἧς χθονίος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος: Υἱὰ Διόνυσον Ζαγρέα γεγαμένη.

C L X X I I.

Κέκρυπται βύθῃ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Occultata est falx in caverna subterranea.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὃς φησι Καλλίμαχος: Κέκρυπται γυνὴ Ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Vir eruditissimus Sylburgius corrigat, σκέλῃ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. Sed nos, ni fallor, aptius emendavimus, βύθῃ. quod Etymologico & Hesychio est θαλάμῃ. Θαλάμῃ autem est τρώγλη, κατάδυσος. BENTL. Male. Nam ibi legendum esse θαλάσση non potest dubitari. v. Intt. ad Hesych. in βύθῃ.

Βόη. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 46. malit γόπη. v. Hesych. in Γόπαι. pro quo & reperitur κόπη apud eundem ; idque proxime accedit ad scripturam vitiosam Etymologici. ERNEST. v. Fr. XXII.

CLXXIII.

— 'Ο δ' ἡλὸς ἔτ' ἐπὶ σίτῃ

βλέψας —

— stultus autem ille neque ad sittam
Respiciens.

Hujus fragmenti meminerunt Soping. ad Hesych. in Σίτη, & Abr. Berkel. ad Anton. Liber. p. 281. uterque avem intelligit eo nomine, itidem indicatam ab Aristoph. Schol. ad Av. vf. 705. in quo Scazon, Hipponactis forte, sic legendus : 'Εγὼ μὲν, ὦ Λαίωπε, δὴν σίτῃ· quod firmat Suid. in 'Αἰ τοῖς ἱρῶσι σῖτες. μ. HEMSTERH.

CLXXIV.

Ἥλὰ μὲν ῥέξας, ἰχθρά δὲ πεισόμενε.

O qui stulta patraſti, & hostilia paſſurus es.

Etymol. Magn. Ἥλως, μάταιος, μεινόμενος, μαρῆς. Καλλιμάχ. ὁ δ' ἡλὸς ἔτ' ἐπὶ σίτῃ βλέψας. καὶ ὠδύμενος. Ἥλὰ μὲν ῥέξας, ἰχθρά δὲ πεισόμενε.

CLXXV.

— τὴν ὥσιν ἐπλησε φέρουσα

Μήτηρ ἕς ὥδιν μῆνας —

Quem in utero ferens mater non implevit
Menses gestationis.

Etymol. Magn. Ἥλιτρώμενος, καὶ ἁλιτρώμενος. σημαίνει δὲ τὴν ἐπιπλωμαίαν γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλιμάχος. τὴν ὥσιν ἐπλησε φέρουσα Μήτηρ ἕς ὥδιν μῆνας. Qui locus est mendii manifestus : neque enim versus sano pede incedit, neque sententia. Certe non dicitur mulier gravida ὠδίναι tot menses, sed αἰῶν. Quid si legamus, Μήτηρ ἕς αἰὶν μῆνας. sed haec incerta sunt.

CLXXVI.

Εἰδυῖαν Φάλιον ταῦροι ἠγλεμίσαι.

Scientem deflere candidum taurum.

Etymol. Magn. Ἰάλεμα^Θ. ἱαλεμίσαι, τὸ θρῆῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχου· Εἰδυῖα Φάλιον ταῦροι ἠγλεμίσαι. Scholiastes Theocriti Idyll. IV. Φάλιον λέγει τὸ λάκκον. Ἡ δὲ ἂν Φάλιον ταῦροι ἠγλεμίς ὡς τῷ ἰαδ/ιαχ. Ubi haec ex illis corrigenda esse acute vidit If. Casaubonus. BENTL. Expresfit Tibullus I. 7. 28. *Memphitem plangere docta bouem*. Hesychius in Φαλίαν. — Φαλίοι γὰρ αἱ λάκαμίτακται. ERNEST.

CLXXVII.

Εἰ γὰρ ὀπιθήσῃ πάντα ἐμὴ κίβισις.

Bene enim omnia capiet mea pera.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβαντος ἢ πέραν. Καλλιμάχου·
Εἰ γὰρ ὀπιθήσῃ πάντα ἐμὴ κίβισις.

Emendat ingeniosa Interpres, ὀπιθήσῃ. Ego praeterea ad legem pro εἰ. Εἰ γὰρ ἐπιθήσῃ. Notum proverbium, Πτοχῷ πέρας εἰ πέρματα, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium. BENTL. Hinc corrigendus erat Suidas, qui vitiose exhibet κίβισις. ERNEST.

CLXXVIII.

Αὐθις ἀπαιτίζουσαν ἐτιῶν εὐεργία λάκκῳ.

Iterum petentem bene fabricatam pulvis truem.

Etymol. Magn. Λάκκῳ, σημαίνει ἡ λίθος σκευάκιον, τρυφή. Καλλιμάχου· Αὐθις ἀπαιτίζουσα ἐτιῶν εὐεργία λάκκῳ. Nescio an legendum sit, Αὐθις ἀπαιτίζουσα ἐτιῶν εὐεργία λάκκῳ: novam truem. Notandum autem τὸ εὐεργία. Λάκκῳ enim sive τρυφῇ dicebatur & εὐεργία. vide Pollucem, Etymologicon Magn. & Hesych. BENTL. ἔτιῶν verissime Ruhnkenius V. C. in Ep. Cmc. Π. p. 46. emendat ἐτιῶν. v. ipsum. Idque recipere non dubitavi. ERNEST.

CLXXIX.

Αἰὲν τοῖς μίκκοις μίκχα διδῶσι θεοί.

Semper parvis parva dant Dii.

Etymol.

Etymol. Magn. Μίκκος σημερινή τ' μικρόν. Καλλιμαχ^ο. Τοῖς
μίκκοις μίκκα δίδουσι θισί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86. lib. 4.
Ορθῶς γὰρ καὶ τὸ Καλλιμάχου ἔχει.
Αἰὲν τοῖς μικροῖς μικρὰ δίδουσι θισί.

C L X X X.

Ἔστι μοι Μάγνης σιπάμυκλ^ο ὄν^ο.

Est mihi Magnesium asinus, cum decem plicis in
collo.

Etymol. Magn. Μύκλ^ο καλύπτει, ἢ ὡς τῷ τραχήλῳ τ' ὡς
ὑποδίπλωσις. Μύκλος ἐν ἱππῶν (ὁ Λυκόφρων) σιπάσθαι τὰς μπητῆρας,
ἀπὸ τὸ ἀδελφάγον καὶ καταφυγῆς, ὡς καὶ Καλλιμάχ^ο. Ἔστι μοι Μάγνης
σιπάμυκλ^ο ὄν^ο. Tzetzes ad Lycoph. p. 109. Μύκλ^ο κα-
λύπτει ἢ ὡς τῷ τραχήλῳ τ' ὡς καὶ τ' βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλος δὲ
ἦν τὰς μπητῆρας λέγει, ἀπὸ τὸ ἀδελφάγον καὶ καταφυγῆς εἰς λαλοῦν ὡς
καὶ Καλλιμάχ^ο.

Ἔστι μοι Μάγνης σιπάμυκλ^ο ὄν^ο.

Magnesia & asinus & equis insignis erat. BENTL. Hoc fragmen-
tum Antimacho tribui ab Herodiano in libello Inedito de Voci-
bus Atticis notat Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. EAKST.

C L X X X I.

Καὶ ἐκ τοῦ σκαυῖο βραχίον^ο ἔμπλεον ὄλπν.

Et a sinistro brachio plenam ampullam.

Etym. Magn. Ὀλπις. Καλλιμάχ^ο. Καὶ ἐκ τοῦ σκαυῖο βραχίον^ο
ἔμπλεον ὄλπν. σημερινή δὲ ἡ λέξις τὴν λάμπην.

C L X X X I I.

Αἴγυπτι^ο περιπαροῖσθαι ἐπ' ὀνεία χέρσφιτο ποιᾶς.

Aegyptus olim per novem annos exarescebat.

Etymol. Magn. Ποῖα ἔστι ὁ σιαντός. Καλλιμάχ^ο.

Αἴγυπτι^ο περιπαροῖσθαι ἐπ' ὀνεία χέρσφιτο ποιᾶς.

Suidas: Ποῖα, ὁ σιαντός παρὰ Καλλιμάχ^ο, παρὰ τὸ ἄπαξ καὶ μέναι ἐν
τῷ σιαντῷ τὴν βετανίαν φέροι.

CLXXXIII.

Ἡ ἄφαροι Φαρῶσι, μέλι δὲ Φιν ὄμπνιοι ἔξουσιν.

Aut terram inaratam arant; & curae est illis Cereale opus.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτριῶ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λεπτὰν γῆν καὶ τὴν πολλὰς ἀροτριωθείσαν. Καλλίμαχος.

Ἄφαροι Φαρώσι, μέλι δὲ σφισιν ὄμπνιοι ἔξουσιν. τὸ Δημόκριτος δηλοῖ, ἡ ἄφαρον τὴν μετὰ φέρεσαν. Idem in Ἀφαιρί. τὸ παρὰ Καλλίμαχον ὑπαινέων, οἶον, Ἡ ἄφαροι Φαρώσι, τὴν ἀγνώστην γῆν παρὰ τὸ φέρε. lege Φιν pro σφισιν. Hesych. Φιν, αὐταῖς αὐταῖς. BENTL. Adde Dan. Heinf. ad Sil. I. 237. ERNEST.

CLXXXIV.

Σκύλλα γυνὴ κατακῆσα, καὶ ἑψύθη ὄνομ' ἔχουσα.

Scylla mulier malefica, neque falso nomine vocata.

Etymol. Magn. ἑψύθη. κυρίως ἐπὶ τῷ ψύδωμένῳ τὸ ψυθίζω λαμβάνουσιν. ἑψυμένης δὲ ψύθος. Καλλίμαχος.

Σκύλλα γυνὴ κατακῆσα, καὶ ἑψύθη ὄνομ' ἔχουσα. Suidas: τῷδ', ψύδης, ψυῖδ'. καὶ σὺ ψυθ' ὄνομ' ἔχουσα, ἀπὸ τῷ ψυθῆς, παρὰ Καλλίμαχον. Male καὶ σὺ, pro καὶ ἑ. BENTL. Praefero ψυθῆς: ut enim ψυθῆς, ψυθός, sic ψυδῆς, ψυθῆς. ψυθός Aeschylus habet Agam. v. 486. Κατακῆσα cur Latine vertatur malefica, non video: si Grammaticis obtemperes, meretricem interpretabere: erat enim revera πορνῆς καλὴ ἑταῖρα, ut Heraclitus ait αὐτῇ Ἀπίς. c. 2. HEMSTERH.

CLXXXIV.

Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμέλαιοι ἐκτῆσαντο.

Brillefi lateribus conterminum possederunt.

Galenus, de praefagiis expulsi-
bus lib. 3. c. 6. Μῆτε τῷ λαγόνων, ὡς σῖσθες, ἀλλ' ὅταν διῷ φάσκε λαγόνων ἀκύν, ὡς ἐπὶ τῷ ὄντι Βριλλήσου Καλλίμαχος εἶρηκε, Βριλλήσου λαγόνες εἰς νόμους ἐκτίσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum esse, nemo non fatebitur. Legere etiam poteris, ἐκτίσαντο, considerunt. Pro Βριλλήσου, alii scribunt Βρίλλησιν; quae sane verior lectio est. BENTL. Ingeniosam Bentleji conjecturam firmat Callimachi imitator, Dionysius Perieg. v. 649. Ἀνδράσιν δὲ κατὰ χῶρον ὁμέλαιοι

μον οἶον ἴσμεν. RUHNKEN. Credibile est Alciphronem hinc sum-
sisse III. Ep. 23. ἔστι δὲ λόγος ἰδῆς καὶ ἀποσφάζοντα λιβάδας Ἀττικῶν μύ-
λιτος, οἷον αἱ Βριλησῖαι λαγόνες ἐκαιθεῖσι. HEMSTERH.

CLXXXVI.

Εἰς Ἀσίην, Ἀλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήαν.

Ad Asinen, Alycumque ; & per urbem Hermio-
nensium.

Stephanus Byz. Ἀλυκῶ, πόλις Πιλοπονήσας. Εἰς Ἀσίην Ἀλυκῶν
καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήαν. Καλλιμάχῳ.

CLXXXVII.

Φοῖβῳ Ὑπερβορείοισιν ὄναι ἐπιτίλλει ἰεῖσι.

Phoebus Hyperboreis asinorum immolationibus
gaudet.

Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. I. p. 230.
Phoebus Hyperboreis asino placatur in oris. Ἐπαγγέλλεται potius ha-
beam, quam ἐπιτίλλεται, si sensus ille placeat. Verum praestite-
rit servasse vulgatam lectionem, quae poetica loquendi forma
Hyperboreos ostendit, oriente Sole, haec sacra fecitasse : quam
interpretandi rationem etiam praetulisse videtur magnus Bentle-
jus. HEMSTERH.

CLXXXVIII.

Τέρψουσι λιπαράι Φοῖβοι ὄνοσφαγίαι.

Delectant Phoebum pingues maculationes asinorum.

Clemens Protreptico p. 8. Σκέψαι δὲ τὰς ὄντας ἱερῶντες μὴ παύ-
σθαι, ὡς Ἀπολλοδώρος φησι, καὶ Καλλιμάχῳ. Φοῖβῳ Ὑπερβορείοισιν
ὄναι ἐπιτίλλει ἰεῖσι, ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλάξῃ. Τέρψουσι λιπαραί Φοῖβοι ὄνο-
σφαγίαι. Scholiastes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβοῖοι ὄντας θύουσιν
τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλιμάχος φησι, Τέρψουσι λιπαραί Φοῖβοι ὄνοσφα-
γίαι. Placet eorum conjectura, qui pro ἐπιτίλλει scribunt ἐπι-
τερπει. Nisi sic potius interpretari velis ; sacra illa fieri solita
esse sub solis ortum : ergo ἐπιτίλλει, exoritur. BENTL. ἐπιτέ-
πει probat etiam Politus ad Eustath. T. I. p. 78. ERNEST.

CLXXXIX.

Τεῖς δ' Ὀπμαξαμένοισι Θεοὶ δίδασιν ἄμεινον.

Ter autem se abstergentibus Dei dant melius.

Athenaens lib. 1. c. 2. Τεῖς δ' Ὀπμαξαμένοισι Θεοὶ δίδασιν ἄμεινον, ὡς περ Φησὶν ὁ Κυρίων ποιητής. leg. Ὀπμαξαμένοισι. BENTL. Sic laudat locum & explicat Casaubon. ad Theophr. πρὸς διωιδ. p. 224. ERNEST.

CXC.

Δείλοισι αἰπίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Merendam poscunt; manus autem de opere tollunt.

Scholiasies ad P. Odyss. Καὶ Καλλίμαχος φησι, Δείλοισι αἰπίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. τὴν πρὸς τῇ δουλῇ τρωφῇ ζῆντις. Eustathius quoque habet, ad eundem locum p. 649.

CXC I.

Τόν με παλαιστρίτῳ ὁμόσας Θεὸν ἐπλάκεις φιλήσειτ.

Juratus deum palaestritam me septies osculaturum esse.

Hephaestion p. 50. Τὸτο μὲ παρὰ τοῖς ταυτοῖς καλὸν τὸ μέτρον ἐστίν, ὥστε παρὰ Καλλιμάχου· Τόν με &c.

CXC II.

Ἰερά· νῦν δὲ Διοσκυρίδω γιγνή.

Sacra: nunc vero Dioscoridis progenies.

Hephaestion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνωσθαι πάντως, καθ' ἑαυτὸν ἢ περὶ ἑταίρων. αἱ δὲ μὲν, ἴσαι πεπληρωμένους· αἵ δὲ τὸ Καλλιμάχου, Ἰερά· νῦν δὲ Διοσκυρίδω γιγνή. BENTL. Hephaestionem notat, & Callimachum excusat Dorvill. Vann. Crit. p. 481. ERNEST.

CXC III.

Ζηὶ τε καὶ Νεμέῃ τε χεῖρισιν ἔδναι ὀφείλω.

Jovi atque Nemeae donum in gratiarum actionem debeo.

Scho-

Scholiasfes Pindari viii. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέη Διὸς καὶ Καλλιμαχῶ. Ζεὺς τι καὶ Νεμέη τι χάρισον ἔδωκεν ὀφείλων. pro χάρισιν, legendum χάρισιον; & intellige χαριστήριον ἕρπον. Suidas: Χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγογγράφει μοι χάρισιον ὀλίγον ἀντὶ πολλῶν δαυδῶν. Χαρίσιον praeterea est placentae genus. Suidas ibidem: Καὶ χάρισιον πλακύνθον αἰθῶν. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιτυαλῶσι. Πίμπω παλλακαῖς ἰσπείρας χαρισίας. ubi pro παλλακαῖς legendum πλακύντας; nam Jambus est fenarius. Extat locus apud Athenaeum lib. xiv. p. 646. sed & ibi etiam mendosus. Χαρίσιον. τότε μετρημονίῃ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιτυαλῶσι.

— ἰγὼ δὲ ἰὼν

Πίμπω πλακύνθον ἐς ἰσπείρας χαρισίων.

Ita versus est constituendus. Sequitur apud Athenaeum: Εὐχολος δὲ Ἀγκυλίαν, ὅσπερ ἄρτε ὄνθον, ἐπὶ λέγῃ.

Ἐξίπιδος ἄρτιας πέντεσσα ἔχαρισιον.

Ita versum restitue qui Trochaicus est. Vide eundem lib. xv. p. 668. Nota; ex Eubulo idem colligi χάρισιν esse ἄρτον, quia dicit πέντεσσα. Unde emendandus Hesychius: Χαρίσιον, αἰθῶν πλακύνθον. αἰ δὲ ἄρτον δὲ πέντε πημεμάται; lege δὲ πέντε πημεμάται. Athenaeus ibidem: Δαιτυαλῶσι τὰ πημεμάται χάρισιον.

C X C I V.

Τὴν κείνῃ Φάλαρις ὠρεῖται ἀπεπλάσατο.

Ejus factum imitatus est Phalaris.

Ifaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὴν μὲν Φάλαριν τύρσις ἐλθε-
(γρασμένη) Φάλαρ, τύραννος Σικελίας &c. Μιμήσεται τῷ Φάλαρι καὶ
Καλλιμαχῶ, λέγει, τὴν κείνῃ Φάλαριν πρῶτον ἀπεπλάσατο. In MSto
Oxonienfi legitur κείνῃ pro κείνῃ. lege igitur, τὴν κείνῃ Φάλαριν
πρῶτον ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Ly-
cophron Φάλαριν appellat. BENTL. v. ad Fr. CXIX.

C X C V.

Μηκώνῃν μαχέρεω ἔδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Meconam Deorum sedem rursus videre.

Scholiasfes Pindari, vii. Nem. Οἰκίῳ δὲ ἰσταν τὴν Σικυῶνα προση-
γόρευσαν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπὶ αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς αἱ θεοὶ διεδύσαντο τὰς τι-
μὰς. Ἡσίοδος. Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίναντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι Μηκῶν. καὶ
Καλλιμαχῶς. Μηκῶν μακάρων ἔδραν. ὃν αὖτις ἰδεῖν. lege ἔδρανον. Vul-
go hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκῶν μακάρων ἔδραν: quia si sequentia verba alio pertinerent.

C X C V I.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖτε, γάμοι καταβάλλομ' αἶδεν.

Arfinoae, o Hospes, nuptias canere incipio.

Schol. Pind. 11. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλγουσιν τὰς ἀρχὰς ἐπὶ τοῦτον ἔπος, Καλλίμαχος φησιν, Ἀρσινόης, ὦ ξεῖτε, γάμοι καταβάλλομ' αἶδεν.

C X C V I I.

Ἐργῆν Κλυμένει ἐξοχῶ ἐν σταδίῳ.

Erginus Clymeni F. victor in stadio.

Scholiasstes Pind. 14. Olymp. post Ergini historiam, καὶ ὁ Καλλίμαχος Ἐργῆος Κλυμένει ἐξοχος ἐν σταδίῳ.

C X C V I I I.

Ἦλιν ἀνάσταξ Διὸς οἰκίῳ ἔλλιπε Φυλεῖ.

Elin Jovis domicilium Phyleo regnandam reliquit.

Schol. Pindari Olymp. 5. 50. Καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν, Διὸς οἰκίῳ (leg. οἰκίῳ) ἔειπεν Ἦλιν ἀνάσταξ Διὸς οἰκίῳ ἔλλιπε Φυλεῖ.

C X C I X.

Ἀρεθμὸν δ' ἀμφοτέροισ καὶ Φιλίῳ ἔταμον.

Consuetudinem & amicitiam cum utroque institui.

Erotianus in Lexico Hippocratis : συναρεθμύται, συναρμόζονται, καὶ συνῴνται. ἀρεθμός ἢ λόγιται ἢ εὐνοία καὶ φιλία. ὥς καὶ Καλλίμαχος φησιν, Ἀρεθμὸν δὲ ἀμφοτέροις καὶ Φιλίῳ ἔταμον.

C C.

Καὶ μοί αἰζῆσιν ἔγρει κηδεμόνα.

Et solus adolescentum comedebat tutorem.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγῆμα, πολυφάγῳ. Καὶ γόνις αἰζῆσιν ἔγρει κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀπὸ τῆς κατίφαγι. Etymologicum
Magnum:

Magnum: Γέφυραινα, πῶτος ἀλφειωτικὸν σαρκεῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐθίω. Καλλιμάχος· Αἰζηὸν ἔγρας κηδμόνος. ἀντὶ τῷ ἥδιον. Idem: Γέφυρας, εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ, Ἐγρας, ἀντὶ τῷ ἥδιον. Idem: Γράσαν, ἡ χλωρὰ κρήνη, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐθίω. Καλλιμάχος· Ὅς αἰζηὸν ἔγρας κηδμόνος. ἀλλὰς δὲ ὕρον ἢ τίχον ἔγω, αἶον, καὶ τόπος αἰζηὸν ἔγρας κηδμόνος. Ex his apparet versiculum hunc jam per saecula aliquot in mendo cubuisse, ipso Grammatico fatente. Levi tamen manu & opella sanavimus pro τῶτος vel γότος, quae nihil ad rem faciunt, legentes μῶτος. Καὶ μῶτος αἰζηὸν ἔγρας κηδμόνος, vel κηδμῶνος; ut ἰθίω ἀρετο dicitur, & ἰθίω ἀρετον. ἔγρας cum casu accusativo erit comedere; cum genitivo degustare. Κηδμῶν vel τῶτος, vel affinis. Verba & sententia bene constant; historia ignoratur. Sed notat ingratum animum adolescentis nescio cujus erga tutorem vel affinem. BENTL. Lexicon MS. Bibl. Reg. Γέφυρας, εἶδος ἰχθύος, παρὰ τὸ γράω, τὸ ἐθίω. Καλλιμάχος· ὅς ἔγρας κηδμῶνος (sic) ἀντὶ τῷ ἥδιον. Nec Bentleji nec aliorum commenta probem. Considerent acutiores lectionem, quam Galeni Cod. Dorvillianus praebet in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 1046. Καὶ γοῖς ζυῶν ἔγρας κηδμῶνος. RUHNKEN.

C C I.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Saepe autem ex lucerna linxit pinguem sanguinem.

Scholiasles Nicandri, ad Alexiph. Εἶπε τὸ αἶμα, τὸ λίπος. καὶ Καλλιμάχος· Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiasles ibidem: Εἶπε ὑπὸ τῷ νεωτέρῳ τὸ αἶμα, καὶ Καλλιμάχος, ἐλπίας τὸ αἶμα τὸ δαῦον (lege ἔλαιον, τὸ αἶμα τῷ λύχνῳ) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Etymol. Magn. v. Βρωδός. Ἐαρ σημαίνει τὸ αἶμα. ὡς παρὰ Κυρηναίῳ. αἶμα γὰρ λύχνῳ τὸ ἔλαιον. Τὸ ἔλειξεν ἔαρ. Posteriora ex primo loco refingenda sunt. BENTL. Magnus Scalliger ad Manil. V. 212. scripsit ἔλειξεν· profecto sic intelligi voluit, ut dicat Callimachus, oleum ex lucerna defecisse; quod in temporis omen erat infauftum; utra vera sit Callimachi manus, discernere non licet. HEMSTERH.

C C I I.

Ῥήγιον ἄστὸς λιπὼν Ἰοχάστῃ Αἰολίδῃ.

Rhegium linquens urbem Jocasti Aeolidae.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δ' Ῥήγιον Ἰοχάστῃς Ἰτασίῃς Αἰόλῃς, ὡς φησι Καλλιμάχος· Ῥήγιον ἄστὸς λιπὼν Ἰοχάστῃ Αἰολίδῃ. p. 106. Tom. I. II Τύττω

Τάττω δὲ τῷ Αἰόλῳ υἱὸς ἦν Ἰόκατος, ὃς τὸ ῥήγιον ἔκτισεν, ὡς φησι Καλλίμαχος· ῥήγιον &c. Dionysii Paraphrastes nuper Oxonii editus: Ἰόκατος ῥήγιον ἔκτισεν, τῇ πρώτῃ Ἐρυθρᾷ καλεσμένην, ὡς Καλλίμαχος ῥήγιον &c.

CCIII.

Αἱ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἵχιν[Ⓢ] Ἀραίθῃ.

Illae autem propter curvum alveum Araethi capite bubulo.

Isaacus Tzetztes ad Lycoph. p. 67. Ἀραίθῃς ποταμὸς Ἡσπέρου, ὃς καὶ Καλλίμαχος μύθεται, λέγοντι ὅτι αὐτῇ Αἱ δὲ βοοκράνοιο παραγέλαν ἵχινος Ἀραίθῃ. Corrige, ut supra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo:

— ἄλλοτ' ἀνδρῶν τόπων

Βαῦρανος, ἔκ δὲ δασυκίς γυνιάδος.

Κρῆναι δὲ ῥαίνοντο κρηναίῳ ποτῷ. BENTL.

Potterus edidit βαθυκρήνου. ERNEST.

CCIV.

Ῥάμφει καθνώδῃ τόργῳ[Ⓢ] ἔκοψενέκυν.

Rostro adunco vulturius laceravit cadaver.

Isaacus Tzetztes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπιμαρπὲς χεῖλος τῷ ἔρπινθι. ὡς καὶ Καλλίμαχος· Ῥάμφει καθνώδῃ τόργος ἔκοψενέκυν. Ita Codex MStus Oxonii: nam in vulgatis libris haec non reperies. Pro τόργος lege sine dubitatione τόργος vultur. Hesychius: Τόργος, γυπὸς εἶδος αἰματοφόρου. Καθνώδῃ est vox nihili: neque difficile erit veram lectionem reperire: sed in praesentia nihil succurrit. BENTL. Eleganter corrigit Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. Ῥάμφει ἀκαθνώδῃ. ERNEST. Ordine binarum literarum inverso existet καθνώδῃ, id est, ἰncurvo, &, quod recte Bentlejus dedit, adunco. De cantho, κάνθη, vocabulo bene Graeco, adeundus If. Casaub. ad Pers. Sat. V. 71. & Th. Marcilius. HEMSTERH.

CCV.

Καὶ κείμενοι κυκεῶν[Ⓢ] ἀποστᾶζοντ[Ⓢ] ἑραζεῖ.

Et liquorem cyceonis humi destillantem.

Tzetztes ad Lycoph. p. 91. Κείμενα, εἶδος κριθῆς. οὗ δὲ τὸ ἀπώμα (lege ἀπώμαγμα) τῷ κυκεῶντος λέγῃ, ὡς καὶ Καλλίμαχος· Καὶ πρὶς μῆτος κυκεῶντος ἀποστᾶζοντες ἑραζεῖ.

CCVI.

Τόφρα δ' ἀνίσχυσσά Βοσσὸν λόφον, ἔγχετο Τιτιά.

Interea autem ascendens Bossum clivum experrecta est dies.

Tzetzes ad Lycoph. p. 135. Τιτιάς, ἡ ἡμέρας. ὡς φησι καὶ Καλλίμαχος
Τόφρα δ' ἀνίσχυσσά Βοσσὸς λόφον ἔγχετο Τιτιά.

Cod. MStus ἀνίσχυσσά Βοσσὸν. Collem illum Βοσσὸν equidem nescio. An legendum μέσσοι *medium*. Qui versant codices Graecos manuscriptos, sciunt μ & β non nisi minuto apice inter se differre. An Βοσσὸς λόφος idem qui Φηγίς πάγος apud Lycophronem? Ἥως μὲν αἰὲν ἄρτι Φηγίς πάγος Κραιπνοῖς ὑπερποτάτο Πηγᾶς πταροῖς, Τιτανὸν ἐν κοίτῃσι τ' Κίρκης πύλας Λιπῶσα. BENTL. ἀνίσχυν non *adscendendi*, sed *in altum tollendi*, *effereudi*, vel *oriendi* significationem habet. Itaque hunc locum sic potius ceperim: *Interea efferens jubar, experrecta est dies*. plane ut Ovidius Metam. VII. 663. — *jubar aureus extuleras Sol*. In corrupta voce Βοσσὸν epitheton latet ad λόφον referendum, quod *nividum*, *radians*, *splendens* &c. significat. Eandem rem Callimachus venuste sic expressit Fr. CCLVII. Διαμὲν τῆμ' ἀνίσχυν ἥως. RUHNKEN.

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηκεν Ἐρινυῖ Τελφουσαίῃ.

Quam ille procreavit ex Erinnye Telphusaea.

Tzetzes ad Lycoph. p. 157. Ἐρινυῖς, ἡ Δημότης ἐν Ὀγκασ πόλιν τ' Ἀρκαδίας τιμᾶται. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηκεν Ἐρινυῖ Τελφουσαίῃ. Ubi pro Τελφουσαίῃ reponendum Τελφουσαίῃ. Telphosia enim in Boeotia est: sed hic urbs quaedam Arcadiae memoratur; ut ipse Tzetzes testatur; ea autem dicta est Τελφουσα. Vide Stephanum. De Cerere Erinnye multa Pausanias in Arcadicis p. 256. apud quem Θείπυσσα urbs vocatur, quae Callimacho & aliis Τελφουσα: & ibi gentile Θειπυσαίων, quod hic Τελφουσαίων. *Quam procreavit ille*: is est Neptunus. Filiae vero nomen erat ἐν τοῖς λαοῖς. Pausanias ibidem: Τὴν δὲ Δημήτηρ τακτὴν φασὶν ἐκ τῆ Ποσειδῶνος θυγατρὸς, ἥς τὸ ὄνομα αἰς ἀταλίας λέγεται ἐν τοῖς λαοῖς.

C C V I I I.

Τεῦκρον πίχθε ἦτες Ἀχαιῶν ἄστυ κηδύν.

Teucrorum quando naves Achivorum urbes vexare.

Tzetzes ad Lycoph. p. 165. Τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι αἱ Ἡρώες (lege Τρώες) ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τεῦκρον ἦνικα ἦτες Ἀχαιῶν ἄστυ κηδύν. Fortasse legendum κηδύν, vexabant. Nam & κηδύν ea significatione dicitur, si fides Hesychio. An legendum κῆαν, incenderunt? an δύν, spoliarunt? BENTL. Expungatur e fragmentis. Est enim versus 231. H. in Dian. RUHNKEN.

C C I X.

Φωκαίων μέγεις καὶ μύη μέγας εἰν ἀλλ' ἰμύδρῳ.

Dum Phocaeensium magna ferri massa manet in mari.

Schol. Sophoclis ad Antigonom p. 225. Ὡς καὶ Καλλίμαχος· Φωκαίων μέγεις καὶ μύη μέγας εἰν ἀλλ' ἰμύδρῳ. BENTL. h. e. in perpetuum. Symbolum fuit rei nunquam ad irritum venturae, aut mutandae, ἰμύδρῳ projicere in mare. Unde etiam ἰμύδρῳ in proverbium abiire. Rei & moris origo forte nata a Phocaeensibus. Antiquiorem certe mentionem rei non habemus. v. Cel. Wesseling. ad Simson. Chron. p. 651. Quod autem ad scripturam primi verbi attinet, etiam alii Φωκίας ἢ Φωκίς & Φωκαίος confundunt, ut docet magnus Scaliger ad Euseb. Chron. Lat. p. 86. 87. qui in iis etiam Callimachum hujus loci causa numerat. Sed Scholiastae Sophoclei auctoritas apud me non est tanta, ut pro certo affirmare audeam, Callimachum in hoc versu Φωκαίων, non Φωκαίων scripsisse. Potuit memoriter versum commemorasse, qui praefertim notus vulgo esset. ERNEST.

C C X.

Αὐτίχθ' ἢ τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλῷ.

Continuo sponsam cum puero patrimo matrimo.

Suidas: Τάλιν τάλινδ', λίγῃ παρ' Αἰολῶν ἢ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφῃ. Καλλίμαχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλῷ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόῃ· Μελλογάμου νύμφης τάλινδ' ἦκε. Eadem habet Scholiastes ad hunc Sophoclis locum p. 240.

C C X I.

C C X I.

Θηρὸς ἀεστὰζον δέσμα χαταμάδιον.

Leonis exuvias circum humeros gestare.

Scholiasfes Apollonii lib. i. vñ. 1243. Κυρίως οἱ ποιεῖται τὸ λέον-
τά φασι θῆρα, ὡς καὶ Καλλιμαχῶ. Θηρὸς ἀεστὰζον δέσμα χαταμά-
διον. BENTL. De Hercule dictum Nemeaei leonis pellem humeris
aptante. Sumtum videri potest ex Hymno in Herculem, ut
CXX. HEMSTERH.

C C X I I.

Καὶ τὰ μὲν ὥς ἤμελλε μὲν ἔξόνον ἐκτελέεσθαι.

Et haec quidem ita postea eventura erant.

Est versus Apollonii Rhodii 1309. lib. i. ubi Scholiasfes: Καλ-
λιμαχὺς ὁ εἶχῶ.

C C X I I I.

Ἄντ' ᾧ ἐκλήθησ' Ἰμβρασε Παρθενίῳ.

Imbrafe; sic enim appellatus es pro Parthenio.

Schol. Apollonii lib. ii. vñ. 868. Ἰμβρασεῖ ποταμὸς Σάμῳ
πρότερον Παρθινῶ λεγόμενος. Καλλιμαχῶ. Ἄντ' ᾧ ἐκλήθησ' Ἰμ-
βρασε Παρθινῶ. Idem lib. i. vñ. 187. Ἰμβρασεῖ ποταμὸς Σάμῳ,
ὃς μετεκλήθη Παρθινῶ, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου παρθένου ἔσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν.
καὶ Καλλιμαχῶ μύριον.

C C X I V.

Ἀμφότεροι, κέντροι τε βοῶν, καὶ μέτροι ἀρύρης.

Utrumque & boum stimulus & terrae mentura.

Scholiasfes Apollonii ad lib. iii. vñ. 1322. Ἀκαίῃ ἀντὶ τοῦ κέν-
τρον. Ἀκαίῃ δὲ εἰς μετρον δικάπην, ὅπως λαὸν εὐρημα. ἢ ῥαβδῶ ποι-
μήνῃ παρὰ Πάλασγος εὐρημίνῃ, ὥστε ἡς Καλλιμαχὸς φησιν, Ἀμφότε-
ροι κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρύρης.

C C X V.

Ῥιπαῶν πέμπουσιν ἀπ' ὕψους, ἧχι μάλιστα.

Rhipaeo mittunt a monte, ubi maxime.

Scholiasfes Apollonii iv. 284. Ῥιπαῖα ἔρη ὃν ταῖς ἀντολαῖς, ὡς
Καλλιμαχῶ. Ῥιπαῖα &c.

C C X V I.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' αἶψιν.

Una autem pariter stramenta & stercorea purgamenta sustulit.

Schol. Aristoph. Vesp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀκαθάρματα τῶν ἀνῶ, ἢ τὰ πρὸς τῷ κάμινῳ ἐπιτιθέμενα καύσιμα. Καλλιμάχῳ δὲ τὸ αἶψιν ἢ ζῶνι. Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' αἶψιν. Eadem prorsus habet Suidas v. Ἴπνια. Haec accipio de Hercule Augiae stabulum purgante, fluvio immisso. BENTL. Suidas in Ἀίψιν habet ἵπνια λύματ' αἶψιν, quod praefert Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 40. Et profecto durum est, ἵπνια dici de stercore animalium. ERNEST.

C C X V I I.

Κυπρὸς Σιδωνίος με κατήγαγεν ὠθάδι γαῦλῳ.

Navicula Sidonia me ex Cypro huc deportavit.

Schol. Aristoph. ad Aves p. 392. Γαῦλῳ, Φρυγικὴν σκάφῳ, καὶ οὖν προῤῥεπαύμενον, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγρίῳ ὄρεϊ. Καλλιμάχῳ. Κυπρὸς Σιδωνίος με κατήγαγεν ὠθάδι γαῦλῳ.

C C X V I I I.

Οὐδ' ἔτι ἦ Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Neque amplius Phthiorum regnum obtinuit.

Ammonius Περὶ λήξεων ἀλφειῶν. Φθίοι, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωταγλῶν. Φθιώται, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἐγείνηται ἔν ὃ Καλλιμάχῳ. Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίον εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθίοι dixerit pro Φθιώται, sed nostrum a culpa liberant Stephanus Byz. & alii.

C C X I X.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκείνον σκοπνύσαιτε πθοίμενοι.

Mori equidem velim; cum illum expirasse audivero.

Schol. Aeschyl. Choeph. v. 436. Ἐπειτ' ἐγὼ νοστήσας ἀλγέμεναι] ὅτι τότε ἐπὶ τὸ Καλλιμάχῳ, Τεθναίην, &c.

C C X X.

Χῇ Παλλάς, Δέλφοί νιν ὄθ' ἰδρύοντο Προναιήν.

Et Pallas, quod Delphi eam dedicabant Pronaeam.

Scholiasfes Aesch. vñ. 21. Eumen. Παλλάς Προναιά] Καλλιμα-
χῶ· Χῇ Παλλάς &c.

C C X X I.

Μέσφρα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδδον.

Donec ad Calauriae venit permutationem.

Scholiasfes Aeschyli, Eumen. vñ. 27. Τὴν Πυθίαν τὴν πρώτην Ποσει-
δῶν, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαυρείαν ἰδέχεται. Καλλιμαχῶ· Μίσφρα &c.
Vide proverbium, Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαυρείαν. BENTL. Pro Calauria
Taenaron habere Strabonem (VIII. p. 574.) ad Aeschyli l. c.
notat Stanlejus. Mémoria lapsus est Schollastes. Pro Pythia
Taenarum accepit Neptunus ab Apolline, pro Delo Calau-
riam a Latona. ERNEST.

C C X X I I.

Ὅς δ' ἐτέρῳ χείρα τεύχει, εἴῃ χακὸν ἦπαπ τεύχει.

Qui autem alteri mala machinatur, suo jecori ma-
lum machinatur.

Eustathius ad E. II. p. 395. Αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο Οἳ τ'
αὐτῷ] Τὸτο ἀρχὴ γίγναι γυναικῶ, πρῶτον μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλι-
μάχῳ, τῷ εἰπόντῳ, Ὡς ὁ τεύχων ἐτέρῳ κακὸν, εἴῃ ἦπαπ τεύχει. Ὡς
de verisimile est sic a Callimacho scriptum esse;

Ὅς δ' ἐτέρῳ κακὰ τεύχει, εἴῃ κακὸν ἦπαπ τεύχει.

Nam Hesiodi est istud:

Οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῃ κακὰ τεύχων. BENTL.]

Vid. Suid. in Πάγας, ibique Kusterum. HEMSTERH.

C C X X I I I.

Τῷ τε μεθυπλήγῳ Φροίμοι Ἀντιλόχῳ.

Et vino faucii Antilochi exordium.

Eustathius ad Z. Iliad. p. 485. Ὁρσοπλῆς, ἀκανθοπλῆς, ρυτο-
πλῆς, οἰτροπλῆς καὶ μεθυπλῆς, ὡς Καλλιμαχῶ· Τῷ μεθυπλήγῳ Φροί-
μοι Ἀντιλόχῳ. Si non libet inferere τὸ τε, sic versum constitues,

— τῷ μεθυπλήγῳ

Φροίμοι Ἀντιλόχῳ —

C C X X I V.

Ἴππους καὶ τὰ ἐπὶ αὐτῷ Εὐρώταο κομίσσασθαι.
 Equos petere ex Eurota calamintha referto.

Eustathius ad Odyss. Δ. vs. 1. Οἱ δὲ ἔχον καὶ λίαν Λακεδαιμόνια
 κηρύττειν, ὡς μεγάλῃ, παρὰ τὸ κατὰ. τινὲς δὲ, ὡς τὴν
 Ζηνόδοτος, καμνίσσασθαι γράφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ Ἴππους
 καμνίσσοντας ἀπὸ Εὐρώταο κομίσσασθαι. ποταμὸς δὲ Λακεδαιμόνιος ὁ Εὐρώτας.
 Legendum καμνίσσοντας, & κομίσσασθαι. Enimvero, cur equi dican-
 tur καμνίσσοντας, nihil comminisci poteris: at Eurotas καμνίσσας,
 eadem de causa, qua ipsa Lacedaemon καμνίσσασα. Calamintha
 nascitur in locis humidis. vide Dioscoridem & alios. Nicander
 in Ther.

Ποταμὸς πολὺ ῥαγὶ κατὰ δίνας

Ἰδρυλὸν καλὰ μινθὸν ὁπάξω — BENTL.

Vide de hac re & verbo disputatiunculam Strabonis, VIII. p.
 564. & ibi Casaub. ERNEST.

C C X X V.

Ἔσκει ὅτ' ἄλζωσθαι χαίτερὸς πορπῆς ἐπ.

Cum adhuc esset veste disincta, & ex altero hu-
 mero fibulata.

Scholiasfes Euripidis, Hecub. vs. 934. Αἱ Λακεδαιμόνιοι κόρας
 δημιουργοῦσιν ἄλζωσθαι καὶ ἀχιτάνεις, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐπὶ
 ἐκατέρῳ ἔσκει. Καὶ Καλλιμάχῳ: Ἔσκει ὅτ' ἄλζωσθαι χαίτερὸς πορ-
 πῆς ἐπ.

C C X X V I.

Εἴμι τίρας Καλυδῶν, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

EO ad monstrum Caledonium: duco autem Aeto-
 lum Martem.

Scholiasfes Euripidis Phoeniss. vs. 136.

Παῖς μὲν Οὐρανὸς ἔφην

Τυδίδος, Ἄρηα δὲ Αἰτωλὸν ἐν γένει ἔχει.

Καλλιμάχῳ:

Εἴμι τίρας Καλυδῶν, ἄγω δὲ Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τίρας Καλυδῶν, est aper ille Caledonius. Et legendum αἴρας pro
 αἰμί. Loquitur haec, ut opinor, Meleager Aetolus, qui vena-
 tioni illi interfuit, & quidem praefuit. BENTL. Correctionem
 Bentleyi in Schol. Eurip. recepit Cel. Valkenarius, qui suspica-
 tur, hunc versum esse ex Hecale: quod Theseus illi venationi
 apri Caledonii interfuit. ERNEST.

C C X X V I I.

CCXXVII.

Μὴ σὺ γέ, Θεάγηνες, κόψαις χεῖρα Καλλιφώντι.

Ne tu, Theagenes, abscindas manum Calliphontis.

Suidas v. Πονηρός. Ἐπὶ ποτηρία τειρόμενος ὁ Καλλιφῶν. ὃς πρῶτον Μίλητον Πριηνῶσι. πτωχαιομένην δὲ πολλάκις αὐτῷ τινῶν, τί μάλ' ποιῶν, ἔλεγε, Παιτὰ ἀγαθὰ. ὑπερον μὲν τοι παρὰ Θεάγηνες τινὸς εἰσέλθῃ ἀνησώμενος κρίας. κἀκεῖν' ὑποδείξει καὶ εἰλόμῃ, πόθεν κόψαι δέλη. προτίθωνται δὲ τῶν χεῖρα, ἀπείκῃ. καὶ εἴτε, ταύτῃ τῇ χεὶρὶ ἢ προδοσὺς πόλιν εἴρω. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος. Μὴ σὺ γέ, Θεάγηνες, κόψαις χεῖρα Καλλιφώντι. Legendum Θεάγηνες, pro Θεόγηνες; ex hoc ipso loco, & altero v. Κιλλικῶν, & ex Scholiaste Aristoph. in Pace p. 446. Θεάγηνες autem secundam syllabam brevem habere, constat ex Aristophanis Lysistrata p. 542.

— ἢ γ' ἢ Θεάγηνες

Ὡς δὲ δὲ ἴσθα τ' ἀκέραιον ἦτο.

Ubi tamen posterior versiculus manifesto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

— ἢ γ' ἢ Θεάγηνες

Ὡς δὲ δὲ ἴσθα τ' ἀκέραιον ἦτο.

— Uxor Theagenis,

Ut hac iura, Hecates simulacrum consuluit.

Suidas: Ἐκέραιον, Ἐκέραιος ἀγαλμα. καὶ παροιμία, Θεάγηνες ἰκέραιος. ἢ ἐκέραιος παταχὲ ἀπείκῃ.

CCXXVIII.

Ἐρπετὰ, τῶν αἰὲν πεθράφα' λοφία.

Animalia, quorum semper nutriuntur jubae.

Scholiastes Nicandri, Alexiph. p. 88. Περὶ τ' σμύλου φησὶν Ἀνδρίας, καὶ Αἰτωλίας πληθύειν, καὶ τὸς ἐκαιομένους αὐτῇ ληθίσκων. ὁ δὲ Θεόφραστος αὖτε μὲν τ' ἀνθρώπων ἔδῃ εἰρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολόφωρα τ' ζῶον γαστέρας ληθίσκων. κολόφωρα δὲ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ, Ἐρπετὰ, τῶν αἰὲν πεθράφα' λοφίη. Πρὸ κολόφωρα scribendum λόφωρ, ut exstat apud ipsum Theophrastum. Εἰ sunt asini, muli, equi, boves &c. Aelianus de Animal. ix. c. 27. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ τραχυαίᾳ αἰὲν δουρὶν τι φέρεται, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ἢ τὰ ἐρπετὰ γαστέρας καὶ παραψεύσαντα ἀρχῶν, εἴτα ληθίσκων. Ubi notanda est negligentia Aeliani: dicit enim ex Callimachi sententia ἐρπετὰ serpentes similia gustantes mori. Atqui ἐρπετὰ τ' λοφία &c. Θεόφραστοις sunt ἐρπετὰ λόφωρα, hoc est, τὰ λόφωρα τ' ζῶον. Ἐρπετὰ enim poëtis sunt animalia quasque. Hefychius: Ἐρπετὰ, τὰ ἑσθλά. καταχρηστῶς δὲ καὶ τὰ

λοιπὰ ἢ ἀλόγων ζῶον, καὶ ἄνθρωποι. γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικὶ πάντα.
Emendavimus autem τειράφεται pro τειρέφει. a τρωφ τείρεμα-
μαι.

C C X X I X.

ἈῖρⓈ ἐγὼ, πὶ δὲ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;
Impudens ego, cur tibi hunc timorem injeci?

Hefychius: Λιμώματα ἀφ' τῆς καὶ τῆς γυναικῶν. τὸ δὲ αἶρⓈ ὁ ἀ-
λῶς ἢ ἀναιδὴς ἀφ' τῆς. ΚαλλιμάχⓈ. ἈῖρⓈ ἐγὼ τίδης ὅταν δὲ ἐπέθηκα
φόβον. Ubi Salmasius legit, ἈῖρⓈ ἐγὼ Τυδείϊ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον.
Hujus an nostra emendatio concinnior sit, alii judicent. Ty-
deus, opinor, negaverit, se unquam perterritum fuisse. BENTL.
Verum vidisse Bentlejum planissime docet Aristacnetus Lib. I.
Ep. 10. in qua eum Cydippen Callimachi imitatum esse supra
monuimus. Ibi ille: ὁ δυστυχὴς ἐγὼ, τί δὲ σοι τότῳ ἐπέγχει φόβον.
Ceterum ex illa ipsa re intelligi, hoc fragmentum ad Cydip-
pen pertinere, bene monet Cl. Pierſonus Verosim. p. 100.
ERNEST.

C C X X X.

Ἄρμου παρὰ Δαναὸν γῆς ἀπὸ βυγνείων.
Nuper veni ad Danaum ex apum.

Hefychius: Βυγνείων, ἢ μυλίσσων. ΚαλλιμάχⓈ. Ἄρμου παρὰ
Δαναὸν γῆς ἐπὶ βυγνείων. καὶ ἡ μάλιστα βυγνείας, ὅτι καὶ βοείων ὅτιον γυ-
νῆται. Etymolog. Magnum. Ἄρμου, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ ΚαλλιμάχⓈ.
Ἄρμου ἢ Δαναὸν ἢ ὡς ἀπὸ βυγνείας. Si his magistris habenda fides,
recte se habent Ἄρμου & βυγνείων: Caetera sunt incerta. Ἀρμυ
terrae, Hybla fortasse, vel Hymettus. BENTL. Adeundus Jof.
Scaliger Anim. in Euseb. ad a. MCCL. p. 71. HEMSTERH.

C C X X X I.

Ἡδωμένη νευχάδεωσι ὅπισκύρων πολέμοιο.
Delectata ordinibus ductorum belli.

Hefychius: Νικαδίσσι, νικαδίσσι, ταῖς ἢ νικῶν τάξεσι, νευχῶς.
ἐλπί(χ)ῃ δὲ ὁ ΚαλλιμάχⓈ, νικαδῆς ψιλῶς τὰς τάξεις νικητῶν.
Ἡδω-
μένη νικαδίσσων ἐπισκυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκυρῶν. Nam ἐπισκυ-
ρⓈ eidem est ἄρμον, ἴφορⓈ, βουδῶς. Apud eundem alibi vitio-
se: Ἐπισκυρῶς, ἐπισκυρῶς. χ pro κ. Intellige autem Minervam: ut
Hymno in Lavac. Pallad.

Ἐξὺς Ἀθαιαίᾳ, περὶ πύλοι, χρωσπύλας,
ἱππων καὶ σκυλῶν ἀδωμένα πατάγῃ. BENTL.

De voce ἐπισκυρῶς vid. Kusterum ad Hefych. in h. v. ERNEST.

C C X X X I I.

Εἰκάην, ἣ ὕδ' ἀπὸ βρασσι φαῶλον ἀλετεῖς.

Vulgarem farinam; ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.

Suidas: Εἰκάια, ὀλίγη, ὡς ἴσχυς. Καλλιμάχῳ· Τῆς εἰκάης ὕδ' ἀπὸ βρασσι φαῶλον ἀλετεῖς. τυτίσθω, ἥ τὰ ἀποδράσματα ἤγινε τὰ πίτυρα σὺν ἀπύρυν, ὕδ' ἀπικάθην ἢ μυλωθὺς, ἀπὸ τῷ ἄσπετον. τὸ ἀλλο-
ρον. Idem: Ἀποδράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ· ὕδ' ἀπὸ βρασσι φαῶλον ἀλετεῖς. Idem: Ἀλετεῖς, ἢ μυλωθὺς παρὰ Καλλιμάχῳ.
BENTL. Verbum βράττειν & ἀποδράττειν bene explicat & illustrat
Cl. Ruhenkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 46. 47. ERNEST.

C C X X X I I I.

Εἴπον τ' ἀνδίκῳ τε μαλ' εἰδὸτα μακρὸν ἀλέαζ.

Muscipulam & laqueum longe salientem.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρας. Ἀριστοφάνης ἐν Φουίσταις κέρρη) τῷ
οἰοματι. ἐν δὲ Πλάτῳ εἶπον, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλιμάχῳ
δὲ ἴφη, Εἴπον τ' ἀνδίκῳ τε μαλ' εἰδὸτα μακρὸν ἀλέαζ, ὡς καὶ τ' ἀν-
δίκῳ ὅττα εἰδὲ μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codi-
cibus mendosissimus, recte ita emendatus est a viris eruditiss,
fide Etymologici Magn. Ἀνδίκῳ, inquit ille, εἰδὲ παρὰ δὲ. Ἀν-
δίκῳ τε μαλ' εἰδὸτα μακρὸν ἀλέαζ. Sed praeterea est aliud men-
dum in eo loco Pollucis nondum animadversum. Legendum enim:
Ἐν δὲ Πλάτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. Aristophanes in Pluto muscipu-
lam vocat εἶπον. Et ita sane Codex MStus qui fuit Isaaci Vossii.
Frustra tamen quaeres id vocabulum in ea fabula Aristophanis.
Nimirum jam per saecula aliquot vox ea inde exulavit, nunc
tandem mea opera ad sedem pristinam reditura. Extat locus
p. 41.

Ὁ δὲ ἱππὸς ἡμῶν ἐξαπίνης ἐλοφάντι.

Legendum inquam, Ὁ δὲ ἱππῶ, cum autoritate Pollucis, tum
ipsius sententiae causa; quae hoc pacto plus falis Comici & plus
ridiculi in se habet. Τὸ ἱππὸς tamen agnoscunt Scholiastes & Sui-
das v. ἱππὸς, qui exponunt μυαγυρίον. Sed hoc parum refert.
Nam & in eadem fabula alia lectio mendosa a Scholiaste illo
ceu vera agnoscitur, p. 20.

Ἀσπάζομαι δὲ ὅτι προθύμως ἤκατε,

Καὶ σωτηρίας καὶ καταβιβασμῶν.

Σωτηρίας, ait ille, καθολισμῶν καὶ τάξεως. Atqui illud
σωτηρίας in metri leges peccare liquido apparet. Legen-
dum,

Καὶ σωτηρίων, καὶ καταβιβασμῶν. BENTL. Haec,
repetita in notis ad Aristoph. Plutum, firmat pluribus Cel.
Hemsterhusius ad eundem locum p. 278. sqq. ERNEST.

CCXXXIV.

C C X X X I V.

Ἄνδρ' ἱλαμοὶ Δεκαλειόθεν ἀμπεύοντες.

* * ex Decelea trahentes.

Etymol. Magn. Ἀμπεύον. ὁ μὲν Καλλιμάχῳ· κυρίως ἐπὶ τῷ ἔλαιον ἔλας τιν λαβόν, αἶον, Ἄνδρ' ἱλαμοὶ δ' ὅτι λαίον ἀμπεύοντες. Locus fane corruptissimus, quique & aliorum & maximi Casauboni ingenium elusit. In luxatis illis statim agnovi sanam lectionem Δεκαλειόθεν: postea autem conjecturam nostram plane firmavit Stephanus Byzantius: Δεκάλειον, τὸ τοπικόν, Δεκαλειόθεν. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκαλειόθεν. Ad hunc ipsum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ' ἱλαμοί, nihil in praesentia habeo quod reponam. BENTL. Voss. ad Catull. p. 123. sic corrigit: Ἄνδρες δ' ἱλαμοὶ Ἠλείθεν ἀμπεύοντες. Adversatur Stephani locus. ERNEST.

C C X X X V.

Δαίμων τί κόλποισι ἐπιπύουσι γυναικας.

* * in sinus inspuunt mulieres.

Scholias Theocriti, Idyll. vi. vs. 16. Ὡς μὲν βασκανθὸς δὲ τρίς ὡς ἱμὸν ἔπυσεν κόλποι. Πιύουσι καὶ τῷτο μίχρη τὸ ὦν μάστιγα αἱ γυναικας, τὸ ἐμυσσῶν ὁρμηπύλοι. Καλλιμάχῳ· Δαίμων, τί κόλποισι ἐπιπύουσι γυναικας. Si versum integrum esse statuis, leges; Δαίμων, τρίς κόλποισι. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum; Καλλιμάχῳ· δ' Αἰτίαν· (τιτάρτη Αἰτίαν) Τρίς κόλποισι ἐπιπύουσι γυναικας.

C C X X X V I.

— Ἄλλ' ἐπακυῆς. Οὐκ ἔχον.

— Sed audientes. Non habuit.

Etymol. Magn. Ἀκυῆς. Καλλιμάχῳ· Ἄλλ' ἐπακυῆς ὅτι ἔχον. ἐπακύντας. καὶ ἀκούον, ἐπήκουον καὶ ἀκυσμένον.

C C X X X V I I.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα χάθισεν —

Illum quidem super lectulum collocavit.

Etymol. Magn. Ἀσκάντης, κλινίδης στήλης. Καλλιμάχῳ· Καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντῳ κάθισεν.

C C X X X V I I I.

Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτροι.

Decem autem talos cepit pretium redemptionis.

Etymol. Magn. Ἄστροις, ἀστρογάλοις, ὑπεροκισμένοις. Καλλιμάχῳ Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λύτροι. Suidas: Ἄστρια, οἱ ἀστρογάλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἴνυτο λύτροι, παρὰ Καλλιμάχῳ. Potior lectio est, quam Etymol. repraesentat. BENTL. In Etymologo pro λύτροι verissime legitur λάτροι, merces: quod Bentleji oculos effugisse miror. Sylburgius in addendis ad Etymol. haec notat: Pro λάτροι apud Suidam est λυτροι, sed λάτροι retinere nihil vetat: quippe quod mercedem significat, ut cum Hesychio tradit idem Suidas. Haecenus egregius ille Sylburgius, cujus modestiam compares cum vanissima Jac. Gronovii jactantia, qua Emend. in Suid. p. 79. ex Codice Leidensi λάτροι Suidae reddit, ignorans tamen & Etymologi scripturam & Sylburgii notam. Merito λάτροι in Suida probat L. Kusterus Diatr. Anti-Gron. p. 19. quod communem cum latro originem habere, Grammatici Latini pulcre viderunt. Varro de L. L. VI. p. 74. Latrones dicti — qui conducebantur mercede Ea enim merces dicitur Graece λάτροι, καὶ σάτροι. Faceffat hinc καὶ σάτροι, quod e διτρογραφία temere natum recte omittit Cod. Vet. apud P. Victorium Var. Lect. XVI. 17. Festus: Latrones eos antiqui dicebant, qui conducti militabant ὑπὲρ λάτροι. Α λάω, capio, unde etiam λάω, manat λάζω, λέλας, λάτροι, qui mercedem caput, λάτροι, merces, &c. RUHNKEN.

C C X X X I X.

Ζορκὺς — Πέντε νοσμήκλις ἄστριας.

Capreae quinque talos recenter politos.

Eustath. Iliad. τ. p. 1398. Τὰς ταύτας ἀστρογάλους ἄστριας ἢ ἄστριας εἰλεγον. Καλλιμάχῳ δὲ Ζορκὺς πε λυγὴ δουρῆναι τιμὴ πέντε νοσμήκλις ἄστριας.

C C X L.

— Ὅσον βλαμῶ πίνον ἡράσατο.

— Quantum amavit pinguem bucceam.

Etymol. Magn. Βλαμὸς, ὁ ψωμὸς. Καλλιμάχῳ Ὅσον βλαμῶ πίνον ἡράσατο.

C C X L I.

Τὴν δὲ γὰρ οὐκ οἶδα —

Genus autem non novi —

Etymol. Magn. Γένος. ὅθεν καὶ τὸ γένος. ἀπὸ γὰρ γένος, ὡς ἀπὸ γένος. Καλλίμαχος. Τὴν δὲ γὰρ οὐκ οἶδα.

C C X L I I.

Γράμματα δ' ἔχ' ἐλίσσιν σπύκρυφα.

Libros autem non versavit reconditos.

Etym. Magn. Γράμματα ὀνόματι οἱ παλαιὸι τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλίμαχος. Γράμματα δ' ἔχ' ἐλίσσιν σπύκρυφα. καὶ, Ὁμοίως δὲ καλεῖται Γράμμα. Quod posterius Fragmentum supra habet, in Epigrammate vi. Et Ammonius Περὶ Λέξεων βιβλ. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ὀνόματι οἱ παλαιὸι γράμματα. Καλλίμαχος τὴν φησὶ, Γράμματα δ' ἔχ' ἐλίσσιν σπύκρυφα. ταῦτα, τὰ συγγράμματα. sic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα. BENTL. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 47. malebat: Γράμματα δ' ἐλίσσιν σπύκρυφα. quod verbum bene illustrat. Sane non displicet. Sed quia contextus ignoratur, certi nihil esse potest. ERNEST.

C C X L I I I.

Ἔς δ' αὖν ἐρχομένην —

Ad pugnam venientium.

Etymol. Magn. v. Δῆμι. Παρὰ τὸ δαίω τὸ σφάζω καὶ κτείνω γένος ὅμοια δαίς βαρότερον. Καλλίμαχος. Ἔς δ' αὖν ἐρχομένην.

C C X L I V.

Διάσματ' ἄρεσ' ἔρχην.

Licia (s. stamina) vestimenti initium.

Etymol. Magn. Διάσμα, ἡ πρώτη τῶν ἱματίων ἐργασία. Καλλίμαχος. Διάσματα ἄρεσ' ἔρχην. potius tamen legerim, Διάσματ' ἄρεσ' ἔρχην.

C C X L V.

Διερὴν δ' ἀπείσαστο λαίφην.

Uvidam autem excussit chlamydem.

Etymol. Magn. Διερὴς, ὁ ὕμνος. Καλλίμαχος. Διερὴν δ' ἀπείσαστο λαίφην. Suidas: Λαίφη θηλυκῆς ἢ χλαμυδός. Διερὴν ἀπείσαστο λαίφην.

CCXLVI.

CCXLVI.

Δίκροον Φίτρον ἀεραμύρη.

Lignum bifurcum tollens.

Etymol. Magn. Δίκρον κὶ δίκρον, τὸ δίκρανον ξύλον. Καλλιμάχῳ· Δίκροον φίλτρον ἀεραμύρη. Pro φίλτρον recte Casaubonus, φίτρον.

CCXLVII.

Τὸ δ' ἐκ μέλας εἶαρ ἱλαπίν.

Sanguinem autem atrum exforbuit.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἷμα. κὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὃς φησι Καλλιμάχῳ· Τὸ δ' ἐκ μέλας εἶαρ ἱλαπίν. pro ἱλαπίν repositum ἱλαπίν. λαπίν, lambere. δάπιν, vorare. BENTL. Recte ἱλαπίν. Oppianus adeo apposite, ut ad hunc ipsum locum respexisse videatur, Halieut. II. 618. — ἀρτιχότοι φόνου Θερμὸν εἶαρ λάπυσιν. Idem mendum occurrit in versibus de Actaeone apud Apollodor. III. p. 161. Τὸ δ' Ἀκταίωνῳ πρῶτοι φάγον, αἷμά τ' ἱλαψαν. Corrige ἱλαψαν. Voce glossematica εἶαρ pro αἵμα utitur eruditus poeta Fr. CCI. Nescio, an ex ejusdem officina prodierint versus a Suida v. Εἶαρ allati:

— ἤχι ποίησαι
Ἀξίνοι λυθρὸν τε κὶ εἶαρ πεπλήθασιν.

Eosdem etiam habet v. Ἀξίνοῳ, ubi εἶαρ librariorum stupore abiit in Ἀρῶ, nihil monente Kustero. Vide summos viros, Jos. Scaliger. ad Manil. V. 212. & Tib. Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dial. p. 241. RUHNKEN.

CCXLVIII.

Οὐδ' βοὴ χάρυκ' ἐλίυσσι —

Neque clamor praeconis cessavit.

Etymol. Magn. Ἐλύουσιν, ἀργεῖν, χαλάζειν. Καλλιμάχῳ· Οὐδ' βοὴ χάρυκ' ἐλίουσιν. BENTL. De h. v. dictum ad Hymn. in Cer. 48. Ceterum scribendum ἐλίουσιν. Sequens verbum incipiebat a conona. Nam dactylus locum non habet, quia syllaba longa.

ft. ERNEST.

CCXLIX.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας —

Ferae abruptpens immane cornu.

Etymol. Magn. v. Ἐρωή. Καλλίμαχος· Ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρα. τὸ εἰς τὴν ἵραν καταγαγόν. Suidas: Ἐρωή, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρωήσας δὲ ρωήσας, κατεύξας. Ἐρωήσας ὀλοὸν κέρα. Καλλίμαχος. BENTL. Ἐρωήσας proprie est *cobibere*, *terprimere*, vim ὧς impetum alicujus minuire ac *frangere*, ut H. in Del. 133. de flumine. Hic infolentius dicitur in tali contextu, in quo *frangere* possis interpretari, quasi pro κλῆν dicatur, quod proprie non est. Itaque bene Hesychii sospitator repudiavit conjecturam ap. Hesych. in Ἐρωήσαι, pro κωλύσαι, quod verum est, rescribendum esse ex h. l. Callimachi ap. Suidam κλῶσαι, ERNEST.

CCL.

Ὅντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖον.

Ventrem bubulum, quem maxime expetunt.

Etymol. Magn. Ἐχῶν ἢ γαστήρ, ὡς φησι Καλλίμαχος· Ὅντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖον. BENTL. Etymol. MS. Bibl. Reg. — κακῶς δὲ Καλλίμαχος· ὅτι βοῶν τὰς κοιλίας (ἐχῖον) εἶπεν. Idem: Ἐχῶν ἢ ἢ γαστήρ· ὅτι μάλιστα βοῶν θέουσι ἐχῖον. καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροφήν. καὶ ὁ λόγος ὁμοίως ἐχῖος. Καλλίμαχος (an Καλλίμαχος?) ἄξιον) ὃ ἐχῖον ἵππων ἀέθλιον, ὃ μὲν ἐχῖον βουδῖον, αὐτὸ τὸ λέοντα. Ἐχῖος dicitur de pluribus rebus, in his de ventre, improprie haud dubie, a cavitate apta ad capiendum aliquid. Nam etiam pro *libo* dicitur ἐχῖος, non quocunque, sed cavo & farto, unde *ecbini farti* apud Plautum. *Ventriculus* dicitur ἐχῖος, quia est receptaculum cibi, aut, quia cum coquitur vel affatur, fartus est carne confecta aut aliis minutis rebus: & talis *venter fartus* hic etiam intelligendus. Vid. de h. v. Interpres ad Hesych. & qui ibi laudantur. ERNEST.

CCLI.

Τίνος ἡλείον ἵστατε τῷτο;

Cui monumentum hoc statuitis?

Etymol. Magn. Ἡρίον, τὰς τάφους. Καλλίμαχος· Τίνος ἡρίον ἵσταται τῷτο. Pro ἵστα, ἵστας reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio sit, ἵστας. Αἱ pro s fatalis error exscriptoribus Graecis.

C C L I I.

*Ἡς' ὅπ' πὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος —

— Ἡχι γέγεια

*Ἀνθια μήκανός τε —

Certe ita se habere famam vetustam

— ubi antiqui

Flores papaverisque —

Etymol. Magn. Γίγειος ; ὁ ἀρχαῖος παρὰ Ἑκαταίῳ. Καὶ καλῶν
ἔρ' ὅτι τὰς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. κῆ, Ηχι γέγεια ἀνθια μήκανός τε.
Quem locum supra emendavimus p. 475.

C C L I I I.

Κηκαῖδι σὺν γλώσῃ —

Maledica cum lingua —

Etymol. Magn. Κηκῆς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλίμαχος· Κη-
καῖδι σὺν γλώσῃ. Scholiastes Nicandri: Κηκῆς, κακῆργος ἢ χλοῦμα-
τικῆ. Κηκαῖδι σὺν γλώσῃ. Et in alio loco depravate: κακῆ δις
γλώσῃ.

C C L I V.

Τῷ ἱκελόν τὸ γράμμα τὸ Κῳόν

Cui simile scriptum Coum.

Etymol. Magn. Κῳὸς σὺν τῷ ἱ γραφῇ. ἱπυδὴ εὐρεῖ παρὰ Ἀλφειοῦ
Καλλίμαχος· Τῷ ἱκελόν τὸ γράμμα τὸ Κῳόν.

C C L V.

— Λύχνα Φανείη.

— Lucernae appareant.

Etymol. Magn. Ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλίμαχον· Λύχνη
Φανείη.

C C L V I.

Τέρπινδι δὲ τοκεῦσι τὸθ' υἱέες —

Jucundissimi autem parentibus tum filii.

Etym. Magn. Τερπὶς, τερπίων, τέρπιτος. Καλλίμαχος· Τέρ-
πινδοι δὲ τοκεῦσι τὸθ' υἱέες. BENTL. Videtur esse ex eodem carmi-
ne, ex quo Fragm. XI. ERNEST.

C C L V I I.

Φιὰρὴ τῆμος ἀέρεται ἔως.

Lucida tum orta est aurora.

Etym. Magn. Φιὰρὸς, παρὰ τὸ Φάος, Φαίρος. Καλλίμαχος· Φιὰρ τῆμος ἀέρεται ἔως.

C C L V I I I.

Καλλιχόρῳ χθοινὸς ᾧ Ῥεία θυγατὴρ.

Pulchris choreis celebratae Telluris o Rhea filia.

Priscianus pag. 554. *Aeoles τῇ ὡ ἀσβρίτουν • ὡς ὡς διπρόβοντον* *faciant ibi : sed ut sonum ὡ Aeolicum ostendant : ut Callimachus :* Καλλιχόρῳ χθοινὸς Ῥείας θυγατὴρ. Emendavimus, ut nobis visum est. Rhea Telluris & Coeli filia. Caeterum vix dubitandum quin apud Priscianum *Callimachus* vitiose positum sit pro *Alcaeus* : Quid enim Cyrenensi cum Aeolibus?

C C L I X.

Καὶ Ἀμαντίνῳ ὤκισαν Ὠρικίην.

Et Amantinam condiderunt Oriciam.

Stephanus Byz. Ἀβαντίς. τὸ Ἀβαντία θηλονίον. ὅτι κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τῷ β εἰς μ Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνην ἢ Μακεδονικῇ Περπηγῇ. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνῳ, ὡς Λεοντίνῳ, αὐτὴν φησι. Καὶ Ἀμαντίνῳ ὤκισαν Ὠρικίην. Idem: Ἀμαντία, Ἰλλυρικῶν μνηστῆρας πλεονάζον. Ὠρίκῳ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβαντίας τῶ δα Τροίας νοσησάντων ὤκισμα. Καλλίμαχος Ἀμαντίνῳ αὐτὴν φησι. BENTL. Bene Holstenius monet, a Stephano confundi Ἀμαντίας, Illyricam s. Epiroticam gentem, de qua Callimachus loquitur, ut patet ex Orico, quae est Epiri, cum aliis Abantibus, de quibus ante dixerat. Arbitror vero τὸ καὶ esse vitiosum, nec pertinere ad versum Callimachi. Forte aliud posuerat testimonium, quod excidit, aut omisum est : atque ita τὸ καὶ indicium est alterius testimonii. ERNEST.

C C L X.

Πυλὸν θαλασσιῶν μινδὸ τεροὶ πεπόδων.

Multo mutiores piscibus marinis.

Stephanus Byz. v. Βάλδθ. Τὰ εἰς δὲ διστάκτα, ἔχοντα πρὸς τὸ ἄφρονον, βαρύνονται, εἰ μὴ ἐπιβητικά εἴη. Ἰνδὲς, ὅμοιοι τῷ ποταμῷ. Τὸ λορδὸς, μινδὸς, ὡς ἄφρονος ὀξύνεται. ἂφ' ἧς μινδότεροι νεκίδων, παρὰ Καλλίμαχον. BENTL. λορδὸς correxi τὸ λορδὸς, ut voluit Holstenius, & res ipsa facile monet. Et sic jam c MS. Voss. edidit Berkelius. Sed mihi & verba ὡς ἄφρονος suspecta apud Stephanum, &

& orta e superioribus , ubi literae ἀφ' οὗ mentio. Atque etiam locus Callimachi, qui ad rem Stephani non facit, in margine adscriptus fuisse videtur ad illustrandum μινδός. Ceterum hoc fragmentum corruptissime, at binis verbis auctius est in Etym. MS. Bibl. Reg. Paris. Μάταιον — παρὰ τὸ θάλασσαν θαλάσσιον, θαλάσσιον. Κακίμαχον· πολυθαλασίαν μινδότερον ἐκιδόν. Unde feci, quod vides. ERNEST.

C C L X I.

— Θύμῳ δὲ πασαιμῖν

ἥδιον —

— Thymo autem explear

Suavius. —

Athenaeus lib. I. c. 19. Οἱ νιάτῃροι καὶ ἐπὶ τῷ πληροῦναι τιθείας τὸ πάσαιον. Κακίμαχον· Μύθῳ δὲ πασαιμῖν ἥδιον. BENTL. Perplacet correctio evidentissima & certissima Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. II. p. 40. Θύμῳ. γινώσκον, ut ἐσθλόν, de sermonibus reperi, πάσαιον de iis dici, pro audire, non credo. Et est apud Athenaeum sermo de cibo capiendo. Vult enim ostendere recentiores dixisse πάσαιον pro ad satietatem edere. Sensus est: *Malim satiari thymo, quamquam tenui & plebejo cibo. Θύμῳς* cibus rusticorum est notus ex Aristoph. Plut. 253. ERNEST.

C C L X I I.

Χαλεπὴ μῆνις ἑπιχθονίῳ.

Difficilis est ira mortalium.

Scholiasies ad B. Odyss. Ἄλλως τε κατὰ Κακίμαχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίῳ.

C C L X I I I.

Πτέρη δ' ἵππου ἐλαυνόμενον.

Et calce equitis equus incitatus.

Pindari Scholiasies Olymp. XIII. 27. Ἰππικὴς ἐν ἵπποις) Διδυμός φησι ὅτι τὸ τέτατον δηλοῦν τὴν αἰμαίνον τρέχον, ὡς μεταφορᾶς διχόθεν μεταπηγμῖν. τὸτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκνῶν ὁ τροχός. τὸτο δὲ ὅτι ἐκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρης. Κακίμαχον· Πτέρη δ' ἵππου ἐλαυνόμενον. Legendum, Πτέρη δ' ἵππου. Est membrum versus pentametri. Sententia est: Didymus ait ἵππων ἵπται apud Pindarum notare rotam figuralem: idque metaphora duplici. 1. Quod rota sit, & omnis rota ad equos quodammodo pertineat, sc. in curribus & vehiculis. 2. Quod rota figuraris utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, testem esse Callimachum, Πτέρη δ' ἵππου ἐλαυνόμενον.

C C L X I V.

Αὐτάρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε —

Cum ultro illis vaticinatus est —

Scholiasies Pindari Pyth. iv. 107. Ἐνέειδ' ἢ αὐτάρης ὁ τρίψας. Καλλιμάχῳ· Αὐτάρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. ἢ τότε αὐτάρης ἢ μάλιστα λέγεται, ὅταν μὴ βεβηλωμένοι τινὲς πρὸς ὅτε ἤδη μαντευσόμενῳ ἀπαντοματίσῃ.

C C L X V.

Κολχίδῳ ἐκ χαλάμης —

Ex Colchica stipula —

Schol. Pindari Pyth. iv. 376. Κόλχαι δ' ἔχουσι καὶ λυκαργῶσι τὴν χαλάμην, ὡς περ Αἰγυπτοῖοι. Καλλιμάχῳ· Κολχίδῳ ἐκ χαλάμης.

C C L X V I.

*Ἡ ὑπὲρ αὐσαλέον Χαρίτων λόφος —

Aut super aridum Gratiarum collem.

Scholiasies Pindari Pyth. v. 31. Κάποι Ἀφροδίτης, τὴν Κυρίην φησὶν, ὡς καδικάρποι, καὶ ἀπὸ τούτου ἱεράσμιον καὶ ἱεραφρόδιον. καὶ ὡς ἄρα τὴν Χαρίτων λόφον ἀνόμενον ἔτος, Ἀφροδίτης κάποι. Καλλιμάχῳ· Ἡ ὑπὲρ αὐσαλέον Χαρίτων λόφος. BENTL. Quare collem Gratiarum aridum vocet, non invenio. Ruhnkenius V. C. ingeniose corregebat ἀσαλίων, nudatum, quomodo Horatius solet appellare. Hesych. Ἀσαλῆς, μὴ περιβεβλημένη. ERNEST. Gratias, quas Callimachus ἀσαλῆας, Euphorion ap. Polluc. IV. 95. ἀφάρεις appellat: Ὁρχόμενοι Χαρίτεσσιν ἀφάρειν ὀρχηθέντα. Ita hunc verbum acutissime emendavit Joannes Pierfonus, novum & splendidum Graecarum literarum lumen, sed nuper in ipso prope ortu acerbissimo fato extinctum, ad Moerid. Attic. p. 79. Vide P. Wesselingium Diff. Herodot. p. 13. RUHNKEN.

C C L X V I I.

Θιμῶρης Κυπείδῳ ἀρμονίῳ.

Calidae Veneris harmoniam.

Scholiasies Nicandri ad Theriac. Θιμῶρην, τὴν Θιερμὴν καὶ ὀξύαν. Καλλιμάχῳ· Θιμῶρης Κυπείδῳ ἀρμονίῳ.

C C L X V I I I.

C C L X V I I I.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ὅπτι φλογὶ καίμεθρ ὄμπνας.

Inter alia autem diis adolere fruges melle confersas.

Scholiasfes Nicandri ad Alexiph. Ὀμπνας λέγουσι πυρὸς μίλιτι διδυμύους. καὶ Καλλιμαχος· Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίμεθρ ὄμπνας.

C C L X I X.

Αἱ νῆας ἀλιεῶνυσι.

Quae submergunt naves.

Tzetzes ad Lycoph. p. 59. Ἀλιεῶναι κυρίως λέγεται, τὸ εὖ θαλάσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τρόπον τῷ διχρόνῳ εἰς διχροῖον (lege κατὰ τροπὴν, hoc est permutatione η in υ) ἦται ἀλί δῶσαι. καὶ Καλλιμαχος· αἱ νῆας ἀλιεῶνυσι.

C C L X X.

Ἄψ ὅπτι Θερμώδοντος ὀδύετον —

Retrorsum ad Thermodontem ibant.

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμώδων ἔστι μὲν ἕτερον ποταμὸς Παφλαγονίας ὡς Σινώπη, ὅπῃ ἦσαν αἱ Ἀμάζονες. ὁ δὲ νῦν κέμεθρ Θερμώδων καὶ Ὑψαριν ποταμίαις εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλιμαχος· Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδύετον.

C C L X X I.

Ἐδείμαθρ ἄστρ μορτοῖ.

Mortales nos urbes condidimus.

Ammonius ad Περὶ Ἑρμηνείας p. 27. Ἀνθρωπὸν μὲν, κατὰ τὸ ἀνθρώπῳ τῇ ὅπῃ, ἢ ἄνθρωπος τὰς ὅπας. μίσην δὲ, ὡς μισμυρισμένη χραμμένη τῇ ἐπὶ. βροτός δὲ, ὡς μορτός, καὶ μορπητός. διὸ καὶ τὸ, Ἐδείμαθρ ἄστρ μορτοῖ, φησὶν ὁ Κυρηναῖος. BENTL. Idem Fr. est in Orionis MS. libro ὡς ἐτυμολογίαν· βροτός, παρὰ τῷ μίσην μορτός εἴρηται ἄνθρωπος· Καλλιμαχος· Ἐδείμαθρ ἄστρ μορτοῖ. Ἀστὴν non spreverim. ERNEST.

C C L X X I I.

Ἵπεις ἄλα κῆνⓈ εἰάωη,

Ἀλκαθού τις ἄπυⓈ —

Ultra mare ille habitavit,
Qui Alcathoum, ignotus —

Scholiasfes Sophoclis, principio Oedipi Colon. τὶς ὁ πνευματικῶς, ἀπὸ ἀντὶ τῷ ἄρθρῳ. ὅτι διὰ τῶν τῶν τῶν ἀντὶ τῷ ἄρθρῳ χρωταί, Καλλιμάχης φησὶ ὅτι. Ἵπεις ἄλα κῆνⓈ εἰάωη Ἀλκαθού τις ἄπυⓈ. Pro ἄπυⓈ leg. ἄπυⓈ. Verba sunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrum sui Alcathoi caedem patriam Aetoliam linquens ad Argivos confugit.

C C L X X I I I.

— Τί δάκρυον εὐδὸν ἐγείρεις;

Quid lachrymam dormientem excitas?

Scholiasfes ad illud Sophoclis Oed. Col. p. 289. Δεὸν μὲν τὸ πάλαι καίμενον ἥδη κακόν, ὡς ξὺν, ἐπυγείρει] καὶ Καλλιμάχῳ. Τί δάκρυον εὐδὸν ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Διόν. BENTL. Verbum εὐδὸν illustrat Tollius ad Longin, p. 37. ERNEST.

C C L X X I V.

Κενὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Inanem laborem insumentes.

Scholiasfes Sophoclis, Trachin. Ὅτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἢ ὡς Ὀμῆρῳ, τὸ μωμωρημένον καὶ πεπρωμένον, Καλλιμάχῳ. Κενὸν πόνον ὀτλήσαντες.

C C L X X V.

— Ὁ μὲν εἵλεον, ὁ δ' εἵπατο ιαθρὸς ὀδίτης.

Alter quidem trahebat, alter autem sequebatur tardus viator.

Scholiasfes Apollonii lib. I. v. 1162. Καὶ Καλλιμάχης φησὶ ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ ταύρῳ. Ὁ δ' εἵπατο ιαθρὸς ὀδίτης. BENTL. Hoc fragmentum, quod plenius edimus ex Scholiasfe M6. Bibl. Regiae, si non sumtum est ex Hymno in Herculem, certe intelligendum de Hercule Minois taurum e Creta abducente. Marmor Farnesianum, quo Herculis labores celebrantur, nuper ab Ed. Corsino accuratius editum: — Ἰσθμῶν ἐλθὼν, Ἐκ Κρήτης ταύρῳ μίγαν ἤγαγεν. — v. Apollodor. II. p. 109. Hygin. Fab. xxx. ibique Munker, RUMKEN.

CCLXXVI.

C C L X X V I.

Ψευδοῦμοι δ' ἱερὰν Φημίζου —

Mentientes autem sacrum vocamus. —

Scholiasfes Apollonii I. 1019. Οἱ δὲ τὴν νόσον ἱερὰν ἐκάλεσαν. ὡς ἐν καλλίμαχῳ. Ψευδοῦμοι δ' ἱερὰν Φημίζου.

C C L X X V I I.

Μαγύος ἀλλότ' ἔχοντες ἀλητύϊ —

Alias defessi erant investigando & errando.

Scholiasfes Apollonii I. 1353. Μαγύς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχῳ. Μαγύς ἀλλότ' ἱκαμένοι ἀλητύϊ.

C C L X X V I I I.

Ἐγὼ καὶ πν' ἔχοντα περίπλοον.

Scholiasfes Apollonii III. 1149. Περιπλομένας, περιύσας ἐπὶ τῷ πλοῷ λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχῳ. Ἐγὼ καὶ τιν' ἔχοντα περίπλοον. Nescio, quid haec sibi velint. BENTL. Schol. MS. Bibl. Reg. non minus corrupte: Ἐγὼ ἔχ' ἑνὶ περίπλοον. RUHNKEN.

C C L X X I X.

Νόθοι δ' ἠνέθησαν ἀοιδίαι.

Spuria autem floruerunt carmina.

Scholiasfes Aristoph. ad Nubes: Καλλίμαχῳ δὲ πρὸς αὐτὸς (τὰς διθυράμους) ἀπτερινόων, ὅταν πῶς αὐτῶν κατὰπίπται. Νόθοι δ' ἠνέθησαν ἀοιδίαι. Eadem habet Suidas v. Κυκλίων. ubi νόθοι editum, quod hic νοθοι.

C C L X X X.

Λίμναϊ δὲ χοροτάδας ἦγεν ἐορταίς.

Limnaeo autem festa celebrabat cum choreis.

Scholiasfes Aristoph. Ran. p. 139. Λίμναι χοροὶ τ' Ἀττικῆς, ἐν ᾗ Διόνυσος ἱερῶν. Καλλίμαχῳ. Λίμναι δὲ χοροτάδας ἦγεν ἐορταίς. BENTL. Exstat sane χοροτάδας in praeis Edd. χοροτάδας bene dederunt Portus & Kusterus. Verum in cunctis ἦγον, quod causa non est

cur mutetur. Consentit Stephan. in Λίμναι, ubi, tacito Callimachi nomine, καὶ οἱ Λίμνα.αι χοροτάδας ἦγον ἰορτάς. Suspiciari quis posset in καὶ οἱ latere Callimachi nomen: praestiterit forsitan integrum senarium effinxisse: καὶ οἱ (αὐτῶ sc. Baccho) Λίμναῖν δὲ χοροτάδας ἦγον ἰορτάς. Holstenium & Berkelium non fugit Scholiastae Aristoph. locus. Vid. J. Meurf. de Pop. Att. in Λίμναι, & de Athen. Att. III. 4. Τοῖς ἐν Λίμναις τίμεν. Phanodem. apud Athen. X. p. 437. C. quibus usus est Eustath. ad Od. A. p. 1400. v. 64. & XI. p. 465. A. HEMSTERH.

C C L X X X I,

Σκέεβόλα μυθήσαντο —

Convicia dixerunt —

Scholiastes Aristoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέεβόλλαι, μὴ λοιδορεῖ. δηλοῦν δὲ καὶ κετομοῖν. κίτται δὲ τῷ ἢ λέξαι ἀντὶ τῷ, μὴ παύειν. καὶ Κ. λ. λιμαχ. Σκέεβόλα μυθήσαντο.

C C L X X X I I,

Ἦν ἐτείψαντο μυσσάτων.

Quod intriverunt moretum.

Scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 312. Μυσσάτων κυρίως τὸ ἐκ τῶν σπορόδων καὶ τύρε καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ ἕτως ἀνομάσθη, ἀντὶ τῷ μυσσάτων τι παρὰ τὸ μυσσάτωρ αὐτῇ τῇ ὁσμῇ. εἶνε καὶ ὁ Καλλιμάχος Φησὶ. Ἦν ἐτείψαντο μυσσάτων. BENTL. v. Scalig. ad Catalect. p. 158. & Neapol. ad Ovid. Fast. IV. 367. ERNEST.

C C L X X X I I I.

Τυρσηῶν τεύχοςμα Πελαργικόν.

Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.

Scholiastes Aristoph. Av. p. 400. Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεύχος ἐν τῇ ἀκρόπόλει, ἔμεινεν Καλλιμάχ. Τυρσηῶν τεύχοςμα Πελαργικόν. Pelargicum idem quod Pelasgicum: & Tyrrheni iidem qui Pelasgi.

C C L X X X I V.

Τόξον σφειῶν πῆς ἄλεια Κυδωνίῃ.

Quis illorum arcum Cydonium optime.

Johan-

Johannes Charax de Encliticis in Horto p. 228. Καὶ παρὰ Καλλιμάχου, Τόξῃ σφαιρὴν τις ἄριστα Κυδωνίῃς, σπεινῶν βαρυτονὴ προηγμῖναι τῇ ἐγκλιτικῇ. lege τις interrogative.

C C L X X X V.

Ἐξείχθ' θειρότατον ῥιζέχῃ Ποσειδῶν.

Proclus in Hesiodum p. 122. Εἴωθε τὰ ζῶα ἀλ' τὸ ψυχὸς τὰς ἡμᾶς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβονται ἐγγὺς τῶν αἰδῶν ποιῶν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχου. Ἐξείχθ' θειρότατον ῥιζέχῃ Ποσειδῶν. Hesiodi verba sunt: Θῆρες δὲ φρίσσουσιν, ὅρας δὲ ὑπὸ μίξῃ ἴθαιτο. Unde divinare licet sub mendofo illo ἐξείχθ' latere verbum μίξῃ: & ῥιζέχῃ interpretandum σπεινῶν: Hinc enim Hesychio lux affulget, qui ῥιζέχῃ, exponit, σπεινῶν. Reliqua me, credas licet, aut non posse, aut nolle restituere.

C C L X X X V I.

Αὐθὶ τόδ' ἐκδύοιμι. —

Postea hoc exuam —

Ammonius Περὶ λίξεων &c. Αὐθὶς καὶ αὐθὶ ἀφ' ἑαυτῆς. τὸ μὲν αὐθὶς ἐστὶ τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ αὐθὶ αὐτόθι. κακῶς ἐν Καλλιμάχῳ φησιν, Αὐθὶ τόδ' ἐκδύοιμι. Culpae arguit Callimachum, quod αὐθὶ dixerit pro πάλιν, cum significet αὐτόθι. In eadem sententia est Etymologus in Αὐθὶ. Sic tamen locutus est Callimachus, & hic, & saepe alias: ut Hymno in Delum;

Οἱ μὲν ἔτ' ὅσα ἴδον αὐθὶ.

Et in Palladis Lavacris:

Τὸ μὲν ἔ παλινάγρετον αὐθὶ γένοιτο.

C C L X X X V I I.

Εἵνεκεν ἕχ' ἐν ᾄσισμα —

Quod non unum carmen —

Ammonius ibidem: Οὐνεκα σημαίνει ὅτι, εἵνεκα δὲ χάριν. ἡμικτεν ἐν ὁ Καλλιμάχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν ἕχ' ἐν ᾄσισμα. ὅτι ἀποποι. ἰδὲ ἡδ' εἰπὼν, εἵνεκα. ἵνα γίνηται, ὅτι ἕχ' ἐν ᾄσισμα. Ἀλίσισμα nihil est. lege ᾄσισμα, hoc est, ᾄσμα. ut in Epigrammate xxix. Ἡσιόδου τόδ' ᾄσισμα.

C C L X X X V I I I.

Ὅτ' ὀκίστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Qui celerrimus ad urbem nuncius.

Suidas: Ἀγυρον, πόλιν. Ὅς ἦκετο ἐς ἄγυρον ἀγυλιώτης. Καλλίμαχος. pro ἦκετο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura reposui ἄκιστος. BENTL. Ignoravit hanc correctionem Kusterus, qui etiam in contextu Suidae recipere debebat. add. Ccl. Albertum ad Hesych. in Ἀγυρον. ERNEST. Legendum: Ὅς ἦκετο ἐς ἄγυρον ἀγγ. HEMSTERH.

C C L X X X I X.

Ξύλα δατὰ κεάσασα.

Ligna arida findere.

Suidas: Δατὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δὲ μακρόν. Καλλίμαχος. Δατὰ ξύλα κεάσαι, τυτίσι χίσει. lege ξύλα δατὰ κεάσασα. BENTL. Kusterus ad Suid. monet non Callimachi esse haec verba, sed Homeri Od. O. 231. ubi sunt totidem literis. Verum puto: quamquam Callimachus hoc hemistichium potuit ex Homero in sua ducere, ut n. 316. ἐδ' ὅς ἐθετο αἰσὺλα ρίζων. ERNEST.

C C X C.

— Ἐλικώτατον ὕδωρ

Αἰσῆπυ —

— Nigerrimam aquam

Aesepi —

Eustath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αἰσῆπυ φησιν (Ὅμηρος) ἢ κατὰ καιὸν ἐπίβητον, ἢ ἀπὸ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσαι, Ἐλικώτατον ὕδωρ Αἰσῆπυ φησιν. Scholiafles Sophoclis, Ajac. p. 23. Ελικας, τὰ πρὸς τὴν καρπὸς ψέλλια ἢ σῶματα λέγουσι. καὶ ἐλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἐλικουοῦν ἔχον τὴν ρεῦσιν ἢ ἀφαιρίσιν. In animo habuit hunc locum Callimachi. sed accedimus potius ad interpretationem Eustathii. Et Hesych. Ἐλικόν, μέλαν. BENTL. Add. Schol. inedit. MS. Leid. ap. Valkenarium diff. de Schol. inedit. Homeri p. 127. Scholia inedit. Lips. ad Homer. Catal. Nav. 332. Αἰσῆπυ ἔχου ἐλικώτατον ὕδωρ. ERNEST.

C C X C I.

Ἐχοίμ' ἐπὶ παιδὸς ἐφορκόν.

Habeam quo puerum pellicere possim.

Eustath. Od. E. p. 546. Τὸ ἐφορκόν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος. Ἐχοίμ' ἐπὶ τὸ παιδὸς ἐφορκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναίκα, καρβινοπίσης, πυρρόπισης &c. εἰ δὲ ὅμοιόν τοις ἔτι σκαπτομένοις, ἵνα εὖ ζῇ, ἔχω τὸ παιδὸς ἐφορκόν, καὶ Καλλίμαχος.

CCXCII.

C C X C I I.

Ἔμετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος —

Faceffite, invidiae exitiale genus.

Eustath. ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τῷ ἴρρι προ-
σακτικῷ τὸ Ἑρρίτε ἄλφ' ὄνο λ γλῶσσά τις φησι, Καλλιμάχῳ δηλαῖ,
εἰ τῷ, Ἔμετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

C C X C I I I.

Ἐτέρων ἵχνια μὴ καθ' ὁμά.

Non per aliorum vestigia.

Eustath. II. τ. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα εὐδελτο, τῷ λιαφύρῳ αὐτὸς
ᾧ. Ἀντιλόχῳ δὲ ἄλλως ὁ ἴδης ἐγησάτο παρακλιδὸν ἐλάσαντῳ, καὶ ὡς
αἱ ὁ Καλλιμάχῳ εἶποι, δραμόντῳ ἰτιραν ἵχνια μὴ καθ' ὁμά. Hoc
est, ὁμά κατ' ἵχρια. Hefych. Ὁμά, ὁμῶ. Vel κάβριμα ἵχρια. Idem
Hefych. Κάβριμον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάβριμον, κατὰ λόγον, καθ' ὅμοιον,
καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. Male apud Suidam & Photii Lexicon in-
editum, Κάβριμον. καθ' ὁδόν. Dicendum quippe esset κατ' οἶμον,
vel κάτειμον; quia οἶμῳ habet diphthongum suam lenem. Emen-
da igitur apud Suidam & Photium, κάβριμον. Cacterum senten-
tia hujus loci cum Virgiliano illo convenit:

*Fuvat ire jugis, qua nulla priorum**Castaliam molli divertitur orbita clivo. BENTL.*

Expressit notum Pythagorae praeceptum, Φεύγειν τὰς λιαφύρας.
Olympiodorus Commentario ἀντιδότη in Platonis Phaedonem:
καὶ Πυθαγόρειον ἢ παράγγελμα, Φεύγειν τὰς λιαφύρας, ὥσπερ τὸ, Τὰ
μὴ πατάσῃς ἄμαξι, τὰ εὐδύν. καὶ, Ἐτέρων δὲ ἵχνια μὴ καθ' ὁμά.
RUHNKEN.

C C X C I V.

Γρῆες ἔμδμ —

Anus fumus —

Eustath. ad Γ. Odyss. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογοι παρὰ Καλλιμάχῳ
εἰ τῷ γρῆες ἔμδμ, ἤγιν γραΐαι ἱσμῶ.

C C X C V.

Ἵδαίνον καίρωμ' ὑμένεον ὅμοιον.

Caeruleum textum membranis simile.

Eustathius Od. H. p. 273. Καῖρῳ δὲ φασὶ καίρωμα, τὸ διά-
πλεγμα, ὃ οἷον ἔσθ' τὰς εἰρήμους συγχύει. Καλλιμάχῳ. Ἵδαίνον
καίρωμ'.

καίρωμι' ἰμάνεσσι ὄρειον. Etymol. Magn. v. Καίρωσιον. Τὰς ἰμάνεας
καίρωτιδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίον ὕψος μα ὑδάτινον. Lege
ex Eustathio: καὶ τὸ Δηλίον ὕψος μα, ὑδάτινον καίρωμα.

C C X C V I.

Θηλύτατον πεδίον —

Fertilissimus ager.

Eustath. Od. Θ. p. 312. Θῆλος εἶρη, ἢ τῷ εὐκαρπείῳ καὶ πολυφο-
ρεῷ αἰτίᾳ. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος Θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

C C X C V I I.

Ἦδια μάλλον ἐγὼ κοτε —

Noram magis ego quondam —

Eustathius Od. ♣. p. 813. Ἦδια, ὁμοίαις &c. Ἰστικῶς. Καλλίμα-
χος. Ἦδια μάλλον ἐγὼ κοτε.

C C X C V I I I.

— Κρήνη

Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε —

Limpidam aquam emittebat fons.

Eustathius ad A. Odyss. p. 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, ἀν-
εβαλλῶν ἢ κίων, ἢ ὅταν πως ἀναβαίνει, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ
παρὰ Καλλιμάχου τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.

C C X C I X.

Τὸδ' ἔχω σέβας.

Hoc ego miror.

Suidas: Σέβας, τιμὴ, ἐκπληξίς, παρὰ δὲ Καλλιμάχου τὸ θαῦμα.
τόδ' ἔχω σέβας.

C C C.

Ἐτμήγη δὲ κύφειλλα —

Dividebantur autem nubila —

Suidas: Κύφειλλα. τὰ νέφη, οἷον ἐκρύφειλλα, τὰ λυπεύοντα τὰ
φιλήγη. Ἐτμήγη δὲ κύφειλλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ νέφος ἐλαυνόμενα.

Ita legendum: nam vulgo Καλλιμάχου διὰ τὰ κύφους ἔλ. Lexicon Graecum MStum Oxonii: Κύφαιλα, τὰ νύφη, οἰονὶ κρύφαιλα, ἀπὸ τῆς κρύφου τῆς σαλήνης. Καλλιμάχου· Ἐτμήγη δὲ κύφαιλα.

C C C I.

Ἄπ' ἕατος ἄγγελος ἔλθοι.

Abominatus nuncius veniat.

Suidas: Ἄπ' ἕατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχου, τῆς δὲ φύσεως, μὴ ἄξιον ἀκροῦσθαι. Imitatus est Homerum Iliad. X. Αἰ γάρ ἄπ' ἕατος ἦτο ἱμεῦ ἴπῳ.

C C C I I.

— Δύην σπείθει τ' ἀπαλάλκοι

Ἢν ἔδεις ποδίῳ.

— Calamitatem autem procul defendat,
Quam nemo desiderat.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δῦλον, δηλὸς τις ὢν. Καλλιμάχου· Δύην σπείθει τ' ἀλάλκοι ἢν ἔδεις ποδίῳ. οὐ μύθοις. Τέταρα τὴν ἰδίην ἔτις ὅπως δύην. Fallitur Suidae Interpres, qui verba illa postrema Τέταρα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Jambicum ait esse senarium; & petitum esse ex Mythis. Neque enim illa habent numeros senarii: neque haec ultima sunt Callimachi; sed autoris anonymi, qui scripsit carmine Elegiaco sane non ineleganti Μύθος fixa Μύθηα, fabulas scil. Aesopicas: quae a Suida saepe laudantur. Pentametrum autem illud, Τέταρα τὴν ἰδίην ἔτις ὅπως δύην, referendum conjicio ad fabulam istam, quae narrat sua quemque peccata a tergo gestare, ita ut nunquam ea videre queat. Sed non videmus, manticae quod in tergo est.

C C C I I I.

Αἰεὶ δεξιῇσι Ἥρωες.

Semper ambidexter Heros.

Suidas: Ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφὴς, αἰεὶ δεξιῇσι Ἥρωες παρὰ Καλλιμάχου. Tralatum ex Homero Iliad. Φ. Ἥρωες Ἀσπερόπαι, ἰππὶ δεξιῇσι ἦεν.

C C C I V.

Ἔργον ἀράχια.

Opus araneae.

Suidas: Ἀράχνη, θηλοπῶς, τὸ ὕφαντον. Καλλίμαχος· ἔργον ἀράχια. Ἀράχνη, inquit Suidas, *araneae tela*, ἀράχνη, ipsum animal. Sed tamen apud Callimachum videatur esse legendum, ἔργον ἀράχιας, opus sive tela *araneae*: ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἴσ' ὦν γυναῖξί κ' ὁμήας σαγηνευταῖς ἐρχέτοισι: vel fortasse locus integer erat: καλύπτειν δὲ προσέειπε, Ἔργον ἀραχναίους νημασι ἴσ' ὦρον. quod extat sine auctoris nomine apud Suidam in Ἀεπεδοσι. BENTL. Kusterus ad Suidae locum nihil nobis dedit adnotationis, ne Latine quidem vertit, ut misere corruptum. Putem in loco Callimachi excidisse ὕψον. opus telae aranei simile. ERNEST.

C C C V.

Ἄδαιδα εἰ δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῆ.

Docuit autem effodere ferri opera.

Stephanus Byz. Αἰδῆψ, πόλις Εὐβοίας, ἣν δὲ σιδηρῆ κ' χαλκῆ μεταλλά κατὰ Εὐβοίαν. Καλλίμαχος. Δαιδάλα. Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῆ. Unde quidam inter opera Callimachi *Daedalus* recensuerunt: sed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαιδα. Quid si legamus, Καλλίμαχος δ' Αἰτίαν; *Aetiorum* quarto? vel, Καλλίμαχος· Αἰθαλοῖντα λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῆ? vel denique ne litera quidem mutata (nam αἰ & ε prorsus eadem sunt) Δαῖδαν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηρῆ? Hoc placet. Nisi potius sub δαῖδα lateat vox Αἰδῆψ: quod tamen non credo.

C C C V I.

— τ' εἰ Δωδῶνι λελεγμῶνον εἵνεκα χαλκοῖ

Ἥγειρον —

— quia aes, quod dicitur Dodonaeum,

Excitavere —

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδῶν. Λέγεται κ' Δωδῶν, κ' τὴν δοτικὴν Καλλίμαχος τοῖς εἰς Δωδῶνι λεγόμενοις ἐν ἐπάχαλοις ἤγειρον. Ita Codex MS. testantibus ejus Fragmenti editoribus: qui tamen ἑχέχαστοι vocem barbaram & vel fando inauditam ex conjectu-

ra reposuerunt. sed quam facile & in proximo erat veram lectionem indagare?

— τὸ αὐτὸ Δωδώνι λεγόμενον ἔνεκα χαλκὸν ἥγαγον —

Dictum in garrulum quendam ; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit. BENTL. Et Jac. Gronovius in Exerc. de Dodonē ad Fr. Stephani p. 48. repudiat editam in illo fragm. lectionem, & in MS. esse testatur, τὸ αὐτὸ Δωδώνι λεγόμενον ἔνεκα χαλκὸν ἥγαγον. Idem testatur Montefalc. Bibl. Coislin. p. 285. Gronovius interpretatur de iis, qui oraculum, expedien-
dae dubitationis aut periculi causā, consuluerunt. Ceterum λεγόμενον certe vitiosum est, nec convenit versui : nec ἥγαγον admodum placet, cum sensum commodum vix efficiat. χαλκὸν ἥγαγον foret constituere, condere oraculum, non consulere, ut interpretatur Gronovius. Melior est Bentleji interpretatio, cui illustrandae serviunt, quae ad illud τὸ δάκρυον εὐδὸν ἔγαυρις dicta sunt a Tollo ad Longin. p. 37. ERNEST.

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

Octavum tanquam Coroëbum.

Suidas : Κόροιβος, ὄνομα πόριον, καὶ μαρὶς τις μετρώει τὰ κύματα. Καλλίμαχος. τὸ ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.

Neque quibus in pube sunt pili.

Suidas : Κταις, τὸ ἐφ' ὧραιον, καὶ τὸ τριχῶν κάλλυττον. Καλλίμαχος. Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.

CCCIX.

Γέντα βοὺς μέλδοντες.

Artus bovis elixantes.

Suidas : Γέντα, τὰ μίλη. Γέντα βοὺς μέλδοντες. Καλλίμαχος. BENTL. Idem fragmentum est in Μέλδοντες, sed sine Callimachi nomine. ERNEST.

C C C X.

— Θειδ' τ' ἀλάλαγμα νομαίων
Δύναι —

Suidas: Ἐλελιῦ, ἐπιφθεύμα πολιορκιὸν τὸ ἐλελιῦ. Καὶ ᾧ οἱ προσίοντες εἰς πολέμον τὸ ἐλελιῦ ἐπιφθεύοντες τινος ἐμβολῆς κινήσεως, μήποτε καὶ τοῦ Καλλιμάχου. Θειδ' τ' ἀλάλαγμα νομαίων δύναι. BENTL. Non vertit hoc fragmentum Bentlejus, quia sensum commodum non videbat. Kusterus autem nihil dubitans vertit *clamoretem pastorem*. Nihil certi dicere licet, quia contextum ignoramus. ERNEST.

C C C X I.

Τὸ δ' ἐγκυτὶ, τέκνον, ἐκέρεσα.
Et ad cutim usque, fili, tondebās.

Suidas: Ἐν χρῶ. παρὰ δὲ Καλλιμάχου, Ἐγκυτὶ, ἐγγὺς τῷ χρωτός· τὸ δὲ ἐγκύτιον τέκνον ἐκέρεσα. Scribe ἐγκυτὶ. BENTL. Lexic. MS. Bibl. Reg. Par. Ἐγκυτὶ, ἀπὸ τῷ ἐγγύς· ὅπως Καλλιμάχος. Propius ad etymologiam. ERNEST.

C C C X I I.

Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον.
Deorsum autem vergens trutinā.

Suidas: Ἐπικλινὲς, ἐπιγίπτεις εἰς κλινόν. Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλιμάχος.

C C C X I I I.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.
Calcei, quos non putrefecit humidus mucor.

Suidas: Εὐρώς, ὑγρότης σισηπιῶνα. Καλλιμάχος· Πέδιλα τὰ μὴ πύσει νήχυτος εὐρώς. BENTL. Idem fragm. Suidas in Νήχυτος ἔρωσ respicit, ubi corrigendum εὐρώς, rectissime monet Cel. Ruhenkenius Ep. Crit. II. p. 40. ERNEST.

C C C X I V.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.
Trereas viros ducens.

Stephanus Byz. Τριπὸς, χαρίον Θράκης. καὶ Τριπὸς, Θράκιον ἴδιον. λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχου τῷ ποιητῇ, Τριπὸς ἀνδρας ἄγον. BENTL. Possis etiam scribere, idque malim, Τριπῶς. A Τριπὸς fit per analogiam Τριπῶς. ERNEST.

C C C X V.

Ναὶ μὰ τ' αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τ' σὺ Κροτωπιάδην.

Per memet ipsum juro, & per te Crotopiadem.

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκείνῳ γε παραλειφθῆναι, ἀλλ' ἐξαίρεται ἡ Ἀττικὴ χρῆσις ἢ διότις ἐπὶ μόνῃς αἰτιατικῇς τὸ ἄρθρον παραλαμβάνειν ὡς ἐν τῷ, τ' ἐμὲ, τοί σε αὐτίκα γένεσθαι καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τ' σε Κροτωπιάδην. χαρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἔρχαν παρίστην. BENTL. Plenius hoc fragmentum posuimus ex veteri Dionysii Thracis Commentatore ap. Valken. ad Ammon. p. 201. αἱ δὲ καλύμναι ἀσύνθετοι δικτακαὶ εἰσὶν ἄρθρον. Ἀττικοὶ δὲ τ' ἐμὲ φασιν, ὡς καὶ Καλλιμάχος. Ναὶ μὰ τ' &c. ERNEST. Dionysii Scholiastes ad verbum descripsit Apollonium Dyscolum Grammatica inedita. Putem bina Callimachi fragmenta esse, quae particula καὶ separantur. Certe si illa jungas, versus syllaba abundat. RUHNKEN.

C C C V I.

Ὁ δ' οὐκ ὄβειτ' αἴσυλα ῥίζων.

Ille autem non curabat iniqua faciens.

Grammaticus ineditus in Ἐπιμνησμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii v. Ἀξυλον. — Καλλιμάχος, ἢ τῷτο. Ὁ δ' οὐκ ὄβειτ' αἴσυλα ῥίζων. BENTL. Homerus Il. E. 403. habet οὐκ ὄβειτ' αἴσ. ρ. Putarem e Fr. Callimachi delendum, nisi idem scrupulus obstitet, qui n. 289. ERNEST.

C C C X V I I.

Ἀλκαίαις ἄφουσα —

Cauda prehensum extrahi —

Scholiastes Apollonii iv. vñ. 1614. Ἀλκαίη, κυρίως ἢ τῷ λέοντος ὀρέ. Καλλιμάχος δὲ κακῶς ἐπὶ τ' μυῖων τίθειν, Ἀλκαίαις ἄφουσα. lege ἐπὶ τ' μυῖων, de muribus, non muscis. Ἀφουσα, Doricum pro ἄφουσα, ab ἄφω. Hesychius: Ἐφουάμην, ἰφειλκυτάμην. BENTL. Nolle hanc conjecturam magno viro excidisse. Omnino legendum est cum Schol. MS. Bibl. Reg. ἀλκαίαις ἀφάσων, catenas constrictans, palpas. Apponam Scholiastae verba: Ὀλκαίαι δὲ λί-
Tom. I. Ll γf

γῆ τῆν τῷ πύγῃ ἑρῶν, κούρις δὲ ἰλκαία ἢ τῷ λέντῳ ἑρῶ, παρὰ τὸ δὲ αὐτῆς αἰς ἄλκην ἰλκαῖ. Ὅμοιῳ· ἑρῶ ἢ πλειράς τε καὶ ἰλκα ἀμφότερα θιν ρασιῖται. Καλλίμαχος· δι καυῶς ἐπὶ τῷ μωρῶν τίθειται· Ὀλκαίας ἀφάσων. H. Stephanus Ind. Thes. ἄλκαίαν de piscatum aculeo, non de cauda, intelligit. Sed rectius Bentlejus ἐπὶ τῷ μωρῶν, de murum caudis. Porro ἄλκαίς an ἰλκαίς scribendum sit, a veteribus Grammaticis dubitatum videtur. Ὀλκαία dixit Nicander Theriac. v. 123. αἱ δ' ὑπὸ τούτῳ Ὀλκαίαν ψαίμεναι, ubi Scholiastes ex correctione G. Arnaldi Lect. Gr. p. 10. Ὀλκαίαν δὲ τῶν ἑρῶν λέγει παρὰ τὸ ἰλκαῖ ὑπὸ τῷ ὅλῳ σώματι. Γράφεται καὶ ἄλκαίη καταχρηστικῶς· κούρις δὲ ἢ λέντῳ ἑρῶ ἄλκαίη καλεῖται. RUHNKEN.

C C C X V I I I.

Κάετ' ἀγαθὴ κυκμίς.

Perquam bona noctua.

Scholiastes Aristoph. Avib. p. 378. Κυκαβαῦ. τὰς γλαῦκας ἔτω φασὶν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κυκαβάς αὐτάς λέγουσιν. οἱ δὲ κυκμίδαι, ὡς Καλλίμαχος· Κάετ' ἀγαθὴ κυκμίς.

C C C X I X.

Ληκύθει' ἄμυσα.

Musa ampullacea.

Scholiastes Hephaestionis p. 20. Βόμβῳ ἢ γυνὴ) αἶσι τὸ λεγόμενον. διὸ καὶ Καλλίμαχος· Μῦσαι ληκυθίαν τὴν τραγοδίαν καλεῖ. lege ληκυθίαν vel ληκυθίαν. Scholiastes Pindari de Metris: Τροχαίαν δ' ἄμυσρον καταληκτικὴν, ἢ καὶ Εὐρυπιδίαν καλεῖται. Ληκύθῳ δὲ λέγει) ἢ ἄμυς τὸ τῷ Ἀριστοφάνει σπῆμα (vide Aristoph. Ranas, ληκυθίαν ἀπώλετο) ἢ ἄμυς τῷ τροχαίῳ βόμβῳ, ὃ καταλεῖ καὶ τὸ ληκυθίον, ἢ ἄμυς τῷ θρήνῳ βομβικῶν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν τραγοδίαν, ληκυθίον μῦσαι φησι. Pro θρήνῳ lege θρήνῳ quod Tragodiae proprium. unde Histriones Tragicī θρηνοίαι dicti sunt apud Demosthenem. Commentator vetus ad illud Horatii:

Projicit ampullas & sesquipedalia verba.

Hoc, inquit, a Callimacho transtulit. Nempe intellexit τὴν μῦσαι ληκυθίαν.

C C C X X.

Θῆς ὑατόεις.

Bestia aurita.

Eustath. A. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πρώτως καὶ Θῆς ὑατόεις παρὰ Καλλίμαχον ὁ ἐστίν. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ Θῆς ὑατόεις ἡγυι ὑατός, ταύτης ἐστίν, παρὰ Καλλίμαχον.

C C C X X I.

C C C X X I.

Αἶγιθ[Ⓢ] ἀμφιγυήεις.

Caprimulgus utroque pede claudus.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἶγιθον αἶγα θηλάζειν προσπιτόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσσηγορίαν εὐλαφῆσαι. ἢ δὲ μαστὸν, ὅθεν αὖ ἐκλύσθ, ἀπὸ τυφλῶδ' ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρυσιν. Ὅθεν καὶ Καλλιμάχ[Ⓢ] ὁ ἐν τῷ Αἰγυπῷ περιτρεφόμενος εἶπαι βυλόμαχ[Ⓢ], ἔφησε, προείπας ὑπερὶ ἄλλου τινος ὄρνεος, Αἶγιθ[Ⓢ] ἀμφιγυήεις. Οὐ σάξ[Ⓢ] ἢ αὐτῷ ὁ λόγ[Ⓢ]. Ἐστὶ γὰρ σὺν ἀμφοτέρω χωλόν. Τὸ δὲ Ἀμφιγυήεις ἢ τοιούτων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τῷ Ἠφαίστῳ (ἢ), ὅτ' αὖ ἐκατέρως ἢ καχευλωμέν[Ⓢ]. Περὶ μὲν οὖν Καλλιμάχου, ἀπὸ τῶ ἀπίθανον, προήχθησαν εἰπεῖν.

C C C X X I I.

Ἰερα[Ⓢ] Ἡλιν

Sacram Elin.

Pindari Scholiastes, X. Olymp. 51. Ἰερὰν δὲ τὴν Ἡλιν ἀπὸ τῶ Πίσκου, καὶ τὸ ἐν Πίσκῳ δὲ Δίῳ, Ἡλῶν ὡς Καλλιμάχ[Ⓢ].

C C C X X I I I.

Ἄ πάντα συνάγειρας.

Hesychius A. τὸ ἄ φεισπασθὲν δηλοῖ εἶδη, ὡς παρὰ Καλλιμάχου, ἄ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum: Ἄ πάντας ἴνα γῆρας. Manca est sententia; neque quidquam ex his certo constitui potest. BENTL. Scholiastes Platonis ineditus ad Hippiam Major. quem Suidas v. Ἄ sine ulla scripturae varietate descripsit: Ἄ φεισπασθὲν δηλοῖ εἶδη. Καλλιμάχ[Ⓢ] ἄ πάντας ὡς γῆρας. RUHNKEN.

C C C X X I V.

Ἰεας, Iris fluvius.

Etymol. Magn. Ἄλως, πεταμένους Παφλαγονίας κατὰ Οἰνόπην, Ἰρσ δὲ αὐτὸν λέγει Καλλιμάχ[Ⓢ].

C C C X V.

Ἄωροι. Efferi.

Etymol. Magn. Ἄωροι — Καλλιμάχῳ κατὰ μεταλήψιν τῶν ἀγριῶν. Ἄωροι γὰρ τὸ ἄμων. τὸ δὲ ἄμων, ἄγριοι. BENTL. Nempe, ut vis verbi ἄωρα, ita compositi ἄωρῳ vis variat: ut bene docet magnus Hemsterhus. ad Thomam Mag. p. 136. Sed Callimachus non primus ita. Fortasse eorum Grammaticorum sententiam sequeretur, qui, ut tradit Eustathius, & Pseudodidymus ad Homerum Od. M. 85. ἄωροι interpretabantur ἄμωι, ἄγριοι. add. Int. ad Hesych. in h. v. ERNEST.

C C C X X V I.

Γραυίς. Vetula.

Etymol. Magn. v. Γράδιον. Γραυίς γραυίδῳ παρὰ Καλλιμάχου.

C C C X X V I I.

Ἐπιτάξ. Compendiarie.

Etymol. Magn. Ἐπιτάξ, παρὰ Καλλιμάχου, ἐπιρήματα. συντόμως. Helladius in Chrestomathia: Τὸ ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχου καὶ Ἀράτου κεκρῆναι διὰ τὴν ὀρίσιν μίλλοισι κατ' ἀποβολὴν τ' ἐπὶ τέλει μακρῶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ χάρις χάρισ. BENTL. Etymologus non dicit, Callimachum pro συντόμως posuisse, sed in Lexico Rhetorico tradi, Comicos ponere solere pro συντόμως, Tragicos pro μακρῶς: quod est a significatione καθιξῆς. Virgilius: ordine longo. Sed ipsa verba adscribam: Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχου ἐπιρήματα, κατὰ τὴν ἐπιτάξιν μίλλωτα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεγικὸν εἶδον τὴν λέξιν σημαίνουσαν συντόμως, κομπικῶς. — ἔχ' ὡς οἱ Τραγικοὶ μακρῶς. Apud Aratum porro (vf. 380.) est καθιξῆς, κατὰ τάξιν, ut recte interpretatur Scholiastes. ERNEST.

C C C X X V I I I.

Ἴσῳ. Aequalis. ἰ breve.

Etymolog. Magn. Ἴσῳ, παρὰ τοῖς ἱσοποιοῖς λέγεται καὶ συντοκαλῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχου. BENTL. Etymologus habuit in mente locum in H. in Dianam vf. 253. Res ipsa pervulgata. ERNEST.

C C C X X I X.

Λίες, Λίεσιν. Leones, leonibus.

Etymol. Magn. Λίς, ὁ λίων, τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχου
λίς, καὶ λίεσιν, ὡς ρούσιν.

C C C X X X.

Ὀργάδα. Terram aquis irriguam.

Etymol. Magn. Ὀργάδα Καλλιμάχος φησι λόγιαξ, τὴν μελάγγ-
γυον καὶ ἑυδρον γῆν. BENTL. Sane haec propria significatio ὀργάδος
videtur; nam & ὀργᾶν proprie est *turgere bonis succis*: atque in-
de ceterae verbi significationes ducuntur. Sed in Etym. MS.
Bibl. Reg. Paris. pro Καλλιμάχῳ est Κόμανθῳ. Comanus fuit
Grammaticus, qui Homerum interpretatus est, auctore Apol-
lonio in Syntaxi. Igitur Callimachi nomen per errorem in Etý-
mol. M. irrepsisse videtur. ERNEST.

C C C X X X I.

Πλειότερη. Plenior.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ παρὰ Καλλιμάχου πλειότερη, ὃ
παρὰ τὸ πλείον πεποιήται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖον. BENTL. Cur Calli-
machum potissimum auctorem citaverit Etymologus, non video,
cum sit etiam apud Homerum, & alios antiquiores poëtas. ER-
NEST.

C C C X X X I I.

Ἐκοσμήθη. Ornati sunt.

Scholiastes Theocriti Id. 7. Ἐφίλαθον, ἐφιλήθησαν ἢ φιλήνται.
ἵτι δὲ Λαόλικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθον. Καλλιμάχῳ δὲ τῷτε παροξύνη.

C C C X X X I I I.

Μάγνησα. Magnessa.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μά-
γνησα.

C C C X X X I V.

Τριπέτηλον. Trifolium.

Scholiastes Nicandri: Τρίφυλλον Καλλιμάχῳ καλεῖ τριπέτηλον.
BENTL. Hoc quoque non erat in fragmentis ponendum, cum
clarum sit, respici H. in Dian. vf. 165. ERNEST.

C C C X X X V.

Ἐρρά. Aper.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐρράν, τῷ κριῦ. ὁ δὲ Καλ. λιμαχ. λίγῃ τῷ κατῷ. παρὰ τὸ ὄρεον τὸ ὄρεον. BENTL. v. Interpr. ad Hesych. in Ἐρράς. ERNEST.

C C C X X X V I.

Ἀμφίδυμ. λιμήν.

Portus utrinque ingressum habens.

Scholiasfes Apollonii iv. v. 982. Ἀμφιλαφὶς ἄλῃ, ἀμφοτέρων ἐπιτηδίων πρὸς ὄρεον ἔχουσα. Καλλίμαχ. δὲ ἀμφίδυμον εἶπε ἢ ἀμφιλαφὶ λιμήν. Corrigenus Hesychius: Ἀμφίδυμ., ἐξ ἐκατέρου μέρους εἰς δυσὶν ἔχον. leg. εἰσδυσιν ἔχον. BENTL. Planius rem exponit, & verum substantivum tradit Scholiasfes ined. Dionys. Perieg. 495. καὶ δύο λιμένας ἔχει ἡ Φαιακίς, ἢ ἢ Ἀλευόν, ἢ δὲ Ἰλλυ. δύο φρεῖ Καλλίμαχ. ἀμφίδυμ. Φαίαξ. ERNEST.

C C C X X X V I I.

Φθοίαι. Placentas.

Scholiasfes Aristoph. ad Plut. Ἀττικοὶ μὲν μισοσυλλάβους, αἱ φθαῖ. ὁ δὲ Καλλίμαχ., φθοίαι, ἀντὶ τῷ πλακύνταις, πύρματα.

C C C X X X V I I I.

Ἀδμολίη. Ignorantia.

Suidas: Ἀδμολία, ἡ ἀγνοία παρὰ Καλλιμάχου. Hesychius: Ἀδμολία, ἀγνοία, ἐλγυρία, ἀγνοία, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμολίη, παρὰ τὸ εἶδν, τὸ γινώσκω, ἰδμεν, ἰδμενία καὶ ἰδμενία, καὶ σιγῇ καὶ τραπῇ ἀδμολίη, ἡ ἀγνοία.

C C C X X X I X.

Ἀριθρῆσαι. Numerare.

Suidas: Ἀριθρῆσαι, μετῆρσαι, ἀριθμεῖν, παρὰ Καλλιμάχου. BENTL. Hoc verbum suspicabatur Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 39. pertinere ad H. in Cerer. 87. ubi hodie est ἀριθρῶ. Exempla verbi alia notat vir doctissimus l. c. ERNEST.

CCCXL

C C C X L.

Ἀπειρώ. Absentia.

Suidas: Ἀπειρῶ, ὥσπερ Σαπφῶ, παρὰ Καλλιμάχου, ἢ ἀποδημία.

C C C X L I.

Ἀπότρεχα. Impuberem.

Eustath. Odyss. Θ. vi. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποθρόμους καλῶσι, ἀφ' οὗ τὸ μηδὲ πῶ ᾧ δρόμου κοινὸν μετέχουσιν. ἔτι δὲ καὶ Καλλιμάχῳ ἀπὸ τριχῶς τ' ὠνέου ἴφη.

C C C X L I I.

Ἦα. Eram.

Eustath. Odyss. ε. p. 543. Δέγν' δὲ Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώμενοι τῷ ἴα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὡς Ἀσιανῆς, καί μιν δὲ παρὰ Καλλιμάχου.

C C C X L I I I.

Ἀπυλος. Ulcus.

Eustath. Od. P. p. 672. Ἐλαῖ, λύσις συνταχίας, κατὰ τὴν σοφίαν. ὅθεν μεταλλάξαντες Καλλιμάχῳ ἄπειλ' τὸ ἔλα' φασί, παρὰ τὸ μὴ πηλάζειν.

C C C X L I V.

Περικληρόναιτις. Complexi ulnis.

Suidas: Περικληρόναιτις, ἀπὸ πηλὸν ἔλκρον παρὰ Καλλιμάχου. BENTL. v. ad H. in JOV. 46. ERNEST.

C C C X L V.

Ναυσάμειος. Animadvertens.

Suidas: Ναυσάμειος, νῆσας, γνῶς παρὰ Καλλιμάχου. BENTL. Mirifica est, ut multae aliae, de hoc loco & verbo ratiocinatio Dawesii, Graece doctissimi alias viri, in Miscell. Crit. p. 101. In Theocriti Idyll. XXVI. 264. est verbum ναυσάμειος. Hoc verbum autem Suidas tribuit Callimacho; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet, ut merito dubitari possit, annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum

critum auctorem praefert, Suidae temporibus sub Callimachi nomine circumferretur. Haec posuisse, est refutasse. De verbo *ῥῶσαι* vel *ῥῶσαι* dictum in Excurs. ad H. in Jov. 87. ERNEST.

C C C X L V I.

Πυρίπτοον. Ignem spirans.

Aeschyli Schollastes Prometh. vf. 371. de Aetna; Πυρίπτος ζῆ-
λης] ἴδου ὁ Καλλιμάχῳ πυρίπτοον φησι. Nescio quorsum perti-
neat πυρίπτοον. Videtur legendum πυρίπτοον.

C C C X L V I I.

Ἵδατοσύδνη. Hydatosydne.

Eustath. Iliad. Δ. p. 332. Τοῦτο δὲ καὶ Ὀμηρικὴ Ἄλυσσος, καὶ
ἡ τῷ Καλλιμάχῳ Ἵδατοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηίδων. Idem in
Iliad. Υ. p. 1278. Ἔσκε δὲ Νηρηΐδῳ ἰσομα ἴδαι, ὡς τῷ, Φῶκαι
νέσσοις καλῇ Ἄλυσσος. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἰς αὐτὴν ἵπθιτο. Καλλι-
μάχῳ δὲ ἄλλως ἰσομάσαι θαλάσσης, αἶψῃ αἰῶνῳ, Ἵδατοσύδνη λέγῃ
μεταποιήσας.

C C C X L V I I I.

Ἀκταίην τις ἔνοικεν. Actaeam aliquis inhabitabat.

Eustath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἄρσενος κατὰ παραγωγὴν ἀρσεναίου
φασί, καὶ προνομὴν προνομαίου, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντῳ, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην,
ὡς ἐπὶ Ἀττικῇ, παρὰ Καλλιμάχῳ. Iliad. Δ. p. 362. Προνομὴ, προνομία
ἐπὶ ἐλέφαντῳ, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταίη ἐπὶ Ἀττικῇ παρὰ Καλλιμάχῳ. BENTL.
Particula versus servata est in Etymol. MS. Bibl. Reg. Paris.
Ἀκταίη, πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τὴν παραθαλάσσιον καὶ Καλλιμάχῳ Ἀκταίη
τις ἔνοικεν. Scrib. Ἀκταίην. ERNEST.

C C C X L I X.

Ἐλαχός. Parvus.

Eustath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίον, πᾶσι καὶ ἐλαχὺς, ὅ,
κατὰ Καλλιμάχον, ἐλαχός, ἐλαχίον, ἐλασσον. Idem Odyss. Θ. p. 291.
Ἐλαχίς, ὃ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C L.

Ἐννόπιον Μαραθῶνα. Humidum Marathonem.

Suidas: Μαράθῃν, τόπος Ἀθήνῃσι διὰ Μαράθῃν, οὗ Ἀπέλλαν. τῶτον Καλλίμαχος ἐπὶ τῇ λυγῇ, τῇ δὲ δι' αὐτὸν ἢ ἰνυδρον.

C C C L I.

Μοψοπία. Mopsopia.

Stephanus Byzantius: Μοψοπία, ἡ Ἀίτικα διὰ Μόψοπον. Καλλίμαχος.

C C C I I.

Χρεμετᾶ. Sonat.

Hesychius: Χρεμίδα, ἡγῆ, ὡς Καλλίμαχος. Recte emendaverunt viri docti, ex iis, quae proxime sequuntur: Χρεμετᾶ, ἡγῆ. Nisi malis χρεμίδα, ἡγῆ. Sonus.

C C C L I I I.

Ἀοζοί. Famuli.

Hesychius: Ἀοζοί, μάγυροι, ὑπερίται, θράπτοις, ἀπόλυτοι. Καλλίμαχος.

C C C L I V.

Θύα. Aromata.

Hesychius: Θύα, ἀρώματα, κόπριοι. ὕνι, τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος.

C C C L V.

Κόππα. Cappa litera.

Hesych. Κάππα. τῷ δὲ τὸ ἐλάχιστον. σὺν αὐτῷ γὰρ. καὶ παρὰ Καλλίμαχον γράφει κόππα, τὸ ἀνιστραμυρῶν ῥ ὡς ὁ μυκτηρισμός. Locus depravatissimus; Principio, legendum; κόππα, inde pro κόππα lege κόππα; & τὸ ἀνιστραμυρῶν ῥ καὶ χαρακτηρισμός. P inversum sive q Koph Phoenicum, nota equorum femoribus inusta. Idem Hesych. Κοππατίας, ἵππος κοππατίας, ἐπιτυπυρῶν ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὃ ἐστὶν ἀνιστραμυρῶν ῥ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiastes Aristoph. ad Nub. p. 59. Κοππατίας τῆς ἵππους οὐκ ἄλλαν, ὡς ἐκκοππατίας τὸ π φοιχῶν, ὡς σαμφορίας τῆς ἐγκοππατίας τὸ σ. τὸ γὰρ

σ καὶ τὸ ἡ χαρμασόμενον εἰς ἔλεγον. Lege : τὸ ἡ σ σημεῖον χαρμασόμε-
νον εἰς ἔλεγον. Probare possem ex Hesychio, Suida, Eustathio :
si hic esset locus. Vide praeclaram Scaligeri dissertationem in
Eusebianis : qui tamen haec nostra non occupavit. BENTL. Add.
Buhierium de prisca. Gr. & Lat. lit. p. 568. b. 570. b. ERMEST.

C C C L V I.

Καιρωτείδης. Textrices.

Eustathius ad Odyss. H. p. 273. Καῖρ^Θ καὶ καιρῶμα, τὸ ἀν-
πλοῖμα, ὃ σὺν σήμοις συγχύεται. ἔξ ἧ καὶ καιρωτείδης ἢ καιρωτίδης
παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἰρίδας καιρωτίδης εἶσι Καλ-
λίμαχ^Θ. Hesychius : Καιρωτίδης, ἰργαστίδης. ubi ex ordine li-
terarum apparet legendum esse Καιρωτίδης. Sed vera scriptura
est Καιρωτίδης. Καίρῳ, καιαίρῳ, καιρωτίς. ut ἰεσιφῶν, σιφαιω-
τίς, & similia.

C C C L V I I.

Καταειρήν.

Hesychius : Καταειρήν, ἰερίην, δαριεῖν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ χά-
λαζαν.

C C C L V I I I.

Πυλιῶνς.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλιῶνας, in-
quit, παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C L I X.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ χακῷ.

Magnus liber est instar magni mali.

Athenaeus lib. 3. c. 1. Καλλιμάχ^Θ ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βι-
βλίον ἴσον ἔλεγον εἶναι μεγάλῳ χακῷ.

C C C L X.

Πτωχῷ πέρα ἢ πῖμπλαται.

Pera mendici non impletur.

Zenobius in Proverbiis : Πτωχῷ πέρα ἢ πῖμπλαται. Τότε παρὰ
Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῷ ἀπλήτῳ ἔσται πτωχῷ. BENTL. Zenobius non ipse
Cal-

Callimachi verba dedisse, sed eorum sensum tantum expressisse videtur. Callimachus enim, ni fallor, hanc sententiam Jambo concluderat, qui depravatus legitur apud Suidam T. III. p. 226. & in App. Proverb. Var. p. 304. Πτωχὸν πῦρα καὶ πύρραλα). ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῶν αἰῶν. καὶ, Πτωχὸν εἶλαι αἰεὶ κεναί. Kusterus, prava Hesychii glossa (Οὐλαῖς, πῦραι, δούλακαι) in fraudem inductus, corrigere instituebat: Πτωχὸν οὐλαῖς αἰεὶ κεναί. Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum sit: — Πτωχὸν δούλας αἰεὶ κενή. in Hesychio: Οὐλαῖς, πῦραι, δούλακαι. Rarior est forma δούλας. Alteram δούλακ ex MS. Regio redde Theopompo apud Athen. II. p. 77. F. quamvis apud Longin. II. I. §. 42. p. 224. ubi idem locus occurrit, δούλακ legatur. RUMMKEN.

C C C L X I.

Γέλλας. Gellas *fluvius*.

Scholias Pindari II. Olymp. Παρὰ Γέλλα τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ ῥοεῖ, καὶ Καλλιμαχῷ μύμνη).

C C C L X I I.

Ἵλλης. Hyllensis *mulier*.

Steph. Byz. Ἵλλα, ἱόν. Ἵλλυρην, καὶ πόλις Ἵλλη. τὸ ἱόν. Ἵλλο λίος, καὶ δούλας Ἵλλας, καὶ τῷ Καλλιμαχῷ Ἵλλης Ἵλλιδος.

C C C L X I I I.

Cicero Tusculanarum Quaestionum lib. I. Quanquam non male ait Callimachus, Multo saepius lacrymasse Priamum, quam Troium. BENTL. Verba Graeca, sed sine numeris legitimis, sunt apud Plutarchum, Consolat. ad Apollon. p. 113. E. μῖνον γὰρ ὄντας Τρωῖας ἰδὲ αἰσῶν, ἢ Πρίαμον. ERNEST.

C C C L X I V.

Δελφίη. Delphyne.

Scholias Apollonii II. vi. 708. Οἱ μὲν δὲ Δελφίης κλίσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ δελφίη θηλυκῶς. Ὅτι δελφίης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸν Δελοφῶν χρηστῶν, Διαιδῶν καὶ Καλλιμαχῷ ἴστω. Διαιδῶν δὲ αὐτὴν φησὶν εἶναι θηλυκῶς καλεῖσθαι δελφίην αὐτὴς δὲ Καλλιμαχῷ, BENTL. v. Dacieria ad H. in Del. 90. ERNEST.

CCCLXV.

Scholiasles Theocriti Idyll. 13. Ἐχρήτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς
παῖσι, διδασκούς παρά τῷ Σκυθῇ Τούτῳ, ὡς ἰστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ
Καλλίμαχος.

CCCLXVI.

Scholiasles Theocriti Idyll. 4. ex Cod. MSto citante If. Casaubono in Theocriticis (ut ille nominat, sed rectius Theocriteis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶσις ἐπιφόροι πρὸς τὰς συστίας καταγιοῖντες, καὶ Καλλίμαχος. δηλοῖ. Pro καταγιοῖντες emendat Casaubonus: κατ' ἄγρως οἶτες. Sed sine dubio vera correctio est, καὶ λάγνοι οἶτες.

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Ἀλιμῶς, δῆμος Λεωτίδου φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν γνίσκει.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρου, ἡσ, ἢ τῷ ἱερῷ λόγῳ) λέγει Πάρου τῷ Περσέϊ ἀνδρὶ Ἀρκαδῷ ἔχον, ὡς Καλλίμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Ἀλικάρταος] Αὐτὸς δὲ ὁ Ἀίδης ἐν Τροίᾳ μετακίσει, λαβὼν τὴν Δυμῶνιν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. MSS. habent Δύμωιν; ut ipse Stephanus in Δυμῶν. Tamen & apud Athenaeum quoque scriptum est Δυμῶναια. p. 392. Πρατίνας ἐν Δυμῶναις ἢ Καρυατίσι. Ubi male Casaubonus pro Δυμῶναις reponit Λακαίνας.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραιῶν ἵνα λέγῃσι, τὸ ἰδὲ τῷ Θεβαίῃς καλεῖσθαι ἰδ. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, αἱ εἰς ἑστὲ καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXI.

Athenaeus lib. 2. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τῷ Ἀδωνι ἐν Θριδανίῃ κρύψῃ, ἀλλογομένη τῷ ποιητῶν, ὅτι Ἀδωνίς ἦεν πρὸς ἀφροδίταις αἱ συνήθως χρῶμαί τοι θριδανί.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κρήτῃ ἡσ ἀτυχίας τῷ ἔσθῃ, οἰκτρῶς καὶ ἐπιδύως ἀπύθων, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἐβῶ εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἰσοῦν, μὲν κινάρας πρὸς τὰς ἄλλας ἵσαι, καὶ αἰνυμένῃ, καὶ ἰγκυμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτῶν τὰ Διόνου μύθη, ἃ ἰσπάρησαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ οἷσι αὐτῷ παρίητο, ἰμβυκαλότες αἰς λίσσηται. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρίητο, ὡς φησι Καλλίμαχος.

CCCLXXV.

Scholiasfes Apollonii lib. I. vñ. 117. Ἀσπὸς ἐκτραυμένη ὑπὸ Διὸς, διώκει αὐτὸν Ἀἴς τὸ ἰερακίον τῷ θυγατρὶ αὐτῇ Λίγνῃ, ὡς Καλλίμαχος φησι.

CCCLXXVI.

Scholiasfes Apollonii lib. I. vñ. 761. Οἱ ποιηταὶ τὰς τετρατάδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναι φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος. τὰ δὲ διὰ τῶν Σηρίων γῆς εἶναι ἴφα.

CCCLXXVII.

Scholiasfes Apollonii iv. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται ἢ Ἀἴας Ταναΐδης ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸν πλῆν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκυθίαις ἰσοῦν, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiasfes Euripidis Hippol. vñ. 979. Σκυριανίδης πύρραι καλῶν, ὅτι τῷ Σκυριανῷ, ὡς τὴν χειρὶν ἔτριψεν, ἢ μύμνηται Καλλίμαχος. BENTL. Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 49. corrigit Σκυριανίδης πύρραι καλῶν, ὅτι τῷ χειρὶν, ὡς τὸ Ἀχιλλεῖα &c. & refert ad H. in Del. 104. Sed si Callimachi mentio propter Chironidas rures, scribendum foret ὦν, non ὦ. Nunc clarum est ad hominem pertinere traditionem Callimachi, nempe ad famosum illum Scironem. ERNEST.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum; Αἰτάρ. οἱ μὲν ὦν ἐξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρυνοσι. Scholiasfes Homeri Γ. Iliad. Ζητιῖται πρῶτον, πᾶς δὲ τὸ αἰτάρ σύνδισμον προφραζ. ἐξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασιν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

C C C L X X X.

Servius ad Virgillum Eclog. x. *Callimachus Aganippe fontem esse dicit Permessi fluminis*. Scholiastes vetus ad Juvenalem Sat. vii. *Aganippe locus in Boeotia Musis sacer: Callimachus tamen dicit fontem esse Permessi fluminis*. BENTL. Refer ad librum *ᾠδῶν ποταμῶν* sup. p. 473. ubi ipse Bentlejus jam Servii locum dedit. RUHNKEN.

C C C L X X X I.

Theocriti Scholiastes Idyll. xiii. *Φησὶ Καλλίμαχος, ὅτι βασιλείᾳς τῆ Ἀρακζόναι ἦσαν θυγατρὶς, αἱ Πλειάδες προσγγυιόσσαν. πρῶτον δὲ αὐταὶ χοαῖαι καὶ παυρυχίδαι συνεήσαντο κερθνίσσασθαι.*

C C C L X X X I I.

Scholiastes Pindari iv. Olymp. *Ὁ μὲ Πίνδαρος τῇ Τυφῶνι φησὶ ἐπικαίδαι τὴν Αἴτην, ὃ δὲ Καλλίμαχος τῇ Ἐγκυλάδῃ. Sed Hymno in Delum, Briareo ait Aetnam incumbere, non Encelado:*

*Ὡς δὲ ἐπὶ Αἰτναίῳ ἔριος πυρὶ τυφομόω
Σιόσται μυχὰ πάντα, κατυδαίω γίγαντος
Εἰς ἱέρην Βριαρῆος ἐπαμίδαι κυμνίω.*

C C C L X X X I I I.

Scholiastes Homeri Iliad. B. Φυλίδας, ὅς τις τὸ Δυλίσχιδος ποτὶ ἀπυκίδου, ἀλλὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τὸ πατρὸς Αὐγυῆς πρὸς Ἡρακλῆα *ᾠδῇ τῷ μινδῷ, ὃν ἐκέχιστο παρήκω τῇ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγυῆς, αἱ καὶ αὐτὴ τὰς ἐπαυλίας μετὰς ἑσας τὸ κόρυς τῆ βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. A. Ἡρακλῆς προτάξας Εὐρυπύδῃ ἀνταράξας τῇ Αὐγυῇ κόρυον. ἀπαιτῆντι δὲ αὐτῷ τῷ μινδῷ σὺν ἀπυκίδῃ, λόγῳ ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν παταγεῖν. Φυλίδας δὲ ὁ τῆς πατρὸς γυνώσκων κατέρπει τὸ πατήρα. Ὁ δὲ ἀγανακτῶν ἐξέβαλεν αὐτὸν τὸ χῶμα. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατιωσάμενος, Ἥλιν ἐφόρῃσι, καὶ μεταπημφάμενος τὸ Φυλίαν ἐν Δυλίσχῳ παραδίδουσι αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλεγονόμοις δὲ ἔσται ἀλλὰ τὸ πολλὰς ἐν τῷ πολέμῳ συνιθῆναι. Ἡρακλῆς συγκατέλειπε τὰς τῷ τιτυλιντοκίῳ γυναικῶν τῷ κρατῷ, ἕως δὲ πολλῶν γυναικῶν, ἵδμεν δὲ τὸ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶν, καὶ αὐτὸς πρῶτος τῷ ἀγῶνι ἤψατο. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.*

C C C L X X X I V.

Scholiastes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖα *ᾠδῇ τῷ Ἀττικῇ ἱφιλοσίμῳ. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῷ ἀκροπόλει τῷ Ἀττικῇ πρῶτος τῇ τριακῇ, κύμα θαλάσσης ἐπαύσει ἀναδεδῶναι, Ἀθηναῖα δὲ ἱλαίαν. πρῶτος δὲ αὐτῶν γινώσκων Κίραρ, ὃ τῷ τόπων τῷ Ἀττικῇ βασιλεῖς, τῇ θύῃ προσώμεν τὴν χώραν, αἰδῶν ὅτι θάλασσε μὲν ἐν πατταχῷ, τὸ δὲ φυτόν τῷ ἱλαίᾳ ἰδίῳ Ἀθηναῖς. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.*

CCCLXXXIV.

CCCLXXXV.

Scholias tes Homeri Iliad Σ. Ζεύς Καλλιεύς τ' Λυκάωνος ἀπαθὲς ἐμίσγειτο αὐτῇ λαιβάων Ἥραν. ἐπὶ γυνῆσσι δ' ἡ Ζεὺς μαστέβαλλον αὐτῇ εἰς ἄρκετον, καὶ ὡς θύοιεν Ἀρτίμυδι προσέταξε τοξεύσαι. Ζεὺς δὲ εἰς ἄρκον αὐτῇ ἀνέμωκεν, πρῶτην κατηγίσει. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχου.

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poëtico Astronomico cap. xviii. *Callimachus autem ait, quod desierit venari & colere Dianam, in quam supra speciem diximus, eam Dianam convertisse: De Hippe Chironis filia in equam conversa.*

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. xxxiv. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Dianae vim voluit afferre, ab ea sagittis esse confixum, & ad sidera propter venandi consimile studium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Hesiodum p. 12. Ἐν κακὸν ἀμφωγαπῶντες] Μυμφεται ἡ Ἥσιδος οἱ ὄφει Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικῆς ἰχθύσας. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλιμάχος αἰγιάται 213 τὸ αὐτό. BENTL. v. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 42. ERNEST.

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Ἐκάλεν δὲ τὴν ἀνοίτῃς ὕμνῳ 213 τὴν Ὁμήρου ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλιμάχου θαυμάζον ἴσκει. BENTL. Ad Πίνακας παντοδαπῶν συγγραμμάτων referendum esse, supra ostendimus p. 440. RUHNKEN.

CCCXC.

Tatianus apud Eusebium Praep. Evang. lib. x. Περὶ μὲν τ' Ὁμήρου ποιήσεως γένος τε αὐτῆς καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἡμῶν, προσεινύησαν πρὸς βότατοι μὲν Θιαγίης τε ὁ Ἑγγῆος, κατὰ Καμβόση γεγονώς, καὶ Σημοφόρος ὁ Θάσιος, καὶ Καλλιμάχος ὁ Κολοφώνιος. Ἡρόδοτός τε ὁ Ἀλικαρνασσέως, καὶ Διονύσιος Ὁλύμπιος. καὶ δὲ ἐκείνους Ἐφωρος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μωγκελίδης τε καὶ Χαμαιλιάνι οἱ Περιπατητικοί. Ἐπειτα γραμματικοί, Ζηρόδοτος, Ἀριστοφάνης, Καλλιμάχος, Κράτης, Ἐρατοδότης, Ἀρίσταρχος, Ἀπαλλόδοτος. Ex hoc loco Vollius in libello posthumo de poetis laudat *Callimachum Colophonium*: sed lege apud Eusebium Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur

tur apud ipsum Tatianum. Sed hoc video doctissimum Jonsum ante me animadvertisse.

C C C X C I.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρήτες αἰὲ ψινυται. καὶ ἡ τάφος, ὃ ἄνα, εἶναι

Κρήτες ἐγκτεῖναιτο. σὺ δ' εἰ θάνατος.

Πεταύων, Καλλιμάχου, ταῖς γυναιξὶ τῷ Διὶ, ἀπειρὺς αὐτῷ τῇ τάφῳ.
καὶ νομιζοῦν ἐπισκιάζειν τὸ ἄλγος, καὶ τοῖς ἀγνοῦσι καρούσις τὸ τοῦ αἵματος.

BENTL. Hunc locum in Fragmentis positum miror. Sunt enim notissimi versus ex H. in JOV. RUHINKEN.

C C C X C I I.

Plinius, Historiae Nat. lib. III. c. XXI. *Pars ejus (gentis Liburnorum) fuere Mentores, Hymani, Encelaeae, Buni, & quos Callimachus Peucettias appellat.*

C C C X C I I I.

Ibid. c. XXVI. *Inter quam (Corcyram) & Illyricum Melita; unde Catulos Melitaeos appellari, Callimachus auctor est.*

C C C X C I V.

Idem lib. IV. c. XII. *Ipsam (Andron) Myrsinus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimachus Lasiam; alii Nagnariam, Hydrussam, Epagrin.*

C C C X C V.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacho Agatbussa appellata.*

C C C X C V I.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat, Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mimallida, Heraclides Sophonum & Acyton.*

C C C X C V I I.

Ibidem: *Samothrace; Callimachus eam antiquo nomine Dardanium vocat.*

C C C X C V I I I.

Idem lib. V. c. IV. *Ab his non procul a continente palus vastis omnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacho, & citra minorem Syrtin esse dicta.*

C C C X C I X.

C C C X C I X.

Idem lib. VII. c. XLVII. *Consecratus est viciis sentiensque oraculi ejusdem (Delphici) jussu, & Jovis Deorum summi adstipulatus Eubymus pytha, semper Olympiae victor & semel victus. Patria ei Locri in Italia. Ibi imaginem ejus, & Olympiae alteram, eadem die tactam fulmine, Callimachum, ut nihil aliud, miratum vi deo: ad eumque jussisse sacrificari, quod & vivo facilius & mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuisse Diis.*

C C C C.

Plinius XXV. c. XIII. *Erigeron: Nomen hoc Graeci dederunt, quia vere canescit. Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

C C C C I.

Etymologicon Magnum: Ἀπόλλων &c. βαρύνεται, ἢ μὴ ἔχειται, ἀμπιλῶν, μηλῶν. Σοσηροῖσται δὲ Βαυλῶν καὶ Μιμαλλῶν. ὅτε Καλλιμάχῳ. Idem: Μιμαλλῶνις ἐκλήθησιν κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμηῖσθαι τὰς ἀστέρας. ἦτοι 2/3 Μακεδονικῆν ἰσορίαν, ἥτις κῆται ὡς τοῖς Καλλιμάχῳ. Pro Μιμαλλῶνις vera lectio Μιμαλλῶνις. BENTL. Historia refertur a Polyæno IV. 1. ubi Vir maximus sagaciter adnotavit: *Videtur hæc historia a Callimacho sumpta: quod innuit Auctor Etymologici in voce Μιμαλλῶνις. Materies Αἰτίοις Callimachi convenientissima: quare vix dubitem in Etymologo reponere ἐν Αἰτίοις* accedit, quod illa citandi ratio ἐν τοῖς Κ. sit insolens. HERMSTERH.

C C C C I I.

Etymologicon Magnum: Κραιῖτες, τόπῳ Μιλίτη, ἀπὸ τῆς ᾧ Ἀπόλλωνα κίρατα τῷ ἄρρῳ τράγε τῷ ἀμειλιγμένῳ ὑπὸ αὐτῷ πῆξαι ἐαυτῷ, ὡς Καλλιμάχῳ.

C C C C I I I.

Etymol. Magnum: Τριτίον θυσίαν, Καλλιμάχῳ, τὴν ἐκ κριῖ καὶ ταύρου καὶ καπρῷ. Photius in Lexico inedito: Τριτίον, θυσίαν. Καλλιμάχῳ μὲν τὴν ἐκ κριῖ, ταύρου, καὶ καπρῷ. Ἰερῷ δὲ, ἐν μὲν Ἀπόλλωνι ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑπὸ ἄρρῳ, πάντων τριτῶν.

C C C C I V.

Scholiasfes Apollonii II. vñ. 4. Μελίαν φησὶ αὐτὴν, 2/3 τὰ τοιαῦτα ἢ Νυμφῶν, Μελίαις καλεῖσθαι, ἀπὸ Μελίαις ἢ Ὀκταῖον, ὅς φησι Καλλιμάχῳ.

Tom. I.

Mm

CCCCV.

C C C C V.

Scholiasfes Euripidis Phoeniss. vf. 858. Κατ' ἐκαλὸν ἰδὲ] ὦν τ' κάματον, ἢ τὸ τ' ἰδὲ ἄξιμα γινώσκον. ἄλλοι δὲ ἄπ', τὸ ὕψ'. ὦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ ρῆμα, ὡς καὶ πῦρ ἐλέθρη' ἐν Καλλιμάχῳ. Nescio quid sibi velit πῦρ ἐλέθρη'; & ἐν Καλλιμάχῳ; Dictum sane oportuit, κατὰ Καλλιμάχον, si Callimachum ut auctorem laudare voluisset. An pro καὶ πῦρ ἐλέθρη' legamus καὶ ἄπ' πληρωμῶν, *jugeri longitudo*. Nam apud Euripidem κατ' ἑκὸν secundum Grammaticos est καὶ ἄπ'. Eustath. Iliad. Γ. p. 288. Εὐριπίδης δὲ ἄπ' ὑδότητος τ' κάματος ἴση. Hesychius: Ἀπ', κάματος, ἢ ὑψηλὸς τῶν ἢ ἐλάδης. BENTL. v. Cl. Valken. ad Eurip. I. c. ERNEST.

C C C C V I.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrat Historiam, ut Locris quotannis binas virgines Trojam miserint sacrificandas, idque per spatium mille annorum: χιλίων δ' ἰτῶν παρελόντων μὲν τ' Φωκικὸν πόλεμος, ἐπαύσαντο τ' τοιαύτης δυσίας, ὡς φησι Τίρκαις ὁ Σικελός. μέμνηται δὲ τ' ἰσθμίας καὶ ὁ Κυρναῖος Καλλιμάχος.

C C C C V I I.

Servius ad III. Aeneid. Aenam, oppidum Thraciae Euphorion & Callimachus hoc dicunt etiam, quod Aetium dicatur a socio Ulyssis illic sepulto, eo tempore quo missus est ad frumenta portanda.

C C C C V I I I.

Varro de Lingua Latina lib. iv. Lana Graecum, ut Polybius & Callimachus scribunt.

C C C C L I X.

Varro de L. L. lib. vi. Casmillus verbum Graecum arbitror: quod apud Callimachum in poematis ejus inveni. Macrobius Saturnal. III. c. 8. Statius Tullianus de vocabulis rerum libro primo, ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant praeministrum Deorum.

C C C C X.

Scholiasfes Apollonii I. vf. 1216. Περιγυρόμενος δ' Δρυῶν Ἡρακλῆς, καὶ ἀνελὼν τ' Θειοδάμωνα, ἀνιδέχεται τ' τέτυκ' υἱὸν Ἰλίου, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἴδοντος Ἀλφ' τὴν ληστρίαν μετόπισιν ἐπ' Τραχύνᾳ τὴν Θεσσαλίαν πάλιν καὶ τὴν Οἰτῶν τὸ ἔρ' τοῖς ὅροις τ' Φωκίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τ' ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τὰ ληστρικὰ ἔθνη δέχονται. τέτυκ' δὲ καὶ ὁ Καλλιμάχος μέμνηται. Vide Etymol. Magnum in Ἀσυνίς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Ἀμλαίσις Ἀσυνίῳ ἐπὶ τριπτήρις ἀρπάζει. CCCCIX.

C C C C X I.

Scholias tes Euripidis ad Medeam vf. 1334. Παρὰ τοῦ Ἑστιαῖ καὶ
τῷ βαμνὸν ἀντίλιν, ὡς Ἀψυρτον· ἢ ἐπὶ τῷ βαμνῷ τῷ Ἀρτίμιδι, ὡς
Ἀπολλωνίῳ Φησιν. ἢ ἱποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλιμάχῳ.

, C C C C X X I I.

Eustathius ad Iliados A. p. 758. Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τὸ κατὰ
κλῆσιν δαιμονίαν, ἔτιρον ἀπ' αἰνίου φασὶ τὸ καταφθιρῆ καὶ συνουσιαστικόν.
δοῖν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ Πᾶν τρύπανον αἰπολικόν. BENTL. Hoc frag-
mentum, nescio quo vel consilio vel casu, intrusum est Stephano
Byz. v. Αἶγναι. Quod cum non animadvertisset vir summus, If.
Cafaubonus Lect. Theocrit. cap. I. p. 241. male illi opera cessit
in Stephani loco emendando. RUHNKEN. Callimachi locus ex
vetustioribus Grammaticis ab Eustathio decerptus ad Il. A.
p. 827. vf. 33. quem usum in Stephano sub titulo Aegi-
nae praestiterit, si quis expiscari cohetur, frustra, opinor,
operam hanc sumet. Nec multo magis constat vera Callimachi
mens, praesertim si conferas Eustath. ad Od. Γ. p. 1471. ubi
eadem poëtae verba proponuntur. In priore quidem loco distin-
guendum., τὸ Πᾶν, τρύπανον αἰπολικόν. firmat enim, quod prae-
cessit; a Pane, Deorum libidinofissimo, ἔτιρον Πᾶνα φασὶ τὸ κα-
ταφθιρῆ καὶ συνουσιαστικόν. quod ab Hesychio quoque notatum. In
altero, quem diversus sine dubio Grammaticus suppeditavit,
omisso Πᾶν, τρύπανον αἰπολικόν dicitur σκαπτὸν κίαιδι. Videtur
autem pentametri pars ex Callimachi quodam Epigrammate in
hominem vel libidine turgentem, vel cinaedum. HEMSTERH.

C C C C X I I I.

Johannes Tzetzes Chiliad. iv. n. 138.

Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; ῥόδοι ἐστὶν ἔρῳ
τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας,
Αἰ μυκηθμὸν ἰξέτιμπον, χορσος ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρῳ καὶ Καλλιμάχῳ γράφει τὴν ἱστορίαν.

C C C C X I V.

Tertullianus de Corona militis cap. vii. Junoni vitem Calli-
machus induxit; ita & Argis signum ejus palmitē redimitum,
subjecto pedibus corio leonino, insultantem ostentans nover-
cam de exuviis utriusque privigni. Hercules nunc populum
capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam
Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem
memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induisse, qua
supplicem. Erant enim supplices coronarii apud veteres.

C C C C X V.

Phlegon de Mirabilibus, cap. iv. Ἰσχυρὸν δὲ Ἡσιόδῳ, καὶ Δαμάρχῳ, καὶ Κλισίῳ, καὶ Καλλίμαχῳ, καὶ ἄλλοις τινεσὶ ὡς Τηροῖς τάδε. Sequitur fabula de Tirefia & sequentibus coeuntibus.

C C C C X V I.

Idem cap. v. Οἱ αὐτοὶ ἰσχυροὶ κατὰ τὴν Λαπίαν χώραν &c. De Caenide muliere in virum mutata.

C C C C X V I I.

Stephanus Byzantius: Αἰθίοπισ, χωρίον Ἀφθίας παρὰ Ὑλλῳ, πλησίον τῇ Εὐρίπῃ, ἀφ' ἧς ἡ Ἀρτεμις Αἰθιοπία. αἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοσι ἀφύγαντο Ἀπόλλων ἡγάγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τῇ αὐτῇ τῇ Σελήῃ, παρὰ τὸ αὐθιῶν, ὡς Καλλίμαχῳ. In MSS'tis legitur Αἰθίοπισ, & Ἀρτεμις Αἰθιοπία: & profecto verissima ea lectio est, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΙΘΟΠΙΑ. DIANA AETHIOPIA. Quod verbum, quia hactenus inauditum est, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita est Epigramma quoddam, *superuacuum & prorsus mendosum*, si fides librario, qui ὡς οὖν vocat & ὁλοσφαλτος, id utrinque conscribillatum exhibens ad hunc modum:

Ὡς Σαπφῶς

Εἰς τὸ ἄν. Ε	Παῖδες ἄφρων ἴοισα τί τ' εἰνέπω αἰ' π' σε ρητα	Ο
τίθολοι ἔρ	Φωνὰν ἀχεμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν	Ο
κίεται τῷ		Σ
Κυρὺ Μι.	Αἰθιοπία με κόρη Λατῆς ἀνέθηκεν αἰείτα	Φ
χαήλω. Σ	Ἐρμολέταιο πῶς αὖτ' αἶδα.	Λ
πόθεν ἔν. Σ		Λ
γράφει.	Σὸς πρὸ πολλοῦ δέσποινα γυναικῶν ἄσυχ' αἰρεῖται	Τ
ὡς οἶδ'.	Πρόφρων ἀμετέρην εὐκλείστον γενεάν.	Ν

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθιοπίαν ἄβραν Λατῆς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφρων ἴοισα τί τ', ἔτ' ἐνέπω, αἰ' π' σε ἔρη.
Φωνὰν ἀχεμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.

Αἰθο-

Αἰδοῦντά με κόρα Λατῶς ἀνέθηκεν Ἀεῖτω
 Ἐρμωκλείδω τῷ Σαῖωνιάδῃ,
 Σὰ πρὸς πολὺν, δῖον ποταμὸν γυναικῶν· ἃ σὺ χαρεῖσαι,
 Πρόφρων ἀμετέρῃς εὐκλείῃσι γυνάμ.

Pueri; & si muta sim, adhuc loquor, si quis inter-
 roget:

Vocem non defecturam ante pedes ponens.
 Aethopiae Latonae filiae me dedicavit Aristo
 Filia Hermoclidae filii Saionis,
 Tua ministra, o domina mulierum: qua tu laetata,
 Lubens familiam nostram fac celebrem.

Statua dicit, se vel mutam loqui posse; si quis inscriptionem
 quatuor qui sequuntur versiculis constantem legere velit, ante
 pedes in basi positam. Proprie autem pictum κατὰ μέγα. Nam
 κατατίθεσθαι est, literis aliquid mandare. Recte quoque emendavi-
 mus, ἃ σὺ χαρεῖσαι. Dii tum χαρίαι dicuntur, cum victimas vel
 dona lubentes accipiunt, aut donantibus sunt propitii. Aristophanes
 Nubibus:

Ἐπακούσατε διδάμναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem & illud Phaedri Epigramma ineditum eodem modo
 corrigendum:

Καλλίερατός σοι, Ζηνὸς ὃ Μάκτορι,
 Ἔθηκε μορφῆς ξυνοῖ ἡλιαῖος τόποι,
 Κηφισίους ὁ κέρθῃ. ὃ χαρεῖς, ἀναξ,
 Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραι σάμ.

In Codice MSto legitur, ὃ χάρις ἀναξ. Alterum testimonium de
 Diana AETHOPIA extat in Antipatri Epigrammate, quod
 ex MSto edidit Vir Clarissimus Lucas Holstenius, in Notis ad
 Stephanum v. Ἀμφίπολις. Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον θυσιῆ-
 τον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρώμονι καὶ μεγάλῳ πεπολησμένον Ἑλλησπίντῳ
 Ἥλειον Ἡδωνῆς Φυλλίδῳ Ἀμφιπόλῃ
 Λοῖπα τοι Ἀνθιόπης Βραυρωνίδῳ ἵχνια νηῶ
 Μίμνῃ, καὶ ποταμῷ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
 Τήνδ' ἐπὶ Αἰγείδωσι μεγάλῳ ἔειν ὡς ἀλυσθεῖς
 Τρυχῳ ἐπ' ἀμφοτέραις δεξιόμῃσι ἡϊόσῃ.

Quod quidem Epigramma non injuria mendosum appellat ἔσθ
 Mm 3 intel-

*intellectu difficile librarius Graecus. Vide autem, an hoc passim
clarius & sincerius reddi possit:*

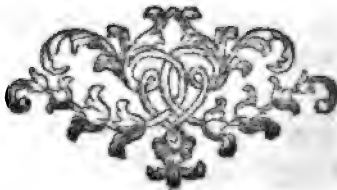
Στρυμόνι ἔν μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ
Ἡελὸν Ἡδωνῆς Φυλλίδῳ Ἀμφιπόλιν.
Δοιπὰ τοι Αἰθιοπῆς Βραυρονίδῳ ἶχνα τοῦ
Μίμνιν, παρ ποταμῷ τ' ἀμφιμάχῃ τοι ὕδωρ,
Τῇνδε πότε Λιγείδαις μεγάλῃ ἔειπ' ὡς ἀλιανθὲς
Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δεσκόμεθ' ἡϊόσῃ.

In Strymone & magno Hellesponto conditâ
Amphipoli sepulchrum est Edonae Phyllidis.
Caetera autem vestigia in Aethopiae Brauronidis
templo

Manent, prope fluvii aequam de qua pugnatum est,
Magnum illud olim Aegidis certamen: tanquam cae-
ruleus

Pannus, in ambobus conspicimur littoribus.

Phyllidi mulieri Thressae (scio Φυλλίδα Thraciae regionem
esse; sed nihil ad hoc Epigramma) monumentum positum Am-
phipoli, quae urbs sita est in ostio Strymonis in Hellespontum
influentis: Ejusdem vero Phyllidis anathemata visuntur in Dia-
nae fano sito in adversa ripa Strymonis, de quo fluvio strenue
olim ab Atheniensibus pugnatum est, duce Cimone: adeo ut
utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiae conspiciantur;
veluti caeruleum vexillum de malo navis suspensum. BENTL.
Primum ex his duobus epigrammatis correxit & illustravit Dor-
villius in Vanno Crit. p. 193. In altero emendando & expli-
cando Bentlejus aberravit: sed correxit errorem ad Horat. L. III.
Od. XXV. vs. 9. ERNEST.

AUCTARIUM FRAGMENTORUM.

CCCCXVIII.

— ἐπεὶ θεὸς εἰδὲ γαλάσαι
'Αχλαυτὲ μέρόπτεσσιν οἷζυροῖσιν ἔδωκε.

quippe Deus ne ridere quidem

Sine lacrimis concessit miseris hominibus.

Schol. Gregor. Naz. ad Or. Stelit. I. p. 70. Καλλιμάχιος τοῖτο φέρεται· ἐπεὶ θεὸς &c. ERNEST. Callimachum forte ante oculos habuit Apollon. Rhod. IV. 1165. seqq.

Ἄλλα γὰρ ἔπειτα φύλα δυσπαθέων ἀνθρώπων
Τερπυλῆς ἐπέωμεν ὅλην ποδὶ· σὺν δὲ τις αἰὶ
Πικρὴ παρμέμελλαν ἐϋφροσύνην αἰεῖ.

Apollonium pressius imitatus est Ovidius Metam. VII. 453.

— usque adeo nulli sincera voluntas;

Sollicitique aliquid laetis intervenit. — RUHNKEN.

CCCCXIX.

Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Improbis omnia habet venalia.

Schol. Thucyd. VII. p. 483. αἱ δ' κέρδ' ἡγάρμινι πολέμους] Παροιμία, Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. τῇ Καλλιμάχῳ. ERNEST.

CCCCXX.

Μῦσαί κ' ἐοῖς ἐπίτυπον ἔθεντο.

Musae illum suis in genibus tantillum posuere.

Apollon. Dysc. Excerpt. p. 433. Ἡσιόδῳ μῦσαι ἐπίτυπον ἔθεντο· ὁ δὲ κακὸς ἀμφαγαπῶντας· ἐν ᾧ ἐνικῶντι πληθυτικῶς ἐχρησάτο. καὶ Καλλιμάχῳ· Μῦσαι γὰρ &c. Cel. Ruhnkenius excidisse γένεσιν recte iudicat, idque ponit inter ἐπὶ & τυπόν. ERNEST.

Mm 4

CCCCXXI.

Γῆ ἀφάρτος. Terra sterilis.

Heraclit. de Allegor. Homer. p. 491. καὶ τὴν γῆν ἀφάρτος Καλλιμαχ. εἶπε τὴν ἄγνοιαν. v. Cel. Hemsterhuf. ad Hesych. v. Ἀφάρτος. ERNEST. Huc pertinet glossa in Etymol. MS. Bibl. Reg. Ἀφάρτος. ἀναστρέψας. φάρος γῆ &c. ut in Etymologo edito. Sed in fine additur: ἐν ὑπομήσει Ἰαμβώος Καλλιμάχου. RUHNKEN.

Μηδὲν εἶδω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωσθαι.

Nihil pulcri clam alios habere velim.

Theophyl. Simocatta Θεοφ. Ἀποκ. p. 4. Φίλω γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλόν, τὰ Κυρηναῖα πιδόμαι. & in Dial. quem Historiae praefixit: Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλόν, ὡς ἱμοὶ γὰρ καὶ τῶ Κυρηναῖα δοκῇ. Meminit hujus dicti non semel Eustathius: ad Il. I. p. 743. 6. Οὕτω καὶ ἀνάγνωστον τὸ ἄγνωστον ἐν τῷ, Μηδὲν ἀνάγνωστον ἔχοιμι. plenius ad Il. N. p. 937. 57. τοῦτο καὶ τὸ γνωστον, ἄγνωστον, ἀάγνωστον, καὶ διὰ τὸ ἀνάγνωστον, ὡς δηλοῖ ὁ γραψάς Μηδὲν εἶδω ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, ἥτοι λίαν ἄγνωστον. ad Od. A. p. 1684. 39. Οὕτω καὶ γνωστον, ἄγνωστον, ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον καὶ τὸ εἰδὼς Μηδὲν εἶδω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ἀλλὰ δηλοῖται πᾶσι γνωστον. de ἀάγνωστον idem monitum, sed auctoritate exempli destitutum, recurset ad Il. E. p. 985. 22. Haec si a vetere quodam Grammatico fluxerunt, ut valde credibile est, dubitari certe vix potest, quin ἀνάγνωστον prisca sit lectio & genuina. If. Casaubonus ad Pers. S. I. 27. in editione Commentarii prima, Refert, inquit, Eustathius in Ὅδω. A. veteris cujusdam dictum, M. id. καλὸν ἔχ. ἀνάγ. negat velle inesse sibi aliquid pulcrum & honestum, quo se praeditum esse alii ignorent. Καλὸν scriptum vides, ut melius interpretationi conveniat, quod semper in Eustathio καλόν. Verum in altera, quae Merico filio debetur, locupletiore haec invenias adjecta: *Nisi tamen potius pro ἀνάγνωστον verior lectio sit ἄγνωστον* (non meminerat Vir summus observationis Eustathianae) & *tum alia fortasse fuerit verborum sententia, quae non est hujus loci: hoc suadent Theoph. Simoc. verba in Dialogo Historiae praefixo: Μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλόν, ὡς ἱμοὶ γὰρ καὶ τῶ Κυρηναῖα δοκῇ.* Sed quis ὁ Κυρηναῖος; quid citius respondeas quam Callimachus: eum sine ulla haesitatione intellexerunt Jos. Scaliger ad Catull. Carm. VI. qui, syllaba vocis φίλος, ut solent non raro Homerus alique poëtae, producta, pentametrum effinxit: Φίλω δ' ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν. & Jac. Kimedonc. Castig. in Theophyl. cui placuit hemistichium esse Callimachi Cyrenaei: Μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι φίλω καλόν.

Φ' λω adscitum unico isto nititur Theophylasti loco; in reliquis omnibus abest, quum tamen, si ad ipsam χρεών pertineret, o-mitti potuisset non videatur: atque adeo sponte subnascitur illa suspicio, Theophylactum forsitan, ut dictum hocce ad suam ora-tionem adcommo-daret, addidisse Φ' λω. Quid ergo si sententia fuerit Ariltippea, Μηδὴν ἐθέλω πολλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ex Cyrenensis illius philosophi χρεῶν depromta, quarum tres libros eum con-fecisse tradidit ex Sotione & Panaetio Diog. L. II. 85. Suidas v. Ἀρίστιππος. λαμβανόμενα δὲ αὐτῷ πλείεστα καὶ ἄριστα. Aristippus autem quam saepe ὁ Κυρηναῖος· nec minus istius tituli signo phi-losophus indicari potest, quam poëta, uterque patriae decus: ὁ Κυρηναῖος apud Scriptores Ecclesiasticos Synesius. Equidem ut nihil decerno, sic posteriori tamen opinioni me propiorem esse non inficior. Caeterum Vir insignis J. A. Fabric. Bibl. Gr. T. VI. p. 291. quando, notatis utrisque Simocattae locis, adjecit, *Aristippum vel Callimacbum intelligit*, temere scripserit, an cogi-tate & causa cognita, parum mihi liquet. De ἀνάγνωστον adeun-dus H. Stephani Index Th. Gr. L. in v. Ἀνάγνωστον. HERMSTEADT.

CCCCXXIII.

Ὡς λύκος ὠρυοίμην. Ut lupus rugiam.

Zenodotus de vocibus animalium, in Valkenarianis ad Am-monium Animadversionibus p. 229. ὠρυγὴ κυρίως ἢ ᾧ κυτῶν φωνή, καὶ ὠρύομαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχου. ὠρύομαι ᾧ ἐπὶ λύκων εἶπε. ERNEST.

CCCCXXIV.

Μητέρας ἐξέκένωσαν, ἐκέφισαν δὲ πθήνας.
Matres orbaverunt, levaruntque nutrices.

Grammaticus de Barbarismo ad calcem Ammonii editus p. 197. τῆς δὲ κακίας μὲν ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τοῦ Καλλι-mάχου ἐπὶ τῇ ἀπολομίνῃ νηπίων· Μητέρας &c. Pro ἐκέφισαν metri causa scripsi ἐκέφισαν. ERNEST.

CCCCXXV.

Ὡς ἡδὺ θάλατταν ὀπὸ γῆς ὁρᾶν,
Ὡς μητέρας ἐστὶ, μὴ πλείοντα μηδ' αὖ.
Quam jucundum est mare ex terra intueri,
O mater, nusquam navigantem.

Habet Stobaeus Seim. LVII. Grotius metri causa ἀπὸ γαίης lo-git: ἀπὸ γῆς Gataker. A. M. P. cap. XII. p. 514. Malim: Ὡς ἡδὺ μιν θάλατταν &c. RUHNKEN.

C C C C X X V I.

Φορβεία αὐλητική. Capistrum tibicinis.

Pollux X. 153. ἡ Καλλίμαχος τὴν Φορβείαν τὴν αὐλητικὴν. Vossius ἡ Καλλίμαχος in editione Hemsterhusiana accessere e MS. Antverpiensi. De illo capistro praeter interpretes ad h. l. vid. etiam viri docti ad Longin. p. 20. ERNEST.

C C C C X X V I I.

Ἀσπαζύς. Salutatio.

Suidas in Ἀσπαζοί. — παρὰ δὲ Καλλιμάχου ἀσπαζὺς ἀσπαζύς. ταῦτέστι προσφώνια φίλων. ERNEST.

C C C C X X V I I I.

Κολωνάων. Collium.

Suidas: Κολωνάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλιμάχος. ἢ ᾧ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κολωνῆς. v. ad H. in Del. vf. 66. ERNEST.

C C C C X X I X.

— τῆτο γὰρ αὐτὴν

Καμῆται κάλειον περιαγείς. —

Suidas: Καμῆται. ἡ οἱ γειτονίαι. κάμη γὰρ, ἡ γειτονία. Καλλιμάχος Ἐκάλη. Τῆτο γὰρ αὐτῇ καμῆται κάλειον περιαγείς. Haec Kusterus nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτῶν, scil. Hecalen. Explicabat poeta nomen Hecales, hoc ipsam nomine appellabant vicani. Ultimum verbum est corruptum, nec habeo quomodo sanem. ERNEST.

C C C C X X X.

Ναὶ μὰ τόν.

Suidas νι Ναὶ μὰ τόν. Καλλιμάχος Ἐκάλη ἔπει. Ναὶ μὰ τόν. ἡ οὖν ἐπ' αὐτῇ θεῶν. Hanc particulam neglexit Bentlejus ad Fr. XLIX. RUIINKEN.

C C C C X X X I.

Παιδῶσα. Liberos enixa.

Schol. Sophocl. Trachin. 312. παιδῶσα] τέκνα ἔχουσα, ἔπει Καλλιμάχος φησὶ παιδῶσα. quod respexit etiam Suidas: Παιδῶσα, ἡ παιδῶσα, ἐγκύμων. ut bene ibi notat Kusterus. ERNEST.

C C C C X X X I I I.

CCCCXX XII.

Lactantius ad Stat. Theb. II. vñ. 250. *Proverbium apud Argivos, cum alicuius ignoviam irriderent, ut Callimachus ait, ως την ἰν' Ἀργὶ ἀσπίδα καθέλων.* Sic e corruptae lectionis vestigiis legendum conjecit Jos. Scaliger Epistol. III. 212. quod postea etiam in mentem venit Th. Munkero ad Hygin. Fab. CLXX. Add. N. Heinf. ad Ovid. Metam. XV. vñ. 164. & Ez. Spanhem. ad H. in L. Pal. vñ. 35. RUMKEN.

CCCCXX XIII.

Euseb. Chron. I. p. 39. Καμίμαχ[⊙] δὲ ἔκα τριῦς Ὀλυμπιάδας ἔτι ἴφ' ἑτε παρῶς φησὶ μὴ ἀναγραφείσας. ERNEST.

CCCCXX XIV.

— ἰν' ἔλλερα πολλὰ τέλεισκει.
ubi noxia multa patrabat.

Lex. MS. Reg. apud Cel. Albertum ad Hesych. T. I. p. 118a. Ἐλλερα. χαλιπα. σημαίνῃ δὲ καὶ τὰ βλάφαρα. (βλαφάρα) Καλλίμαχ[⊙]. ἰν' ἔλλε, π. τ. ὁδωρέ τινα ὄντα. ERNEST.

CCCCXX XV.

Οἳ κεν βρωσεύοντες ἑμὸν παριῶσιν ἄροτρον.
Qui esurientes meum relinquant aratrum.

Apollonius Lex. Homer. MS. apud Cel. Albertum ad Hesych. T. II. p. 831. Ὀψιόντες. ὀπίσκειν ἔχοντες. ὁ δὲ τύπ[⊙] τ' ἁξίως Αἰτιατός. Κλαυσίοντες ἢ λέγουσι, ἀντὶ τῷ, κλαυσικῶς ἔχοντες, καὶ Καλλίμαχ[⊙]. Οἳ κεν βρωσεύοντες ἑμὸν παριῶσιν ἄροτρον. ἀντὶ τῷ, βρωσεύοντες ἔχοντες. ERNEST.

CCCCXX XVI.

— ἀρότας κύματ[⊙] Ἀοιῖω.
aratores fluctus Aonii.

Orion Thebanus MS. εἰς ἱτυμολογίαν. — τῷ ἁλίῳ βαρύτον ἰον ἁλίτης. φάτο ἢ τίσααζ ἁλίτην. καὶ παρόνυμον ἁλίτην, ὡς ἀρότης, ἀρότης, Καλλίμαχ[⊙]. ἀρότας κύματ[⊙] Ἀοιῖω. ERNEST.

CCCCXX XVII.

CCCCXXXVII.

— ὁ δὴ μήκῃα πατῆται.
ille paravere vefcitur.

Orion Thebanus MS. αὐτὸ ἐτυμολογίῳ, in Φάτῃ. — ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κῆται, τίθῃσι τῷτο καὶ Καλλιμάχῳ λέγει· ὁ δὲ μήκῃα πατῆται. De Ionico verbo πατῆται pro edere pulcre differt P. Wesselingus Diss. Herodot. p. 97. RUHNKEN.

CCCCXXXVIII.

Ὁς δ' ὥς ἐξ ὀχῆς ὄρις αἰόλῳ αὐχὴν ἀνασχόν.
Ille autem ut ierpens varius e latibulo collum
exferens.

Orion Thebanus MS. αὐτὸ ἐτυμολογίῳ· Σὺ καὶ χιὰ, ὁ φω-
λὸς. — καὶ μὲν παρὸς τῷ ὁ Καλλιμάχῳ· αἱ δὲ ὥς ἐξ ὀχῆς σο-
φῶσαι ὅλως αὐχὴν ἀνασχόν. Quod nihil corruptius. Feliciter resti-
tuit Ruhnkenius sic, ut exprimiendum curavi. ERNEST. Hanc
emendationem pluribus firmare possem. Sed satis sit, bina lo-
ca simillima addere. Cicero in Vatin. cap. 2. Repente enim te,
tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumi-
dis cervicibus intulisti. Virgilius Aen. V. 277. item de serpente:
— ferox, ardensque oculis, & fibila colla
Ardens attollens. — RUHNKEN.

CCCCXXXIX.

Φάλακρα.

Scholiasfes MS. ad Il. Θ. 48. Φάλακρα. Τότε μαχησάμην Καλ-
λίμαχῳ ἐν Ἀίτίῳ. ERNEST.

CCCCXL.

— ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν.
jube portitorem mortuorum.

Scholiasfes MS. ad Il. Κ. 12. τὸ δὲ ἄνωγε· ἰσοῦτός ἐστι — ἀνα-
λογώτεροι δὲ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν. ER-
NEST.

CCCCXLI.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ ἐ πορόν. —

Lyde & pingue carmen & non elegans.

Scholiasfes MS. Dionysii Periegetae, in Bibl. Regia : Ὅτι
δὲ

δι' ἐπιβλήται τὸ παχὺ, σαφῶς ὁ Καλλιμάχῳ ἐν τοῖς Ἐπιγράμμα-
σιν δηλοῖ. διασώρει γὰρ Ἀντιμάχῳ τὸ πείημα τὴν Λύδη, ἴφθ' Λύδη
&c. Idem alio loco corrupte : τὴν δὲ παχύτητα γὰρ ποιημάτων ἰκα-
νῶς μὲν ἀξιοῦσι Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις, ἢ μὴν ἀλλὰ καὶ Καλλιμά-
χῳ· αὐθῆσαι παχὺ γράμματα καὶ ἔσονται. De Antimachi Lyda prae-
ter alios vide Cl. Valkenar. ad Schol. Eurip. Phoen. p. 607.
RUHNKEN.

CCCCXLI.

— Ἀμάργυροι ἔδην αἰεῖδω.

Nihil incertum cano.

Scholiast. MS. Dionysii Perieg. vf. i. παραισιῖται δὲ τὸ ἀμάργυροι,
ἵσως ὡς τὰ Καλλιμάχῳ τότε μαθὼν· ἐπεὶ καὶ αὐτῷ, ἀμάργυροι ἔδην
αἰεῖδω, φησὶ. Similiter Virgil. Aep. viii. 49. *Haec incerta cano.*
RUHNKEN.

CCCCXLI.

— ἔς Βρένθ' ἀφ' ἐσπερίοιο θαλάσσης

Ἡγάγει Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν. —

quos Brennus ab Hesperio mari
Duxit ad Graecos evertendos.

Scholiast. MS. Dionysii Perieg. vf. 74. Οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ Γαλάται
γὰρ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀπαικοῖ εἰσιν, ὡς καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἴσθρις γὰρ ἐν ταύτῃ ἀπαι-
κοῖ εἰσι· ὥς ἂν φησὶ καὶ Καλλιμάχῳ· Οὐς Βρένθ' ἀφ' ἐσπερίοιο θα-
λάσσης Ἡγάγει Ἑλλήνων εἰς ἱπανάστασιν. Dele praepositionem εἰς,
metro jubente. Alter MS. corruptissime : Βρεῖταις ἐφ' ἐσπερίας
θαλάσσης Ἡγάγει Ἑλλήνων καὶ ἱπανάστη. v. Hymn. in Del. vf. 172.
ibique Scholiastes. RUHNKEN.

CCCCXLV.

— Ἰηπύγων ἔγχ' ἀπώσα' μύμοι.

Japygum hastam repellentes.

Scholiast. MS. Dionysii Per. vf. 99. ὁ Ἀδριακὸς πελάγεται ἔχει γὰρ
τὴν Ἰηπύγων, οἱ εἰσιν ἐν Ἰταλίᾳ. μύμνεται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλιμάχῳ
ἔσται· Ἰηπύγων ἔγχ' ἀπώσα' μύμοι. ERNEST.

C C C C X L V.

— εἰδ' ὄθεν, εἶδεν, ὁδεύει,
Θητὸς ἀνὴρ. — — —

nec scit, unde veniat,
Mortalium quisquam.

Scholias. MS. Dionysii Per. vf. 221. Θέαριτ^Θ δὲ ἰὼς Βλεμ-
μαίων αὐτὸν (Ναῖον) ὁρᾷ φησὶν. ὁ δὲ Καλλίμαχ^Θ· ὅσ^α· ὅθεν ἔσ-
Callimachum more suo imitatus est Dionysius vf. 1168. seqq.

Ἄλλοι δ' ἴθα καὶ ἴθα κατ' ἡπίφους ἀλόνονται
Μυρία, ἔς ὅσα ἂν τις ἀμφραδίως ἀγορεύσει
Θητὸς ἰᾶν. — — — RUHNKEN.

C C C C X L V I.

Ἐπιζεύγυλοι Λοκροί.

Scholias. MS. Dionysii Per. vf. 364. ὁ δὲ Καλλίμαχ^Θ καὶ ἄλ-
λοι πολλοὶ Ἰπεριζεύγυλοι Λοκρὸς φασὶν καλεῖσθαι, ἀπ' τὸ πρὸς ζεύγυν
ἄριστον καλεῖσθαι. Alter MS. Ἰποζεύγυλοι. Scribendum Ἐπιζεύγυλοι.
ERNEST.

C C C C X L V I I.

Scholias. MS. Dionysii Per. vf. 369. Ἰεσιφάνιος Κρότων^Θ· Δαί-
τας ἦκας τὰς ᾗ ἰουκύνταν, ὥς φησι Καλλίμαχ^Θ. Πολλοὶ γὰρ Κροτα-
νιάται ἰακύνθαις τὰς ἰρὺς ἀγῶνας, ἰεσιφάνησαν. ERNEST.

C C C C X L V I I I.

Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμοι ἴασι κάμω

Ἐξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν

Ὠκίσσατε — — —

Scholias. MS. Dionysii Per. vf. 376. Τάρας δ' αἰλὸς ἰγυῖς καί-
ται, Ἦν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσατο καρτερὸς Ἄρκι· Μίμνηται τ' ἰεσι-
φάνιος καὶ Καλλίμαχ^Θ, λέγοντες· Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμων ἴασι
κάμω· Ἐξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν ὠκίσσατε. His nihil cor-
ruptius. Tentabam:

Πάντες ἀφ' Ἡρακλῆ^Θ ἐτήτυμων αἰεὶ γόισι,
Ἐξοχα δ', ἐν πεδίοις οἵ γε πόλιν Ἰταλῶν
Ὠκίσσατε. — — —

Omnes Lacedaemonii vere ab Hercule orti sunt; vos imprimis, qui in Italorum campis Tarentum condidistis. Nihil melius in praesenti succurrit. De Partheniis, Tarenti conditoribus, res nota e Strabone VI. p. 428. Justino III. 4. & aliis. RUHNKEN.

CCCCXLIX.

Αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεα —

Illae autem ad Areopagum ferunt.

Etymologicum MS. Bibl. Regiae: Ἄρεα πάγον, δικαστήριον Ἀθήνῃσιν ἕτα καλούμενον. Καλλίμαχος· αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεα. Intelligo Furias, quae Orestem ad Areopagum duxerint. Euripides Orest. vf. 1650. seqq.

Ἐνθάδ' ἐτ' ἰλθὼν τῇ Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόχθις αἵματι μνηστράων
Εὐμεινίσιν τρισσῇσι. Διοὶ δὲ σοὶ Δικας βραβεύῃς,
Πάγουσιν ἐν Ἀρείῳσιν ἐστειβέσθην
Ψῆφον δεισύνει, κόλας κλέσαι σε χρεὶ. RUHNKEN.

CCCCCL.

Δελφὸς ἀγῆς ἐμοῦς ἱερόεργος.

Delphenfis sacerdos meus.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Δελφοὶ καὶ Δελφός. Καλλίμαχος· Δελφὸς ἀγῆς &c. Δελφὸς λαὸς occurrit H. in Apoll. 98. ERNEST.

CCCCCLI.

Εἰδυλὶς.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Εἰδυλὶς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλίμαχος· ἄκουσεν ὀφθαλμοὶ γάρ. Oportet exciderit hic verbum εἰδυλὶς, cui auctoritatem conciliare loco Callimachi volebat. In Etym. MS. Ultraj. hoc fragmentum sic habet: — Καλλίμαχος· καὶ νόστον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθίως ὅσον ἀκούει. εἰδυλὶς παρὰ τὰ εἶδον, τὸ γινώσκω. Sed haec valde corrupta sunt. ERNEST.

C C C C L I I.

Etymolog. MS. Reg. v. Παλιμάδιον. — τὸ λ' αὖ γ' αὖς αὖς αὖ-
 θιστὶν ἐνικῶν, αἱ ποιηταὶ ἔ προσφύρονται αἰς αὖ, ἀλλ' ἢ λ' αὖ τῷ ἰωνικῶς
 ὡς Παλιδίον, ἢ λ' αὖ τῷ αὖ Δαρικῶς, ὡς Ὀρέας· Ἐκ γ' Ὀρέας τίση
 ἔπεται Ἀτρείδης. Καλλιμάχῳ δ' ἐν πρώτῃ Αἰτίᾳ ἐχρήσατο τῇ αὖ
 αὖ. Ταῦρον ἱρυνκίαν αἰς ἐνὸς ἀντιμέν. Etym. MS. Ultraj. Ταῦρον ἱρυνκίαν
 αἰς ἐνὸς ἀντιμέν. Legendum, Ταῦρον ἱρυνκίαν. Literam μ pronun-
 ciando duplicabant veteres. Cetera non expedit. RUHNKEN.

C C C C L I I I.

Ἀετίως. Nuper.

Lexicon MS. Bibl. Regiae: Ἀετίως. πασί. ἔγω Καλλιμάχῳ.
 ERNEST.

C C C C L I V.

Ἐκ δ' ἄετ' οὖς σιπύηθεν ἄλις χρετέθηκεν ἐλεῖσα.

Sat multos panes e panario depromptos posuit.

Lexicon MS. Bibl. Reg. Σιπύη. τὸ κανίσκιον, ἢ ἡ ἀρετομένη. Καλι-
 μάχῳ· ἐκ δ' ἄετ' οὖς σιπύηθεν ἄ. π. ἰ. παρὰ τὸ εὖ αὐτῇ τὰ σιτία
 ἐμβάλλειν. Apollonius Dyscolus Grammatica inedita: — τῇ
 ἔχει καὶ τὸ Θιγῆθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν· ἐκ
 δ' ἄετ' οὖς σιπύηθεν. Videtur esse ex Hecale. RUHNKEN.

C C C C L V.

Ἀβάλλε μὴδ' ἀβόλησαν.

Utinam nec occurrissent.

Scholia MS. in Dionysii Thracis Grammaticam: Τὸ γ' αὖ
 ἰδοὺ φησὶν ὁ ποιητὴς καὶ Καλλιμάχῳ· Ἀβάλλε μὴδ' ἀβόλησαν. ΕΡ-
 NEST.

C C C C L V I.

Τὸ πῦρ ὅφρ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρὸς αὐτὸν κέχρηκε
Φλόγα. ἴχει δὲ δρόμον μαργῶντ' ἴσπυ.

Tryphon φεῖ τρέπον ποιητικῶν, MS. in Bibl. Leidensi: Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἵτιοι μὴ τι δηλῶσα, ἵτις δὲ ἵπποις παριστῶσα, τότε δὲ καταχρῶνται διόντας τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' οὐλῶμεν, ἢ δι' αἰχρῶν ἢ δύνανται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὅς τρέπον παρὰ Καλλιμάχου ἐν Ἰάμβοις. Τὸ πῦρ ὅφρ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρὸς αὐτὸν κέχρηκε Φλόγα. ἴχει δὲ δρόμοι μαργῶντ' ἴσπυ. Ταῦτα γὰρ ἢ κυρίως ἔρηται. ἢ πρὸς τὴν ὑπερβολὴν τ' ὁρασύτητ'. Priora si scribas, Τὸ πῦρ, ὅφρ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρὸς αὐτὸν, jambus existet tolerabilis: quod sequitur κέχρηκε non expedit: sensus videtur fuisse: *Ignis, quem succensisti, in multam rotto flammam erupit*. Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Tryphon ad allegoriae rationem explicandam minus facere censeret: deinde sequebatur: — ἴχει δὲ δρόμοι Μαργῶντ' ἴσπυ — retine, vel, *compesce cursum furentis equi*: cujuscumque τιν ὑπερβολὴν τ' ὁρασύτητ' allegorice designari indicat Tryphon. Haud ignotum est, quam saepe Veterum in testimoniis adferendis Grammatici verba mutilata proponant. HEMSTERH.

C C C C L V I I.

Scholias Aeschini ineditus, qui est penes T. Hemsterhufium, ad Orat. c. Timarch. p. 78. ὅτ' ἀντὶ τοῦ πολέμου, εἰρὴν τὴν ἑαυτῷ συγγαμία διφθαερμένω &c.] Ἰππομένης λέει Κόδρην κατὰ μαργῶντ' ἢ δὲ συγγαμία Λαιμοῦς, ὅτι Καλλιμάχου. Hanc historiam qui narrarint, commemorat Cl. Taylorus ad Aeschin. l. c. quibus adde Lexicon Rhetoricum MS. Παρ' ἵππων καὶ κέρως. ὁμοῦς τοῦ Ἀθήνησιν. ἐκλήθη δὲ ὕψος λέει τῷ τ' Ἰππομένει ὅτι τ' Κόδρην βασιλεία ὅτι τ' παιδὸς αὐτοῦ διφθαερμένης τὴν παρθενίαν ἀγανακτήσαντα, καθιέρει αὐτὴν ἐν τῷ χωρίῳ εὐαίρῳ μετ' ἵππων μαυνομένου, ὅφ' ἢ προέβλεψεν ἱμελλεν ἀπολαύει. RUHNKEN.

C C C C L V I I I.

Ἐν δ' ἐπιθὶ παγίδεσσιν ὀλέθρια δέιλατα διαῖς.

Imponebat autem binis muscipulis noxias escas.

Etymolog. MS. Bibl. Leidens. Δέιλατα, τὸ τῷ ἀγνίστῳ ἐπιτίθεσθαι, ὅφ' ἢ τὸς ἰχθύας ἀγνίστῳ. ὅφ' ἢ καὶ δέιλατα. Καλλιμάχου. Ἐν δὲ ἐπιθὶ παγίδεσσιν ὀλέθρια δέιλατα. Hinc supplendus est editus Etymologus p. 254. 46. RUHNKEN.

CCCCCLIX.

— παλαίθετα κᾶλα κελύφει.
vetusta ligna detraxit.

Etymol. MS. Bibl. Leidens. v. Καλογράφει. — κᾶλον δὲ τὸ ξύλον αἴρεται, ἀφ' ἧς καλέσκει. Καλλιμάχῳ· Ἐκάλῃ· παλαίθετα κᾶλα κελύφει. Ad hunc locum respexit Suidas: Κᾶλα παλαίθετα. Ἐκάλῃ ξύλα, ἐκ πολλῶν ἀποσπέντα χρόνῳ. Hecale vetusta ligna, quibus in foco uteretur, de strue aut aliunde detraxit. Imitatus est Ovidius Metam. VIII. 644. de Baucide: — *ramaliaque arida testis detulit*. qui plura, ni fallor, ex Callimachi Hecale transtulit ad Baucida suam. Miror vero, accuratissimum alias Casaubonum ad Pers. Sat. IV. p. 332. scribere, Callimachum in Αἰτίαις Baucida commemorasse. Nusquam Baucidis mentio in Callimacheis, quae supersunt, fragmentis. Id tamen securus negligensque repetit Nic. Heinsius ad Ovid. Metam. VIII. 631. atque adeo rem exag-gerans scribit, fabulam de Baucide fuisse profectum esse Callimachum in Αἰτίαις. Sic error errorem parere solet. RUHNKEN.

CCCCCLX.

Μυσίων δ' ἔ' μαλὰ Φιδὸς ἐγώ.
Mysarum ego non valde parcus.

Etymol. MS. Bibl. Leid. v. Φιδόμαι. — τὸ δὲ φιδὸς ἵμας τὸ σφραῖνον τὸ φιδωλὸς ἐκτεμνέται. Ἀφ' τῆς γράφειας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Μυσίων δ' ἔ' μάλα φιδὸς ἐγώ. Per u etiam scriptum φιδὸς ex antiquis Comicis profert Eustath. ad Il. E. p. 407. RUHNKEN.

CCCCCLXI.

Apollon. Dyscolus Grammat. MS. ἵτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ φερέ παλὴν εἰδὴχθαι. τό, τε γὰρ πρῶτα ἔται ἔχει, καὶ τὸ μακάρε παρὰ, καὶ τὸ ὕμν παρὰ Καλλιμάχῳ. Haec dicuntur ex eorum sententia, quam Apollonius est secutus, qui πρῶτα καὶ προπάρειον, μακάρε καὶ μακάρε κατ' ἀποκοπὴν δύο συλλαβῶν orta statu-ebant: vid. Etym. p. 700. v. 36. Eum in modum παρὰ pro παρὰ δέλιον, (quanquam ex Etymologo forte refingi quis debere cogitet, καὶ γὰρ) Ὑμνὸν vel Ὑμνὸν apud Callimachum pro Ὑμνῶναις. Refutatur haec opinio ab Eustathio ad Od. E. p. 1542. 25. HEN-STEAD.

RICH. BENTLEII

NOTAE

A D

COMAM BERENICES

CATULLI

CALLIMACHI FRAGMENTA,

QUAE HUC PERTINENT.

I.

Ἦδ' Ἐκόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἡέρι, ἥ Βερενίκης
Βόσφυρον, ὃν καίη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Et Conon me in aethere conspexit, Berenicae
Cinninum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Scholiasies Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαῖος χαρακτη-
ρίζει Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτῆς κατηγόμενος. Τότε δὲ Καλλίμαχος
πρὸς φησιν,

Ἦδ' Ἐκόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἡέρι ἥ Βερενίκης
Βόσφυρον, ὃν καίη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Quae Catullus sic paraphrazit.

*Idem me ille Conon caelesti in lumine vidit,
E Bereniceo vertice caesariem
Fulgentem clare: quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia pollicita est.*

I I.

— Καλίσσαι ὡς ἀπέλοιτο γένος,
Γειόθαι ἀντίλοισθα, χαλκὸν φυτὸν, οἳ μιν ἱφθαί.

— ut Chalybum genus pereat

Qui illud e terra nascens monstrarunt, stirpem
malam.

N n 2

Scho-

Scholiasfes Apollonii I. vñ. 1323. χάλυξ, ἴνθ' Σκαῖς, ἔπ' 6 σίδ' ἴνεται. Καλλίμαχ'· Χαλῶσαι ὡς ἀπείλοτο γέν'. Ex lib; 21. vñ. 375. Χαλῶσαι μέμνηται ἢ Καλλίμαχ'·

— Χαλῶσαι ὡς ἀπείλοτο γέν',

Γαῖαν ἀντάλλοντα, κακὸν φυτὸν, αἶμα ἔφρων.

Quae Catullus sic expressit:

Jupiter, ut Chalybium omne genus pereat,

Et qui principio sub terra quaerere venas

Institit, ac ferri fingere duritiem. BENTL.

Vld. If. Casaub. Lect. Theocr. cap. III. p. 247. ERNEST.

I I I.

Σὺν τε χάρην ὤμοσα, σὺν τε βίον.

Adjuro tuum caput & vitam tuam.

Etymologicon Magnum v. Θελαμών. Κάρη Θελαμών, ὡς παρὰ Καλλίμαχον,

Ἢν τε χάρην ὤμοσα σὺν τε βίον.

Lege:

Σὺν τε χάρην.

Quae sic Latine vertit Catullus, vñ. 40.

— Adjuro teque tuumque caput.

Hyginus in Poëtico Astronomico c. XXIV. Sunt aliae septem stellae ad caudam Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices esse Conon Samius Mathematicus & Callimachus dicit, cum Ptolemaeus Berenicen Ptolemaei & Arsinoës filiam sororem suam duxisset uxorem, & paucis post diebus Asiam oppugnatam profectus esset, novisse Berenicen, si victor Ptolemaeus rediisset, se detonsuram crinem; quo voto damnatam crinem in Veneris Arsinoës Zephyritidis posuisse templo; eumque postero die non comparuisse. Quod factum cum rex aegre ferret, Conon Mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera videri collocatum: & quasdam vacuas a figura septem stellas ostendit, quas esse fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere consuetam fuisse. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Berenices patrem multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse: filiam autem saepe consuevit, insiluisse in equum, & reliquam exercitus copiam constituisse, & complures hostium interfecisse, reliquos in fugam conjecisse: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit. BENTL. σὺν τε placebat etiam Sylburgio ad Etymol. ERNEST.

RICH. BENTLEII
 NOTAE AD ELEGIAM
 CATULLI
 DE
 COMA BERENICES.

Vl. 1.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi.

Isaacus Vossius *lumina* illa obelo confodit; & ex Codd. suis MStis, qui habent *munera*, restituit *moenia* :

Omnia qui magni dispexit moenia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos esse constat; Lucretium saepe:

Maxima diffiluisse capaxis moenia mundi.

& Ovidium:

Ingentia mundi moenia.

Sed amabo an apud quenquam poetarum reperias, *Omnia mundi moenia*? Quot enim sunt? Moenia hic sunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi moenia esse non possunt, sed duntaxat una. Bene ergo se habet *et lumina*. Fortasse autem pro *dispexit*, quod cujusvis est qui oculos sanos habet, legendum *descripsit*; quod est Astrologorum. Virgilius:

Descripsit radio totum qui gentibus orbem:

& alibi:

Caelique mestus

Describent radio, & surgentia sidera dicent.

Lucretius;

Ut ratio declarat eorum, qui loca caeli

Omnia dispositis signis ornata notarunt.

Vl. 23.

Quum penitus moestas]

Lego:

Quam penitus moestas exedit cura medullas!

Ut tibi nunc toto pectore sollicitae &c.

Nn 3

Vl. 33

VL 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non sine taurino sanguine pollicita es.

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam pollicita es*:
Sic vers. 7.

*Idem ME ille Canon - - quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia POLLICITA est.*

Hyginus: *Povisse Berenicen, si victor Ptolemaeus redisset, se de-
conjuram crinem.* Certissima haec est emendatio: Vossius tamen
pro cunctis interpretatur; pro toto exercitu: sed melius, ni fallor,
τὸ πρῶτον servaret Callimachus; quam ut Berenicen prius pro
exercitu quam pro Rege & Marito vota facientem induceret.
Deinde, si ea esset sententia, dixisset, *si reditum tetulissent*, nu-
mero plurali. Postremo cunctis construendum esse cum divis
ex ipso Callimacho constat,

Βέρμαχος, ὃς καὶ ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

VL 44.

Ille quoque eversus mons est, quem maximum in
oris

Progenies Phthiae clara supervehitur.

Miris modis se torquent interpretes, ut *Medos* per longas
ambages ex stirpe *Phytiae* vel *Clytiae* vel *Tbiae* oriundos esse
pro bent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu sit
vera lectio, & expedita sententia:

Progenies Tbiae clara supervehitur.

*Clara progenies Tbiae est Sol, Thiae & Hyperionis filius. Pinda-
rus Isthm. v.*

Μᾶτρε ἡελίῳ πολυάντρε Θεία.

Hesiodus:

Θεία δ' ἡελίῳ τε μέγαν λαμπρὸν τε σιλόων
Γιγνᾷ, ὑποδραυῖα Ὑπέριον & Φιλότῳ.

Vide etiam Etymologicon Magnum & Apollodorum. Et Apol-
lonii Schol. lib. iv. Sensus est. *Quid crines adversus ferrum fa-
cient; cum ferro eversus sit Aethas, omnium montium, supra quos
Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus,
pulcherrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorem
neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, & Latini & Graeci,

VL 53.

Vf. 53.

— Memnonis Aethiopis

Unigena impellens nutantibus aëra pennis.

Omnino nutans & languidum est illud epitheton *nutantibus*: sed a librariis profectum est, non a Catullo; qui sine dubio scripsit:

Unigena impellens NICTANTIBUS aëra pennis.

Quid sit *nictari*, vide apud Festum: Lucretius lib. VI.

Cujus ubi e regione loci venere volantes;

- *Claudicat extemplo penmarum NISUS inanis,*

Et conamen utrinque alarum proditur omne:

Hic ubi NICTARI nequeunt, insistereque alis.

Virgilius IV.

His primum poribus NITENS Cyllenius alis,

Vf. 54.

Obtulit Arfinoës Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris: sed Arfinoën sive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriae prodidit. Achilles Staius Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli Codices versaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritas* habere testatur. Quare, ut opinor, haud incerta est haec emendatio:

Obtulit Arfinoës Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus sive Arfinoë dicitur, eadem plane de causa ac *Zephyritis* in versu sequenti:

Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate:

Κόγχῃ ἐγὼ, Ζεφυρίτι, παλαίτρον, ἄλλα δὲ τὸν μὲν,

Κόρι, Σεληναίης ἀνθρῶπιον ἔχουσιν.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africae promontorio, ita & *Locris* dicitur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemaeus p. 101. in Pentapoli Africae ponit Βαρσίνην, Ἀρσινόην, & Ζεφυρίον ἄκρον: ut vel dubitare nequeas, quin ab isto Zephyrio dicta sit Venus Arfinoë Zephyritis. Quod si itaque & *Locri* fuerint in Pentapoli Africae, jam certa reddetur ratio, cur & Arfinoë *Locris* appellata sit. Sed ecce tibi testes luculentos Virgilium & Servium; Aeneid. XI.

Libycoque habitans aequore Locros.

Ad quem locum haec Servius: *Locri socii Ajacis Oilei fuerunt Epizephyrii & Ozoli. Sed bi tempestate divisi sunt* — Ozoli vero delati PENTAPOLIM de quibus nunc quaeritur, *Libycoque habitantes aequore Locros.*

Vl. 73.

Non si me infestis discerpant sidera dictis.

Ferri fortasse poterit haec lectio : nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo sic scriptum esse credam; sed aliud quid melius, ni fallor, & elegantius:

Non si me infestis discerpant sidera dextris.

Livius de Romulo: *Fuisse tum quoque aliquos, qui DISCERPTUM regem patrum MANIBUS taciti arguerent.* Quid quod *discerpere* proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? sed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *fideribus* recte dictum; cum in iis plura sint *discerpere* possint. Reliqua vero, quae *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre possint.

Vl. 91.

Sanguinis expertem ne siveris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus est Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut sanguine sibi litetur: qui crinibus abominandus magis, quam expetendus:

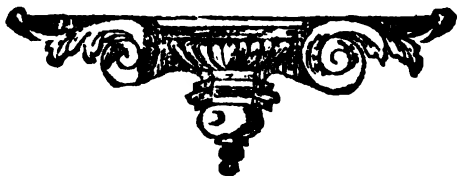
Squalentem barbam, & concretos sanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis expertem*: Quid enim coma sibi exoptet praeter unguenta? Hinc est, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: *onychem* scilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem *muneribus* in versu proximo: inde enim firmatur haec emendatio; quia eadem usurpat noster, ubi paulo ante de unguentis loquitur:

Quam jucunda mihi munera libet onyx.

CALLIMACHO

TESTIMONIA VETERUM.

Lucianus de scribenda Historia p. 371. Οἷον ἱσᾶς τί καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων καὶ καὶ τοι ποιητὴς ὦν, παραβῆναι τὴν Τάστωλον, καὶ τὴν Ἰξίωνα, καὶ Τίτυον, καὶ τὰς ἑκάστας. Εἰ δὲ Παμβίου καὶ Εὐφορίων ἢ Καλλιμάχου ἔλεγε, πόσους ἂν οἱ τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χυλὸν τῆς Ταντάλης ἔγαγον; εἴτα πόσους ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σοφοκλῆς ἀπὸ Δαμοκλέους — τὰ μὲν ἔν τῳ ἄλλῳ ποιητῶν ἀπαδύχοντο μετρίως. τὸ δὲ Καλλιμάχου εἰς χεῖρας λαβὼν, ὅσα ἴσεν ὅτι ἐκτέλει κατὰ τὴν Λιβὸν ποιητὴν. ἀντιμῶν δὲ ἐπὶ μὲν ἄλλῳ ἤδη ποταμῷ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέτιθετο.

Proclus in Timaeum Platonis p. 28. Εἴπω γὰρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄλλος ἐκρίναι ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογῶν συνέσει. Ἡρακλείδης γὰρ ὁ Ποσειδῶνος φησὶν, ὅτι τῷ Χοίρῳ τότε εὐδαίμωνισται Πλάτων τὰ Ἀττιμαχῶν πρῶτιστα, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸ Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλεῖν τῷ ἀνδρὶ. Μάτηρ ἔν φλωαφῶσι Καλλιμάχου καὶ Δῆρις, ὡς Πλάτωνος ὅσα οὐτὸν ἰκανῶς κρῖναι ποιητὰς.

Strabo lib. xvii. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρηνή κτίσμα Βάτῃ, πρόγονος δὲ τῶτον ἰαυτῷ φασκεῖ ὁ Καλλιμάχος. Et ibidem: Κυρηνῶν δὲ ἴσιν καὶ Καλλιμάχου καὶ Ἑρατοδώρου, ἀμφοτέρω τιτιμημένῳ παρὰ τοῖς τῷ Αἰγυπτίῳ βασιλεῦσι, ὁ μὲν ποιητὴς ἄριστος καὶ ὁ ἄλλος γραμματικῶν ἱσχυδαιῶς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ ὁ ἄλλος φιλοσοφίας καὶ τὰ μαθημάτων καὶ τις ἄλλος ἀλγεφίαν.

Scriptor vitae Apollonii Rhodii: Ἐγίνετο δὲ ἐπὶ τῷ Πτολεμαίῳ (ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητὴς, τὸ μὲν πρῶτον συνὸν Καλλιμάχου τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐκωθένισσε Καλλιμάχου καὶ Ἀλεξάνδρου ὅτι γραμματικῶν. — τοὺς δὲ φασιν, ὅτι ἐκωθένισσε καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ αὐτὸς ἐκωθένισσε ἐκωθένισσε καὶ ἄλλων εὐδαίμωνισσε, ὡς καὶ τῷ βιβλιοθηκῶν τῷ Μουσείῳ ἀξιοῦσθαι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ συνὸν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Ἀπολλώνιος Ἀλεξάνδρου. — μαθητὴς Καλλιμάχου.

Scriptor vitae Arati: Σοφικῶς δὲ Ἀράτος Ἀλεξάνδρου τῷ Αἰτωλῷ, καὶ Καλλιμάχου, καὶ Μενάνδρου, καὶ Φιλίππῳ. Et ibidem: Γραικῶν δὲ τῷ Κυρηνῶν ἐκωθένισσε, παρὰ ἢ καὶ ἐκωθένισσε καὶ ἑκωθένισσε. Notandum est eorum error, qui Graecum nescio quem Cyrenensem poetam ex his verbis sibi comminiscuntur: legendum enim γραικῶν: & sententia est, Aratum innotuisse Callimacho jam senis; a quo et Epigrammate donatum esse, Nimirum illud ipsum est Epigram.

gramma; quod supra a nobis editum & explicatum est;

Ἡσιόδῳ τῷ ἄκρῳ, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitae Theocriti: Ἐγρίτο δὲ ὁ Θιόκριτος ἰσχυρὸς τε τοῦ Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ Νικάνδρου.

Aulus Gellius lib. xvii. c. 21. Neque diu post Callimachus poeta Cyrenensis Alexandriae apud Ptolemaeum regem celebratus est.

Solinus cap. xxvii. Major Syrtis ostendit oppidum: Cyrenas vocant: quae domus Callimacho poetae fuit patria.

Suidas: Ἀγούργης γραμματικὸς: τέχνη γραμματικὴ — καὶ οὗτος Καλλιμάχου τὸ ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Ἀρχαῖος Ἀπυλλοῦ, γραμματικὸς. καὶ Καλλιμάχου ἐπιγραμματῶν ἐκτίθηται.

Idem: Μαρσίου, — ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἑκαλέως, Ὑμνων, καὶ τῶν Αἰτίων, καὶ τῶν Ἐπιγραμματῶν ἐν ἱεροῖς τοῖς.

Idem: Νικάνωρ ὁ Ἑρμίου Ἀλεξανδρίου γραμματικὸς γυνὴς ἐπὶ Ἀδριανῷ τῷ Καίσαρι — ἔγραψε σὺν τῷ πατρὶ Καλλιμάχου.

Idem: Ἐρικοῦ ὁ Κερκαῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστου. Ἰὼς, γραμματικὴ δὲ Λυσανίου τῷ Κερκαίῳ, καὶ Καλλιμάχου τῷ ποιητῇ.

Strabo lib. xiv. Ἀνδρὶς δὲ ἰγνύτο ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ — Ἡρακλείτου ὁ ποιητὴς, Καλλιμάχου ἱταῖος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

Εἰπέ τις, Ἡρακλίτε, τοῦ μύθου. &c.

Etymologicon Magnum: Ἀνταρχὸς, μεθεφώνη ἀντάς. Ἡδύλλῳ δὲ οὗς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου ἀφ' οὗ λαμβάνει ὀνομαζέτω ἀντάς, ἀλλήλας. [MS. Reg. Ἡδύλλῳ δὲ οὗς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου. quocum convenit MS. Leidens. nisi quod Ἡδύλλῳ habet per simplex λ, & eadem manu supra scriptum Εἰδύλλῳ. RUHNKEN.]

Athenaeus lib. viii. p. 331. Φιλοσόφῳ δὲ, ὁ Κερκαῖος καὶ γινώσκων, Καλλιμάχου δὲ γινώσκων, ἐν τῷ σὺν τῷ πατρὶ ποταμῶν.

Suidas: Ἰερὸς, Μενάνδρου Ἰερῶν, Κερκαῖος ἢ Μακεδῶν, Καλλιμάχου δὲ καὶ γινώσκων. Unde a veteribus passim vocatur Ἰερὸς ὁ Καλλιμάχου.

Anthologiae lib. iii. c. 25. Ἀδελφόν.

Ὁ μάκαρ ἀμβροσίῳι συνίσι φίλτατε Μύσαις,

Καῖρῳ, καὶ ἐν αἰδῶ δάμασι Καλλιμάχῳ.

Ibidem lib. ii. Εἰς Γραμματικὸν. Philippi.

Γραμματικοί, Μάρτυς σὺν τῷ τέχνῳ, οἷς ἀπάντας,

Τελχῆας βίβλων, Ζηνοδοτὴ σκύλακας,

Καλλιμάχου κρατῶνται, δι' ὧς ὅλοι οὐκ ἀνέστηντες

Οὐδ' αὐτὸς κείνῳ γλῶσσαι λυγροῖσιν. &c.

Antiphanis.

Τῶν μεγάλων καλῶν; ἐπ' Ἡμίῳ δὲ πομπῶντες

Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκοντες.

Incerti.

Γινώσκωμ' ὅσα λυκὸν ἐχέει τέχνη. ἢ δὲ μέλαινα

Ἰσφίς τίς τῶν παρακαλλιμάχων.

Palladae lib. i. c. xvii.

Καλλιμάχου πάλῳ ἢ Πίνδαρου, ἢ δὲ ἢ αὐτῶς
Πάσις γραμματικῆς, πῶσιν ἔχον ποιητῆς.

Propertius II. i.

Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus
Intonet angusto pectore Callimachus.

III. i.

Callimachi manes, & Coi sacra Philetæ,
In vestrum, quaeso, me finite ire nemus.

III. VIII.

Inter Callimachi sat erit placuisse libellos:
Et cecinisse modis, pure poeta, tuis.

II. Eleg. ultima:

Tu satius memorem musis imitare Philetam,
Et non inflati somnia Callimachi.

IV. i.

Ut nostris tumefacta superbiat Umbria libris;
Umbria Romani patria Callimachi.

IV. VI.

Cera Philetæis certet Romana corymbis:
Et Cyrenæus urna ministret aquas.

Catullus LXVI.

Sed tamen in tantis moeroribus, Ortale, mitto
Haec expressa tibi carmina Battiadae.

xcvii.

Saepe tibi studioso animo venante requiris
Carmina uti possem mittere Battiadae.

Ovidius:

Battiades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

*

Hoc, memini, quondam fieri non posse loquebar;
Et me Battiades iudice falsus erat.

*

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota Philetæ,
Sit quoque vinosi Teïa musa senis.

*

Callimachum fugito; non est inimicus amoris:
Et cum Callimacho tu quoque Coë nocas.

Statius Epithalamio Stellæ:

— hunc ipse choro plaudente Philetas,
Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro
Ambissent laudare ducem —

[Non alienum fuerit, Veterum de Callimacho testimoniis ad-
jicere Arati Vitam ineditam, e Codice Barocciano descriptam,
in qua bis Callimachus commemoratur. RUHNKEN.]

Γ Ε Ν Ο Σ Α Ρ Α Τ Ο Υ .

Ἀρατῷ πατὴρ δὲ ἐστὶ Ἀθηνοδῶρ, μητὴρ δὲ Ἀθηοφίλας· τὸ δὲ γένος, ἀπὸ Σόλων καὶ Κίλικας. ὁνομαζὼς δὲ φασὶ τὴν πέλιν ἀπὸ Σόλων καὶ Μυδία. Ἰ. Ἀδελφὸς δὲ ἔχει Λύριον καὶ Καλλιόαν· καὶ Ἀρπιδάρον, οὗ φησι Εὐφράνους ἀντιγράψαι πρὸς τὰς Ζωίλων κατηγορίας. Διέπρεψε καὶ δὲ ὡς Ἀττιγίῳ ὃς ἐβασίλευσε Μακεδονίας, παραδυσας τὴν βασιλείαν εἰς αὐτὸν τρόπον τούτον. Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν· ἐπεί τὴν Μακεδονίαν Ἀριδανῷ ὁ κληθεὶς Φίλιππος· τούτῳ δὲ λαμβανῶν διεδίχατο Σόλωνα ὁ Νικάνωρ, καὶ ὁ ἀναμὴ Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Κερκυρὸς, Πτολεμαῖος τῷ Σωτῆρι καὶ Ἀριδανῆος υἱός, ὃς βασιλεύει Μακεδονίας. Ἀναμειβῶν δὲ αὐτῷ ὑπὸ Γαλατῶν, ἰαντοῖς αἰρῶν Μακεδόνες Σωθένου, μὲν ὁ βασιλεύει αὐτῶν Ἀττίλογος Φίλιππος, ὃς γένος πατρὸς Δημήτριος ὁ Πολυερκετῆς, Δημήτριον δὲ Ἀττίλογος ὁ Γαλάτας, πατρὸς δὲ Διέτρεβεν αὐτὸς καὶ εὖν αὐτῷ Περσὲς ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἀττάγορας ὁ Ῥοδίτης, ὁ τῶν

1. Σόλων τῷ Μυδίῳ] *Andis* legitur in Arati Vita breviorē. Jure vox valde mendii suspecta Menaglio ad Diog. L. I. 51. pro qua lubens reponendum crediderit *Athaiu*. Conjectura minime spernenda: forte tamen malit aliquis ex Diogene Σαλαμνίῳ. Solonem librarii Cilicem fecerunt in Etymol. p. 721. vñ. 49. Σόλωνες, οἱ βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος Κίλικος. Scilicet refingi debet, ἀπὸ Σόλωνος τῆς Κίλικας. HEMSTERH.

2. Λύριον] Rectius alii, Μύριον. RUHNKEN.

3. Καλλιόαν] *Καλόντας*, inquit Suidas, ὅτιμα κέρμον· restituendum igitur huic loco *Καλόντας* idque recte Suidas habet in Ἀρατῷ, & minoris Arati vitae scriptor: alter enim docterior Καλιόντας. Idem illi nomen, qui Archilochum in praelio peremit, teste Suida in Ἀρχιλόχῳ. Plutarcho Καλόντας T. II. p. 560. E. Formae patronymicorum sunt Dorice Ἀρχόντας, Ἐπαμεινόντας, Θειόντας, Φιλόντας, Χαρίντας pro Ἀρχωνίδας &c. Si militer a Κάλων vel Κάλλων, nam uterque scribendi modus in usu, Καλωνίδας, Καλόντας. HEMSTERH.

4. Διέπρεψε] Lege, Διέπρεψε· nisi capias pro *in gratia & bono fide*, v. Athen. IV. p. 174. E. RUHNKEN.

5. Διεδίχατο Σόλωνα ὁ Νικάνωρ] Non me fugiunt, quae scripsit Justinus XVII. 2. 5. sententiae acumen secutus: verum tamen Seleucus siue Nicanor, siue magis Nicator,

Macedoniae regnum nunquam tenuit, tantum abest, ut Aridaeo interfecto succederet. Error hic certe laet manifestus. Si culpa vacat ipse Vitae Scriptor, inter *διεδίχατο & Σόλωνα* lacunam intercedere satis magnam statendum est, in qua brevis enarratae fuerint illae res, quarum seriem exponunt Dexippus & Porphyrius in Euseb. Chron. p. 58. 60. Hoc pacto commode progredi potuit ad Lyfimbium Macedonum regem praelio victum & occisum a Seleuco Nicatore, quem parvo post tempore Ptolemaeus Ceraunus infidiis circumventum perfide trucidavit. Sequendis etiam labes adhaesit, quippe quae ab historiae fide multum discedunt, nisi talem fere in modum redintegrentur: μὲν δὲ βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος υἱὸς Ἀντίγονος τῷ Φιλίππῳ, ὃς γένος πατρὸς Δ. ὁ II. Δ. ὁ Α. ὁ Γ. &c. Vid. Luciani Macroβ. c. 11. p. 216. HEMSTERH.

6. Περσὲς] Ita Persae olim in Cicer. de N. D. I. 15. & Minuc. Fel. c. 21. legebatur: jamdudum a viris eruditissimis correctum *Persae*, editumque in Gell. III. 18. ubi vid. Jac. Gronov. Hic ad eandem formam scribendum *Περσῶν* minus vitiatum in Arati Vita breviorē, *Περσὶς τῷ φιλοσόφῳ* recte Simfon. in Chron. Cathol. ad A. M. 3728. De Persae autem praeter adductos a Jo. Jons. de Script. H. Ph. I. 2. Me-

τῶν Θεσπίδων 7 παύσας, καὶ Ἀλκιμαχῶν ὁ Αἰτωλὸς, ὡς αὐτὸς φησὶ ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς ᾠδαῖς Ἰερωνύμου. 8 Ἐπίσταθις 9 δὲ τῶ βασιλεῦς πρῶτος μὲν αὐτῷ πῶμα ἀνέγνω τὸ εἰς τὴν Πάριν τὴν Ἀρκαδίαν· ἵπ' αὐτῷ καλεῖσθαι, ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. Ἐκείνη δὲ ὁ Ἀράτος Ζήνωνι τῷ Σταϊκῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν. διὰ τῆς δὲ καὶ τῶν Ὀδυσσέων, ἐγένετο δὲ σφόδρα πολυγράμμως, ὥστε, ὡς μαρτυροῖ ὁ Καλλιμαχῶν. Δοσίθεος δὲ ὁ πολιτικός ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον ἐλθὼν φησὶν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίστοχον τὸν Σελεύου, καὶ διατρέψαι κατ' αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. Τῶν δὲ τῶ Φαινομένων ὑπόθεσιν παρέλαβον 10 ἐν αὐτῷ ὁ Ἀντίγονος, 11 καὶ τὸ Εὐδόξου σύγγραμμα, καὶ καλεῖσθαι ἔπειτα αὐτῶν. ἔστιν τις τῶ ἀπολαύσεως 11 προσεχομένων ταῖς ἐξηγήσεσιν ἰδοῦναι μὴ μαθηματικὸν εἶναι τὸ Ἄρατον. ὑπελάβον ἥδη μὲν ἴτερον τῶ Εὐδόξου Φαινομένων ποιῆσαι αὐτὸν, ὡς τὸ σύγγραμμα δοῦναι. Ταύτας δὲ τῶ γνώμης ἔχει καὶ Ἰππαρχῶν ὁ Βιβυός. ἐν ᾧ τῶ πρὸς Εὐδόξου καὶ Ἄρατον περὶ ταῦτα ληπτικόναι, συνηγοροῦν δὲ αὐτῷ καὶ Διονύσιος ὁ τῶ ᾠδαῖς συγκρίσεως 12 Ἀράτου καὶ Ὀμήρου, ᾠδαῖς τῶ μαθηματικῶν ὅσπερ γε φησὶν. Οὐ τίθηται αὐτὸν ἱατρὸν εἶναι γράψαντα ἱατρικὰς δυνάμεις, οὐδὲ μαθηματικὸν διδασκομαι οὐδὲν ἔχει 13 ἐπιπλεῖν τῶ Εὐδόξου. βιάσθαι δὲ ὁ μετρίως. ἢ ἥ καὶ τὸ εἰδέναι μεταφράσαι, ἐμπειρίας μαθηματικῆς. εἰρησμον δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιμελεστέον τα πλείστα τῶ Εὐδόξου ἐπισήμωσιν. ἥδη καὶ ὁ Καλλιμαχῶν σιωπῶν 14 αὐτῷ καὶ τὰς χρόνους τῶ Ἀράτου σύγγραμον ἀγρυπνίαν τῶ Φαινομένων διαρίαν διὰ τῶν παρατήρησιν. Πολλοὶ δὲ μὴ αὐτὸν ἐγίνοντο Φαινόμενα γράψαντες, καὶ ἐδιδόμους ἀξίον φρονηθῆναι. Καὶ ᾠδαῖς μὴν τὰς τοσαῦτα.

mag. ad Diog. L. VII. 36. J. A. Fabric. B. Gr. T. II. p. 407. adeundi Polyaen. VI. 5. Aelian. V. H. III. 17. & Jac. Perizon. Historiam illam ab Antigono philosophi, quam Diogenes obiter attingit, oratoris coloribus illustravit Themist. Or. XXXIII. p. 358. ubi vid. Hardulnum. HEMSTERH.

7. Θεσπίδων] Nemo veterum, cui Titibais Antagorae fuerit memorata, mihi succurrit: atque adeo vereor, ne deceptus hic Arati vitae scriptor Antimachi Thebaida, quae notissima est, ad Antagoram memoriae vitio transtulerit. Porro Antagorae, ut Antigono grati, mentio est apud Pausan. I. p. 6. Vld. Aelian. V. H. XIV. 26. & Perizon. HEMSTERH.

8. Περὶ Ἰερωνύμου] Scribe, ἡρὶ Ἰερωνύμου, nisi gravius ulcus lateat.

RUHNKEN.

9. Ἐπίσταθις] Malim συνεθῆκ, ἀδιδῆναι ad regem, illique commendatus. HEMSTERH.

10. Παρέλαβον ἐν αὐτῷ] Legendum, παρέλαβον αὐτῷ. RUHNKEN.

11. Ἀπολαύσεως] Abhorre non videtur ἀπολαύσεως· praefero tamen ἐπιπολαύσεως· in Simplicio ad Aristotelem non semel reperies τὰς ἐπιπολαύσεως διατημένους, οἱ ἐπιπολαύοντες ἐξηγησάμενοι &c. HEMSTERH.

12. Συγκρίσεως] MS. corrupte σύγκριον. RUHNKEN.

13. Οὐδὲν ἔχει] Sic scripsi de conjectura. MS. εὐδὲ ἔχει. RUHNKEN.

14. Σιωπῶν] Hoc quoque ex conjectura deui. MS. συνεκίζον. Quae sequuntur, mutila sunt & corrupta. Vide elegantissimum Cl. Ernesti Excursum ad Epigr. XXIX. RUHNKEN.

CALLIMACHI
HYMNUS
IN
DIANAM,
FRANCISCO FLORIDO
SABINO
INTERPRETE.

Dianam (neque enim decet hanc transire canentes)
Dicamus, studiosam arcus caedisque ferinae,
Multiplicisque chori, & versantem in montibus altis.
Hinc orsi, patriis ut nata puella prehenfis
Poplitibus, magnum sic est affata tonantem:
Virgineum decus aeternum da posse tueri,
Nomina multa Pater da, ne mihi certet Apollo.
Spicula praeterea concede, arcumque. pharetram
Non peto, non magnos arcus: (mihi namque sagittas
Cyclopes facient quamprimum, arcumque sequentem,
Sed lucem ferre, & genibus succingere vestem
Pulchram, prompta feras ut agrestes perdere possim.
Da teneras sexaginta Oceanitidas, omnes
Nonum annum natas simul incinctasque puellas.
Viginti Cressas nymphas mihi trade ministras,
Quae mihi, cum lyncas, cum cervos figere mittam;
Velocesque canes curent, pictosque cothurnos.
Da montes cunctos, atque urbem his adjice quam tu
Cunque voles. neque enim assidue versabor in urbe,
Montibus insistens: tunc invisam oppida tantum,
Quum

Quum pariens acres mulier vexata dolores
 Senferit, auxiliumque petet. quando hoc mihi fatis
 Concessum, ut gravidis Lucina vocantibus adsim.
 Nam mea nec pariens, uteri neque pondera gestans,
 Indoluit mater, nulloque enixa dolore est.

Haec effata, patris mentum tractare puella
 Cum vellet, frustraue manus tendisset inanes,
 Cessavit tandem. at ridens pater annuit olli,
 Demulcensque, inquit, Quoniam mihi talia divae
 Editis, accensae zelum Iunonis & iras

Non affis facimus. referes quaecunque puella
 Poscis, & a facili capies majora parente.

Ter turrita decemque tibi tradam oppida, quae nec
 Sacra deis aliis praeter te, neve deabus
 Perficient, & Diana dicentur ab una

Multas praeterea tibi designaveris urbes
 Aut pelagi medio, aut amplae telluris: ubique
 Ut tibi cum lucis arae sint: ipsaque custos
 Portubus & triviis bene sis nota. Haecce locutus

Annuit. illa patris nutu firmata, profecta est
 Crentsem ad Leucum, cui densae in vertice sylvae:
 Hinc petit Oceanum, & nymphas capit inde frequen-
 tes,

Nonum annum natas simul incinctasque puellas.
 Caeratus exultat fluviis: Tethys quoque natas
 Dianae charas gaudet tribuisse ministras.

Mox duros Cyclopos adit, quos insula habebat
 Quam Liparam appellant (Lipara haec nunc fertur,
 at olim

Dicta Meligunis) Vulcani incude rotantes
 Candentem massam, atque urgentes magnum opus,
 ex quo

Neptuni fortes possent potare quadrigae.
 Nymphae autem timuere, ingentia monstra videntes,
 Ossaeis aequanda jugis: queis lumina cunctis
 Torvis ardebant nimirum e frontibus, instar
 Quadruplicis elypei: strepitusque incude refusus.

Ter-

Terruit insuetas, emissaque flamina vastis
 Follibus: unde imis tota intonat Aetna cavernis,
 Trinacria &, Sicanum sedes, vicinaque tellus
 Italiae, ac magno Cyrenus tremefacta fragore.
 At postquam in vacuas elatus malleus auras
 Percussit stridens in curua forcipe ferrum,
 Perque vices connixi id pulsavere Cyclopes,
 Tum neque eos nymphae contra spectare, neque altum
 Auribus attonitae valuerunt ferre boatum.
 Nec mirum si majores aetate puellae
 Divorum haud gaudent tales vidisse ministros.
 Sic quum parva infans matri parere recusat,
 In gnatam vocat haec magno clamore Cyclopes,
 Argen, vel Steropen. tunc e penetralibus unus
 Exit Mercurius, carbonibus oblitus atris,
 Qui parvam subito perterreat. illa parentis
 In gremium fugiens, palmis sua lumina texit.
 Tertius at tibi vix ô diva accesserat annus,
 Quum Latona ulnis te gestans mater, adivit
 Vulcanum, ut caperes pro pulchris munera ocellis.
 Tu tamen horrendi residens in poplite Brontae,
 Hirsuto duras capiensque e pectore setas,
 Vellisti: ut pars nunc restet quoque glabra, neque ultra
 Illas producat: veluti damnosa capillos
 Quum caput est aggressa hominis, populatur alopec.
 Sumptis inde animis, sacro sic ore locuta es,
 Arcum Cyclopes mihi jam properate: pharetram
 Ex humero nobis quae pendeat, atque sagittas:
 Latona quoniam sum creta, ut Phoebus Apollo.
 Quod si parva meos arcus fera senserit, aut si
 Major contigerit, Cyclopibus esca feretur.
 His dictis opus exactum est: armataque diva
 Continuo ad catulos versa es: Panosque Lycæi
 Arcadicum limen, qui lyncem in frustra secabat
 Maenaliâ, canibus foetis alimenta daturus.
 Distinctique canes albo duo dantur ab illo,
 Tresque tibi auripetae: varius tantum unus. eorum
Ter.

Tergora si saevi cepisset quisque leonis,
 In stabulum vivum traheret. septem Arcades istis
 Adduntur, cursu ventos qui vincere possent:
 Hinnuleos ut eis caperes, leporemque fugacem,
 Histricis aut cervi lustrum monstrantibus, atque
 Cognita capreoli vestigia quaerere doctis.
 Hinc digressa (canes aderant tibi) repperis alto
 Parrhasii in montis tumulo salientia passim
 Agmina cervarum (gratum tibi) quae prope ripas
 Nigros volventis lapides pascuntur Anauri,
 Tauris majores: fulgebat cornibus aurum.
 Quas adeo aspiciens, haec tecum corde volutas,
 Conveniens nobis, si prima haec praeda feratur.
 Harum (quinque aderant) magna levitate potita es:
 Quattuor absque canum cursu, ut vehereris ab illis:
 At quintam, fluvii Celadontis summa petentem.
 (Sic voluit Juno, ut postremis Herculis acta
 Frondibus ornaret) Carneius suscipit ingens.
 Interimens Tityum virgo, sunt aurea zona
 Aureaque arma tibi: currus perfectus & auro est:
 Aurea sunt, cervas queis fraenas, diva, lupata.
 Sed quonam primum te corneus abstulit axis?
 Aemum in Threicium, de celso vertice cujus
 Horrifer inspirat boreas mala frigora nudis.
 Unde tibi fax est concessa? unde ignis? Olympus
 Mysus utrunque dedit: cui perpetuum injicis ignem,
 Decidit excelsi qualis de fulmine patris.
 Flexus saepe tibi est argenteus arcus: & ulmum
 Prima sagitta petit, quercum altera, tertia agrestis
 Terga ferae: quartam emissam non accipit arbor.
 Urbem nanque illa evertis, quae perdita, quique
 Externum ac civem nullo discrimine vexant.
 Heu miseri qui te iratam sensere, Diana.
 Horum armenta lues rapit, inde pruina labores:
 Cum senibus pereunt nati, muliebria necnon
 Agmina seu percussa cadunt, seu dum fuga quasdam
 Exercet, pariunt, nil rectum ut constet in illis:

Jam quos jucundo aspexisti & fidere amico,
 Terra ferax his est: augentur semper eisdem
 Armenta, accrescunt & opes. neque tetra sepulcra
 Unquam adeunt, nisi quum domat illos tarda senectus.
 Non genus absumit discordia, (dissipat aedes
 Quae stabiles semper) quum mensa frequentius una
 Pacatas inter se habeat socrumque nurumque.
 Proinde mihi charus sit quem tu diva fovebis.
 Isque utinam (regina) forem: mihi carmina semper
 Suppeterent, que iste canerem, matrisque hymenaeos,
 Et Phoebum fratrem: in primis tua praemia laudum:
 Ut te ornent arcusque canesque, ut currus, ad ampla
 Qui te conspicuam summi fert tecta tonantis.
 Tum te in vestibulis divum turba excipit: arma
 Tum tua desumit Cyllenius: hinc & Apollo
 Ante feras capiebat (adhuc non astra tenebat
 Strenuus Alcides) sed talia munera Phoebus
 Liquerat. indefessus enim Tirynthius heros
 Ante fores stabat, si praeda qualibet aucta
 Pingue deis epulum ferres. risere sed illi
 Cuncti adeo: ante alios risit Saturnia, quando
 E curru ingentem taurum vel tolleret aprum,
 Postremis pedibusque trementia tergora capri.
 Alloquitur mox versutis sic te dea verbis,
 Saevas sterne feras, miseris mortalibus ut sis
 Qualis ego: ac lepores, capreas quoque per juga pasci
 Alta sine. ecquid enim capreae meruere, lepusque?
 Culta sues vastant, plantisque virentibus obsunt,
 Humano generi tauri: tu percute cuncta haec.
 Dixit, deinde feram circumstet, usque laborans.
 Redditus Oeteo nam quanvis vertice divus,
 Tanta erat ingluvie, quanta, quum scinderet arvum,
 Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti.
 Ast Amnisiades cervas temone solutas
 Depascique docent sub eo, sectumque triphyllum
 E prato magnae portant Junonis eodem,
 Carpere quod memorantur equi Jovis alta tenentis:

Auratosque lacus lymphis felicibus implent,
 Grator ut cervis potus sitientibus extet.
 Tu patris interea subiens tecta ampla, vocaris
 Omnibus a divis, ad Phoebum at proxima flectis.
 Quando erit ut nymphae dominam te diva coronent,
 Fundit ubi Inopus liquidas Aegyptius undas,
 Seu Pitanen juxta (Pitane & tua) seu prope Limnas,
 Seu prope Alas Araphenidas, sedisti ubi quondam
 Ex Scythia fugiens taurorum immitia sacra:
 Nulla meae tunc arva boves proscindere tentent,
 Praesertim si ducet eas alienus arator:
 Languentes quoniam, demissaque colla ferentes
 Redduntur stabulis: vel si Stymphalides essent,
 Nono anno terram vertentes: egregiae, inquam,
 Effodere alte agrum: choream quia Delius illam
 Non transit, sed sistit equos currumque nitentem,
 Ut prospectet eam, & lucem sic prorogat almam.
 Insula quae potior, qui mons tibi grator, & qui
 Arridet portus magis, atque urbs, quae tibi nympha
 Ante alias placeat, tibi quatenam heroides adsint,
 Dic dea tu nobis, alios eadem ipse docebo.
 Insula grata tibi Doliche est, urbs Perga probatur,
 Et cum Taygeto Euripi secessus amoeni.
 Nanque unam e nymphis Gortynida dilexisti
 Infestam cervis Britomartin, cujus amore
 Accensus Minos erravit per juga Cretae:
 Sed nunc horrida eam quercus, nunc ulva palustris
 Texit. at ille novem per menses cuncta petivit
 Aspera quae loca sunt, quae impervia, nec tamen idem
 Unquam cessasset, nisi se haec misisset in aequor,
 Capta, jugo e montis: piscantum retibus inde
 Implicita, ut sic salva foret. quae causa Cydones
 Impulit ut nympham Dictynam nomine ferrent,
 Dictaeum & montem: struerentque altaria, queis nunc
 Reddunt sacra, recens fertum illa luce parantes
 Pinu, aut lentisco: nam myrtum odere prophanam.
 Quando etenim ramus tunicae fugientis adhaesit

Myrtens, idcirco myrtus non chara Dianae est.
 Te quoque, diva ferens lucem, cognomen eadem
 Deductum a nymp̄ha Cretes sump̄sisse loquuntur.
 Cyrenem huic adjunxisti, cui munera donas
 Ipsa, canes binos, venatu insigniter aptos,
 Queis Peliae ad tumulum vic̄trix erat illa futura.
 Quin flavam Cephali uxorem mox Deïonidae
 In numerum adsciscis. nec non (si vera fatentur)
 Non secus atque oculos pulchram Anticlean amasti.
 Ferre sagittiferas nanque hae suevere pharetras
 Primae, arcusque leves, exertaque dextra gerentes
 Brachia, nudatis in bella ruisse papillis.
 Post has Arcaside Jasio prognatam Atalantam
 Dum spectas, recipis pernitem aprisque molestam.
 Haecque canes agitare, & spicula mittere docta est.
 Inde tuum Calydon quicumque invaserat aprum,
 Laudibus ornavit meritam, palmaque, feraeque
 Dentibus insignem Arcadiae mox reddidit illam:
 Quam neque crediderim Hylaeum Rhoecumque fu-
 rentem

Sub terra positos hostes damnare, sagittas
 Mittentem. arguerent quoniam fixa ilia falsos,
 Horum Maenalius quum fluxit sanguine vertex.
 Urbibus ac domibus multis dea cognita salve,
 Cognita Mileto: securus qua duce Neleus
 Fecit iter, claras quum classe reliquit Athenas.
 Chesias, Imbrasie, folio quae prima refulges:
 Cui propriae navis clavum olim major Atrides
 In templo affixit, ventos ut solvere velles,
 Graeae quum puppes Trojana ad littora cursum
 Dirigerent, Helenae accensae Rhamnufidos ira.
 Cui Proetus posuit duo templa, Puertia quorum
 Altera habet (siquidem errantes per devia firmas
 Virgineas turbas) stant Lusis altera. nam tu
 Reddere mansuetas solita es dea casta puellas.
 Sic & Amazonides, belli studiosa caterva,
 Curva Ephesi posuere tibi prope littora signum

Fagineo in trunco. tunc sacris praefuit Hippo:
 Upi aliae tibi. nam cunctae saliere libenter,
 Armatae primum clypeis, latam inde per orbem
 Pandentes choream. posthaec & fistula nodis
 Disparibus compacta sonans vocem edidit unam.
 Nondum etenim hinnulei terebraverat ossa (monente
 Pallade) nec cervi quisquam. vox advolat autem
 Sardias, atque simul Berecynthia pascua: quumque
 Saltarent, strepitum pedibus pharetrisque ciebant.
 Dein statuam circa fundata est, maxima moles,
 Lutea cui similem non unquam aurora videbit,
 Tot pollens opibus post se ut Pythona relinquat.
 Hanc tamen insanus quondam est popularier ausus
 Lygdamis, innumeris comitatus Cimmericorum
 Lactiphagum turmis equitum, quos miserat omnes
 Bosporus, Inachiae dictus de nomine vaccae.
 Ah rex infelix, quantum deliquerat. ipse
 Non erat in Scythiam rediturus: nullus eorum
 Denique qui curru pressissent prata Caystri.
 Semper enim suspensa Ephesi tua tela videntur.
 Salve Munychie, portu praefecta, Pheraea.
 Dianam ac ne quis contemnat: dicitur Oeneus
 Illam aspernatus certamina dura subisse.
 Nullus ei jaculo certet, celerive sagitta:
 Constitit Atridae non parvo audacia. nullus
 Spondeat innuptam divam sibi: cujus & Otus,
 Cujus & Oarion connubia dura petivit.
 Neu choreas fugiat solennes: scilicet Hippo
 Non praeter lacrymas has averfata recessit.
 Salve diva potens, nostraeque ades optima Musae.

H Y M N U S

I N

LAVACRA PALLADIS

P O L I T I A N O

I N T E R P R E T E

Ite foras agedum, quaecunque liquentibus undis
 Membra lavaturae Pallados, ite foras.
 Ipsa venit: fremitus factorum audimus equorum:
 Itē agedum flavae ō ite Pelasgiades.
 Non prius ingentes lavit sibi diva lacertos,
 Hic quam absterfit pulvere cornipedum:
 Nec tum quando armis multa jam caede cruentis
 Venit ab injustis horrida terrigenis.
 Tum quoque equum subducta jugis fumantia colla
 Perfudit largi fontibus Oceani,
 Dum sudor, guttaeque putres, dumque omnis abiret
 Spūma oris circum mansa lupata rigens.
 Itē ō Achivae, sed non unguenta aut alabastris,
 (Audio certe ipsum stridulum ab axe sonum)
 Palladi lotrices non unguenta aut alabastris
 (Nulla etenim divae huic unguina mista placent)
 Ferte: nec huic speculum. vultu est pulcherrima
 semper.
 Nam nec in Ida olim, iudice sub Phrygio,
 Se vel orichalco magna haec dea, vel Simoentis
 Spectavit quanquam vertice perspicuo.
 Nec Juno: sed sola Venus se splendido in aere
 Vidit, eandem iterum disposuitque comam.

Bis sexaginta spatiis verum incita cursu,
 Stellae apud Eurotan ceu Lacedaemoniae,
 Perfricuit tantum pingui se diva liquore
 De baccis, arbor quem sua protulerat.
 O puerae, emicuit rubor ilico, matutina
 Quem rosa, quem grano Punica mala ferunt.
 Ergo marem nunc tantum olei quoque ferte liquorem,
 Quo se ungit Castor, quo Amphitryoniades.
 Ferte etiam solido ex auro, quo pectine crines
 Explicit, & pinguem caesariem dirimat.
 Exi age jam ô Pallas. praesto tibi virgineus grex,
 Natae magnorum charus Acestoridum.
 O Pallas, quin jam clypeus Diomedis & ipse
 Fertur, ut Argivum mos vetus obtinuit.
 Eumedes docuit, meditans tibi grata sacerdos,
 Cum in se composito cerneret interitu
 Ire malam sortem. fugit quippe ille, tuamque
 Ad montem Crion, iustulit effigiem:
 Ad montem Crion. tum abruptis imposuit te
 Cautibus, hasque vocant nunc quoque Pallatidas.
 Exi age quae expugnas urbes, cuique aurea cordi
 Cassis, equumque fremor, cum sonitu clypeum.
 Vos hodie undiferae ne tinguite, vos hodie Argos
 Fontibus ex ipsis, non fluviis, bibite.
 Vos hodie ancillae ferte urnas ad Physadeam,
 Aut ad Amymonem, progeniem Danaï.
 Nanque auro & multis permistus floribus undas
 Defluet e laetis Inachus ipse jugis,
 Et purum feret huic laticem, cave tu ergo Pelasge
 Ne nudam imprudens aspicias dominam.
 Aspiciet nudam qui Pallada quae tenet urbem,
 Ultra jam hoc Argos cernere non poterit.
 Jam veneranda exi Pallas, dum quiddam ego istis
 Dicam. nec meus hic sermo, sed alterius.
 Unam olim, ô puerae, Thebis dea Pallas amabat
 Nympham, prae cunctis quas habuit comites,

Matrem Tireſiae. nunquamque fuere ſeorſum:

Sed ſive ad veterum-moenia Theſpiadum,
Sive Coroneas, ſeu tenderet illa Haliarton,
Boeotum viſens vecta jugis populos,
Sive Coroneas, (ubi pulcher odoribus halat
Lucus, ubi ara ipſi Curallum ad fluvium.)

Saepe illam curru ſecum dea vexit eodem,
Nullaque nympharum colloquia, aut thyafi
Grata fuere ſatis, niſi praeforet ipſa Chariclo.

Verum & ei multae debitae erant lacrymae,
Quamvis chara comes magnae foret uſque Miner-
vae.

Nam ſe olim peplis utraque depositis
Dum lavat in lymphis Heliconidos Hippocrenes,
Utque die vacuus mons tacet in medio:
Dum lavat ergo utraque, & mediae ſunt tempora
lucis,

Dumque eſt in toto plurima monte quies,
Tireſias unus canibus comitantibus ibat
Per loca ſacra, levi flore genas nitidus,
Immenſamque ſitim cupiens relevare, petito
Fonte, videt quae non cernere fas homini.

Hic irata licet ſic illum affata Minerva eſt,
Quis te non ullis jam rediturum oculis,
O Euerida, malus haec deus in loca duxit?
Sic ait: at pueri lumina nox pepulit.

Aſtitit, obticuit, dolor illi ut glutine vinxit
Genua, ſonum tenuit vocis inops animus.
At nympſa exclamans, Quid nota, ait, ô dea, fa-
ctum eſt?

Nunquid veſtra, deae, talis amicitia?
Lumina mi pueri rapuiſti, pectora nate
Vidiſti infelix Pallados, iliaque:
At non & ſolem cernes iterum. heu miſera: ô mons,
O Helicon rurſum non peragrande mihi.
Magna nimis parvis mutas, quae lumina nati
Pro cervis paucis dorcadibusque habeas.

Sic

Sic puerum ambobus charum complexa lacertis
 Mater, flebilium carmen aëdonidum
 Triste gemens iterat. sed enim miserata Minerva-
 Tunc sociam verbis talibus alloquitur:
 Dia, inquit, mulier, verte haec quae protulit ira.
 Non per me captus luminibus puer est.
 Nam pueris auferre oculos haud dulce Minervae,
 Verum Saturni legibus haec rata sunt,
 Ut quicumque deum aspiciat, nisi iusserit ipse,
 Mercede ingenti scilicet aspiciat.
 Dia igitur mulier, fieri haec infecta nequit res.
 Quippe ita Parcarum fila voluta manu,
 Editus ut primum puer est. sed tu accipe contra
 O Euerida, quod maneat pretium.
 Munera Cadmeis proh quanta adolebit in ignes;
 Quanta & Aristaeus, votaue suscipient,
 Natus ut impubes Actaeon unicus illis
 Tantum oculis careat. nanque erit & Triviae
 Concursor: sed non cursus, non aemulus illum
 Tela arcus jaciens montibus eripiet,
 Cum divam (lieet invitus) se fonte lavantem
 Viderit. at fiet, qui modo erat dominus,
 Esca suis canibus. Sed enim nemora omnia lu-
 strans
 Dum genitrix nati colligit ossa sui.
 Tunc te felicem, tunc dixerit esse beatam,
 Cui mons vel caecum reddiderit puerum.
 Parce queri mea grata comes. nam plurima contra
 Huic ergo te propter praemia contribuam.
 Esse dabo egregium vatem, quem protinus omnis
 Perpetuo celebret nomine posteritas.
 Cognoscet volucrum quae prospera, quaeque volatu
 Irrita: cujus item triste sit augurium.
 Plurima Boeotis oracula, plurima Cadmo
 Hic canet, & magnis plurima Labdacidis.
 Huic ingens baculum dabo, quod vestigia ducat
 Qua velit: huic vitae tempora longa dabo.

Mox & honoratus Diti colet infera regna,
 Inter & extinctos unicus hic sapiet.
 Adnuit hic Pallas dictis, quodque adnuit illa
 Perficitur. soli Iuppiter hoc tribuit
 Natarum e turba, quae sint patris omnia ferre.
 Lotrices, mater nulla deam peperit :
 Imo Jovis vertex. vertex Jovis omnia nutu
 Perficit, & natae prorsus idem licitum est.
 En vere nunc Pallas adest. Eja ergo puellae
 Queis Argos curae est, ite, deam accipite,
 Cumque bonis verbis, & cum prece, cumque ululatu.
 Salve ô diva, urbem protege & Inachiam.
 Salve hinc abscedens, iterumque huc flecte jugales,
 Ac rebus Danaum sis precor auxilio.

JOANNIS CHECOTII
 VICETINI
 METAPHRASIS ELEGIAE,
 SIVE
 H Y M N I
 CALLIMACHI
 CYRENAEI
 IN LAVACRA PALLADIS.

Ite agedum, magnae lotrices Palladis, ite;
 Sacrorum fremitum namque ego quadrupedum
 Audivi: nec abest longe Dea. Quare agite, eja
 Ite simul, flavae, ite, Pêlasgiades.
 Fortia non Pallas perfundet membra prius, quam
 Coeno sordentes terferit alipedes.
 Tum quoque quum bello decedens retulit arma
 Turpia dirorum sanguine terrigenum,
 Fumantes primum soluit temone jugales;
 Abluit & magni fontibus Oceani
 Pulveream sudorem. At spumas diva lupatis
 Expressas nivea deruit inde manu.
 Pergite, Achaiâdes; non myrrham, non alabastrum;
 (Audin' vocales ut cecinere rotae?)
 Palladi non myrrham, lotrices, non alabastrum;
 (Illa fugit mixtis diffuere unguinibus)
 Neq. speculum ferte. Aeternum decus adsidet olli.
 Judicium Idaei vel subitura Phrygis

Spre-

Sprevit orichalci arbitrio dea magna nitere;
Et Simoentis fidere imaginibus.

Sprevit quin etiam Juno. Venus attamen aere
Usa, comas iterum contulit, atque iterum.

Haec celeri lata arva fuga mensa, atque remensa:
Eurotae ripas ut Lacedaemonia

Astra solent, facili duravit corpus olivo,
Illi de propria quod satiatione redit.

Emicuit regina, puellae; punica quali
Grana rubent, quali prima colore rosa.

Quare olei vim ferre modo, quo Castora scimus
Ungi, quo magnum Amphitryoniada.

Adsit & ex auro pecten, quo fingere crinem
Gaudeat, & nitidam pectere caesariem.

Egredere, o Pallas: tibi praesto est grata caterva
Virgineus veterum sanguis Acestoridum.

O Pallas, tibi procedit scutum Diomedis,
Ritus ut Argivis traditus exstat avis.

Eumedes tuus edocuit, tuus ille sacerdos,
Qui, sibi compositam quum ferere usque necem

Audisset populum, sanctum amplexus simulachrum,
Abripuit montes protinus in Creïos,

In Creïos. tum praeruptis te, diva, sacravit
Rupibus, hinc dictis nomine Pallatisin.

Egredere, o terror belli, auricassis Itoni,
Quam clypeum impulsus, quadrupedumque juvant.

Parcite vos hodie fluviis haurire, ministrae,
Parcite; fontanas nam bibit Argos aquas.

Et vos, o famulae, situlas hodie ad Physadeam,
Aut ad Amymonem ferre Danaïadem.

Jam jam frondosis de montibus Inachus auro
Auro, atque omnigeno flore lavacra deae

Mixta feret. tu reginam ne forte, Pelasge,
Dum lavat illa, volens intueare cave.

Continuo, dominam quicumque aspexerit, Argos
Cernere frustra aegro lumine discupiet.

Pallas age, egredere. Interea narrabo puellis
 Non mea, sed quae mi fama reportat anus.
 Inter Thebanas pulcherrima Nympha, puellae,
 Deliciae quondam Palladis una fuit
 Mater Tiresiae, non hac sine Pallada vidit
 Ulla dies, veteres sive ea Thespiadas,
 Sive Coroneam peteret, properansve Aliartum
 Boeotum vegetis arva secaret equis;
 Sive Coroneam, illi umbras qua densat olentes
 Silva, & Curaliis imminet ara vadis.
 Saepe illam curru secum dea vexit eodem.
 Nec temere coetus, vel chorus ullus erat
 Nympharum, cui non esset dux alma Chariclo.
 Hanc tamen, o divi, plaga manebat atrox.
 Nec quidquam miseram Pallas tum jovit amica.
 Quondam etenim teretes dissolvere peplos
 Gramina ubi placidis Heliconia frigerat Hippo-
 crene undis, mediam sole coquente diem,
 Membraque demittunt fonti, dum tristibus horis
 Aura levis vacuo luderet in nemore.
 Forte ibi Tiresias primaevo flore juventae
 Ducebat fessas per loca sacra canes.
 Exustusque siti, gressum dum fontis ad undas
 Fert miser, invitus, quae vetitum, ille videt.
 Diva, licet saevo perculsa dolore, locuta est:
 Quis te huc postremum lucida tela die
 Visurum, o Euerida, deus ire paravit?
 Dixit; at in verbo nox rapit atra oculos
 Tiresiae. tum genua fluunt, vox faucibus haeret:
 Arrectae gelido horrore comae steterunt,
 Ingemit at mater. Natum mihi cur, dea, perdis?
 Haecce sunt divis jura sodalitiij?
 Luminibus filij plectis matrem? hei mihi, nate:
 Vidisti, infelix, pectora Palladia.
 Non tamen & dulcem spectabis, perditæ, lucem.
 Jam vale mi aeternum, o nemus, o Helicon.

Mer-

Mercaris magna exiguis. an, lumina ferres

Ut nati, cervas, capreolosque dabas?

Hic misera ambobus puerum complexa lacertis,

Qualis ubi tristes dat philomela modos,

Flebat. nec Pallas maereatē passa sodalem,

Aggressa est dulci farier alloquio.

Parce, ait, o Nympha, irarum: nimio acta dolore es.

Non ego sum puero, non ego, causa mali.

Nec puerorum oculos Pallas venatur. at hocce

Saturni aeterno lex jubet imperio.

Qui diuū aspiciet quemquam, ni se ipse videndum

Obtulerit, multis cernito cum lacrimis.

Nympha, hoc infectum reddi haud pote, quod tibi

Parcae

Non exorata constituere cola

Pondera solventi partus. Nunc accipe dignum,

O Euerida, promeritis pretium.

Ah quot fumabunt votis Cadmeidos arae!

Ah quot Aristaeus congeret! unigenam

Optantes puerum servare Actaeona caecum,

Dianae ingentis sit licet ille comes.

Proderit at nihil in silvis communiter altis

Et cursu, & jaculis exagitasse feras.

Ille, vel invitus divae quandoque lavacra

Spectarit, propriis prandium erit canibus,

Olim qui ductor. tum saltus maesta pererrans,

In teneros mater colliget ossa sinus.

Et dicet: Felix: Puerum quae lumine cassum

Accepisti e duris montibus in gremium.

Ne, comes, hunc ne desle, instant cui nempe tot a me

Munera, pro meritis, officiisque tuis.

Nam vatem faciam, cui non conferier ullus

Ausit: quem stupeat sedula posteritas.

Felicesque sciet pennas, tristesque volatus,

Quaeque secet liquidas nil metuenda vias.

Plurima quin promet Boeotis, plurima Cadmo

Responso, & magnis postea Labdacidis.

Et

Et lituo gressum firmare dabo, & dabo cursus
Vivendo plures vincere signiferi.
Mortuus ast inter prudens versabitur umbras,
Solut vel domino maximus Agesilae.
Haec ubi: prosequitur nutu verba omnipotenti.
Uni e divinis Palladi virginibus
Namque pater tribuit sese omni ex parte referre.
Mater, lotrices, Pallada non genuit;
At Jovis enixum caput. ilicet evenere
Quae pater, evenit nata quod adnuerit.
Pallas adest manifesta. deam curate, puellae,
Quas bonus antiquae tangit amor patriae.
Et bona verba precesque sonent, strepitusque vo-
cantum.
O salve, & felix Inachium Argos ades.
Salve; & ne Danaos pigeat servare: nec Argos,
Quum semel exieris, flectere rursus equos.

CALLIMACHI
ELEGIA
DE
COMA BERENICES,
Reddita ex Latina & vetere Catulli Metaphrasi,
Graecae ac suae Linguae
AB
ANTONIO MARIA SALVINIO
FLORENTINO.

Omnia qui magni, &c.

Ὅς μεγάλῃ ἀφ' πάντ' ἐθαύσατο φάει κόσμῳ,
Ὅς τ' ἄστρον δυσμὰς ὤρε ἢ ἀντολίαι,
Κρύπτο' ὡς φλογερὸν φάει ὀξείῃ ἡλίῳ,
Ὅς περ ὀριζομένης δῆν' ἔγαντο χερσίν,
Ὅς ὑπὸ τῷ Λάτμῳ σκοποῦντες χατέβαλλε λαβραῖος
Οὐρανῷ Μήτιν Ἴμερ' ἐκχαλίσας·
Τῇδε Κόων μ' ἔβλεψεν ὅς κ' ἦεν ἡ Βεροϊκῆς
Βόσφυρον, ὅν κ' αἶψα παῖς ἔθηκε θεοῖς
Τὴν σάφα λάμπουσιν, ἢ πολλαῖς ἤδε θεάσιν
Χερσὶν αἰερομένης ἠΐσατ' ἀπαρξομένη,
Ὅπως

Ὅπωτό' Ἀναξ γαίαν ἔρατοῖς πε, ἰοῖς θ' ὑμνῶναις
 Πορθήσων γαίαν ἵκετ' ἐς Ἀστυρίαν,
 Νυκτερινῷ φορέων ἵχνη χερίωτα κυδοιμῷ
 Σκυῖλα αὐτὸς καθελὼν ἡδέα παρθενίης.
 Νύμφαις ἐπὶ νέαις ἐχθρῇ Κύπρις; ἢ ῥα τοκήων
 Δάκρυον ἄπλάστοις ἐξαπατῶσι χεράν;
 Οὐδ' ὅτ' οἶπός θ' αὐτὸς θαλάμῳ θαλερὸν καὶ δάκρυ χέουσιν.
 Πρὸς θεῶν ἀπεικὸς ὃ τῷτο τὸ πίνθη ἐν.
 Τῷτ' ἐδίδαξέ μ' ἡ βασιλὶς γερὰν βοῶνσα,
 Ὅπωτότε ἀνδρὶ νέῳ ἦρεσε θυρῷ Ἀρης.
 Καί τ' ὦρ' ἦς, οὐκ ἀνδρὸς ἐδάκρυον ὀφθαλμὰ λείπτει,
 Ἀλλὰ πᾶσιν φίλον τῆλε καθεζόμενον.
 Σὺν θυμὸν κατέβη φροντὶς δακτύλῳ ἐς αἰεὶ,
 Καὶ σοὶ νῦν κραδίῳ πάντοτε τιρομένη
 Σὺν φρεσὶν ἐκ πληκίῳ ἰόῳ ἐκπῶσι. ἢ ἄρα δῆπὺ
 Ἐγὼν ἐκ παιδὸς παρθενικῆς βλοσυραί.
 Ἦ γὰρ αἰετῆρας ἔλαβες, ἥς εἴτεκ' αἰακίῳ
 Σὺ γάμον ἐκθήσω; ἢ τίς ἔτ' ἄλλῳ ἔχοι;
 Ἀνδρ' ἀφιῶσα πόν' ἐπὶ τὰ ποῖα πρὸς σῶμας,
 Ὅμματα σοὶ λεία χεὶρ ὁμογενυμένη;
 Τίς σ' ἥλλαξε βαρὺς πόσος θείας; ἢ ὅτ' ἐρῶσα
 Οὐκ ἀπέμην φίλον σῶμα ἰὸν ἐπὶ φίλοι;
 Σὺ γὰρ πᾶσι θεοῖς γλυκερῷ ὑπὲρ ἀνδρὸς ὑπέστης
 Εὐχὴν ταυρεῖν αἵματ' ἐχὶ ἄπες,

Εἴτω ροπήσῃ, παχέως Ἀσίῃσι Αἰγυπῆ

Δελωθεῖσαι ὄρεσ τρεῖς τε μάκαιραν ἄγῃ.

Ἄλθ' ὦν ἑρσύνιον ἐσέβλω χορὸν ἀπερόντα,

Καὶ πρώτας θυχὰς λῦσαι ὀφειλομένη.

Ἄκυσ', ὦ Φίλ' ἀνασσα, πῆς κεφαλῆς ἀπέβαινον,

Ἄκυσσα, πρὸς σὺ πρὸς τε πῆς κεφαλῆς.

Εἰς καὶ εἰ ὄρεκζε πῆς, ἄξια δέξεται ἄποινα.

Ἀλλὰ σιδήρῳ πῆς φήσκειν ἴσοι ἔχων;

Κεῖνο ὅρ' σκιδναῖ' ὦ τ' φθιωπιδ' αἷς

Παμμίγ' ἐποχῆτο ἀγλαὸν οἱ τε γέν'.

Ὡς Μῆδιδι παρὰ τ' ὅμι βιάσαντο θάλασσας,

Καὶ δι' Ἄθω πλεῖνσι βάεβαρ' ἤθε'.

Τί θειξὺν πλείον' ἔτ', εἰ εἶκει ταῦτα σιδήρῳ;

Ζεῦ πάτερ, ὥς Χαλίδας πᾶν σπύλοιο γέν'.

Γείοθεν ἀντέλλον τε χαλὸν φυτὸν ἄμμου ἐφύων,

Ἦδ' ἐσιδηρεῖν ἐξεμάλαξε βίην.

Κλαῖον ἐμὺ μόνον οἰχομένης κόμης αἰθῆς ἀδελφαί

Καὶ τότε μυιογενεὺς Μίμνον Αἰθίοπος

Ἄερ' ἐλαύνοντος πρὸς φερ' ὀξέσιν οἷον ἐρετμοῖς

Ἀρσυνόης πειρώεις Χλωεῖδ' ἵππος ὁδὸν.

Αὐτὸς ἀν' αἰθερίας ἀφελὼν ἐμὲ πρὸς πεπτ' αὖρας,

Καὶ ἱερὰ Κύπριδος κόλπῳ ἀνέθηκεν ἐμὲ.

Αὐτὴ ἐκεῖ Ζεφυρῆς ἐὼν θέρσ' ἔπειτ' ἐφίησι,

Ἦγε Καναθεῖς καὶ Φίλ' αἰγιαλὸς,

Δαυδαλία μὴ μῦθος ὦ ἑταροῖο κελδύβη

Τῶν Ἀσιαδῶναι λῥύστος ἐκ κροτάφων

Ὁ γέφανος πηγῆντ', ἴδε λάμπουδν ἄμμις ἔπιδ

Τὰ σκῦλα ξανθῆς ἱερᾶ ἢ κορυφῆς.

Ἵγρῶν ἐκ δακρύων τιμῆν πρὸς θῦα θεία με

Ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀστῆρα θῆκε ἱόν.

Παρθένε ἢ χαλεποῖο θύγυστα πα' Φῶτα λείοντος

Νύμφη Καλλισοῖ σὺν τε Λυκαονία

Εἰς δυσμῶν τέπομαι, διελθὲ πρὸς ἄνω τε βοότω,

Ὅς μόλις ὀψὲ βαθὺν δύνει' ἐς Ὠκεανόν.

Ἀλλά με νυκτὶ θεῶν βαρὶ' ἔχνηα κακκρύπῃσιν

Ἀοῖ τᾶ πολιᾶ νυκτὶ ὀφειλομένη.

Ταῦτ' ἐγὼ εἰ λαλῶ, Ῥαμνυσιὰς ἴλαθι κέρη,

Οὐ γὰρ ἀλάθειαι κρύφομαι ἑδὼν ἐγώ.

Οὐκ, εἰ ἑταροὶ ἐχθρὸν ἔχωμαι, ἐτήτυμα εἶπας.

Ἐνθεῖα ὦ θυμῶ μὴ λέγω ἀπεκείως.

Οὐχ ἕτως χαίρω τέτοις, ὥς δυσχερὲς ἄμμι

Στῆναι ἀπὸ δεσποτικῆς αἰδίδως κορυφῆς,

Ἦι ἄμ' ἐγὼ, ὅτε παρθένος ἰὼ πάνταςιν ἄμοιρος,

Σὺν γ' αὐτᾶ μύρων χίλια πόλλ' ἔπιον.

Νῦν γ' ὑμεῖς ἱερᾶ ἃ ζεῦξεν Φαείῃ πθόκη,

Ἀνδράσι μὴ φαίνουσιν ἔθρατα γυμνὰ φίλοις,

Σώματα μὴ πρὸς ἄλλοι ὁμοθυμαδὸν ἀνδρασι δῶπ,

Πεῖν γ' ἡμῖν ὁ ὄνυξ δῶρ' ἐλείψα χεῖρι,

Ἑμέπρις γὰρ οὐξ ἔστιν ἀγνῶν θηλυτεράων.

Ἄλλ' ἢ ἐμοιχείᾳ ἐξέδδον μαρᾶ

Κύφῃ ταῦτα κόπῃς πόιι θύῃς δῶρα ἄδωρα,

Καί τ' ἀπὸ μαρῶν δῶρά π' οἶκ' ἐθέλω.

Ἑμετέρᾳ θ' οὐμόνοια, ἕως τε ναίουσι ἐς αἶν

Ἑδραὶ θιστίων αἷς μέλον ἐπὶ γάμων

Σὺ δὲ ἄκουσα βλέπεις ἄτρωτον ὅτε φάσα, ἄναιμον.

Ἴροισι ἰλάσχοις φάσι τιμὴν Κύπριδα.

Οὐκ ἐθέλεις ὥσπερ ἄκουσα μόνον σαῖς ἐπὶ πάντας με,

Ἀλλὰ πᾶν δάροισι ποίῃς ἀπειρεσίοις.

Δίπτα π' ἐπὶ χεῖρ', ὁδοποιήσῃς εἴθε γινοίμεν,

Κ' Ἀγκυρῶν λάμπῃ ἔχθρον Ἑλερόν.

**BONAVENTURAE VULCANII,
ANNAE FABRI,
JO. GEORGII GRAEVII
DEDICATIONES
ET
PRAEFATIONES.**

NOBILISS. VIRO
JANO DOUSAE,

*Nordovici Domino, Academiae Lugdunensis
in Batavis Curatori,*

BONAVENTURA VULCANIUS BRUGENSIS.

*Qualis iter faciens creperae sub tempora noctis
Ire viam gyro dum brevior cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita
signat,
Semitam init propero laeta per arva pede:
Hic illum varie dum lusst devius error,
Involvit caecis humida nox tenebris.
Ergo viae quaesita sibi compendia damnans,
Te querulo assidue Lucifer ore vocat,
Quo duce, pressa legit retro vestigia. at olli
Succendit rubeas ira pudorque genas:
Talis ego, lustrum cui jam prope vertitur, ex quo
Fussit Fama tuos visere DOUSA lares.
Cum me continuo officiis complexus amicis
Palladio velles asseruisse choro,
Fortibus in Batavis ubi Lugdunense Lycaeum
Invidiam Grudiis cordoliumque facis.
Fas ubi erat positis docta otia carpere curis,
Pieriisque animum pascere delitiis.
Fecissemque utinam, neque mi mens laeva fuisset,
Heu nimium vanis credula consiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus honorum,
A Musis feci flebile discidium.
Quam dolui, ut sensi mediam delapsus in aulam,
Quam fuit inconsulta, heu, mihi mens animi?*

*Ab quoties dixi, Quis me malus abstulit error,
 O Divae, invitis ingenio & genio?
 Cum tandem assiduas Pallas miserata querelas
 Tristibus aulai nexibus absoluit.
 Ergo vago ex errore mihi jam redditus ipse,
 In gremium propero LEYDA beata tuum.
 Fas ubi sit curis vacua otia ducere, & artes
 Ac partes tecum DOUSA sequi placidas,
 Debita dum sensim (sic votum firmet Apollo)
 Persolvam doctis praemia Virginibus.
 Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
 Adscribi Superum sedibus indigetem.*

Libet enim ita apud te quiritari, annos aliquot re-
 tro mihi ἔκοντι, ἀέκοντι καὶ θυμῷ effluxisse, quibus
 & ego honestissimi hujus otii literarii, & suavissimae
 consuetudinis tuae usura carui, & publicum, aliqua
 fortasse si non ingenii, ingenui certe laboris industri-
 aeque meae foetura. Publici enim juris fecissem non
 pauca, quae, qui me propius norunt, avide pro suo
 erga me studio jamdudum expectant. Apud quos
 ut fidem meam semel liberem, a Callimacho nume-
 rationem facere incipio. quem quidem poetam, ut
 convenienter professioni institutoque meo τὸ φιλελ-
 λήμων studia acuerem, Latino carmine reddidi. qua
 in re quam minimum ipse mihi indulgens, meram
 auctoris sententiam atque adeo singula, quoad fieri
 potuit, verba ut exprimerem, nihil ei adderem, ni-
 hil demerem, laboravi, quod, quam sit difficile cum
 aliquo ornatu praestare, & quibus eam ad rem prae-
 fidiis sit opus, expertus nosti; quamque maligna sint
 eorum hominum judicia, qui hoc genus scriptionis
 sive exercitationis literariae, cujus summos quosque
 prisca illius aevi Heroas non puduit, quantum in ip-
 sis est elevant, & putidam nescio quam laboris com-
 mendationem, nullam vero aut perexiguam ingenii
 eruditionisve laudem ei tribuunt. quos ego pol in
 hanc

hanc arenam velim semel descendere, ut suo periculo, ne dicam probro, discant scilicet, quam hic frustra futuri sint cum suo, quem somniant, labore aliis adminiculis destituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipse poëta nostra aetate exercuit, nihil dicam. Neque enim meae verecundiae est alieni ingenii, diligentiae fideique censorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores saevire. quippe qui indignum homine ingenuo semper duxerim per alienam ignominiam ad laudem grassari, ad quam, facilis est, faventibus Musis, citra alterius injuriam & honestior cursus. Quod ad me meamque operam Callimacho praestitam attinet, tersis candidisque ingeniiis haec qualiacunque Arridere velim (ut cum Horatio loquar) *non tam doliturus, si placeant spe deterius nostra*, quam ex animo rei literariae gratulaturus, si quis alius, dextro Apolline, rectius collimaret. Tibi vero, JANE DOUSA, *Μεσαρέτη* praestantissimo hoc quidquid est opellae nuncupatum consecratumque volui, cum ut aliquod summi mei erga te studii monumentum exstaret; tum vero, ut amplissimi nominis tui, atque adeo numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim unus, qui urbem hanc, quam Fata Musis destinarent, constanti consilio fortibusque armis a ferocissimi hostis furore atque libidine sartam tectam impolutamque conservasti, facile hunc Musarum foetum in ea natum a Scauris (quando a Mauris nihil est periculi) & ab omni ἡ ἀπειροχάλας φλυαρία vindicabis. Vive & vale, & me quod facis ama.

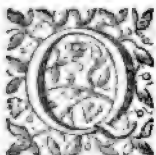
Lugduni Batavorum.
 Anno cdo 1o xxcii.

V I R O I L L U S T R I

PETRO DANIELI HUETIO

S. P. D.

ANNA TANAQUILLI FABRI FILIA.

uem nunc Callimachum emitto, VIR ILLUSTRIS, eum tu probasti, & inde mihi apud alios etiam probatum iri certa fides est. Sed, quod vel praecipuam laudem mereatur, id adhuc non praestiti; restat enim ut illum tibi offeram. Vera dico, hoc unum est quo apud omnes, me divini hujusce Poëtae sensus intimos nosse, possim testari, si quod ipse sibi fieri velit exequar. Certa scio, non tam, quod clarior & integrior paulo prodeat, exultabit, quam, quod clarissimi tui Nominis splendore collustretur, triumphabit serio. In Graecis Litteris nil elegantius, nil tersius, nil politius unquam fuit, & hoc vere est cur *ἀρετὴν ἀείρω*, ut ipse vocat, tibi uni offerri debeat, quum in hocce Litterarum Graecarum senio, unus sis qui non solum eas, ut & alia, didicisse, sed & a natura accepisse videaris. Quod & ni ita esset, essent alia, & item multa, quae tibi me studiorum meorum primitias apponere hortarentur: sed ea omnia prudens praetereo, ne scilicet inde paulo longior exurgat oratio, quam fieri compendii volo. Si enim & amicitiam qua Patrem meum amantissimum, popularem tuum, quoad vixit, amplexus es, & qua me benignitate, quo me favore prosequutus, vellem commemorare, tum me certe verba deficerent. His igitur nunc quidem supersedebo; hoc unum dicam, VIR ILLUSTRIS, Pater meus tibi Epistola-

rum

rum suarum volumen tertium dedicandum parabat, ni mors illum maturior abstulisset: nunc, ut me vere illius filiam tester, ultimam ejus voluntatem jure hereditario persequar necesse est: & ut tandem officio isto fungar, Callimachum redivivum tibi offero. Illum ego potissimum elegi, non temere, sed exemplo magni illius Ptolemaei Philadelphi ducta: is eum olim qui cohorti suae adscriberetur, dignum judicavit; ego etiam, *si parva licet componere magnis*, illum qui nunc in Regum invictissimi Aula versetur, dignum judico. Quod ut a te facilius consequatur, priori formae, qua scilicet Ptolemaeo placuit, quoad fieri poterat, reddendum censui. Id ego ut praestiti, tuum est ut alterum praestes, tibi que illum honoris istius participem facias; hoc si sibi contingat, VIR ILLUSTRIS, tum te secum belle, secum amanter agere existimabit. Facile nunc, ni cautio esset, in laudes tuas inciderem; hic enim, ut Ovidii nostri verbis utar, *area magna patet*. Sed in eas me abripi haud sinam, quod tamen iis semper in more positum fuit qui aliquid in lucem edunt. Suum cuique ingenium, suus cuique mos est, te quivis alius & magnifice & prolixè laudaret, ad astra denique tolleret: ego vero taceo: non quod & tu qui sis, & quale sit munus illud quo te invictissimus ille Rex dignatus est, quum te Serenissimi Delphini studia excellenti tua eruditione ac praeceptis promovere jussit & accendere, non norim satis; contra vero quod quum probe utrumque teneam, certa sim nunquam fore ut quisquam chartis suis te ita possit intexere

— *dictis ut non majora supersint.*

Vale diu, VIR ILLUSTRIS, & vive.

LECTORI

ANNA FABRI.

ulla dubito, LECTOR, quin Opusculum istud omnino diversa hominum iudicia experiatur: ideo mihi haec pauca monendus es, non scilicet ne quod a foemina prodeat, tibi imponi sinas,

— *nec sexu spectentur ab isto*

Quae ferimus,

sed ut cum attente & sedulo quid in eo praestitum sit consideraris, tum demum quid tibi de illo videbitur, in medium proferas. Sat scio, pauca reperies, quae si tibi minus probabuntur, saltem probari non debeant. Est aliud etiam quod te monitum velim, nempe, ne me gloriola quadam, & famae desiderio hoc credas in lucem edere; neque enim hoc tanti est, ut inde mihi famam velim captare. Sed ut quandiu in hoc Opere versata sum, id unum me ob oculos habuisse, ut Patris mei amantissimi manibus iusta persolverem: hunc tu

— *ni te gelidum semota sub axem*

Terra tulit

de Graecis & Latinis Litteris bene meritum scis. Nil igitur ejus memoriae magis decorum fore putavi, quam si Callimachum, quem is olim in suis ad Phaedrum emendationibus promiserat, excitarem; sic enim, quod summum in votis habeo, apud omnes, & quid ille in me contulerit, qua cura, quo me amore educarit, & qua ego semper eum veneratione prosequi debeam, quo desiderio semper urgere, testabor satis. Et revera, LECTOR, nunquam qualem

lem Respublica litteraria jacturam fecerit, quum Patrem meum amisit, in animum posses inducere: is de Cicerone, de Plauto, de Pindaro, Aeschilo, Sophocle, & Euripide, illi restituendis cogitabat: sed aliter visum Superis; illum enim dum Heidelbergam, quo a Serenissimo Principe Ludovico Carolo D. G. Comite Palatino ad Rhenum, accitus fuerat, conabatur, saeva febris intra decimum secundum diem rapuit. Nec ideo tamen, LECTOR, ea omnia quae Pater minabatur, perdita ducas; eveniet forsan tempus illud quo partem eorum, juvante Deo, praestare poterimus vel ego, vel frater meus, qui satis strenue illius vestigiis conatur insistere. Restat ut quibusdam feneis capitibus respondeam, quae, ut audio, satis mirari non possunt cur Tanaquillus ille Faber filiam litteris admovendam censuerit, neque illam potius domi pensa carpentem aluerit. Nae illa *μωρίαν ὀφλισκάοντα σέματα* facile videre poterant, hoc illum eo animo egisse, scilicet ut esset aliquando quae eis socordiam & ignaviam exprobraret. Nunc de Callimacho pauca, is ubique mihi divino numine afflari semper visus est, sed tum maxime quum in laudes Ptolemaei Philadelphi delabitur; id enim tanta arte perficit, ut quivis, qui vel minimum in hisce sapiat, liquido dejeret Deum, non hominem, loqui. Quod vel ex Hymno primo licet conjicere, ibi enim ut tandem ad Regem suum sine ulla affectatione deveniat, versus quosdam praemittit quibus Fabros Vulcani esse canit, Milites Martis, Dianae Venatores, Reges vero Jovis; ubi deinde facili, ut voluerat, occasione, nunquam satis laudandos versus subjicit, paucos quidem, sed qui, meo saltem judicio, omnibus encomiis debeant anteponi:

Ἐν δὲ ῥηηρεϊῶν ἱεράων σφίσιν, οἳ δ' ἄλλος ὄλβον.

De

De Regibus loquitur,

Πᾶσι μὲν εὖ μάλα δ' ἴσον, ἔοικε δὲ τοι κμήρα
 Ἡμετέρῳ μεδόντι, ὥς τε γὰρ εὐρὺ βέβηκε.
 Ἐσπείρει κενὸς γὰρ πλεῖ τὰ κεῖν ἡοὶ ἰώσῃ,
 Ἐσπείρει τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε ἰοῖσῃ,
 Οἱ δὲ τὰ μὲν πλεῖστοι, τὰ δ' ἔχ' ἐνὶ, τ' δ' ὑπὸ πάντων
 Αὐτὸς ἀνὴρ ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μύθου κήνη.

& alibi,

Ὅς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχεται,
 Ὅς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχεται.

Nonne, LECTOR, laudes alias fere omnes, ad istas dices sordescere? & quid ille, si Regnatorem nostrum videret hodie, quem subjectae Urbes, Provinciae, Regna denique venerantur? Quid si illum intra duos menses ea properasse cerneret, quae vix quisquam alius toto quantumvis longo vitae decursu posset expedire? Quid denique, si Serenissimum Principem Delphinum summi certam progeniem Jovis contueretur?

Infra materiem tunc foret ipse suam.

Tandem is vere est Callimachus, ex cujus lectione Graccae Linguae studiosis, Oratoriae scientiae cupidis, & Antiquitatis amantibus, tantus tamque uberimus fructus oriatur, ut illum non dico pueri, sed & homines non legere, & intelligere, sed & memoriae mandare debeant: id nunc priores illi facilius assequi poterunt, quum nil sit in illo difficile, ab aliis, ut mos est, praetermissum, quod satis, ut mihi videor, non explanaverim; nil ab Interpretibus, vel Scholiaste peccatum, ut humanum est, quod non ego vel restituerim, vel monuerim. Quae, ut opinor, a te impetrabunt, ut quidquid in his ex me vitii deprehendas, illud ignoscas, praesertim quum rescieris, vix tres menses huic Operi infumptos esse; festinavi enim,

nim, ut aliquid ego etiam ad studia Serenissimi Principis Delphini conferam, cujus tantum tamque altum ingenium est, ut eorum omnium qui id unum agunt ut illi, quod videat, legat, intelligat, suppeditent, diligentiam superet. Unde & spes est, ut nunc nil in *Orbe datur visere majus*, fore ut nil olim in *Orbe* detur visere doctius. Hoc spondet egregia illius & vere Principe digna indoles, spondet & illustrissimus ille Montauserii Dux, quem ideo ex tot tantisque periculis fata servavere, ut esset qui nobis talem Principem informaret. Vale.

NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO

V I R O

PAULLO VOET
A W I N S S E N,

CONSULARI URBIS TRAJECTINAE, ET CELSIS-
SIMORUM AC POTENTISSIMORUM FOEDE-
RATI BELGII ORDINUM CONSILIO ILLIUS
NOMINE OLIM ADSCRIPTO, HOC TEM-
PORE ILLUSTRIBUS ET PRAEPOTEN-
TIBUS TRAJECTINAE DIOECESEOS
ORDINIBUS A SECRETIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

Magna est non modo regnorum & rerum
publicarum, sed & rerum ceterarum o-
mnium, in hoc, quem colimus, Orbe
vicissitudo, & varia mirificaque muta-
tatio. Quae aliquando sic florent, ut
ad summam dignationem ac perfectionem producta
videantur, non diu post neglecta jacent, & vix u-
nius assis aestimantur: post certa vero & a superis
quasi constituta temporum intervalla, revirescunt &
quasi recentantur, ut nihil sit verius dicto priscorum
sapientiae magistrorum, mundum nihil esse, nisi,
ut ipsi loquuntur, *ἀλλοίωτον*. Non aliud fatum est ar-
tium & doctrinae, quae rerum divinarum & huma-
narum prudentia censetur. Est tempestas, in qua
viget fervetque illius cultura, est cum obsoleto quasi
splen-

splendore friget & consenescit. Apud omnes cultiores gentes antiquissimi sapientiae magistri fuerunt poëtae, qui oratione pedibus vincta aut praecepta tradebant de cultu divino, aut quibus homines ad humanitatem informabantur, aut virorum illustrium ac bene de genere humano meritorum laudes praedicabant. Linus, Musaeus, Orpheus, si unquam extiterunt, de quo multi ambigunt, non ita longe ante Homerum, Homerus vero & Hesiodus eadem fere tempestate floruerunt. His extinctis quatuor quinqueve quasi secula nullum celebrem tulerunt poëtam. Sed tum revixit poëseos studium, in quo Archilochus, Alcman, Alcaeus, Sappho, Stesichorus, Anacreon, Hipponax, alique plures excelluerunt, quos non diu post exceperunt Aeschylus, Pindarus, Sophocles, Euripides, Aristophanes, Menander, alique magno numero. Dehinc sub Ptolemaeo Philadelpho non exiguus fuit poëtarum proventus, in primisque Pleias illa celebratur, in qua Theocritus, Apollonius, Aratus, Callimachus eminebant. Hujus hymni & epigrammata cum desiderarentur a studiosis harum deliciarum; nam editio Frischlini, Vulcanii, & Annae Daceriae in paucorum manibus erant; filius meus, Tuam praecipue, Vir Amplissime, secutus auctoritatem, consilium cepit novam editionem adornandi, cum omnium, qui in hoc vate illustrando elaborarant, observationibus, praesertim cum non pauca promta essent parataque, quibus illa poterat perpoliri. Eam, si superesset, nam acerba fata nobis illum eripuerunt, antequam voti compos poterat fieri, Tibi erat monumentum gratiae memorisque voluntatis consecraturus. Hoc illaetabili officio nunc mihi fungendum est. Id enim non potest non gravissimum rescindere vulnus, quo poene fui exanimatus, cum amisi

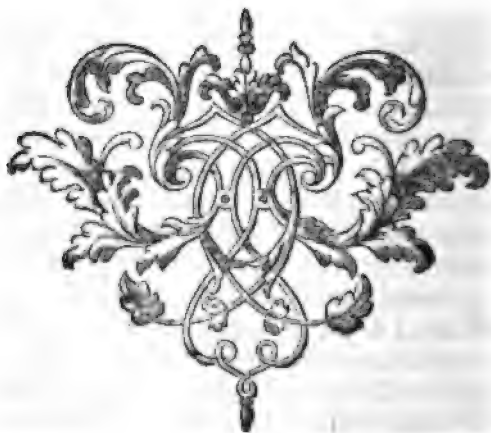
— *omnis curae casusque levamen.*

Sed avocandus animus a luctuosissimi temporis memoria, ne funesti casus dolore fractus aliud agat,

quam hic agendum est. Nam hic nullus est conque-
 stionibus & lamenti locus, ne tanquam obsceno
 quodam omine haec epistola contaminetur, aut qua-
 si male ominatis vocibus expectata felicitas hujus e-
 ditionis interpelletur. Non spero autem, Vir Gra-
 vissime, Te hoc munusculum filii, quod nunc infe-
 lix pater Tibi ejus offero nomine, contemturum.
 Tibi hoc debebatur, non solum propter singularem,
 qua illum, cum in vivis esset, complectebaris bene-
 volentiam, qui Tua gratia illum collocasti in gra-
 tiam amplissimorum hujus Urbis magistratuum, ut
 ei cathedram Academicam decernerent, nec tantum
 propter innumera beneficia, quibus me meamque
 familiam pluribus ab annis obstrictam tenes, ut ne-
 xu mancupioque toti tui simus: Sed propter Te ip-
 sum, licet nihil horum in consilium possemus adhi-
 bere. Nam tanta est Tuorum amabilissimorum mo-
 rum elegantia & suavitas, tantum bonos omnes Ti-
 bi quibusvis officiis devinciendi studium, ut qui Te
 non amat & suspicit, Tuamque benevolentiam sibi
 omni studio & obsequio demerendam censet, is sane
 indignus est, qui ab ullo ametur. Sed tanta Tua
 est liberalitas & comitas in alliciendis omnium vo-
 luntatibus, de quibus est opinio virtutis & probita-
 tis, ut non expectes, ut officiis ambiciosi Tuum er-
 ga se studium excitent, sed illorum desideriis occur-
 ris ipse, sponteque Tua complecteris, ornas, auges,
 quos amicitiam Tuam expetere sentis, qui illa non
 sunt indigni. Nec tantum in omnium animis Tibi
 jungendis, sed & in aliorum hominum amicitiiis,
 quas aut refrigerarat sinistra suspicio, aut dissociarat
 calumnia & maledicentia, reconciliandis & conglu-
 tinandis nemo Te est promptior, paratior, & effica-
 cior, ut non tantum suada in Tuis labris sessitare,
 quod de Pericle dicebant Graeci, sed, ut poetarum
 utar sermone. Gratiae in Tuo pectore sedem fixisse
 videantur. Quid dicam de consilii praesentia tam

in amicorum, quam in ceterorum quorumque, qui egent opis Tuae, impeditissimis negotiis explicandis? Quid de cupiditate commodis omnium serviendi, si illorum rationes a causa reipublicae non sunt alienae? Quae vero Tua prudentia, quae vigilantia, quae fides in reipublicae negotiis procurandis, siue cum Consulatum gereres in hac Urbe, siue cum Hagenſi Potentiſſimorum Ordinum foederatae Belgicae Conſeſſui eſſes adſcriptus, ſiue in iis, quae cum maxime Tuae curae ſunt commiſſa. Quid ſalute, dignitate, utilitatibusque patriae Tibi eſt antiquius? Non fugit Maximi & Sapientiſſimi Magnae Britannie Regis perſpicacitatem haec animi, conſilii & conſtantiae Tuae praeſtantia, qui quantum Tibi tribuat Tuo merito nemo ignorat, niſi qui hoſpes eſt in noſtra republica. Tantiſ vero negotiis publicis, quibus diſtineris ſemper, quicquid vacui & ſubſecivi temporis poteſ ſubducere, Te praeſtantiſſimarum doctrinarum ſtudiis impendere, nemo in Te miratur, qui hanc avitam, Veſtraeque genti, tam paternae quam maternae propriam laudem hereditate creviſti, & harum artium amorem quaſi cum ipſo ſpiritu vitali hauſiſti. Vix enim ulla familia tot hac laurea nobilitatas imagines poteſt oſtentare, quam Veſtra in omni eruditivniſ genere. Eas Tu nova quadam ratione auges, & illarum ſplendorem illuſtras. Nam cum ceteri totos ſe diſciplinæ optimarum artium mancipaſſent, Tu, qui ad rempublicam acceſſiſti, non minore tamen cum voluptate in liberaliſ omniſ eruditioniſ ſtudiis verſariſ, ac ſi in iis omnem aetatem conſumeres. Quam gaudes ſi quid luce dignum lucem vidit! quam avide id arripis! Quibus facibuſ inflammas, qui aliquid ex ſe promere poſſunt proſuturum poſterioriſ, & litterarum dignitatem amplificaturum, inſtaſque, ut quae moliuntur praeclare, urgeant ſtrepue, nec e manibuſ deponant, quibuſ & litterariam rem, & noſtrum ſeculum, & ſe ipſum ſint illuſtratu-

ri! Quin nec sumtibus parcis, ut subsidiis instruantur ad ea perficienda. Denique cum ipse sis elegantissimus, & omni doctrina perpolitus, in nulla re, si a reipublicae cura discesseris, sic conquiescis, nulla-que sic delectaris quam elegantium ingeniorum doctis lucubrationibus, ut omnis vita Tua testetur, Te in ipsis civilium negotiorum fluctibus in sapientiae & cultioris eruditionis Argo vehi. Hanc igitur Musae, quibus in Te tantum est praesidii, Tibi referunt gratiam, ut omnes earum cultores Te observent, & in coelum ferant, ut Proceres reipublicae propter tam pulchram & assiduam, quam ei navas operam, Te ferunt in oculis. Vale Vir Nobilissime diu cum honoratissima Tua domo. Trajecti Batavorum A. D. XII. KAL. Jun. MDCXCVII.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

ilius meus Callimachi poemata, quorum lectione vatde capiebatur cum esset in vivis; edenda suscepit cum omnium eruditorum, quae habebantur, annotationibus, quibus non nulla de suo, non nulla ex *ἀνδρῶν* Joannis Meursii disputationibus Academicis excerpta, in quibus Lugduni Batavorum pro concione hunc poemam exposuerat, non nulla ex virorum doctorum, qui passim in suis scriptis quasi in transcurso hujus poetae aut difficiliora loca dilucidarant, aut mendosa correxerant, adspargeret. Accedebant Amplissimi Viri, Paulli Voetii van Winsen frequentia monita de hoc instituto persequendo, & perbenigna promissa de Nobilissimi Patris sui selectis observationibus, quas cum eo se communicaturum recipiebat, quas etiam hic vides. Alia subsidia huic editioni perpoliendae filius meus debet partim Nobilissimo Viro Joanni de Witt, qui ex sua locupletissima bibliotheca usum editionis primae, majusculis litteris editae studio Lascaris, ei praestitit, partim Viro Clarissimo Petro Francio, qui Vascofani Parisiensem anni *cio io xlix*, nec non Vulcanii Leidensem editionem ejus fidei credidit: Illius marginibus multa vir doctus sed nobis ignotus, hujus autem Vir eruditissimus Martinus Sladus ad-

leverat non pauca. Celeberrimus vero Jacobus Gro-
novius suggessit aliquot locorum explicationes, quas
aliorum adtextas observationibus deprehendes. Et si
immaturus filii obitus spes & vota nostra intercepe-
rit, ante tamen fatalem diem, quaecunque in hunc
poëtam congefferat fuerunt perfecta. Post ejus obi-
tum diutius aequo cessarunt proela in ceteris, quae
restabant, mandandis typis, cum nescio quas alias
ob causas, tum propter turbidissima haec tempora,
quibus belli furore litterarum studia jacuerunt op-
pressa. Habes igitur praeter ea, quae commemora-
vi, Nicodemi Frischlini, Henrici Stephani, Bona-
venturae Vulcanii, Francisci Robortelli, & Annae
Daceriae notas & observationes in cultissimum hunc
vatem. Versionem Latinam non infrequenter e-
mendavit & meliorem reddidit ὁ μαχαίρης. De
hoc ejus consilio cum aliquid audivisset Vir Peril-
lustris Ezechiël Spanhemius, tam summa dignitate,
&, qua maximos apud Reges & Principes floret,
gratia, quam summa doctrina eminens inter nostri
seculi ornamenta, fidem dedit, se nobis missurum,
quae huic poëtae, quem a teneris annis semper in de-
liciis habuerit, olim adscripsisset. Quo gravior & accep-
tior nuncius nullus nobis potuit adferri. Nihil enim
nisi exquisitum, & recondita doctrina refertum, a tan-
to viro expectandum esse promittebant nobis tot alia
illius aeterna & cedro digna scripta. Fidem datam
liberavit, sed sic liberavit, ut spem & expectatio-
nem nostram, quamvis ea summa esset, longe vice-
rit. Nam cum breves & paucas notas nos acce-
pturos esse putaremus, accepimus thesaurum in-
gentis eruditionis, & abstrusarum earumque pul-
cherrimarum rerum, quibus ex omni scriptorum ge-
nere tam elegantia Grajorum illustratur, quam an-
tiqui ritus sacri pariter & τῷ ἔξω explicantur, & ex
quibus fontibus horum castus & cërimoniae mana-
rint

rint ostenditur, in primis autem tenebrae fabularis historiae & Theologiae Graecanicae discutuntur. Vel hoc nomine laetor Theodorum meum ad Callimachi novam editionem adornandam animum applicuisse, quod Virum Magnum permoverit ad hoc illustre ingenii sui monumentum in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine condendum, quo litterariae rei dignitas amplificatur tam magnifice. Deum precor ut diu sit superstes & incolumis, ut Aeschylum, quem in manibus olim habuit, & tot alias eximias commentationes magno praestantissimarum artium fructu in lucem edat. Videbis hic, Lector studiose, Musicarum cupediarum & aliud, quod tuo palato, simul ac gustaris, sat scio, arridebit mirifice. Richardus Bentleius, Potentissimo Regi Guilielmo a bibliotheca, novum, sed splendidissimum Britanniae lumen, certior a me factus de hac Callimachi editione, perferri ad nos jussit eruditissimas animadversiones in quaedam hymnorum loca, & in epigrammata, quibus adjecit nova non pauca, quae lucem antea nunquam adspexerant ex antiquo codice, qui fuerat Nicolai Heinsii, & non nulla ex iis, quae ante prodierant, aliquot versibus auxit, alia, quae quidem ante legebantur, sed a nemine fuerant intellecta, clara luce perfudit, simulque longe aliter & quidem elegantissime fragmenta Callimachi, quae & ipse plurima conquisivit, & alii olim collegerant, composuit, digessit & explicavit, ac pleraque operibus assignavit unde fuerant deprompta, cum plurimorum novorum accessione, quae in nullis prioribus editionibus reperiebantur. Cujus generis etiam non pauca in hac editione debes Illustrissimo Spanhemio. Quamvis vero non nulla fragmenta bis terve leguntur, studiose tamen id factum esse credas, ne quis suae industriae fructu defraudetur. Vulcanius in vita hujus poëtae, miratur nullam fieri mentionem apud Suidam hymnorum

Callimachi. Sed fefellit virum doctum memoria. Nam in voce ἀγορανομίας, ait: Λεωρῶν δὲ, οἱ μὲν Σπὸν ἔλπιον, ὃ ἔστι τύπιν. οἱ δὲ Σπὸν Λεπρίου πολίσματι. ἢ Πελοποννήσου, ἢ μέμνηται ἢ Καλλιμάχου ἐὼς ὑμῖν. Λεωρῶν alii existimant dictum Σπὸν ἔλπιον, quod est percutere, alii ab oppidulo Peloponnesi Leprio, cujus etiam meminit Callimachus in Hymnis. In epigrammate XLIX. Benteleganae συναγωγῆς versum secundum sic legendum esse postea nobis scripsit celeberrimus Bentelegus,

Τῶρ' ἄρα μέντοι αἰγᾶν ἢ χαθιμᾶς' ὃ Κύκλωψ,
& sic vertendum:

Illic manens capras non dimisit Cyclops.

Hoc est gregem non dimisit ex pascuis suo tempore. Τῶρ' ἄρα. Hesych. Τῶρ' ἄρα, διὸ δὴ. Idem: Τὸ ρᾶ, ὅτε δὴ. Ad epigrammata Callimachi accedat quod legitur in Anthologiae libro VI, in capite de venatoribus. Id quidem in omnibus editionibus praefert nomen Ἀδύλῳ, hoc est ignoti: sed in codice Palatino, quem cum editione Aldina composuit doctus ille Sylburgius, quae in mea servatur bibliotheca, Callimacho tribuitur. Et sane dignum Callimacho est epigramma, planeque illius genium respirat, ut pro genuino Callimachi foetu habendum censeam.

Κυωθίδες θρασυῖτε. παῖ γὰρ ἔς Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐὼς Ὀρτυγίῃ πέτρα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκίνωσεν ὄρεα μέγα νῦν δὲ πίπτου
Λίγες, ἐπεὶ σπονδάς ἢ Θεὸς εἰργασάτο.

Cynthiae (ferae) estote bono animo, nam Cretensis Echemmao

*Arcus jacent in Ortygia apud Dianam,
Quibus solebat desolare magnum montem. Nunc vero quiescit,
Caprae, postquam Dea fecit inducias.*

Pro

Pro Ἐχέμμα est in Palatino Ἐχέμμω. Videtur hanc scripturam asserere Etymologici magni auctor: Βέλεμμα, βέλη. ἐπὶ δὲ ἡ ῥῆμα πῶτα τὸ βέλῃ, βέλεμῃ, ὡς ἔχω Ἐχμῃ, Τήλεμῃ, πλειοσμοῖ τῇ βέλεμῃ. Vulgata tamen damnari non potest, si casus primus est Ἐχέμης, aut Ἐχέμνης, cujus secundus est Ἐχέμμα, & Ἐχέμμω, ut Πausanίαις, Πausανίς, & Πausανία. Ἀρχύτας, Ἀρχύτης, & Ἀρχύτῃς, quae trita sunt. Laudat Hugo Grotius ad cap. xi. c. 17. epistolae ad Romanos epigramma Callimachi de pirastro insita arbori frugiferae, sed id legitur in primae Anthologiae capite de arboribus, ubi non Callimacho, sed Callinio adscribitur. Et sic emendandum apud Grotium. Ad fragmenta hoc quoque adjiciatur ex Suida in voce ἵπνια, qua & sterces animalium notari a Callimacho docet:

Σὺν δ' ἄμυδις Φορυτὸν π, ἡ ἵπνια λύματ' αἶρει.

Et simul colluviem & animalium sterces abstulit.

In fragmento cclxxxiii. Bentlejano legitur Τυρσωνῶν τέχσμα Πελασγικόν. hoc Pelasgicum munimentum, quod erat in arce Atheniensi, Herodotus lib. v. Πελασγικὸν πῖχῃ appellat, quem ibi vide, ut & Thucydidem lib. ii. nec non Meursii Cecropiam cap. 5. Notaverat in schedula filius, quam inspexi, cum hoc prooemium scriberem: Magnus Huetius in demonstratione Evangelica cap. cv. ubi agit de loco Isaiae xxii. 22. *Et dabo clavem domus David super humerum ejus*, multis erudite disputat de veterum clavibus, ostenditque fuisse genus quoddam clavium, quae curvae fuerint ad instar curvarum falcium; eas januis clausis per foramen fuisse insertas ad excutiendos pessulos & repagula, & eburneos vel ligneos capulos, illis fuisse praefixos, unde intelligatur, claves eas fuisse praelongas, quod probat ex Homero, & ejus interprete Eustathio. Vix aliter

gestari potuisse has falcatas claves addit propter pondus & curvaturam, quam humero impositas. Inde & *καρμαῖας* vocari a Callimacho, hoc est, *humero gestari solitas*, hymno in Cererem, ubi scribit coronas & papaver manu quidem tulisse Cererem Nicipæ sacerdoti suae assimilata, at gestasse *καρμαῖας κλεῖδας*, cum ista humero ferri solita clavis, videri possit insigne fuisse sacerdotii hujus. Cererem quippe condendis & custodiendis frugibus praefuisse. Sed aliarum tamen Dearum sacerdotibus tributum id quoque fuisse. Sic Junonis Argivæ clavigeram dici Callirhoen ab auctore Phoronidis apud Clementem Alexandrinum Strom. 1. Hanc elegantem viri summi observationem merito non praetereundam censuit filius, quamvis illam nondum suis annotatis inseruisset. Vale Lector optime, & tot virorum doctorum curis eximiis fruire.

I N D E X

G R A E C U S.

Α.

- Ἀβάντις, Del. 288.
 Ἀβαντίας, Del. 20.
 Ἀβαντίας, L. P. 109.
 Ἀβροχ[⊙], Ἀρεαδίη, J. 19.
 Ἀγαθὸς γάμ[⊙], D. 265, E. 10. 2.
 F. 145. 2. ἀγαθὰ τέχνη, C. 22.
 ἐπασιδω, E. 49. 1. πίκυξ, L. P.
 124. F. 318. ἀγαθὸν πιδόν.
 Del. 289. γάλα, E. 49. 6.
 54. 1.
 Ἀγαλακί[⊙], A. 52. v. not.
 Ἀγαλμα, Del. 307. L. P. 39.
 E. 39. 1.
 Ἀγαμαι αἰοδόν, A. 106. ἡγεσά-
 μῶ, A. 16.
 Ἀγαμέμνων, D. 228. F. 25. 76. 1.
 Ἀγαν, E. 47. 2.
 Ἀγλιώτης, J. 68. F. 228. ἀγλι-
 λιώτης, Del. 216.
 Ἀγσίλ[⊙], F. 301.
 Ἀγσίλας, L. P. 130.
 Ἀγνίω, A. 82.
 Ἀγίη ἡσ[⊙], Del. 275.
 Ἀγκαι[⊙], Del. 50.
 Ἀγκαιίδης, Del. 73.
 Ἀγκυμαι, E. 53. 2. 60. 3.
 Ἀγκυρα, F. 97.
 Ἀγλαὰ ἦκα, E. 50. 11.
 Ἀγλιθίς, F. 140. 2.
 Ἀγίον πρίμων, Del. 322.
 Ἀγοράναξ, E. 53. 1.
 Ἀγροσίη, F. 22. 2.
 Ἀγρεύει, D. 85.
 Ἀγρωτήρ, D. 218.
 Ἀγρωτής, E. 33. 1.
 Ἀγρω, Del. 229.
 Ἀγρω[⊙] θυμὸς, D. 236. υἱός, Del.
 310. λιμὸς, C. 67. ἄγρω θη-
 ρία, D. 12.
 Ἀγροδίτη, F. 26.
 Ἀγρόθι, C. 136.
 Ἀγρός, F. 45.
 Ἀγρυπνία, E. 29. 4.
 Ἀγρώστω, A. 60.
 Ἀγυιά, D. 38.
 Ἀγχοθί, D. 171.
 Ἀγω, Del. 319. C. 121. E. 8. 2.
 F. 11. 3. 190. 226. ἄγω, D. 81.
 E. 1. 5. F. 146. 1. ἄγων, F.
 115. 2. 161. 314. ἄγωσα, D.
 150. ἄγω, L. P. 95. ἄγαγε.
 L. P. 81. C. 18. ἔγω, F. 280.
 ἡγαγεν, A. 75. D. 253. Del.
 305. E. 2. 2. ἄγιστο νύμφην.
 C. 86. ἀξί βέλτερον πόδα, L. P.
 127. ἀξὼ δαῖτα, C. 56.
 Ἀγών, D. 261. E. 66. 3. F. 103. 2.
 Ἀγανιστής, P. 103. 5.
 Ἀδακ, F. 160.
 Ἀδῖαι χοροσασίαι, L. P. 67.
 Ἀδελφ[⊙], C. 95. ἀδελφίδης, E. 21. 3.
 Ἀδελ[⊙] Δῆλ[⊙], Del. 53.
 Ἀδῶ, C. 53. F. 47. 2.
 Ἀδωφαγίη, D. 160.
 Ἀδελκὸν, E. 41. 25. 2. 44. 6.
 Ἀδίκημα, E. 44. 6.
 Ἀδικοὶ γηγενεῖς, L. P. 8. ἀδίκων
 πόλις, D. 122. ἄδικα, F. 86. 3.
 Ἀδμη[⊙], A. 49.
 Ἀδμοσίη, F. 338.
 Ἀδμοσι πατῶν, L. P. 44.
 Ἀδρῆμα, J. 47. F. 45.
 Ἀδῆλ[⊙] ἱπ[⊙], Del. 113.
 Ἀδελιον, D. 108. Del. 187.
 Ἀδελον, D. 145. C. 75. E. 66. 1.
 Ἀδελ[⊙], D. 139. 208. Del. 171.
 E. 50. 5. F. 108. 3.
 Ἀδελφός[⊙] ἱπ[⊙], C. 110.
 Ἀεί, F. 2. 8. D. 214. 258. Del.
 18. 25. L. P. 17. E. 8. 4.
 17. 3. F. 123. 1. 141. 2. 179.
 203.

Ἀνδρῶν

INDEX GRAECUS.

- Ἀΐδν. F. 138. 2. καλόν. A. 5.
 καὶ θυμὸν. A. 28. 106. F. 42.
 αἰδν. J. 92. A. 31. αἰδν. A.
 104. αἰδν. J. 1. F. 196. αἰ-
 δντες. D. 1. F. 90. αἰδν. J.
 4. 93. A. 30. ἰτίρουν. D. 186.
 Del. 1. 7. αἰδναι ἐπ' αἰδναι.
 Del. 254. 255. E. 22. 4. αἰ-
 σόμεθα. E. 23. 4.
 Ἀμζαοῖα ἰρα. Del. 314.
 Ἀμν. J. 23. D. 113. Del. 134.
 F. 216. αἰράμεθα. D. 59. F.
 246.
 Ἀμν. E. 29. 1. F. 287. \
 Ἀμν. Del. 89. 167.
 Ἀμν. L. P. 89. C. 92.
 Ἀμν. A. 33. D. 10.
 Ἀμν. πῦρ. A. 83.
 Ἀμν. αἰδν. μὲν δρῶν. Del.
 84. ἰδν. αἰδν. J. 95. πῖ-
 λίδρον θιν. D. 34. αἰδν. ὄλ-
 γον. D. 131. ἡξ. καλὰ. J. 55.
 Ἀμν. χλιν. A. 16.
 Ἀμν. F. 211. 19. 1.
 Ἀμν. A. 89.
 Ἀμν. F. 225.
 Ἀμν. E. 2. 5.
 Ἀμν. L. P. 94.
 Ἀμν. D. 55.
 Ἀμν. D. 230. Del. 318. E. 5. 3.
 Ἀμν. L. P. 35. 51. 79.
 Ἀμν. L. P. 5. 16. 33. 43. 55.
 57. 69. 88. 99. 123. 137.
 C. 75.
 Ἀμν. L. P. 101. E. 26. 4.
 Ἀμν. E. 38. 1.
 Ἀμν. D. 245.
 Ἀμν. Del. 47. F. 38. 2. 122.
 1.
 Ἀμν. F. 105. 3.
 Ἀμν. μύρτοι χλιν. D. 201.
 Ἀμν. ἐξ φηγ. E. 59. 4. τιν.
 L. P. 102.
 Ἀμν. F. 71. 6.
 Ἀμν. Del. 287.
 Ἀμν. πόν. Del. 54. 317. F.
 115. 1.
 Ἀμν. F. 103. 2.
 Ἀμν. C. 38.
 Ἀμν. Del. 73. E. 62. 2.
 Ἀμν. F. 231.
 Ἀμν. E. 19. 3.
 Ἀμν. F. 113. 1.
 Ἀμν. Ἰων. D. 171.
 Ἀμν. F. 139. 2. 182.
 Ἀμν. Del. 277. E. 43. 2. E. 2. 6.
 4. 2. 14. 6. 24. 2. 71. 2.
 Ἀμν. F. 51.
 Ἀμν. C. 74. F. 71. 2.
 Ἀμν. J. 9. A. 68. D. 146. Del.
 114. 303. C. 90. F. 228.
 Ἀμν. J. 2. D. 101. 137. Del. 231.
 278. C. 56. E. 23. 4. F. 12. 1.
 Ἀμν. J. 70. F. 200.
 Ἀμν. F. 113. 2.
 Ἀμν. C. 101. F. 43. 1. 107. 1.
 Ἀμν. Del. 59. 257. C. 38.
 Ἀμν. D. 69.
 Ἀμν. Del. 208.
 Ἀμν. E. 62. 4. F. 111. 4.
 Ἀμν. C. 68. αἰδν. γυ-
 ταν. Del. 180.
 Ἀμν. A. 20.
 Ἀμν. C. 111.
 Ἀμν. Del. 95. 282.
 Ἀμν. E. 72. 5.
 Ἀμν. F. 113. 3.
 Ἀμν. F. 124. 1.
 Ἀμν. D. 114. Del. 63.
 Ἀμν. τιν. μύρτοι. Del. 189. ἡμν.
 Del. 6. ἡμν. D. 215. F.
 117.
 1. αἰδν. Del. 10.
 Ἀμν. E. 65. 1.
 Ἀμν. Del. 92.
 Ἀμν. F. 93.
 Ἀμν. A. 102. αἰδν. πάλαν.
 D. 51. χολαθν. Del. 86.
 αἰδν. Ἀμν. E. 5. 10.
 Ἀμν. F. 238.
 Ἀμν. J. 49. A. 50. 60. E. 49. 2.
 73. 4.
 Ἀμν. C. 100. Σμν.
 E. 5. 12.

INDEX GRÆCUS.

- Ἀλαλίδης. F. 202.
 ἈλάλⓄ κυαν. D. 91.
 ΑἰτόλⓄ. E. 23. 1.
 Αἶμα. F. 129. 2.
 Αἶμα. Del. 264. D. 105. L. P.
 21. 101. F. 51.
 Αἶμα πόλιν. C. 35.
 Αἶς. J. 62. D. 222. E. 11. 1.
 Αἶσθη. F. 290.
 Αἰθάνω. C. 41. E. 31. 2. F.
 116. 2.
 ΑἶσιⓄ ὄρεσι. L. P. 123.
 Αἶστυλα. F. 316.
 Αἶσθη Φρυγίη. E. 54. 1.
 Αἶστυλις. E. 61. 2.
 Αἶστυ. D. 9. E. 52. 1.
 Αἰτίριον. D. 32. C. 116. F. 190.
 ΑἶσιⓄ ὄρεσι. Del. 221.
 Αἰττωῖον ὄρⓄ. Del. 141.
 Αἶσθη. D. 56.
 Αἶσθη. J. 74.
 Αἶμα. A. 54. D. 87.
 Αἶμα. J. 65. A. 17. Φθόγισ. L. P.
 14. C. 98. E. 1. 13.
 Αἶμα. F. 111. 3.
 ΑἶσιⓄ παρθενία. D. 6. Del. 130.
 ἈκακίσιⓄ Ἑρμῆς. D. 143.
 Ἀκαμαντὶς φυλή. E. 50. 1.
 ἈκάσιⓄ Σάων. E. 10. 1.
 Ἀκασιφίδης. L. P. 34.
 Ἀκίσαν. E. 58. 2.
 Ἀκισθῆς. D. 62.
 ἈκίσιⓄ. A. 41.
 Ἀκλαυτί. D. 267.
 Ἀκλίς. Del. 295.
 ἈκλίσιⓄ. F. 41. 2.
 Ἀκμά. C. 34.
 Ἀκμαν ΤιρόντιⓄ. D. 146.
 Ἀκμαν. D. 48. 55.
 Ἀκμανίδης. F. 147.
 ἈκολⓄ. C. 116.
 Ἀκόντιον. F. 102. 1.
 Ἀκμή. J. 65. ἀκμή. Del. 180. ἀ-
 κμή. F. 106. 5.
 Ἀκμή. F. 116. 1. ἀκμή. A. 97.
 ἀκμή. F. 93. ἀκμή. E. 34. 3.
 ἀκμή. F. 92. ἀκμή. D. 54.
 ἀκμή. Del. 29. F. 144. π.
 ἀκμή. A. 21.
 Ἀκρα. Del. 104. 177. Ἀκρα π.
 λισ. J. 82.
 Ἀκραλίας. F. 106. 2.
 ἈκρήⓄ. E. 44. 3.
 ἈκρίσιⓄ. E. 41. 2.
 Ἀκρίον. E. 38. 2.
 Ἀκρον ἑλίων. A. 112. Ἀκρον Σύνισ.
 Del. 47.
 Ἀκρόν. D. 224.
 Ἀκρία. F. 348. 1.
 Ἀκρίων. L. P. 109.
 Ἀκρίων. C. 79.
 Ἀκροὶ οἶσι. A. 53.
 Ἀκρόν. Del. 136.
 Ἀκρον. E. 44. 2.
 Ἀλάδα. L. P. 13. 15.
 Ἀλάζον. F. 86. 3.
 Ἀλά. D. 173.
 Ἀλάλα. F. 310.
 Ἀλάον τέκνον. L. P. 98. Ἀλάος
 παῖς. L. P. 118.
 Ἀλαπάζον. D. 251.
 Ἀλας τέκνον. L. P. 87.
 Ἀλασίον. Del. 239.
 Ἀλγίον. E. 34. 3. Ἀλγίον ἑλίων. C.
 41. Ἀλγίον μήτηρ. D. 24.
 ἈλγⓄ. A. 22. C. 132. F. 67. 4.
 Ἀλγίον Ἀλασίον. Del. 239.
 Ἀλγίον Ἡρῆς τυτθόν. D. 31. τῆ-
 ρος. Del. 10.
 Ἀλγίον. F. 86. 1.
 Ἀλγίον ὑπερσπασίας. C. 23.
 Ἀλγίον. J. 99.
 Ἀλγίον. F. 12.
 Ἀλγίον. F. 109. 3.
 Ἀλγίον. E. 60. 3.
 Ἀλγίον ὑδωρ. C. 29.
 Ἀλγίον. C. 91.
 Ἀλγίον. F. 232. D. 242.
 Ἀλγίον φιλⓄ. D. 136. Ἀλγίον ἀ-
 λγίον. J. 66. Ἀλγίον λόγιν. E.
 26. 3.
 Ἀλγίον λόγⓄ. E. 14. 5.
 Ἀλγ. Del. 205.
 Ἀλγίον. F. 103. 1.
 Ἀλγίον.

INDEX GRÆCUS.

- Ἀλητά. F. 277.
 Ἀλκαρί. L. P. 61.
 Ἀλίας οὐ. F. 88.
 Ἀλὶ χάρις. F. 37.
 Ἀλῆ. E. 51. 1.
 Ἀλῆς. D. 196.
 Ἀλκαρισκοῦς. E. 2. 4.
 Ἀλκόν. F. 186.
 Ἀλῖ. E. 64. 1.
 Ἀλκλῆς Δῆλ. Del. 11.
 Ἀλκλ. οὐ. χρυσόλῳ. Del. 15. 52.
 Ἀλῆς ἔλσον. J. 84. C. 133.
 Ἀλτῆν. D. 255.
 Ἀλῆτῳ. D. 123.
 Ἀλῆτῳ. A. 2. ἔλῆτῳ. F. 132. 1.
 Ἀλκῆδο. 272. 2.
 Ἀλκαίᾳ. F. 317.
 Ἀλκαρ. F. 124. 2.
 Ἀλκαδῆς. D. 145.
 Ἀλκυόν. E. 5. 10.
 Ἀλῆ. J. 13. 18. 37. 57. 72. A. 9.
 40. 108. 111. D. 11. 25. 35.
 47. 66. 122. 181. Del. 16. 36.
 53. 91. 94. 100. 118. 124. 133.
 162. 165. 181. 193. 199. 226.
 235. 247. 268. 278. 303. 319.
 L. P. 9. 51. 56. 60. 68. 89. 111.
 114. 135. 137. C. 32. 108. 114.
 E. 2. 3. 3. 2. 5. 1. 11. 19. 1.
 24. 3. 26. 3. 30. 5. 34. 1. 35. 2.
 47. 5. 49. 9. 63. 4. 68. 3. F. 91.
 101. 1. 105. 1. 108. 2. 111. 3.
 122. 2. 130. 1. 135. 1. 164. 236.
 Ἀλκῶσι. E. 7. 2. 70. 5.
 Ἀλκῶ ταφρον. D. 37. πότον. D.
 195. 198. εἰς αἰδῶ. E. 42. 2.
 F. 233.
 Ἀλκῶν γελῶν. D. 149.
 Ἀλκῶς. Del. 146.
 Ἀλξ. F. 149.
 Ἀλξ. D. 256. Del. 165. E. 30.
 6. ἄλῃ. Del. 164. 269. ἄλῃ.
 E. 26. 5. ἄλῃ. Del. 270. ἄλ-
 λον. A. 93. 96. D. 34. 234.
 ἄλῃ. Del. 220. ἄλῃ. J. 1. C.
 124. E. 57. 4. ἄλῃ. E. 28. 4.
 ἄλῃ. Del. 223. ἄλῃ. L. P. 119.
 ἄλῃ. Del. 156. L. P. 124.
 E. 8. 3. ἄλῃ. D. 189. ἄλ-
 λαις. C. 40. ἄλῃ. C. 62. F.
 110. 2. ἄλῃ. Del. 123. ἄλῃ.
 J. 73. D. 32. E. 63. 1. F. 9. 2.
 37. 2.
 Ἀλῶσι. D. 193. F. 277.
 Ἀλῶσι. ἀρῶσι. D. 116. C. 85.
 Ἀλῶ. F. 37. 2.
 Ἀλῶ. D. 209.
 Ἀλ. Del. 46. E. 51. 4. F. 156. 1.
 167. 1. ἄλ. Del. 3. 196. E.
 18. 3. F. 50. 1. 209. ἄλ. E.
 51. 1. F. 272. 1.
 Ἀλ. D. 38. L. P. 63. C. 26.
 37.
 Ἀλῶσι. Del. 212.
 Ἀλῶ. F. 51. 1.
 Ἀλῶσι. D. 79.
 Ἀλῶ. E. 19. 2. ἄλῃ. L. P. 75.
 Ἀλῶσι. D. 237.
 Ἀλῶσι. F. 49.
 Ἀλῶσι. F. 94. 3. ἄλῃ. D. 257.
 ἄλῃ. C. 108. F. 146. 2.
 ἄλῃ. J. 23.
 Ἀλῶ. C. 30.
 Ἀλῶσι. F. 135. 2.
 Ἀλῶ. C. 138. ἄλῃ. Ἀλῶ-
 νιστάδῃ. D. 164.
 Ἀλῶσι. D. 61.
 Ἀλῶσι. E. 24.
 1.
 Ἀλῶσι. Del. 121. C. 81.
 Ἀλῶσι. F. 189.
 Ἀλῶσι. L. P. 84. ἄλῃ.
 J. 28. Del. 210.
 Ἀλῶσι. F. 339.
 Ἀλῶσι. D. 14. 43.
 Ἀλῶσι. D. 162. Ἀλῶσι.
 ἄλῃ. D. 15.
 Ἀλῶσι. D. 25.
 Ἀλῶσι. Del. 152.
 Ἀλῶσι. F. 46. ἄλῃ. D. 45.
 Ἀλῶσι. Del. 245.
 Ἀλῶσι. F. 234.
 Ἀλῶσι. Del. 130.
 Ἀλῶσι. F. 216.
 Ἀλῶσι.

INDEX GRAECUS.

- Ἀμυράνη. L. P. 48.
 Ἀμύτιν δόλους. Del. 226.
 Ἀμυσίς. F. 109. 1.
 Ἀμφικριστός γένος. J. 5.
 Ἀμφι. D. 212. 232. Del. 13. 300.
 F. 124. 1. 140. 1.
 Ἀμφιδάκτυλος χορός. Del. 301.
 Ἀμφιδάκτιν Δῆλον. Del. 27. ἰπ-
 πος αἰθλον. Del. 113.
 Ἀμφιγυγίς. F. 321.
 Ἀμφιδύμοσ. F. 336.
 Ἀμφιτιγὺς ἀπαρχαί. Del. 278.
 Ἀμφιθαλής. F. 210.
 Ἀμφιλαφὸς τέχνη Ἀπόλλων. A. 42.
 ἀμφιλαφὸς χορός. D. 3. ἀμφι-
 λαφὸς δανδισίῳ ἄλλοσ. C. 27.
 Ἀμφιπείθεϊον. Del. 179.
 Ἀμφιπολίτης. E. 25. 1.
 Ἀμφίπολοι νόμοι. D. 15.
 Ἀμφουρὸς. F. 115. 2.
 Ἀμφουρὸς. F. 80.
 Ἀμφοτέρη. Del. 168. ἀμφοτέρως.
 C. 36. 80. F. 214. ἀμφοτέροι.
 E. 2. 2. ἀμφοτέρη. L. P. 73.
 E. 49. 10. ἀμφοτέροις. E. 32. 6.
 F. 199. ἀμφοτέραις. L. P. 93.
 ἀμφοτέρως. Del. 105.
 Ἀμφουρός. A. 48.
 Ἀμφω. E. 22. 3.
 Ἀν. E. 68. 4.
 Ἀνά. Del. 280. C. 83. E. 52. 3.
 Ἀναβάλλω. F. 298. ἀναβάλλει πύ-
 ρος ἄλγισ. A. 22.
 Ἀναβλήσις. A. 46.
 Ἀναγκάει. Del. 122. ἀναγκάει.
 C. 62.
 Ἀναγκάζω. E. 44. 3.
 Ἀνάγκη. Del. 35.
 Ἀνάγκη χορός. Del. 279. ἀνάγκη
 νηυσὶν. D. 227. πνύμα. E. 45.
 2.
 Ἀναθόη ὕδωρ. C. 30.
 Ἀναδής. Del. 183. C. 37. ἀνα-
 δὴς φῶς. C. 46.
 Ἀναπομαί ἀδίκας. Del. 123. ἀνα-
 ναμνῆ. Del. 46.
 Ἀνακλινομαι. A. 6.
 Ἀνακλῶν. F. 218.
 Ἀνάκτορον. A. 77.
 Ἀναλόγιστος γράμματα. E. 24. 4.
 Ἀναλύει μίτρον. Del. 222. ζώ-
 νην. Del. 237.
 Ἀναμύγνυμι μύθος. Del. 217.
 Ἀνάμυξ. C. 125.
 Ἀναξ. A. 90. ἀναξί. J. 2. L. P.
 114. C. 63. ἀναξ. J. 8. ὁ ἀναξ.
 A. 79. ὁ ἀναξ. J. 33. ἀναξ. J. 113.
 ὁ ἀναξ. E. 9. 6.
 Ἀναξικράτειον οἶκον. C. 114.
 Ἀναπαύει ὑπὸ τῶν. E. 14. 1. δια-
 τῶν. D. 194.
 Ἀναπλῶν Κρήτην. Del. 309.
 Ἀνασσα. D. 137. 204. 240. Del.
 221. E. 57. 3.
 Ἀνάστομαι. F. 198.
 Ἀναστρέφει ἡμέραν. L. P. 76.
 Ἀνατρέχει ἡμέραν. L. P. 27.
 Ἀνατίθει. E. 54. 3.
 Ἀναυτός. D. 101. Del. 103.
 Ἀάφη. F. 113. 1.
 Ἀναφλογίζων λύχον. E. 67. 2.
 Ἀνδάνειν. ὑπόδ. D. 183. 187.
 Ἀνδίκη. F. 233.
 Ἀνδρογίγας Στράπον. C. 35.
 Ἀνιμαί. Del. 43. ἀνιότης ἐξ Ἐφ-
 ρού.
 Ἀνιμοσ. Del. 112. F. 35. 1. 111.
 1. 135. 2.
 Ἀνίστασθαι. E. 34. 4.
 Ἀνίστημι λυγρὸς ὡς πίδακας. A. 111.
 Ἀνίσταμαι. E. 1. 1.
 Ἀνδρισκομαι. E. 49. 1.
 Ἀνη. J. 90.
 Ἀνηστῶν ὄξυς. J. 56.
 Ἀνιμοσ. Del. 116.
 Ἀνηλὸς ἦταρ. Del. 106.
 Ἀνη. J. 25. 71. 95. A. 43. 86.
 D. 20. C. 52. E. 25. 3. 42. 1.
 45. 4. 50. 6. P. 42. 67. 3. 71. 3.
 142. 1. 156. 1. 314.
 Ἀνθαιρῶν. Del. 248.
 Ἀνθίμα. E. 5. 2.
 Ἀνθίμασ. Del. 193.
 Ἀνθῶ. A. 81. L. P. 49.
 Ἀνθραξ.

INDEX GRAECUS:

- Ἀδραξ. A. 84.
 Ἀδρῶν. A. 56. D. 157. E. 50.
 II. 70. 2.
 Ἀδύσσομαι. F. 16. 4.
 Ἀδύα. L. P. 83. F. 67. 131. 2.
 Ἀδύμαι. F. 108. I. ἀδύμα δυν-
 δρα. C. 47.
 Ἀδυσσῶ. Ἄμα. Del. 173. ἀνίστη
 ἐπὶ σφυρόν. D. 128. ἀνίστατο
 βωμῆς. D. 199.
 Ἀδύω. F. 206.
 Ἀδύωντον. F. 128. I.
 Ἀδοδ. E. 14. 3.
 Ἀδολιθῶν. F. 96.
 Ἀδολοζίζι. E. 50. 2.
 Ἀδύαν. ἡγήσει. F. 141. 2. 279.
 ἡγῆσε. E. 32. 4.
 Ἀδύα. E. 66. 5.
 Ἀδύαυιν πύχων. J. 30.
 Ἀδύαχί αἶθε ὀλολυγν. Del. 258.
 Ἀδύ. A. 24. Del. 22. 152. L. P.
 91. E. 18. 3. 52. 3. 57. 3.
 60. 2. 66. 3. F. 113.
 Ἀδύα. D. 142.
 Ἀδύγινος. E. 50. 6.
 Ἀδύδον. F. 221.
 Ἀδύκλεια. D. 211.
 Ἀδύλοχ. F. 223.
 Ἀδύμοισιν. Del. 52.
 Ἀδύξ. D. 140.
 Ἀδύιον ὄρ. D. 235.
 Ἀδύη. C. 36.
 Ἀδύιον πρωτάγχιον. D. 104. κακόν.
 E. 24. 3.
 Ἀδύ. F. 353.
 Ἀδύα. A. 17. 44. D. 137. 268.
 Del. 5. 28. E. 37. 1. F. 165. 279.
 Ἀδύμω. ἰσομέροισι μάστι. L. P.
 121. F. 45.
 Ἀδύδς. J. 60. 71. A. 18. 43. 106.
 Del. 249. E. 29. 1. 50. 4. ἀν-
 δρατοὶ ὄριθες. Del. 252.
 Ἀδύζομαι. Del. 18.
 Ἀδύη. Del. 15.
 Ἀδύ. Del. 31. F. 51.
 Ἀδύατη. A. 104.
 Ἀδύταιν τέλθ. C. 78. E. 58. 3.
 Ἀδύπίζω. F. 178.
 Ἀδύάλα. F. 302. 1.
 Ἀδύαῖοι τινα. C. 63.
 Ἀδύρῶ. C. 76. 107. τινα. Del.
 100.
 Ἀδύ. J. 19. D. 37. Del. 2. 55.
 L. P. 142. F. 145. 1.
 Ἀδύ. C. 6.
 Ἀδύγίζιν. Del. 125. 181.
 Ἀδύλῶ. C. 125.
 Ἀδύθι. D. 66.
 Ἀδύλῶ. Del. 87. ἡδύλας. D.
 251. Del. 125.
 Ἀδύλ. Del. 203.
 Ἀδύλητης. Del. 69.
 Ἀδύπῶ. D. 174. 267. E. 43. 2.
 Ἀδύμι. F. 73. 97.
 Ἀδύμ. Del. 117. C. 105.
 Ἀδύλς. E. 59. 3.
 Ἀδύ. F. 343.
 Ἀδύχομαι. D. 98.
 Ἀδύ. F. 340.
 Ἀδύας Ζεύς. F. 82.
 Ἀδύχιν χάριτας τιν. E. 54. 4.
 58. 1.
 Ἀδύθς. C. 117.
 Ἀδύμω. J. 92.
 Ἀδύμω. Del. 120.
 Ἀδύμω. J. 14.
 Ἀδύ. D. 230.
 Ἀδύς. E. 5. 9. F. 106. 3.
 Ἀδύ. J. 44. 89. A. 110. D. 136.
 174. 205. Del. 41. 92. 94. 124.
 140. 174. 208. 264. 268. 291.
 305. L. P. 8. 12. 31. 46. C. 4.
 6. E. 5. 4. 12. 24. 2. 28. 1. 30.
 3. 45. 4. 5. 67. 3. F. 12. 1. 71.
 6. 113. 2. 115. 1. 128. 1. 150.
 152. 165. 190. 215. 224. 230.
 301.
 Ἀδύάζιν. F. 232.
 Ἀδύ. E. 17. 3.
 Ἀδύ. F. 35. 1.
 Ἀδύ. Del. 9.
 Ἀδύ. F. 302. 1.
 Ἀδύ. Del. 245.
 Ἀδύ. Del. 236.
 Ἀδύ.

INDEX GRAECUS.

- Ἀποκρίσιον. C. 21.
 Ἀποκρίσιον ῥάβδου. Del. 135.
 Ἀποκρυφός. F. 242.
 Ἀποκρίσις. A. 75.
 Ἀπολέμπαιος. D. 102.
 Ἀπόλλυος. Del. 127. E. 19. 2.
 14. 4. 63. 5.
 Ἀπόλλων. A. 34. 42. 51. 61. 68.
 93. D. 83. 139. 143. Del. 9.
 86. 269. 326. F. 116. 1. Ἀπόλ-
 λων. A. 1. 17. 39. 105. Del.
 2. 276. C. 102. F. 141. 1. Ἀ-
 πόλλωνι. A. 27. 32. D. 169.
 Del. 24. 51. 273. 324. Ἀπόλ-
 λωνι. F. 48. 1. ὦ πόλλων. A. 9.
 28. 69. 107.
 Ἀπομύασις) πότις ἄχνη ὑδατος.
 Del. 14. ἀπομύασις ἐπ. E.
 29. 3. F. 189.
 Ἀπομύσιος. L. P. 5.
 Ἀπομύσιος χαρῶ. Del. 79. ἄλγος.
 Del. 205.
 Ἀποπλάσσειν. F. 194.
 Ἀποπνέειν. Del. 186. F. 219.
 Ἀπορῶν. C. 61.
 Ἀπόρρηξ. L. P. 41.
 Ἀποσεισιος. F. 245.
 Ἀποσάξιν. D. 118. F. 205.
 Ἀποτέλλω. F. 8.
 Ἀποσυγιῶν. Del. 223. F. 1. 52.
 1.
 Ἀποτίειν. J. 37.
 Ἀποτιμᾶν. F. 103. 4.
 Ἀποτ. C. 17.
 Ἀποτρίπειν. Del. 158. C. 49.
 Ἀποτρίπτειν. Del. 69.
 Ἀποτρίχων. Del. 196.
 Ἀπότρυχας. F. 341.
 Ἀποφάμιξ ὀφθαλμός. L. P. 80.
 Ἀππας. D. 6.
 Ἀππας. D. 27. ἄππας) βασις κακῶς
 τυχῶς. C. 33. 59.
 Ἀππιν σέλας. E. 67. 3.
 Ἀπυς. Del. 215. ἄπυς ἔχνη.
 C. 9. F. 272. 2.
 Ἀρα. Del. 121. C. 12. E. 58. 3.
 Ἀρα. Del. 147.
 Ἀρα. I.
 Ἀραία ἡσ. Del. 191.
 Ἀρα. F. 203.
 Ἀράσσειν θύρατρα ποδὶ. A. 3.
 Ἀραφηνίδης Ἀλαί. D. 173.
 Ἀράχνας. F. 304.
 Ἀργαῖος. L. P. 36. E. 50. 8.
 66. 6.
 Ἀργη. D. 68.
 Ἀργ. Del. 73. L. P. 45. 138.
 140. F. 108. 2.
 Ἀργυραὶ τόξον. D. 119.
 Ἀργυροδότης Ἀχιλαῖος. C. 13.
 Ἀρδιν. F. 130. 2.
 Ἀρετή. J. 94. 95. 96.
 Ἀργυρον. D. 23.
 Ἀρε. J. 77. Del. 58. 63. 133.
 173. 277. F. 226.
 Ἀρετή. C. 43.
 Ἀρετ. E. 29. 4.
 Ἀρεμὸς. F. 199.
 Ἀρίζων. Βαρνικας. E. 55. 3.
 Ἀρικκοὶ ἄγλαρμα. Del. 308.
 Ἀριθροῦ ποίμνις. C. 87.
 Ἀριθμός. E. 26. 6.
 Ἀριθμοσποι. Del. 291.
 Ἀριθμοσ. E. 14. 1.
 Ἀρισκύνδης. F. 108. 1.
 Ἀριστ. L. P. 108. E. 12. 2.
 Ἀριστ. F. 95. 2.
 Ἀριστιπ. E. 21. 5.
 Ἀρε. τέρμιν. D. 179. Del. 293.
 F. 284.
 Ἀριστοτέλης. A. 76.
 Ἀρίτων. E. 50. 7.
 Ἀρεκαδίν. J. 7. 20. D. 220. Del.
 70. F. 143. 2.
 Ἀρεκαδινός. D. 88.
 Ἀρεκας. F. 82. 2.
 Ἀρεκασίδης. D. 116.
 Ἀρε. ἄραι πόλιν. C. 35. F. 51.
 Ἀρε. J. 41.
 Ἀρεμα. D. 106. L. P. 9. E. 50.
 10.
 Ἀρεμα. F. 44. 230.
 Ἀρεμα. F. 104. 2.
 Ἀρε. F. 127. 1.
 Ἀρενίωμα. E. 46. 6. F. 144. 1.
 Rr Ἀρε.

INDEX GRAECUS.

- Ἀρώ. C. 138.
 Ἀροτρε. D. 176.
 Ἀροτριάω. D. 161.
 Ἀρότρων. E. 48. 3.
 Ἀρυρα. D. 130. F. 214.
 Ἀρπαγῆ. F. 79.
 Ἀρπαγίμα κατὰ Δάματρος. C. 9.
 Ἀρπάζιν. L. P. 100. F. 114. 2.
 151. ἤρπασε. E. 23. 1. 43. 2.
 69. 3.
 Ἀρπακίη πάντων, αἰδώς. E. 2. 6.
 Ἀρπακίως. A. 95.
 Ἀρπίς. F. 66. 2.
 Ἀρήστοι. Del. 205.
 Ἀρσιν. Del. 293. 299. ἄρσιν ἱ.
 λαίον. L. P. 29. E. 42. 5.
 Ἀρς. F. 127. 1.
 Ἀρσυνή. E. 5. 8. F. 196.
 Ἀρτιμικ. J. 78. A. 60. D. 1. 19.
 35. 38. 104. 110. 260. Del.
 229. L. P. 110. E. 13. 2. F.
 48. 3.
 Ἀρτι. L. P. 2. 75. E. 55. 2. F.
 146. 3.
 Ἀρτυιν γάμων. C. 79.
 Ἀρχαῖον θάμβλον. A. 15. ποτα-
 μός. Del. 256. L. P. 60. F.
 113. 3. ἀρχαῖον Ὀρέτης. E.
 63. 1.
 Ἀρχιν. E. 44. 1. ἤρξεν. E. 22. 4.
 ἤρξατο. D. 113.
 Ἀρχίστρατον. E. 47. 1.
 Ἀρχι. F. 244. ἀρχιστ. D. 4. E.
 58. 2. F. 113. 2.
 Ἀρχιστ. E. 36. 2.
 Ἀρδισον φιλ. D. 118.
 Ἀρδύτης. F. 13.
 Ἀρδύτης γαῖα. A. 76.
 Ἀθμαίνιν. Del. 81. 217.
 Ἀσίγητον λίθος. Del. 286.
 Ἀσινία. F. 151.
 Ἀσίνη. F. 186.
 Ἀσκάτης. F. 37. 2.
 Ἀσκαῖν. E. 66. 1.
 Ἀσκληπιον. E. 58. 1.
 Ἀσπαῖριν ποδός. D. 151.
 Ἀσπιον βυθός. F. 37. 2.
 Ἀσπίς. J. 54. Del. 136. 140. 184.
 L. P. 35.
 Ἀσπίον. A. 108. F. 152. 153.
 Ἀσπιδίης. E. 23. 1. 2. 4.
 Ἀσπιδίης. Del. 284. C. 21.
 Ἀσπίς. Del. 37. 40. 197. 224.
 225. 244. 300. 316.
 Ἀσπίον. F. 166.
 Ἀσπιδίης. F. 145. 4.
 Ἀσπιδ. Del. 38. L. P. 25.
 Ἀσπίον. F. 94.
 Ἀσπίς. F. 238. 239.
 Ἀσπ. A. 40. 73. D. 19. 231.
 Del. 287. C. 125. F. 202. 208.
 291.
 Ἀσπίον. E. 69. 1.
 Ἀσπιδ. F. 19. 2. 104. 3. 288.
 Ἀσπίδων. Del. 26.
 Ἀσπίδων. D. 213.
 Ἀσπίς. L. P. 72. 74.
 Ἀσπίδων. Del. 306.
 Ἀσπίς. Del. 78.
 Ἀσπίδων. D. 215.
 Ἀσπίς. F. 104. 4.
 Ἀσπίδων. E. 1. 1.
 Ἀσπίδων. Del. 87. Ἀσπίδων γα-
 ῖα. C. 129.
 Ἀσπίς. J. 95. E. 55. 4.
 Ἀσπίς. F. 91.
 Ἀσπίς. D. 260. 261.
 Ἀσπίς ποταμός. Del. 131.
 Ἀσπίς. C. 132. E. 63. 3.
 Ἀσπίς. E. 72. 1.
 Ἀσπίδων. Del. 74.
 Ἀσπίδων. D. 263.
 Ἀσπίδων. L. P. 137.
 Ἀσπίδων. D. 77.
 Ἀσπίς. Del. 11.
 Ἀσπίς. E. 1. 3.
 Ἀσπίς. D. 92. Del. 85.
 Ἀσπίδων. C. 6.
 Ἀσπίδων. D. 129. κάλινον.
 C. 4. F. 132. 1.
 Ἀσπίς. Del. 70.
 Ἀσπίς. J. 72. 94. D. 46. 121. 241.
 Del. 44. 99. 148. 320. L. P. 103.
 C. 69. F. 70. 4. 113. 1. 178. 286.

INDEX GRÆCUS.

- Αὐλίξεισαι. Del. 65.
 Αὐλίον. F. 127. 2.
 Αὐλίσ. D. 87. C. 106. F. 126. 2.
 Αὐλίον. D. 93.
 Αὐον δίδρασκον. F. 49. 2.
 Αὐρα. D. 94.
 Αὐριον δαίμων. E. 15. 1. F. 106. 5.
 Αὐσαλία δάμακτηρ. C. 17.
 Αὐταρ. D. 143. C. 100.
 Αὐταγρεσίη. F. 120. 2.
 Αὐτίω. D. 58.
 Αὐτῆμαρ. Del. 46.
 Αὐτίκα. J. 16. 76. D. 10. 70.
 Del. 88. 257. C. 43. 67. F. 210.
 Αὐτίς. J. 21. L. P. 141. F. 195.
 Αὐτμή. D. 117.
 Αὐτός. J. 81. 90. A. 57. 90. D. 137. 256. C. 97. 104. E. 62. 3. F. 70. 1. 130. 2. αὐτή. D. 149. 168. 207. Del. 59. 225. 264. 268. 325. αὐτῆ. Del. 235. αὐτῆς. Del. 230. αὐτῆ. F. 170. αὐτῆ. C. 26. αὐτὸν. J. 2. D. 253. L. P. 111. C. 101. E. 11. 4. αὐτή. A. 40. αὐτάν. L. P. 22. αὐτὸ. J. 38. E. 67. 1. αὐτὴ. A. 6. 95. F. 52. 1. αὐταί. A. 7. D. 240. L. P. 114. E. 55. 5. αὐτάν. D. 56. E. 44. 3. αὐτάν. C. 133. αὐτὺς. J. 74. D. 92.
 Αὐτοχίρι. E. 21. 3.
 Αὐτόχθων. Del. 80.
 Αὐχην. D. 177. L. P. 9.
 Αὔιν. D. 56. 57. F. 49. 2.
 Αφαιμῆμαι. D. 236. L. P. 87. F. 67. 2.
 Αφάνης γυνή. E. 13. 2. 43. 2.
 Αφαρ. D. 86.
 Αφαρον. F. 183.
 Αφατόν τι διψῆν. L. P. 77. κα-
 τῶν. C. 58.
 Αφιδῆς χρυσός. C. 128. ἕως. E. 49. 7.
 Αφον. J. 94. 96.
 Αφριον δῆλον. Del. 36.
 Αφίημι. C. 61.
 Αφίσημι. ἀποσῆναι νόσον. C. 104.
 Αφθογισ. L. P. 83.
 Αφειὸν θίμεθλον. D. 250.
 Αφιδον ἱπ. Del. 238.
 Αφρικί. D. 65.
 Αφροδίτη. E. 40. 1. F. 116. 2.
 Αφρός. L. P. 12.
 Αφρον Ροικ. D. 221. ἄφρον φῶ-
 λον. Del. 184.
 Αφύσσειν. C. 70. F. 317.
 Αχαΐα. J. 73.
 Αχαΐας πόλις. Del. 100. L. P. 13.
 Αχαΐς ναῦς. D. 231.
 Αχαΐος. F. 208.
 Αχαρίσσεια ἰδία κατιέρει. C. 91.
 Αχαρίσειν. F. 106. 4.
 Αχιλῶ. E. 31. 3. Αχιλῶ. E. 31. 1. Αχιλῶ. C. 13.
 Αχιροντία ναῦς. F. 110. 3.
 Αχθαλ τινί. C. 32.
 Αχθ. Del. 116.
 Αχιλεύς. A. 20.
 Αχλαΐν. D. 115.
 Αχη. Del. 14.
 Αχράαντ. λιβάς. A. 111.
 Αχρίς. C. 130. E. 22. 6. F. 11. 3.
 Αψ. Del. 103.
 Αψοφον ἰχ. A. 12. Αγμή. Del. 302.
 Αωρ. F. 325.
 Αυτοι ἄκρον. A. 112. ῥάδων. E. 50. 3. F. 115. 2.

B.

- Βαθύγι. πέλις. A. 65.
 Βαθύς. Del. 263. τάφρον βαθύν. Del. 37. βαθύν ὄλκα. D. 18c. βαθύς οἶα. C. 114. αὐτοπέτης. E. 38. 1. ὑπ. E. 69. 6.
 Βαίω. D. 40. βίβηκεν ἐν. J. 86. C. 77. ἔστησαν αὐδῆς. Del. 320.
 Βάκρον. L. P. 127.
 Βάκχ. E. 8. 2.
 Βακχίᾳ ἄθλα. E. 50. 5.

INDEX GRAECUS.

- βάλλω ὄρας, βάσις. D. 17. 153.
 157. βάλλον ἄρον. A. 102. βάλλ-
 λειν εἰς ἱερῶν. E. 46. 6. βάλλον).
 F. 158. βεβλη) ὄρας. E. 33. 4.
 ἱερῶν. J. 84. D. 122. νύξ ἱε-
 λει ὁρμηαία. L. P. 82. E. 9. 4.
 F. 147. 1. βαλῶν ἱερῶν. J. 25.
 βάπτι. L. P. 45.
 βαρβαρικὴ μάχη. Del. 173.
 βαρύνει) ἄσπερος. Del. 78.
 βαρύθυμ) ὄρμηα Διὸς. Del. 215.
 γυνή. C. 81.
 βαρύνει μνηστῆρα. Del. 212. βαρ-
 νει) ἄγαλμα σιφῶνις. Del. 307.
 βαρύνεται τινί. Del. 244. βαρ-
 νήρ) ὄρμηα ὁδῶν. Del. 202.
 βαρὺς γυνή. D. 56. ἄσπερος. C. 63.
 βαρύνει γυνή. C. 131. βαρὺ κλαίει.
 L. P. 95. εἰν. C. 95.
 βαρυνκίαν. F. 120. 1.
 βασίλεια. L. P. 52.
 βασιλεύς. J. 79. A. 26. 27. 68. D.
 255. Del. 187. C. 115.
 βασιλῆ. E. 21. 2.
 βασκαίη. E. 22. 4. F. 292.
 βασιλιάδης. E. 37. 1. βασιλιάδης.
 A. 96.
 βάπτ) A. 65.
 βεβαλ) C. 3.
 βέλειμος. D. 82.
 βέλ) A. 103. F. 142. 2.
 βέλεις. E. 1. 9.
 βέλ) Del. 34.
 βελκύνθ) ὄρμηα. D. 246.
 βελκύνθ. E. 55. 3.
 βέλ) F. 155.
 βέλ) F. 88.
 βέλ) Del. 89.
 βέλ) F. 86. 3. 359.
 βέλ) J. 67. βέλ) D. 77.
 βέλ) E. 7. 2. 22. 6. 28. 1. 62. 3.
 F. 111. 3.
 βέλ) L. P. 128. E. 70. 4.
 βέλ) L. P. 20. F. 173. 2.
 βέλ) C. 102. βέλ) λιχνίδης.
 D. 127.
- βελκύνθ) ὄρμηα. C. 53.
 βελκύνθ. F. 240.
 βέλ) L. P. 85. E. 44. 5.
 βέλ) D. 58. F. 248.
 βελκύνθ) Ἀπύλλαν. A. 69.
 βελκύνθ. D. 153.
 βελκύνθ) D. 22. Del. 27.
 βελκύνθ. L. P. 62. 125.
 βελκύνθ) F. 203.
 βέλ) Del. 102.
 βέλ) D. 114. Del. 26. 65. 293.
 βέλ) 58. Del. 281.
 βελκύνθ) C. 105. βελκύνθ) D. 155.
 βελκύνθ) αἰγῆς. A. 52.
 βελκύνθ. F. 206.
 βελκύνθ. F. 127. 2.
 βελκύνθ) A. 50.
 βελκύνθ. C. 103.
 βελκύνθ. F. 230.
 βελκύνθ) D. 101. Del. 176.
 βελκύνθ) 58. L. P. 38.
 βέλ) E. 14. 6.
 βελκύνθ. F. 90.
 βέλ) C. 24.
 βέλ) Del. 102.
 βέλ) E. 14. 6. 48. 3. βέλ) D. 254.
 F. 309. βέλ) F. 85. βέλ) C. 109.
 βέλ) D. 157. 175. βέλ) A. 92.
 F. 46. 214. βέλ) F. 1. C. 21.
 78. 137.
 βέλ) F. 46.
 βελκύνθ) F. 156. 1.
 βελκύνθ. F. 181.
 βελκύνθ) E. 8. 3.
 βελκύνθ) Del. 140.
 βελκύνθ) E. 9. 6.
 βελκύνθ) Del. 144.
 βελκύνθ) D. 238. 248.
 βελκύνθ) A. 51. C. 101.
 βελκύνθ) F. 185.
 βελκύνθ) D. 190.
 βελκύνθ) D. 75.
 βελκύνθ) J. 49.
 βελκύνθ) C. 90. F. 37. 2.
 βελκύνθ) F. 172.
 βελκύνθ) Del. 127.

INDEX GRAECUS.

Βολα. C. 33.

Βαμύς. A. 61. 62. 80. D. 38. 199.

261. 267. Del. 312. 321. L.

P. 64.

Βανίτης. F. 157.

Γ.

Γαῖα. J. 29. A. 76. Del. 62. 207.

270. E. 28. 2. F. 160.

Γαισδότης. F. 158.

Γάλα. E. 54. 1.

Γαλάται. Del. 184.

Γαληναίη. E. 5. 5.

Γάλας. D. 135.

Γαμνίσθαι. Del. 240.

Γάμος. A. 14. D. 138. 265. Del.

38. C. 79. E. 1. 3.

Γαιτυμίδης. E. 56. 3.

Γαρ. E. 65. 1. 70. 5. 72. 3.

Γαση. Del. 189. C. 89.

Γαῦδος. F. 39. 1.

Γαῦλος. F. 217.

Γε. E. 68. 3.

Γεγυιότιρος. F. 103. 1.

Γεῖτων Ἰταλῆ. D. 57. Del. 50.

180. ἔριος. Del. 290. F. 143. 2.

Γελασός. Del. 324.

Γελαῖ. D. 28. 149.

Γελαρχος. F. 312.

Γειη. J. 36. E. 1. 4. 13. 2. 66. 2.

F. 192.

Γενέθλη. D. 130. F. 108. 2. 145. 3.

Γενέθλιον ἔδος. Del. 51. ἔργος. Del.

262.

Γενεῖας πατήρ. D. 26.

Γενεῖτης. D. 90.

Γένειον. Del. 110. L. P. 75.

Γεῖτης. E. 22. 2.

Γειη. F. 241.

Γένος. J. 5. A. 74. D. 133. Del.

109. 166. 256. C. 100. F.

53. 2. 292.

Γέντο. J. 50. C. 44. F. 309.

Γέρας. L. P. 120.

Γερκίσιον Φῶκος. Del. 199.

Γεργιμιμός. F. 50. 1.

Γέρον. D. 126. Del. 71. 304. E. 1. 3.

F. 11. 1. 86. 3.

Γεροντικόν ἔπλον. E. 1. 7.

Γεωμέτρ^ω. J. 74.

Γῆ. A. 109. E. 19. 1. 45. 3. F.

230.

Γηγινεῖς. L. P. 8.

Γηλαχης Θεράπων. Del. 286.

Γῆρας. E. 46. 6. 70. 1.

Γηροκομῶν. E. 54. 2.

Γηφωγος. F. 58.

Γίγας. Del. 142.

Γίνομαι. E. 9. 4. F. 119. 1. 142. 2.

γίγνομαι. E. 28. 4. γεγονας. E.

32. 2. F. 133. 2. γιγνίαι. L.

P. 105. γένιαι. A. 104. C. 58.

γενεῖαρος. F. 171. γινομίαι. E.

42. 3. γένιαι. J. 93. C. 101.

ἐγένιαι χωρίς. L. P. 59. Del. 147.

ἐγένιαι. A. 41. Del. 295. E.

18. 1. 42. 5. 45. 4. F. 47. 2.

106. 3. γένιαι. Del. 214. γί-

νοιτο. D. 109. L. P. 103. E. 9. 5.

γένιαι. E. 5. 7. γιγνέω. J. 6.

L. P. 117. γιγνόμενος. D. 23.

γιγνόμεναι. F. 70. 4.

Γινώσκω. E. 58. 3. 60. 2. γινέ-

L. P. 38. γινώσκω. L. P. 123.

ἔγινον. E. 32. 2. 5.

Γλαρίς. F. 159.

Γλαῦκος. E. 52. 2.

Γλυκερός. L. P. 99. γλυκερά δψ.

E. 50. 7.

Γλυκὸν κάρπον. J. 49. γλυκὺς μαζός.

Del. 214. F. 114. 1.

Γλυκύμαλα. C. 29.

Γλώσσα. F. 104. 4.

Γλαχί. Del. 235.

Γλαμπίδον ἔδος. Del. 315.

Γησὶν κρίσιμα. Del. 220.

Γάμνη. F. 94. 2.

Γνωτός. J. 58.

Γοιραι ἀλδοσιδης. L. P. 94.

Γοιεύς. D. 5. C. 74.

Γόος. C. 24.

Γου. D. 4. 11. 75. C. 133.

Γορτυνίς. D. 180.

B r 3

Γῆρας.

INDEX GRAECUS.

Γῆος. E. 69. 5.
 Γερικὸς. F. 104. 4. 160.
 Γραμμα. E. 6. 4. 24. 4. F. 71.
 11. 101. 2. 242.
 Γραῖς. F. 326. γρῆς. F. 294.
 γρῆς. E. 71. 1.
 Γράφειν. F. 70. 2. ἔγραψατο φανῶν
 Νήμισις. C. 57.
 Γυῶν. D. 159.
 Γυῖα. D. 177.
 Γυνή. J. 13. C. 5. 11. F. 130. 184.
 γυναικός. A. 24. Del. 96. E. 58. 1.
 γύναι. L. P. 97. 103. γυναικίς.
 D. 21. 126. C. 1. F. 157. 235.
 γυναικῶν. E. 42. 4. F. 131. 1.
 γυμνάζειν. F. 98.
 γυμνὸς μακρός. D. 214. L. P. 53.
 γῶν. L. P. 84.

Δ;

Δαιμόνιος θῆρ. A. 100.
 Δαίμων. L. P. 65. 81. C. 32. E.
 32. 3. F. 91. 235. δαίμονος. L.
 P. 114. δαίμονι. F. 137. 2. δαί-
 μονα. E. 15. 1. 45. 5. δαίμων.
 J. 44. D. 86. 173. L. P. 41.
 δαίμονος. L. P. 86. F. 36. δαί-
 μονας. E. 16. 1.
 Δαιμόνιον ἐλαπίδας. C. 85.
 Δαιμόνιος. F. 47. 2.
 Δαῖς, δαιτός. C. 55. 64. 70. 116.
 Δαιτύμων. F. 71. 6.
 Δαίω. A. 46. E. 53. 3.
 Δακετόν. F. 161.
 Δάκος. D. 84.
 Δάκρυ. E. 2. 1.
 Δάκρυον. Del. 121. L. P. 68. C.
 18. F. 273.
 Δακρυόεις πέτρος. A. 22.
 Δακρύειν. E. 62. 3.
 Δακρυχίον. C. 81.
 Δάμνασος. F. 145.
 Δαμνάτης. C. 2. 8. 37. 41. 50. 58.
 71. 72. 117. 120.
 Δάμνος. L. P. 39.

Δαμουσία ἀρίστη. C. 44.
 Δανῶς. L. P. 48.
 Δανῶν. L. P. 142. F. 105. 4. 230.
 Δανῶν. E. 51. 2.
 Δανὸν ἐύλοπ. F. 289.
 Δάφνη. Del. 94. F. 92. 2.
 Δάφνης. E. 23. 3.
 Δάφνιος ἔρπας. A. 1.
 Δαψιλὴς ἀπτελῶν. Del. 125.
 Δαῖδω. D. 61. Del. 220. δάδα. E.
 46. 5. 49. 9.
 Δάλλον. F. 190.
 Δαίλαϊα μάττης. C. 84. 94. δάλαϊον
 βρίφος. C. 101.
 Δαίλος βασιλεύς. D. 255. δαίλ-
 λητῆς. Del. 241. L. P. 89.
 Δανὸν ὑπογλαυῖον. D. 54. ἐπιδω-
 μῶν. Del. 56. δανὸν ῥίζων. E.
 28. 1.
 Δαπνῖον. L. P. 115.
 Δαιπνῆς. F. 32.
 Δίκα. D. 33. 34. C. 36. F. 238.
 Δικῆς. E. 48. 2.
 Δικατέρωμα. E. 41. 4.
 Δικατηφῆροι ἀπαρχαί. Del. 278.
 Δικαφύια. F. 162.
 Δικαλειόθην. F. 234.
 Δελφίδης. Del. 177.
 Δελφὸς λαός. A. 98. F. 220.
 Δίμιν. A. 62. 77. ἐδίμαρμον. F.
 271.
 Δίμινον. Del. 248.
 Δίνδρον. C. 27. 38. 42. 47. F.
 49. 2.
 Διξάμωρος. Del. 102.
 Δεξιὸς Διὸς ἦται. A. 29. αἰετῆς. A.
 67. δαίμων. C. 32. F. 94. 2.
 Δεξιτέρως ὄμμας. D. 214.
 Δέω. L. P. 127.
 Δέρας. D. 92.
 Δέρμα. F. 211.
 Δίσπειρα. F. 126. 1.
 Δισπότης. Del. 239.
 Δισποτικὰ χεῖρ. C. 63.
 Διούρωσι. A. 51.
 Δεῦρο. E. 67. 3.

Διῦται

INDEX GRAECUS.

Διῦτα. F. 86. 1.
Διῦταρον. A. 73. D. 120. Del. 287.
Δίχομαι. E. 36. 2. διχον) ὄπλα.
 D. 142. Del. 285. διχισθε θιόν.
 L. P. 137. ἰδελθ. D. 109. ἰδ-
 χοντο. Del. 154. 223. διξαι ἄ-
 γαλμα. E. 35. 2. διξάμυρος δέ-
 μα. E. 6. 2. διδιχί). F. 32.
 διδιγυμνάς. F. 138. 2. διξίται
 μάτηρ ὅτις. L. P. 116.
Δη. D. 202. Del. 189. L. P. 7.
 F. 93. 101. 105. 2.
Δηϊώνη. F. 48. 2.
Δηλίας νόμφη. Del. 256. 269. 323.
Δήλιος φοῦνξ. A. 4.
Δήλος. Del. 2. 4. 8. 9. 24. 27. 40.
 251.
Δημήτηρ. E. 41. 1. 42. 1.
Δημοδική. E. 58. 2.
Δήμος. F. 95. 1.
Δη. Del. 216.
Δησιός ἀσιδός. J. 60.
Δη. A. 110. C. 18. 133.
Δία. J. 64. D. 244. Del. 105.
 211. L. P. 97. E. 34. 3. 45. 2.
Διαβάινειν Ἀχελώϊον. C. 13.
Διαύροχος ματρός. Del. 48. παῖς.
 E. 69. 2.
Διαβλίθειν. F. 61. 1.
Διακριθῆν. Del. 57.
Διάκτορος. F. 164.
Διαμυστρίῳ πόλιας. A. 55. D. 36.
Διαπλῆν. Del. 288.
Διαπρυσίη ὀλολυγῆ. Del. 258.
Διάσμμα. F. 244.
Διατμήγειν. F. 48. 2. 115. 1.
Διάτριχα. J. 61.
Διατρέχουζ ἀλφύλκας. L. P. 23.
Διαυγῆς χαλκός. L. P. 21.
Δίαυλος. L. P. 23.
Διαφαινομένη διη. L. P. 20.
Διδάσκων. D. 217. L. P. 37. E.
 50. 6. διδάσκουζ. C. 22. F. 128.
 2. ἰδιδάξει. E. 63. 4.
Διδύμη. E. 13. 2.
Διδύμοι κακόν. E. 21. 4. F. 36.

Διδυμοτόκος. A. 54.
Διδωμι. E. 39. 2. διδωσι. F. 95. 2.
 διδασιν. F. 189. διδῶσι. F. 179.
 δ'δ. J. 94. 96. διδοι. E. 5. 11.
 διδάς τινα Μύσαις. E. 52. 1. ἱ-
 δωκε. D. 93. 206. F. 106. 1.
 δ'ωκε. J. 33. L. P. 133. C. 19.
 δος. D. 6. 8. 13. 15. 18. διη.
 D. 74. δῶται. F. 310. δῶσει
 τείχεα βασιλεύσιν. A. 67. D. 32.
 L. P. 127. 128. C. 134. ἰδουαν.
 E. 52. 2.
Διειδομένη ἐν ὕδατι ἦσας. Del. 191.
Διερὸς Κυρίαν. J. 25. λιθος. A. 23.
 F. 245.
Διέρχουζ ἔργα. L. P. 62. διέρχι)
 οἷτος ἄλσας. C. 27.
Δίζομαι. J. 16. E. 11. 1. 3. 17. 2.
 67. 1.
Δίη. F. 143.
Διηγεῖς. F. 158.
Διθύραμβος. E. 50. 2.
Δικασπόλος Ζεύς. J. 3.
Δίκη. J. 82.
Δίπρος. F. 246.
Δικλαῖαι Μελίαι. J. 47. Δικλαῖον ερος.
 D. 199. Δικλαῖαι ὄρους. E. 23. 3.
Δίκτυον. D. 197.
Δίκτυα. D. 198.
Δίκων. E. 10. 1.
Δίνα. L. P. 20. Del. 135.
Δινδυμένη. E. 42. 2.
Δίνομαι. F. 51.
Διόκλης. E. 31. 1.
Διοκλείδης. E. 18. 2.
Διομήδης. L. P. 35.
Διονυσίας. E. 50. 3.
Διόνυσος. C. 71. 72. E. 9. 1. 46. 2.
 52. 5.
Διός, δ'α γυνή. L. P. 97. 103. E.
 72. 5.
Διοσκριδης. F. 192.
Διοφῶν. E. 15. 4.
Διπλόος. E. 52. 4.
Δίρη. Del. 76.
Δίς. L. P. 22. 23.

INDEX GRAECUS.

- Δίς, δις. J. 79. 93. D. 141. 165.
 Del. 38. 215. 248. L. P. 135.
 E. 66. 2. 5. F. 108. 1. 198. Δά.
 A. 29. Del. 56. 212. F. 82. 1.
 Δίσκος, C. 86.
 Δισκῶν. E. 33. 2. F. 165.
 Δίφρος, D. 111. 150. 182. L. P.
 65.
 Δίφρον. D. 135.
 Δίχσ. J. 31. F. 146. 1.
 Διχομασίη. D. 133.
 Διψαλός. J. 27. διψαλή ἄρπα-
 ρις. Del. 130.
 Διψῶν ἑφάταν τι. L. P. 77.
 Διώκειν. E. 33. 5. διῶκει. D. 94.
 Δωκίως. D. 194.
 Δωλυγισι. F. 111. 1.
 Διῶυσος. F. 171.
 Δοιὸς γάμος. E. 1. 3. εὐδοίῃ θυ-
 μὸς ἐστὶ. J. 5. F. 120. 1.
 Δοκίω. E. 47. 2. 49. 5. F. 100.
 Δολύχη, ἥσος. D. 187.
 Δολιχοί. E. 12. 2. F. 126. 3.
 Δόμος. D. 168. C. 55. 112. E.
 6. 1. 21. 6.
 Δόναξ. F. 166.
 Δορυκλῆς. E. 33. 2.
 Δόρξ. L. P. 91.
 Δῦλος. Del. 226.
 Δῦπος. D. 54.
 Δῦρν. Del. 137. E. 72. 5.
 Δράγμα. Del. 283. C. 20.
 Δραίνειν. F. 195.
 Δράμα. E. 63. 4.
 Δράσασθαι χαίτης. D. 76. 92. αἶψ.
 E. 1. 14.
 Δρίμειν ἐς καὶ ἐπὶ τέσσον. D. 245.
 Del. 45. C. 15. 37.
 Δρῆσις. E. 43. 5.
 Δρόμος. Del. 75. L. P. 111. F.
 141. 2.
 Δρυώς. L. P. 116.
 Δρῶς. D. 120. 121. 159. 192.
 Del. 81. 83. 84. E. 23. 3.
 Δύω. F. 302. 1.
 Δυόμωι. C. 10.
- Δύμη. F. 73.
 Δυναμοί. A. 29. 88. Del. 226.
 C. 10. F. 131. 2.
 Δυνατόν. F. 137. 1.
 Δύνην ἴστω πάμπας. D. 71. δύνη ἐς
 ἕκτα. E. 26. 4.
 Δύνη. E. 19. 6. 21. 2. F. 106. 4.
 Δύπται. F. 167. 1.
 Δυσταῖς προμῆς. D. 115. δυσταῖς
 ἐγκταῖσι Πίνδου. Del. 138.
 Δυστάως. E. 43. 6.
 Δυσπρότος Ἀῖλος. Del. 268.
 Δυσπρὸς φάλαγγ. Del. 182.
 Δυσπρὸς ἀλιτρίς. Del. 242.
 Δυσυχῆ. E. 70. 2.
 Δύω. D. 233. Del. 61. C. 95.
 δύο. D. 90.
 Δυσόδικα. C. 70.
 Δωδικίτη. E. 20. 1.
 Δωδαν. F. 306.
 Δωδάνησι. Del. 284.
 Δύλα. L. P. 47. C. 96.
 Δῶμα. J. 61. D. 68. C. 64.
 Δωρπύς. A. 89.
 Δῶρος. E. 50. 7.
 Δῶρον. E. 40. 1. 41. 3. 52. 3.
 Δῶτορ. J. 91. 92.

E.

- E. J. 13. D. 217. Del. 13. F.
 41. 1.
 Ἐάδοτα γέθρια. C. 19.
 Ἐαρ. C. 123. F. 201.
 Ἐάω. D. 8. 154. ἔασον. C. 62.
 εἶα. E. 44. 4.
 Ἐάνι δῶτορ. J. 91.
 Ἐδδωμάκις. Del. 251.
 Ἐδδωματος. F. 145. 1.
 Ἐδδωμος. F. 145. 2. 3.
 Ἐγύθι. J. 43. A. 59.
 Ἐγυρίων θηρόλια. A. 64. F. 84. 213.
 ἔγυρορῆμος καθαρισμός. Del. 312.
 F. 278. ἔγρευτο. F. 206.
 Ἐγκατατίθωξ. D. 229.
 Ἐγκλῶν ῥήσων. J. 90.

Ἐγρεα.

INDEX GRAECUS.

- Ἐγκρασίχολος. F. 38. 1.
 Ἐγκυτή. F. 311.
 Ἐγγρα. F. 260.
 Ἐγχεῖν. E. 31. 1.
 Ἐγών. A. 71. D. 30. 83. 84. 186.
 Del. 122. 132. L. P. 98. E. 5. 1.
 31. 4. 42. 1. 52. 3. 60. 1. 68.
 1. 4. F. 83. 106. 1. 109. 141. 1.
 229. 297. ἑμῷ. F. 165. μῷ.
 E. 67. 3. ἑμῷ. Del. 97. 124.
 151. 182. 247. 268. C. 100.
 ἑμῶν. L. P. 120. ἑμοῖ. A. 71.
 D. 9. 10. 136. 137. Del. 185.
 C. 118. E. 9. 6. 12. 2. 14. 2.
 47. 4. 52. 6. 70. 5. ἑμῶν. C. 117.
 F. 114. 1. 121. 2. 126. 3. 180.
 ἑμοῖ. D. 154. Del. 204. L. P.
 80. E. 52. 1. 56. 1. μῷ. E. 59.
 1. 60. 1. 2. F. 71. 4. 95. 1. 164.
 191. 217. ἑμοῖς. E. 18. 1. ἑμ-
 μας. C. 128. ἑμῷ. E. 49. 7. F.
 84. 143. 2. ἑμῶν. D. 186.
 Del. 171. ἑμῶν. C. 122. ἑμῶς.
 E. 40. 4.
 Ἐδίδλιν. A. 62. Del. 228.
 Ἐδίδλον. A. 72.
 Ἐδίδν. D. 89. 165. C. 12. 90.
 ἰδίδχ. F. 128. 1.
 Ἐδίδμα. D. 148.
 Ἐδίδον. F. 193.
 Ἐδίδος. D. 57. Del. 311. F. 105. 4.
 Ἐδίδη. D. 168. Del. 90. 233.
 Ἐείκοσι. C. 34.
 Ἐείρη. A. 82.
 Ἐείσθαι. F. 285. ἰῶσθαι. J. 67.
 Del. 309. E. 35. 1. 41. 4. F.
 76.
 Ἐείρηται. A. 39. Del. 302. E. 50. 4.
 F. 308.
 Ἐείλημος. D. 31.
 Ἐείλιν. D. 26. Del. 4. 195. L. P.
 52. 78. 113.
 Ἐείος. L. P. 36.
 Εἰ. E. 69. 4.
 Εἰαμνή. D. 193.
 Εἰας. A. 81. F. 247.
 Εἰδός. D. 89. C. 95.
 Εἶδος. F. 124. 1.
 Εἰδὸν οἶμας λήρης. J. 78. Del. 221.
 E. 22. 4. εἶσα. Del. 170. εἶσα.
 Del. 123. E. 34. 1. 43. 1. 6.
 F. 241. εἶδη. E. 5. 11. 15. 1.
 33. 6. εἶσα. Del. 225. F. 137. 1.
 ἡδῖα. F. 297.
 Εἰδὼν χορὸν. A. 93. L. P. 78. 88.
 C. 60. E. 15. 4. 19. 2. 45. 2.
 53. 4. F. 124. 1. 135. 2. 176.
 233. ἰδὼν. D. 51. Del. 44. E.
 22. 5. ἰδῖ. A. 10. 90. Del. 81.
 C. 99. ἰδῖ. A. 10. L. P. 52. 53.
 113. ἰδων. Del. 179. ἰδῖν. D.
 63. L. P. 102. F. 195. ἰδῶσα.
 E. 21. 6. F. 168. ἰδῶσαν. E. 47.
 1. ἰδῶσαι. L. P. 109. C. 24.
 Εἰδῶλον. E. 69. 2.
 Εἰκάς. E. 48. 2.
 Εἰκαῖος. F. 232.
 Εἰκάξιν. E. 45. 6.
 Εἰκασι. C. 70.
 Εἰκόν. E. 40. 2.
 Εἰκοσι. D. 15. E. 48. 4. 59. 1.
 Εἰκω. J. 63. 85. D. 52. Del. 175.
 ἰπῖσας Νικήπην. C. 44.
 Εἰλαπία. C. 65. 85.
 Εἰλαπινάσας. C. 88.
 Εἰλίδινα. J. 12. Del. 132. E. 57.
 1.
 Εἰ μὴ. E. 68. 3.
 Εἰμῖ. E. 5. 9. 6. 1. ἑμῶν. F. 117. 2.
 ἰοσι. J. 9. E. 4. 1. 16. 1. εἰσι.
 A. 31. Del. 166. 191. 245. E.
 46. 1. 47. 6. 49. 7. F. 116. 2.
 145. 2. 3. 180. ἑμῶν. F. 294.
 εἰσι. L. P. 86. ἑμῶν. Del. 49. ἑμῶν.
 J. 11. D. 47. F. 53. 2. 127. 2.
 163. ἡα. F. 342. ἑσάν. J. 43.
 D. 105. L. P. 73. C. 28. ἡα.
 J. 19. ἡσαν. J. 60. ἡσθα. F. 65.
 2. F. 105. 2. ἡσονται. J. 93. D.
 37. E. 11. 2. ἡσονται. Del. 273.
 ἡσιν. D. 39. ἡσιν. D. 138. Del.
 98. 152. L. P. 111. ἡσιν. A. 53.
 D. 104. 136. 137. 178. C. 118.
 ἡσι. J. 1. F. 108. 3. ἡσονται. Del.
 Rr 5 216.

INDEX GRÆCUS.

216. ἰὼν. J. 24. 57. 58. D. 72.
 ὤσα. E. 54. 2. ὠσα. L. P. 69.
 ἰστέμερος. L. P. 121. E. 54. 3.
 Εἶμι. F. 226. ἤις. D. 87. ἰθι. E.
 72. 6. F. 131. 1. ἰτω. Del. 128.
 ἰτα. L. P. 13. ἰὼν. E. 1. 16. ἰω.
 F. 169.
 Εἶν. D. 37. E. 4. 2. F. 209.
 Εἰναστίζεσθαι. D. 179.
 Εἰαλία ἥσος. Del. 32. 154. φά-
 κη. Del. 243.
 Εἰάτερος. D. 135.
 Εἰάτιος. F. 168.
 Εἶκα. D. 175. Del. 129. 151.
 244. F. 286.
 Εἰσιτὴς νύμφη. D. 14. 43.
 Εἶπε. C. 99.
 Εἰρήνη. C. 138. E. 61. 2.
 Εἶργον. Del. 60. F. 149.
 Εἶρων. F. 140. 2.
 Εἶς. ἰνι. Del. 192. ἦα. D. 33. 91.
 Del. 75. ἦν. E. 63. 4. F. 287.
 Εἷς. E. 72. 6.
 Εἰσαῖον ἤχη. J. 54.
 Εἰσπαιδαινεῖν. F. 19. 2.
 Εἰστί. ἦν. D. 77. Del. 189.
 Εἰσέρχεσθαι. D. 220.
 Εἰσκυλίσαι. Del. 33.
 Εἰσέει. Del. 150.
 Εἰσπῆλαι. F. 169.
 Εἰστίσθαι. F. 106. 6.
 Εἶσω. Del. 59.
 Εἶτε. E. 43. 2.
 Ἐκ. E. 69. 3.
 Ἐκβολία. L. P. 112.
 Ἐκάρμος. A. 11. Ἐκαίργη. Del.
 292.
 Ἐκάς. A. 2.
 Ἐκατος. C. 14.
 Ἐκς. ἱκατι Μουσῶν. E. 50. 12.
 Ἐκατὸν. C. 78.
 Ἐκκαῖεν. Del. 285.
 Ἐκβολα λυματα δαιτὸς. C. 116.
 Ἐκγοα φυταλιάς. L. P. 26.
 Ἐκδιεν. F. 286.
 Ἐκμῶς. J. 44. A. 10. 40. D. 180.
 Del. 295. 315. E. 15. 3. 18. 3.
 26. 1. 42. 5. F. 89. 219.
 Ἐκπίε. E. 43. 5.
 Ἐκβολή. A. 99.
 Ἐκβίον. Del. 255.
 Ἐκκαρπίζον ἱερὸν. C. 50.
 Ἐκκαπῖον ἴσσαν. E. 49. 6.
 Ἐκλύν. L. P. 10. F. 136. 1.
 Ἐκρίφας. J. 35.
 Ἐκρύσιος. E. 48. 3.
 Ἐκπαγλον σιτοίζεσθαι. Del. 247.
 Ἐκτελῶσθαι. F. 212.
 Ἐκλός. A. 74. F. 71. 5.
 Ἐκφύειν παῖδας. Del. 57.
 Ἐκφύγων. E. 51. 2.
 Ἐκόν. E. 44. 1.
 Ἐλαίη. Del. 262. 322. F. 93.
 2.
 Ἐλαίον. A. 38. L. P. 29.
 Ἐλατῆς. J. 3.
 Ἐλαύνω εἰς οἶκον. D. 141. L. P.
 61. ἔλα τῶν παλῶν σπαντῶν. E. 1.
 12. 16. ἔλασσαι. L. P. 141.
 ἔλασι ποδῶν. A. 107. ἔλασσω αὐ-
 τὸν κάπρῳ. C. 82.
 Ἐλαφβολή. D. 262.
 Ἐλαφῶ. D. 17. 96. 100. 167.
 245.
 Ἐλαφρίζον. Del. 115.
 Ἐλαφρός. D. 1. ἔλαφραί ἄνδρες. J.
 29.
 Ἐλαχός. F. 349.
 Ἐλίγγω. Del. 88. ἐλίγχε ἐξισ-
 σις φίλον. E. 63. 3.
 Ἐλειημοσύνη. Del. 152.
 Ἐλειὺν τινα. L. P. 95.
 Ἐλειημοσύνη. Del. 152.
 Ἐλεῖθια. Del. 257. C. 132.
 Ἐλελίζον ἰόπλιον. Del. 137.
 Ἐλῶη. D. 232.
 Ἐλῶσιν. C. 31.
 Ἐλίκη. Del. 101.
 Ἐλικόν. Del. 82. L. P. 90.
 Ἐλικονίς κρέατα. L. P. 71.
 Ἐλικάταλῳ. F. 290.
 Ἐλινύειν. C. 48. F. 248.
 Ἐλίτ.

INDEX GRAECUS.

- Ἐλίσσαν ἰ πόντῳ ἀμφὶ ἡῶσον, Del.
 13. ἑλίσσαν, F. 242. ἑλίζαι,
 Del. 321. ἑλιχθεὺς Ἰωνπός, Del.
 263. ἑλισσόμενῳ ἀφ' Τυμπίων
 Πηϊῶς, Del. 105.
 Ἐλκῆ ποταμὸς σαρφετὸν, A. 109.
 F. 156. 2. ἑλκων, D. 93. E.
 44. 4.
 Ἐλκῶ, E. 45. 1.
 Ἐλκας, E. 8. 4.
 Ἐλκων, F. 121. 1. 292.
 Ἐλκως, Del. 172.
 Ἐλκοπιῶς, Del. 20.
 Ἐλκοφονῶ νύμφη, D. 190.
 Ἐλπίς, E. 20. 2. F. 134. 2.
 Ἐλπω, D. 221.
 Ἐμμάλειν χαλκὰ, D. 112. Del.
 135. παῖδα κόλποις, Del. 265.
 λιμὸν, C. 67.
 Ἐμμαίειν, ἑμμάειν τάφῳ, E. 68.
 4.
 Ἐμμάστωχ τινὶ ὄργην, D. 124.
 Ἐμός, L. P. 56. E. 14. 5. 48. 3. 4.
 F. 111. 3. ἑμῶ, F. 177. ἑμῶς,
 E. 67. 3. ἑμῶ, A. 26. 27. F.
 100. ἑμῶ, A. 65. F. 51. ἑμῶν,
 Del. 96. 116. C. 55. E. 22. 1.
 52. 6. F. 49. 2. ἑμῶι, D. 175.
 Del. 82. C. 102. 105. ἑμῶ, E.
 59. 3. ἑμῶς, J. 69. C. 56. ἑμῶς,
 F. 136. 1.
 Ἐμπα, E. 13. 3.
 Ἐμπαλιν, J. 83. Del. 209.
 Ἐμπισθον, L. P. 136.
 Ἐμπιστάττω, F. 170.
 Ἐμπόραμῳ ἡῶν, J. 71.
 Ἐμπόραμω, L. P. 25.
 Ἐμπης, Del. 94.
 Ἐμπλιῶ, F. 181.
 Ἐμπορῶ, Del. 317. E. 19. 3.
 Ἐμπυρον, L. P. 107.
 Ἐν, D. 138. 139. 140. C. 54. E.
 47. 3. 50. 8.
 Ἐνδύχ λυγρὴ χορδα, Del. 253.
 Ἐνδύχον τῖρας, J. 69. ἐνδύχῳ Διό-
 τυῶ, E. 9. 3.
 Ἐνδύ, F. 167. 2.
 Ἐνδον, C. 139.
 Ἐνδοθε, Del. 42. 222. E. 67. 3.
 F. 106. 4.
 Ἐνδύ, C. 77.
 Ἐνδομυχῶ Ἐρυσίχθων, C. 88.
 Ἐνδορμῖς, D. 16. Del. 238.
 Ἐνδύτῳ, A. 32.
 Ἐνσίκειν, Del. 291.
 Ἐναιμοί, F. 116. 1.
 Ἐνεκα, F. 53. 2. 110. 1.
 Ἐνίπω, D. 86. 158. Del. 205.
 Ἐνεηριζέῃ πόντῳ ἡῶσῳ, Del. 13.
 Ἐνίτη, F. 149.
 Ἐνίχισχ, D. 202.
 Ἐνριθμῶ, F. 127. 2.
 Ἐνθα, J. 15. A. 113. D. 96. 142.
 Del. 68. 194. F. 111. 1.
 Ἐνθάδ, E. 17. 4. 20. 2. 62. 1.
 Ἐνθεν, J. 11. 44. D. 42. 98. Del.
 253. 314.
 Ἐνθῶν, D. 196.
 Ἐν, A. 23. 78. D. 47. 138. 142.
 170. 172. C. 55. 61. 64. 92.
 112. 115. E. 1. 10. 19. 1. 42. 6.
 F. 101. 1.
 Ἐναιούσῳ χορῆς, D. 266.
 Ἐναιυτῶς, F. 20. 145. 5.
 Ἐνδρύνωχ, D. 69.
 Ἐνίημι αὐτμῆν, D. 117. βίας πα-
 τῆσαι, C. 21.
 Ἐνερύχιν, F. 157.
 Ἐνπλάκειν, Del. 29.
 Ἐνίσπειν, F. 104. 3.
 Ἐνψάχ, F. 121. 1.
 Ἐνθα, C. 15. 31. F. 146. 3.
 Ἐνθά, Del. 15.
 Ἐνθα, D. 193. Del. 93. C. 83.
 F. 182.
 Ἐντάμυκλῳ, F. 180.
 Ἐνότης, F. 350.
 Ἐνόπλιον ἀρχιστράτῳ, D. 241. ἐλε-
 λίζειν, Del. 137.
 Ἐντα, A. 19. Del. 64. E. 72. 3.
 Ἐνταλῶς, L. P. 131.
 Ἐντίθεχ, Del. 54.
 Ἐντύειν, A. 8. 1.
 Ἐνυάλῳ, E. 72. 1.
 Ἐνυδρία,

INDEX GRAECUS.

- Ἐνδρῖα. F. 35.
 Ἐνω. Del. 276.
 Ἐξαμῶχ. J. 73. Del. 259.
 Ἐξαι. F. 120. 1.
 Ἐξάμω) γαστρ. C. 89.
 Ἐξαίρηαι. Del. 207. Ἐξαίρηαι σίλας
 φλόγα. E. 67. 4.
 Ἐξαπταῖον ἔργον. J. 50.
 Ἐξαπίτης. A. 5. D. 103. Del. 116.
 C. 61.
 Ἐξαρχο. ἡσ. Del. 18.
 Ἐξαι. L. P. 1. 2. 33. 42. 55.
 Ἐξαλαῶν κόνι. L. P. 6. ἰππε.
 L. P. 141.
 Ἐξαι. F. 67. 4.
 Ἐξαι. Del. 127.
 Ἐξαι. E. 63. 3.
 Ἐξαι. Del. 275.
 Ἐξαι. D. 13. L. P. 23. C.
 131.
 Ἐξαι. A. 48.
 Ἐξαι. D. 184. 189.
 Ἐξαι. F. 197.
 Ἐξαι. A. 90. E. 62. 3. F. 49. 2.
 108. 2.
 Ἐξαι. F. 280.
 Ἐξαι. ὀφθαλμὸν τι. A. 52.
 Ἐξαι. Del. 251.
 Ἐξαι. E. 28. 3.
 Ἐξαι. Del. 67.
 Ἐξαι. F. 236.
 Ἐξαι. J. 77.
 Ἐξαι. E. 49. 1.
 Ἐξαι. A. 102.
 Ἐξαι. J. 5. 15. 21. 79. A. 16. 29.
 D. 55. 61. 180. Del. 37. 74.
 78. 119. 153. 157. 164. 201.
 259. 290. L. P. 104. 121. 132.
 C. 60. 79. E. 73. 4. F. 119. 1.
 Ἐξαι. D. 49.
 Ἐξαι. E. 16. 2.
 Ἐξαι. E. 39. 1.
 Ἐξαι. E. 70. 6.
 Ἐξαι. Del. 234.
 Ἐξαι. Del. 154. L. P. 116.
 ἰπιδων. E. 51. 1.
 Ἐξαι. Del. 51.
 Ἐξαι. A. 78.
 Ἐξαι. E. 52. 5.
 Ἐξαι. E. 29. 3.
 Ἐξαι. J. 42. 49. 62. 63. A. 17. 30.
 37. 79. 101. 105. 109. D. 41.
 42. 48. 58. 67. 71. 87. 88. 93.
 97. 99. 100. 114. 120. 121. 126.
 128. 131. 148. 153. 157. 168.
 178. 252. Del. 63. 66. 87. 103.
 114. 146. 157. 172. 185. 234.
 254. 255. L. P. 38. 60. 61. 63.
 64. 71. 93. C. 10. 11. 15. 75.
 77. 93. 97. E. 2. 6. 8. 1. 3.
 19. 1. 25. 1. 2. 50. 2. 11. 54. 3.
 62. 2. 69. 5. 70. 5. F. 11. 3.
 13. 1. 26. 1. 70. 3. 71. 7. 104. 4.
 105. 1. 107. 1. 110. 2. 122. 1.
 130. 1. 138. 1. 151. 173. 182.
 237. 308.
 Ἐξαι. L. P. 65.
 Ἐξαι. Del. 22. F. 110. 3.
 Ἐξαι. Del. 68. C. 97.
 E. 2. 6.
 Ἐξαι. F. 126. 2.
 Ἐξαι. Del. 56.
 Ἐξαι. E. 16. 1.
 Ἐξαι. J. 59.
 Ἐξαι. A. 90. ἰπιδων. A.
 99.
 Ἐξαι. A. 13.
 Ἐξαι. D. 226.
 Ἐξαι. Del. 12.
 Ἐξαι. Αμαζωνίδης.
 D. 237.
 Ἐξαι. E. 62. 3.
 Ἐξαι. D. 23.
 Ἐξαι. D. 218.
 Ἐξαι. F. 312.
 Ἐξαι. D. 263.
 Ἐξαι. D. 40.
 Ἐξαι. E. 44. 1.
 Ἐξαι. E. 33. 1.
 Ἐξαι. Del. 233.
 Ἐξαι. D. 42.
 Ἐξαι. C. 30.
 Ἐξαι. Del. 163.
 Ἐξαι. C. 134.
 Ἐξαι.

INDEX GRAECUS.

- Ἐπισηλάδης ἀδελφ. A. 51.
 Ἐπισηγογεῖναι πάλαιον. D. 20. τό-
 πον. Del. 39.
 Ἐπισηγογεῖναι πάλαιον. D. 79.
 Ἐπισηγο. A. 4. D. 28. L. P. 104.
 131. 135.
 Ἐπισηγογεῖναι ἡσσαι. Del. 21. 193.
 Ἐπισηγογεῖναι. J. 13.
 Ἐπισηγογεῖναι πάλαιον. Del. 36. 53. E.
 5. 3. ἐπισηγογεῖναι ἡσσαι. Del.
 213.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 318.
 Ἐπισηγογεῖναι. A. 32.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 235.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 43.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 39.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 231.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 69. 2.
 Ἐπισηγογεῖναι ἀδελφ. J. 95. παλαιοί.
 E. 17. 1. τα παλαιά. E. 31. 4.
 ἡσσαι. C. 113.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 120. 1.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 327.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 187. 145. 5.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 68. 4. F. 177. 229.
 Ἐπισηγογεῖναι. A. 44.
 Ἐπισηγογεῖναι. C. 1. 119.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 77. 199. C. 62.
 F. 275.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 162. 238. 265. L. P.
 96. E. 1. 8. 9. 6. 13. 3. 19. 5.
 34. 3.
 Ἐπισηγογεῖναι Ζωῆς. J. 82.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 93. F. 145. 4.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 191.
 Ἐπισηγογεῖναι σπῆ. Del. 65.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 47. 3. 48. 1. ἡσσαι.
 L. P. 98. E. 3. 2. 24. 1. ἡσσαι.
 Del. 257. ἡσσαι. Del. 82. 109.
 C. 119. ἡσσαι. F. 133. ἡσσαι. J. 30.
 A. 105. Del. 133. 212. 217.
 C. 42. 57. E. 1. 7. 2. 1. 31. 1.
 ἡσσαι. D. 186. ἡσσαι. Del. 238.
 E. 33. 3. ἡσσαι. E. 30. 5. ἡσσαι.
 D. 39. ἡσσαι. D. 26. ἡσσαι.
 C. 66. ἡσσαι. A. 107. D. 103.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 49. 9.
- Ἐπισηγογεῖναι. Del. 143.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 205.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 139. 1.
 Ἐπισηγογεῖναι. A. 41. F. 102. 1. 205.
 Ἐπισηγογεῖναι. C. 73. E. 70. 2.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 107. 3. ἡσσαι. παλαιοί.
 Φοιτῆς. E. 30. 3. ἡσσαι. E.
 56. 4. ἡσσαι. F. 240. ἡσσαι.
 E. 65. 3.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 38. 1.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 20.
 Ἐπισηγογεῖναι ἡσσαι. Del. 32. σπῆ.
 E. 73. 4.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 77. 1.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 197.
 Ἐπισηγογεῖναι. J. 92. 93.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 49. 245. L. P. 104. F.
 105. 1. 183. 304. ἡσσαι. F. 190.
 ἡσσαι. J. 50. 66. D. 125. 156.
 Del. 145. L. P. 62. F. 129. 2.
 305.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 5. 5.
 Ἐπισηγογεῖναι. J. 75.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 104. 1.
 Ἐπισηγογεῖναι. L. P. 27.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 94. ἡσσαι. L. P. 117.
 ἡσσαι. E. 1. 8. F. 101. 2. ἡσσαι.
 E. 9. 3.
 Ἐπισηγογεῖναι σπῆ. Del. 243.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 262.
 Ἐπισηγογεῖναι. A. 25. D. 7. Del. 112.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 207.
 Ἐπισηγογεῖναι. L. P. 18.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 38. 1. 2.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 79. 6.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 24.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 41. 1. 48. 3.
 Ἐπισηγογεῖναι. D. 69. 143. Del. 272.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 186.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 262.
 Ἐπισηγογεῖναι. E. 43. 2.
 Ἐπισηγογεῖναι. L. P. 3. χαίρων. E.
 42. 6.
 Ἐπισηγογεῖναι. J. 13. F. 228.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 60.
 Ἐπισηγογεῖναι. F. 335.
 Ἐπισηγογεῖναι. Del. 130.

Ἐπισηγογεῖναι.

INDEX GRAECUS.

- Ἐρύπαν. Del. 162.
 Ἐρύμας. F. 142. 2.
 Ἐρύμακός. J. 18.
 Ἐρυμνη νῆς. Del. 23.
 Ἐρυσίχθων. C. 33. 66. 82. 85. 86.
 Ἐρύων αὖ. D. 92. ἰρύσαι πλῆροι.
 J. 62.
 Ἐρχι. F. 107. 2.
 Ἐρχομαι. D. 168. ἔρχι. D. 69.
 ἔρχι) βορέας ἀχλαῖνοι. D. 115.
 L. P. 137. F. 115. 1. ἔρχι)
 ἐπὶ σῆμα. D. 132. Del. 288.
 ἔρχο μιν' ἔχρια. E. 1. 11. ἔρχι).
 F. 67. 3. ἐρχόμενος. Del. 42.
 F. 167. 1. 243. ἐλύνσαι. Del.
 195. ἐλύνει) ἄμρουν ἀσθλός.
 Del. 171. ἐλθι. E. 57. 1. ἐλθων.
 F. 301. ἐλθης. E. 13. 1. ἐλθων.
 E. 32. 5. 44. 5. ἔλθεις. D. 174.
 ἔλθει. A. 37. D. 181. E. 8. 1.
 48. 3. 65. 3. ἔλθων ἔλθεις. J. 56.
 D. 261. F. 308. ἔλθει. L. P. 8.
 C. 75. 78. ἔλθων. A. 87. L. P.
 77.
 Ἐρως. F. 249.
 Ἐρως. A. 49. D. 191. E. 26. 3.
 33. 5. 44. 3. 46. 6. 49. 3. 7.
 72. 3. F. 116. 2.
 Ἐσκαπύειν ἔκπιν. L. P. 3.
 Ἐστιάειν οἶκόν κακόν. E. 21. 4.
 Ἐσημοί. A. 66.
 Ἐσίειν. C. 89.
 Ἐσθλός. A. 9. ἐσθλὰ ρέζειν. E. 5. 11.
 ἐν ἐσθλοῖς πᾶσιν ἐγχερόμεν. E.
 54. 1.
 Ἐσοικίω. E. 3. 1.
 Ἐσοικίζω. F. 111. 4.
 Ἐσπίασθαι τινα. L. P. 54.
 Ἐσπίασθαι τελαῖ, τοῦ Ζεύς. J. 87.
 88.
 Ἐσπερίται. E. 39. 3.
 Ἐσπερ. ἔχρατον. Del. 174. 280.
 303. C. 7. 8. E. 59. 4.
 Ἐσπίασθαι παρὰ θύρας. E. 5. 7.
 Ἐσπομαι. A. 55.
 Ἐσσην. J. 66.
 Ἐσσην περὶ. A. 15.
 Ἐσία. C. 109.
 Ἐσύστημι. L. P. 107.
 Ἐχάτια Πίνου. Del. 139.
 Ἐχάτι. αἰδοῦς. E. 29. 2. ἔχρατον.
 F. 67. 4.
 Ἐχάτιον. Del. 174.
 Ἐσθλὸν καλόν. J. 34. D. 71.
 Ἐταῖος. E. 63. 5.
 Ἐταῖος. D. 185. Del. 101. L. P.
 69. 95. F. 127. 1.
 Ἐταρ. J. 46. L. P. 119. C. 56.
 Ἐταρῶν τινα. D. 206.
 Ἐτίω. Del. 83.
 Ἐτίω. Del. 66. E. 1. 5. ἔτιω.
 F. 133. 2. ἔτιω. F. 222. ἔτιω.
 E. 15. 3. ἔτιω. Del. 143. ἔτιω.
 L. P. 58. F. 130. 2. ἔτιω.
 L. P. 56. F. 293. ἔτιω. D. 186.
 ἔτι. J. 19. 57. A. 47. D. 5. 14.
 32. 43. 72. 93. 145. 160. 215.
 220. Del. 40. 44. 85. 86. 91.
 106. 199. 217. 273. 289. L. P.
 68. 78. 80. 90. C. 25. 93. E. 4.
 1. 5. 9. 23. 3. 32. 3. 43. 1.
 55. 2. 56. 4. 65. 1. F. 106. 6.
 111. 2. 162. 218. 225.
 Ἐτι. F. 178.
 Ἐταίον ἄς ἐπιδόχαι ὁμακλόν.
 Del. 231.
 Ἐταρῶν τινα θάνατος. L. P. 39.
 Ἐτ. C. 124. F. 121. 1.
 Εὔ. J. 78. D. 139. 131. 133.
 Εὐαγής. Del. 98.
 Εὐαγία. C. 83.
 Εὐαγορία. L. P. 139.
 Εὐαίνετο. E. 60. 1.
 Εὐαίνω. Del. 292. L. P. 117. E.
 55. 3.
 Εὐανδρ. F. 107. 3.
 Εὐαντῶν αἰδοῦ. D. 268.
 Εὐαρία. Del. 197. 290.
 Εὐεστο. νῆς. Del. 164.
 Εὐγμα. L. P. 139.
 Εὐδύμων. E. 63. 1.
 Εὐδύμων. E. 51. 1.
 Εὐδω. Del. 236. F. 273.
 Εὐεργής. F. 178.

INDEX GRÆCUS.

- εὐείςⓈ νῆσⓈ. Del. 325.
 εὐεπείλα. C. 136.
 εὐηρείδης. L. P. 81. 106.
 εὐήχης ὙμβραιⓈ. Del. 296.
 εὐθυμίας. E. 16. 4.
 εὐθύς. A. 103. E. 47. 3. F. 78.
 εὐίππⓈ πατρίς. E. 27. 2. F. 112.
 2.
 εὐκαμπὲς ἄεμιμα. D. 10.
 εὐκαλίη. F. 62.
 εὐκυκλον σάκⓈ. Del. 147.
 εὐλογⓈ. E. 57. 2.
 εὐμαθής. E. 52. 1.
 εὐμοιδὲς Ἀετομυς. D. 129.
 εὐμυδης. L. P. 37.
 εὐμοιⓈ ἡθιⓈ. Del. 295.
 εὐναιⓈ. F. 118. 2.
 εὐνῆ. E. 72. 3.
 εὐνις. F. 108. 1.
 εὐξίβιⓈ. E. 32. 5.
 εὐαδμⓈ. F. 106. 2.
 εὐαρκⓈ Ἀπόλλων. A. 68.
 εὐπας Δημόση. F. 48. 2.
 εὐρίκα νῆσⓈ. Del. 66. τριπλⓈ.
 E. 1. 10. F. 125. 1. εὐρὺ βαίειν.
 J. 86. εὐρὺς χορὸς. D. 242. εὐρὺ
 ὁμιλεῖν. D. 248.
 εὐρίπⓈ. D. 188. Del. 45.
 εὐρίππειν προχαιῶν. C. 74. ἰλάφης.
 D. 99. παρὸν. E. 62. 2. 70. 4.
 F. 119. 1. εὐραίῳ. E. 13. 1. εὐρε-
 το ἰφύμνιον. A. 98. Del. 323.
 εὐρⓈ. Del. 194.
 εὐρύανασσα θίος. C. 122.
 εὐρυθέμεθλον. D. 248.
 εὐρύπυλⓈ. A. 92.
 εὐρύτⓈ. E. 6. 2.
 εὐράς. L. P. 24. F. 224. 313.
 εὐσταθης. E. 11. 4.
 εὐστροφⓈ νόμφη. D. 190.
 εὐστοχίη. D. 217. 262.
 εὐτα. J. 42. 88. A. 87. D. 59. 73.
 132. L. P. 60. 129. F. 158.
 εὐτακίⓈ. E. 21. 6.
 εὐτοκίη. E. 57. 2.
 εὐτυκⓈ θίος. L. P. 3.
 εὐυδρⓈ Ἀργαδίη. J. 20.
 εὐνμνⓈ νῆσⓈ. Del. 4. ΦαῖⓈ.
 A. 31. εὐνμνότητⓈ. F. 36.
 εὐφημῖν. A. 17. 18.
 εὐχαίτης Γανυμήδης. E. 56. 3. ἰμν-
 ναιⓈ. E. 72. 6.
 εὐχῆ. E. 51. 3.
 εὐχομαι. L. P. 108. εὐχετο. E. 41.
 4. εὐχάρμⓈ φεῖ τινός. E. 59.
 3.
 εὐωδης τῆς. E. 57. 4.
 εὐῶπις ἄνασσα. D. 204.
 εὐφροⓈ. Del. 125.
 εὐφρίσασθ γυνάτιος. D. 4. 75.
 εὐφρίης. E. 38. 1.
 εὐφρίσασθ. Del. 75.
 εὐφισⓈ. D. 238. 258.
 εὐφρομή. Del. 227.
 εὐφρομῖν. E. 72. 3.
 εὐφολάς. F. 291.
 εὐφύμνιον. A. 98.
 εὐφύπτει. J. 22.
 εὐφύγη. Del. 43. F. 103. 5. εὐφύ-
 ρηθι. Del. 42.
 εὐχίμμια. E. 73. 1.
 εὐχθαίρειν τι. E. 30. 1. εὐχθαίρωσας.
 D. 222.
 εὐχθῖν. Del. 8. E. 56. 1. F. 118. 2.
 εὐχθόμνⓈ. Del. 183.
 εὐχθρός. C. 118. E. 4. 1. F. 134. 2.
 174.
 εὐχιδαιⓈ. F. 161.
 εὐχῶ. E. 13. 4. 62. 6. F. 146. 1.
 299. εὐχίς. L. P. 92. E. 5. 2.
 εὐχῆ. D. 220. Del. 126. L. P. 28.
 E. 65. 4. 69. 4. 6. F. 111. 3.
 140. 2. 236. εὐχίς. E. 28. 4.
 εὐχισ. J. 64. Del. 282. E. 395.
 3. εὐχίμν. F. 291. εὐχί. E. 57. 4.
 εὐχίς. F. 107. 3. εὐχί. J. 59.
 A. 13. E. 44. 4. F. 108. 2. εὐχῶ.
 Del. 130. L. P. 40. C. 34. E.
 19. 4. 25. 3. 44. 2. 45. 1. F.
 F. 130. 2. εὐχίς. E. 38. 2. F.
 125. 2. 184. εὐχίς. F. 278.
 εὐχίς. E. 1. 9. εὐχίς. Del. 76.
 155. F. 155. εὐχί. F. 41. 2.
 εὐχί. L. P. 72. E. 28. 1. F. 218.
 εὐχί.

INDEX GRÆCUS.

ἔγκ. D. 185. Del. 80. L. P. 84.
F. 91. ἔφοικ. C. 126. ἔξιν. E.
26. 2.
ἐψυῖσθαι. D. 3. C. 39.
ἐσθ. F. 52. 2.

Z.

Ζάγκλον. F. 22. 172.
Ζαγριός. F. 171.
Ζάω. E. 2. 5. ζῶντες. D. 93. F.
126. 3.
Ζάγγητις ἴσπου. A. 48.
Ζεύγη. D. 162.
Ζεύγυσθαι ἄφρον. D. 111.
Ζεύς. Del. 259. L. P. 132. E. 47.
4. F. 20. 99. Ζεὺς. J. 1. Del.
111. 240. F. 108. 3. Ζεὺς. F.
114. 2. Ζεῦ. Del. 58. F. 193.
Ζεῦ. F. 86. 2. Ζεῦ. J. 6. 7. 43.
46. 55. E. 6. 4. 56. 3.
Ζεῶ. ζεῶν χαλκός. D. 60.
Ζεφυρίτης. E. 5. 1.
Ζεφυρός. A. 82.
Ζηλήμων Ἡρ. D. 30.
Ζήλος. F. 103. 4.
Ζήρξ. D. 97. F. 239.
Ζωάγγριόν. F. 162.
Ζώιν. E. 21. 3.
Ζωή. E. 54. 2. 66. 4. 69. 4.
Ζώνη. D. 111. Del. 209. 237.
Ζώνυσθαι. D. 12.
Ζωροπειν. F. 109. 1.
Ζωσιγ. A. 85. Del. 183.

H.

Ἡ. E. 66. 4.
H. E. 63. 5.
Ἡβη. E. 66. 1.
Ἡγέμενη. D. 227.
Ἡγίωμα. ἠγίστα πόραξ ἰσιόντι.
A. 66. ἐπὶ ἰχθια. D. 97. χορῶ.
Del. 313. I. P. 67.
Ἡδῆ. Del. 181. 182. C. 106. 107.
I. 146. 2.
Ἡδδμαι. F. 109. 2. 231.

Ἡδὺς κρέας. A. 83. λόγος. E. 14.
5. ἡδὺ ἐπιπύον. A. 4. Del. 128.
ἡδὺ πινόμεν. E. 50. 8. ἡδισα. E.
17. 3.
Ἡλίος. D. 181. Del. 170. F. 48.
I.
Ἡλίος. Del. 12.
Ἡλίον. E. 25. 1.
Ἡρ. A. 5. Del. 176.
Ἡθια. Del. 297.
Ἡθιος. A. 49. Del. 294. 299.
Ἡκω. E. 44. 2. ἡξί. L. P. 50. C.
124.
Ἡλαίω. D. 251.
Ἡλός. F. 173. 174.
Ἡλιθα. L. P. 124.
Ἡλιξ χαίτη. Del. 297. ἡξ. Del.
81.
Ἡλκ. F. 198. 322.
Ἡλιος. E. 2. 3. 24. 1. 32. 2.
Ἡρακ. A. 30. D. 200. Del. 128.
190.
Ἡρμαι. ἡατο. Del. 61. ἡμρος. Del.
63. ἡται. A. 29. ἡτο. Del. 67.
ἡ). F. 122. 1.
Ἡμεδοκη. F. 152.
Ἡμίρα. D. 236.
Ἡμίτρος. J. 86. A. 68. E. 15. 2.
27. 2. F. 112. 2. 160.
Ἡμεδῆτες θανάτοντες. C. 60.
Ἡμισυ. D. 90. E. 43. 1. 53. 3.
F. 153.
Ἡμος. A. 99.
Ἡν. E. 58. 3. F. 87. 1. 94. 1. 2.
Ἡρακλ. F. 138. 2.
Ἡημότοσα ἡσος. Del. 11.
Ἡν. Del. 132.
Ἡνδ. E. 1. 8.
Ἡνικα. D. 170. 231. Del. 51. 83.
107. 176. E. 15. 1. F. 208.
Ἡση. Del. 280.
Ἡπαρ. F. 222.
Ἡπαρος. Del. 34. 62. 178. 267.
Ἡπειτα. Del. 160. C. 88.
Ἡπιος. Del. 214.
Ἡρακλῆς. L. P. 30. Ἡρακλῆ. D.
108. Ἡρακλῆα. E. 66. 5.
Ἡρά.

INDEX GRAECUS.

Ἡράκλειτος. E. 2. 1.
 Ἡεμν. E. 70. 3.
 Ἡρη. D. 30. 108. 164. Del. 55.
 74. 106. 124. 203. 218. 259.
 L. P. 21.
 Ἡρώη. Del. 161.
 Ἡρώης. F. 126. 1.
 Ἡρώς. E. 25. 1. F. 113. 2. 203.
 Ἡσιόδος. E. 29. 1.
 Ἡτυχίδης. F. 123. 2.
 Ἡτυχιος ποταμός. E. 46. 4.
 Ἡτυχίη. E. 62. 4.
 Ἡτοι. Del. 296.
 Ἡτορ. Del. 106.
 Ἡφείας. J. 76. D. 48. 74. Del.
 144. F. 129. 1.
 Ἡχίω. D. 55.
 Ἡχρ. J. 53.
 Ἡχρς. Del. 140.
 Ἡχρ. E. 30. 6.
 Ἡίος. E. 21. 1.
 Ἡίος. D. 249. 40. J. 87. F. 145. 1.

Θ.

Θαλάρη. E. 6. 9.
 Θαλαρμος. C. 113.
 Θαλάσσια. Del. 33. 194. 213. C.
 90. E. 19. 5. F. 87. 2.
 Θαλασσοφάνης. E. 62. 4.
 Θαλής. E. 61. 1. F. 94. 1. 95. 1. 96.
 Θαμνισαί εὐλαπιναι. C. 65.
 Θάμνισ. J. 11.
 Θάτο. A. 46. L. P. 38. E. 24. 3.
 66. 4. F. 144. 1.
 Θάτιν. E. 15. 3. 21. 1. Ἰταφίς.
 D. 103. Ἰταφύ. E. 70. 6.
 Θάστια. D. 80.
 Θάστια. E. 46. 3. 73. L.
 Θάσων. D. 94.
 Θάυμα. Del. 67. 292.
 Θά. J. 30. 37. D. 112. 119. 152.
 186. L. P. 95. 140. C. 30. 135.
 Θά. Del. 231. F. 105. 2. 164.
 Θά. L. P. 134. Θά. Del. 82.
 Θά. Del. 218. C. 139. Θά.
 E. 50. 12.
 Tom. I.

Θάισ. D. 29.
 Θάισιτος. E. 8. 1.
 Θάισιτος. Θάισιτος. C. 3.
 Θάισι. D. 181.
 Θάισις. F. 227.
 Θάισις. Del. 30.
 Θάισις. D. 161.
 Θάισις. E. 6. 1. Θάισις. E.
 Θάισις. J. 80.
 Θάισις. A. 15.
 Θάισις. Del. 260.
 Θάισις. L. P. 78.
 Θάισις. J. 42. 43.
 Θάισις. D. 105. Del. 317. F. 135. 1.
 Θάισις. A. 7. D. 180. Del. 26. 30.
 122. 165. L. P. 3. 19. 101. C.
 122. E. 5. 5. 73. 4. Θάισις. C. 58.
 Θάισις. Del. 249. E. 47. 5. Θάισις.
 270. E. 59. 2. F. 103. 2. 310.
 Θάισις. J. 2. A. 96. D. 34. Del. 6.
 L. P. 138. E. 47. 5. F. 137. 1.
 191. Θάισις. C. 130. Θάισις. D. 148.
 F. 179. 189. Θάισις. J. 66. Θάισις.
 C. 47. E. 51. 3. Θάισις. F. 105.
 3.

Θάισις. F. 56. 1.
 Θάισις. Del. 305. L. P. 125.
 Θάισις. Del. 286. C. 34. 49.
 Θάισις. E. 26. 5.
 Θάισις. C. 137.
 Θάισις. Del. 144.
 Θάισις. F. 285.
 Θάισις. Del. 293. C. 123.
 Θάισις. L. P. 60.
 Θάισις. Del. 109.
 Θάισις. Del. 103. 140.
 Θάισις. E. 32. 1.
 Θάισις. A. 20.
 Θάισις. E. 32. 4.
 Θάισις. D. 159.
 Θάισις. Del. 314.
 Θάισις. A. 93. Θάισις.
 D. 249.
 Θάισις. Del. 87. 88. Θάισις. L. P.
 57.
 Θάισις. D. 141.
 Θάισις. A. 37.
 Ss
 Θάισις

INDEX GRAECUS.

- Θηλυμακῆς ἵππος. E. 72. 4.
 Θηλύτατος. F. 296.
 Θη/υτήν χάλρ. Del. 221.
 Θηρ. A. 100. F. 320. Θηρὸς. D. 220.
 F. 211. 249. Σῆρα. D. 121. 158.
 Σῆρας. Del. 119. Θηρῶν. E. 68. 1.
 Σῆρας. D. 153.
 Θῆρα. A. 73. E. 27. 1. F. 112. 1.
 113. 1. Θῆρας. A. 76. 75.
 Θηριτιμα. Del. 230.
 Θηριτηρ κυν. D. 207.
 Θῆριον. D. 12. 85. 144. Del. 92.
 C. 111. E. 33. 5.
 Θῆρας. E. 12. 2.
 Θησαύς. Del. 308. 313.
 Θῆν. Del. 282. E. 5. 7. F. 126.
 2.
 Θλίβιν. ἀνάγκη θλίβει. Del. 35.
 Θλατῆς. E. 68. 1.
 Θῆσικων. D. 127. E. 10. 2. ἔθ. ησ-
 κον. E. 60. 5. ἔθανεν. E. 19. 1.
 70. 6. θάσις. J. 9. θάση. L. P.
 129. θανέιν. F. 43. τέθνηκεν.
 Del. 91. τέθνηκεν. F. 219.
 Θηητός. D. 153.
 Θῆος κυν. D. 17. θῆ δῆ. Del.
 149. ἄγγρα. Del. 229. βέμωξ.
 E. 1. 9. ιαύς. E. 18. 1. θοόν ἀγ-
 μα. D. 106. τάζον. D. 212.
 Θέρεις. F. 38. 2.
 Θῆρας Ἄρης. Del. 64.
 Θρηξ Αἴματος. D. 114. Del. 63.
 Θρηξίη. F. 109. 1.
 Θρία. A. 45.
 Θρή. E. 32. 3.
 Θρόνος. Del. 232. 235.
 Θῆα. F. 354.
 Θυγάτηρ. D. 45. 65. Del. 293.
 L. P. 132. 136. E. 5. 11. 17. 2.
 41. 3.
 Θυμαρὸς δαῖς. C. 56.
 Θυμαρὸν ποτόν. D. 167.
 Θυμήτης. Del. 29.
 Θυμῆς. J. 5. A. 28. D. 103. 236.
 Del. 1. E. 44. 4. 68. 3.
 Θυμαφθορος. F. 131. 2.
 Θυμῆμαι τιν. D. 232. E. 25. 4.
- Θυόν ἱλαίων. A. 38. θυόντων Ἀγ-
 ρή. Del. 300.
 Θύετρον. A. 3.
 Θύμα. F. 11. 3.
 Θυμαρὸς. D. 134.
 Θύω. F. 76. 2. ἔθυσεν. F. 82. 2.
 τιθυμῆται ἄλσθ. L. P. 63.
- I.
- Ἰάπης F. 54.
 Ἰαρή. E. 44. 6.
 Ἰάσιθ. D. 116.
 Ἰάχιν. Del. 146. δύδραμα ἰαχ-
 αῖοις μύλος. C. 40.
 Ἰάων. J. 22.
 Ἰδαῖον ερος. J. 6. 51.
 Ἰδῆ. L. P. 18.
 Ἰδιος. L. P. 26. E. 60. 2.
 Ἰδρίς. J. 74.
 Ἰδρύω. ἰδρυμα. E. 25. 2. ἰδρύσαντο
 βρέτας. D. 238. ἰδρύοντο. F. 220.
 Ἰδρώς. Del. 211. ἰδρῶ. L. P. 11.
 Ἰρέη. E. 42. 1.
 Ἰερὸς χῶρος. J. 12. L. P. 76. Ἀγα-
 κίδης. E. 23. 2. ὕπτες. E. 10. 1.
 πλόκαμους. E. 52. 6. F. 72. 1.
 ἱερὸν ὄρος. Del. 70. ἀγυλμα.
 Del. 307. L. P. 39. ἔγλαν. D. 41.
 Δάτιον. E. 25. ἱερὸς πίδακας. A.
 112. ἱερὸν Δῆλον. Del. 1. ἱερὸν
 τελεῖν. D. 239. μουχόν. Del. 161.
 μύλος. Del. 257. ἄς. Del. 287.
 ἱερὸν ἐκκεραΐζω. C. 50. F. 37. 1.
 122. 1. ἱερὰ ρίζιν. D. 200.
 δράγματα. Del. 283. C. 20.
 ἱερὰ πύμπιν Φοῖβη. Del. 314.
 F. 192. ἱερὸν πύμπιν. E. 31. 2.
 ἱερῶν ἱππων. L. P. 3. F. 276. 322.
 ἱερῶς. F. 187. ἱερῶτα ἡσται.
 Del. 3.
 Ἰζω. Del. 280. Ἰζὶ ὑπὸ ἰδάλισ.
 Del. 228. Ἰζο. J. 81. Ἰζιτο.
 Del. 206. 232.
 Ἰημι βέλος. A. 103. ἱκας. D. 120.
 F. 102. 1.
 Ἰη. A. 21. 25. 80. 97. 103.
- Ἰελα.

INDEX GRAECUS.

- ἡλιμίζειν. F. 176.
 ἡτρες. A. 46.
 ἰδματα. C. 59.
 ἰδόντων λαόν. δίκης. J. 83.
 ἰκανόν γόνυ. C. 133.
 ἰκάριον ὕδαρ. Del. 14.
 ἰκαλες. Del. 232.
 ἰκνεῦμαι. F. 114. 2. ἴκω. D. 87.
 ἴκωτο. Del. 161. ἴκωτο. Del.
 294. ἰκίλξ. D. 144. ἰκων). C.
 134. ἴξι) ὑπὸ μήτρῳ. Del. 167.
 ἰκίλξ. F. 38. 1.
 ἰλα. L. P. 33.
 ἰλαθι. C. 139.
 ἰλαος. D. 139.
 ἰλάσσεισθαι τινα. E. 47. 5.
 ἰλχυρικός. F. 104. 1.
 ἰλὺς. J. 25.
 ἰμορρασίη. D. 228.
 ἰμορρασες. F. 213.
 ἰμορρῶσσα Σαρδῶν. D. 21.
 ἰμυίω. E. 67. 2.
 ἰμυρες. C. 69.
 ἰνα. J. 34. 53. A. 113. D. 7. 12.
 28. 89. 106. 153. 173. 243.
 Del. 34. L. P. 63. C. 23. 138.
 E. 5. 6. F. 121. 2.
 ἰνάχιον ἄργος. L. P. 140. ἰνάχι
 ἴσις. E. 61. 1.
 ἰναχιώη 38ς. D. 254.
 ἰναχος. Del. 74. L. P. 50.
 ἰωπες. D. 171. Del. 206. 263.
 ἰδοκος φάρμακον. D. 213.
 ἰόκαστος. F. 202.
 ἰός. D. 8.
 ἰοσίφαντοι Μοῦσαι. E. 50. 12.
 ἰόλεια. E. 6. 3.
 ἰύλος. J. 56. Del. 298. F. 44.
 ἰπ.ιον. F. 216.
 ἰπακός. E. 13. 1.
 ἰωπαῖος. E. 64. 2.
 ἰππίη ποτίσθη. D. 50. πότις. L.
 P. 6.
 ἰππύς ἀνδρ. E. 25. 3.
 ἰππημολγες Κιμωνίους. D. 252.
 ἰππια λύματα. F. 216.
 ἰππόποιος. E. 50. 9.
 ἰππος. A. 48. D. 165. Del. 12.
 64. 113. 169. 277. L. P. 2. 9.
 44. 62. 142. C. 87. 110. 121.
 F. 224.
 ἰππῶ. D. 239. 266.
 ἰππωνκράνα. L. P. 71.
 ἰππῶναξ. F. 92.
 ἰρις. L. P. 37.
 ἰρις. Del. 157. F. 324.
 ἰς. ὅτις. C. 94.
 ἰσάιος. J. 63.
 ἰσαίριμος τειρίσιν. Del. 175.
 ἰσθμίας. F. 103. 3.
 ἰσημι. ἰσθι. E. 22. 2. F. 137. 2.
 ἰσι. E. 64. 2.
 ἰσθμός. Del. 72. F. 37. 1.
 ἰσις. E. 53. 4. 61. 1.
 ἰσμηνός. Del. 71.
 ἰσος. F. 328. ἰση. Del. 38. ἴσον.
 J. 85. F. 118. 2. 359. ἴσον. D.
 211. 253. ἴσα. D. 53. E. 62. 4.
 ἰσημι. ἴσηκε πρὸ πυλίων. D. 147.
 ἴσης. Del. 200. ἴσασαν πόλις
 Διμήτρι ἀρήτιραν. C. 44. ἴσαν
 ἀμαξαι. D. 257. ἴας. A. 91.
 ἰσάστας. D. 49. ἰσάθη. L. P. 83.
 ἴστας. E. 60. 1. ἴσησάθη. οἱ χορόν.
 D. 242. ἴσησιν) ὁδὸν κακὴν. Del.
 184.
 ἰχας. E. 53. 4.
 ἰχίον. A. 79.
 ἰχὺς. J. 75.
 ἰταλίη. D. 58.
 ἰταυίας. C. 75.
 ἰχθυόσολιός. Del. 15.
 ἰχθιον. D. 97. Del. 19. C. 9. E.
 1. 11. 33. 2. 45. 6. F. 293.
 ἰχθυό. A. 12. Del. 230.
 ἰάλλωτες τύμβος. D. 208.
 ἰωνίς. E. 26. 1.
 ἰωπες. F. 38. 2.

K.

Κάεσιρ. E. 42. 1.
 Κάγῶ. E. 63. 6. F. 128. 2.
 Καδμαῖα. L. P. 107.
 S s 2

Κάδμο.

INDEX GRAECUS.

- Κάδμος**. L. P. 125.
Καβάτιον. E. 72. 2.
Καθαρός αὐλός. E. 50. 8. **καθαρή διπλή**. A. 111. **οδός**. E. 8. 1. F. 132. 2.
Καίεστιν δὲ ποταμὸς. Del. 92.
Κάθημαι. **κάθημι** **οὐ** **πυλάγισσι**. Del. 163. 219. **κάθημι** **βυρραγίς** **οὐ** **εὐβαλμοίς**. C. 103. 115.
Καίεστιν. F. 105. 3.
Καίημι. F. 159.
Καίξιοι. C. 16. **ἐκαθάσατο ηἱς**. D. 233. 237.
Καθιόνει **ράμω**. F. 204.
Καθυγίσι. Del. 281.
Καινο. F. 153. 2. **καύσει ἔμπυρα**. L. P. 107. **καύσει πῦρ**. E. 67. 1. **καυμὸς** **ὡς** **ἔρωτι**. A. 49. **καυδὸν σέλας**. E. 67. 4.
Καιτάς. F. 224.
Καινω. F. 119. 1.
Καινω θῆρα. D. 12.
Καίτη. L. P. 69.
Καίρα. D. 44.
Καίριον γιλάσαι. E. 37. 2.
Καίρις. E. 8. 3.
Καίρωμα. F. 295.
Καίριον. F. 44.
Κακογίτων. C. 118.
Κακόγλωσσος γυνή. Del. 96.
Κακός. F. 143. 2. **φῶς**. C. 45. **κακή οδός**. Del. 184. **γαστήρ**. C. 89. **βύτρωγίς**. C. 103. **φώνη**. C. 57. **κακόν**. A. 25. **κακόν βοίς ἀνθρώποισιν**. D. 157. **ἔργον**. D. 245. Del. 151. **σαρόν**. Del. 225. **μέλας**. C. 40. 113. E. 21. 4. **κακὸν θανάτην**. E. 24. 3. F. 222. 359. **κακὸς θῆρας**. D. 153.
Κακὸς χαρίζεσθαι. Del. 246.
Κάλαθος. C. 1. 3. 121.
Καλάμη. Del. 283. C. 20.
Καλαυρή. F. 221.
Καλίω. **καλῶμι γάμον**. E. 1. 3. **καλέωμι**. J. 14. 45. A. 49. D. 22. **ἰὸ ἰδῶν**. D. 169. 199. 205. F. 46. **κάλη**. Del. 132. **ἐκάλισεν**.
- ἐκάλισεν**. Del. 224. **καλίσσαι**. F. 134. 2. **καλίστα**. E. 57. 1. **καλίστοις**. C. 76. F. 144. 1. **καλίστα**. E. 6. 3. **καλίστα**. J. 20. D. 35. Del. 131. **ἐκάλισεν**. Del. 40. **ἐκάλισεν**. F. 113. **καλίστα**. Del. 269.
Καλίς. D. 96.
Καλίστα. D. 67. C. 98.
Καλίστα. E. 26. 1.
Καλίστα. E. 22. 1.
Καλίστα. E. 59. 1.
Καλίστα. F. 227.
Καλίστα. C. 16.
Καλὸς αἰὲς Ἀπολλών. A. 36. **χορὸς**. D. 181. **λῶχος**. E. 30. 5. 67. 2. **παῖς**. E. 31. 3. **καλὸν Ὀργυρήν**. A. 59. **Ἀντίκλεια**. D. 211. F. 101. 2. **καλὸν ἔμπυρα**. L. P. 17. **καλὸν ποδὶ**. A. 3. **καλὸν ἀνδρῶν**. A. 5. **καλὸν λότρον**. L. P. 51. **ἄλσος**. D. 26. E. 32. 6. 47. 1. 2. **καλὸν μελαινῶν**. E. 56. 1. **καλὸν**. F. 83. **καλὸν αἰὲς**. J. 55. **ῥέτιν**. L. P. 71. **γυμνασία**. C. 29. **θιόδρα**. C. 42. E. 9. 1. 17. 1. 31. 4. **καλὸν**. C. 19. 20. 23. **καλὸν ἵππον**. C. 15.
Καλίστα. E. 27. 1.
Καλὸς. L. P. 47. F. 122. 2.
Καλυδάνη. D. 218.
Καλύπτη. F. 128. 1. 142. 1.
Καλυψών. J. 39.
Καμινός. D. 60.
Κάμινος. F. 129. 1.
Κάμινος ἔπαρτος. F. 277. **κάμινος**. Del. 153. **κάμινος**. Del. 182. F. 120. 2. **καμινός αὐχίνα**. D. 177.
Κανάκη. C. 100.
Καταχρηστέον. Del. 45.
Κανός. F. 150.
Κανόπτης. E. 59. 1.
Κάπρος. D. 151. 219. C. 82.
Κάπη. A. 60. D. 40. Del. 134. 236. F. 106. 1. 125. 1.
Καρίον. J. 24.
Καρτιάδος ὄρεα. A. 87.

INDEX GRÆCUS.

- Καρπύ. A. 71. 72. 80.
 Καρπός. Del. 179.
 Κάριον. F. 318.
 Καρτερός Ἀλκυονίδης. D. 145. Πη-
 νιός. Del. 149.
 Κάρις. E. 68. 1.
 Κάριον. J. 67.
 Κάριον. F. 182.
 Κάριον. L. P. 30.
 Κατα. J. 38. A. 28. Del. 159. 176.
 E. 1. 4. 12. 16. 51. 3. F. 141. 2.
 293.
 Καταγιν. F. 217.
 Καταγιν. οφιν. A. 101.
 Καταδάμας. F. 196.
 Καταδύπτιον. Del. 303.
 Καταδύσκαλ. λοιμός καταδύσκαλ)
 κήνια. D. 125.
 Καταδύσκαλ. D. 230.
 Καταδύσκαλ. E. 21. 2.
 Καταδύσκαλ. ἰλα. L. P. 33. ἰταῖρα.
 L. P. 69.
 Καταίξ. D. 114.
 Κατακλῆσ. F. 184.
 Κατακλῆσ. Del. 107.
 Κατακλῆσ. F. 118. 1.
 Κατακλῆσ. D. 82.
 Κατακροταλίζω ποσιν. D. 247.
 Κατακλῆσ. E. 7. 3.
 Κατακλῆσ. Del. 247.
 Κατακλῆσ. L. P. 131.
 Κατακλῆσ. F. 139. 2.
 Κατακλῆσ. A. 92.
 Κατακλῆσ. κατῆρσις ἰδῆτα οἷα ἐς
 βυθόν. C. 91.
 Κατακλῆσ. D. 29.
 Κατακλῆσ. Del. 201.
 Κατακλῆσ. C. 5.
 Κατακλῆσ. D. 19. κατῆσ. Del.
 197. κατῆσ. Πυθ. A. 100. κα-
 λῆσ. C. 1. 3.
 Κατακλῆσ. E. 65. 2.
 Κατῆρσις. Νηλ. κατῆρσις) δῶ
 κρημνοῖς. Del. 208.
 Κατῆρσις. ἀσυχία κατῆρσις) ὄρ. L.
 P. 74.
 Κατῆρσις. E. 21. 5.
 Κατῆρσις. E. 49. 3. 3
 Κατῆρσις. Del. 200.
 Κατῆρσις. L. P. 17.
 Κατῆρσις. Del. 142.
 Κατῆρσις. A. 6.
 Κατῆρσις. E. 41. 3. κατῆρσις: ἰξήκοι-
 τα. C. 131.
 Κατῆρσις. C. 45. F. 211.
 Κατῆρσις. F. 167. 2.
 Κατῆρσις. J. 39.
 Κατῆρσις) λειμῶν. D. 257.
 Κατῆρσις. F. 289.
 Κατῆρσις. F. 140. 1.
 Κατῆρσις. A. 104. Del. 288.
 Κατῆρσις. E. 52. 4. κατῆρσις ἀγῶν. E.
 66. 3. 73. 2. κατῆρσις) ἰξήκοι ἐν ἀλί.
 Del. 3. βωμοὶ ἐν παταμῶ. L.
 P. 64. κατῆρσις. C. 83. κατῆρσις ἐν
 μέσῳ. E. 33. 6. ἐκείτο ὕδωρ ἐπὶ
 ποσσίν. J. 27. σοὶ ἦτορ ἀνελίξ.
 Del. 106. χρήματα ἐν δομοῖς.
 C. 112. F. 124. 2. κατῆρσις. F. 71.
 3. κατῆρσις) ἀέθλια. Del. 187.
 κατῆρσις. E. 47. 3.
 Κατῆρσις. J. 87. A. 43. C. 138. E. 1.
 15. F. 11. 1. 272. 1. κατῆρσις. Del.
 233. E. 43. 5. κατῆρσις. Del. 91.
 κατῆρσις. A. 45. 47. 93. Del. 275.
 E. 3. 4. 31. 2. F. 194. κατῆρσις.
 D. 200. κατῆρσις. Del. 195. κατῆρσις.
 J. 38. D. 248. κατῆρσις. E. 1. 8.
 κατῆρσις. Del. 23. κατῆρσις. E. 1. 11.
 13. 4. F. 104. 4. κατῆρσις. D. 130.
 κατῆρσις. E. 55. 1. κατῆρσις. D. 64.
 E. 50. 6.
 Κατῆρσις. J. 77. 2. 87. 1.
 Κατῆρσις. κατῆρσις λειμῶν πύργος. E. 49. 8.
 κατῆρσις) γέροντες. D. 126. κατῆρσις)
 πολὺν. A. 14. ἐκείτω. F. 311.
 Κίχλομαι τινί. Del. 150.
 Κίχλομαι. Del. 315.
 Κίχλομαι. D. 227.
 Κίχλομαι. D. 107.
 Κίχλομαι. E. 8. 2. 30. 1.
 Κίχλομαι. F. 128. 2.
 Κίχλος Ἀρης. Del. 173.
 Κίχλος. D. 112. 163.

INDEX GRAECUS

- Κνωός. κνωά αὐλῆς. C. 106. χήρας. C. 45.
 Ε. 34. 1. κνωὸν σῆμα. E. 18. 4.
 F. 274.
 Κνωον ὄρ. τόξος. E. 73. 3.
 Κόνταυρ. E. 65. 3.
 Κόντρον. F. 214.
 Κοφ. F. 81.
 Κιραιλικὸς Τυρφοαῖς. D. 179.
 Κ. ραος τοῖχ. A. 63.
 Κήρας. F. 249. κήρων. A. 63. D.
 102. φράσσι. A. 62.
 Καρατωδὴς Μινυτιάση. A. 91.
 Κιραυνός. D. 118. Del. 78.
 Κιραυνοβολαῖν. E. 47. 4.
 Κερδαλεῖ. μύθ. D. 152.
 Κέρδ. E. 41. 4.
 Κέκερα. Del. 156.
 Κερόεις ὄχ. D. 173.
 Κερίμι. πάγ. D. 109.
 Κερχνίς. Del. 271.
 Κέθωμος. J. 34.
 Κεφελή. C. 59. 126. F. 124. 1.
 Κίφαλ. D. 209.
 Κηδωνί. F. 200.
 Κηδιν. α. ια. D. 231. F. 208. κα-
 δω Ἀργε. L. P. 140.
 Κῆον. F. 71. 3.
 Κηίον. J. 49.
 Κήρυξ. E. 8. 3. F. 248.
 Κηρύσσω. E. 19. 5.
 Κίσις. F. 177.
 Κιθαρίων. Del. 97.
 Κιθαρίς. A. 12. 19.
 Κιθαρισμός. Del. 312.
 Κιχλήσκιν. A. 47. D. 154. C. 80.
 Κικυρίς. F. 318.
 Κικυμῖν. D. 253.
 Κίμων. E. 64. 1.
 Κίναρ. F. 79.
 Κίνυμαι. Del. 143.
 Κινύρμιν. A. 20.
 Κινώπατος. J. 25.
 Κισός. E. 8. 1.
 Κισοφόρ. διθύραμβ. E. 50. 2.
 Κισυόιοι. F. 109. 2.
 Κιχιάχ. Del. 95.
 Κλαίς. C. 45.
 Κλαίω. E. 6. 2. κλαίωσιν. Del.
 85. κλαίωσα βαρ. L. P. 95.
 κλαῖν. C. 95. κλαίοντες. E.
 15. 3.
 Κλαρί. A. 70.
 Κλῆρ. J. 62. Del. 281. L. P.
 142.
 Κλαίνικας. E. 5. 11.
 Κλαίειν. J. 51. A. 18.
 Κλεμόνοτος. E. 24. 1.
 Κλεόνικ. E. 32. 1.
 Κληδόν. E. 1. 15.
 Κληζιάχ. κληζή αγιαντάτη ρησάση.
 Del. 276.
 Κλαῖς. A. 7.
 Κλῆροχ. κενδριμῖοι ὡς βόας πό-
 ρον. D. 254. ἐκλήθη. Del. 209.
 κληνῖστα σήλη. E. 7. 3.
 Κλῶν. F. 197.
 Κνίδα. C. 25.
 Κνωσός. J. 42. 43.
 Κόγχ. E. 5. 1.
 Κοῖν. F. 53. 1.
 Κοῖα. F. 70. 3.
 Κοιή. Del. 150.
 Κοίλη κατακλή. D. 82.
 Κοιμᾶν χεῖρας. Del. 110. κοιμᾶ-
 ῖν ὕπνον. E. 10. 2. κοιμηθῆς.
 E. 69. 6.
 Κοιμίζω. J. 47.
 Κοιρανῖ. Del. 167.
 Κοίτη. D. 96.
 Κόκκ. L. P. 28.
 Κοῦαν. ἐκόχασαν ἀνία γύναια.
 L. P. 83.
 Κόκκ. F. 85.
 Κολυραίη. F. 66. 1.
 Κολπι. F. 35.
 Κόλπ. J. 15. D. 25. 71. Del.
 42. 214. 265.
 Κολέιν. J. 90.
 Κομᾶν. ὅλη κικομημένη ὄρ. D.
 41.
 Κομῶ. D. 17.
 Κόμη. A. 38. D. 79. L. P. 22.

INDEX GRÆCUS.

- Κομίζιν. ἐκομίσατο ἔργον γυνήλιον.
 Del. 262. κομίσασατο. L. P. 29.
 κομίσασαί. J. 33. F. 224. κομίζω. L. P. 105.
 κόμης. L. P. 6.
 κόππα. F. 355.
 κόπρῳ. D. 178.
 κοπίης δινδρεα. C. 42. 47. ἔκπψε.
 F. 204. κόψαις. F. 227. κικορμύνα. F. 101. 1.
 κόραξ. A. 66. F. 70. 3.
 κόρν. Del. 67. E. 57. 3.
 κορίη. D. 234.
 κορκυρα. F. 39.
 κορκοῖς. F. 307.
 κόρση. D. 78.
 κορυφή. Del. 63. L. P. 135.
 κορυνηα. L. P. 61. 63.
 κοσμοῖν. F. 332.
 κόσμῳ. F. 122. 2.
 κόττε. D. 238.
 κοτίειν. Del. 55. C. 58.
 κνράλιον ποταμός. L. P. 64.
 κνρη. D. 40. 72. 207. Del. 232.
 κνρης. D. 203. κνρην. D. 70. 216. κνρῶν. D. 66. Del. 297.
 κνρας. D. 234.
 κνρητες. J. 52.
 κνρίζειν. J. 54. D. 5. Del. 324.
 κνρ. J. 169. κνρη. Del. 212. 214. F. 127. 1. κνροι. F. 11. 2. κνροισιν. F. 107. 1.
 κνροτρόφῳ. Del. 2. 276.
 κνφος. κνφη γαῖα. E. 28. 3.
 κνφοτίρας. F. 67.
 κνχ. F. 82. 1.
 κός. Del. 160.
 κράα. L. P. 46. 77.
 κρακύν. F. 71. 6.
 κρανών. C. 77.
 κρατάνιον πιδόν. Del. 138.
 κραταία πάλη. E. 66. 1.
 κραταῖν. J. 75.
 κραταρὸς λιμός. C. 68.
 κρῶδες. J. 26.
 κράας. D. 88.
 κρίων Ποσειδάων. Del. 271. κρίυσα. D. 268. Del. 219. C. 139.
 κρίον ὄρ. L. P. 40. 41.
 κρίαςαν. E. 22. 4. φῖλ. E. 26. 2. 47. 6.
 κρεάφυλ. E. 6. 4.
 κρηθίς. E. 17. 1.
 κρηβυ. F. 64.
 κρημνός. D. 194. Del. 208.
 κρηνη. E. 30. 3. F. 298.
 κρης. E. 12. 2. 36. 2. κρητῖς. E. 73. 1. κρητα. E. 23. 1. κρητες. J. 8. 9.
 κρηταις. D. 205.
 κρηταῖς. J. 34. D. 41.
 κρητη. D. 191. Del. 272.
 κρητηθεν. Del. 309.
 κρῖνον. F. 205.
 κρῖν. J. 80. κέρικας. E. 71. 2.
 κρισαῖον πιδόν. Del. 178.
 κριτίας. E. 13. 4. 59. 2.
 κρίκος. A. 83.
 κρονίδης. J. 61.
 κρόας νόμος. L. P. 100.
 κρόας. J. 53.
 κρόταλον. E. 72. 4.
 κροτωπιόδη. F. 315.
 κρουός. D. 115.
 κροπλοχ. D. 192. κέρυπτι. F. 172. κερυμυμῖνα. Del. 241.
 κρύφω. J. 34.
 κρώζειν. F. 70. 4.
 κτάρμαι. F. 185.
 κτῖς. L. P. 31. F. 308.
 κταρίζειν. C. 102.
 κτηνα. D. 125.
 κτιζειν πόλιν. A. 57. F. 104. 3.
 κτυπος. D. 63.
 κύαθος. E. 31. 2.
 κύαμος. F. 128. 1.
 κυδῖπη. F. 101. 2.
 κύδωνες. J. 45. D. 197.
 κυδάνιον τόξον. D. 81. F. 284.
 κύζικας. E. 13. 1.
 κυκλόν. F. 205.

INDEX GRAECUS.

κυκλάδες. Del. 3. 198.
 Κυκλικὸν παίσιον. E. 30. 1.
 Κυκλὸν ὄρχηστ. Del. 313.
 Κύκλος. D. 241. Del. 93. 301. E.
 50. 9. F. 145. 5.
 Κυκλῶν. ἱκυκλωσάμετο κύνες ~~αὐτῶν~~
 Δῶλον. Del. 250. ~~αὐτῶν~~ βαρύν.
 D. 267. κυκλῶσιν) σὶ. D.
 170.
 Κύκλωψ. D. 9. 46. 67. 81. 85. E.
 49. 2.
 Κύκτις. A 5. Del. 249. 254.
 Κυλῆξ. E. 38. 2.
 Κύλιξ. F. 102. 2.
 Κυ^ωις. Del. 272.
 Κύμα. Del. 54. F. 111. 1. 4.
 Κυναγὸς ἀντ. C. 51.
 Κυηλασίη. D. 217.
 Κυθίας αἶξ. A. 61.
 Κυθίδες. E. 73. 1.
 Κύνθιος. Del. 10.
 Κυνοδρομία. D. 106.
 Κυνοσφίς. D. 94.
 Κυ^ωις. Del. 21. 308. L. P. 21.
 E. 5. 2. 72. 1.
 Κυπρότιν. F. 217.
 Κυρ^ωστις. J. 46.
 Κυρηναῖος. E. 14. 2. 22. 2.
 Κυρην. A. 73. 94. D. 206. E.
 21. 5.
 Κύριον. A. 88.
 Κύριος. D. 58. Del. 19.
 Κυριω. κύριον αἰεὶ διδμο.. C. 38.
 Κυταῖος. F. 113. 2.
 Κυφία. F. 300.
 Κύν. Del. 228. κύον. C. 64. κύον.
 D. 207. κύις. D. 89. 98. 140.
 L. P. 114. κυσίν. L. P. 75. κυ-
 ρας. D. 90.
 Κῶλον. E. 70. 3.
 Κώλη. Del. 177.
 Κωμικός κώμης. E. 53. 1.
 Κώρα. L. P. 27. 138. C. 9.
 Κῶρος. L. P. 85.
 Κῶς. F. 70. 4.
 Κωφός. E. 69. 2. F. 67. 3.

Λ.

Λαοδακίδης. L. P. 126.
 Λαδμήνθ. Del. 311.
 Λαγχάνω. ἔλαχον ἀντ. A. 43.
 ἔλαχες τίνα. Del. 97. F. 123. 2.
 164. λάχων ἵναχον Ἡρα. Del. 14.
 E. 72. 1.
 Λαγάν. D. 223. L. P. 6. 88.
 F. 185.
 Λαγωσέχλια. D. 2.
 Λαγώς. D. 95. 155. E. 33. 1.
 Λάδων. J. 18.
 Λάβρα. F. 129. 1.
 Λάβρι. ~~εἶτα~~. A. 105. λάβριον. Del.
 241.
 Λάνθ^ω τήφ^ω. E. 68. 2.
 Λαῖφ^ω. Del. 319. E. 5. 4.
 Λαιφ. F. 245.
 Λακιδαιμόνι^ω. L. P. 24.
 Λάκτις. F. 178.
 Λακωνίς. F. 113. 1.
 Λάλ^ω. E. 17. 3.
 Λαμβάνω. ἔλαβον. E. 33. 4. 63. 3.
 λαβών. F. 105. F. 95. 2. λα-
 βούσα. L. P. 25. 93. λαβούσα.
 E. 48. 1.
 Λαβ^ω τω. ἔλαβαν. E. 45. 1.
 λαβη. E. 58. 3. λαβ^ω. Del. 8.
 34. λαβ^ω. D. 1.
 Λάος. J. 83. A. 66. 98. 102. E.
 51. 4.
 Λάβ^ω τω. F. 247.
 Λάβ^ω τω. Del. 104.
 Λῶς. Del. 25. F. 104. 2.
 Λῶσι^ω. λασιή χαίτη. D. 76. δῶσι.
 D. 192.
 Λάταξ. F. 102. 2.
 Λάχαιρος. F. 305.
 Λαχος. F. 108. 2.
 Λέαινα. Del. 120. C. 52.
 Λέας. Del. 145. 286. E. 66. 3.
 Λιγ^ω τες χιτών. D. 12.
 Λιγ^ω. F. 128. 2. λέγεις. E. 14. 2.
 λιγύσιν. E. 26. 3. 52. 5. F. 93.
 3. λέγ^ω τω. L. P. 100. λέγ^ω. E.
 10.

INDEX GRAECUS.

10. 2. 34. 2. 53. 1. λέγωμεν.
 C. 18. λεγων. E. 51. 3. ελεγον.
 E. 1. 12. λέγω. E. 12. 1. ελε-
 ξα. L. P. 96. F. 109. 3. λέ-
 ξον. E. 13. 3. λεγέτω. Del. 16.
 ελεγετο. F. 94. 3. λελογμίνον.
 F. 306.
 Λεῖβεν ἐλασιον. A. 38. δέκρυ. Del.
 121.
 Λειμών. D. 164. 257.
 Λεῖος. F. 105. 4.
 Λεπών. ἰκ. π. F. 198. λιπών. F.
 121. 1. 166. 202. ἐλιφών. C.
 94. λιπόντες. Del. 250.
 Λιχών. F. 201.
 Λιγνίανχος. E. 36. 1.
 Λεόλιχ. F. 62. 1.
 Λεπριοι. J. 39.
 Λιπίαλισι ὑπαυδόν. D. 243.
 Λεπτός. F. 44. λιπταί ρηυς. E.
 29. 3.
 Λισοδία. F. 115. 2.
 Λίχη. E. 2. 3.
 Λευκάριτα μαυια. E. 63. 2.
 Λευκός ἔρ. D. 41. ἱερ. C. 123.
 F. 50. 1. 298. λυκοτάτ πο-
 ταμῶν. J. 19.
 Λευκότεριχος ἰσ. π. C. 121.
 Λιχαῖος κριών. Del. 271.
 Λίχη. Del. 236.
 Λιχαῖος. D. 127. Del. 124.
 Λιχαῖος. J. 14.
 Λιων. A. 91. D. 91.
 Λιωπρεπης. F. 71. 2.
 Ληδαῖον πῖρον ὑπ. Del. 234.
 Λιθω. E. 46. 3.
 Ληυδία. F. 319.
 Ληλάντιον. Del. 289.
 Λίξ. J. 80.
 Λις. D. 19.
 Λήτιρα. F. 123. 2.
 Λητό. D. 73. 138. Del. 39. 57.
 60. 68. 99. 122. 200. 204.
 222. 246. 326.
 Ληταῖας. D. 83.
 Ληταῖς. D. 45.
 Λιθας. A. 112.
 Λιδύη. A. 66. F. 126. 1.
 Λιδυης. E. 66. 6.
 Λιδυοσα. A. 86.
 Λίγυια σύργη. D. 242.
 Λίη. Del. 28. E. 31. 3.
 Λιδάλευτος. E. 43. 5.
 Λιδό. A. 23. E. 7. 1.
 Λίκιον. J. 45. C. 127.
 Λικιοφορ. C. 127.
 Λιμανοσκόπος. D. 259. F. 114. 2.
 Λιμην. D. 39. 184. 188. F. 336.
 Λιμναῖ. F. 280.
 Λίμναι. D. 172.
 Λιμνη. A. 59. D. 261.
 Λιμός. C. 67. E. 49. 5.
 Λίον. L. P. 104.
 Λιδό. F. 105. 4.
 Λιταρὸς ὄρυ. Del. 155. πλάκα-
 μ. L. P. 32. λιταρὴ ἡσ. Del.
 164. 9. 5. 5. ἔθιρα.
 E. 50. 4. F. 188.
 Λιταρη. D. 47.
 Λιπ. A. 39.
 Λιπυα. F. 76. 2.
 Λιπῶν ὄρυ. F. 141.
 Λι. F. 229.
 Λις. F. 349.
 Λιςμα. Del. 111.
 Λιτός. A. 10. 11. E. 51. 1. L. P. 25.
 Λιλία. F. 107. 1.
 Λιγος. E. 14. 5. 26. 6. F. 71. 2.
 Λίτρον. L. P. 51. 113.
 Λιμός. D. 125.
 Λιγρος. Del. 177.
 Λοξός ἰφίς. E. 25. 3.
 Λοξώ. Del. 292.
 Λύτοι. D. 235.
 Λύω. λύσειν τόξον. Del. 95. λείσο-
 σαι χρῶτα. J. 17. λύσει Φαῖον.
 Del. 6. ἰλοῖσιν. C. 12. 17.
 λισαμῶνι δὲ ποταμῷ λιχαῖς.
 Del. 124. λόντο. L. P. 72. 73.
 Λοφία. F. 228.
 Λιφ. F. 206.
 Λιχασιν. F. 132. 2.
 Λοχη. Del. 251.
 Λοχιούται τινα. Del. 326.

INDEX GRÆCUS.

Αὔγουρος. D. 252.
 Αὐγξ. D. 16.
 Αὐγρὸς. λυγρὴ ἄλγ. [Del. 205. ἀμνη-
 χανίη. Del. 210.
 Αὔδι. F. 93. 2.
 Αὔρον. L. P. 7.
 Αὐκαινίς. E. 67. 1.
 Αὐκαίος. J. 4.
 Αὐκασιῶν ἀρκί. J. 41.
 Αὐκί. F. 141. 1.
 Αὐκί. γίαν. Del. 304.
 Αὔκ. E. 19. 1.
 Αὐκί. Μισοίτας. E. 39. 1. Αὐκ-
 τισι τόξον. A. 33.
 Αὐκαρὸς Φαῖ. A. 19.
 Αὐκαίει. Φύτα. D. 156.
 Αὔμα. J. 17. A. 109. C. 116.
 F. 216.
 Αύρα. J. 78. A. 33. Del. 253.
 F. 116. 1.
 Αὐρετί. F. 55.
 Αὐσανίη. E. 30. 5.
 Αὔτρον. F. 238.
 Αὔχ. E. 53. 4. 59. 2. 67. 2.
 F. 47. 1.
 Αὔω. λυθεῖσαι ὑπὸ ζυγλῆφι περμά-
 δης. D. 162. ἐλύσατο μήτηρ.
 J. 21. ζήτη. Del. 209. λυσά-
 μαι ἴαπυς. L. P. 10. πόρνας.
 L. P. 70.
 Αὔον. J. 2. E. 1. 5.
 Αὐτροχοί. L. P. 1. 15. 134.

M.

Μ. E. 16. 1. 32. 1. 46. 5. 46.
 2. 47. 1.
 Μάγισ. C. 107.
 Μάγνης. F. 180.
 Μάγνησσα. F. 333.
 Μαζός. J. 48. D. 214. Del. 274.
 Μαισελίη λυγξ. D. 89. ἀκρώρεα.
 D. 224.
 Μαίνομαι. E. 63. 1. 2.
 Μαίει. J. 35.
 Μάκαρ. J. 72. A. 25. 26. D. 65.
 F. 195.

Μακεδόν. Del. 167.
 Μάκρης. Del. 20.
 Μακρὸς πλοῦς. Del. 289. μακρὸς
 ἐπὶ εἰπῶ. Del. 255. F. 233.
 ὁ μακραν. A. 7. μακρὰ λόγων.
 E. 12. 1. 56. 4.
 Μάκων. C. 45.
 Μάλα. J. 5. 20. 63. 85. A. 77.
 D. 64. 80. 150. 152. Del. 158.
 231. 246. F. 233. μάλλον. C.
 90. F. 37. 111. 4. 297. μάλε-
 ς. J. 10. D. 149. F. 215.
 Μᾶλον. C. 11.
 Μάη. E. 63. 2.
 Μάνδρα. C. 106.
 Μανθάνειν. ἔμαθον. A. 64. E. 45. 6.
 Μανός. E. 63. 2.
 Μαντεύει. Del. 89.
 Μαντήιον. Del. 188.
 Μάντις. A. 45. Del. 189. L. P.
 121.
 Μαραν. F. 350.
 Μάρμαρον. A. 24.
 Μάρπτισμαι. D. 195.
 Μάρτυρ. E. 50. 5. 53. 2.
 Μαδός. E. 54. 4.
 Μάσσαν. D. 102.
 Μασός. Del. 48. C. 96.
 Μασύς. F. 277.
 Μάταν. E. 72. 2.
 Μάτην. D. 27. Del. 108.
 Μάχαιρα. Del. 172.
 Μάχη. F. 90.
 Μάχομαι. A. 26. 27.
 Μάψαιρα παφ. F. 67. 4.
 Μεγαίω. Del. 163. ἐμάχησαν. J.
 59.
 Μεγαρὸς. E. 26. 2.
 Μέγας Λάδων. J. 18. A. 10. πόος.
 A. 108. θίς. Del. 30. ἴφι.
 Del. 91. βύς. E. 14. 6. F. 209.
 μεγάλη θύς. Del. 122. L. P.
 19. C. 122. E. 45. 5. μέγα
 χιῶμα. J. 32. μεγ' ὑπερβ. J.
 68. 91. μέγα χαίρειν. A. 85.
 τόξον. D. 9. 44. ἔργον. D. 49.
 ἄημος. D. 55. μοχλῶ. D. 61.
 χρι.

INDEX GRAECUS.

- χρῖς, D. 100. μέγα, D. 157.
 μέγ' αἰσός, D. 179. 203. 268.
 μέγα σπερχαλ, Del. 60. 110.
 αἰσῖν, Del. 189. L. P. 122.
 βάκτρον, L. P. 127. C. 2. δι-
 δραον, C. 38. 120. 139. E. 6.
 4. 16. 3. δῶρον, E. 52. 3. ὀ-
 ρος, E. 13. 3. F. 19. 1. 165.
 359. μεγάλη σῆθις, D. 76.
 θρόνος, Del. 235. Ἀρτιμιδός,
 L. P. 110. μεγάλην μεθῶ, L.
 P. 102. ἀγισία, L. P. 130.
 F. 359. μεγάλη νυσσ, C. 68.
 μέγαν Δία, J. 2. πῆχυν, J. 30.
 ταῦρον, D. 150. θῆρα, D. 158.
 Del. 133. βωμόν, Del. 321.
 μεγάλην βοή, D. 58. μεγάλοι
 αἶν, Del. 318. μεγάλοι πτε-
 λαι, C. 28. μεγάλην κόπαν,
 J. 13. Ἀκισορίδαν, L. P. 34.
 F. 111. 1. μεγάλοις Λαεδα-
 κίδασι, L. P. 126. μέγας πά-
 χυς, L. P. 5. χυμῶνας, E.
 51. 2. F. 71. 7. μέγала, L.
 P. 91. μέγισα ιοισῖν, J. 88.
 Μεδίω, F. 95. 1. μεδίον, J. 86.
 αἰσιδίον, Del. 5.
 Μεδίημι, E. 72. 5.
 Μειζων οἶκος, E. 1. 13. μεῖζον,
 D. 32. C. 93.
 Μελιον, D. 230.
 Μείρων, ἔμμορ' αἶθλαν, D. 208.
 Μείων, J. 88.
 Μένουπληξ, F. 223.
 Μέλαθρον, A. 2. F. 71. 4.
 Μελαίνα, F. 56.
 Μελαμψηφίς Αἰαυρ, D. 101. Ἴσ-
 μηός, Del. 76.
 Μελαντιν, E. 56. 1.
 Μελαίνιππος, E. 21. 1.
 Μέλας, J. 23.
 Μέλαν, F. 247. οἱ μέλανες, C.
 11.
 Μείδων, F. 309.
 Μέλι, Del. 90. F. 183. 'μέλοι,
 D. 137. μέλι, L. P. 138.
 μέλι, D. 2. μελιόμην, Del.

98. μέμεστο, J. 169.
 Μέλιαι τέοντες, Del. 117.
 Μελίαι, J. 47.
 Μελίγρηυς κύκλος, E. 50. 9.
 Μελιγυγίς, D. 48.
 Μελίη, Del. 80.
 Μελιηδης, F. 123. 1.
 Μέλισσα, J. 50.
 Μέλισαι, A. 110.
 Μελίτης, E. 71. 1.
 Μελιχρότατον ἵππος, E. 29. 2.
 Μελων, μέλλοιμι, Del. 129. μέλ-
 λων, F. 71. 5. ἔμελλον, J. 20.
 D. 255, Del. 58. 134. 215.
 F. 212.
 Μέλος, D. 257. C. 40.
 Μέλπειν, Del. 249.
 Μέμφειος, D. 219. E. 48. 4. μέμ-
 φει μυρία, F. 44. 1.
 Μεικράτης, E. 48. 1. 65. 1.
 Μειξεν, E. 46. 5.
 Μεινιππος, E. 34. 1.
 Μειοινη, J. 90.
 Μεοίτας, E. 39. 1.
 Μέντοι, Del. 283.
 Μέων, μένι, D. 78. L. P. 120.
 F. 121. 1. μέων, E. 49. 2.
 ἔμεινεν, F. 106. 5. μεῖνον, Del.
 118. 119. ἔμεινεν αὐτὴν δάκρυα,
 L. P. 68.
 Μειρηριζεῖν ἰνδικα, E. 9. 5.
 Μειροπήγ, Del. 160.
 Μίρ, D. 78.
 Μισαμύρινα ἀσυχία, ἄρα, L. P.
 72. 73.
 Μισόγειος, Del. 168.
 Μισιάται, οἱ μίρ, D. 78.
 Μίος, ἀνὰ μέσσην, Del. 280.
 εἰς μέσην, Del. 200.
 Μισόγης, πόλις, D. 37.
 Μίσσος, D. 195. Del. 47. L. P.
 55. C. 93. 112. 129. F. 221.
 Μίσος, E. 33. 6.
 Μίτᾶ, J. 36. D. 73. E. 1. 11.
 F. 111. 2. 212.
 Μεταβάλλειν, L. P. 97.
 Μεταδην, F. 144. 2.

INDEX GRAECUS

- Μετασίωλξ.** D. 98.
Μετασίχων ἰχθυα. C. 9.
Μετακισθω. D. 46.
Μετατίθωαι κομην. L. P. 22.
Μεγάτρον Δ. Λητῶ. Del. 99.
Μιτιπύτα. J. 45. D. 197. 248.
 E. 42. 2.
Μιτοπίωι. Del. 71. 199.
Μιτρον. F. 214.
Μιταπης. J. 26.
Μιχρς. D. 11. 28. Del. 169. F.
 209.
Μη. F. 227. 293. 313.
Μηδῖ. E. 18. 1. F. 165.
Μηθύμια. E. 16. 3.
Μηκότε. D. 16. 64.
Μηκόντων Φάια μηχανίων. D. 182.
Μηκότη. F. 195.
Μηλὶς αἰή. Del. 287.
Μη. D. 193. F. 175.
Μηκίσι Πακλῶλδς. Del. 250.
Μηκότε. E. 26. 1.
Μηκω. Del. 89.
Μέομαι. Del. 127.
Μίτι. E. 26. 2. 28. 3. 4.
Μίτηρ. J. 15. A. 20. 103. D. 25.
 67. L. P. 94. 115. 134. C.
 76. 79. 95. 109. E. 27. 2. F.
 112. 2. 175. μητρός. E. 61. 2.
 μητρί. D. 66. μητρία. Del.
 212. L. P. 59. F. 126. 3.
 μηττε. Del. 162. 190. C. 84.
 E. 69. 3. 5.
Μητρουκ. E. 7. 1. 4.
Μία. D. 107. 135. L. P. 57. E.
 1. 3. 55. 1. F. 67. 2.
Μιαίνων. E. 69. 5.
Μιγνυμει. L. P. 49.
Μικκός. Θάρια μικκὰ. C. III. F.
 179.
Μικ-⊙. E. 52. 1. 54. 2.
Μικρός. E. 25. 2. μικρὰ λίθ⊙.
 E. 7. 1. ρ. σκ. E. 9. 1. μικρό-
 τατον. E. 9. 2.
Μικτὸν χρίμα. L. P. 16.
Μίκυλ⊙. E. 28. 3.
Μίλητ⊙. D. 226. F. 94. 1.
- Μίρας.** Del. 67. 157. C. 92.
Μ.ρων. Del. 69. 148.
Μιν. J. 12. 35. 40. A. 10. D.
 122. 218. Del. 22. 100. E.
 58. 3. F. 11. 2. 66. 1. 103. 3.
Μιυρελξ. L. P. 119.
Μίνας. D. 190.
Μισάνθρωπ⊙. E. 3. 1.
Μισός. D. 175. 263. L. P. 102.
Μισῶ. E. 30. 3. μισακ. E. 56. 2.
Μιτρη. J. 21. Del. 166. 222. D.
 40. 3. 50. 3.
Μιτυνη αἰὸς Πιτλακ⊙. E. 1. 2.
Μιῶσαι παρόντων. D. 264. μωό-
 μιν⊙ ἀρπακίον⊙. A. 95. ἐρωσ-
 θην. E. 2. 2.
Μησαρχί.⊙. F. 27.
Μητινὸν γάμων. D. 265.
Μουσί. Del. 242. F. 134. 1.
Μού.⊙. F. 72. 1.
Μορα. D. 22. Del. 165. L. P.
 104. E. 69. 4. F. 67. 2.
Μολυσσὶς. F. 159.
Μόλκς. C. 27. E. 70. 4.
Μολιν. ἱμολιν. D. 73. μαμβλα-
 κός. F. 124. 2.
Μολπη. A. 8.
Μόνιον Θηκίον. D. 84.
Μιν⊙. Del. 131. L. P. 75. C.
 8. E. 31. 4. μόνι. Del. 57.
 F. 21. μόνον. A. 30. D. 21.
 Del. 132. 180. L. P. 29. 108.
 C. 94. E. 3. 2. 25. 3. 32. 3.
 49. 5. 63. 4. F. 71. 6. 106.
 6. 114. 1. μόνη. L. P. 132.
 F. 110. 2. μόνη. D. 35. μόν-
 νοι. Del. 115. C. 113.
Μό.αψ. F. 76. 2.
Μοξμουστωξ τινα. D. 70. Del.
 297.
Μη⊙. E. 2. 1.
Μορτάς. F. 271.
Μορθη. E. 69. 2.
Μιτόγληνα Φάια. D. 53.
Μιστοκ⊙. A. 54.
Μυ.υχίη. D. 259.
Μυσα. Del. 5. 7. 82. 252. E.

INDEX GRÆCUS.

22. 5. 49. 3. 50. 12. 52. 2.
 F. 77. 2. 83.
 Μοχθ.ῖν. D. 61.
 Μ χθρός. E. 32. 6.
 Μοψοσία. F. 351.
 Μ.δ.⊙. D. 49. F. 209.
 Μυθεομαι. F. 281.
 Μῦθ⊙. D. 40. 152. Del. 217.
 L. P. 56. E. 14. 4. F. 76. 1.
 138. 1.
 Μυκαλησίδης. Del. 50.
 Μύκημα. Del. 310.
 Μυκητας. F. 47. 2.
 Μυζα. E. 59. 1.
 Μ.ω. μύων λαγῶδες. D. 95.
 Μύρον. L. P. 13. 15. E. 55. 2.
 Μυρία. C. 89. E. 44. 2.
 Μύστι⊙ ὅς⊙. D. 202.
 Μύστ⊙. D. 201. 203.
 Μυστήση. A. 91.
 Μυσός. D. 117.
 Μυσωτός. F. 282.
 Μύχαιον δάμμα. D. 68.
 Μύχον. Del. 142. 161.
 Μύωψ. F. 46.
 Μωμωιάχ. D. 222.
 Μῶμ⊙. A. 113. F. 70. 8.
- N.
- Ναι. C. 64. E. 46. 1. 2. F. 49.
 1. 2.
 Ναίχι. E. 30. 5. 56. 3.
 Ναίω. D. 254. ἔλαιον. A. 89. C.
 25. ἑ-άσθη. F. 272. 1.
 Νάξιος Λύκος. E. 19. 1.
 Νάξος. F. 163.
 Νάπη. A. 89.
 Νασάμωνες. F. 126. 1.
 Ναυηγός. E. 62. 1.
 Ναυκρατίδης. E. 41. 2.
 Ναῦς. F. 114. 1. ἡδός. D. 229.
 Del. 315. ἡδ. Del. 317. ἡέε.
 E. 18. 1. ἡης. D. 231. F. 208.
 ἡῶν. J. 70. ἡυσί. D. 327. ἡέοσι.
 Del. 155.
 Ναύτης. Del. 43. 316.
- Ναυτίλος. E. 5. 3. 19. 6.
 Ναυτιλίη. F. 111. 3.
 Νάω. ἡῶν ἀκράσια φόνος. D. 224.
 Νεβρία ὅςία. D. 244.
 Νεβρός. D. 95.
 Νέδη. J. 33. 38.
 Νήκη. F. 78.
 Νεαίρη. F. 106. 4.
 Νεῖκος. F. 93. 2.
 Νεῖλιος. F. 95. 1.
 Νεῖλος. Del. 185. 208.
 Νεῖον. D. 175.
 Νεκάδης. F. 231.
 Νεκρός. E. 19. 4. 62. 1.
 Νέκταρ. F. 115. 2.
 Νέκυς. L. P. 129. E. 18. 3 70. 5.
 F. 110. 1. 204.
 Νεμῖη. F. 193.
 Νεμῖαθε. F. 103. 4.
 Νεμισαῖν. Del. 259.
 Νεμισσητόν. Del. 16.
 Νέμισσις. D. 64. C. 57. E. 22. 5.
 47. 3. 6.
 Νέμων. ἡνιμῶν ὀφίλισμα. A. 94.
 νεμῶν δάματα. J. 61. ἡμῶν.
 D. 163.
 Νειήλος. J. 63.
 Νεόγλυφον. F. 105. 2.
 Νέος ἀπὸ Ἀπολλων. A. 36. ἡόν. D.
 47. F. 124. 1. ἡέι. A. 8. E. 43.
 4. ἡῶν. E. 42. 4. F. 11. 2. ἡα-
 τος. Del. 33.
 Νέομαι. A. 113. D. 148. C. 7.
 82.
 Νεόσμητος. F. 239.
 Νέπες. F. 77. 2.
 Νέρεθ. Del. 32. E. 14. 3. F. 161.
 Νεσορίδης. F. 154.
 Νευρά. C. 93.
 Νέφος. C. 7.
 Νηδύς. D. 160.
 Νηλεύς. D. 226.
 Νηός. D. 220. 233. Del. 181. C.
 134. E. 41. 2. 57. 4. F. 110. 1.
 Νέπιος. E. 69. 5.
 Νηπίη. F. 45.
 Νηπίος. J. 40.

INDEX GRAECUS.

- Νῆσος.** D. 37. 47. 183. 187. Del.
 3. 18. 32. 48. 66. 153. 160.
 164. 191. 196. 213. 222. 267.
 275. 300. 325. C. 15.
Νηφάλια. F. 123. 1.
Νηχαλῆ. F. 50. 2.
Νήχυτος. F. 313.
Νίκη. D. 219. E. 50. II. 53. 2.
 60. 2. F. 94. I. 103. 3.
Νικίππη. C. 43.
Νικατίλης. E. 20. 2.
Νικῶ. E. 71. 1.
Νικῶ. E. 9. 2. 66. 5.
Νῖν. J. 4. F. 120.
Νίσσαλῆ. J. 25.
Νιφεκ. Del. 175.
Νιφετός. E. 33. 3. F. 142. 2.
Νιφούς Παριγητός. Del. 93.
Νοτιά μινγάλα. J. 87. 88. *νωτά-
 ρμος.* F. 345.
Νόθος. F. 279.
Νομαῖος. F. 310.
Νόμιος. A. 47.
Νόμος. Del. 304. L. P. 100. *νο-
 κύων.* E. 70. 5.
Νομός. D. 246.
Νόσος. C. 68. 104. E. 49. 6.
Νοςῶν. D. 258.
Νόσιμον Φίρειν ἐξ ἀργῦ. C. 136.
Νόσφι. D. 106.
Νοτιά μύρις. E. 55. 2.
Νότιος ἰθρῶς. Del. 211.
Νότος. Del. 194.
Νύκτωρ. E. 67. 1.
Νύμφη. J. 35. 43. A. 90. D. 15.
 42. 51. 170. 184. 189. 192.
 198. 205. Del. 49. 79. 83. 84.
 85. 109. 215. 256. 323. L. P.
 57. 66. 85. C. 39. 86. E. 1. 4.
 15. 23. I. 26. 6. 69. 5. F. 146. 2.
Νυμφίον. Del. 118.
Νῦν. A. 6. D. 77. 145. Del. 9. 112.
 L. P. 29. 42. 105. 137. C. 103.
 E. 5. 1. 6. 3. 18. 3. 23. 2. 26. 5.
 42. 3. 46. 5. 57. 3. 68. 1. 73. 3.
Νῦξ. L. P. 82.
Νωθρός. F. 275.
- Ξ.**
- Ξαίθος.** Del. 291. *Ξαίθη Αἰθουσα.*
 A. 86. *ἄλοχος.* D. 209. L. P. 4.
Ἰάλα. κ. E. 6. 3. F. 106. 2.
Ξαίθος. Del. 41. 305.
Ξιγίζων. Del. 50.
Ξίος. D. 123. E. 1. I. 13. 2. 4. 12.
 1. 45. I. 53. I. 62. I. 65. 2.
 F. 27. 161. 196.
Ξοανον. F. 105. 1.
Ξύλον. C. 41. F. 289.
Ξυμμάδισθαι. Del. 190.
Ξυδιόπτιον. C. 73.
Ξυτός ἄσθλος. Del. 171. *Ξυτή.* D.
 36. *ἱκαβόλη.* L. P. 112.
- Ο.**
- Ο, ὅ, τὸ, τῆ.** Del. 163. 195.
 E. 33. 4. *τᾶ.* J. 87. *τααν.* D.
 224. *τίων.* Del. 185. *τῆσιν.* F.
 123. 1.
Ὁαμισμός. F. 118. 2.
Ὁαίος. L. P. 66.
Ὁγδοον ἀείδων. Del. 255. F. 307.
Ὁδακιάζω. Del. 322.
Ὁδι. *τῶν.* F. 103. 2. *τάδι.* F.
 106. 6. *τῶν.* E. 10. 1.
Ὁδον. Del. 18.
Ὁδτης. F. 41. I. 275.
Ὁδς. Del. 184. L. P. 81. E. 8. 1.
 F. 131. 2.
Ὁδς. D. 220. C. 114. F. 106. 3.
 136. 1.
Ὁζαίνα. F. 38. 2.
Ὁζος. D. 202. E. 36. 1.
Ὁθιν. D. 197. 198. 203.
Ὁθισθαι. F. 316.
Ὁθι. Del. 241. 242.
Ὁθρς. C. 87.
Ὁιδίππος. A. 74.
Ὁίς. A. 53.
Ὁιζυρός. A. 24. E. 70. 4.
Ὁίκαδι. Del. 294.
Ὁίκων. E. 23. 3. *οἰκήσθαι.* D. 20.
οἰκήσθαι. D. 173.

INDEX GRAECUS.

- Οἰκίος θάλαμος. C. 113. πρότο-
 ρος. E. 5. 4. οἰκίη. F. 11. 3.
 Οἰκίον. Del. 282. F. 198.
 Οἰκίζω. οἰκίσατο εἰς ὄρος. L. P. 40.
 Οἰκιστήρ. A. 67.
 Οἶκος. J. 59. D. 134. 141. C. 114.
 E. 1. 13. 15. 21. 4. 49. 10. F.
 71. 7.
 Οἰκίστην. F. 21.
 Οἰκίζειν. Del. 107.
 Οἰκίρος ἰδίσθαι. C. 24.
 Οἶμη. Del. 9.
 Οἶμος. J. 78.
 Οἰμώζειν. E. 3. 2.
 Οἰνάνθη. F. 115. 2.
 Οἶνός. D. 260.
 Οἶνός. F. 115. 1.
 Οἰνισθής. Del. 102.
 Οἶνός. C. 70. E. 37. 2. 65. 4.
 F. 88.
 Οἰνοπότης. E. 38. 1. F. 102. 2.
 Οἶσμαι. E. 7. 2.
 Οἶος. Del. 125. οἶα. Del. 11. οἶη.
 F. 13. οἶον. A. 1. L. P. 27.
 οἶης. F. 157. οἶα. A. 2. L. P. 24.
 C. 90. F. 11. 2.
 Οἶσιντος. A. 43.
 Οἶσός. A. 102. D. 9. C. 27. E.
 39. 3.
 Οἶτός. L. P. 94.
 Οἶχουμαι. ὄχιστο. L. P. 40. E. 38.
 2. 43. 3.
 Οἶω. οἶσιν αἰαδίας. L. P. 17.
 31. 48. θάνατον, ζῶν. E. 66.
 4. οἶσι θρισμόν. C. 137. οἶσι-
 μόν. F. 110. 2.
 Οἶωνός. J. 68.
 Οκα. L. P. 7. 18. 101. C. 32.
 Οκπόσον. C. 31.
 Οκω. F. 85.
 Οκως. E. 52. 2.
 Ολβός. F. 111. 2. ὄλβος. L.
 P. 117.
 Ολβός. J. 84. J. 95. 96. D.
 131.
 Ολβός. F. 16. 4. 22. 1. 118.
 2. 119. 1.

- Ολίγος πόντος. E. 13. 1. βίος.
 E. 28. 1. μυθός. D. 263. ὀλί-
 γη. λιβάς. A. 112. E. 1. 15.
 ὀλίγον δῶρον. E. 52. 3. F. 109.
 2. ὀλίγα. L. P. 91.
 Ολίζοντες μάκρας. J. 71.
 Ολισθαίνειν. ὀλισθάν. F. 71. 7. ὀ-
 λισθή. F. 136. 1.
 Ολλουμι. ὀλλοσας ὄρκα. L. P.
 91.
 Ολολυγή. Del. 258. L. P. 139.
 Ολοός. F. 249. 292.
 Ολπις. F. 181.
 Ολόπιον. D. 77.
 Ολός. ὅλη Παλοπῆς. Del. 72. πό-
 λης. C. 35. ὅλον μύλαθρον. A. 2.
 Ολυμπός. J. 62. D. 177. Del.
 220. C. 59.
 Ομά. F. 293.
 Ομπερτί. C. 130.
 Ομπερτή πληθύν. D. 243.
 Ομβρός. D. 84.
 Ομήλιξ. F. 127. 1.
 Ομνή. E. 6. 1. 3.
 Ομνή. L. P. 17. 82. 87. 99.
 C. 53. E. 22. 5. F. 107. 1.
 Ομνυμι. ὀμνός. A. 67. ὀμνός.
 F. 191.
 Ομόδιφ. F. 168.
 Ομώληρον. D. 210.
 Ομοί. F. 295.
 Ομοίως. Del. 148.
 Ομοκλή. Del. 158. 231.
 Ομόνοια. C. 135.
 Ομώτοις. C. 118.
 Ομώ. Del. 145.
 Ομώριον. F. 185.
 Ομπας. F. 123. 1.
 Ομπαν. F. 183.
 Ομφάλιον πῶτον. J. 45.
 Ομφαλός. J. 44. C. 15.
 Ομω. D. 169. L. P. 79.
 Ονιάρ. E. 52. 6.
 Ονιδός. Del. 240.
 Ονιός. E. 34. 2.
 Ονομα. A. 70. D. 48. Del. 36.
 L. P. 42. E. 5. 6. 8. 3. 16.

INDEX GRAECUS.

2. 18. 4. 19. 4. 27. 1. 50. 11.
 F. 112. 1. 163. 184.
 Ὀνομαζίνω. J. 38. F. 104. 4.
 Ὀνομασίη καλῶν. Del. 224.
 Ὀν. Del. F. 180. 187.
 Ὀνοσφραγία. F. 188.
 Ὀνοτός. Del. 20.
 Ὀνίτης. E. 53. 1.
 Ὄξυς πέρ. Del. 44. ἥλι. E. 32. 1. ἐξῆς αὐτοῦ. D. 21. ὄξυ αἰητῶν. J. 56.
 Ὀκα. C. 11.
 Ὀκάζω. D. 33.
 Ὀπτε. F. 117. 1.
 Ὀπι. Del. 194.
 Ὀπηδῶν. Del. 19.
 Ὀπιον. Del. 19. 77.
 Ὀπισθι. Del. πῆς. D. 151.
 Ὀπλίζω. ἐπλίσσας ἀξίους. C. 36. ἀπλίσσας. D. 86.
 Ὀπλον. D. 143. E. 1. 7. 22. 3.
 Ὀπότε. A. 21. D. 16. 54. Del. 17. 141. 172. F. 169.
 Ὀπυ. } Del. 169.
 Ὀπκῶν. }
 Ὀππότε. L. P. 113.
 Ὀππῶν. E. 45. 5.
 Ὀππῶν. A. 11. ἀέλιον. L. P. 89. ὄππῶν ἡδὲ δέμιον. D. 249. Del. 198. E. 53. 3.
 Ὀππῶν. D. 74.
 Ὀππῶν. D. 51. 74. Del. 245. F. 108. 3.
 Ὀππῶν. A. 4. D. 65. Del. 202. ἀππῶν. E. 54. 3.
 Ὀππῶν. F. 330.
 Ὀππῶν. D. 124. Del. 121. L. P. 97.
 Ὀππῶν πῆγος. Del. 108. E. 70. 1.
 Ὀππῶν. L. P. 19.
 Ὀππῶν. E. 63. 1.
 Ὀππῶν. F. 35.
 Ὀππῶν σφύρας. D. 128. ὄππῶν οὐατος. Del. 231.
 Ὀππῶν. F. 107. 2.
 Ὀμ. F. 35.
 Ὀμ. E. 26. 4.
- Ὀμνῶν. C. 76.
 Ὀμν. Del. 155. 290.
 Ὀμν. Del. 252. L. P. 123.
 Ὀμν. F. 139. 1.
 Ὀμν. J. 11. 31. 51. D. 99. 183. 188. 198. Del. 70. 141. L. P. 40. 41. 50. 72. 74. 90. 111. 118. C. 52. E. 23. 2.
 Ὀμν. A. 1.
 Ὀμν. A. 59. E. 73. 2.
 Ὀμν. Del. 139. ὄμν. Del. 313.
 Ὀμν. F. 94. 2. 143. 1. ὄν. E. 68. 1. ὄν. A. 51. D. 22. E. 2. 5. ὄν. J. 10. A. 91. Del. 49. F. 215. ὄν. E. 73. 3. F. 83.
 Ὀμν. E. 71. 2.
 Ὀμν. F. 38. 2.
 Ὀμν. J. 64. A. 37. 42. 106. D. 31. 255. 257. Del. 68. 72. L. P. 1. 97. 138. C. 31. 69. E. 6. 2. 49. 9. F. 37. 2. 101. 102. 106. 3. 5. 240.
 Ὀμν. Del. 137.
 Ὀμν. Del. 254. E. 2. 2.
 Ὀμν. D. 244. C. 94. E. 32. 2.
 Ὀμν. A. 23. 27. E. 22. 1. F. 132. 1. ὄν. A. 111. Del. 156. 229. F. 164. ὄν. C. 47. ὄν. E. 64. 1. ὄν. C. 131.
 Ὀμν. F. 12.
 Ὀμν. J. 21. D. 19. 21. 29. 66. 78. 92. 141. 150. 192. 195. 203. 227. 230. Del. 84. 85. 100. 207. 229. 234. 296. 309. L. P. 67. C. 9. 112. 114. E. 19. 3. F. 71. 6. 110. 2. 220.
 Ὀμν. D. 24. 234. Del. 5. 319. C. 41. E. 13. 4. 43. 6. 51. 3. 63. 1. F. 67. 3. 106. 1. 137. 2.
 Ὀμν. F. 274.
 Ὀμν. E. 72. 4.
 Ὀμν. E. 66. 3. 70. 5. F. 92.

INDEX GRÆCUS.

- ὄδας. J. 53. A. 105. D. 63. Del.
 230. E. 26. 4. F. 301.
 ὀαπτόεις. F. 320.
 ὀῦδας. Del. 51. 306.
 Οὔδ. E. 62. 5. 63. 3. 70. 1. F.
 71. 1. 4. 218. 248.
 Οὔδης. F. 135. 2. 332. 2. ἔδην.
 J. 79. Del. 244. E. 15. 3. 24.
 3. F. 106. 5. 232. ἔδης. E.
 70. 2. ἔδης. E. 28. 2.
 ὀῦδος. Del. 264.
 ὀῦδοποι. D. 65. Del. 233. 237.
 ὀύκ. E. 63. 2. 68. 4. 69. 5.
 ὀυκίτι. A. 7. Del. 53. 180. E.
 63. 6.
 ὀυλα ἰρχῦσθαι. J. 52. κατὰ κρο-
 ταλίζω. D. 247.
 ὀυλος. Del. 302. E. 5. 5.
 ὀυμός. E. 32. 4. 33. 5. 34. 2.
 ὀυνικα. A. 97. D. 45. 236. Del.
 57. 247. F. 306.
 ὀυνικον. Del. 53. F. 21.
 ὀυνικύτος. F. 87. 1.
 ὀυπας. D. 204. 240. Del. 292.
 ὀυτοκα. L. P. 59.
 ὀυποτα. A. 11. 36. D. 180. Del.
 295.
 ὀυπω. J. 18. A. 88. Del. 39. 49.
 90. C. 25. F. 105.
 ὀυρανίδης. J. 3.
 ὀυρανίδης Ζευς. J. 55. E. 56. 3.
 ὀυρανίδην. Del. 38.
 ὀυρανός. J. 59. F. 145. 4.
 ὀυρ. J. 6. D. 3. 18. 20. 155.
 191. 235. Del. 30. 119. 126.
 138. 287. E. 33. 1. F. 215.
 ὀυρεως. C. 108.
 ὀυτις. A. 42. L. P. 134. ἔτι. E.
 13. 2. F. 110. 1.
 ὀυτοι. L. P. 98.
 ὀυτ. A. 10. E. 14. 5. 46. 6.
 67. 1. αὔτη. Del. 213. E. 8. 2.
 ἔυτο. A. 97. D. 104. 145. Del.
 52. 203. L. P. 36. 54. C. 101.
 E. 6. 4. 9. 5. 13. 4. 34. 4.
 44. 6. 71. 2. F. 49. 2. 95. 2.
 Toti: I.
 τυτῖ. E. 49. 8. ταύτη. E. 41. 2.
 46. 1. τῦτον. L. P. 102. E. 41.
 1. ταῦτα. C. 18. 55. E. 1. 13.
 39. 1. 72. 6. τῦτον. C. 93.
 ὀυτω. A. 71. Del. 240. 318. E.
 1. 1. 16. 41. 4. F. 87. 2.
 ὀυχ. F. 134. 1. 236. 242. 287.
 ὀυχί. E. 31. 3.
 ὀφίλων. F. 193. ὀφιλόμενος. 905.
 Del. 165. ὀφί. E. 17. 4. ὀφι-
 λόμενον τέλει. L. P. 106. ὀ-
 φιλον. E. 58. 2.
 ὀφιλίς. F. 43.
 ὀφίλων. F. 126. 3.
 ὀφίλωνμον. A. 94.
 ὀφθαλμός. A. 52. L. P. 80. C.
 103. E. 15. 2.
 ὀφης. A. 101. Del. 91. E. 25. 3.
 F. 104. 2.
 ὀφρα. D. 109. 167. E. 5. 7.
 ὀφρυς. D. 52. F. 37. 1.
 ὀχυν. ὀχισιν Μίλων ἀμύχαν. J.
 23.
 ὀχυν. D. 100.
 ὀχλίζω τι. Del. 33.
 ὀχη. C. 28.
 ὀχ. D. 113.
 ὀψ. E. 50. 7.
 ὀψίγοντι Τίτων. Del. 174.
 Π.
 Παγ. L. P. 10.
 Πάγαιον. Del. 134.
 Παγχα. F. 86. 2.
 Πάγ. D. 109. Del. 272.
 Πάγχασι. L. P. 31.
 Πάγχν. D. 215.
 Παγνιον. Del. 324. E. 5. 8.
 Παιδάριον. E. 49. 8. 52. 5.
 Παιδάρων. J. 34.
 Παιδης. J. 57.
 Παιδιφιλιω. F. 107. 2.
 Παιζω. E. 17. 1. 69. 1.
 Παιον. A. 21. 97. 103.
 Πάικαλον. D. 194.
 Τε.
 Πα.

INDEX GRAECUS.

- Παζ. D. 5. 26. Del. 253. C. 5. 57.
 E. 31. 3. 47. 6. 61. 1. F. 178. 1.
 παιδς. L. P. 82. 87. 92. E. 57. 3.
 59. 3. F. 291. παιδ. D. 67. C.
 79. E. 60. 4. F. 210. παιδα. Del.
 264. L. P. 109. 118. E. 1. 2.
 7. 3. 14. 2. 18. 2. 20. 1. 22. 2.
 47. 5. 64. 2. 69. 3. F. 154.
 παϊ. E. 49. 8. παιδς. Del. 298.
 L. P. 34. 57. E. 1. 10. παιδων.
 D. 236. L. P. 99. E. 1. 14.
 43. 3. παιδωσιν. Del. 309.
 Παϊωλος. Del. 250.
 Πάλαι. F. 86. 2. 93. 2. 144. 1.
 Παλαων. Del. 37. 198. παλαιότο-
 ρον λόγος. E. 5. 1. F. 163.
 παλαιότατον ύδαρ. J. 40.
 Παλαογμήτης. F. 191.
 Παλαιόστολ παρων. Del. 78. λβ.
 99. L. P. 7.
 Πάλη. E. 66. 1. 6. F. 122. 2.
 Πάλι. E. 11. 2.
 Παλμπητός νοστή. D. 256.
 Πάλιν. D. 87. Del. 320. L. P. 89.
 97. E. 31. 1. 42. 1. 43. 3. 57. 1.
 F. 96.
 Παλιόαργυρον έργον. L. P. 103.
 Παλιόροισι ης. Del. 193.
 Παλός. L. P. 1. 15. 53. F. 64.
 220.
 Παλατιδης. L. P. 42.
 Πάλολ. J. 64.
 Πάλ. J. 66.
 Πάμπαν. J. 60. 89.
 Πάμφιλ. E. 53. 3.
 Πών. E. 40. 4. 46. 1. Πανός. D. 88.
 Παναίχια. A. 40.
 Πάνακρος. J. 51.
 Πανακρίς μολισα. J. 50.
 Παναλλήεις ης. E. 19. 5.
 Παναπηής κεφαλή. C. 126.
 Παναρκας. F. 48. 1.
 Πανημις. ρή λίμνη. Del. 261.
 είλασπινας. C. 88.
 Πάνημις. E. 48. 1.
 Πανίος. C. 7.
 Πανυγέραιος Κρονίδης. J. 91.
 Πανυσάτιον. L. P. 54.
 Πάντη. A. 70.
 Πάρ. F. 82. 1. 103. 3. 122. 1.
 129. 230.
 Παρά. J. 1. D. 160. 163. 181. 253.
 Del. 44. 65. 182. 206. 235. L.
 P. 24. 33. E. 5. 7. 22. 1. 34. 4.
 37. 1. 48. 4. 73. 2. F. 104. 2.
 129. 1. 181. 203.
 Παρακλίην. παρακλή. Πιλαπής
 Ισθμός. Del. 72.
 Παρακαστολ. F. 143. 2.
 Παρατιθημι. A. 76.
 Παραφαίνολ. D. 214.
 Παραχρήμα. F. 106. 3.
 Παραψηλός. C. 46.
 Παρι. Del. 80. παραι. A. 37.
 Παρισδίνιον τυα. E. 46. 5.
 Πάριμι. F. 106. 6.
 Παρίζειν σήμα. E. 64. 1.
 Παρίζειλ τυα. D. 250. Del. 224.
 317. E. 3. 1. 2. 18. 4. 64. 2.
 Περιχολ παρθνών. E. 58. 4.
 Πάρημι. J. 72.
 Παρθνών. D. 6. 110. Del. 49. E.
 58. 4.
 Παρθνικη. Del. 298. L. P. 34. C.
 119. E. 21. 2. 11. 2.
 Παρθνών. Del. 71. F. 213.
 Παρθνός. D. 264.
 Παρίλαμαι. παρτίτα. τὰ εν μίσω
 καί μω έρας. E. 33. 6.
 Παρζιν τυι. D. 169.
 Παριτίς Έλικόν. L. P. 90.
 Παρηγός. Del. 93.
 Παροιδι. D. 144. Del. 153. F.
 112. 1.
 Παροκίζειλ. E. 25. 4.
 Πάρ. E. 5. 9.
 Παρσάτιος κυών. D. 91.
 Παρσάλη. D. 238.
 Παρσάση. J. 10.
 Παρσάσιον ης. D. 99.
 Παρ. F. 155.
 Πάρ Ζών. E. 47. 4. πᾶσα. Del.
 139.

INDEX GRÆCUS.

139. C. 74. E. 21. 6. πᾶν. E.
 1. 8. F. 137. 2. παντός. A. 110.
 E. 34. 3. πάσης. E. 33. 2. παν-
 τὶ. A. 9. πάλη. L. P. 12. E.
 33. 1. πάντες. D. 139. 148. 169.
 F. 41. 1. 91. πᾶσαι. A. 53. D.
 105. Del. 223. 279. L. P. 1.
 πάντα. J. 75. A. 41. D. 18.
 Del. 142. 190. 219. 260. L. P.
 7. 97. 133. C. 89. 91. 134. 136.
 E. 30. 4. 45. 4. F. 106. 3. 145. 4.
 323. πάντων. E. 49. 4. πᾶσι. J. 85.
 D. 52. E. 55. 3. πάσαι. E. 17.
 4. πάσῃ. Del. 157. F. 26.
 πάντας. I. P. 116. C. 34. 35.
 πᾶσας. D. 14. 43. Del. 32.
 Πάσσομαι. C. 69. 128.
 Πασιφάη. Del. 311.
 Πασομένη. Del. 159.
 Πάσι. Del. 151. E. 6. 2.
 Πάταγος. L. P. 44.
 Πατιῶ. Del. 227. C. 125. ἐπάτη-
 σι. Del. 74. ἑρμην. Del. 248.
 Πατήρ. D. 28. 32. E. 15. 4. 20. 1.
 πατὴρ. D. 4. 26. 118. 168. Del.
 77. 170. E. 11. 3. 16. 2. 21. 5.
 πατρί. Del. 109.
 Πατὴρ. F. 22. 3. 27. 2. F. 112. 2.
 Πατρίων ἔνοια. A. 71. L. P. 133.
 Παύλιος ἀδελφεγός. D. 160. ἄγρος.
 Del. 229. C. 49. πᾶσαι. E.
 73. 3.
 Παῦρος. F. 111. 2.
 Παντασίας. E. 11. 4.
 Πάχος. L. P. 9.
 Πάδιον. Del. 138. 178. 289. F.
 296.
 Πέδλον. A. 34. F. 313.
 Πέδον. J. 45. A. 38. Del. 62. 227.
 Πέδος ἀνδρ. J. 26. E. 25. 4.
 Περῶν τοῦ. D. 119.
 Πέθω πῶν. C. 8. F. 174. πῶν-
 θῶν. J. 65.
 Πέλαγος. Del. 36. 168. 192. E.
 5. 3.
 Πιλάζων πηγῆ. A. 88.
 Πιλαργγίς. F. 283.
 Πιλαργγίς. L. P. 4.
 Πιλαργγός. Del. 284. L. P. 51. C.
 26. E. 41. 1.
 Πίλιον. L. P. 99. C. 53.
 Πίλιος. C. 36. 54.
 Πιλάγος. E. 14. 6.
 Πιλοπύ. Del. 72.
 Πίλιον. D. 51. 84.
 Πίμπινον ἱερὰ θῖσ. Del. 279. 315.
 F. 215. πῖμπιν. D. 45. πῖμπιν
 εἰς ἱερῶν. C. 73.
 Πιθῆ. D. 149.
 Πίνδαυ δαῖτα. C. 70.
 Πίση. E. 70. 1.
 Πόντι. D. 105. F. 239.
 Πίνδαυ χαίταν. L. P. 32.
 Πίπλος. D. 202. L. P. 70.
 Πιπυλῶν. L. P. 129.
 Πιπυλῶν ἡμαρ. Del. 128. ὄπτος.
 E. 65. 3.
 Πῖπιν εἰς τόπον. Del. 204. πῖπιν
 μόν. C. 14.
 Πίρση. Del. 169.
 Πίρση. D. 187.
 Πίρση. F. 153.
 Πίρ. J. 52. 86. D. 49. 153. 158.
 240. 248. 267. Del. 81. 181.
 251. 300. 312. L. P. 58. E. 11.
 2. 24. 4. 59. 3. 69. 1.
 Πιρῶν καὶ τῶν. τῶν καὶ τῶν. ἡμαρ.
 Δρακ. A. 84.
 Πιρῶν. F. 203.
 Πιρῶν. F. 147.
 Πιρῶν λίμνη. A. 59. ὁρῶν καὶ
 κλάδης. Del. 198.
 Πιρῶν. Del. 201.
 Πιρῶν καὶ τῶν. τῶν καὶ τῶν. L.
 P. 93.
 Πιρῶν. Del. 267.
 Πίρ. A. 63.
 Πιρῶν. F. 344.
 Πιρῶν. E. 46. 3. ὁρῶν καὶ
 Del. 110.
 Πιρῶν. F. 278.
 Πιρῶν καὶ τῶν. Del. 25. ὁρῶν
 καὶ τῶν. Δαμόνοισιν ἱερῶν. J. 11.
 Πιρῶν καὶ τῶν. E. 5. 8.
 Τε 2

INDEX GRÆCUS.

- Πρωτός. τί ἀεὶ πρῶτος Del. 132. τι-
 μωτότατος. L. P. 122.
 Πρωτεύειν. F. 109. 3.
 Πρωτόφρων. ὅφρις αὐτοῖσι ὄφρις καὶ
 κλοῖς. Del. 93.
 Πρωτοχρῶν. Del. 28.
 Πρωθυμῶν. E. 48. 1.
 Πρωθυμότης. ἰσχυρῶς. E. 30. 3.
 Πρωφύλακτον. F. 52. 1.
 Πρωτόκλειον γένος. L. P. 76.
 Πρώτος. L. P. 76.
 Πρῶτον. F. 131. 2.
 Πρωτότοκος Ἀθανασία. L. P. 43.
 Πρωτοῦς. F. 139. 1.
 Πρωτοῦς. Del. 252.
 Πρώτος. Del. 115. L. P. 123.
 Πύγμα. L. P. 42. F. 66. 1.
 Πύργος. A. 22. F. 124. 2.
 Πύρινος. D. 116.
 Πυράλιον. D. 229.
 Πυρῶν. A. 88. D. 171.
 Πύργου. ἑπταεὶς θυμὸς, θυμὸν.
 A. 58. 62. παρὰ πύργου ἐν
 χαλκῷ. C. 54. πύργος ἀφρός. L.
 P. 11.
 Πύργος κύων. D. 90.
 Πύρινος. F. 136. 2.
 Πύρινος. Del. 118.
 Πύρινος. J. 3.
 Πύρινος. F. 87. 3. 133. 2.
 Πύρινος. Del. 105. 112. 121. 128.
 148.
 Πύρινος. F. 360.
 Πύρινος. J. 30. Del. 107.
 Πύρινος. A. 112.
 Πύρινος. E. 34. 3.
 Πύρινος. F. 124. 2.
 Πύρινος. F. 360.
 Πύρινος. Del. 7.
 Πύρινος. Del. 139. C. 83.
 Πύρινος. D. 152.
 Πύρινος. E. 30. 4. πύρινος ὕδωρ ἀε-
 τοιο Λυκαονίς. J. 41. ἑπταεὶς
 σὸν. C. 96. E. 45. 3. πύρινος. C.
 12. πύρινος. C. 8.
 Πύρινος. J. 48. καρπὸς. Del.
 179. ἑπταεὶς. Del. 267.
- Πύρινος. D. 148. F. 201. 240.
 Πύρινος. F. 85.
 Πύρινος. A. 79. F. 71. 5.
 Πύρινος. Del. 146. ἑπταεὶς ἑπταεὶς.
 87. E. 59. 4. πύρινος. J. 44. πύ-
 ρινος ὕδωρ. Del. 25. πύ-
 ρινος ὕδωρ. A. 41. πύρινος.
 E. 7. 3.
 Πύρινος. E. 60. 4.
 Πύρινος. Del. 105.
 Πύρινος. D. 172.
 Πύρινος. E. 1. 1.
 Πύρινος. F. 50. 1.
 Πύρινος. D. 201. C. 28. F. 103. 4.
 Πύρινος. Del. 273.
 Πύρινος. C. 92.
 Πύρινος. J. 86. 2. 133. 2.
 Πύρινος. D. 235. Del. 192.
 Πύρινος. E. 24. 3.
 Πύρινος. Del. 92.
 Πύρινος. J. 89.
 Πύρινος. A. 61.
 Πύρινος. A. 50.
 Πύρινος. F. 94. 4. ἑπταεὶς. D. 232.
 E. 19. 3. F. 113. 3. ἑπταεὶς.
 F. 94. 1.
 Πύρινος. Del. 321. E. 1. 9.
 Πύρινος. F. 175. ἑπταεὶς ἑπταεὶς. Del.
 207. ἑπταεὶς. D. 166.
 Πύρινος. Del. 263.
 Πύρινος. D. 132. E. 43. 2.
 Πύρινος. E. 1. 12.
 Πύρινος. Del. 306.
 D. 243. πύρινος αἶμα. C.
 40. πύρινος ταῦτα. J. 53.
 Πύρινος. I. P. 32. E. 52. 6.
 Πύρινος. Del. 290. 819.
 Πύρινος. μύρινος λόγος. E. 59. 2.
 Πύρινος. E. 1. 4.
 Πύρινος. E. 14. 4.
 Πύρινος. E. 45. 2. 50. 8.
 Πύρινος. A. 82. πύρινος Διόντος τοῦ
 ἑπταεὶς. E. 9. 3. τὸ ἑπταεὶς
 πύρινος ψυχῆς. E. 43. 1.
 Πύρινος. A. 215.
 Πύρινος. F. 302. 2.

INDEX, GRAECUS.

Πολ. J. 38.

Ποῖ Del. 117.

Ποιῦν ποιησῖς δαΐτας. C. 65.
ποιήσας. E. 63. 5. ποιήσας
πίττωχ. Del. 115. ἐποίησας
ἡγεμόνη. D. 226. κύκλον. Del.
301. ἄλσθ. Del. C. 26.

Ποιητής. E. 9. 1.

Ποικίλαι ὄραι. A. 82.

Ποιμὴν. E. 23. 4.

Ποιμνικός. F. 125. 1.

Ποήμενος. C. 87.

Ποῦς. E. 36. 2. ποῖν. D. 116.
184. Del. 29. F. 182. ποῖον.
D. 183. L. P. 124.

Πόκα. L. P. 5. 57.

Πόλαι. F. 104. 4.

Πολεμοῖος ἔπθ. C. 110.

Πόλεμος. D. 237. F. 231.

Πολίς φίλ. E. 22. 6. πολίς.
A. 14. πολίαι. C. 97.

Πολύχ. Παῖδας. L. P. 53.

Πόλις. D. 184. C. 43. E. 16. 3.
πόλι. C. 129. πόλει. A. 94.
πόλει. A. 77. πόλιν. A. 65.
D. 18. 122. L. P. 141. C.
35. 135. F. 186. πόλιν. Del.
100. 178. 279. πόλιν. D. 187.
F. 21. πόλιν. D. 20. πόλιν.
σι. A. 56. Del. 68. C. 19.
πόλιν. A. 55. D. 36.

Πολίχη. Del. 41.

Πολλάκις. Del. 41. 119. L. P.
22. 65. C. 96. E. 46. 3. F.
120. 2. 148. 150. 201.

Πολύβωμος γῆ. Del. 266. 316.

Πολυδικής. F. 71. 4.

Πολύθεος τοκοῦσιν κῆς. C. 48.

Πολυκτίαν. Ἀπόλλων. A. 35.

Πολύλιτ. Κρητῆς. A. 80. Ἀγε-
ρῆ. Del. 316.

Πολύμοθος Κρητῆς. E. 17. 1.

Πολύξ. C. 78.

Πολύπολις Χιτών. D. 225. γῆ.
Del. 266.

Πόλις. F. 115. 1. 2. πολλή. D.
138. πολλή. L. P. 74. πολλή.

Del. 218. 285. L. P. 9. E.
14. 3. πολλόν. J. 27. πολλή.
Del. 14. E. 20. 2. 67. 4.
πολλόν. A. 109. Del. 77. 158.
πολλοί. A. 69. 70. 78. F. 102.
1. πολλή. Del. 28. πολλή. J.
24. A. 108. D. 123. Del. 153.
187. 266. L. P. 68. 120. 125.
E. 3. 2. F. 120. 2. πολλή.
E. 42. 4. πολλή. E. 30. 2.
63. 6. πολλή. J. 22. 23. D.
27. 36. L. P. 92. πολλή. D.
42. πολλή. E. 4. 2. πολλή.
A. 96. πολλή. C. 127. πολλή.
J. 64. D. 183.

Πολύτις Μεγάλης. J. 26.

Πολύτροφος Δαμάτης. C. 2. 120.

Πολύφωμος. E. 49. 1.

Πολυχρόνιον νόμα βίον. L. P.
128. πολυχρόνιον. D. 132.

Πολυχρόνιος αἶμα. Del. 282.

Πολύχρονος Ἀπόλλων. A. 34.

Πολυμυρία. D. 7.

Πονεῖσαι περί τι. D. 158.

Πονεῖς. C. 66. E. 28. 3. 49. 5.

Πόν. E. 6. 1. 13. 1. F. 274.

Πόν. A. 18. 106. D. 195.
Del. 53. 225. 248.

Πορμῆς. F. 110. 1.

Πόρ. Del. 45. F. 104. 1.

Ποσειδών. D. 50. Del. 101. 271.
C. 98. D. 285. E. 66. 2.

Πόσις. E. 16. 4.

Πόσις. L. P. 107. 108.

Πόσις. D. 119.

Ποταμός. J. 19. A. 108. D. 44.
107. Del. 109. 131. 256. L.

P. 46. 64. C. 14. E. 46. 4.

Ποτῆ. D. 161. 190. 206. Del.

171. 303. L. P. 70. E. 6. 1.

22. 3. 42. 1. 55. 2. 56. 4. F.

47. 1. 71. 5.

Πότι. Del. 1.

Πότις. J. 7.

Ποτῆ. D. 103. Del. 210. 235.

L. P. 77. C. 39. 130. 134.

E. 55. 1. F. 114. 2.

T t 3

Ποτῆ.

INDEX GRÆCUS.

- Ποτιδύχου. D. 147.
 Ποτίεργ. D. 50.
 Πότης. Del. 88.
 Πότης. J. 28. D. 136. 210. 225.
 259. Del. 123. 226. 312. L.
 P. 55. 86. C. 10. 50. 60. E.
 35. 2.
 Ποτή. D. 167.
 Πῦ. A. 3. D. 113. 116. E. 2.
 3. 18. 3. 32. 2. 43. 6. F. 44.
 Πυλμαδμήτος Δαρμάτης. C. 2.
 120.
 Πυλμαδμήτος Χιτάτης. D. 225.
 Πυλός. Del. 13. E. 65. 1. πυλόν.
 J. 31. 38. A. 70. D. 55. 163.
 L. P. 56. F. 103. 1. 121. 2.
 Πῦς. ποδῖς. D. 151. ποδῖ. A. 3.
 107. Del. 306. ποδῖ. E. 22.
 1. ποδῖς. Del. 114. 192. C.
 10. ποδῖν. Del. 54. ποδῖν. J.
 27. E. 5. 6. ποδῖσιν. D. 246.
 ποδῖς. Del. 103. L. P. 127.
 C. 126. E. 37. 1. 68. 4.
 Πῦς. F. 194.
 Πῦς. L. P. 91. πῦς. κα-
 λῶ πῦς. E. 9. 1.
 Πῦς. C. 20. 40. πῦς. L.
 P. 9.
 Πῦς. D. 239. Del. 210. 322.
 Πῦς. E. 66. 5. F. 25. 1.
 Πῦς. J. 35.
 Πῦς. F. 131. 1.
 Πῦς. D. 52. 196.
 Πῦς. D. 144. Del. 321. L. P.
 6. 114. E. 30. 5. F. 103. 5.
 Πῦς. J. 86. D. 147. E. 58. 1.
 F. 86. 1. πῦς. A. 95. πῦς.
 D. 72.
 Πῦς. E. 1. 5.
 Πῦς. D. 178.
 Πῦς. E. 7. 4.
 Πῦς. F. 125. 1. πῦς.
 Del. 218.
 Πῦς. Del. 134.
 Πῦς. E. 25. 2.
 Πῦς. D. 233.
 Πῦς. D. 258.
 Πῦς. D. 154. 155. L. P. 92.
 Πῦς. F. 87. 3. 133.
 Πῦς. D. 142.
 Πῦς. F. 220.
 Πῦς. E. 27. 1. F. 1. 182.
 Πῦς. E. 44. 2.
 Πῦς. E. 38. 2.
 Πῦς. Del. 280. E. 34. 2. 49.
 7. 56. 3.
 Πῦς. Del. 239.
 Πῦς. D. 5.
 Πῦς. L. P. 96. πῦς.
 D. 80.
 Πῦς. Del. 47.
 Πῦς. J. 46.
 Πῦς. E. 42. 4.
 Πῦς. Del. 216.
 Πῦς. L. P. 69.
 Πῦς. Del. 95.
 Πῦς. J. 58.
 Πῦς. E. 5. 4.
 Πῦς. E. 65. 4.
 Πῦς. C. 74. F. 26.
 Πῦς. J. 52. D. 240.
 Πῦς. Del. 35.
 Πῦς. C. 129.
 Πῦς. L. P. 27.
 Πῦς. A. 41.
 Πῦς. D. 104.
 Πῦς. D. 228.
 Πῦς. F. 119. 1. πῦς. Del.
 6. πῦς. D. 23. 113. 120.
 Del. 298. L. P. 105. E. 5.
 2. 70. 6. πῦς. Del. 283.
 πῦς. D. 212. Del. 291.
 πῦς. A. 58. 64. D. 241.
 πῦς. F. 145. 3. πῦς.
 Del. 16. πῦς. Del. 22.
 149. πῦς. J. 36. A. 72.
 98. Del. 30. 285.
 Πῦς. D. 120. C. 28.
 Πῦς. Del. 234. E. 49. 8.
 Πῦς. L. P. 124.
 Πῦς. F. 87. 1.
 Πῦς. D. 191.
 Πῦς. E. 11. 3.
 Πῦς. Del. 188.

INDEX GRÆCUS.

Πτολίμαχος. J. 73.
 Πτολίεθρον. J. 39. 81. D. 33. 34.
 Πτόλις. J. 87. D. 261. F. 110. 1.
 Πτύμν. C. 6.
 Πτῶμα. E. 66. 5.
 Πτωχός. F. 360.
 Πυθάγωγος. F. 128. 2.
 Πυθών. A. 35. 100. D. 250. Del.
 90.
 Πυκνός γάπαις τέπθ. A. 89.
 Πυλάδης. E. 63. 6.
 Πυλαία Δημάτης. E. 41. 1.
 Πύλη. A. 6. D. 147.
 Πυπθάνομαι. E. 11. 1. F. 219.
 Πύρ. A. 83. Del. 141. 186. 201.
 F. 21. 3. 26. 5. 46. 2. 67. 1.
 Πυράγρος. Del. 144.
 Πύργθ. D. 33. Del. 33.
 Πυρίμενηθ. λίσθ. Del. 145.
 Πυρίπτοθ. F. 346.
 Πυρίσις. F. 47. 2.
 Πώς. J. 4. C. 10. E. 9. 4. 11. 2.
 59. 4.

P,

Ράπθθ. F. 138. 1.
 Ραθάμοιγξ. L. P. 11.
 Ραισηρ. D. 59.
 Ραμινσις Έλση. D. 232.
 Ράμφθ. F. 204.
 Ράα. A. 31. D. 250.
 Ράιθρον. Del. 135. 207.
 Ράξιν ίερά. D. 200. έσλλ. E. 5.
 12. F. 316. έρεξας τ/ κῆρον. L.
 P. 85. ρέξον. Del. 203. ρέξιατ.
 D. 156. ρέξαι. F. 137. 2. ρέ-
 ξας. F. 174. ρέξω άποθύμια,
 Del. 245. Δυνθ. E. 28. 2.
 Ρήα. J. 10. 13. 21. 28.
 Ρήα. A. 50. D. 140. Del. 126.
 Ρήιν καλθ. L. P. 71. καταχρηθ,
 Del. 45. F. 12. ίουε ιδρως α/φ
 χρως. Del. 211. λίμνη χρυσθ.
 Del. 261. ράσσονται Τιτήεις άφ'
 ίσπῆς. Del. 175.
 Ρήγισ. F. 202.

Ρήση. E. 29. 4.
 Ρήσσολθ επὲ πλῆγμαί. Del. 322.
 Ρίξη ποδῶν. Del. 54.
 Ρίξιν πρηνιῶδον. Del. 35.
 Ρίξῶχθ. F. 285.
 Ρίονθ. F. 49. 1.
 Ρισαίης. F. 215.
 Ρισθ. Del. 25.
 Ρση. Del. 129.
 Ρόλθ. E. 53. 2.
 Ροδθ. L. P. 28.
 Ροίεθ. D. 221.
 Ροθ. J. 16. Del. 133. 159. 206
 L. P. 77.
 Ρουφνη. J. 84.
 Ρουχ. L. P. 112.
 Ρυσμός. E. 45. 6.

Σ,

Σακίσπαλθ. άνηρ. J. 71.
 Σακθ. D. 53. 241. Del. 147.
 L. P. 44.
 Σάμμα. E. 18. 4.
 Σάμμερον. L. P. 45. 47.
 Σάμμεθ. E. 6. 1. 17. 2. 52. 4.
 Σαμρόραξ θης. E. 51. 3.
 Σάμθ. Del. 49.
 Σάνης. F. 105. 2.
 Σαίον. Del. 22.
 Σάραπης. E. 39. 3.
 Σάρεθης. D. 246.
 Σαρδῶν. Del. 21.
 Σάρον. Del. 225.
 Σαρωνίς. J. 22.
 Σαρωνιῆς κόλπθ. Del. 42.
 Σαυτθ. E. 1. 12. 16.
 Σαφῶς. E. 30. 6.
 Σάω. L. P. 142. C. 135. E. 35.
 2. έσάωσιν. D. 197.
 Σάων. E. 10. 1.
 Σαυτῆς. Del. 166.
 Σέδας. F. 299.
 Σειδίζομαι. Del. 247.
 Σειμλθ. A. 1. Del. 82. 142.
 Σείσολθ. D. 98. σιαυτο. C. 34.
 Σιλήνη. E. 40. 2.

INDEX GRAECUS.

- Σάλας. E. 67. 3.
 Σαλαμίην. E. 5. 2.
 Σάρα. D. 131. E. 22. I. 37. I.
 64. I.
 Σαρμίζον. D. 219.
 Σαρματίην. D. 97.
 Σαρμαίρον. Del. 116.
 Σάρα. L. P. 28.
 Σάρα. D. 60. F. 305.
 Σάρα. F. 217.
 Σακκός. D. 57.
 Σακκός. F. 102. 2. 146. 3.
 Σακκαίω. E. 30. 4.
 Σακκός. E. 52. I.
 Σακκός. L. P. 19.
 Σά οὐκ οὐκ. A. 134.
 Σά. A. 92.
 Σά. F. 173.
 Σαπυλὴ κίθαρις. A. 12. Ἀσπίς.
 Del. 302.
 Σακκός. F. 181.
 Σακκίον. D. 100.
 Σακκίον. F. 105. I.
 Σακκίον. C. 7. σακκίον. E.
 69. 4.
 Σακκίον. F. 281.
 Σακκίον. J. 31.
 Σακκίον ἰσταν ἄσπας. E. 50. 4.
 Σακκίον. E. 1. 7.
 Σακκός. E. 9. 4.
 Σακκός Λαβύρινθος. Del. 311.
 σακκίαι δ' αἱ. J. 83.
 Σακκός. F. 71. 7.
 Σακκίον. Del. 59. 126.
 Σακκός. Del. 66.
 Σακκός. F. 108. 3. 170.
 Σακκός. E. 4. I. 14. 3.
 Σακκίον. D. 174. 256.
 Σακκίον. F. 184.
 Σακκίον. F. 142. I.
 Σακκίον. Del. 136.
 Σακκίον πλάκκον. L. P. 32.
 Σακκός. E. 28. I.
 Σακκίον. E. 5. 12.
 Σακκός. E. 29. 3.
 Σακκίον. J. 69. σ. J. 67. Del. 219.
 σα. Del. 219. σ. Del. 123.
- Σακκίον. Del. 47.
 Σακκίον. L. P. 4.
 Σακκίον. E. 8. 4. 49. 4.
 Σακκός αἰσός. E. 50. 4. F. 70. 2.
 Σακκός. D. 19.
 Σακκίον. A. 72. 74.
 Σακκίον. Del. 274.
 Σακκίον. J. 33. Del. 6.
 Σακκίον. F. 83.
 Σακκός. Del. 65.
 Σακκίον. F. 207.
 Σακκίον. Del. 60. 158.
 Σακκίον. Del. 243.
 Σακκίον. D. 69. E. 46. 2.
 Σακκίον. J. 1. E. 73. 4.
 Σακκίον. F. 197.
 Σακκίον. F. 59.
 Σακκίον. F. 94. 3.
 Σακκίον. E. 25. I.
 Σακκίον. D. 130. C. 137.
 Σακκίον. C. 55.
 Σακκίον. F. 122. I.
 Σακκίον. Del. 44.
 Σακκίον. Del. 153.
 Σακκίον. Del. 320.
 Σακκίον. C. 45.
 Σακκίον. C. 95. E. 18. 2.
 Σακκίον. D. 78.
 Σακκίον. D. 68.
 Σακκίον. Del. 307. F. 106. 2.
 Σακκίον. E. 71. I.
 Σακκίον. E. 7. I. F. 103. 5.
 Σακκίον. D. 200.
 Σακκίον. D. 76. L. P. 88. E.
 45. 2.
 Σακκίον. E. 7. I. 16. 3.
 Σακκίον. A. 23.
 Σακκίον. D. 75. ἔκ. Del.
 24.
 Σακκίον. E. 33. 3.
 Σακκίον. L. P. 12. C. 6. E. 45.
 4. F. 110. 3.
 Σακκίον. D. 56.
 Σακκίον. D. 252.
 Σακκίον. C. 68.
 Σακκίον. E. 1. 10. F.
 129. 2. ἔκ. E. 43. 6.

INDEX GRAECUS.

Στρατών. E. 50. 10.
 Στροφέ. Del. 76.
 Στρομήνη. Del. 26.
 Στυγρός. E. 72. 1.
 Στυξ. J. 36.
 Σύν. J. 9. 29. 48. 70. 73. E. 56.
 4. 65. 1. 77. 6. F. 146. 2.
 227. σὺ. C. 100. σίω. J. 54.
 D. 139. Del. 321. σῶ. J. 8.
 A. 80. Del. 119. 129. 227.
 σίβη. D. 172. τῖν. L. P. 126.
 σοί. E. 72. 3. F. 162. 229. τῖν.
 L. P. 37. τὶν. D. 90. C. 26.
 E. 85. 1. 36. 1. F. 278. σί.
 J. 6. 7. 10. 15. 33. 43. 46.
 47. 66. A. 103. F. 315. ὕμνων.
 E. 4. 2. 78. 3. ὕμν. F. 107.
 7. ὕμνων. E. 14. 5. ὕμνας. F.
 71. 4.

Συγγαλὴν καί:σ οἶον. E. 37. 2.
 Συγγαλῶ. E. 29. 4.
 Συλλέγεσθαι. D. 234.
 Σύμβολον. F. 103. 3. 122. 2.
 Συμβουλίου. E. 1. 6.
 Συμμάχια. F. 134. 2.
 Συμμίσην θαλάττη. E. 19. 6.
 Συμφέρει. E. 5. 6.
 Σύν. Del. 64. 309. L. P. 139.
 E. 57. 2. F. 66. 2. 210. 216.
 Συναγίρειν. F. 323.
 Συναίν. F. 27.
 Συναπτάσθαι τι. A. 100. D. 161.
 Συναπτεσθαι. F. 70. 4.
 Συναρπάζειν. E. 32. 5. 47. 3.
 Σύνδρομον. L. P. 110.
 Σύνδρομον. F. 67. 3.
 Συναπτεσθαι. D. 223.
 Συναπτεσθαι. E. 17. 3.
 Συναρπάζειν. A. 60.
 Συναρπάζειν. C. 72.
 Συναρπάζειν. B. 1. 14.
 Συναρπάζειν. E. 12. 1.
 Συναρπάζειν. D. 216. E. 36. 1.
 Σύντομος. D. 243. L. P. 14.
 Σύντομος. A. 109.
 Σύν. D. 156.
 Σύν. F. 49. 2.

Σφί. D. 80. 197. Del. 15. σφί. D.
 D. 62. 122. σφί. F. 284.
 σφί. J. 80. σφί. A. 87. D.
 223. E. 13. 3. σφί. D. 125.
 213. F. 183. σφί. J. 84. D.
 163. E. 50. 5.
 Σφί. D. 229. Del. 233.
 Σφί. D. 195.
 Σφί. F. 39.
 Σφί. D. 124. L. P. 78. G.
 69. E. 32. 2.
 Σφί. D. 201.
 Σφί. Del. 150. 151. E. 51.
 4.
 Σφί. E. 18. 2.
 Σφί. E. 44. 4.

Σ.

Τάλας. D. 62.
 Τάλας. F. 312.
 Τάλας. E. 32. 1. τάλας. Del.
 Del. 88. ταλας. E. 26. 5.
 Τάλας. F. 210.
 Τάλας. L. P. 112.
 Τάλας. D. 27.
 Τάλας. A. 79. D. 102. 150. F.
 119. 1. 176.
 Τάλας. ταλας. D. 174.
 Τάλας. J. 8. E. 7. 3. 4. 12. 1.
 62. 2. 68. 2. 71. 1.
 Τάλας. Del. 37.
 Τάλας. E. 63. 5.
 Τάλας. J. 56. D. 158.
 Del. 95. ταλας. Del. 114.
 Τάλας. ταλας. Del.
 237. ταλας. Del. 319.
 Τάλας. C. 4. F. 41. 2. 70. 3.
 Τάλας. D. 174. C. 19. ταλας.
 ταλας. A. 87.
 Τάλας. F. 105. 1.
 Τάλας. C. 132. ταλας.
 E. 5. 4.
 Τάλας. L. P. 59. 75.
 Τάλας. Del. 176.
 Τάλας. D. 22. Del.
 211. ταλας. Del. 61.

INDEX. GRAECUS.

- Τάχωνος.** F. 283.
Τάχϙ. A. 15. 67. Del. 25. E.
 24. 2.
Ταυκαίριχ τινί J. 85. A. 35.
Τάων. Del. 96. 111. L. P. 87. 98.
 C. 47. 48. E. 42. 5. F. 311.
Τέαϙ. D. 31.
Τεκταίειαχ. J. 9.
Τελίδων. A. 50. L. P. 67.
Τέλιος Φραζίαχ. J. 57. F. 145.
Τελιῦ γάμον. A. 14. τιλιῦ γάμον
 τισι. J. 87. D. 86. τιλιῶ κακία
 . περί τινος. D. 123. ἱερὸν. D. 239.
 F. 103. 2.
Τελιοφορας. C. 130.
Τελιοφορία. A. 78.
Τίλθϙ. L. P. 106. C. 78.
Τελφουσαία. F. 297.
Τελχῆς. Del. 31.
Τέμενον νιόν. D. 176. ὤλας. D.
 180. κρέα. D. 88. πυνάλας. D.
 . 116. F. 199.
Τέμενη. Del. 105.
Τεοντες. Del. 117.
Τέος. J. 17. 33. C. 99. E. 2. 1. 8. 2.
 τιν. J. 29. 80. E. 2. 5. 16. 3.
 . τινος. J. 92.
Τέρας. J. 69.
Τέριον. L. P. 128. E. 70. 4.
Τερπιν. F. 188.
Τερψι. E. 72. 4.
Τέσσαρες. C. 122. E. 55. 1.
Τέτρων τινά. D. 46. Del. 159.
Τετρακόσιοι σάκϙ. D. 53.
Τιτράγυϙ νιός. D. 176.
Τιτράυϙ. F. 154.
Τιτράιτης. A. 58.
Τιτράμι. E. 56. 2.
Τιτράνταλαι. E. 2. 4.
Τιτράτης. D. 131. C. 107. F.
 87. 2.
Τίτρωτον. D. 121.
Τιῦκρϙ. D. 231. F. 208.
Τίυχητης. J. 77.
Τιῦχϙ. J. 53. L. P. 8.
Τιῦχων. τιῦχης ποτηρὰ. E. 66. ἀπι-
 ζία. D. 66. κακόν. F. 222. ἀσφ.
- Del. 31. D. 83. τιῦχων δῆμα.
 C. 64. τιτόκοντο ποτιέρην. D.
 50. F. 145. I. 4.
Τιχῆαχ τῶν. D. 10.
Τίχη. A. 42. C. 22.
Τίχης. D. 44. Del. 17.
Τίχιαχ αἰλιθ ἱν. C. 93.
Τιλάδων. Del. 285.
Τίμϙ. D. 80. Del. 106. 147. F.
 106. 1.
Τιμόσθι. J. 21.
Τιμόστ. D. 175.
Τίωϙ. L. P. 110. C. 12. 117. τί-
 ια. L. P. 17. 68. τῶν. L. P. 74.
Τιῦγιτϙ. D. 188.
Τίω. F. 162. τίτω. A. 96.
Τίωμα. θάψουσ. F. 103. 3. θάψω
 μάντιν ἀσθῆμα. L. P. 121. θά-
 σι δὲ δῶμα δῆμα σγανόν. C. 55.
 θάψω σι πάλαι ἱερῆμα. J. 60. θάψω
 τελιοφορία. A. 78. ἱζών. E. 36. 2.
 αἰλιθ θιός. E. 51. 3. θάψω ὄνο-
 μα καὶ τίαν. E. 50. 12. θάψω ἐν
 πυρὶ ἀσθῆμα. E. 21. 3. ἱθῆμα
 τίαντι ἀλάν. L. P. 98. ἱθῆμα.
 L. P. 41. E. 39. 2. 40. 3. 59. 2.
 τίθι) διφρα. D. 135. ἱθῆμα ἱ-
 μούθρον. D. 210. θάψω. J. 68.
 θάψω αἰλιθ ἱθῆμα. C. 24. θά-
 κωντο. E. 50. 6. ἱθῆμα. F. 71. 5.
 ἱθῆμα ὄνομα. Del. 52. θάψω. F.
 51. 4. θάψω. F. 93. 3. θάψω
 χῆμας ἐπὶ φάσι. D. 71.
Τίθηαχ ὄπα. E. 50. 7.
Τίθη. Del. 10.
Τίτω. D. 128. Del. 243. τίτῶ
 ἱον. E. 5. 10. τίτωμα. D. 39.
 Del. 241. ἱπῆμα. L. P. 134. τί-
 κιν. J. 10. τίς. J. 29. τίκας.
 Del. 163. τακῶ. Del. 58. τῶ.
 κῶν. F. 118. 1. τακῶμα. D. 70.
 C. 119. τακῶχ. Del. 111.
Τίμων. A. 29.
Τίμωνεχϙ. E. 11. 1.
Τιμόστω Ἡρη. Del. 218.
Τίμιϙ τινί. L. P. 130.
Τιμιόμηϙ. E. 41. 3.

INDEX GRÆCUM

- Τιμάριος**⊙. E. 16. 2.
Τιμοσύη. E. 16. 1.
Τίμων. E. 3. 1. 4. 1.
Τίσις. Del. 88. E. 72. 1.
Τιμήσι⊙. D. 146.
Τίς. A. 9. Del. 164. 165. 171.
 191. C. 23. 38. 85. 86. F. 42.
 104. 3. 272. 2. 284. **τις**. E.
 69. 4. **τι**. J. 12. Del. 189. E.
 57. 4. F. 273. 291. **τις**. D. 264.
 L. P. 101. E. 43. 3.
Τίς. J. 62. 92. 93. Del. 316. C. 42.
 E. 15. 1. 16. 1. 44. 5. 62. 5.
 72. 2. **τι**. J. 1. **τις**⊙. E. 44. 1.
 τις. E. 48. 2. **τις**. D. 184.
Τιτραίνων. D. 244.
Τιτῆς. Del. 174.
Τιτῆς Τηθός. Del. 17.
Τιτυοκλίου⊙ **Ἀρτίμις**. D. 116.
Τίτω. F. 206.
Τλήμι. E. 21. 4. **τλήσεσθαι**. Del.
 129.
Τλήμων. Del. 202. **τλ**⊙. E. 65. 4.
Τμάριον **ἐρ**⊙. C. 52.
Τμάγω. **ἐτμάγη**. F. 309.
Τμάλ⊙. F. 93.
Τόβιν. D. 114.
Τόβι. J. 32.
Τολ. E. 57. 3. F. 136. 1.
Το⊙. D. 146. Del. 27. 140. 265.
 τοῖη. Del. 216. **τοῖα**. Del. 108.
 C. 98.
Τοῖσδε. E. 33. 5. **τοῖςδε**. Del. 268.
Τοῦτ⊙. D. 29. L. P. 86.
Τοῖχ⊙. A. 63. E. 46. 4. F. 70. 2.
Τοκῆς κύων. D. 89.
Τοκῆς. C. 48. F. 11. 2.
Τομάς. Del. 94. F. 78.
Τοξότης. F. 130. 2.
Τόξων. A. 19. 44. 99. D. 2. 8. 9.
 81. 119. 140. 212. 258. Del. 96.
 E. 39. 1. 73. 2. F. 130. 1.
Τοξότης. D. 223.
Τοπήα. Del. 315.
Τόργ⊙. F. 204.
Τοράτον **ἐπ**⊙. F. 314.
Το⊙. Del. 147. **τοσων**. A. 42.
 C. 69. **τόσων**. J. 64. A. 81. 94.
 Del. 196. C. 66. 71. F. 101. 1.
Τοσάνα. C. 14.
Τοσσόνδν. Del. 246. 270.
Τότε. J. 35. D. 47. 202. Del. 83.
 207. 260. 293. 307. C. 115.
 F. 67. 1. 87. 1. 105. 3.
Τέν. F. 87. 2.
Τητόκι. J. 44. L. P. 115. C. 33.
Τεφρα. Del. 39. 40. F. 206.
Τραγικός Διάκονος⊙. E. 52. 4.
Τραγωδός. F. 84.
Τράπιζα. C. 105.
Τραῦμα. E. 49. 10.
Τράχληον. F. 98.
Τρις. D. 91. **τρις**. E. 55. 1.
Τρίμων. Del. 137. **τρία**. C. 111.
Τριπυν πόδας ἐπὶ τόπων. Del. 103.
Τρίφιν. F. 77. 1. **ἐτρίφιν** **ἰσπυς**.
 A. 48. C. 109. **ἐτραφίς** **καλα**.
 J. 55. **τετραφ**⊙. F. 228.
Τρηνης. F. 314.
Τρηχὺς. F. 108. 3.
Τρίδαχ. L. P. 25. F. 282.
Τριγλῶχον ἄσρ. Del. 31.
Τριτής. E. 69. 1.
Τριάτης⊙ **κύρη**. D. 72.
Τρίκοντα. F. 67. 2.
Τρίλις⊙ **θία**. C. 139.
Τριτακρίη. D. 57.
Τριτάμια. F. 57.
Τριόδ⊙. C. 115. E. 1. 10.
Τρίπαγ. C. 24. 80. 82. 97. 112.
Τροπῖδαι. C. 32.
Τρίπ⊙. C. 31.
Τριπίτηλον. D. 165. F. 334.
Τριποδῆ⊙ **ἐλῆ**. Del. 90.
Τρίπυς. Del. 146. 182.
Τρίπληρ. F. 151.
Τριπόλαμος⊙. C. 22.
Τρίς. D. 33. 34. C. 13. 15. 16.
 F. 189.
Τρισμάκαρ. F. 111. 2.
Τρίτ⊙. D. 121. C. 99. E. 45. 3.
 F. 109. 4. **τρίτατ**⊙. A. 73.
 F. 139. 1.
Τρίτων. F. 13.

INDEX GRAECUS;

- Ὑμνῶν. E. 72. 5.
 Ὑμνῶν. F. 38. 1.
 Ὑμνῶν. Del. 41. F. 66. 1.
 Ὑμνῶν καὶ αἶμα. E. 70. 3.
 Ὑμνῶν. E. 7. 2. 29. 1.
 Ὑμνῶν. Del. 97.
 Ὑμνῶν καὶ λίαν. Del. 261.
 Ὑμνῶν. F. 19. 1.
 Ὑμνῶν. τιμωρῶν. E. 70. 1.
 Ὑμνῶν. ἀχρεῖας τῶν γυν. D. 133.
 Ὑμνῶν. D. 208. E. 19. 4. 68. 4. 70. 3.
 Ὑμνῶν. E. 60. 3.
 Ὑμνῶν. D. 124.
 Ὑμνῶν. ἔνθου αὐτὸν ἀπο. C. 86. ἀποτὶ ἀποτὶ δόματ.
 Del. 136. τιμωρῶν. D. 61.
 Ὑμνῶν. F. 283.
 Ὑμνῶν. D. 30. 64. Del. 236.
 Ὑμνῶν. L. P. 109.
 Ὑμνῶν. ὅρ. Αἰτῶν. Del. 141.
 Ὑμνῶν. E. 49. 2.
 Ὑμνῶν. Del. 1. F. 27.
- Υ,
- Ὑμνῶν. D. 252.
 Ὑμνῶν. ἰάν. J. 22.
 Ὑμνῶν. F. 42.
 Ὑμνῶν. F. 295.
 Ὑμνῶν. F. 347.
 Ὑμνῶν. J. 76.
 Ὑμνῶν. L. P. 45.
 Ὑμνῶν. J. 16. 21. 40. A. 109. 110. D. 167. Del. 14. 22. 46. 48. 111. 191. L. P. 49. C. 29. E. 69. 3. F. 13. 290. 298.
 Ὑμνῶν. D. 126. Del. 58. 310. L. P. 115. C. 80. E. 11. 3. F. 171.
 Ὑμνῶν. E. 13. 4. 50. 10.
 Ὑμνῶν. J. 41.
 Ὑμνῶν. F. 72.
 Ὑμνῶν. D. 221.
- Ὑμνῶν. D. 41.
 Ὑμνῶν. F. 362.
 Ὑμνῶν. F. 77. 2.
 Ὑμνῶν. Del. 296. E. 1. 6. Ὑμνῶν. E. 72. 6.
 Ὑμνῶν. F. 295.
 Ὑμνῶν. Del. 204. 227.
 Ὑμνῶν. D. 2.
 Ὑμνῶν. Del. 304. Ὑμνῶν. Del. 242.
 Ὑμνῶν. Del. 25.
 Ὑμνῶν. ὅρ. L. P. 14.
 Ὑμνῶν. ὅρ. A. 53.
 Ὑμνῶν. Del. 196. Ὑμνῶν. Del. 166. Ὑμνῶν. Del. 126.
 Ὑμνῶν. F. 272.
 Ὑμνῶν. ὅρ. J. 68.
 Ὑμνῶν. J. 26. D. 59. 107. E. 57. 3.
 Ὑμνῶν. C. 23.
 Ὑμνῶν. F. 187.
 Ὑμνῶν. E. 70. 3.
 Ὑμνῶν. E. 43. 4.
 Ὑμνῶν. Del. 234. E. 10. 1. 17. 4. 65. 8. 69. 6.
 Ὑμνῶν. J. 27. 28. 74. 83. D. 21. 52. 159. 162. 176. 191. 192. 239. Del. 144. 158. 166. 202. 210. 228. 232. 321. L. P. 9. C. 39. 63. 192. E. 1. 9. 12. 2. 14. 1. 2. 23. 3. 46. 2. 48. 3. F. 146. 2.
 Ὑμνῶν. A. 63.
 Ὑμνῶν. C. 51. 52.
 Ὑμνῶν. D. 54.
 Ὑμνῶν. Del. 231. L. P. 118.
 Ὑμνῶν. Del. 79.
 Ὑμνῶν. Del. 86.
 Ὑμνῶν. D. 166.
 Ὑμνῶν. C. 108.
 Ὑμνῶν. Del. 62.
 Ὑμνῶν. E. 61. 2.
 Ὑμνῶν. Del. 55. F. 71. 4.
 Ὑμνῶν. E. 46. 4.
 Ὑμνῶν. F. 172.
 Ὑμνῶν. Del. 80.
 Ὑμνῶν. E. 1. 2.
- Ὑμνῶν

INDEX GRAECUS.

ἤτροτον. Del. 190. 254. L. P. 126.
C. 65. E. 27. 1. 57. 4. F. 112.
1. ὑπατοῦ. D. 109. Del. 172.
F. 43. ὑπάτιον. A. 79.

ἤτριξ. D. 96.

ἤτραινον διμυλίσια. A. 57. ὑφαίσι.
Δαι. F. 138. 1.

ἤφίσημι. E. 1. 11.

ἤψης. A. 92. D. 208.

ἤψηλός Μίμνος. Del. 157. ὑψηλὴ
κορυφή. Del. 63. ὑψηλὸν ταῦχος.
E. 24. 2.

ἤψιχαρ. F. 19. 1.

ἤψιδι. Del. 136. C. 4.

ἤψιδι. J. 30.

Φ.

Φάγιον. C. 17. 109.

Φαίνεσθαι. A. 9.

Φαισφορη. D. 11.

Φαισφορ. Δία. D. 204.

Φαίδρ. E. 60. 4.

Φαίδρῳ χρόα. J. 32.

Φαίην τοί τι. J. 69. παντῆς. Del.

188. F. 145. 5.

Φάλαγγ. Del. 181.

Φάλαρις. F. 194.

Φάλλ. F. 176.

Φά. D. 53. 71. 117. 182. 211.

L. P. 92. C. 83. E. 4. 1.

Φάρ. F. 244.

Φάριτρα. A. 33. D. 8. 212. 247.

E. 39. 2.

Φάριμακον. E. 49. 4.

Φαρίν. F. 183.

Φάσγανον. D. 183.

Φατίζισθαι. J. 39.

Φατός. σπίζχισθαι ὁ φατός. Del.

60.

Φάυλ. F. 232.

Φέγγ. E. 59. 3. F. 113. 1.

Φαίδρῳ δρᾶξασθαι. E. 1. 13.

Φωνίος. Del. 71.

Φωαῖ. F. 117. 1. Φωαία. Del. 259.

Φίρδων βόας, φέρων. C. 137. 138.

Φίρταται αἰζῶν. J. 70.

Φίμα. Del. 117. Φίμα πίδα τοῦ

σῆμα. E. 22. 1. 37. 1. Φίμα

μαρμαρά. D. 130. κίλευσθαι

πύλας. E. 30. 2. F. 37. 2. Φέ

ροντι λίαν. E. 127. Φέρε ἀγροῦ

C. 136. μῦλα. C. 137. Φέρε

Del. 195. Φέρε. D. 151. Φέ

ρησθαι. D. 144. Φέροντι. D. 106.

Φέρον. C. 10. Φέρον. F. 107. 1.

Φέροντα. J. 42. μύτα. D. 24.

73. 147. Del. 266. F. 175.

Φέροντα. L. P. 7. χίμα, Φέρον

C. 123. Φέρον ἀσπίς. L. P. 35.

πύλας ὡς ἀλλ. E. 18. 3. Φέρον

δοῦ αἰτίζεις. D. 31. Φέροντας

τὰ πρῶτα. Del. 4. L. P. 133.

Φέρον. F. 110. 1.

Φιόγιν χαρὸν. D. 266. Φιόγιντα τὰ

φῶν. E. 7. 4. Φιόγιντα γάρ

Διός. Del. 38. Φιόγιντα. E. 33.

5. Φιόγιν. D. 203. Del. 70.

72. 75. 95. 103. 105. E. 19. 5.

Φιόγιν. F. 143. 1. Φιόγιν. Del.

310. Φιόγιντα. D. 107. 127.

Φιόγιντα ἰζ. E. 36. 1.

Φιόγιν. D. 239.

Φιόγιν. E. 16. 3. Φιόγιν. E. 1. 11.

9. 2. 4. 31. 4. 58. 4. 60. 1.

Φιόγιν. J. 10. D. 210. F. 118. 1.

Φιόγιν. C. 53. Φιόγιν. E. 47. 2.

Φιόγιν. Del. 99. 249. F. 27. Φιόγιν.

L. P. 82. C. 54. Φιόγιν. D. 29. Φιόγιν.

C. 46. 5. Del. 153. 228. Φιόγιν.

E. 59. 3. Φιόγιν. J. 61. Φιόγιν.

L. P. 131.

Φιόγιν. F. 276.

Φιόγιντα. Del. 87. 265. E. 8. 4.

F. 87. 3.

Φιόγιν. Φιόγιντα ἀνέκω. E. 54. 3.

Φιόγιντα. C. 124.

Φιόγιντα. F. 50. 2.

Φιόγιν. F. 218.

Φιόγιντα Φιόγιντα. Del. 112.

Φιόγιντα. L. P. 14.

Φιόγιν. F. 337.

Φιόγιν. A. 105. 107.

Φιόγιν. A. 113.

Φιόγιν

INDEX GRÆCUS.

- Φιλῶ. Φιλῶ. L. P. 16. E. 56. 2.
 F. 52. 1. 102. 1. Φιλησιω. F.
 191. Φίλησιν. E. 40. 4. 44. 5.
 Φιλῶσαι. D. 211. Φίλας. D. 185.
 189. L. P. 58. πυφάσι. Del.
 270.
 Φιλαδῶ. A. 56.
 Φιλαπῆς. E. 35. 1.
 Φίλια. F. 199.
 Φίλιππος. E. 20. 1. 49. 3.
 Φιλομολπος Ἀσπία. Del. 197.
 Φιλοξενος Κέρνυρα. Del. 156.
 Φιλοξενίδης. E. 60. 4.
 Φιλοξωία. F. 41. 2.
 Φιλόπαις νόσος. E. 49. 6.
 Φίλας. D. 136. C. 117. φίλη γυνή.
 J. 29. Del. 27. τροφος. Del. 10.
 97. 226. E. 26. 2. 28. 2. φίλον.
 Del. 203. L. P. 93. E. 26. 2.
 63. 4. φίλι. Del. 213. Ζῶ. E.
 6. 4. 34. 3. F. 127. 1. φίλοι. J.
 69. καλτοι. D. 25. φίλαι δαίμο-
 νες. L. P. 86. Φιλώτης. F. 146. 3.
 φιλαίτηρος. Del. 58.
 Φιλοτιμος. C. 84.
 Φιλογη. J. 36.
 Φίτρον. F. 246.
 Φλοδός. F. 101. 1.
 Φλίξ. D. 116. E. 67. 4.
 Φοῖσθαι. Del. 159.
 Φόσος. Del. 139. 217. F. 229.
 Φοισάζειν ἄφρον ἀπὸ νόματος. L.
 P. 11.
 Φοῖσος. J. 78. A. 3. 13. 19. 30. 31.
 44. 45. 47. 55. 56. 57. 58. 64.
 65. 85. 96. D. 7. 146. Del. 5.
 8. 314. F. 187. 188.
 Φοιξ. A. 4. Del. 210. F. 94. 4.
 Φόισσα. Del. 19.
 Φατῶν. D. 193. L. P. 130. F.
 26.
 Φατίειν. F. 148.
 Φόνος. D. 224.
 Φορδαίον ἱεός. L. P. 50.
 Φοριῶν. A. 61. Φρε. Εωμὸς ἄνθια.
 A. 81. 110. D. 141. 164. 213.
 Del. 170. 186. 194. 284. 299.
 E. 50. 8. F. 101. 1.
 Φοροτός. F. 216.
 Φράζεσθαι τίλημα. J. 57. Φράζειν.
 μή σὺν ἰδῆς. L. P. 52.
 Φρίαρ. C. 16. E. 69. 1.
 Φραίσιον. F. 223.
 Φρυγιῶ. E. 68. 2.
 Φρύριον. Del. 177.
 Φρυγός. Del. 61.
 Φρυγοσώμδρος ἱππος. L. P. 2.
 Φρυγία. A. 23. D. 159. E. 54. 1.
 Φρύξ. L. P. 18.
 Φυγα. L. P. 89.
 Φυγας. F. 104. 3.
 Φυγαίχμα. F. 117. 2.
 Φύκος. Del. 199. 201.
 Φυλάσσειν πηλίσθηα. J. 81. πηθε-
 νην. D. 6. Del. 64. ἄπυλας.
 Del. 204. ἴσος εἰς ἄπο ἴσος. C.
 124. F. 51.
 Φυλῆς. F. 198.
 Φυλή. E. 11. 3. 50. 1.
 Φυλοδολεῖν. E. 45. 3.
 Φύλλον. Del. 85.
 Φύλον. Del. 184.
 Φύσα. D. 56.
 Φυσάδιον. L. P. 47.
 Φυταλῆς. L. P. 26.
 Φυτῶν. D. 156.
 Φωκεύς. E. 63. 3.
 Φάκη. Del. 242.
 Φωκίως. F. 209.
 Φωναν. L. P. 84. C. 57.
 Φῶρ. E. 45. 6.
 Φας. D. 79. C. 46. F. 67. 1.

K.

- Χάζισθαι. Del. 148. C. 54.
 Χαίειν. E. 52. 3. χαίεισα γυνή.
 A. 24.
 Χαίον. F. 125. 2.
 Χαίρων τμή. E. 36. 2. χαίρων.
 Del. 84. χαίρι. J. 91. 94. A.
 113. D. 225. 268. Del. 325.
 L. P. 140. 141. C. 2. 120.
 135. E. 24. 1. F. 120. 1.
 χαρ

INDEX GRAECUS.

- χαίρειν. E. 47. 6. χαίρειν. E.
 29. 3. χαίροι. Del. 326. χαί-
 ρων. Del. 150. E. 42. 6. χαί-
 ρι. D. 44. ἐχάρη. A. 85.
 Χαίτη. D. 76. Del. 81. 297. L.
 P. 31. C. 5.
 Χαλεπός λιμός. C. 67. χαλεπή
 γόσος. C. 104. ὄρη. D. 124.
 ὅδης. L. P. 81. θευροίη. E.
 32. 4. χαλεπὸν μῦκημα. Del.
 310. τραῦμα. E. 49. 10. χα-
 λεπὸν ὑποβλίπτειν. C. 51.
 Χαλίππας τοί. C. 71. χαλεπῶ. C.
 49.
 Χαλίππος. D. 112.
 Χαλινόφαγον γόμα. L. P. 12.
 Χάλκιος αἶψα. Del. 258. λῆσος.
 E. 66. 3.
 Χαλκίος. J. 76.
 Χαλκιδικός. Del. 46.
 Χαλκίση. Del. 161.
 Χαλκίς. F. 38. 1.
 Χαλκός. D. 60. L. P. 21. C.
 61. F. 306.
 Χαμάδος. C. 16.
 Χαμῶι. C. 3. E. 45. 4.
 Χανδόν. F. 109. 1.
 Χανθίας. E. 14. 1. 3.
 Χάριν λίστρον. L. P. 113. γ.
 Χαρικλῶ. L. P. 67.
 Χαρίζεσθαι τι. Del. 246. κιχα-
 ρισμένος τοί. L. P. 37.
 Χάρης. J. 37. L. P. 120. E. 5. 11.
 34. 7. 50. 10. χάριτες. E. 55.
 1. 4.
 Χάρις. E. 15. 2.
 Χαυτερίπτερος. J. 225.
 Χείμα. A. 83. C. 123.
 Χειμών. E. 51. 2.
 Χείρ. J. 66. 74. D. 27. 71. 201.
 Del. 77. 220. 323. C. 44. 63.
 97. 102. 132. F. 11. 3. 51.
 121. 2. 125. 2. 128. 1. 190.
 229. E. 34. 1. 42. 6.
 Χειρὸν βάλλει. C. 33.
 Χειρανίδει ἄραι. Del. 104.
 Χίλος. A. 16.
 Χίρσος. C. 59.
 Χιῶμα. J. 32. 37. Del. 110.
 Χιῶ πτεῦμα. E. 50. 8.
 Χι. F. 220.
 Χίρος. E. 16. 4. ὄρος. E. 21. 6.
 χῆμαι μῦνδραι. C. 106.
 χισίος. D. 228.
 Χθιζὸς ἄνθρωπος. A. 84. χθιζὸς βέση-
 κε. C. 77. χθιζόν. E. 15. 2.
 Χίλος. F. 89.
 Χίος. Del. 48. F. 115. 1.
 Χιτὼν. D. 11.
 Χιτῶν. J. 77. D. 225.
 Χιῶν. C. 92.
 Χλάνης. D. 150.
 Χιός. A. 37.
 Χόλος. Del. 259.
 Χαλῶσθαι. Del. 86. L. P. 79.
 Χορ. η. Del. 253.
 Χορηγῶν κύκλοι. E. 50. 9.
 Χορηγίς. Del. 306.
 Χορῆς. A. 8. 28. 30. 93. D. 3.
 170. 181. 242. 266. Del. 79.
 279. 301. 313. E. 50. 1. F.
 116. 1.
 Χοροαδής. F. 280.
 Χοροασίς. L. P. 66.
 Χρᾶσιμαι. J. 61. κιχηρμῖνος σπο-
 δῆ. Del. 69. νηπιῶ. E. 33. 3.
 χρῆσθαι θειπρόπια. L. P. 126.
 Χρῖος. Del. 319.
 Χρῖος. D. 100. E. 58. 1.
 Χρήμα. C. 112. E. 15. 4.
 Χρῆμα. L. P. 16. 26.
 Χρίσμαι. L. P. 30.
 Χροῖα. L. P. 28.
 Χρόνος. Del. 1. C. 12. F. 212.
 Χρός. J. 32. Del. 211. C. 54.
 Χρυσοπάληξ Ἀθῶνα. L. P. 43.
 Χρῶσιον λένον. J. 48. χρῶσιος δίφρος.
 D. 111. χρῶσιον Ἀτῶν. Del. 39.
 χρῶσιον τέξον. A. 99. ἰνδυτοί.
 A. 32. πῖλλον. A. 34. χαλι-
 νόν. D. 112. ἰδύλιον. Del. 228.
 ἕνος. Del. 262. αὔδης. Del.
 264. F. 37.
 χρῶσις. Del. 261. 263. L. P. 49.
 Χρῶσις.

INDEX GRAECUS.

ἄρως. J. 17.
 Χυτλὸν λύματα. J. 17.
 Χώνημα· χύσις· νεκρὸν τάφον. E. 62. 2.
 Χύσασαι. D. 31. 203. C. 42.
 Χορεύ. Del. 99.
 Χῶρι. F. 48. 2.
 Χορίς γίνεσθαι. L. P. 59.
 Ἐῶρος. J. 11. Del. 192. L. P.
 76. C. 30.

Ψ

Ψάμαθος. D. 253.
 Ψάμιν. D. 28.
 Ψύδισθαι. J. 7. C. 84. F. 276.
 Ψυδπάτωρ. C. 99.
 Ψυδός. E. 14. 4.
 Ψύτης. J. 8. E. 72. 2.
 Ψυχὴν κεννάδας. D. 163. F. 86. 3.
 Ψοφιῦν. F. 156.
 Ψυδός. F. 184.
 Ψοδυ. E. 11. 2. 19. 2. 24. 4.
 43. 1. 67. 3.

Ω

Ωάριον. D. 265.
 Ωγγίγιος. J. 14. ὠγγίγι ἡσός.
 Del. 160.
 Ωδι. A. 64. 107. Del. 274. L.
 P. 100. 104. E. 30. 2. 51. 4.
 57. 2. 65. 1. F. 27. 105. 3:
 107. 3. 134. 1.
 Ωδύς. J. 29. Del. 61. 120:
 123. 254. E. 57. 2.
 Ωδύη. F. 175.
 Ωεον. E. 5. 10.
 Ωκα. D. 105.
 Ωκεανῆαι. D. 13. 62.
 Ωκεανός. D. 42. Del. 17. L. P. 10:
 Ωκύθεον τριπίτηλον. D. 165.
 Ωκὺς ὁ γῆς. A. 102. Ἰππος. Del.
 169. 320. ὠκιστος. F. 288. ὠκί-
 ται. D. 95.
 Ωλην. Del. 305.
 Ωλε. D. 180.
 Ωμος. D. 59. 212. 213. Del.
 209.
 Ωμοτόκαι ὠδύης. Del. 120. λίσαι-
 ναι. C. 53.
 Ωραι. A. 81. 87. L. P. 73.
 Ωρος. F. 150.
 Ως. Del. 7. C. 125. 126. 127:
 128. 133. E. 57. 3. 58. 1. F.
 47. 1. 76. 1. 77. 2. 87. 3:
 89. 128. 2. 135. 2. 212.
 Ωσαύτως. L. P. 136.
 Ωσπερ. D. 83. E. 5. 6.
 Ωσι. C. 29. E. 65. 2. F. 20:
 307.
 Ωτος. D. 264.
 Ωφιλι. E. 18. 1:

INDEX AUCTORUM;

Qui in notis emendantur vel illustrantur.

A.

Aelianus. 523.
Aeschylus. 28. 173. 195.
Alciphron. 489.
Ammonius. 435. 461. 520. 527.
 539.
Antilogia. 416. 489.
 — *MSta.* 485. 566.
Antigonus. 445. 446. 447. 448.
 450. 451. seqq.
Apollodorus. 112. 529.
Apollonius Rhodius. 20. III. 113.
 139. 149. 187. 395. 431. 569.
Apollonius Dysc. 569.
Aratus. 72.
Aristaenetus. 441.
Aristophanes. 430. 455. 461. 466.
 467. 469.
Atbenaeus. 121. 254. 467. 468.
 481. 512. 513. 533. 557.

C.

Chaeroboscus. 460.
Clemens Alexandrinus. 391. 464.
 499.

D.

Diogenes Laërt. 453.
Dionysius Periegeta. 13. 50. 61.
 121. 141. 150. 152. 161. 177.
 510. 576.
Draco Straton. 153.

E.

Empiricus. v. Sextus.
Etymologicum Magnum. 53. 101.
 134. 421. 427. 458. 494. 502.
Tom. I.

503. 505. 506. 507. 508. 509.
 515. 526. 528. 529. 530. 542.
 543. 554. 563. 577. 579. 582.
Etymologicum MS. Bib. Reg. 141.
Euphorion. 217. 534.
Euripides. 104.
Eusebius. 500. 561.
Eustathius. 368. 393. 457. 475.

G.

Galenus. 510.
Gellius. 493.
Grammaticus ineditus in Bibl.
Oxon. 432.
Gratianus. 110.

H.

Hephaestion. 427. 461. 500.
Herodianus. 425.
Herodotus. 15. 182. 239.
Hesiodus. 174. 176.
Hesychius. 52. 232. 343. 399.
 400. 409. 410. 421. 477. 499.
 502. 513. 524. 539. 552. 555.
 556. 557.
Homerus. 4. 8. 23. 26. 29. 32. 33.
 51. 53. 65. 73. 80. 102. 105.
 111. 112. 119. 122. 124. 125.
 136. 152. 151. 166. 172. 191.
 192. 210. 213. 224. 239. 246.
 248. 253. 419. 426. 431. 432.
 465.

L.

Lexicon MS. B. Reg. Par. 6.
Lucianus. 161. 421.

INDEX AUCTORUM.

M.

Manetbo. 169.
 Maximus. 127.
 Meleager. 300.

N.

Nicander. 19. 32. 125. 497.
 Nannus. 286.

O.

Olympiodorus. 434.
 Oppianus. 529.
 Orion Theb. 106. 574.
 Orpheus. 23. 54. 145.
 Ovidius. 487. 569. 580.

P.

Paullus Silentarius. 47.
 Pausanias. 439.
 Pindarus. 432. 488. 496.
 Plato. 256.
 Plutarchus. 430. 458. 475. 476.
 477. 578.
 Pollux. 392. 458. 482. 525.
 Psalm. xcl. 6. 220.

Q.

Quintilianus. 444.

R.

Reg. xviii. 220.

S.

Scholiasies Aeschyli. 521. 554.
 ——— Arati. 483.

Scholiasies Aristophanis. 555.
 ——— MS. Dionys. Per.
 576.

———— Euripidis. 564.
 ——— Nicandri 515. 573.
 ——— Pindari. 513. 533.
 548.

———— Sophoclis. 536.
 ——— Theocriti. 64. 469.
 508. 526. 558. 576.

Sextus Emp. 391.

Sophocles. 9. 44. 144. 210. 224.
 491.

Stephani Fragn. 424. 444.
 Stephanus. 71. 197. 217. 422. 423.
 436. 457. 532. 538. 544. 547.
 565.

Stobaeus. 420. 479. 483. 484. 493.
 Strabo. 281. 484.

Suidas. 19. 48. 134. 159. 182. 430.
 431. 433. 443. 499. 508. 510.
 513. 529. 540. 541. 546. 557.
 572. 580.

T.

Theocritus. 54. 73. 158. 473.
 193. 195. 211. 246. 250. 253.
 489.

Theognis. 203. 298.

Thucydides. 11. 26. 34.

Trypho. 579.

Tzetzes Lycoph. 438. 476. 515.
 516. 535.

V.

Varro. 527.

X.

Xenophon. 172.

INDEX VOCUM GRAECARUM,

Quae in notis illustrantur.

A.

Ἀσίαια. 498.
Ἀγαθὰ πάντα. 323.
Ἀγάλατοι. 53.
Ἀγισίλας. P. II. p. 12.
Ἀγλιώτις τάξις. 29.
Ἀγῆσανδρ. P. II. p. 12.
Ἀγροδίω. 425.
Ἀδροσίη. 552.
Ἀδολοχία. 276.
Ἀγορεα. 47. 69.
Ἀίγιον. 74.
Ἀθλ. ἄθλον. 120. 122.
Ἀλ. 107. vid. P. II. p. 5.
Αἰ & ι. 298.
Αἰγυαίων. 345.
Αἰδήψιον αὐρ. 434.
Αἰθόπι. 566.
Αἰλνοι. 44.
Αἰόλυρ. 253.
Αἶψα. 494.
Αἰσι. 228.
Ἀκακήτης. 121.
Ἀκάρια. 49.
Ἀκμων. 120.
Ἀκραί. 166. 181.
Ἀκλαία. 554.
Ἀκλις. 416.
Ἀλας. 222.
Ἀλετρίς. 525.
Ἀλητιάδω. 475.
Ἀλεθῆσαι. 535.
Ἀλιπλή. 148.
Ἀλιτῆρι. αλιτρίς. 39.
Ἀλκαίη. 548.
Ἀλλ. II.
Ἀλλε. 501.
Ἀλλως. 291.

Ἀλμάδις. 433.
Ἀλμη. 213.
Ἀλυδμαίνων. 187.
Ἀλς. 433.
Ἀμαξίαι. 142.
Ἀμείλγειν. 249.
Ἀμπρών, ἀμπρόν. 350.
Ἀμπωτίς. 171.
Ἀμφιβαλῆς. 369.
Ἀμφιλαφῆς. 50. 66. 67.
Ἀμφιπεριεγύνη. 181.
Ἀνακαλυπτήρια. 105.
Ἀνακίς, ἀνάκτορον. 58.
Ἀναρίθμιος. 493.
Ἀνιμ. 242.
Ἀνησάν. 24.
Ἀνη pro τις. 13.
Ἀνίχιν. 517.
Ἀντημοῖον. 157.
Ἀντιβλίπιν. 101.
Ἀτιτάδων. 76.
Ἀντοῦ. 121.
Ἀσιδῆ. 152.
Ἀσιδὶ θῆ. 193.
Ἀπαρχαὶ θυμάτων. 198.
Ἀπάτωρ. 230.
Ἀπαυγάζω. 182.
Ἀπυρήκασι. 169.
Ἀπιλ. 553.
Ἀπιγ. 553.
Ἀπειρίσαντο. 169.
Ἀποκαθάρματα. 10.
Ἀπόκλις. 58.
Ἀπολυμαίνω. 10.
Ἀπομάκρυν, ἀπομαύστω. 148.
149.
Ἀποτιθω. 10.
Ἀππα. 68.
Ἀρ. 243.

V V 2

Ἀραχτῆς.

INDEX GRAECUS.

Ἀράχνη. 544.
 Ἀργαίαι. 215.
 Ἀργεῖοι ποταμοί. II.
 Ἀρεός. 494.
 Ἀριτῆ. 35.
 Ἀρβυός. 514.
 Ἀρμῶ. 431.
 Ἀρπῖς. 438.
 Ἀρσεν. 215.
 Ἀσκαρτης. 351.
 Ἀσρια. 527.
 Ἀστυον. 476.
 Ἀστυλῶται. 133.
 Ἀτιμῶ. 172.
 Ἀτροπῶ. 148.
 Ἀττα quorum προσφώνηται. 273.
 Ἀττιάραγῶ. 318. 351.
 Αὐγάζομαι. P. II. p. II.
 Αὐῖ ἱρύν. 109.
 Αὐθι pro πάλιν. 539.
 Αὐθῆς. 12.
 Αὐλιον, αὐλῆς. 108.
 Αὐσαλῶν, ἄσκαλῶν. 534.
 Αὐτανυον. 15.
 Αὐτίκα. 30.
 Αὐτὸ. 17. 29. 41.
 Αὐτοί. 41. 187. 138.
 Αὐτόχθονες. 162.
 Ἀφαιρον. 351.
 Ἀχρευσία. 482.
 Ἀχλαιονῶ. 115.
 Ἀχνη. 149.
 Ἀαρῶ. 550. 581.

B.

Βεθύγιονῶ. 55.
 Βαίον. 75.
 Βαλῆνα, βαλιναιῶν. 27.
 Βαοβάζιν. 67.
 Βαρυτόοι. 548.
 Βίμωξ. 274.
 Βιῦδῶ. 352.
 Βηρωτίζιν. 139.
 Βίη, nomen Satellitis Jovis, 27.
 Βλωμῶς. 527.

Βυγατῆς. 524.
 Βυκολιῶξ. 180.
 Βύπωνα. 238.
 Βῦς, βῦς Κύπριονῶ. 289.
 Βῦς ἐκείνῶ ἐπ' ἀποτρον. 314.
 Βράττιον. 325.
 Βρίτη. 141.
 Βρίφῶ. 425.
 Βρίζιν, βριζομαντις, βρίζω. 290.
 Βριμῶν; βριμῶν. 157.
 Βριτόμαρτης. 130.

Γ.

Γαγγραίνα. 575.
 Γάλας. 120.
 Γαρωῖαξ. 191.
 Γαῦλονῶ. 520.
 Γε, particula παραπληρωματική.
 21.
 Γέγιονῶ. 475.
 Γενόβλη. 346.
 Γίνῶ. 4. 57.
 Γέντε. 545.
 Γηγινίς. 3.
 Γηφάγοι. 436.
 Γλαρῖς. 503.
 Γλωχίν. 152.
 Γόνιρονῶ. 515.
 Γράω. 515. γράσων. ibid.
 Γράφωξ. 244.
 Γυμῖ βόας. 127.
 Genitivi rariores 160.

Δ.

Δακιδόν. 504.
 Δανῆ. 368.
 Δαυάκη. 353.
 Δαψιλῆς. 170. 482.
 Δι. 15.
 Δεκάφουα. 504.
 Δεξιός. 46.
 Δεῦρος, Διόνυσονῶ. 27.
 Δέχτωξ. 227.
 Διάνκωρονῶ. 504.
 Διαμετρίωξ. 53.

INDEX GRÆCUS.

Διάτριχα. 26.
 Δίαυλ. 213.
 Διαιδριμία. 183.
 Δίκρος, δίκορον. 529.
 Δίπλο. τῷ Σαρμίν. 320.
 Δίφρος. 28.
 Διφύ. 504.
 Δίχα. 15.
 Διψαλε. ibid.
 Δόλιχ. 213.
 Δόμ. 244.
 Δόταξ. 505.
 Δύη. 543.
 Δύα) γαρ. 46.
 Δύπαι. 505.

B.

Β.
 Ε. 368.
 πῶς Ἐβαλεις. 285.
 Ἐδρα. 190.
 Εἶαρ. 515. 529.
 Εἰκαία. 525.
 Εἶμι, ἡμι. 522.
 Εἰνάτρις. 120.
 Εἰσάτις. 505.
 Εἰτίτας. 70.
 Εἰσι), ἰοσι). 179.
 Ἐκατῖον. 523.
 Ἐκτων, ἰτιῶν. 508.
 Ἐκπηδῶν. 250.
 Ἐκυρα, ἑκυρός. 122.
 Ἐλαφρολίη, ἱλαφρός. 66.
 Ἐλαγχιν. 163.
 Ἐλεια. 469.
 Ἐλελιύ. 546.
 Ἐλειξιν, ἱληξιν. 515.
 Ἐλιουιν. 243.
 Ἐλκ. 553.
 Ἐλός. 30.
 Ἐμμί, ἱμμί. 162. 168.
 Ἐμμάτιον. 116.
 Ἐμπελάτιμα. 506.
 Ἐμπήραμος. 214.

Ἐμπερ. 266.
 Ἐμπυρα, ἱμπυρια. 226.
 Ἐν δι. 138.
 Ἐπαριθμία. 493.
 Ἐνδρομίδης. 71. 191.
 Ἐπρήμοι. 493.
 Ἐπικυτός. 34.
 Ἐπιστή. 113.
 Ἐστρας γῆς. 156.
 Ἐξάλοξ. 250.
 Ἐπακῆρις. 30.
 Ἐπί. 13.
 Ἐπίτρωμα, ἱπύτρωσις. 221.
 Ἐπιστόμιοι. 324.
 Ἐπιτάμιαξ. 55.
 Ἐπιταθρα. 150. P. II. p. 11.
 Ἐπίτοσκιαξ. P. II. p. 10.
 Ἐπιτρώνιαξ. 157.
 Ἐπίγονοι. 283.
 Ἐπιδίσιον. 25.
 Ἐπιμαίνιαξ. 239.
 Ἐπί μύγα. 80. P. II. p. 10.
 Ἐπιμακίδης, ἱπιμακίδης. 52.
 Ἐπιμίσγυαξ. 7. 8.
 Ἐπιστομαί. ibid. P. II. p. 3.
 Ἐτίσκυρ. 514.
 Οὐκ Ἐτίσεται. 35.
 Ἐπιτάξ. 550.
 Ἐπιτρέπιαξ. 57.
 Ἐπ. 274.
 Ἐπόψι. 32.
 Ἐπία, ἱπλάμυχ. 158.
 Ἐργα. 117.
 Ἐρτιπ. 8. 209.
 Ἐρπιτά. 8. 523.
 Ἐρρα. 552.
 Ἐρριπ. 271.
 Ἐρυμα. 151.
 Ἐρω. σας. 530.
 Ἐσάλα πάντα. 323.
 Ἐσαξ. P. II. p. 15.
 Ἐσιν. 27.
 Ἐσῆξιν. P. II. p. 8.
 Ἐχάτια. 173.
 Ἐχζτώ. 179.
 Ἐτραφίς. 23.

INDEX GRAECUS.

Εὐγένης. 308.
 Εὐδοντες. 286.
 Εὐπείρησι. P. II. p. 3.
 Εὐπείρια, οὐπειλία. P. II. p. 15.
 Εὐδο. 62.

Εὐκολία. 434. 437.
 Εὐνασμοι. 286.

Εὐρος. 546.
 Εὐτο. 209.
 Εὐμνο. 47. 152.

Εὐφρασία. 44.
 Εὐφολχον. 540.

Εχ. 530.

Εψία. 67.

Z.

Ζάγκλη. 355.

Ζάγκλον. ibid.

Ζαγρὺς. 355.

Ζωστῆρες. 522.

Ζευγμα. 39.

H.

Η. 106.

Ηλαίσι. 141.

Ηλιός. 507.

Ηλιοστῆρες. 368.

Ηιμνός. 146.

Ηιτινα. 72.

Ηρίον. 530.

Ησυχία. 219.

Ηδς. 141.

Θ.

Θάσι. 494.

Θερμαντραί. 173.

Θέσσομαι. P. II. p. 14.

Θέμορια. 229.

Θεωροί. 204.

Θη. 121.

Θήσα. 20.

Θιμβρός. 534.

Θρίσι, Θρίσι. 51.

Θούστα. 201.

ὁ Θύρα ἔδωκε. 430.

Θύρτρον. 39.

Θυρός. 120.

I.

Ἰαλιμίσαι. 508.

Ἰδιὺν κακὸν. 294.

Ἰε, ἴη, ἴη. 45.

Ἰερὸς ὕπ. 286.

Ἰλη. 215.

Ἰλὺς. 12.

Ἰμα. quorum ἡ. 363.

Ἰνα. 75. 259.

Ἰπια, Ἰπια. 520.

Ἰπια Ἰπια. 533.

Ἰπποι. 249.

Ἰτα πικρὰ. 170.

K.

Κάγκλη. 368.

Καθέρμα. 10.

Κάθομον. 541.

Κάθη. 179.

Καθιά. ἀκαθιά, καθιά. 516.

Καία. 185.

Καί. 522.

Καί. 541. 556.

Κακὸς πρῶτος, καλὰ πρῶτος. 285.

Κάλαθος. 232.

Καλι. 12. 172.

Καλῶσι, κλῶσι, κλῶσι. 9.

Καλῶσι pro κάλασσι. 19.

Κα. 232.

Κανα. 155.

Κα. 364.

Κα. Ἀφροδίτης. 534.

Καρίων, κρη. 13.

Καρ. 57.

Καρ. nomen satellitis Jovis,

P. II. 4.

Καταβ. 514.

Καταδ. P. II. p. 16.

Κατάκλι. 344.

Κατ-

INDEX GRAECUS.

Κατατίθεσθαι. 567.
 Κεβλή. 968.
 Κεβλήπυρι. 469.
 Κεκμηναί. 127. P. II. p. 10.
 Κετόν. 290.
 Κεραῦχ. 55.
 Κεραλκίς. 129.
 Κέρκυρα. 175.
 Κερούς ἰχ. 115.
 Κεσμός. 16.
 Κευδών. *ibid.*
 Κηδμών. 515.
 Κηδών. 518.
 Κηκός. 531. 356.
 κει Κη. P. II. 11.
 Κίσις. 356.
 Κιβάρη, κίθαρις. 42.
 Κικκαβύ. 548.
 Κινάπτις. 13.
 Κίρη. 468.
 Κισσύριον. 344.
 Κλειός. 477.
 Κεάλιμ. 356.
 Κουλίαι γῆς. 156.
 Κομμάσθαι. 286.
 Κομῆσαι. 166.
 Κολυραία πέτρα. 438.
 Κόλπ. 9.
 Κομίζω. 195.
 Κόρυς. 491.
 Κόττις. 342.
 Κύρ. 506.
 Κυροτρόφ. 146.
 Κυρίζωσα. 67.
 Κρίξ. 469.
 Κρητός Αἰθιοπικός. 187.
 Κροταλίζω, κρύμμις. 140.
 Κτις. 545.
 Κύδωνις. 131.
 Κυκλινόν ἱπ. ποιήμα. 299.
 Κύκλις chorea. 66.
 Κυλάσασθαι. 145.
 Κύκν. 40.
 Κυτή. 491.
 Κυνοσφύρις. 185.
 Κύρβασις. 12. 21.
 Κυρηναί. 571.

Κύριλλος. 542.

Λ.

Λαγωβουλία. 66.
 Λαγων. 210.
 Λάβις. 508.
 Λάξασθαι, λάξις. 31.
 Λατάγη ludus. 342.
 Λάτρον, λυτρον. 527.
 Λουγιάλις. 70.
 Λεπίος. 183.
 Λέχη. 276.
 Λευκός. 11.
 Ληθαργός κύων. 313.
 Ληκύνδιον τροχαίον. 548.
 Λῆς. 72.
 Λίμναι. 363.
 Λιπαρός. 177.
 Λῆ. 524.
 Λίος. 321.
 Λογχαδία. 495.
 Λοχία, λοχία, λόχις. 193.
 Λύτρον. 210.
 Λυμαινέσθαι. 123.

Μ.

Μαῖα. 17.
 Μακκοῦν. 435.
 Μάλλ. 258.
 Μάστis. 130.
 Μαστός ἡσίου. 155.
 Μαστός. 537.
 Μάψαυραι. 441.
 Μέγας. 10.
 ἐπὶ Μέγας. P. II. p. 10.
 Μέγας ἱρῶν. 11.
 Μίλαθρον, μέγαρον. 38.
 Μίλιος. 168.
 Μίχρις, μέχρι. 74.
 Μη μη. 237.
 Μικρός. 282.
 Μικρός. *ibid.*
 Μίσγεσθαι. 155.
 Μίτρα. 12. 176.
 Μολιβάς. 352.

INDEX GRÆCUS.

Μοῦνις λῆξις. 27.
 Μοῦι⊙. 107.
 Μορμολόκη. 102.
 Μορμολύτιστα. 105.
 Μορμῶ. 102.
 Μορτίς, μορτός. 130.
 Μυάγρα. 525.
 Μυδρός. 79. 518.
 Μόκας⊙. 364.
 Μύκλα. 357. 509.
 Μυτίων. 538.
 Μύονψ. 431.
 Μωμωσασθαι. 135.

N.

Νάστορμῆ. 149.
 Νέκη. 456.
 Νέκρᾱ. 69.
 Νέω. 225.
 Νησάιοι ἱπποί, νησάων. 159.
 Νικᾶ verbum praeconum, vi-
 ctorem quempiam pronun-
 tiantium. 285.
 Νόμος. 203.
 Νυμφίον. 169.
 Νῶσαι, νῶσασθαι. 554. P. II. p. 14.
 Νῶτα γῆς. 156.

Ξ.

Ξάνθοιο δὲ em. ἀλιζάντιο. 155.
 Ξιῖ⊙. 504.

Ο.

Οῖ diphthongus non corripitur
 frequente consonante. P. II. p. 4.
 Οῖζος. 45.
 Ρίκησω. 73.
 Οὐδὲ ποῖ ἔχει ἡ θύρα. Proverb. 363.
 Οὐδ' ὅσον. 49.
 Οὐλον. 22. 141.
 Οὐκ οἶδα. 35.
 Οικιάδω, Οινιάδω. 165.
 Οικιστῆρ. P. II. 8.
 Οἶονος. 21.
 Ολίζων. 28.

Ὀλολυγή. 194. 231.
 Ὀλοθυγμός, ὀλοθυζίν. 194.
 Ὀλέπιν. 106.
 Ὀλπη. 509.
 Ὀμπτη. 536.
 Ὀμφαλὸς γῆς. 156.
 Ὀση σῶκ. 150.
 Ὀπλιζαζ. 108.
 Ὀσασθαι σῶκ. 150.
 Ὀπλίτης, ὀπλιτοδρόμ⊙. 213.
 Ὀπλίμων. 105.
 Ὀπας. 79.
 Ὀργάν. 550.
 Ὀργας. 551.
 Ὀρθός. 118.
 Ὀτλ⊙. 536.
 Οὐατόνις θηρ. 548.
 Ο. βαρ ἀργῆς. 156.
 Οὐλ⊙, ἔλα. 21. 22.

Π.

Πᾶ, πᾶ, πᾶ. 168.
 Παγκράτιον. 213.
 Παίδιος. 24.
 Παλάσσω. 161.
 Παλλατίδις πέτραι. 217.
 Πάλη. 213.
 Πάλιν αὐτή. P. II. p. 13.
 Πανάκεια. 49.
 Πάνακρᾱ ὄρη. 21.
 Πανίμ⊙ mensis. 314.
 Παισυδι, παισυδιῆ. 176.
 Πάομαι, πάστομαι. 247. 255.
 Παππάζω. 68.
 Πάππ⊙. 469.
 Παραψύχμας, παραψυχ. 242.
 Παρθῶ⊙. 130.
 Παρρησίη, Παρρησίω. 7.
 Πασυδι, πασυδιῆ. 176.
 Πέλιμα. 468.
 Πιθερί, πιθερές. 122.
 Πιπρωλῆον. 172.
 Πιρδιξ. 468.
 Πιρί, παρῶ. 182.
 Περιδρμος. 228.
 Περιπυγῆς. 184.
 Πφιξ. 55.

INDEX GRÆCUS.

Περιτροχῶν. 152.
 Περιφύλλω. 298.
 Περιλάζων. 221.
 Πηγὸς. 108.
 Πηλαγόνες. P. II. p. 3.
 Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας. 458.
 Πηλὸς. 3.
 Πιτυοκάμπης. 61.
 Πλάγυν. 251.
 Πληγή, πλῆσιν. 139.
 Ποία. 509.
 Ποιῦσθαι. 239.
 Πόλις. 476.
 Πολία. 43. 73.
 Πολιεύς. 32.
 Πολύσις. 15.
 Πολυτελής, ος. 180.
 Πολυχρόνιον τι. II.
 Πόσις. 63.
 Ποσειδάμιον. 482.
 Πράττεισθαι. 222.
 Πρίμιον. 138.
 Πρισκυάτης. 16.
 Προβλή, προβολή. III.
 Πρόγονοι. 283.
 Πράξιον εἶδος. 366.
 Προσενήκεν. 155.
 Πρόλις. 22. 139.
 Πτέρυγες. 228.
 Πταιίσθαι, πταίσθαι. 131.
 Πλωχὲ πέρα ὅ πῖμπλαῖαι. Proverb.
 557.
 Πυγμα. 213.
 Πύργος. 75.

P.

Ῥάμφο. 519.
 Ῥαψοδοί. 497.
 Ῥίξω, ριζῶσθαι. 153.
 Ῥιζέω. 539.
 Ῥῆς. 176.
 Ῥάσων. 180.

Σ.

Σίβας. 542.
 Σιπλυδρίς. 468.

Σιγέρτης. 313.
 Σιγῆς. 61.
 Σπινδοκίον. 538.
 Σπῆψ. 468.
 Σπέρχιν. 158.
 Σταδίου. 213.
 Σταδίου χίλιον. 436.
 Στίρνα γῆς, Στιρνῆς. 156.
 Στυμφαλίδης. 128.
 Συγγραμμάται. 528.
 Συμβάλλεσθαι. 183.
 Σφύρον. 118.

T.

Τᾶλις. 369. 518.
 Τάφω. 112.
 Τιβρία. 126.
 Τάμνος. 477.
 Τάρις. 180.
 Τᾶχ. 43.
 Τε. 47.
 Τεικῶσθαι. 167.
 Τέλις, τελειῶσθαι, de aetate virili. 24.
 Τελεσφορεύς. 255.
 Τελφουσαίον, Θελφυσάϊον. 517.
 Τελχῆς. 153.
 Τετράγυις. 126.
 Τετράμειτρον καμικόν. 304.
 Τετρυφᾶ, τετράφα. 524.
 Τῆνο, τηνικάδ. P. II. p. 12.
 Τελφουσαία ἑρηνὺς. 370.
 Τιμῶν. 46.
 Τις pro ἡ. 298. Τι cum adject.
 auget. 40.
 Τιτῶν. 517.
 Τῶ. 151. 174.
 Τῶχ. 43.
 Τομάτιον. 164.
 Τόνω, γόνω, μόνω. 515.
 Τέρνω. 516.
 Τόρος. 165.
 Τόσσα bis. 62.
 Τρία. 152. 158.
 Τρίλις. 152.
 Τριδῆτις. 77.

V y §

Τρίτων,

INDEX GRÆCUS.

Τριτόν, τριτῆς. 563.

Τριχάχων. 152.

Τροφ. 23.

Τροχὸς κεραικός. 361.

Τρώϊ, τρώϊ. 120.

Τυτθῶ. 75.

Υ.

Υδροσκόπη. 554.

Υπαάδων. 203.

Υπάρχων. 156.

Υπὸ. 138.

Υποβλάτων. 243.

Υπολόντων, ὑπολόντες. 125.

Υπερίουον. 158.

Υπὶ χλῶν. 162.

Υγρον, ὕδατος. 114.

Υγρῆμα, festum Veneris. 474.

Υψίζων. 423.

Φ.

Φά. 223.

Φαρμάται. 351.

Φήραν. 123.

Φθάνος, φθάν. 65.

Φιαρὸς. 358.

Φιλ. 73. 189.

Φίλτρον, φίτρον. 529.

Φοδισσάει. P. II. p. II.

Φοιδῶν. 211.

Φαιδέλαμπι, Φαιδέλαφ, Φαί-
δος. 51.

Φράζω. 55.

Φυταλῖα. 214.

Φυτα. 123.

Φυκίον, Φυκαίον. 518.

Χ.

Χαῖων. 492.

Χαμμάδης. P. II. p. 14.

Χαρήναι dicuntur Dii. 567.

Χάρισι, χάρισιον. 515.

Χλαρὸς. 162.

Χρό. 48.

Χρῆσθαι. 103. 105.

Χρόν. 146.

Χυτλῶσαι. 10.

Χυτῶν. 452.

Χάραν καίω. 184.

Ψ.

Ψ, ψήμων, ψόμων. 242.

Ψήλα. 123.

Ψύ. ψύ. 510.

Ω.

Ωγύγ. 9.

Ωκύμοροι. 118.

Ωμοστέ. 169.

Ωρεα Λυταί. 5.

Ωρ. 501.

INDEX

I N D E X

RERUM MEMORABILIUM

In textu & notis.

A.

Adraſtea. 19.
 Aegeon quis. 345.
 Ajax Locrus. 419.
Axiſ 286.
 Alae, pagi Atticae. 126.
 Amaltheae nymphae capra. 20.
 Amazones dextris humeris nudis. 133.
 Ambracia. 294.
 Amyclae. 355.
 Analogia linguarum. 195.
 Antimachus. 197.
 Apollo Carneus 57. Leucoreus. 44. iunberbis. 48. Phoebus. 51. condendis urblbus praefest. 51. 53. famulatus ejus. 51.
 Ara cornea. 55.
 Arati elogium in epigr. em. & ill. 333. ejus vita. 590.
 Arbores quae quibus Diis faerae. 38.
 Arcades unde diſſi. 11.
 Archinus. 310.
 Arimaſpi. 199.
 Arſinoë. 279.
 Asbyſtae, vel Asbytae populus qui? 58.
 Aſteria. 154.
 Aves auſpiciorum expertes. 228.
 Auge mons. 160.
 Azyliſ, fluvius & mons. 61.

B.

Bacchus *Διόνυſος*, unde? 27.
 Battus. 361.
 Berenices coma. 375. 376.
 Britomartis. 130.

C.

Calaſſi. 232.
 Callichorus. 236.
 Callinus Ephēſius. 439.
 Calliphon. 365.
 Callirhoe. 236.
 Canes ſeminigri. 109.
 Caraliſ. 149.
 Carminum varia genera apud Lacedaem. 111.
 Celadon, fluvius. 113.
 Cellae. 179.
 Cerberus. 504.
 Cercyon. 363.
 Cereſis lucus. 262.
 Ceres *πυλαία*. 307.
 Cervae cornutae. 112.
 Chori cyclii. 203.
 Citharae inventor Mercurius. 42.
 Cleombrotus. 294.
 Cnidus. 239.
 Comanus, Grammat. 551.
 Coma tonſa, ſignum luētus. 117.
 Comae conſecratio. 201.
 Corcýra, hoſpitalis quomodo? 175.
 Corſica ſub poteſtate Carthaginienſium. 149. ejus laus. ib.
 Corybantes. 22.
 Cratiſ fl. & Arcad. & Sicil. 14.
 Cretenſes male audiunt. 6. 153.
 Cyclopum opus facientium deſcriptio. 101.
 Cyclopum terriculamenta. 102.
 Cyclium poemā. 299.
 Cygnus Apollini ſacer. 40. Cygni cantus. 41.
 Cytæa. 343.

D.

I N D E X

D.

Dativi pro Genitivis. 289.
 Delon cur nullus canis accedat. 420.
 Delphici Oraculi praesides. 164.
 Dexamenus. 165.
 Dextra. ad dextram federe, quid? 47.
 Dextras jungendi mos. 419.
 Dianae statua ab Amazonibus dedicata. 137. Diana Ephe-
 sia. 137. Britomartis. 130. Dia-
 nae cognomina. 8. 12. 30. 77.
 136. 142. 146. 567. ejus calcei. 71.
 Dii tutelares in arce coli soliti. 75. eorum statuæ quales ab initio 137. iis libri tribuuntur. 244.
 Dionysia. 318.
 Diphthongus an e contractione & cum circumflexo corripitur possit? 260.
 Dolichus. 287.
 Dotium. 239.
 Qualis pro Plurali. 218.

E.

Echinades. 175.
 Epithetorum virtutes. 168.
 Erasixenus. 305.
 Erischthon. 262. ejus descriptio Callimachia defensa. 262.
 Erymanthus mons & fl. 11.
 Eurypylus. 61.
 Εὐρύπυλος. 282.

F.

Feminarum attributa in genere masc. 168.
 Femininum pro masc. 209.
 Futurum pro aoristo. 135.

G.

Genitivi rarioris significatio-
 nis. 160.
 Geraestium littus. 185.

H.

Hagnon, cujus nomen. 110.
 Hebraismi. 13. 133. 179. 274. 286.
 Helenae origo. 137.
 Heraclitus. 275.
 Hercules. 504.
 Heroës pellibus ferinis induti. 341.
 Hesperitæ. 304.
 Hesperus. 435.
 Hiemis partes. 214.
 Hippolytus. 419.
 Hydriæ oleo plenæ præmiæ victorum in ludis. 347.
 Hyperborei. 197.

I.

Jamblichus veras rerum sacra-
 rum causas tradere noluit. 41.
 Ἰάμ. 215.
 Ilithyia. 172.
 Inachus. 161.
 Infinitivus pro Imperativo. 42. 189.
 Inopus fl. 126. 195.
 Iulius. 279.
 Jupiter Cretensis. 4. praefes ju-
 stitiæ. 31. Jovis jentaculum. 420.

K.

Kισσός. 315.
 Κισσός. 342.
 Κέρν. 60.

RERUM MEMORABILIVM.

I.

Latona quomodo pepererit. 39.
 Leprium oppid. Cauconum. 17.
 Lefcha. 276.
 Libri Diis tribut. 244.
 Lymax fl. 10.
 Lyra invent. Apoll. 49.

M.

Meliae. 19.
 Melissae. 65.
 Mercurius coelestis & terrestis. 102.
 Mergites. 198.
 Meridiei quies Deorum tribuitur. 219.
 Merope. 177.
 Methymna. 290.
 Mundus bipartitus. 178.

N.

Naucratis. 306.
 Nautilus. 278.
 Naxus. 291.
 Neda fl. unde. 17.
 Nemesis, ejus libri. 245.
 Neptuni tridens quid. 152.
 Neptunus Lechaei dominus. 197.
Νεῖταιον. 345.
 Nilus. 187.
 Nudipedalia. 254.

O.

O*ολυγμός*. 194.
 Orichalcum. 212.

P.

Panacea. 49.
 Panis antrum. 108.
 Parrhasius mons. 7.
 Parthenius. 369.
 Partus recens aqua ablutus. 11.
 Pellaeus. 289.
 Perillus. 346. 424.
 Phenaeus. 161.
 Phenecus. 160.
 Phocaeenses. 365.
Ποίημα κυκλικόν. 299.
 Poëtarum inconstantia. 175.
Πολυανυμία. 68.
 Pontus. 63.
 Primitiae in sepulcris. 201.
 Ptolemaea tribus. 287.
 Ptolemaeus L. F. 177.
 Pyrrhicha. 23. 139.

S.

Sacra loci non praetervehi solita. 204.
 Sardinia. 175.
 Scytharum plaustra. 147.
 Sedere ad dextram quid. 47.
 Sepulcrorum ornamenta. 282.
 — tituli. 290.
 Serpentum divinitas. 295.
 Sinis. 61.
 Substantiva pro Adjectivis. 138.
 Synesis. 75.

T.

Tauri populi. 75.
 Theris. 287.
 Thesei navis. 204.
 Thucydides poëticis verbis usus. 180.

Til.

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

Tilphossa. 517.

Timarchus. 287.

Tiresias quam longaeuus. 229.

Trachinii montes. 199.

Triopion. 239.

Tuppanidis. 229.

Y.

Y prope ludum literarium
posita quid? 320.

...

U.

Z.

U furarum solvendarum tem-
pus. 315.

Zeugma. 39.

Zona. 13. 71. 190.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

In Hymnis.

- p. 8. lin. 30. post *Ambr. uterque* adde: Vossianum.
 p. 16. lin. 15. dele verba; MS. Voss. *καὶ δὲ μὲν*.
 p. 32. lin. 13. post *in Lexicis* adde: Defendi posse loco *Pindari Olymp. VII. 79.* monuit me Cl. Rubenkenius.
 p. 212. lin. 3. corrige: *κατόπριν*.
 p. 253. lin. 5. corrige: Sume tibi & ale.

In Epigrammatis.

- p. 274. Hn. 2. corrige: *ἱρίσσιν*.
 p. 322. Hn. 13. corrige: *ἐπ' ἰσομέλει*.

In Fragmentis.

p. 437. lin. 21. post *Εὐκλίη* adde: Eege, *Ἑκάλη*. Hecale, cui fenectus pedum agilitatem abstulisset, κατ' ἀντίφρασιν dicitur *Εὐκλίη*. Huc pertinet glossa Suidae: *Εὐκλίη. ἢ εὐκολῶ πάλιν*. Corrige, *ἢ εὐκολῶ πόδιον*. *εὐκολῶ* & *εὐκόλια* proprie dicitur de *pedum facilitate in eundo*. Musonius ap. Stob. I. p. 18. & ex eo Clemens Alex. Paed. II. 11. p. 240. *ἢ ἀνυποδυσία ποδὶν εὐκόλιον παρέχῃ τοῖς ποσίν*. RUBENKEN.

p. 571. Hn. ult. corrige: *Ὡς ἰδὲ ῥ' ὁ δάκτυλος δὲ τ' ὕψος ἱερῶν*. RUBENKEN.

Fragmentis adde:

CCCCCLXII.

Schol. MS. Lips. ad II. 2. 305. *ἑρυσίπλοισι πλεωασμένους τῷ ἱ. παρὰ καλιδμάχου· οἱ δὲ τ' αὖ ἀγαθῶν ἑρυσίπλοισι. Παρὰ τισι δὲ ἢ ποιῶσα ἑρυσίπλοισι τὰς πόλεις. ἄλλοι δὲ ῥυσίπλοισι*. In fine legendum est *ἑρυσίπλοισι*· quid pro *οἱ δὲ*, nescio. *Ἑρυσίπλοισι* dixit Heliodor. Aeth. I. p. 129. Fragmentum hoc, nescio quomodo, fugit oculos, dum ea e Schedis collegi.

CCCCCLXIII.

Θεοσπεσίαν νεφέαν ἐκ Διὸς ὕεν ὕδαρ.

Sextus Emp. adv. Gramm. §. 101. Hunc pentametrum Callimachi esse, ad illum locum existimat J. A. Fabricius.

Testimoniis Veterum de Callimacho addi potest hoc distichon Meleagri in Prooemio Coronae:

*Ἐν δ' ἄρα Δαμπαγῆτι ἰὸν μίλαν, ἰδὲ το μόνον
 καλιδμάχου, τυφιλῶ μετὶν αἰὶ μίλιτῳ.*

Por-

· ADDENDA ET CORRIGENDA ·

Porphyrus Quaest. Homeric. 4. καλίσμαχος ὁ ἀπερίστατος ὁ
 πολυμαθής.

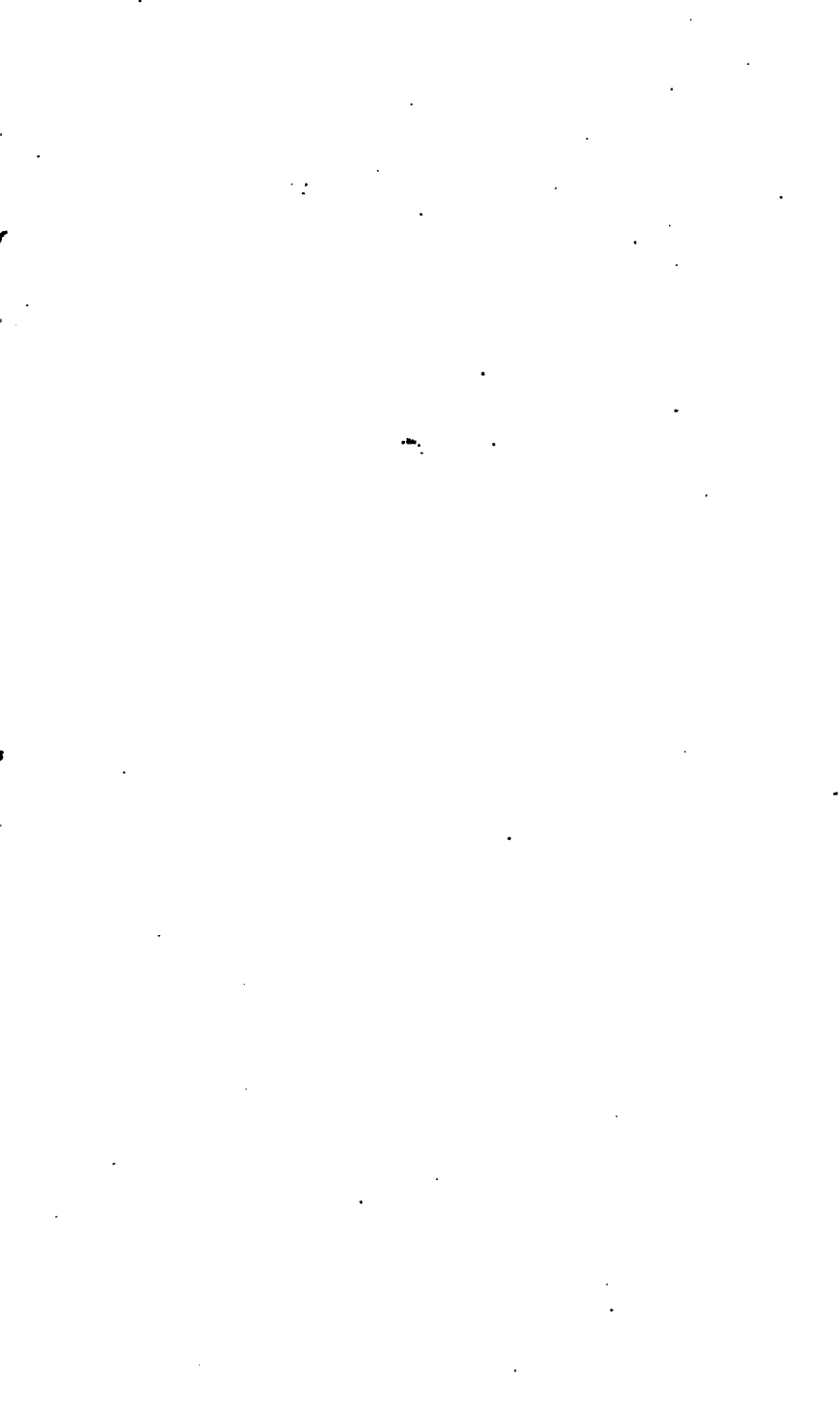
Habuit & obtrectatores, praeter Seberianum, de quo Suidae
 locus notatus est Bentlejo, Pollianum, cujus in eum parum hono-
 rificum epigramma est Anthol. II. 40. 3. p. 236. ed. Brodae. Pho-
 tius Bibl. p. m. 801. in recensione Orationum Demosthenis: καὶ
 τὸ ἔτι Σατυροῦ δι' λόγον τ' ἐπιτροπῆς πρὸς Χαριδημῶν, οἱ μὲν πρὸς τῷ
 κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λόγῳ σὺνταί· ὁ δὲ Καλίσμαχος,
 ὃς δ' ἰκανὸς τῷ κρίσιν, Διτάρχῳ νομίζει.

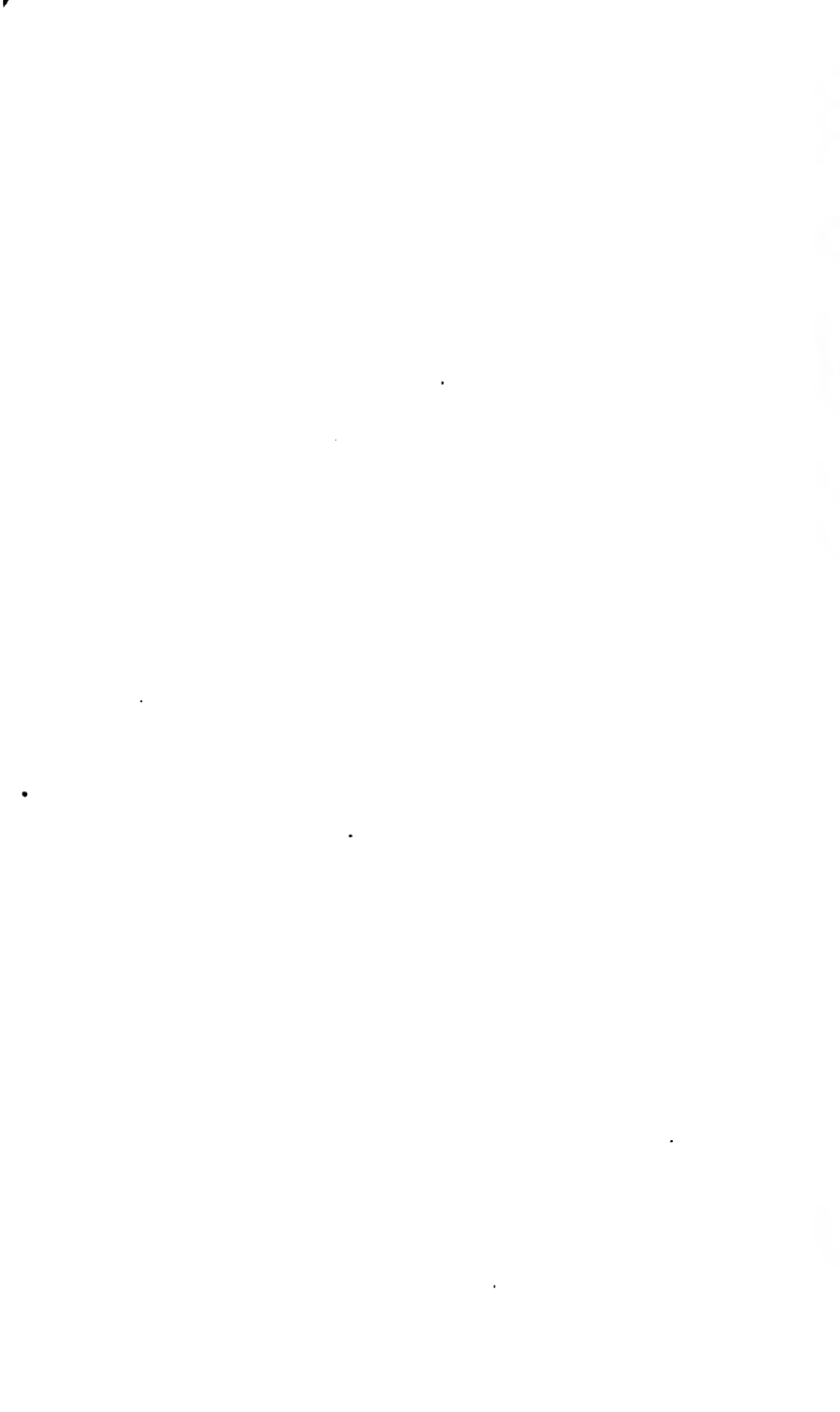
Apud eundem est locus animadversione & correctione dignus,
 in quo Callimachi mentio p. m. 249. in recensione L. V. Histo-
 riae novae Ptolemaei Hephaestionis.

Nec honorifice de eo sensisse videtur Eunapius, Vit. Soph. in
 Diophanto p. 128. ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῷ ἀνθρώπῳ Προαιεσίῳ κείνῳ
 ἀντιγινώσκῃ, ὡς καὶ Καλίσμαχος Ὁμήρῳ τις ἀναστήσειν (ἀντιστήσειν)

F I N I S.

**This book is under no circumstances to be
taken from the Building**

[illegible]

JUN - 5 1922

